

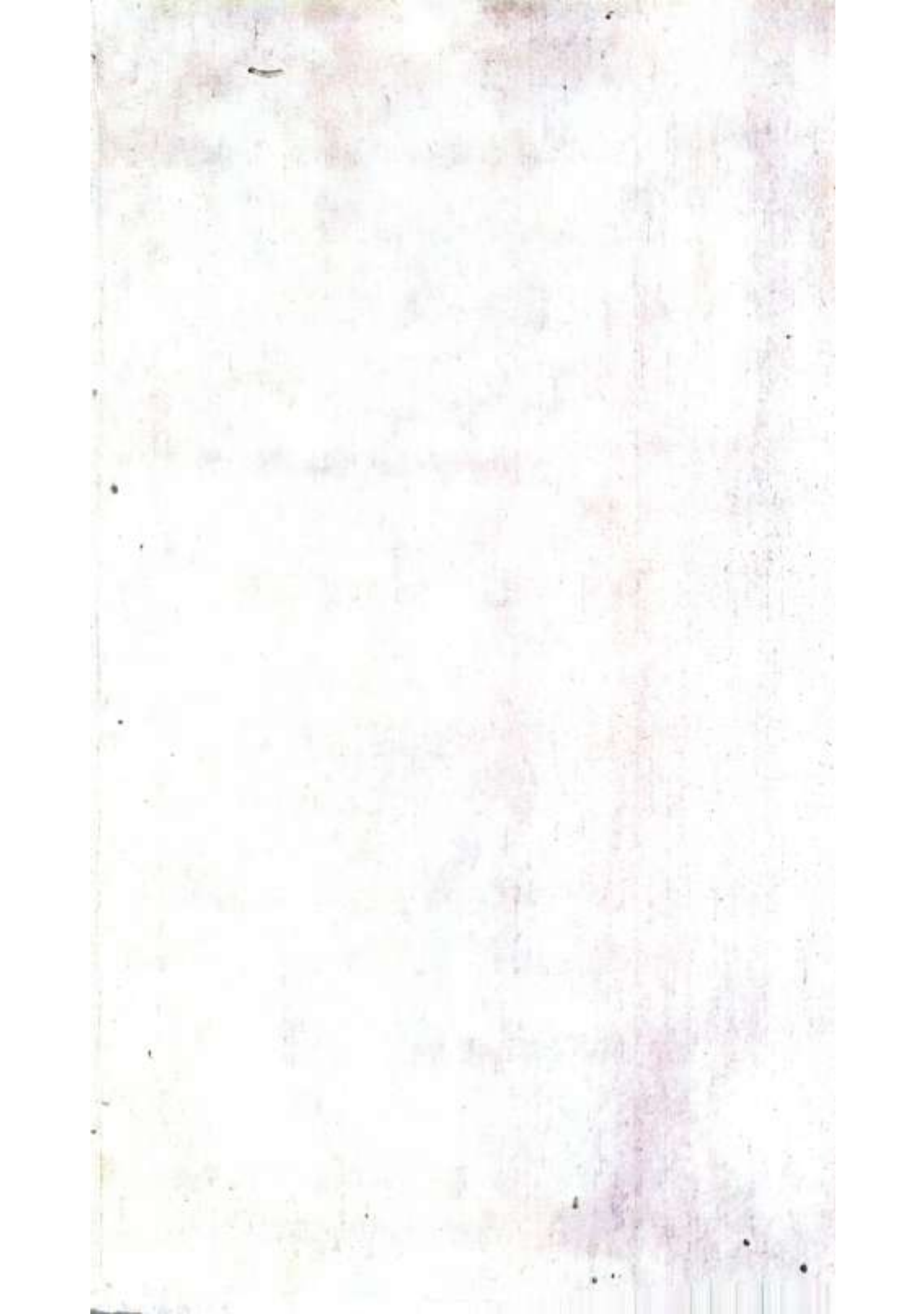
॥ श्रीरामनयम् ॥
॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥
अयोध्याकाण्डम्
प्रथमखण्डः ॥

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

R. SUBRAHMANYA VADHYAR & SONS.
BOOK-SELLERS & PUBLISHERS.
KALPATHI—PALGHAT

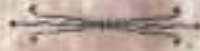

॥ श्रीरामनयम् ॥

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम्

अयोध्याकाण्डम्

प्रथमखण्डः ॥

धर्मालयसंस्करणम् ।

The Dharmalaya Edition.

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

By

The Late Rao Sahib P. S. KRISHNASWAMI IYER,
Dharmalaya, Mylapore.

Published with the aid of
Sri. M. N. RAMAWASMI IYER,
Banker, Palghat.

BY

R. SUBRAHMANYA VADHYAR & SONS.

BOOK-SELLERS & PUBLISHERS

KALPATHI—PALGHAT

ry Edition.)

1940

[Price Rs. 5—0—0]

Printed at
THE SCHOLAR PRESS,
PALGHAT

॥ श्रीः ॥

॥ विषयानुक्रमणिका ॥

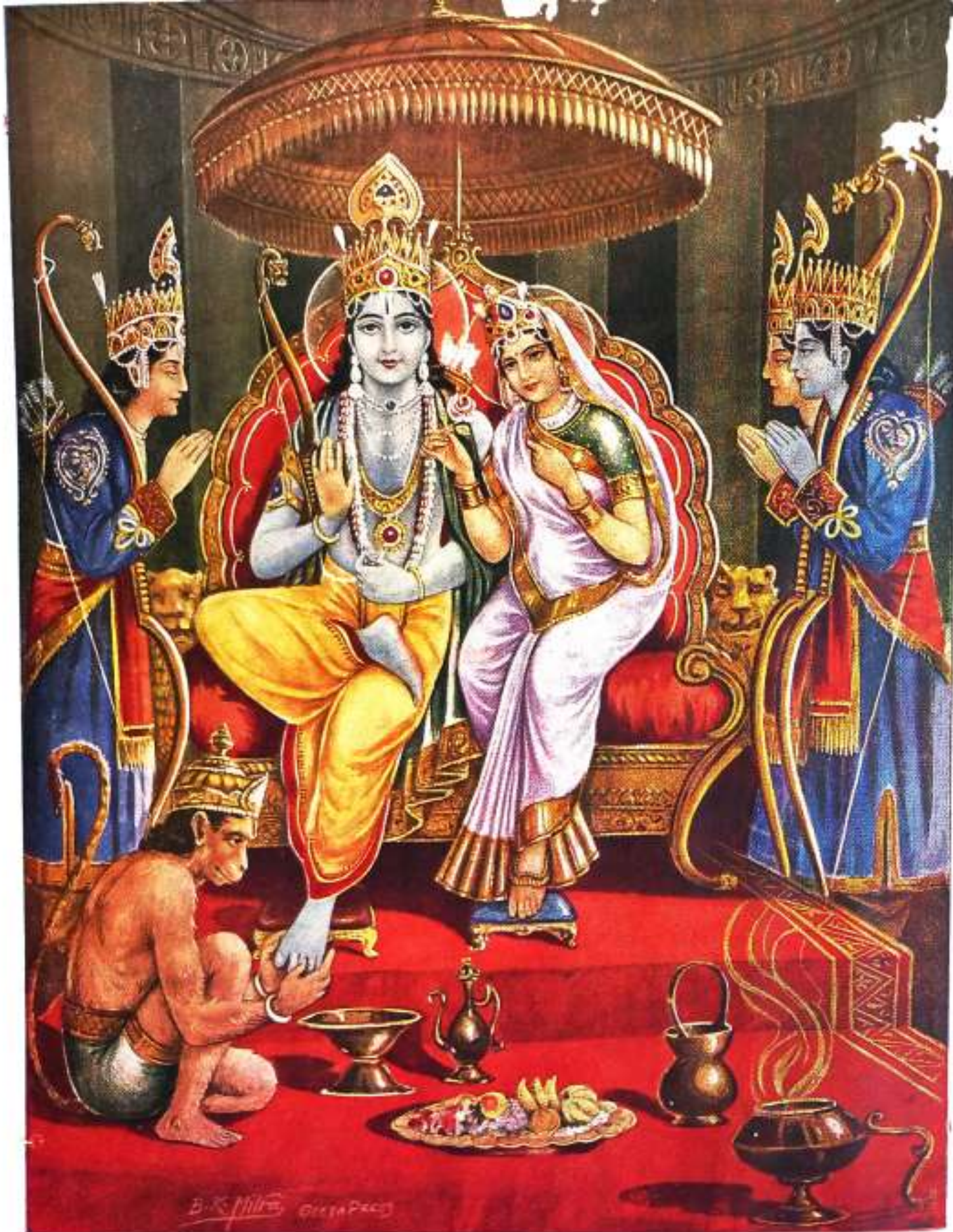
सर्गः	विषयः	श्लोकसङ्ख्या	पृष्ठम्
1.	श्रीरामगुणानुवर्णनम् ...	51	1
2.	श्रीरामाभिषेकमन्त्रः ...	55	14
3.	अभिषेकसंभारसंभरणम् ...	50	27
4.	अभिषेकदिननिर्धारणम् ...	45	39
5.	वसिष्ठकृतव्रतोपदेशः ...	26	50
6.	व्रतानुष्ठानम् ...	28	56
7.	मन्थराविषादः ...	36	62
8.	कैकेयीभेदनम् ...	39	71
9.	रामविवासनोपायचिन्ता, कैकेय्याः श्लोधागारप्रवेशश्च	66	80
चतुर्थेऽङ्के अयोध्याकाण्डे गीताः श्लोकाः			396
10.	कैकेयीसान्त्वनम् ...	40	95
11.	वरद्वयवरणम् ...	29	104
12.	कैकेय्युपालम्भः ...	115	110
13.	पुनः कैकेयीप्रसादनम् ...	27	138
14.	श्रीरामानयनाय सुमन्त्रप्रेषणम् ...	69	144
15.	सुमन्त्रस्य रामगृहप्रवेशः ...	50	159
16.	श्रीरामप्रस्थानम् ...	48	171
17.	श्रीरामागमनम् ...	22	182
18.	वनवासनिर्देशः ...	41	187
19.	वनवासप्रतिज्ञा ...	40	197
20.	कौसल्यायाः प्रलापः ...	55	207
21.	पितृवाक्यपरिपालनप्रतिज्ञा ...	65	220
22.	दैवप्रावल्यवर्णनम् ...	30	239
23.	लक्ष्मणकोपः ...	42	247
24.	कौसल्याप्रतिबोधनम् ...	36	258
25.	मात्राशीःपरिग्रहः ...	47	267
26.	श्रीरामकृतसीतोपदेशः ...	38	278
27.	सीतया वननयनप्रार्थना ...	23	287
28.	वनवासदुःखकथनम् ...	26	293
29.	पुनरपि वननयनप्रार्थना ...	25	299
30.	वनानुगमनाभ्यनुज्ञा ...	47	305

पञ्चमेऽङ्के गीताः श्लोकाः

915

सर्गः	विषयः	श्लोकसङ्ख्या
31.	लक्ष्मणानुगमनाभ्यनुज्ञा ...	35
32.	यात्रादानम् ...	45
33.	दशरथदर्शनाय श्रीरामगमनम्	31
34.	दशरथमूच्छा	61
35.	सुमन्त्रेण कैकेयीगर्हणम्	37
36.	सिद्धार्थोपदेशः	33
37.	चीरपरिधानम्	37
38.	श्रीरामेण कौसल्यारक्षणप्रार्थना	18
39.	वनगमनापृच्छा	41
40.	पौरानुगमनम्	51
41.	नगरक्षोभवर्णनम्	20
42.	दशरथविलापः	35
43.	कौसल्याविलापः	21
44.	कौसल्यासमाश्वासनम्	31
45.	तमसातीरगमनम्	33
46.	पौरवञ्चनम्	34
47.	पौरनिवृत्तिः	19
48.	पौराङ्गनाविप्रलापः	37
49.	गोमत्यादिनदीतरणम्	18
50.	गुहलक्ष्मणेन गुह्यप्रकाशः	51
51.	गुहलक्ष्मणसंवादः	27

पष्ठेऽहि गीताः श्लोकाः

श्रीराम-दरवार

THE GITA PRESS, GORAKHPUR.

No. 287.

॥ अथ स्मार्तानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लाम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे । यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥

दोर्भिर्युक्ता चतुर्भिः स्फटिकमणिमयीमक्षमालां दधाना

हस्तेनैकेन पद्मं सितमपि च शुकं पुस्तकं चापरेण ।

भासा कुन्देन्दुशङ्खस्फटिकमणिनिभा भासमानाऽसमाना

सा मे वाग्देवतेयं निवसतु वदने सर्वदा सुप्रसन्ना

॥ ३ ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥

वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥

यः पिवन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्मषम् ॥ ६ ॥

गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ७ ॥

अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ८ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम्

॥ ९ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम्

॥ १० ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम्

॥ ११ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि

॥ १२ ॥

यः कर्णाञ्जलिसंपुटैरहरहः सम्यक् पिवत्यादरात्

वाल्मीकेर्वदनारविन्दगलितं रामायणाख्यं मधु ।

जन्मव्याधिजराविपत्तिमरणैरत्यन्तसोपद्रवं

संसारं स विहाय गच्छति पुमान्विष्णोः पदं शाश्वतम्

॥ १३ ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम्

॥ १४ ॥

वाल्मीकिगिरिसंभूता रामसागरगामिनी । पुनातु भुवनं पुण्या रामायणमहानदी ॥ १५ ॥

श्लोकसारजलाकीर्णं सर्गकलोलसङ्कुलम् । काण्डग्राहमहापीनं वन्दे रामायणार्णवम् ॥
वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १७ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम्

॥ १८ ॥

वामे भूमिसुता पुरश्च हनुमान् पश्चात्सुमित्रासुतः

शत्रुघ्नो भरतश्च पार्श्वदलयोर्वाग्यादिकोणेषु च ।

सुग्रीवश्च विभीषणश्च युवराट् तारासुतो जाम्बवान्

मध्ये नीलसरोजकोमलरुचिं रामं भजे श्यामलम्

॥ १९ ॥

नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय देव्यै च तस्यै जनकात्मजायै ।

नमोऽस्तु रुद्रेन्द्रयमानिलेभ्यो नमोऽस्तु चन्द्रार्कमरुद्गणेभ्यः

॥ २० ॥

॥ पारायणसमापनसमये अनुसन्धेयश्लोकक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

अपुत्राः पुत्रिणः सन्तु पुत्रिणः सन्तु पौत्रिणः ।

अधनाः सधनाः सन्तु जीवन्तु शरदां शतम्

॥ ३ ॥

चरितं रघुनाथस्य शतकोटिप्रविस्तरम् । एकैकमक्षरं प्रोक्तं महापातकनाशनम् ॥ ४ ॥

शृण्वन् रामायणं भक्त्या यः पादं पदमेव वा । स याति ब्रह्मणः स्थानं ब्रह्मणा पूज्यते सदा ॥

रामाय रामभद्राय रामचन्द्राय वेधसे । रघुनाथाय नाथाय सीतायाः पतये नमः ॥ ६ ॥

यन्मङ्गलं सहस्राक्षे सर्वदेवनपस्कृते । वृत्रनाशे समभवत्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ७ ॥

यन्मङ्गलं सुपर्णस्य विनताऽकलयत्पुरा । अमृतं प्रार्थयानस्य तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ८ ॥

अमृतोत्पादने दैत्यान् घ्नतो वज्रधरस्य यत् । अदितिर्मङ्गलं प्रादात्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥

श्रीन्विक्रमान् प्रक्रमतो विष्णोरमिततेजसः । यदासीन्मङ्गलं राम तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ १० ॥

ऋतवः सागरा द्वीपा वेदा लोका दिशश्च ते । मङ्गलानि महाबाहो दिशन्तु तव सर्वदा ॥

कायेन वाचा मनसेन्द्रियैर्वा बुध्याऽऽत्मना वा प्रकृतेः स्वभावात् ।

करोमि यद्यत्सकलं परस्मै नारायणायेति समर्पयामि ॥ १२ ॥

॥ श्रीवैष्णवानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
 वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
 यः पिवन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पम् ॥ ३ ॥
 गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ४ ॥
 अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ५ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ ६ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ७ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ ८ ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

वाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ९ ॥

वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १० ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यवद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च बधं निशामयध्वम् ॥ ११ ॥

श्रीराघवं दशरथात्मजमप्रमेयं सीतार्पितं रघुकुलान्वयरत्नदीपम् ।

आजानुबाहुमरविन्ददलायताक्षं रामं निशाचरविनाशकरं नमामि ॥ १२ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ १३ ॥

॥ पारायणसमापनक्रमः ॥

एवमेतत्पुरावृत्तमाख्याने भद्रमस्तु वः । प्रव्याहरत विस्त्रब्धं बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥ १ ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ २ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

कावेरी वर्धतां काले काले वर्षतु वासवः । श्रीरङ्गनाथो जयतु श्रीरङ्गश्रीश्च वर्धताम् ॥ ४ ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ ५ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ६ ॥
 वेदवेदान्तवेद्याय मेघश्यामलमूर्तये । पुंसां मोहनरूपाय पुण्यश्लोकाय मङ्गलम् ॥ ७ ॥
 विश्वामित्रान्तरङ्गाय मिथिलानगरीपतेः । भाग्यानां परिपाकाय भव्यरूपाय मङ्गलम् ॥
 पितृभक्ताय सततं भ्रातृभिः सह सीतया । नन्दिताखिललोकाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 त्यक्तसाकेतवासाय चित्रकूटविहारिणे । सेव्याय सर्वयमिनां धीरोदाराय मङ्गलम् ॥ १० ॥
 सौमित्रिणा च जानक्या चापवाणासिधारिणे । संसेव्याय सदा भक्त्या स्वामिने मम मङ्गलम् ॥
 दण्डकारण्यवासाय खण्डितामरशत्रवे । गृध्रराजाय भक्ताय मुक्तिदायास्तु मङ्गलम् ॥
 सादरं शबरीदत्तफलमूलाभिलाषिणे । सौलभ्यपरिपूर्णाय सत्त्वोद्विक्ताय मङ्गलम् ॥
 हनुमत्समवेताय हरीशभीष्टदायिने । वालिप्रमथनायास्तु महाधीराय मङ्गलम् ॥ १४ ॥
 श्रीमते रघुवीराय सेतूलङ्घितसिन्धवे । जितराक्षसराजाय रणधीराय मङ्गलम् ॥ १५ ॥
 आसाद्य नगरीं दिव्यामभिषिक्ताय सीतया । राजाधिराजराजाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 मङ्गलाशासनपरैर्मदाचार्यपुरोगमैः । सर्वैश्च पूर्वैराचार्यैः सत्कृतायास्तु मङ्गलम् ॥ १७ ॥

॥ अथ माध्वानां रामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लांबरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥
 लक्ष्मीनारायणं वन्दे तद्भक्तप्रवरो हि यः । श्रीमदानन्दतीर्थाख्यो गुरुस्तं च नमाम्यहम् ॥
 वेदे रामायणे चैव पुराणे भारते तथा । आदावन्ते च मध्ये च विष्णुः सर्वत्र गीयते ॥
 सर्वविघ्नप्रशमनं सर्वसिद्धिकरं परम् । सर्वजीवप्रणेतारं वन्दे विजयदं हरिम् ॥ ४ ॥
 सर्वाभीष्टप्रदं रामं सर्वारिष्टनिवारकम् । जानकीजानिमनिशं वन्दे महारुवन्दितम् ॥ ५ ॥
 अभ्रमं भङ्गरहितमजडं विमलं सदा । आनन्दतीर्थमतुलं भजे तापत्रयापहम् ॥ ६ ॥

भवति यदनुभावादेडमूकोऽपि वाग्मी जडमतिरपि जन्तुर्जायते प्राज्ञमौलिः ।

सकलवचनचेतोदेवता भारती सा मम वचसि विधत्तां सन्निधिं मानसे च ॥ ७ ॥
 मिथ्यासिद्धान्तदुर्ध्वान्तविध्वंसनविचक्षणः । जयतीर्थाख्यतरणिभासतां नो हृदम्बरे ॥ ८ ॥
 चित्रैः पदैश्च गम्भीरैर्वाक्यैर्मनैस्खण्डितैः । गुरुभावं व्यञ्जयन्ती भाति श्रीजयतीर्थवाक् ॥
 कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
 वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
 यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पम् ॥ १२ ॥
 गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ १३ ॥
 अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ १४ ॥

- मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।
 वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १५ ॥
- उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवर्द्धिं जनकात्मजायाः ।
 आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ १६ ॥
- आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।
 पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १७ ॥
- यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।
 बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ १८ ॥
- वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १९ ॥
- आपदामपहर्तारं दातारं सर्वसम्पदाम् । लोकाभिरामं श्रीरामं भूयो भूयो नमाम्यहम् ॥ २० ॥
- तदुपगतसमाससन्धियोगं समधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।
 रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च बधं निशामयध्वम् ॥ २१ ॥
- वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे
 मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।
 अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं
 व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ २२ ॥
- वन्दे वन्द्यं विधिभवमहेन्द्रादिवृन्दारकेन्द्रैः
 व्यक्तं व्याप्तं स्वगुणगणतो देशतः कालतश्च ।
 धृतावचं सुखचितिमयैर्मङ्गलैर्युक्तमङ्गैः
 सानाथ्यं नो विदधदधिकं ब्रह्म नारायणाख्यम् ॥ २३ ॥
- भूपारब्धं भुवनवलयस्याखिलाश्चर्यरत्नं
 लीलारत्नं जलधिदुहितुर्देवतामौलिरत्नम् ।
 चिन्तारत्नं जगति भजतां सत्सरोजधुरत्नं
 कौसल्याया लसतु मम हृन्मण्डले पुत्ररत्नम् ॥ २४ ॥
- महाव्याकरणाम्भोधिमन्थमानसमन्दरम् । कवयन्तं रामकीर्त्या हनुमन्तमुपास्महे ॥ २५ ॥
- मुख्यप्राणाय भीमाय नमो यस्य भुजान्तरम् । नानावीरसुवर्णानां निकषाश्मायितं बभौ ॥ २६ ॥
- स्वान्तस्थानन्तशय्याय पूर्णज्ञानमहार्णसे । उत्तुङ्गवाक्तरङ्गाय मध्वदुग्धाब्धये नमः ॥ २७ ॥
- वाल्मीकेर्गौः पुनीयान्नो महीधरपदाश्रया । यदुग्धमुपजीवन्ति कवयस्तर्णका इव ॥ २८ ॥
- सूक्तिरत्नाकरे रम्ये मूलरामायणार्णवे । विहरन्तो महीयांसः प्रीयन्तां गुरवो मम ॥ २९ ॥
- हयग्रीव हयग्रीव हयग्रीवेति यो वदेत् । तस्य निःसरते वाणी जहुकन्याप्रवाहवत् ॥ ३० ॥

पारायणसमापनक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ ३ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ४ ॥

इत्यादिश्लोकाः श्रीवैष्णवपद्धतिवदनुसन्धेयाः ॥

॥ श्रीमद्रामायणपूजाक्रमः ॥

शुक्लांबरधरं+शान्तये । ॐ भूः+भूर्भुवः सुवरो । ममोपात्त+प्रीत्यर्थं सीता लक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेतश्रीरामचन्द्रप्रसादसिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रप्रसादेन सर्वाभीष्ट-
सिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रपूजां करिष्ये ; यावच्छक्ति पूजां पारायणं च करिष्ये ; तदङ्गं कलश-
शङ्खात्मपीठपूजां च करिष्ये ॥

अस्मिन् पुस्तके सीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत श्रीरामचन्द्रं ध्यायामि, आवा-
हयामि, रत्नसिंहासनं समर्पयामि, पादं समर्पयामि, आचमनीयं समर्पयामि, अर्घ्यं समर्प-
यामि, आचमनीयं समर्पयामि, स्नानं समर्पयामि, स्नानानन्तरमाचमनीयं समर्पयामि,
वस्त्रं समर्पयामि, यज्ञोपवीतोत्तरीयाभरणार्थं पुष्पाणि समर्पयामि । गन्धान् धारयामि,
अक्षतान् समर्पयामि, पुष्पाणि समर्पयामि ॥

ॐ अच्युताय नमः ॐ नारायणाय नमः ॐ मधुसूदनाय नमः ॐ हृषीकेशाय नमः

अनन्ताय नमः माधवाय नमः त्रिविक्रमाय नमः दामोदराय नमः

गोविन्दाय नमः गोविन्दाय नमः वामनाय नमः पद्मनाभाय नमः

केशवाय नमः विष्णवे नमः श्रीधराय नमः श्रीरामचन्द्राय नमः

समस्तोपचारान् समर्पयामि ।

धूपमाघ्रापयामि, दीपं दर्शयामि, कदलीफलं निवेदयामि । ताम्बूलं समर्पयामि ।
कर्पूरनीराजनं दर्शयामि । छत्रचामरादि समस्तोपचारान् समर्पयामि । प्रदक्षिणनम-
स्कारान् समर्पयामि ॥

श्रीसीताराम

कथं मामिच्छसे त्यक्तुं धर्मपत्नीं पतिव्रताम् ॥ (अ० रा० अयो० ५ । ७९)

श्रीसीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत-

श्रीरामचन्द्रस्वामिने नमः ॥

॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

अयोध्याकाण्डम्

[पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वात्रिंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे चतुर्थेऽह्नि बालकाण्डे षट्षष्टितमसर्गमारभ्य यावत्काण्डसमाप्ति अयोध्याकाण्डे आदितः नवमसर्गपर्यन्तं गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाः 754]

[ஆதிகையில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸன்னிதியில் அச்வமேதயாகசாலையில் முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் நான்காம் தினத்தில் பாலகாண்டம் 66-ாவது ஸர்க்கம் முதல் அந்த காண்டமும் அயோத்தியா காண்டத்தில் 9-ாவது ஸர்க்கம் வரையிலும் கானம் செய்யப்பட்டது. அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோகசங்கியை 754]

प्रथमः सर्गः—ஒன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ १ ॥

श्रीरामगुणानुवर्णनम्—ஸ்ரீராமரது குணங்களை வர்ணிப்பது.

गच्छता मातुलकुलं भरतेन तदाऽनघः । शत्रुघ्नो नित्यशत्रुघ्नो नीतः प्रीतिपुरस्कृतः ॥ १ ॥

ததா மாதலகூல் கல்லதா பரதேன அனघ:	அப்பொழுது அம்மான்னீட்டிற் போகும் பரதனால் பாபரஹிதரும்	சுத:சுக்னன்	சத்தூக்னன்
நித்யசத்ரு:	நித்தியசத்ருக்களான இந்திரியங்களை ஆட க்கியானும் பரர்களை மசாலியுமான	பிரீதிபுரஸ்குத:	பிரீதியுடன் கொண் டாடப்பட்டவராய்
		நீத:	அழைத்துக்கொண்டு பேசப்பட்டார்.

स तत्र न्यवसद्वात्रा सह सत्कारसत्कृतः । मातुलेनाश्वपतिना पुत्रस्नेहेन लालितः ॥ २ ॥

सः	அவர்	सत्कारसत्कृतः	{ பிரியமானவையெல்லாம் கொடுத்து திருப்திசெய்யப்பட்டவராயும்
तत्र	அவ்விடத்தில்	पुत्रस्नेहेन	புதல்வரைப்போல் அன்போடு
आशा	உடன் பிறந்தவனோடு	लालितः	குலாவப்பட்டவராயும்
सह	கூட	न्यवसत्	வசித்துவந்தார்.
अश्वपतिना	யுதாழித் என்கிற		
मातुलेन	மாமனாள்		

तत्रापि निवसन्तौ तौ तर्प्यमाणौ च कामतः । भ्रातरौ स्मरतां वीरौ वृद्धं दशरथं नृपम् ॥

वीरौ	வீரர்களும்	तर्प्यमाणौ	திருப்தி பண்ணப்பட்டவர்களாய்
भ्रातरौ	அண்ணனும் தம்பியு	अपि च	இருந்தபோதிலும்
तौ	அவ்விருவரும் [மகிய]	वृद्धं	வயது முதிர்ந்த
तत्र	அங்கு	दशरथं	தசரத
निवसन्तौ	வசிப்பவர்களாய்	नृपं	சக்கிரவர்த்தியாரை
कामतः	{ வேண்டியவையெல்லாம் பாதொருகுதையுமின்றி	स्मरताम्	மனதிற்கிந்தித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

राजाऽपि तौ महाभागौ सस्मार प्रोषितौ सुतौ । उभौ भरतशत्रुघ्नौ महेन्द्रवर्णोपमौ ॥

राजा अपि	சக்கிரவர்த்தியாரும்,	भरतशत्रुघ्नौ	பரதசத்ருக்ளர்
महेन्द्रवर्णोपमौ	இந்திரனையும் வருணனையும் ஒத்த	तौ	அந்த
महाभागौ	மகாபிரஸித்திபெற்றவர்களும்,	उभौ	இரண்டு
प्रोषितौ	{ அயல்நாட்டில் வசித்துக்கொண்டிருந்தவர்களும்,	सुतौ	குமாரர்களையும்
		सस्मार	அதிலாஞ்சையால் சிந்தித்து பரிதபித்தனர்.

सर्व एव तु तस्येष्टाश्चत्वारः पुरुषर्षभाः । स्वशरीरादिनिर्वृत्ताश्चत्वार इव बाहवः ॥ ५ ॥

पु	ஏனெனில்	चत्वारः	நான்கு
पुरुषर्षभाः	புருஷேஷத்தமர்களும்	बाहवः इव	கைகள்போல்
चत्वारः एव	நால்வர்களுமாகிய	तस्य	அவருக்கு
सर्वे	எல்லோரும்	इष्टाः	{ அன்புக்கும் ஆதரவுக்கும் பாத்திரர்களாகிய யிருந்தனர்.
स्वशरीरात्	தமது தேகத்திலி		
विनिर्वृत्ताः	தொன்றிய [ருந்து		

कथञ्चिदुपकारेण कृतेनैकेन तुष्यति । न स्मरत्यपकाराणां शतमप्यात्मवत्तया ॥ ११ ॥

कथञ्चित् எவ்விதத்தாலாவது
 कृतेन செய்ப்பப்பட்ட
 एकेन ஒரு
 उपकारेण உபகாரத்தால்
 तुष्यति திருப்தியடைகிறார்.

अपकाराणां அபகாரங்களுடைய
 शतं अपि அனேகத்தையும்
 आत्मवत्तया சிறந்த புத்தியால்
 स्मरति न மனதில் வைத்திடார்.

शीलवृद्धैर्ज्ञानवृद्धैर्वयोवृद्धैश्च सज्जनैः । कथयन्नास्त वै नित्यमस्त्रयोऽग्यान्तरेष्वपि ॥ १२ ॥

नित्यं वै எப்பொழுதும்
 अज्ञयन्नास्त { ஆயுதப் பயிற்சி செய்
 यम् कालांशेषु யும் காலங்களில் நேர்கி
 र इन्द्राणां களில்
 शीलवृद्धैः தருமவிசேஷங்களில்
 ज्ञानवृद्धैः நிபுணர்களாயும்
 एतान्परीप्राकமுடை யவர்களையும்

वयोवृद्धैः च வயதுசென்ற பெரி
 सज्जनैः अपि யோர்களாயுமிருக்கும்
 कथयन् ஸஜ்ஜனங்களோடு
 आस्त மாத்திரம்
 इत्युत्तरं சம்பாஷித்துக்
 கொண்டு

बुद्धिमान् मधुराभाषी पूर्वभाषी प्रियंवदः । वीर्यवान् च वीर्येण महता स्वेन विस्मितः ॥

बुद्धिमान् விவேகவிகிஷ்டர்.
 मधुराभाषी { உள்ளத்தைக்குளிர்ப்
 पूर्वभाषी { பிக்கும் இன்சொல்
 प्रियंवदः { உரைப்பவர்.
 नरकरीकृतாயும், நயமா
 यम् உரைப்பவர்.
 नन्ममपलनं களை
 ये अलिप्यवकाशे யே அளிப்பவைகளை
 உரைப்பவர்.

वीर्यवान् பேராண்மையுடை
 च யவர்.
 स्वेन ஆகிலும்
 महता தனது
 वीर्येण மகத்தான
 विस्मितः न ஆண்மையால்
 கர்வக்கொள்ளாதவர்.

न चानृतकयो विद्वान् वृद्धानां प्रतिपूजकः ।

अनृतकयः न { பொய்பேசாதவர்.
 (விண்பேச்சுப்பேசா
 தவர்.)
 विद्वान् { எல்லா வித்தைகளி
 लुम् पाण्डित्यम् லும் பாண்டித்தியம்
 பெற்றவர்.
 वृद्धानां பெரியோர்களுக்கு
 प्रतिपूजकः வணங்கிடப்பவர்.

अनुरक्तः प्रजाभिश्च प्रजाश्चाप्यनुरञ्जते ॥

प्रजाः च ஜனங்கள் எல்லாரை
 यम्
 अनुरञ्जते பரிவுசெய்து களிப்
 பித்திருர்.
 अपि च அதனாலேயே
 प्रजाभिः பிரஜைகளாலும்
 अनुरक्तः அபிமானிக்கப்பெற்ற
 வர்.

सानुक्रोशो जितक्रोधो ब्राह्मणप्रतिपूजकः । दीनानुकम्पी धर्मज्ञो नित्यं प्रहवाञ्छुचिः ॥

नित्यं எப்பொழுதும்
 सानुक्रोशः எழுகளை ஆதரிப்ப
 வர்.

‘जितक्रोधः’ கோபத்தை வென்ற
 வர்.
 ब्राह्मणप्रतिपूजकः வேதியர்களை ஆராதிப்
 பவர்.

दीनानुकम्पी	{ கஷ்டப்படுகிறவர்க ளின் கஷ்டங்களைத் நீர்த்து ஆதரிப்பவர்.	प्रग्रहवान्	{ எப்பொழுதும் எல்லா பிராணிகளுக்கும் அபயம் கொடுக்கும் நோன்பைக் கைப் பற்றினவர்.
धर्मज्ञः	அறங்களை உணர்ந்த வர்.	शुचिः	பிறப்பொருளை விரும்ப பாத பரிசுத்தமூர்த்தி.

कुलोचितमतिः क्षात्रं धर्मं स्वं बहुमन्यते । मन्यते परया कीर्त्या महत्स्वर्गफलं ततः ॥

कुलोचितमतिः	பிறந்தகுலத்திற்கேற்ற பேரறிவுடையவர்	मन्यते	கம்பியிருக்கிறார்.
परया	பெறும்	ततः	ஆதலால்
कीर्त्या	உலகப்புகழால்	स्वं	தனது
महत्	மஹத்தான	क्षेत्रं	சூத்திரிய
स्वर्गफलं	ஸ்வர்க்கப்பிராப்தி உண்டென்று	धर्मं	தர்மத்தை
		बहुमन्यते	ஆனந்தியுடன் அநு ஷ்டித்துவருகிறார்.

नाश्रेयसि रतो यश्च न विरुद्धकथारुचिः । उत्तरोत्तरयुक्तौ च वक्ता वाचस्पतिर्यथा ॥१७॥

अश्रेयसि	பிறருக்கு துக்கமுண் டாகும் விஷயத்தில்	उत्तरोत्तर- युक्तौ च }	தரளம் முதலில் மொ ழிதல், செவ்சாற்றிய தற்கு பதிலுரைத் தல், இவ்விரண்டிற் கும் வேண்டிய யுத்தி விஷயத்தில்
रतः न	இறங்காதவர்.	वक्ता	சொல்வன்மையுடைய வராகிய
विरुद्ध- कथारुचि नः }	தருமவிருத்தமான மொழிகளுக்கு இட ங்கொடுக்காதவர்.	वाचस्पतिः	விபாழபகவான்
		यथा	போன்றவர்
		यः च	எவரோ, அவர் இவர்.

अरोगस्तरुणो वाम्नी वपुष्मान्देशकालवित् । लोके पुरुषसारज्ञः साधुरेको विनिर्मितः ॥

अरोगः	நோயற்றவரும்,	साधुः	புண்பாத்தமாவாகிய
तरुणः	பிரகாசமாய் விளங்கு கிறவரும்,	वाम्नी	சூழிகாவிஷ்ணு
देशकालवित्	இடம், காலம் இவை களை அறிந்தவரும்,	लोके	உலகில்
पुरुषसारज्ञः	ஐனக்களின் உட்கருத் தையறிந்தவரும்,	वपुष्मान्	உருவமெடுத்து அவத ரித்திருக்கின்றவராய்
एकः	ஒப்புயர்வற்ற	विनिर्मितः	யாவராலும் கொண் டாடப்பட்டார்.

स तु श्रेष्ठैर्गुणैर्युक्तः प्रजानां पार्थिवात्मजः । बहिश्चर इव प्राणो बभूव गुणवत्तरः ॥१९॥

पार्थिवात्मजः	சக்கிரவர்த்தி திருமகனாகும்,	युक्तः	வினக்குகிறவருமாகிய
गुणवत्तरः	விசேஷ உத்தம குணங்களை யுடையவரும்,	सः	ஆவர்
तु	விவரித்துச் சொல்லாத மறப்படியான	प्रजानां	பிரானைகளுக்கு
श्रेष्ठैः	மேம்பாடான	बहिश्चरः	{ உடலை விட்டு வெளியே உருக்கொண்டு உலர்வுகின்ற
गुणैः	குணங்களோடும்	प्राणः इव	உயிரென
		बभूव	விளங்கினார்.

सम्यग्विद्याव्रतस्नातो यथावत्साङ्गवेदवित् । इष्वस्त्रे च पितुः श्रेष्ठो बभूव भरताग्रजः ॥

भरताग्रजः	பரதருக்குத் தமையன	साङ्गवेदवित्	அங்கங்களோடு கூடிய
सम्यक्	நன்றாய் [ராகிய ஆவர்	इष्वस्त्रे	வேதங்களை யறிந்தவர்.
विद्याव्रतस्नातः	{ வித்தைகளைக்கற்று விசநங்களைச்செய்து முடித்தவர்.	पितुः च	படைக்கல்லியில் தந்தையரினும்
यथावत्	உள்ளபடி	श्रेष्ठः	சிறந்தவராய்
		बभूव	விளங்கினார்.

कल्याणाभिजनः साधुरदीनः सत्यवाग्युजः । वृद्धैरभिविनीतश्च द्विजैर्धर्मार्थदर्शिभिः ॥२१॥

साधुः	தோஷரகிதமுன்னோர் களையுடையவர்.	सत्यवाक्	சொன்ன சொல் தவறாதவர்.
कल्याणाभिजनः	{ கல்யாணகுணங்க ளால் குலத்திற்கு சிரோபூஷணமாய் விளங்குகிறவர்.	धर्मार्थदर्शिभिः	{ தர்மார்த்தங்களை ஸ்பஷ்டமாய் விளங்க உபதேசிக்கும்
अदीनः	உள்ளம் பூரித்தவராய்	द्विजैः	வேதிய
ऋजुः	நேர்வழியில் நடக்கின்றவராய்	वृद्धः च	பெரியோர்களாலேயே
		अभिविनीतः	நன்கு சிகழிக்கப் பெற்றவர்.

धर्मकामार्थतत्त्वज्ञः स्मृतिमान् प्रतिभानवान् । लौकिके समयाचारे कृतकल्पो विशारदः ॥

स्मृतिमान्	உணர்ந்ததை எக்காலத்திலும் மறவாதவர்.	लौकिके	உலகசம்மதமாயிருக்கும்
प्रतिभानवान्	{ புதிதுபுதிதாய் மேன்மேல்தோன்றுகிற யுக்களோடுகூடியவர்.	समयाचारे	ஸக்கேதஜுசாரத்தில்
धर्मकामार्थ-तत्त्वज्ञः	{ தர்மம் ஒன்றிலிருந்து தான் நாம் விரும்பும் நான்கு புருஷார்த்தங்களும் சித்திக்கின்றனவெனும் தத்வத்தை உணர்ந்தவர்.	विशारदः	மகாப்பிரஸித்திபெற்றவராய்
		कृतकल्पः	{ யாவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட உதாரணமாயிருப்பவர்.

निभृतः संवृताकारो गुप्तमन्त्रः सहायवान् । अमोघकोशहर्षश्च त्यागसंयमकालवित् ॥ २३ ॥

निभृतः	{ பணிபவேண்டியவர்க ளிடத்தில் பணிந்து ஒழுக்குபவர்.	சहायवान्	ஆப்தகினைகிதர்களு டையவர்.
சंवृताकारः	{ திருவுளத்தில் கருதியதைத் திருவுளத்திலே அடக்கிவைக்கும் திறமையுடையவர்.	अमोघकोशहर्षः	வினாவுகாத சினமும் களிப்பும் உடையவர்.
गुप्तमन्त्रः	{ தான் மேற்கொண்ட காரியம் முற்றிலும் முடிவுபெறும்வரையிலும் பிறர் அறியாவண்ணம் மறைப்பவர்.	त्यागसंयम- कालवित् च }	{ பொருளைச் செலவிட வேண்டிய சமயத்தையும் சேர்க்கவேண்டிய சமயத்தையும் திறந்தவர்.

दृढभक्तिः स्थिरप्रज्ञो नासद्ग्राही न दुर्वचाः । निस्तन्द्रिरप्रमत्तश्च स्वदोषपरदोषवित् ॥ २४ ॥

दृढभक्तिः	சலியாத பக்தியுள்ளவர்.	दुर्वचाः न	அனுசாதமொழிகளை மொழியாதவர்.
स्थिरप्रज्ञः	நிலைகொடாத ஞானமுடையவர்.	निस्तन्द्रिः	சோம்பலில்லாதவர்.
असद्ग्राही न	தீயோரைத்தன்னருகே சேரவிடாதவர்.	अप्रमत्तः	எமாந்துபோகாதவர்.
		स्वदोषपरदोष- वित् च }	{ தனது தோஷங்களை யும் பிறரது தோஷங் களையும் உள்ளபடி அறிபவர்.

शास्त्रज्ञश्च कृतज्ञश्च पुरुषान्तरकोविदः । यः प्रहानुग्रहयोर्वथान्यायं विचक्षणः ॥ २५ ॥

शास्त्रज्ञः	{ சாஸ்திரங்கன் எல்லா வற்றையும் கற்றுணர்ந்தவர்.	प्रहानुग्रहयोः च	{ முறைப்படி ஆராய்ந்து ஒருவனைத்தம்மைச் சேர்த்தவனாக எடுப்பதிலும் அப்படி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டவனை ஆதரிப்பதிலும் வெகுசிபுணர்.
कृतज्ञः	சித்தாந்தங்களில் கிபுணர்.	विचक्षणः	எவர் ஒருவரோ அவர் இவர்.
पुरुषान्तरकोविदः	{ மனிதர்களின் ஸ்வபாவவித்தியாசங்களை நன்கு அறிந்தவர்.	यः च	
वथान्यायं	சாஸ்திரப்பிரகாரம்		

सत्संगहप्रग्रहणे स्थानविन्निग्रहस्य च । आयकर्मण्युपायज्ञः संदृष्टव्ययकर्मवित् ॥ २६ ॥

सत्संगह- प्रग्रहणे }	{ புண்பாத்தமாக்களை உள்ளபடி அறிந்து ஏற்றுக்கொள்வதிலும் அவர்களை ரகிப்பதிலும் நுகட்டர்களைத்தக்கவாறு சிஷிப்பதற்கும்	स्थानवित्	சமயம் தெரிந்தவர்?
		आयकर्मणि	தனத்தெடுவதில்
		उपायज्ञः	நியாயவழிகளில் கிபுணர்.
निग्रहस्य च		संदृष्टव्य- यकर्मवित् }	{ ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட செலவிடும் வழிகளை யறிந்தவர்.

श्रेष्ठं शास्त्रसमूहेषु प्रातो व्यामिश्रकेषु च । अर्थधर्मौ च संगृह्य सुखतन्त्रो न चालसः ॥

शास्त्रसमूहेषु	சாஸ்திரசமூகங்களிலும்	अर्थधर्मौ च	அர்த்தத்தையும், தருமத்தையும்
व्यामिश्रकेषु च	{ ஸம்ஸ்கிருதமும், பிராகிருதமும், இவைகளின் கிரந்தங்களிலும்	संगृह्य	தேடி,
श्रेष्ठं	சிறப்பை	सुखतन्त्रः	இன்பத்தை அனுபவித்து வருபவர்.
प्रासः	பெற்றவர்.	अलसः च न	வின்காலம் போக்காதவர்.

वैहारिकाणां शिल्पानां विज्ञातार्थविभागवित् । आरोहे विनये चैव युक्तो वारणवाजिनाम् ॥

वैहारिकाणां	{ உல்லாசமாய்க்காலங் கழிப்பதற்குரிய பிடி, வீணை, புல்லாங்குழல் முதலியவைகளின்	आरोहे च	இவ்வளவில்வளவு பங்கிட்டுக்கொடுக்க வேண்டும் என்னும் முறைகளை நன்கு அறிந்தவர்.
शिल्पानां	சில்பங்களுடைய	वारणवाजिनां	யானை குதிரைகளில்
विज्ञाता	துட்பங்களை யறிந்தவர்.	अरोहे च	மீது ஏறுவதினும்
अर्थ-विभागवित्	{ அரசாங்க ஐவேஜியை அரசாங்க காரியங்களுக்கு இது இதற்கு	विनये एव	{ அடக்கித்தன்மனம் போல் நடக்கச்செய்வதிலும்
		युक्तः	நிபுணர்.

धनुर्वेदविदां श्रेष्ठो लोकेऽतिरथसंमतः । अभियाता प्रहता च सेनानयविशारदः ॥

अप्रवृण्यश्च संग्रामे क्रुदैरपि सुरासुरैः ॥ ३० ॥

धनुर्वेदविदां	தனுர்வேதத்தையறிந்தவர்களில்	प्रहतां च	{ தாமதமே சத்துருவை நாடிச்சென்று பொருதி வெற்றி கொள்பவர்.
श्रेष्ठः	உத்தமர்.	सेनानयविशारदः	சேனைகளை அணிவகுப்பதில் நிபுணர்.
लोके	உலகத்தில்	संग्रामे	யுத்தத்தில்
अतिरथसंमतः	{ அதிக வீரர்களெல்லா ராலும் கொண்டாடப்பட்டவர்.	क्रुदैः	கொண்ட
अभियाता	{ சத்துருவந்தடுப்பார் துக்கொள்ளுவோர் மென்றிருப்பவரல்லர்.	सुरासुरैः	தேவர்கள், ஆசுரர்கள்
		अपि च	இவர்களாலும்கூட
		अप्रवृण्यः	வெல்லவொண்ணாதவர்.

अनसूयो जितक्रोधो न दृप्तो न च मत्सरी । न चावमन्ता भूतानां न च कालवशानुगः ॥

अनसूयः பொருமைபற்றவர்.
 च அதனால்
 दृप्तः न உன்மத்தகோபமற்ற
 भूतानां அடியார்களுக்கு [வர்.
 अवमन्ता न அவமானம் விளைவிக்காதவர்.
 च அதனால்

जितक्रोधः { கோபம் செலுத்தவேண்டிய இடங்களில் செலுத்துகிறவர்.
 मत्सरी न தன்னலம்தேடாதவர்.
 च அதனால்
 कालवशानुगः न காலத்திற்கு வசப்பட்டிருக்காதவர்.

एवं श्रेष्ठैर्गुणैर्युक्तः प्रजानां पार्थिवात्मजः । संमतस्त्रिषु लोकेषु वसुधायाः क्षमागुणैः ॥
 बुद्ध्या बृहस्पतेस्तुल्यो वीर्येणापि शचीपतेः ॥ ३२ ॥

एवं இவ்வகையாகிய
 श्रेष्ठैः மேன்மை
 गुणैः குணங்களோடு
 युक्तः விளங்கும்
 पार्थिवात्मजः சக்கிரவர்த்தி திருமகனாகிய அவர்
 त्रिषु लोकेषु अपि மூன்றுஉலகங்களிலும்
 प्रजानां பிரஜைகளுக்கு

क्षमागुणैः பொறுமைக்குணங்க
 वसुधायाः பூமிதேவிக்கும், [நால்
 बुद्ध्या புத்தியால்
 बृहस्पतेः பிருகஸ்பதிக்கும்
 वीर्येण வீரியத்தால்
 शचीपतेः இந்திரனுக்கும்
 तुल्यः ஸமானராய்
 संमतः அபிராமராய் விளங்கினார்.

तथा सर्वप्रजाकान्तैः प्रीतिसञ्जनैः पितुः । गुणैर्विरुचे रामो दीप्तः सूर्य इवांशुभिः ॥

रामः ஸ்ரீராமர்,
 पितुः தந்தைக்கும்
 सूर्यः சுதிரவன்
 अंशुभिः கிரணங்களால்
 दीप्तः தேஜோமயமாய் விளங்குகிறது
 इव எவ்வண்ணமோ அல்லண்ணமே

सर्वप्रजाकान्तैः { ஸகலபிரஜைகளின் மனங்களைக்கவர்சிறிதவைகளும்
 प्रीतिसञ्जनैः அன்பை விளைவிக்கின்றவைகளும்
 गुणैः குணங்களால்
 तथा அப்படியே
 विरुचे அபிராமராய் விளங்கினார்.

तमेवं गुणसंपन्नमप्रदृष्यपराक्रमम् । लोकपालोपमं नाथमकामयत मेदिनी ॥ ३४ ॥

एवं இப்படிப்பட்ட
 गुणसंपन्नं குணஸமிருத்தியுடையவராய்
 अप्रदृष्यपराक्रमं { எவராலும் வெல்லவொன்றாத பராக் கிரமசாஸியாய்

लोकपालोपमं உதப்பாலகர்களுக்கு ஒப்பாயிருக்கிற
 तं அவரை
 मेदिनी பூமி
 नाथं காதலுக்கும்படி
 अकामयत விருப்பமுற்றது.

एतैस्तु बहुभिर्युक्तं गुणैरनुपमैः सुतम् । दृष्ट्वा दशरथो राजा चक्रे चिन्तां परंतपः ॥ ३५ ॥

परंतपः	{ எப்பொழுதும் வெற்றிபெறும் போர்வீரராகிய	गुणैः	உத்தமகுணங்களால்
दशरथः	தசரத	युक्तं	அபிராமணியிருப்பதை
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,	दृष्ट्वा	தன்மனதினுள்ளேயே
सुतं	மகத்தனை		கண்டு,
एतैः	இந்த	तु	இவ்விஷயத்தில்
बहुभिः	பல	चिन्तां	பின் கண்டவாறு
अनुपमैः	ஒப்பற்ற		தன்மனம் ஈடுபட்டிருக்கிறதை
		चक्रे	கவனித்தார்.

अथ राज्ञो बभूवैव वृद्धस्य चिरजीविनः । प्रीतिरेषा कथं रामो राजा स्यान्मयि जीवति ॥

चिरजीविनः	வெகுநாடும் கண்டவரும்	रामः	இராமன்
वृद्धस्य	சாஸ்திரஞ்ஞருமீதிய	राजा	இளவரசராக
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியருக்கு	स्यात्	இருக்கலாமே!
एवं	இம்மாதிரியாய்	कथं	என் அப்படி செய்யக் கூடாது P
अथ	பின் கண்டவாறு	एषा	இது
बभूव	மனதினுள் தோன்	प्रीतिः	{ எல்லாவற்றிற்கும் மேம்பட்ட மனோரத மாயிருக்கிறது."
मयि	"நான் [பிறந்து.		
जीवति	உயிருடனிருக்கும் பொழுதே		

एषा ह्यस्य परा प्रीतिर्हृदि संपरिवर्तते । कदा नाम सुतं द्रक्ष्याम्यभिषिक्तमहं प्रियम् ॥ ३७ ॥

अस्य	இவருடைய	अहं हि	"நானே
हृदि	மனதில்	कदा नाम	எப்பொழுதுதான்
एषा	இந்த	प्रियं	பெறலரியச் செல்வ
परा	ஸர்வோத்திருஷ்ட மாகிய	सुतं	புதல்வனை
प्रीतिः	மனோரதமானது	अभिषिक्तं	முடிசூட்டப்பட்டவனாய்
संपरिवर्तते	பின் கண்டவாறு சமுன் றுகொண்டிருக்கிறது.	द्रक्ष्यामि	கண்ணாறக்கண்டு கனிப்பேன்.

वृद्धिकामो हि लोकस्य सर्वभूतानुकम्पनः । मत्तः प्रियतरो लोके पर्जन्य इव वृष्टिमान् ॥

वृष्टिमान्	"மழைசொரியும்	लोकस्य हि	உலகிற்கே
पर्जन्यः इव	மழைக்கடவுள்	वृद्धिकामः	சேஷமத்தைக்கருதி
	போலவே	लोके	உலகில் [பவனாய்
सर्वभूतानु-}	மன்னுபுகள் எல்லாவ	मत्तः	என்னினும்
कम्पनः }	ற்றினிடத்திலும் தண்ணளியுடையவனாய்	प्रियतरः	மேம்பட்ட இனியனாய் விளங்குகிறான்.

यमशक्रसमो वीर्ये बृहस्पतिसमो मर्तो । महीधरसमो धृत्यां मत्तश्च गुणवत्तरः ॥ ३९ ॥

वीर्ये	“பராக் கிரமத்தில்	धृत्यां	உலகஸம்மாதாநையிற்
यमशक्रसमः	யமனுக்கும் இத்தரனு	महीधरसमः	மகாவிஷ்ணுவுக்கு
	க்கும் நிகரானவனாய்,		நிகரானவனாய்,
मर्तो	புத்தியில்	मत्तः च	என்னினும்
बृहस्पतिसमः	பிருகஸ்பதிக்கு நிகரா	गुणवत्तरः	{ மேம்பட்ட குணங்களை பெற்றவனாய் விளங் குகிறான்.
	னவனாய்,		

महीमहमिमां कृत्स्नामधितिष्ठन्तमात्मजम् । अनेन वयसा दृष्ट्वा यथा स्वर्गमवाप्नुयाम् ॥ ४० ॥

अहं	“நான்	कृत्स्नां	எல்லாவற்றையும்
अनेन	இந்தப்படி	अधितिष्ठन्तं	தன் ஆளுகைக்குள்ளி
वयसा	சீரம் ஆரோக்கியமாய்		ருக்கப்பெற்றவனாய்
	இருக்கும்பொழுதே	दृष्ट्वा यथा	நேரில் பார்த்துவிட்
आत्मजं	மைந்தனை		டுத்தான்,
इमां	இந்த	स्वर्गं	ஸ்வர்க்கத்திற்கு
महीं	பூமி	अवाप्नुयाम्	போகவேண்டும்.”

इत्येतैर्विविधैस्तैरन्यपार्थिवदुर्लभैः । शिष्टैरपरिमेयैश्च लोके लोकोत्तरैर्गुणैः ॥ ४१ ॥

तं समीक्ष्य महाराजो युक्तं समुदितैः शुभैः । निश्चित्य सचिवैः सार्धं युवराजममन्यत ॥

महाराजः	சக்கிரவர்த்தியார்,	अपरिमेयैः	அளவுகடந்தவைகளு
इति	இன்னும்படியும்		மான
तं	அவனை	तैः	அந்த
तैः	அந்த	गुणैः च	சிறந்த குணங்களோ
एतैः	இந்த		டும்
विविधैः	பல	युक्तं	விளக்குகின்றவனாய்
शुभैः	நல்லகுணங்களோடும்,	समीक्ष्य	தவ்மனதுள் கவ
लोके	உலகில்		னித்து,
	வேறு எந்த மன்னனி	सचिवैः	மந்திரிமார்களோடு
अन्यपार्थिवदुर्लभैः	{ டமும் இல்லாதவை	सार्धं	கலந்துபேசி
	களும்		
लोकोत्तरैः	எங்கும் எவ்விடத்தும்	निश्चित्य	{ அவர்கள் அபிப்பிராய
	இல்லாதவைகளும்		த்தை அறிந்துகொ
शिष्टैः	ஸர்வோத்தியோக		ண்டு,
	மானவைகளும்,	युवराजं	இளவரசராய் நியமிக்க
			வேண்டுமென
समुदितैः	{ அபூர்வபிறப்பில் ஸ்வ	अमन्यत	{ தனக்குள்ளேயே நிச்
	பாவவித்தமாயிருக்		சயம் செய்துகொண்
	கின்றவைகளும்,		டார்.

दिव्यन्तरिक्षे भूमौ च घोरमुत्पातजं भयम् । सञ्चक्षे च मेधावी शरीरे चात्मनो जराम् ॥

मेधावी	மேதாவிபாகுமவர்	भयं च	மனத்தொல்லையை
दिवि	விண்ணுலகிலும்,	आत्मनः	தனது [யும்,
अन्तरिक्षे	ஆகாயத்திலும்,	शरीरे	தேகதிடத்தில்
भूमौ च	மண்ணுலகிலும்,	जरां च	முடியாததனம் ஏற்பட்டிருப்பதையும்
उत्पातजं	{ கண்முன் காணும் அபசருனங்களை விளையும்	सञ्चक्षे	{ தனக்குள்ளேயே ஆராய்ச்சிசெய்து கவனித்தார்.
घोरं	அதி		

पूर्णचन्द्राननस्याथ शोकापनुदमात्मनः । लोके राप्स्य बुबुधे संप्रियत्वं महात्मनः ॥४४॥

आत्मनश्च प्रजानां च श्रेयसे च प्रियेण च । योक्तुकामस्स धर्मात्मा भक्त्या त्वरितवान् ॥

सः	அந்த	संप्रियत्वं	அத்யந்த அன்பின் அருளை
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவான	आत्मनः	தனது
नृपः	சக்கிரவர்த்தியார்,	भक्त्या	அந்தக்காரண அன்பால்
लोके	உலகில்	प्रियेण च	மனோதமாயிருப்பதால்
प्रजानां	பிரஜைகளின்	योक्तुकामः	புரிய விரும்பியவராய்
श्रेयसे च	நன்மையின் பொருட்	त्वरितवान् च	காலதாமதம் செய்யக் கூடாதென்கிறவராகி
आत्मनः	தனது [டும்	अथ	இப்பொழுது
शोकापनुदं च	மனக்கவலையை தீர்க்கி றதாயிருக்கிறதும்	बुबुधे	மனதினுள் ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டார்.
पूर्णचन्द्राननस्य	முழுமதிபோன்ற திரு முகமண்டலமுடைய		
महात्मनः	மகாத்மாவாகிய		
रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு		

नाना नगरवास्तव्यान् पृथग्ज्ञानपदानपि । समानिनाय मेदिन्याः प्रधानान्पृथिवीपतीन् ॥

मेदिन्याः	பூமியில்	प्रधानान्	அருகாமையிலுள்ள தலைமையானவர்களையும்
नगरवास्तव्यान्	இதர நகரங்களில்	पृथिवीपतीन्	மன்னர்களையும்
नाना	வசிப்பவர்களையும் கிட்டுகிட்டு,	समानिनाय	அழைத்துவர ஆக்ஞாபித்தருளினார்.
पृथक् ज्ञानपदान्	இதர கிராமங்களில் வ சிப்பவர்களையும் அப் படியே கிட்டுகிட்டு,		
अपि			

न तु केकयराजानं जनकं वा नराधिपम् । त्वरया चानयामास पश्चात्तौ श्रोष्यतः प्रियम् ॥

त्वरया	காலதாமதமாகாம கையால்	तौ तु	அவ்விருவர்களும்
केकयराजानं	கேகயராட்டரசரையும்	पश्चात्	காரியமான பின்னர்
जनकं नराधिपं च	ஜனகமன்னரையும்	प्रियं	நல்ல செய்தியை
आनयामास न	அழைத்துவரச் சொ ல்லவில்லை.	श्रोष्यतः वा	கேள்வியுற்று மகிழ் வார்களென்றார்.

तान्वेश्म नानाभरणैर्यथाहं प्रतिपूजितान् । ददर्शलंकृतो राजा प्रजापतिरिव प्रजाः ॥ ४८ ॥

ராஜா சக்கிரவர்த்தியார்,
நானாபரணை: பல ஆபரணங்களால்
யதாஹ் அவருக்கேற்றவண்ண
மாய்
அலங்கூர: அலங்கரிக்கப்பெற்றவ
வேஷம் ஆரண்மனைக்கு [ராய்
புதிப்பூஜிதானு ஆக்கினை யைச்சி.மேற்
கொண்டு வந்துசேர்ந்த

தான் அவர்களை
புதிப்பூஜிதானு பிரஜைகளை
புதிப்பூஜிதானு பிரம்மதேவர்
இவ எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
ததர்சனம் குளிரக்கடாக் கித்தரு
வினார்.

अथोपविष्टे नृपतौ तस्मिन्परबलादने । ततः प्रविशिशुः शेषा राजानो लोकसम्मताः ॥

தத: அதன்மேல்
தஸ்மிந் அந்த
பரவலாதினே சத்திரவின் பலத்தை
அடக்கவல்ல
நூபதௌ சக்கிரவர்த்தியார்,
உபவிஸ்த உட்கார்ந்த

அய உடனே
சேபா: இதர
லோகசம்மதா: பூனோகத்தில் பிரசித்
திபெற்று விளங்கும்
ராஜான: மன்னர்கள்
புவிவிஸு: வந்துசேர்ந்தார்கள்.

अथ राज्ञा वितीर्णेषु विविधेष्व्वासनेषु च । राजानमेवाभिमुखानिषेदुर्नियता नृपाः ॥

நியதா: திருடமான பக்தி
நூபா: அரசர்கள் [யுள்ள
ராஜான சக்கிரவர்த்தியாருக்கு
அபிமுகா: எவ் எதிர்முகமிருக்கும்
வண்ணமாயே
அய அப்பொழுது

ராஜா ச சக்கிரவர்த்தியாரா
லேயே
விதிர்ணேஷு காட்டியருளப்பட்ட
விவிதேஷு பல
அசனேஷு ஆஸனங்களில்
நிஸேது: உட்கார்ந்தார்கள்.

स लब्धमानैर्विनयान्वितैर्नृपैः पुरालयैर्जानपदैश्च मानवैः ।

उपोपविष्टैर्नृपतिर्वृतो बभौ सहस्रचक्षुर्भगवानिवापरैः

॥ ५१ ॥

லப்தமானை: நன்கு உபசரிக்கப்
பட்டு
உபுபவிஸ்த: ஆஸனங்களில் விற்றி
ருந்தவர்களும
வினயாந்வித: பூரணபக்தியுள்ளவர்
கருமான
நூபை: மன்னர்களாலும்
புராலயை: நகரவாஸிகளும்
ஜானபடை: கிராமவாஸிகளுமாவ
மானவ: மனிதர்களாலும்

வூர: சூழப்பட்டிருந்த
ச: அந்த
நூபதி: சக்கிரவர்த்தியார்,
சஹஸ்ரக்சு: இத்திர
பகவான்
அமர: தேவர்களால்
இவ எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
வமௌ வினக்கினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे प्रथमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2406.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 51.

द्वितीयः सर्गः—இரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ २ ॥

श्रीरामाभिषेकमन्त्रः—ஸ்ரீராமரது ராஜ்யாபிஷேகத்தைப் பற்றிய மந்திராலோசனை.

ततः परिषदं सर्वामामन्त्र्य वसुधाधिपः । हितमुद्घर्षणं चैवमुवाच प्रथितं वचः ॥ १ ॥

ततः	அப்பொழுது	प्रथितं च	யாவரும் நின்றுள்ள
वसुधाधिपः	சக்கிரவர்த்தியார்,		வண்ணமாயே
एवं	இவ்விதமாய்	उद्घर्षणं	உள்ளங்களைக்குளிரச்
परिषदं	சபையினுள்ள		செய்யும்
सर्वी	எல்லோரையும்	हितं	சூசலப்பிரச்சனமாகிற
	பார்த்து	वचः	மொழியை
आमन्त्र्य	முகமன்கூறி,	उवाच	சொல்லியருளினார்.

दुन्दुभिस्वनकल्पेन गम्भीरेणानुनादिना । स्वरेण महता राजा जीमूत इव नादयन् ॥ २ ॥
राजलक्षणयुक्तेन कान्तेनानुपमेन च । उवाच रसयुक्तेन स्वरेण नृपतिर्नृपान् ॥ ३ ॥

नृपतिः	இனக்களைக்கைகொடு த்துக்காத்தருளும்	राजलक्षणयुक्तेन	ராஜலக்ஷணங்களுக் கேற்றதாய்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,	कान्तेन	கேட்போர்களின் செ விகளுக்கினியதாய்
महता	உரத்த		
स्वरेण	சத்தத்தோடு	रसयुक्तेन	{ கேட்போர்களின் மன க்களைக் கவருகின்ற தாய்
नादयन्	கேரவதில்க்கும்	अनुपमेन च	ஒப்புயர்வு இல்லாத துமான
जीमूतः	மேகம்		
इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணம்	स्वरेण	சூரனுடன்
गम्भीरेण	ஆழ்ந்த	नृपान्	மன்னர்களைப்பார்த்து
दुन्दुभिस्वनकल्पेन	துந்துபிவாத்யகோ ஷம்போன்றதாய்	उवाच	பின் கண்டவாறு திரு வாய்மலர்த்தருளினார்.
अनुनादिना	பிரதித்துவனி உண் டாக்குகின்றதாய்		

विदितं भवतामेतद्यथा मे राज्यमुत्तमम् । पूर्वकैर्मम राजेन्द्रैः सुतवत्परिपालितम् ॥ ४ ॥

मे	“என்னுடைய	राजेन्द्रैः	ராஜேந்திரதமர்களால்
एतत्	இந்த	सुतवत्	மக்களைப்போல
उत्तमं	எல்லாவற்றினும்	परिपालितं यथा	பரிவுடன்பாதுகாத்து வரப்பட்டதென்பது
राज्यं	ராஜ்யமானது [பெரிய		
मम	என்னுடைய	भवतां	உங்களுக்கு
पूर्वकैः	முன்னோர்களான	विदितम्	தெரிந்த விஷயம்.

सोऽहमिक्ष्वाकुभिः सर्वैर्नरेन्द्रैः परिपालितम् । श्रेयसा योक्तुकामोऽस्मि सुखार्हमखिलं जगत् ॥

सः	“ஆந்த	जगत्	உலகம்
अहं	நான்	अखिलं	எல்லாவற்றிற்கும்
इक्ष्वाकुभिः	இக்ஷ்வாகுவம்சத்திய	श्रेयसा	ஒரு பெரிய மங்கள்
नरेन्द्रैः	சக்கிரவர்த்திகள்		கருத்தியத்தால்
सर्वैः	எல்லோராலும்		
परिपालितं	பரிபாலித்து வரப்பட்டதும்,	योक्तुकामः	{ குழந்துகொண்டிருக்கிறதற்கு மனமீடு பட்டவனாய்
सुखार्हं	{ மேல்மேல் ஒங்கிவளருகிற சேஷமத்திற்கு பாத்திரமாயிருக்கிற துமான	अस्मि	இருக்கிறேன்.

मयाऽप्याचरितं पूर्वैः पन्थानमनुगच्छता । प्रजा नित्यमनिद्रेण यथाशक्त्यभिरक्षिताः ॥

पूर्वैः	“என்முன்னோர்களால்	मयाऽपि	என்னாலும்
आचरितं	ஆணுஷ்டிக்கப்பட்டதும்	अनिद्रेण	சூக்கிரதையுடையவனாய்
नित्यं	மாற்றமுடியாததாய் மிருக்கிறதான	यथाशक्ति	என் ஆற்றலுக்கு இயன்றமட்டும்
पन्थानं	வழியை	प्रजाः	பிரஜைகள்
अनुगच्छता	ஆவலம்பித்துவரும்	अभिरक्षिताः	ஆதரித்துவரப்பட்டார்கள்.

इदं शरीरं कृत्स्नस्य लोकस्य चरता हितम् । पाण्डुरस्यातपत्रस्य छायायां जरितं मया ॥

इदं	“இந்த	आतपस्य	குடையின்
शरीरं	தேகமானது	छायायां	கிழலில்
मया	என்னால்	हितं	பரிபாலனத்தை
कृत्स्नस्य	ஸகல	चरता	செய்ததால்
लोकस्य	உலகத்திற்கும்	जरितम्	திடமற்றதாய்ச் செய்ப்பட்டது.
पाण्डुरस्य	வெண்		

प्राप्य वर्षसहस्राणि बहून्प्रायुषि जीवतः । जीर्णस्यास्य शरीरस्य विश्रान्तिमभिरोचये ॥

प्रायुषि	“வாழ்நாட்களில்	प्राप्य	பெற்றிருக்கிறதுமான
बहुनि	பல	अस्य	இந்த
वर्षसहस्राणि	ஆயிரமாண்டுகளை	शरीरस्य	சரீரத்திற்கு
जीवतः	கண்டிருக்கிறதும்	विश्रान्ति	விசிராந்தியை
जीर्णस्य	முடியாததனைத்த	अभिरोचये	நான் உத்தேசிக்கிறேன்.

राजप्रभावजुष्टं हि दुर्वहामजितेन्द्रियैः । परिश्रान्तोऽस्मि लोकस्य गुर्वी धर्मधुरं वहन् ॥९॥

लोकस्य	“உலகிற்கு	गुर्वी	ஸர்வோத்த்ருஷ்டமா பிடுக்கிற துமான
अजितेन्द्रियैः	{ ஸதா ஆஸக்திகொ ண்ட ஞானபுத்திர் திரியங்களைக் கொண்டு	धर्मधुरं	{ தான்செய்யவேண்டிய கடமையாகிய பாரத் தை
राजप्रभावजुष्टं	{ ராஜரவாயிருந்து அரசு சாஷி செய்வதால் விளைவதும்	वहन्	வகிக்கின்றவனாய்
दुर्वहं	மிக்கப்பெரிதாயிருக்கி றதும்	हि	அதனால்
		परिश्रान्तः	அதிலேயே மனம் சுடு பட்டிருக்கின்றவனாய்
		अस्मि	இருக்கிறேன்.

सोऽहं विश्रममिच्छामि पुत्रं कृत्वा प्रजाहिते । सन्निकृष्टानिमान्सर्वाननुमान्य द्विजर्षभान् ॥

सः	“அந்த	अनुमान्य	உடன்படுத்தி,
अहं	நான்	प्रजाहिते	பிரஜைகளுக்கு ஹிதம் செய்யும் திகாரத்தில்
सन्निकृष्टान्	இவ்விடம் எழுந்தரு ளியிருக்கும்	पुत्रं	மைந்தனை
इमान्	இந்த	कृत्वा	நியமித்து விட்டு,
द्विजर्षभान्	பிராமணைத்தமர்கள்	विश्रमं	கவலையற்றிருக்க
सर्वान्	எல்லோரையும்	इच्छामि	எண்ணுகிறேன்.

अनुजातो हि मां सर्वैर्गुणैर्ज्येष्ठो ममात्मजः । पुरन्दरसमो वीर्ये रामः परपुरञ्जयः ॥ ११ ॥

रामः	“பூரீராமன்	परपुरञ्जयः	{ எப்படிப்பட்டவரா லும் வெல்லவொண் ணாதவன்.
मम	எனது	सर्वैः	எல்லா
ज्येष्ठः	முத்த	गुणैः हि	குணங்களாலும்
आत्मजः	குமாரன்.	मां	என்னை
वीर्ये	வீரயத்தில்	अनुजातः	நிகர்த்தவன்.
पुरन्दरसमः	இந்திரனுக்கு ஒப்பா னவன்.		

तं चन्द्रमिव पुष्येण युक्तं धर्मभृतां वरम् । यौवराज्ये नियोक्ताऽस्मि प्रीतः पुरुषपुङ्गवम् ॥

पुष्येण	“புஷ்யநகூத்திரத் தோடு	पुरुषपुङ्गवम्	புருஷோத்தமனு
युक्तं	கூடிய	तं	அவனை [மாகிய
चन्द्रं	சந்திரபகவானை	यौवराज्ये	இளவரசில்
इव	போல்விளங்குபவனும்	नियोक्ता	நியமிக்கும் அதிகாரம் வகிக்கும் நான்
धर्मभृतां	தருமகுணமுள்ளவர் களுள்	प्रीतः	செய்து முடித்து திருப் திகொண்டவனாக ஆக
वरं	சிறந்தவனும்	अस्मि	கருதுகிறேன்.

अनुरूपः स वै नाथो लक्ष्मीवांलक्ष्मणाग्रजः । त्रैलोक्यमपि नाथेन येन स्यान्नाथवत्तरम् ॥

लक्ष्मणाग्रजः	லக்ஷ்மணனுக்கு முன் பிறந்த இவன்	नाथेन	ஒரு நாதனால்
		नाथवत्तरं	எற்ற நாதனைப்பெற்ற தாய்
लक्ष्मीवान्	{ எதையும் தோஷமின் றி முடிக்கவல்ல பாக்கி யனிசேஷம்பெற்றவன்.	स्यात् वै	வினக்குமோ
त्रैलोक्यं अपि	மூவுலகமும்	अनुरूपः	அந்த
येन	எந்த	नाथः	நாதன்
		सः	ஆவன்.

अनेन श्रेयसा सद्यः संयोज्यैवमिमां महीम् । गतकेशो भविष्यामि सुते तस्मिन्निवेश्य वै ॥

एवं	இவ்விதமாய்	निवेश्य	பொறுப்புச்சாற்றி,
सद्यः वै	இப்பொழுதே	गतकेशः	உலகவியாபாரங்களில்
इमां	இந்த	अनेन	இந்த [பற்றற்றவனாகி
महीं	மண்ணுலகை	श्रेयसा	மோசூரானந்தத்தால்
तस्मिन्	அந்த	संयोज्य	கட்டுண்டு,
सुते	மைந்தனிடத்தில்	भविष्यामि	இருக்கப்போகிறேன்.

यदीदं मेऽनुरूपार्थं मया साधु सुमन्त्रितम् । भवन्तो मेऽनुमन्यन्तां कथं वा करवाण्यहम् ॥

इदं	இது	यदि	இருக்குமாகில்
मया	என்னால்	भवन्तः	நீங்கள்
साधु	நன்றாய்	मे	எனக்கு
सुमन्त्रितं	{ ஆலோசித்துத்தீர்மா னிக்கப்பட்டிருக்கிற து.	अनुमन्यन्तां	உடன்பாடு உறக்கட வீர்கள்.
मे	என்னுடைய	वा	அப்படியில்லையாகில்
अनुरूपार्थं	ஆலோசனை சரியான தாய்	अहं	நான்
		कथं	வேறெதை
		करवाणि	செய்யவேண்டும்?

यद्यप्येषा मम प्रीतिर्हितमन्यद्विचिन्त्यताम् । अन्या मध्यस्थचिन्ता हि विमर्दाभ्यधिकोदया ॥

एषा	இது	अन्या हि	பலரால் நிர்ணயிக்கப் பட்டதுதான்
मम	என்னுடைய		
प्रीतिः	ஷர்வா பிஷ்டமனோத	मध्यस्थचिन्ता	{ மத்யஸ்தர்களாயிருந் து ஆலோசிக்கப்பெ ற்றதாய்
अन्यत्	வேறு [மாயிருக்கிறது.		
हितं	எற்ற காரியம்	विमर्दाभ्य- धिकोदया	{ ஆராய்ச்சியால் ஒங்கி வளரும் சேஷமத்தை த்தருகிறது.
यद्यपि	இருக்குமாகில்		
विचिन्त्यतां	தீர்க்காலோசனைசெய் து வினம்புயிர்கள்.		

इति ब्रुवन्तं मुदिताः प्रत्यनन्दनृपा नृपम् । वृष्टिमन्तं महामेघं नर्दन्त इव बर्हिणः ॥ १७ ॥

नृपाः	राजाக்கள்	मुदिताः	உன்னம் பூரித்தவர்
वृष्टिमन्तं	மழைபெய்கிற	इति	இவ்வாறு [களாய்]
महामेघं	மகாமேகத்தை	ब्रुवन्तं	சொல்லும்
नर्दन्तः	கேகாத்வணி செய்யும்	नृपं	மன்னரை
बर्हिणः	மயில்கள்	प्रत्यनन्दन्	புகழ்ந்துகொண்டாடி.
इव	போல		னர்கள்.

स्निग्धोऽनुनादी सञ्जज्ञे तत्र हर्षसमीरितः । जनौघोद्घुष्टसन्नादो विमानं कम्पयन्निव ॥

तत्र	அப்பொழுது	अनुनादी	எதிரொலியும்
हर्षसमीरितः	ஸந்தோஷத்தாலுண்டானதும்	विमानं इव	{ எழுதனிக்கட்டுகளும் எழு உப்பரிகைகளு முள்ள திருமாளிகை மையே
जनौघोद्घु- ष्टसन्नादः }	ஜனக்கூட்டங்களால் நன்றாய் கோஷிக்கப் பட்ட சப்தமானது	कम्पयन्	அசைவுற்று நடுக்கச் செய்கின்றதாய்
स्निग्धः	உரத்ததாகிய	संज्ञे	உண்டாயிற்று.

तस्य धर्मार्यविदुषो भावमाज्ञाय सर्वशः । ब्राह्मणा बलमुख्याश्च पौरजानपदैः सह ॥ १९ ॥

समेत्य मन्त्रयित्वा तु समतां गतबुद्धयः । ऊचुश्च मनसा ज्ञात्वा वृद्धं दशरथं वचः ॥ २० ॥

पौरजानपदैः	நகரத்தார்களோடும் நாட்டார்களோடும்	ज्ञात्वा च	அறிந்தும்,
सह	கூட	समेत्य	சேர்ந்து,
ब्राह्मणाः	பிராம்மணர்களும்,	सर्वशः	பலவழியாகவும்
बलमुख्याः च	சைன்யத்தலைவர் களும்,	मन्त्रयित्वा	ஆராய்ந்து,
तु	இவ்விஷயத்தில்	आज्ञाय च	அறிந்துகொண்டு,
धर्मार्य- विदुषः }	தருமமொன்றிலிருந் துதான் புருஷார்த் தங்கள் ஸித்திக்கின் றதெனநன்குணர்ந்த	समतां गतबुद्धयः	{ ஒரேவிதமான தீர்மா னத்துக்கு வந்தவர் களாய்
तस्य	அவரது	वृद्धं	பெரியவராகிய
भावं	மனோபாவத்தை	दशरथं	தசரதசக்கிரவர்த்தி யாரைப்பார்த்து
मनसा	தனித்தனியாய் அவர் வர்கள் உள்ளத்தோடு	वचः	பின்வரும் விண்ணப் பத்தை
		ऊचुः	விஞ்ஞாபனம் செய் தார்கள்.

अनेकवर्षसाहस्रो वृद्धस्त्वमसि पार्थिव । स रामं युवराजानमभिषिञ्चस्व पार्थिवम् ॥ २१ ॥

पार्थिव	“சக்கிரவர்த்தியாரே !	पार्थिवं	அரசாரும் அதிகாரம் வகிக்கும்
सः	அந்த	युवराजानं	புலராஜாவாய்
त्वं	தேவரீர்	अभिषिञ्चस्व	{ திருவபிஷேகம் செய் துவைக்கத்திருவுளம் கொள்வீராக.
अनेकवर्षसाहस्रः	அநேகமாபிரம் வரு ஷங்கள்		
वृद्धः असि	வாழ்ந்து மூப்புற்றீர்.		
रामं	ஸ்ரீராமரை		

इच्छामो हि महाबाहुं रघुवीरं महाबलम् । गजेन महताऽऽयान्तं रामं ब्रह्मावृताननम् ॥२२॥

महाबाहुं	“ஆஊனபாகுவும்	ब्रह्मावृताननं	{ குடையால் மறைக்கப் பட்ட திருமுகமண்டலமுடையவராய்
रघुवीरं	ரகுசுவதிலகரும்	आयान्तं	வர்கோலமாய்ப்போவதை
महाबलं	மகாபலவானுமாயிய	इच्छामः हि	{ கண்ணாக்கண்டு களிக்க ஆவல் கொண்டிருக்கிறோம்.
रामं	ஸ்ரீராமரை		
महता	உயர்ந்த		
गजेन	யானையின்மீது ஏறிக் கொண்டு		

इति तद्वचनं श्रुत्वा राजा तेषां मनःप्रियम् । अजानन्निव जिज्ञासुरिदं वचनमब्रवीत् ॥२३॥

इति	இப்படியாய்	अजानन्	விஷயம் தெரியாதவர் போலவும்
तेषां	அவர்களுடைய	जिज्ञासुः	விஷயம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டியவர் போலவுமாகி
मनःप्रियं	{ மனோபிஷ்டத்தை நன்கு விளக்கக்கூட நிகிறதாய்	इव	பின்னகண்ட
तद्वचनं	அம்மொழிக்கு	इदं	மொழியை
श्रुत्वा	திருச்செவிகாற்றி,	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்த்தருளி னார்.
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்		

श्रुत्वैव वचनं यन्मे राघवं पतिमिच्छथ । राजानः संशयोऽयं मे किमिदं ब्रूत तत्त्वतः ॥

कथं नु मयि धर्मेण पृथिवीमनुशासति । भवन्तो द्रष्टुमिच्छन्ति युवराजं ममात्मजम् ॥२५॥

राजानः	“மன்னர்களே !	द्रष्टुं	கண்டுகளிக்க
मयि	நான்	कथं नु	ஏனோ
धर्मेण	நீதிவழுவாமல்	इच्छन्ति	பிரார்த்திக்கின்றீர்
पृथिवीं	பூமியை	मे	எனக்கு [கள் ?
अनुशासति	பரிபாலனம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கையில்	इच्छथ	{ மேம்பட்டவனாகவும் கொண்டிருக்கின்றீர் கள்.
मे	எனது	यत्	எதுவோ
वचनं	சொல்லை	अयं	இது
श्रुत्वा एव	கேட்டவுடனேயே	संशयः	ஐயமுள்ளதாயிருக்கி
भवन्तः	நீங்கள்	इदं	இது [றது.
मम	எனது	किं	என் ?
आत्मजं	மைத்தனான	तत्त्वतः	உள்ளது உள்ளபடி
राघवं	ராகவனை	ब्रूत	விளக்கச்சொல்லீர்
पति	அரசாரும் அதிகாரம் வகிக்கும்		
युवराजं	இளவரசராய்		

ते तमूर्चमहात्मानं पौरजानपदैः सह । बहवो नृप कल्याणा गुणाः पुत्रस्य सन्ति ते ॥२६॥

பौरஜானபடை:	நகரத்தாரோடும் நாட்	नृप	“சக்கிரவர்த்தியாரே!
सह	கடிய [டாரோடும்	ते	தேவரீரது
ते	அவர்கள்	पुत्रस्य	மைந்தனிடத்தில்
महात्मानं	மகரத்மாவாகிய	बहवः	அளவற்ற
तं	அவருக்கு	कल्याणाः	கல்யாண
ऊचुः	பின் கண்டவாறு பதி	गुणाः	குணங்கள்
	னுரைத்தார்கள்.	सन्ति	நிறைந்திருக்கின்றன.

गुणान् गुणवतो देव देवकल्पस्य धीमतः ।

प्रियानानन्दनान् कृत्स्नान् प्रवक्ष्यामोऽद्य ताञ्छृणु

॥ २७ ॥

देव	“சக்கிரவர்த்தியாரே!	आनन्दनान्	{ யாவருக்கும் ஆனந்தம்
देवकल्पस्य	தெய்வம்போன்றவ		வினோவிக்கின்றவைக
	ராய்		ளுமான
गुणवतः	{ பிறவிடத்தமகுணங்	तान्	அந்த
	கள் அமையப்பெற்ற	गुणान्	குணங்கள்,
	வரும்,	कृत्स्नान्	எல்லாவற்றையும்,
धीमतः	கற்றுகேர்ச்சிபெற்றவ	अद्य	இப்பொழுது
	ருமாகிய அவருடைய	प्रवक्ष्यामः	விவரமாய் நாங்கள்
प्रियान्	அபூர்வமாயிருக்கின்ற	शृणु	கூறுகின்றோம்.
	வைகளும்,		திருச்செவி சாற்றுவீ
			ராக.

दिव्यैर्गुणैः शक्रसमो रामः सत्यपराक्रमः । इक्ष्वाकुभ्योऽपि सर्वेभ्यो ह्यतिरिक्तो विशां पते ॥

विशां पते	“சக்கிரவர்த்தியாரே!	शक्रसमः	இந்திரனுக்கு நிகரான
रामः हि	ஸ்ரீராமர் ஒருவரே,		வர்.
सत्यपराक्रमः	ஸத்யமான பராக்கிர	इक्ष्वाकुभ्यः	இக்ஷ்வாகுவம்சத்தில்
	மமுடையவர்.		பிறந்த அரசர்கள்
दिव्यैः	திவ்ய	सर्वेभ्यः अपि	எல்லாவரினும்
गुणैः	குணங்களால்	अतिरिक्तः	மேம்பட்டவர்.

रामः सत्पुरुषो लोके सत्यधर्मपरायणः । साक्षाद्रामादिनिर्वृत्तो धर्मश्चापि श्रिया सह ॥

रामः अपि	“ஸ்ரீராமர் ஒருவரே	धर्मः	{ மானிடர்களின் நல்
साक्षात्	மானிடருவமெடுத்		லொழுக்கமெனும்
	துவந்த		தருமமானது
सत्पुरुषः	ஸத்புருஷர்.	श्रिया	நெறிதவறாததாகிய
सत्यधर्म-	ஸத்தியத்தையும் தரு	सह	உத்தமகுணத்தோடு
परायणः }	மத்தையும் எப்பொ	रामात् च	கூட
	ழுதும் நழுவிடாத		ஸ்ரீராமர் ஒருவரிடமி
	வர்.		ருந்துதான்
लोके	உலகில்	विनिवृत्तः	அறியவேண்டியதாய்
			விளங்குகிறது.

प्रजासुखत्वे चन्द्रस्य वसुधायाः क्षमागुणैः । बुद्ध्या बृहस्पतेस्तुल्यो वीर्ये साक्षाच्छचीपतेः ॥

साक्षात्	பிரத்யக்ஷத்தில் (நாக் கள் அறிந்தவகையில்)	वसुधायाः	பூதேவிக்கும்,
प्रजासुखत्वे	பிரஜைகளை மகிழ்விப் பதில்	बुद्ध्या	புத்தியில்
चन्द्रस्य	சந்திரபகவானுக்கும், பிறர்செய்யுமபராதக் களை பொறுத்தல்	बृहस्पतेः	பிரகஸ்பதிற்கும்,
क्षमागुणैः	வினையா திருத்தல் முதலிய உத்தம குணங்களில்	वीर्ये	வீர்யத்தில்
		शचीपतेः	இந்திரனுக்கும்
		तुल्यः	திகரானவர்.

धर्मज्ञः सत्यसन्धश्च शीलवाननसूयकः । क्षान्तः सान्त्वयिता श्लक्ष्णः कृतज्ञो विजितेन्द्रियः ॥

मृदुश्च स्थिरचित्तश्च सदा भव्योऽनसूयकः ॥ ३१ ॥

धर्मज्ञः	தருமம் அறிந்தவர்.	श्लक्ष्णः	{ கபடமின்றி திருவுணத் தில் எது இருக்கிற தோ அதையே சொ ல்லுகிறவர்.
सत्यसन्धः च	சொன்னசொல் தவரு தவர்.	कृतज्ञः	செய்கன்றி மறவாத வர்.
शीलवान्	நல்லொழுக்கமுற்ற வர்.	विजितेन्द्रियः	ஐம்புலன்களையும் வென்றவர்.
अनसूयकः	{ பிறர்மேன்மையைக்க ண்டு மனம் களிக்கி ன்றவர்.	मृदुः च	தஞ்சமடைந்தவர்களை கைவிடாதவர்.
क्षान्तः	{ அடியார்கள் செய்யும் அபராதங்களை மன் னித்தருளும் தண் ணையுடையவர்.	स्थिरचित्तः च	{ சுகம் துக்கம் எனும் வேறுபாடில்லாத மனமுடையார்.
सान्त्वयिता	{ வைருக்கும் தினமுண் டாகாதபடி நடக்கிற வர்.	सदा	எக்காலத்திலும்
		भव्यः	தொண்டர்களுக்கு #டு பட்டுநடக்கின்றவர்.
		अनसूयकः	அலரிதங்களுக்குக்கா ரண்பூதமர்காதவர்.

प्रियवादी च भूतानां सत्यवादी च राघवः । बहुभूतानां वृद्धानां ब्राह्मणानामुपासिता ॥

राघवः	ஸ்ரீராகவர்,	बहुभूतानां	மிக்க கல்விபயிற்சி யுள்ள
भूतानां	அடியார்களுக்கு	वृद्धानां च	ஞானவான்களுமான
प्रियवादी	காதுக்கு இனிமையா யப்பேசுபவராய்,	ब्राह्मणानां	பிராமணர்களுக்கு
सत्यवादी च	நியாயமுரைப்பவர்.	उपासिता	வழிபடுபவர்.

तेनास्येहातुला कीर्तिर्यशस्तेजश्च वर्धते । देवासुरमनुष्याणां सर्वास्त्रेषु विशारदः ॥ ३३ ॥

देवासुर- मनुष्याणां }	தேவர்கள் அசுரர்கள் மனுஷ்யர்கள் இவர் களால்	तेजः	அமரனுஷ்யமாயிருக்கிறதும்,
सर्वास्त्रेषु	எல்லா ஆஸ்திரங்களிலும்	यशः च	{ எப்பொழுதும் யாவராலும் புகழ்ந்து கொண்டாடப்படுகிறதமாகிய
विशारदः	நிபுணர்.	कीर्तिः	கீர்த்தி
तेन	அதனால்	अतुला	ஒப்புயர்வற்றதாய்
अस्य	அவருடைய	वर्धते	பிரபலமாய் விளங்குகிறது.
इह	இவ்வுலகில்		

सम्यग्विद्याव्रतज्ञातो यथावत् साङ्गवेदवित् । गान्धर्वे च भुवि श्रेष्ठो बभूव भरताग्रजः ॥

भरताग्रजः	பரதனுக்குத் தமயனாகிய அவர்	साङ्गवेदवित्	ஸாங்கவேதங்களை
सम्यक्	நன்றாய்	भुवि	உலகில் [யறிந்தவர்.
विद्याव्रतज्ञातः	{ வித்தைகளைக்கற்று விடதங்களைச்செய்து முடித்தவர்.	गान्धर्वे च	ஸங்கீதசாஸ்திரத்திலும்
यथावत्	உள்ளபடி.	श्रेष्ठः	ஒப்புயர்வில்லாத தேர்ச்சிபெற்றவராய்
		बभूव	விளங்குகிறார்.

कल्याणाभिजनः साधुरदीनात्मा महाद्युतिः । द्विजैरभिविनीतश्च श्रेष्ठैर्धर्मार्थनैपुणैः ॥ ३५ ॥

साधुः	தோஷாகித முன்னோர்களுையுடையவர்.	महाद्युतिः	மகத்தான ராஜலக்ஷ்மியையுடையவர்.
कल्याणाभिजनः	{ கல்யாணகுணங்களால் குலத்திற்கு சிரோபூஷணமாய் விளங்குகிறவர்.	धर्मार्थनैपुणैः च	தர்மார்த்தங்களில் நிபுணர்களான
अदीनात्मा	எப்பொழுதும் உள்ளத்தை தளரவிடாதவர்.	श्रेष्ठैः	உத்தம
		द्विजैः	பிராமணர்களால்
		अभिविनीतः	நன்கு சிஷிக்கப்பெற்றவர்.

यदा व्रजति संग्रामं ग्रामार्थं नगरस्य वा । गत्वा सौमित्रिसहितो नाविजित्य निवर्तते ॥

सौमित्रिसहितः	லக்ஷ்மணருடனிருக்குமவர்	गत्वा	சென்று,
ग्रामार्थं	கிராமவிஷயமாகவோ	संग्रामं	போரை
नगरस्य वा	நகரவிஷயமாகவோ	व्रजति यदा	ஆடைந்த பிரமேயங்களைலெல்லாம்
		अविजित्य	வெற்றிகொள்ளாமல்
		निवर्तते न	திரும்புவதில்லை.

संग्रामात्पुनरागम्य कुञ्जरेण रथेन वा । पौरान् स्वजनवन्नित्यं कुशलं परिपृच्छति ॥३७॥
पुत्रेष्वग्निषु दारेषु प्रेक्ष्यशिष्यगणेषु च । निखिलेनानुपूर्व्याच्च पिता पुत्रानिबौरसान् ॥३८॥

संग्रामात्	புத்தகத்தினின்றும்	प्रेक्ष्यशिष्य-)	பரிஜ்ஞனங்கள், சிஷ்ய
कुञ्जरेण	யானையின்மீது ஏறிக் கொண்டோ	गणेषु च)	கணங்கள் இவர்கள் விஷயங்களிலும்
रथेन वा	அல்லது தேரின்மீது ஏறிக் கொண்டோ	निखिलेन	எனதையும் விடாமல்
पुनः	திரும்பவும்	पिता	தகப்பன்
आगम्य	வந்துசேர்ந்த அவர்,	औरसान्	தன்வயிற்றில் பிறந்த
नित्यं	ஒவ்வொரு பிணங்கதி விலும்	पुत्रान्	புத்திரர்களை
पौरान्	பட்டணத்து ஜனங்களை	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
पुत्रेषु	புத்திரர்கள் விஷயங்க விலும்,	स्वजनवत्	தன் இனத்தாரைப் போல்
अग्निषु	அக்னிடேறாத் தவிஷ யங்களிலும்,	आनुपूर्व्यां च	ஒவ்வொருவரையும் தனித்தனியே
दारेषु	மனைவிகள் விஷயங்க விலும்,	कुशलं	செந்தமத்தை
		परिपृच्छति	விசாரிக்கிறார்.

शुश्रूषन्ते च वः शिष्याः कचित्कर्मसु दंशिताः । इति नः पुरुषव्याघ्रः सदा रामोऽभिभाषते ॥

पुरुषव्याघ्रः	புருஷோத்தமசாகிய	शिष्याः	சிஷ்யர்கள்
रामः	ராமர்	कर्मसु	அவரவர்கள் கடமைக
नः	எங்களைப்பார்த்து,	सदा	எக்காலத்திலும் [எில்
इति	இன்னுமிப்படியும்	दंशिताः	ஊக்கமுடையவர்க ளாய்
अभिभाषते	குதலம் கேட்கின்றார்.	शुश्रूषन्ते कश्चित् च	அடக்கிப்பணிவிடை செய்கின்றனர்களா?
वः	"உங்கள்		

व्यसनेषु मनुष्याणां भृशं भवति दुःखितः । उत्सवेषु च सर्वेषु पितेव परितुष्यति ॥ ४० ॥

मनुष्याणां	மனிதர்களுடைய	भवति	இருக்கிறது.
व्यसनेषु	ஆபத்துவேளைகளி லெல்லாம்	सर्वेषु च	எல்லாவருடைய விஷ யங்களிலும்
भृशं	அவர்களிலும் அதிக மாய்	उत्सवेषु	சந்தோஷப்பமேயங் களில்
दुःखितः	உள்ளம் வருந்துகிற வராய்	पिता इव	தந்தை எவ்வண்ண மோ அவ்வண்ணமே
		परितुष्यति	மிக்கக்களிப்புறுகின் றார்.

सत्यवादी महेष्वासो वृद्धसेवी जितेन्द्रियः । स्मितपूर्वाभिभाषी च धर्मं सर्वात्मना श्रितः ॥

धर्मं च { मोक्षமும் அடைவதற்
கு குறைவுவராத புண்
யா னுஷ்டானங்களைக்
ற தருமமொன்றையே
எந்தப்பிரஸக்தியிலும்
எக்காலத்திலும்
சர்வாத்மனா அனுஸரிப்பவராகிய
சுத்யவாகி.

सम्यग्योक्ता श्रेयसां च न विगृह्यकथारुचिः ।

श्रेयसां च { சிரேயஸ்ஸுகளுக்கு

सम्यक् { ஏற்ற

योक्ता { காரணபூதர்.

विगृह्य- { தருமவிருத்தமான
कथारुचिः न } { மொழிகளுக்கு
இடங்கொடார்.

सुभूरायतताम्राक्षः साक्षाद्विष्णुरिव स्वयम् । रामो लोकाभिरामोऽयं शौर्यवीर्यपराक्रमैः ॥

सुभूः { அழகிய புருவமுடை
யவராய்

आयतताम्राक्षः { செவ்வரியோடி நீண்ட
திருக்கண்களையுடை
யவராய்

शौर्यवीर्य- { தன்னால் முடியாதது
पराक्रमैः } { ஒன்றுமில்லை என்
கிற ஆற்றலாலும்,
திவ்ய தேஜஸ்ஸினாலும்,
இவைகளுக்கு
ஏற்ற நடவடிக்கை
களினாலும்

महेष्वासः { சிறந்த வில்லாளி.
वृद्धसेवी { பெரியோர்களின்டிமை
स्मितपूर्वाभिभाषी { புன்சிரிப்போடு பேசு
பவர்.

जितेन्द्रियः { விஷய திராகங்களால்
अनुकवोண்ண
தவார்.

उत्तरोत्तरयुक्तौ च वक्ता वाचस्पतिर्यथा ॥

उत्तरोत्तर- { தானும் முதலில் மொ
युक्तौ } { ழிதல், செனி சாற்றி
யதற்கு பதிலுரைத்
தல், இவ்விரண்டிற்
கும் வேண்டிய யுக்தி
விஷயத்தில்

वक्ता { சொல்வன்மையுடைய
வராகிய

वाचस्पतिः { வியாழபகவான்
यथा च { போன்றவர்.

लोकाभिरामः { மூன்றுலகத்தாராலும்
अभिरामराम्यं கொண்ட
டடப்பட்டவராகிய

स्वयं { சுயேச்சையாய்,

साक्षात् { மாஸிடம் ருவமெ
இத்துவந்த

विष्णुः इव { ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவே

अयं रामः { இந்த ஸ்ரீராமர்.

प्रजापालनतत्त्वज्ञो न रागोपहतेन्द्रियः । शक्तैर्लोक्यमप्येष भोक्तुं किं नु महीमिमांश् ॥

प्रजापालन- { பிரஜைகளை பாதுகா
तत्त्वज्ञः } { கும் வகையை குற்ற
மற அறிந்தவர்.

रागोप- { அடாதகாரியங்களில்
हतेन्द्रियः न } { இந்திரியங்களைச்
செலுத்தி பச்சாத்
தாப்பப்படுகிறவரில்லை

एषः अपि { இவரொருவர்தான்
लोक्यं { மூவுலகையும்

भोक्तुं { ஆள

शक्तः { திறமையுள்ளவர்.

इमां महीं { இந்த பூமியொன்றைப்
பற்றி
किं नु { கேட்கவேண்டுமா ?

युक्तः	விளங்கிக்கொண்டிருக்கும்
असौ	இவர்
तव	தேவரீரது
श्रेयसि	புண்ணியகிருத்யங்க னரல் வினையும் தரும் மொன்றில்

दिष्ट्वा	சுடுபட்டுவிட்ட திருமர லின் தண்ணீரியாலும் ஏக்களது பாக்கிய விசேஷத்தாலும்
दिष्ट्वा	தேவரீரது
ते	திருக்குமாரனாய்
वसः	திருவவதாரம் செய்தி ருக்கின்றார்.
जातः	

बलमारोग्यमायुश्च रामस्य विदितात्मनः । देवासुरमनुष्येषु सगन्धर्वोरगेषु च ॥ ५० ॥
आशंसते जनः सर्वो राष्ट्रे पुरवरे तथा । आभ्यन्तरश्च बाह्यश्च पौरजानपदो जनः ॥ ५१ ॥

देवासुरमनुष्येषु	தேவர்கள், அசுரர்கள் மனிதர்கள் இவர்க ளிலும்
सगन्धर्वोरगेषु	கந்தர்வர்கள் உள் விட்ட நாகர்களிலும்
पुरवरे	நகரத்திலும்
राष्ट्रे च	தேசத்திலும்
सर्वः	ஸகல
जनः तथा	ஜனங்களும்
आभ्यन्तरः	அந்தப்புரங்களிலிருக் கிறதும்
बाह्यः	அன்னிய

पौरजानपदः च	நகரங்களிலும் நாடு களிலும் இருக்கிறத மான
जनः च	ஜனங்களும்
विदितात्मनः	திரிலோகப்பிரவலித்தி பெற்றவராகிய
रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
बलं	பலமும்
आरोग्यं	ஆரோக்யமும்
आयुः च	ஆயுளும்
आशंसते	மேன்மேலும் பெருக வேண்டுமெனப்பிர ர்த்திக்கிறதும்.

स्त्रियो वृद्धास्तरुण्यश्च सायंप्रातः समाहिताः । सर्वान्देवान्नमस्यन्ति रामस्यार्थं यशस्विनः ॥
तेषामभिमतं देव त्वत्प्रसादात्समृद्धयताम् ॥ ५३ ॥

तरुण्यः	தருணிகளும்
वृद्धाः	கிழவிகளுமான
स्त्रियः च	பெண்களும்
सायंप्रातः	தினந்தோறும் காலை மாலையில்
समाहिताः	பரிசுத்தர்களாயும், ஏகாக்ரசித்தர்களாய் மிருந்துகொண்டு
यशस्विनः	உலகில் உத்தமரெனக் கொண்டாடப்பட்ட வராகிய

रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
अर्थं	நலம்பெருகுவதற்காக
देवान्	தெய்வங்கள்
सर्वान्	எல்லாவற்றையும்
नमस्यन्ति	வணங்கிவேண்டுகிறார், கள்.
देव	சக்கிரவர்த்தியாரே!
तेषां	அவர்களுடைய
अभिमतं	தெய்வப்பிரார்த்தனை
त्वत्प्रसादात्	தேவரீரின் அருளால்
समृद्धयताम्	ஸித்திபெற்றதாய் விளங்கவேண்டும்.

ராமபிந்திவரஸ்யாம் சர்வஸுநிவர்த்தம் । பஸ்யாமோ யோவராஜ்யஸ்த் தவ ராஜோத்மாட்மஜம் ॥

இந்திவரஸ்யாம்	{ கருநெய்தல்மலர்போல் சியாமல வர்ணத்திரு மேனியரும்	ராஜோத்மாட்மஜம்	ராஜாக்களில் உத்தம ராகிய புதல்வருமான ஸ்ரீராமரை
சர்வஸு- நிவர்த்தம்	{ எப்படிப்பட்ட சத்ருக் களை யும் வெல்லவல்ல திறல் உடையவரும்	ராம யோவராஜ்யஸ்த்	இளவரசு அதிகாரம் செலுத்துகிறவராய் { நரங்கள் கண்ணுளிரக் காணக்கருதுகின் றோம்.
தவ	தேவரீரது	பஸ்யாம:	

தம் தேவதேவோபமாட்மஜம் தே சர்வஸ்ய லோகஸ்ய ஹிதே நிவர்த்தம் ।

ஹிதாய ந: ப்ரிமமூடாரஜுஸ்த் மூடாபிபேக்து வரத த்வமஹிச

॥ ௨௨ ॥

வரத	{ உலகுக்கு எப்பொழு தும் கன்மைசெய்யும் புண்யத்தமாவே!	தே	தேவரீரது
சர்வஸ்ய லோகஸ்ய ஹிதே	எல்லா உலகத்திற்கும் சேஷமம் விளைவிப்ப தில்,	தம் ஆத்மஜம்	திரிலோகபிரவர்த்தி
தேவதேவோபம்	தேவர்களுக்கு தேவ ரை ஒத்தவராய்	ந:	எங்கள் து
நிவர்த்தம்	ஆஸக்தியுடையவரும்	ஹிதாய	கன்மையின்பொருட்டு
மூடாரஜுஸ்த்	{ எதற்கும் மனம் சலி யாக்குணமுடையவ ருமான	ப்ரிமம்	கடியசிக்கிரத்தில்
		தவ்	தேவரீர்
		மூடா	ஸர்வாபிஷ்டத்துடன்
		அபிபேக்து	திருவழிகேடகம் செய் துவைக்க
		அஹிச	திருவுளம் கொள்ளக் கடவீர்.

இத்யாபே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகியே ஆதிகாவ்யே

அயோடியாகாண்டே தூதிய: சர்ட்: ॥

ஆதீத: ஸ்லோக: 2461

அயோடியாகாண்டே ஆதீத: ஸ்லோக: 106

தூதிய: சர்ட்:—முன்னுலகு ஸர்க்கம் ॥ ௩ ॥

அபிபேகசம்பாரஸம்பரணம்—ராஜ்யாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய ஸாமக்கிரிகள் சேர்ப்பது.

தேபாமஜ்ஜலிபந்நானி ப்ரிஹிதானி சர்வஸ: । ப்ரித்யுதாப்ரித்யாஜா தேப்ய: ப்ரித்யுதத் வச: ॥ ௧ ॥

ராஜா	சக்கிரவர்த்தியார்	சர்வஸ:	எல்லாவிதத்திலும்
தேபா	அவர்களுடைய	ப்ரித்யுதத்	{ மனோரதத்திற்கு ஏற் றவண்ணமேயிருக்கி றதாகிய
ப்ரிஹிதானி	தலைமேல் தூக்கிக் கொண்ட	வச:	பின்னண்ட மொழியை
அஜலிபந்நானி	அஞ்சலிபத்தமக்களை	அப்ரித்யு	பதிலாய்ச் சொல்லிய ருளினார்.
ப்ரித்யுதத்	எற்றுக்கொண்டு,		
தேப்ய:	அவர்களுக்கு		

अहोऽस्मि परमप्रीतः प्रभावश्चातुलो मम । यन्मे ज्येष्ठं प्रियं पुत्रं यौवराज्यस्थमिच्छथ ॥

मे "எனது
प्रियं அருமை
ज्येष्ठं மூத்த
पुत्रं புதல்வனை
यौवराज्यस्थं யுவராஜராகவேண்டு
மாய்
इच्छथ நீங்கள் பிரார்த்திக்கி
றீர்கள்.

यत् अतिशீघ्रं து

इति प्रत्यर्च्य ताम्राजा ब्राह्मणानिदमब्रवीत् ।

राजा சக்கிரவர்த்தியார்
इति மேற்கண்டவண்ண
மாய்

तान् अन्त
ब्राह्मणान् பிராணர்களை
प्रत्यर्च्य புகழ்ந்து பேசினிட்டு,
तेषां அவர்கள்

चैत्रः श्रीमानयं मासः पुण्यः पुष्पितकाननः । यौवराज्याय रामस्य सर्वमेवोपकल्प्यताम् ॥

अयं "இந்த
चैत्रः சித்திரை
मासः மாதமானது
पुष्पित-} மரங்கள் தனிர்ந்து
काननः } புஷ்பித்து விளங்கப்
பெற்றது.
श्रीमान् யாவராலும் ஒப்புக்
கொள்ளப்பட்டதாய்

मम எனது
प्रभावः च ராஜ்யலக்ஷமியும்
अतुलः ஒப்புயர்வற்றபெரும்ப
யனைக்கண்டதாகிறது.
अहो நல்லது.
परमप्रीतः } நானும் எனது மனோ
अस्मि } பிஷ்டம் நிறைவேற
பெற்ற கிருதார்த்த
னுபிருக்கிறேன்."

वसिष्ठं वामदेवं च तेषामेवोपशृण्वताम् ॥३॥

उपशृण्वतां एव கேட்டுக்கொண்டிருக்
கும்பொழுதே
वसिष्ठं வசிஷ்டவரையும்
वामदेवं च வாமதேவரையும்
பார்த்து,

इदं प्रिनकण्डवाराह
अब्रवीत् சொல்லியருளினார்.

पुण्यः உதஸவாதிருத்திய
ங்களுக்கேற்றது.

रामस्य ஸ்ரீராமரது
यौवराज्याय இளவரசு பட்டாபி
ஷேகத்திற்காக

सर्व एव எல்லாமும்
उपकल्प्यताम् சேகரிக்கப்பட்டதும்."

राज्ञस्तूपरते वाक्ये जनघोषो महानभूत् । शनैस्तस्मिन्प्रशान्ते च जनघोषे नराधिपः ॥

वसिष्ठं मुनिशार्दूलं राजा वचनमब्रवीत्

राज्ञः சக்கிரவர்த்தியார்
वाक्ये } இந்தச்சொல் சொல்லி
उपरते तु } வாய் மூடும் முன்ன
மேயே

जनघोषः ஜனங்களின் உற்சாக
கேசவுமானது

महान् பெரிதாய்
अभूत् உண்டாயிற்று.

तस्मिन् அந்த
जनघोषे ஜனகேசவுமானது

॥ ५ ॥

शनैः சற்று
प्रशान्ते அடங்கினை பின்னர்
नराधिपः மனிதர்களையானும்
राजा சக்கிரவர்த்தியார்

वसिष्ठं வசிஷ்ட
मुनिशार्दूलं முனிவர் பெருமானைப்
பார்த்து,

वचनं च இந்த ஒருசொல்லையும்
अब्रवीत् சொல்லியருளினார்.

अभिषेकाय रामस्य यत्कर्म सपरिच्छदम् । तदद्य भगवन्सर्वमाज्ञापयितुमर्हसि ॥ ६ ॥

भगवन्	“பகவானே !	यत् तत्	எப்படியாகுமோ
रामस्य	ராமனுடைய		ஆப்படி,
अभिषेकाय	பட்டாபிஷேகத்திற்கு	सर्वं	எல்லாவற்றையும்,
कर्म	வைதிககிருத்யமானது	अद्य	இப்பொழுதே.
		आज्ञापयितुं	ஆக்ஷேப ரெய்ய
सपरिच्छदं	{ அதற்குவேண்டிய உப காணங்களோடு விள க்குகிறதாய்,	अर्हसि	திருவுள்ளம் கொள்ளக்கடவீர்.

तच्छ्रुत्वा भूमिपालस्य वसिष्ठो द्विजसत्तमः । आदिदेशाग्रतो राज्ञः स्थितान्युक्तान्कृताञ्जरीन् ॥

भूमिपालस्य	சக்கிரவர்த்தியாரூ டைய	अग्रतः	முன்னிலையில்
तत्	அதற்கு	कृताञ्जरीन्	கைகடப்பிக்கொண்டு
श्रुत्वा	திருச்செவிகாற்றிய ருளிய	स्थितान्	காத்துகின்ற கொண்டிருந்த
द्विजसत्तमः	பிராமணோத்தமராகிய	युक्तान्	காரியதரிசிகளைப் பார்த்து
वसिष्ठः	வசிஷ்டபகவான்	आदिदेश	பின் கண்டவாறு
राज्ञः	ஆரசரின்		ஆக்ஷேபித்தார்.

सुवर्णादीनि रत्नानि बलीन्सर्वौषधीरपि । शुक्माल्यांश्च लाजांश्च पृथक् च मधुसर्पिणी ॥
अहतानि च वासांसि रथं सर्वायुधान्यपि । चतुरङ्गवलं चैव गजं च शुभलक्षणम् ॥ ९ ॥
चामरव्यजने चोभे ध्वजं छत्रं च पाण्डुरम् । शतं च शतकुम्भानां कुम्भानामग्निवर्चसाम् ॥

सुवर्णादीनि	“பொன் முதலான வைகளை யும்,	मधुसर्पिणी च	தேன், நெய் இவை களையும்,
रत्नानि	இரத்தினங்களையும்,	अहतानि	புதிய
बलीन्	கைவேதனங்களையும்,	वासांसि च	வஸ்திரங்களையும்,
	{ ஹோமர்க்குரிய வஸ த்செய்யும் வேருண் பட காய்ந்த செடிக ளையும் ஸமித்து மு தலிய எல்லாவற்றை யும்,	ध्वजं	தவஜத்தை யும்,
सर्वौषधीः अपि		उभे	இரண்டு
		चामरव्यजने च	சாமரக்களையும்,
शुक्माल्यान् च	வெண்ணிறமலர்மாலை களையும்,	पाण्डुरं छत्रं च	வெண்குடைவையும்,
लाजान् च	பொசிகளையும்,	अग्निवर्चसां	நெருப்புபோல் பிரகாசிக்கும்,
		शतकुम्भानां	பொன்
		कुम्भानां	கும்பங்களையுடைய
		शतं च	நூறையும்,

हिरण्यशृङ्गमृषभं समग्रं व्याघ्रचर्म च । यच्चान्यत्किञ्चिदेष्टव्यं तत्सर्वमुपकल्प्यताम् ॥११॥
उपस्थापयत प्रातरग्न्यगारं महीपतेः ॥ १२ ॥

समग्रं "ஊனமில்லாத
व्याघ्रचर्म च புளித்தோலொன்றை
யும்,
हिरण्यशृङ्गं பொற்குப்பியும்
கட்டிய
ऋषभं च ஓர் காளையையும்,
किञ्चित् अन्यत् இன்னும் வேறு
एष्टव्यं வேண்டியது
यत् सत् எதுவோ அது
सर्वं च எல்லாவற்றையும்
प्रातः காலை

महीपतेः சக்கிரவர்த்திரினது
अग्न्यगारं வேள்விச்சாலை
उपस्थापयत சேர்ப்பியுங்கள்.
पृथक् தனித்தனியாய் வெவ்
வேறு இடங்களில்
रथं ரதத்தையும்
सवायुधानि अपि ஸகல ஆயுதங்களையும்
चतुरङ्गबलं एव சதுரங்கபலத்தையும்
शुभलक्षणं சுபலக்ஷணமுள்ள
राजं च யாளைகளையும்
उपकल्प्यताम् சித்தமாய் வைக்க
வேண்டும்.

अन्तःपुरस्य द्वाराणि सर्वस्य नगरस्य च । चन्दनस्रग्भिरर्च्यन्तां धूपैश्च घ्राणहारिभिः ॥

सर्वस्य "எல்லா
अन्तःपुरस्य च அந்தப்புரத்தினுடைய
யவும்
नगरस्य च பட்டணத்தினுடைய
द्वाराणि வாயில்கள் யும்
धूपैः நல்ல வாசனைத்திரவியங்கள்
யங்களாலும்

घ्राणहारिभिः நல்ல மணத்தைத்
தரும்
चन्दनस्रग्भिः சந்தனமலர்மாலை
களாலும்
अर्च्यन्ताम् அலங்கரிக்கப்பட
வேண்டும்.

प्रशस्तमन्नं घृतवदधिक्षीरोपसेचनम् । द्विजानां शतसाहस्रे यत्प्रकाममलं भवेत् ॥ १४ ॥
सत्कृत्य द्विजमुख्यानां श्वः प्रभाते प्रदीयताम् । घृतं दधि च लाजाश्च दक्षिणाश्चापि पुष्कलाः ॥

द्विजानां "அந்தணர்களுடைய
शतसाहस्रे பல்லாயிரத்தில்
द्विजमुख्यानां வேதவித்துக்களாகிய
பிராமணர்களுக்கு
प्रशस्तं சிறந்ததானதும்
घृतवत् மிருதுவாயுள்ளதும்
दधिक्षीरोपसेचनं தயிர், பால் கலந்த
அன்னமும்
अन्नं च அன்னமும்
घृतं நெய்யும்
दधि च தயிரும்
लाजाः च பொரிகளும்

पुष्कलाः ஏராளமான
दक्षिणाः अपि ரொக்க தகவிலைகளும்
अलं "போதும்
प्रकामं இனித்தேவையில்லை"
என்கிறதாய்
यत् எது
भवेत् ஆகுமோ அப்படியே
सत्कृत्य ஸத்காரம் செய்து,
श्वः நாளை
प्रभाते காலை
प्रदीयताम् கொடுக்கப்படட்டும்.

सूर्येऽभ्युदितमात्रे श्वो भविता स्वस्तिवाचनम् ।
ब्राह्मणाश्च निमग्न्यन्तां कल्यन्तामासनानि च

॥ १६ ॥

श्वः	“தரணை	ब्राह्मणाः	பிராமணர்கள்
सूर्ये	ஸூர்யன்	निमग्न्यन्तां	அழைக்கப்பட்டும்.
अभ्युदितमात्रे च	உதயமானவுடன்	आसनानि च	ஆஸனங்களும்
स्वस्तिवाचनं	ஸ்வஸ்திவாசனம்	कल्यन्ताम्	ஆயத்தம் செய்துவைக்கப்பட்டும்.
भविता	நடக்கப்போகிறது.		

आवध्यन्तां पताकाश्च राजमार्गश्च सिच्यताम् ॥ १७ ॥

पताकाः च	“கொடிகளும்	राजमार्गः च	ராஜமார்பதும்
आवध्यन्तां	கட்டப்பட்டும்.	सिच्यताम्	தூஸம் தெளிக்கப்பட்டும்.

सर्वे च तालावचरा गणिकाश्च खलङ्कृताः । कक्ष्यां द्वितीयामासाद्य तिष्ठन्तु नृपवेश्मनः ॥

सर्वे	“எல்லா	नृपवेश्मनः	ராஜமாளிகையின்
तालावचराः च	நட்டுவக்காரர்களும்	द्वितीयां	இரண்டாவது
गणिकाः च	வேசிவர்களும்	कक्ष्यां	கட்டில்
खलङ्कृताः	சிக்காரித்துக்கொண்டவர்களாய்	आसाद्य	வந்து
		तिष्ठन्तु	இருக்கட்டும்.

देवायतनचैत्येषु सान्नाभक्ष्याः सदक्षिणाः । उपस्थापयितव्याः स्युर्மाल्ययोग्याः पृथक्पृथक्॥

देवायतनचैत्येषु	“கோயில்களிலும் தெருக்களில் பொதுமண்டபங்களிலும்	माल्ययोग्याः	பூமாளிகளை த்தபராய் கையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களும்
सान्नाभक्ष्याः	ஆன்னங்களையும் சிறுநாண்டிகளையும் கையிலவைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களும்	पृथक् पृथक्	அவரவர்கள் தனித்தனியாய்
सदक्षिणाः	தகவிலைகளை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களும்	उपस्थापयितव्याः	காத்துவிட்டுக்கொண்டிருக்கிறவர்களாய்
		स्युः	இருக்கவேண்டும்.

दीर्घासिवद्धा योधाश्च सन्नद्धा मृष्टवाससः । महाराजाङ्गणं सर्वे प्रविशन्तु महोदयम् ॥२०॥

योधाः	“பேரவ்விர்கள்	मृष्टवाससः	தாய்மைவாகியஉடுப்பு களை த்தரித்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களாயும்
सर्वे च	எல்லோரும்	महोदयं	மகோதஸை நடைபெறும்
दीर्घासिवद्धाः	நீண்டகத்திகளை கையில் வைத்துக்கொண்டவர்களாயும்	महाराजाङ्गणं	மகாராஜாஸ்தலின் மாளிகையின் வாசலில்
सन्नद्धाः	கவரமணிக் தவர்களாயும்	प्रविशन्तु	இருக்கட்டும்.”

एवं व्यादिश्य विप्रौ तौ क्रियास्तत्र विनिष्ठितौ । चक्रतुश्चैव यच्छेपं पार्थिवाय निवेद्य च ॥

विनिष्ठितौ	மகாசா மர்த்தியசாஸி	क्रियाः	ஆன காரியங்களை
तौ	அந்த [களாகிய	पार्थिवाय	மன்னருக்கு
विप्रौ च	அந்தணர்களிருவரும்	निवेद्य	தெரிவித்துவிட்டு,
एवं	மேற்கண்டவாறு	छेपं च	இனியாகவேண்டியது
व्यादिश्य	ஆக்ஞாபித்துவிட்டு,	यत् एव	எதுவோ அதையும்
सव	அப்பொழுது	चक्रतुः	செய்துமுடித்தார்கள்.

कृतमित्येव चाब्रूतामभिगम्य जगत्पतिम् । यथोक्तवचनं प्रीतौ हर्षयुक्तौ द्विजर्षभौ ॥ २२ ॥

प्रीतौ	அன்பர்களும்	अभिगम्य	திரும்பவும் வந்து
हर्षयुक्तौ	{ அதி உற்சாகம்கொண்டு விளங்குகின்றவர்களுமாகிய	यथोक्तवचनं एव	அடைந்து, “சொன்ன சொற்படியேயெல்லாம்
द्विजर्षभौ च	பிராம்மணோத்தமர்களிருவரும்	कृतं	செய்துமுடிக்கப்பட்ட
जगत्पतिं	சக்கிரவர்த்தியாரை	इति	என்று [டது”
		अब्रूताम्	சொன்னார்கள்.

ततः सुमन्त्रं युतिमात्राजा वचनमब्रवीत् । रामः कृतात्मा भवता शीघ्रमानीयतामिति ॥

ततः	அதன்மேல்	वचनं	ஆக்ஞையை
युतिमान्	ராஜஸக்தியைப்பெற்று விளங்குகிறவரும்,	अब्रवीत्	சொல்லிவிடுத்தார்.
कृतात्मा	புண்ணியசாலியுமா	रामः	“ராமன்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்[கிய	भवता	உம்மால்
सुमन्त्रं	சமந்த்ரரைப்பார்த்து	शीघ्रं	இப்பொழுதே
इति	பின்வரும்	आनीयताम्	இங்கு அழைத்து வரப்பட்டும்.

स तथेति प्रतिज्ञाय सुमन्त्रो राजशासनात् । रामं तत्रानयांचक्रे रथेन रथिनां वरम् ॥ २४ ॥

सः	அந்த	रथिनां	{ ரதத்தினின்றே போர் புரியும் போர் வீரர்களுக்குள்
सुमन्त्रः	சமந்த்ரர்	वरं	உத்தமரென விளங்
राजशासनात्	சக்கிரவர்த்தியார்	रामं	ஸ்ரீராமரை [கிய
	ஆக்ஞையாகையால்	रथेन	ரதத்தில் எழுந்தருள் ப்பண்ணிக்கொண்டு
तथा	“இதே, அப்படியே செய்கிறேன்”	तस	அவ்விடத்திற்கு
इति	என்று	आनयांचक्रे	திரும்பினார்.
प्रतिज्ञाय	விண்ணப்பம் செய்து விட்டு,		

अथ तत्र समासीनास्तदा दशरथं नृपम् । प्राच्योदीच्याः प्रतीच्याश्च दाक्षिणात्याश्च भूमिपाः ॥
 म्लेच्छाचार्याश्च ये चान्ये वनशैलान्तवासिनः । उपासांचक्रिरे सर्वे तं देवा इव वासवम् ॥

வாஸவ்	தேவோந்திரனிடம்	வாஷிஸ்தா: வ	தெற்குப்பிரதேச
தேவா:	தேவர்கள்		வாஸிகளுமா ன
ஐவ	எவ்வண்ணமோ	பூமிபா: வ	பூமிபாலர்களும்
	அவ்வண்ணமே	மேஷாசாரீ:	மேஷச்சப்பிரபுக்களும்
த	அந்த	வனசீலாந்த-	வனங்களிலும் மலைப்
தசரத	தசரத	வாஸி:	பிரதேசங்களிலும் வ
நுப	சக்கிரவர்த்தியாரிடம்		பெருக்கின் றவர்களும்
தத	அப்பொழுது	அந்	சாதாரண ஜனங்கள்
தத	அவ்விடத்தில்	யே வ	எவர்களை அவர்கள்
சமாஸிநா:	வீற்றிருந்த	சர்வ வ	உலகிலுள்ள
பாசுதீதீ:	கிழக்கு வடக்குப் பிர	அத	இச்சமயத்தில்
	தேச வாஸிகளும்		
புதீதீ:	மேற்குப்பிரதேச	உபாஸாங்கிரே	{ வரவை ஆவணுடன்
	வாஸிகளும்		எதிர்பார்த்துக்கொ
			ண்டிருந்தனர்.

तेषां मध्ये स राजर्षिर्मरुतामिव वासवः । प्रासादस्थो रथगतं ददर्शयान्तमात्मजम् ॥२७॥

ச:	அந்த	பாசாஸ்த:	திருமா ளினைவிட்டு
ராஜர்ஷி:	ராஜர்ஷி		தவண்ணமே
மரூதா	தேவர்களுக்கு முன்	ஆத்மஜ்	மைத்தனை
வாஸவ:	இந்திரன்	ரதராத்	ரத்தின்மீது இருந்
ஐவ	எவ்வண்ணமோ		துகொண்டு
	அவ்வண்ணமே	ஆயாந்த்	வந்துகொண்டிருப்ப
தேஷா	அவர்களுக்கு		வனாக
மத்யே	முன்னிலையில்	ததர்ஷ	கவனித்தார்.

गन्धर्वराजप्रतिमं लोके विख्यातपौरुषम् । दीर्घबाहुं महासत्त्वं मत्तमातङ्गनामिनम् ॥ २८ ॥

चन्द्रकान्ताननं रामपतीव प्रियदर्शनम् । रूपौदार्यगुणैः पुंसां दृष्टिचित्तापहारिणम् ॥ २९ ॥

धर्माभितप्ताः पर्जन्यं ह्लादयन्तमिव प्रजाः । न तर्प समायान्तं पश्यमानो नराधिपः ॥३०॥

நராதிப:	சக்கிரவர்த்தியார்	மத்தமாத்தநாமின	{ மதயானையை திகர்த்த
சமாயாந்த்	வந்துகொண்டிருந்		நடையைப்பெற்று வி
ராம	மூராமரை	அதீவ ப்ரியதர்ஷ	னக்குத்தையும்,
நந்தர்வராஜபுதிம	கந்தர்வ வேந்தன்போ		மிக அழகுவாய்த்தி
	லிருப்பதையும்,		ருப்பதையும்
லோகே	உலகில்	சந்தகாந்தான	{ முழுமதி போன்ற இ
விख्याதபौरुष	{ புகழப்பட்ட பாக்கிர		னிய திருமுகமண்ட
	மம் பெற்றிருப்ப		லத்துடன் வினக்கு
	தையும்,		த்தையும்
மதாஸத்வ	அனலுடந்த கசிலனு	ரூபௌர்யகுண:	{ ஸ்ரீபாவதித்தமாயுள்
	ய் வினக்குவதையும்,		ள ஓளதார்ய குணங்
தீர்வாஹு	{ நீண்ட உருண்ட நெருத்		ளால்
	தோள்களைப் பெற்று		
	வினக்குவதையும்,		

புன்சா इष्टिचिता- पहारिणं }	இத்தமாக்களுடைய ஞானக்கண்களுக்கும் உள்ளக்களுக்கும் சந்தேரவுக்கரமாயிரு ப்பதையும் மனதில் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தவராய் வறண்ட கோடையால் தபிக்கும்
पश्यमानः	
घर्माभितप्ताः	

प्रजाः	பிரஜைகள்
हृदयन्तं	குளிரச்செய்துகொ ண்டிருக்கும்
पर्जन्यं हव	மழையைப்போலவே
ततपं न	{ தனது உள்ளம் பூரித் துக்கொண்டிருந்த தில் ஓர் ஆளவைக் காணாமலிருந்தார்.

अवतार्य सुमन्त्रस्तं राघवं स्यन्दनोत्तमात् । पितुः समीपं गच्छन्तं प्राञ्जलिः पृष्ठतोऽन्वगात् ॥

सुमन्त्रः	சுமந்திரர்
राघवं	ஸ்ரீராகவரை
स्यन्दनोत्तमात्	உத்தமரத்தத்தினின்று
अवतार्य	இறக்கி,
पितुः	தந்தையினது
समीपं	ஸன்னிதிக்கு

गच्छन्तं	காலநடையாய்ச் சென் துகொண்டிருக்கும்
तं	அவரை
प्राञ्जलिः	கைகுவித்தவண்ணமே
पृष्ठतः	பின்
अन्वगात्	சென்றார்.

स तं कैलासशृङ्गाभं प्रासादं रघुपुङ्गवः । आरुरोह वृषं द्रष्टुं सह सूतेन राघवः ॥ ३२ ॥

सः	அந்த
रघुपुङ्गवः	ரகுபுல திலகராகிய
राघवः	ஸ்ரீராகவர்
वृषं	சக்சிரவந்த்தியாரை
द्रष्टुं	ஹேவிக்க
कैलासशृङ्गाभं	{ கைலைமலைச்சிகரம் போல் அழகுவாய்ந் து விளங்கும்

तं	அந்த
प्रासादं	சிம்மா தனத்தில்
सूतेन	ஸாரதியோடு
सह	கூடவே
आरुरोह	ஏறினார்.

स प्राञ्जलिरभिप्रेत्य प्रणतः पितुरन्तिके । नाम स्वं श्रावयन् रामो ववन्दे चरणौ पितुः ॥

सः	அந்த
रामः	ஸ்ரீராமர்,
पितुः	தந்தையினது
अन्तिके	ஸன்னிதிக்கு
प्रणतः	வணக்கமும் ஒடுக்க மும் உடையவராய்
प्राञ्जलिः	திருக்கைகளை முகிழ் த்தவண்ணமே
अभिप्रेत्य	சென்று,
पितुः	தகப்பனின்

चरणौ	திருவடிகளிலிரண்டி- லும்
ववन्दे	முடிதாழ்த்தி நமஸ் காரம் பண்ணினார்.
स्वं	தனது
नाम	{ குலம், கோத்திரம், பெயர் முதலியன கூ- றிப் பெரியோரைத் தொழுதல் ஆகிற அபிவாதனத்தை சொல்லியருளினார்.

तं दृष्ट्वा प्रणतं पार्श्वे कृताञ्जलिपुटं नृपः । पृष्ठाञ्जलौ समाकृष्य सखजे प्रियमात्मजम् ॥

नृपः	சக்கிரவர்த்தியார்	प्रियं	அபிமான
पार्श्वे	தன்முன்	आत्मजं	மைத்தனை
प्रणतं	வணக்கமொடுக்க மாயும்	दृष्ट्वा	கண்குளிரக்கடாகழித் துவிட்டு,
कृताञ्जलिपुटं	{ திருக்கைகளை குவித்த வண்ணமே வைத்து க்கொண்டிருக்கிறவ ருமான	अञ्जलौ	கரக்கள் முகிழ்வற்ற தொட்டு, [இடத்தில்
तं	அந்த	गृह्य	பிரித்தெடுத்த,
		समाकृष्य	மார்போடணைத்துக்
		सखजे	கொண்டார்.

तस्मै चाभ्युदितं सम्यग्गणिकाञ्चनभूषितम् । दिदेश राजा रुचिरं रामाय परमासनम् ॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	रुचिरं	அழகுறாய்து விளங் குறிததும்
तस्मै	அந்த	अभ्युदितं च	உன்னதமாயிருக் கின்ற
रामाय	ஸ்ரீராமனுக்கு	परमासनं	சிறந்த ஆனை
सम्यक्	நன்றாய்	दिदेश	மொன்றை
गणिकाञ्चन-}	ரத்தினம், பொன், இ		சட்டிக்காட்டியருளி
भूषितं }	வைகளால் அலங்கரி க்கப்பெற்றதாய்		னார்.

तदासनवरं प्राप्य व्यदीपयत राघवः । स्वयैव प्रभया मेरुमुदये विमलो रविः ॥ ३६ ॥

विमलः	தோஷாதிராஜிய பரி சுத்த மூர்த்தியான	तत्	அதை
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	रविः	சூரியபகவான்
आसनवरं	சிறந்த ஆனைத்தை	उदये	உதயகாலத்தில்
प्राप्य	அடைந்ததும்,	मेरुं	மேருமலையை
स्वया	தனது	इव	எவ்வண்ணமோ
प्रभया	தேஜஸ்ஸினால்	व्यदीपयत	அவ்வண்ணமே பிரகாசிக்கச்செய்தார்.

तेन विभ्राजता तत्र सा सभाऽपि व्यरोचत । विमलग्रहनक्षत्रा शरदी चौरिवेन्दुना ॥

तत्र	அப்பொழுது	शरदी	சரக்காலத்திய
सा	அந்த	चौः	ஆகாசமானது
सभा अपि	ஸபையே	इन्दुना	சந்திர பகவானால்
विभ्राजता	தேஜோமயமாய் விளங்	इव	எவ்வண்ணமோ
तेन	அவரால் [கும்		அவ்வண்ணமே
विमलग्रह-}	நிர்மலமான நவக்கிர		பிரகாசிக்கலாயிற்று.
नक्षत्रा }	கங்களாலும் நகத்த ரங்களாலும் விளங் கப்பெற்ற		

तं पश्यमानो नृपतिस्तुतोष प्रियमात्मजम् । अलंकृतमिवात्मानमादर्शतलसंस्थितम् ॥ ३८ ॥

नृपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	आत्मानं इव	தனது உருவத்தைப் போலவே
तं	அந்த		
प्रियं	செல்ல		
आत्मजं	மைந்தனை	अलंकृतं	ஸ்ர்வப் பிரகாரத்தா லும் விளங்குகின்ற வனாய்
आदर्शतल-}	கண்ணாடியில் பிரதி	पश्यमानः	எண்ணியவராய்
संस्थितं }	பும்பம் போல் விளங் கும் வண்ணமாய்	स्तुतोष	உள்ளம் பூரித்தார்.

स तं सस्मितभाष्य पुत्रं पुत्रवतां वरः । उवाचेदं वचो राजा देवेन्द्रमिव काश्यपः ॥

पुत्रवतां	புத்திரப்பேறு பெற்ற வர்களில்	काश्यपः	மீசியின் புதல்வரும் அத்தியின் கணவரும் இந்திரனுடைய பி தாவுமாகிய காச்யபர்
वरः	உத்தமராகிய		
सः	அந்த		
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	देवेन्द्र इव	தேவேந்திரனுக்கு எவ் வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
तं	அந்த	इदं	பின்வரும்
सस्मितं	{ புன்னகை கொண்டு விளங்கிக்கொண்டிருக்கும்	वचः	உபதேசத்தை
पुत्रं	மைந்தனிடம்	उवाच	{ சபையோர் கேட்கும் வண்ணம் பகிரங்க மாய்ச் சொல்லியரு ளினார்.
आभाष्य	{ அவன் செவிக்கு மட் டும் கேட்கும்வண்ண மாய் கில வார்த்தைகள் பேசினிட்டு		

ज्येष्ठायां मे धर्मपत्न्यां सदृश्यां सदृशः सुतः । उत्पन्नस्त्वं गुणश्रेष्ठो मम रामात्मजः प्रियः ॥

राम	“ ஸ்ரீராம!	मे	எனது
मम	எனது	ज्येष्ठायां	முத்த
सदृशः	அனுகுணமாய்	सदृश्यां	{ அபிமதத்துடன் வச் யமாய் விளங்கிக் கொண்டிருக்கும்
गुणश्रेष्ठः	{ உத்தம குணங்களால் மேன்மைபெற்று வி ளங்குகின்றவனும்	धर्मपत्न्यां	பட்டமகிஷிபினிடத் தில்
प्रियः	அன்பிற்கு பாத்திர	आत्मजः	ஒளரஸ புத்திரனாய்
सुतः	புதல்வனாகிய[னுமா ன	उत्पन्नः	பிறந்தனை.
त्वं	நீ		

यतस्त्वया प्रजाश्रेयाः स्वगुणैरनुरजिताः । तस्मान्त्वं पुण्ययोगेन यौवराज्यमवाप्नुहि ॥

इमाः	“ இதேதாயிருக்கும்	त्वया	உன்னால்
प्रजाः	பிரஜைகள்	अनुरजिताः	உள்ளம் குளிரச் செய் விக்கப்பட்டார்கள்.
स्वगुणैः च	{ ஸ்வபாவ சித்தமாய் ள்ள நற்குணங்க ளைக்கொண்டே	तस्मात्	அதனால்

ஸர்	ஶீ	யத:	அஃஃபோ தரூரூருந் தூ
புரூயயோன	{ புரூத்ய ஶீக்ஷத் தரூ த் தரூ சந் தரூ ஶரூருந் தூ நா ஶரூத்ய	யோவரூய்	இள வரூக அ தரூகரூ த் தூ
		அவாநுஹி	வஹித் தூவருவரூ ஃக.

காமதஸ்த்வ் ப்ருத்யேவ் வரூநரூதூ குணவரூநஸரூ । குணவரூத்யபரூ து ஶ்ஹேத்யுந் வக்ஷ்யரூமரூ தரூ ஹத்யு ॥

ஸர்	ஶீ	குணவரூதரூ து	குணவரூந் கள் வரூதூ
ப்ருத்யா எவ்	இயந் தரூரூரூரூரூரூ		யத் தரூரூரூரூரூ
குணவரூந்	நந் குண சௌக்யயுந் ள வரூந்.	ஹித்	நரூந் தரூவதரூ ஶ்யஹேத
வரூநரூதூ: அஸரூ	நந் கு சரூக்ஷரூக்கஃஃபுரூ தவரூந்.	ஶ்ஹேதூ	அந் பரூரூ
		காமத:	ஶ்ஹேதூ ச்ஶரூயரூய் தரூரூ

புந்	குதூதரூய்!	தரூ	உணக் கு
அபரூ	இருந் தரூபோ தரூரூரூ	வக்ஷ்யரூமரூ	க. ஹரூகரூரூ.

ஶூயோ வரூநயமாஸ்த்யரூய் ஶவ் நரூத்ய் நரூதரூந்ரூய: । காமக்ரூதஸமூத்யரூநரூ த்யஜேத்யா வ்யஸநரூநரூ ச ॥

ஶூய:	ஶூ	ஶவ்	இரு
வரூநய்	{ இன் னும் அ தரூகமரூய் அவரூவரூகரூ கடஹம் கருந் கு வரூதரூகரூட்டு வஹேதரூயே	காமக்ரூத- ஸமூத்யரூநரூ }	காமக் குரூரூ தக் கரூ ஶுண் டரூதூ
அஸ்த்யரூய்	பந் தரூ,	வ்யஸநரூநரூ	* மன் னரூகரூந் ஶுப் த தரூவக் கருந்
நரூத்ய் ச	எஃஃஃபுரூதூதூ		
நரூதரூந்ரூய:	{ ரூப, ரூண, கந்த, ஶ்ஃபர்ச சஃஃபதமெந் த ஶும்புல ந் கரூரூவெந் தவரூரூ	த்யஜேத்யா:	உண் னரூ அ ஶுநூகரூ டரூதூ.

[* பரூந்ரூதரூ, குதூ, ஶ்ஹேதரூரூரூரூரூரூரூ, மத்யபரூணம், பரூருந் பரூதூ, குதூரூந் தரூதரூரு அ தரூக தண் டரூ, தரூரூயக் கரூரூக் கண் டபரூதரூயெல் லாம் சரூகரூடல் ஆகரூய இந் த எழு தரூவக் கள்.]

பரூக்ஷயா வரூதமானோ வ்ருத்யா பரூத்யக்ஷயா தத்யா । அமரூத்யப்ருதூ: ஶவா: ப்ருதூத்யாநுரூஜ்ய ॥

பரூக்ஷயா	{ பரூரூரூ கரூணமுதூ யாத அகத் தூறுப் பக் கரூகரூ தண் னரூ, இரூக்கம் முதரூய கு ணக் கரூரூ ஶுண் டரூ தூதூ	வ்ருத்யா	நல்ல ஒழுக்கக் கரூரூக் கரூண்டு
தத்யா	அதரூந் தரூதரூவரூ ணமே	வரூதமான:	எஃஃஃபுரூதூதூ கடத் கரூந் தவரூகரூ
பரூத்யக்ஷயா	* புதரூதூறுப் பக் கரூ கரூ	அமரூத்யப்ருதூ:	* மந் தரூகரூ முதரூரூண குணக் கள்
		ப்ருதூ:	ஶுண் டரூ
		ஶவா: ச	ஶல்லோரூயூ
		அநுரூஜ்ய	ஶீ மகரூதூக்கக் கடவரூய்.

* (அதரூவதூ ஶுணக் கள் பரூத்யக்ஷதரூதரூ கரூணக் கடூயவரூகரூகரூ) சரூணம் புருதூதவரூகரூக் கரூததல், எழுதூகருந் கரூகரூ தரூணமரூததல் முதரூயவரூகரூரூல் எஃஃபுரூகரூ.)

कोष्ठागारायुधागारैः कृत्वा सन्निचयान् बहून् । तुष्टानुरक्तप्रकृतिर्यः पालयति मेदिनीम् ॥
तस्य नन्दन्ति मित्राणि लब्ध्वाऽमृतमिवामराः । तस्माच्चमपि चात्मानं नियम्यैवं समाचर ॥

कोष्ठागारायुधागारैः "கஜானைக்கள், ஆயுத
बहून् பலவித [சாலைகளால்
सन्निचयान् தனதான்யங்கள்

இவைகளை
कृत्वा ஸம்பாதித்தும்,

तुष्टानुरक्तप्रकृतिः { ஜனங்கள் மகிழ்ந்து
அபிமானம் வைக்கப்
பெற்றவனாயும்

मेदिनीं பூமியை

यः எவனொருவன்

पालयति பரிபாலனம் செய்கின்

तस्य அவனது [ருளை

मित्राणि சேஷமத்தில் கருத்து

ள்ள இதரமன்னர்கள்

अमरा:

अमृतं

लब्ध्वा इव

नन्दन्ति

तस्मात्

त्वं अपि

आत्मानं च

एवं

नियम्य

समाचर

தேவர்கள்

அமிருதத்தை

பெற்றால் எவ்வண்ண

மோ அவ்வண்ணமே

சந்தோஷப்படுகிறார்

கள்.

ஆகையால்

நீயும்

உனது முயற்சி எல்

லாவற்றையும்

இப்படியே

ஆகும்வண்ணமாய்ச்

செய்துகொண்டு

நடப்பாயாக."

तच्छ्रुत्वा सुहृदस्तस्य रामस्य प्रियकारिणः । त्वरिताः शीघ्रमभ्येत्य कौसल्यायै न्यवेदयन् ॥

तत् அதை

श्रुत्वा கேட்டுக்கொண்டிருந்

तस्य அந்த [தவர்களும்,

रामस्य ஸ்ரீராமரது

सुहृदः ஆப்தர்களுமான

प्रियकारिणः அன்பர்கள்

शीघ्रं தசுஷணமே

त्वरिताः

कौसल्यायै

अभ्येत्य

न्यवेदयन्

விரைந்தோடுகிறவர்

களாகி

கௌஸல்யாதேவியா

ரிடம்

போய்ச் சேர்ந்து,

ஸமாசாரத்தைத் தெ

ரிவித்தார்கள்.

सा हिरण्यं च गाश्चैव रत्नानि विविधानि च । व्यादिदेश प्रियाख्येभ्यः कौसल्या प्रमदोत्तमा ॥

प्रमदोत्तमा ஸ்திரீரத்னமாகிய

सा அந்த

कौसल्या கௌஸல்யாதேவியார்

प्रियाख्येभ्यः { சந்தோஷமரசாரத்

தைக்கொண்டுவந்து

சொன்னவர்களுக்கு

एव

विविधानि

रत्नानि च

गाः च

हिरण्यं च

व्यादिदेश

தசுஷணமே

பற்பல

ரத்தினங்களையும்

வைரங்களையும்

பொன்னையும்

பரிசாய் அளித்தனள்.

अयाभिवाद्य राजानं रथमारुह्य राघवः । ययौ स्वं द्युतिमद्देष्म जनौघैः प्रतिपूजितः ॥

जनौघैः ஜனசமூகங்களால்

प्रतिपूजितः அடிபணிந்து தொழப்

பட்டவராகிய

राघवः ஸ்ரீராகவர்

राजानं சக்கிரவர்த்தியாரை

अभिवाद्य அடிபணிந்து வணங்கி,

अथ பின்னர்

स्वं

द्युतिमत्

देष्म

रथं

आरुह्य

ययौ

தனது

ஆழகாயுள்ள

திருமாளிகைக்கு

ரதத்தின்மீது

ஏறிக்கொண்டு

எழுந்தருளினார்.

ते चापि पौरा नृपतेर्वचस्तच्छ्रुत्वा तदा लाभमिवेष्टमाशु ।

नरेन्द्रमामन्य गृहाणि गत्वा देवान् समानचुरभिप्रहृष्टाः

॥ ५० ॥

नृपतेः	சக்கிரவர்த்தியாரின்	नरेन्द्र	சக்கிரவர்த்தியாரிடம்
तन्	அந்த	आमन्य	விடைபெற்றுக்
वचः	ஆக்ஷேபை		கொண்டு,
श्रुत्वा	கேட்டுக்கொண்டிருந்த	तदा	அப்பொழுது
ते	அந்த	आशु च	தகஷணமே
पौराः अपि	பட்டணத்து ஜனங் கள் எல்லாரும்	गृहाणि	வீடுகளுக்கு
इष्टं	பிறர் மனோபாவத்தை	गत्वा	போய்,
लाभं	உள்ளபடியறியும் ஞானவானை	अभिप्रहृष्टाः	உள்ளங்கள் பூரித்த வர்களாய்
इव	போலிருக்கும்	देवान्	குலதெய்வங்களை
		समानचुः	சிரத்தைபுடன் பூஜித் தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे तृतीयः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2511.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 156.

चतुर्थः सर्गः—நான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ४ ॥

अभिवेकदिननिर्धारणम्—பட்டாபிஷேகதினத்தை குறிப்பிடுவது.

गतेष्वथ नृपो भूयः पौरेषु सह मन्त्रिभिः । मन्त्रयित्वा ततश्चक्रे निश्चयज्ञः सुनिश्चयम् ॥

निश्चयज्ञः	{ தீர்மானங்களின் பய ன்களை உள்ளபடி அ றிந்தவராகிய	ततः	அப்பொழுது
नृपः	சக்கிரவர்த்தியார்	भूयः	மறுபடியும்
मन्त्रिभिः	மந்திரிமார்களோடு	सुनिश्चयं	ஸர்வாபிஷ்டமனோத மாயிருப்பதை
सह	கூட	मन्त्रयित्वा	தன்னுள்ள கத்தினுள் னோடே நினைத்து
पौरेषु	பட்டணத்து ஜனங் கள்	चक्रे	{ பிண்கண்டவாறு தா னே சொல்லிக்கொ ண்டார்.
गतेषु अथ	போன பின்னர்		

श्व एव पुण्यो भविता श्वोऽभिषिञ्चन्तु मे सुतम् । रामो राजीवताम्राक्षो युवराज इति प्रभुः ॥

पुण्यः	“புத்தய நகரத்தாமரையி	राजीवताम्राक्षः	செந்தாமரைபோல் கி வந்த கண்களுடைய
श्वः	காளையதினத்தில்	रामः	சூரியன்
मे	எனது	युवराजः	யுவராஜன்
सुतं	புதல்வனை	इति	என்கிற [டையவனாய்
अभिषिञ्चन्तु	அபிஷேகம் செய்வார் கள்.	प्रभुः	ஆரசரளுமதிகாரமு- வனக்குவான்.
श्वः एव	காளைய முதலே	भविता	

अथान्तर्गृहमाविश्य राजा दशरथस्तदा । सूतमापन्नयामास रामं पुनरिहानय ॥ ३ ॥

तदा	அப்பொழுது	सूतं	சாரதியாகிய சுமந்திரரைப் பார்த்து
दशरथः	தசரத	अथ	பின்னகண்டவாறு
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	आमन्नयामास	ஆக்ஞாபித் தருளினார்.
अन्तर्गृहं	{ திருமாணிகையில் என்க ந்தமாரிருக்கும் ஓர் அறைக்கு	रामं	"ராமனை
आविश्य	போய்,	पुनः	மறுபடியும்
		इह	இவ்விடத்திற்கு
		आनय	நீர் அழைத்துவாரும்."

प्रतिगृह्य स तद्वाक्यं सूतः पुनरुपाययौ । रामस्य भवनं शीघ्रं राममानयितुं पुनः ॥ ४ ॥

सः	அந்த	आनयितुं	அழைத்துவர
सूतः	ஸாரதி	शीघ्रं	தசுஷணமே
तद्वाक्यं	அவரது ஆக்ஞையை	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
प्रतिगृह्य	சொமேற்கொண்டு,	भवनं	மாணிகைக்கு
रामं	ஸ்ரீராமரை	पुनः	திரும்பவும்
पुनः	மறுபடியும்	उपाययौ	போய்ச் சேர்ந்தார்.

द्वाःस्थैरावेदितं तस्य रामायागमनं पुनः । श्रुत्वैव चापि रामस्तं प्राप्तं शङ्कान्वितोऽभवत् ॥

द्वाःस्थैः	வாசல்காப்பவர்களால்	श्रुत्वा	திருச் செவி சூற்றி
रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு	रामः	ஸ்ரீராமர் [யருளிய,
तस्य	அவரது	एव	உடனேயே
पुनः	மறுபடி	प्राप्तं अपि	வந்திருக்கும்
आगमनं	வரவரனது	तं च	அவரையும்
आवेदितं	விண்ணப்பம் செய்கி க்கப்பட்டது.	शङ्कान्वितः	{ நினைத்து தற்காலவி ஷயம் இன்னதென்று தெரியாத நிலையில்
		अभवत्	ஆனார்.

प्रवेश्य चैनं त्वरितं रामो वचनमब्रवीत् । यदागमनकृत्यं ते भूयस्तद्ब्रूह्यशेषतः ॥ ६ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	त्वरितं च	அவஸரமாயுள்ள தும்
एनं	இவரை	भूयः	திரும்பவும்
प्रवेश्य	உள்ளேயடைபபித்து,	आगमनकृत्यं	வந்த காரியம்
वचनं	பின்வரும் கேள்வியை	यत् तत्	எதுகேள் அது
अब्रवीत्	கேட்டருளினார்.	अशेषतः	எல்லாவற்றையும்
ते	"உம்முடைய	ब्रूहि	சொல்லும்."

तमुवाच ततः सूतो राजा त्वां द्रष्टुमिच्छति । श्रुत्वा प्रमाणं तत्र त्वं गमनायेतराय वा ॥७॥

ततः	அப்பொழுது	उवाच	பின்வரும் பதிலைச்
सूतः	சாரதி		சொன்னார்.
तं	அவரைப்பார்த்து	राजा	"சக்கிரவர்த்தியார்

त्वा	தேவரீரை	गमनाय	சமுந், தருளுவதற்கோ
इष्टं	நேரில் பார்க்க	इतराय	இல்லாததற்கோ
इच्छति	இப்பொழுது ஆக்ஞா பித்திருக்கின் றார்.	तप्त वा	எதொன்றுக்கும்
त्वं	தேவரீர்	प्रमाणम्	{ திருவுள மெப்படியோ அப்படியே செய்த ருளவும்.
श्रुत्वा	செவியில் வாங்கிக் கொண்டுவிட்டு		

इति सूतवचः श्रुत्वा रामोऽथ त्वरयान्वितः । प्रययौ राजभवनं पुनर्दृष्टुं नरेश्वरम् ॥ ८ ॥

इति	இந்த	अन्वितः	அதொன்றையே செய்கின்றவராகி
सूतवचः	ஸூரதியின் விண்ணப் பத்திற்கு	नरेश्वरं	சக்கிரவர்த்தியாரை
श्रुत्वा	திருச்செவிகாற்றிய	पुनः	மீளவும்
रामः	ஸ்ரீராமர்	इष्टुं	தரிசிக்க
	{ எதற்கும் முந்தி செய் யவேண்டிய காரியமி ருப்பதால்	राजभवनं	சக்கிரவர்த்தியாரின் திருமாளிகைக்கு
त्वरया		अथ	உடனேயே
		प्रययौ	போய்ச்சேர்ந்தார்.

तं श्रुत्वा समनुप्राप्तं रामं दशरथो नृपः । प्रवेशयामास गृहं विवक्षुः प्रियमुत्तमम् ॥ ९ ॥

दशरथः	தசரத	उत्तमं	பெரியகாரியத்தை
नृपः	சக்கிரவர்த்தியார்	प्रियं	சஞ்சலமுண்டாகாத வண்ணமாய்
तं	அந்த	विवक्षुः	சொல்லுவதற்கு
रामं	ஸ்ரீராமரை	गृहं	மனைக்குள்
समनुप्राप्तं	ஸமீபத்தில்வந்துகொ ண்டிருக்கிறவராய்	प्रवेशयामास	வந்துசேர்க்கப்பட்டன பிட்டார்.
श्रुत्वा	கவனித்து,		

प्रविशन्नेव च श्रीमात्राघवो भवनं पितुः । ददर्श पितरं दूरात्प्रणिपत्य कृताञ्जलिः ॥ १० ॥

श्रीमान्	திரிலோகப்பிரஸித்தி பெற்று விளங்கும்	एव	உடனே
राघवः च	ஸ்ரீராகவரும்	पितरं	தந்தையை [கரித்து,
दूरात्	தூரத்திலிருந்தே	प्रणिपत्य	முடிதாழ்த்தி கமஸ்த திருவாக்கில்கின்று
कृताञ्जलिः	அஞ்சலீஹஸ்தராகி		{ என்ன வியமனம் வரு மோ என்று செவிகொ டுத்துக் காத்துநின்று கொண்டிருந்தனர்.
पितुः	தந்தையின்	ददर्श	
भवनं	வீட்டுக்குள்		
प्रविशन्	போய்ச் சேர்க்கு,		

प्रणमन्तं समुत्थाप्य परिष्वज्य स भूमिपः । प्रदिश्य चास्मै रुचिरमासनं पुनरब्रवीत् ॥

ச: அந்த
 भूमिपः சக்கிரவர்த்தியார்
 प्रणमन्तं இறையமவனை
 समुत्थाप्य தூக்கி,
 परिष्वज्य மார்போடனைத்து,
 अस्मै இவனுக்கு

रुचिरं சிறந்த
 आसनं ஓர் ஆஸனத்தை
 पुनः மீளவும்
 प्रदिश्य சுட்டிக்காட்டிவிட்டு,
 च அதன்மேல்
 अब्रवीत् பின் கண்டவாறு
 பேசினார்.

राम वृद्धोऽस्मि दीर्घायुर्भुक्ता भोगा मयेप्सिताः । अब्रवद्भिः क्रतुशतैस्तथेष्टं भूरिदक्षिणैः ॥

राम “ராம!
 दीर्घायुः நெடுநான் கண்ட
 वृद्धः வயது முதிர்ந்தவனாக
 अस्मि நானிருக்கிறேன்.
 मया என்னால்
 ईप्सिताः மனோபிஷ்டங்களா
 भोगाः மனோதகங்கள் [கின்ற
 भुक्ताः அனுபவிக்கப்பட்டன.

तथा அவ்வண்ணமே
 अब्रवद्भिः அன்னதானங்களோ
 भूरिदक्षिणैः அளவு கடந்த தகவிக
 क्रतुशतैः பலநூறு யாகங்களால்
 इष्टम् புகழ் ஏற்பட்டுவிட்
 டது.

जातमिष्टमपत्यं मे त्वमद्यानुपमं भुवि । दत्तमिष्टमधीतं च मया पुरुषसत्तम ॥ १३ ॥

पुरुषसत्तम “ஹே புருஷேசாத்தமா!
 त्वं நீ
 मे எனக்கு
 इष्टं இஷ்டமான
 अपत्यं ஒளரஸபுத்திரனால்
 च அதனால் [னை;
 मया என்னால்
 भुवि உலகில்

अद्य இப்பொழுது
 अनुपमं ஒப்புயர்வில்லாததும்
 इष्टं என்னால் பிரார்த்திக
 कृतं அதுதன்பயனாய் வர
 जातं மாய்க்கிடைத்ததும்
 अधीतम् பிரத்யக்ஷத்தில்
 अद्युपविष्कृतम् அனுபவிக்கப்பட்டது.

अनुभूतानि चेष्टानि मया वीरसुखान्यपि । देवर्षिपितृविप्राणामनुजोऽस्मि तथाऽऽत्मनः ॥

मया “என்னால்
 चेष्टानि மனோதகங்களாயிருக்
 वीरसुखानि } தானம், தருமம், தவய
 अपि } யுத்தம் என்கிற நா
 अनुभूतानि } ன்கு வீரங்களால்
 च } விளையும் பாக்கியங்
 कर्तव्यम् } கள்
 अनुभूतानि அனுபவிக்கப்பட்டன.
 च அதனால்

देवर्षिपितृ- } தேவர்களுக்கும், ரிஷி
 विप्राणां } களுக்கும், பித்ருக்க
 तथा } ளுக்கும் அந்தணர்
 आत्मनः } களுக்கும்
 अनुजः } அவ்வண்ணமே
 अस्मि } எனது ஆத்மாவிற்கும்
 { செய்யவேண்டிய கட
 { மைகளைச் செய்து
 { முடித்தவனாக
 { இருக்கிறேன்.

न किञ्चिन्मम कर्तव्यं तवान्यत्राभिपेचनात् । अतो यत्त्वामहं व्रूयां तन्मे त्वं कर्तुमर्हसि ॥

तव	"உனக்கு	அஃ	நான்
அभिபேचनाத்	{ பட்டாபிஷேகம் செய் விப்பது ஒன்றைத் தவிர	त्वां	உனக்கு
अन्यत्र	வேறு	यत्	எதை
मम	எனக்கு	व्रूयां	சொல்லப்போகி
कर्तव्यं	செய்யவேண்டியது	तत्	அதை [மேனோ
किञ्चित् न	எதொன்றுமில்லை.	त्वं	நீ
अतः	ஆதலால்	मे	எனக்காக
		कर्तुं	செய்ய
		अर्हसि	கடவாய்.

अद्य प्रकृतयः सर्वास्त्वामिच्छन्ति नराधिपम् । अतस्त्वां युवराजानपभिपेक्ष्यामि पुत्रक ॥

पुत्रक	"குழந்தாய்!	इच्छन्ति	கோருகின்றார்கள்.
अद्य	இப்பொழுது	अतः	ஆதலால்
प्रकृतयः	ஜனங்கள்	त्वां	உன்னை
सर्वाः	எல்லோரும்	युवराजानं	யுவராஜாவாக
त्वां	உன்னை	अभिपेक्ष्यामि	பட்டாபிஷேகம் செய் யப்போகிறேன்.
नराधिपं	அரசுபுரிய அதிகாரம் பெற்றவனுக்க		

अपि चाद्याशुभात्राम स्वप्ने पश्यामि दारुणान् । सनिर्घाता महोल्का च पततीह महास्वना ॥

राम	"ஸ்ரீராம!	च	இன்னும்
अपि	இது இப்படியிருக்க	दारुणान्	{ மனதுக்கு சஞ்சமத் தை உண்டாக்குகிற தான்
स्वप्ने	நித்திரையின் கனவில்	अशुभान्	{ வரும் ஆபத்துக்களை முன்னமே குசுப் பிக்கும் அபசருனக் களையும்
सनिर्घाता	இடியுடன் கூடிய	अद्य	இப்பொழுது
महास्वना	வெகு சப்தமிடுகிற	पश्यामि	நான் காண்கின்றேன்.
महोल्का	தாய் ஓர் பெருங்கொள்ளிக் கட்டை		
हह	இங்கு		
पतती च	விழுந்ததாகவும்,		

अवष्टब्धं च मे राम नक्षत्रं दारुणैर्महैः । आवेदयन्ति दैवज्ञाः सूर्याङ्गारकराहुभिः ॥१८॥

राम	"ஸ்ரீராம!	सूर्याङ्गारकराहुभिः	சூரியன், அங்காரகன்,
दैवज्ञाः	சோதிடர்கள்	दारुणैः	குரூ [சாகுவென்கிற
मे	எனது	महैः	கிரகங்களால்
नक्षत्रं	ஜன்ம நகஷத்திரமா	अवष्टब्धं च	பிடிக்கப்படுகின்ற
	வது	आवेदयन्ति	தெனவும் சொல்லுகிறார்கள்.

प्रायेण च निमित्तानामीदृशानां समुद्भवे । राजा हि मृत्युमाप्नोति घोरां वाऽऽपदमृच्छति॥

ईदृशानां
निमित्तानां
समुद्भवे
राजा च
मृत्युं
घोरां

“இப்படிப்பட்ட
அபசகுனங்களுடைய
பலனில்
மன்னனே
மரணத்தையாவது
கொடிய

आपदं वा
आप्नोति
प्रायेण हि
मृच्छति

ஆபத்தையாவது
அடைகிறான்.
எப்படியும் இதற்கு
#டாய்
தன்னறிவை இழந்து
விடுகிறான்.

तद्यावदेव मे चेतो न विमुञ्चति राघव । तावदेवाभिषिञ्चस्व चला हि प्राणिनां मतिः ॥

राघव
मे
चेतः
विमुञ्चति न
यावत् हि
तावत् एव

“ராகவ!
எனது
ஆத்மா
எனது உடலை விட்டு
ஒப்பிரியாதிருக்கிறது
எதுவரைக்குமோ
அதற்குள்ளேயே

अभिषिञ्चस्व
तत् एव
प्राणिनां
मतिः
चला

நீ பட்டாபிஷேகம்
பெற்றுக்கிடு
அதில்லையென்றபோ
மனிதர்களின் [தினும்
அறிவு
அழிவடைதற்குள்
பட்டது.

अद्य चन्द्रोऽभ्युपगतः पुण्यात्पूर्वं पुनर्वसुम् । श्वः पुण्ययोगं नियतं वक्ष्यन्ते दैवचिन्तकाः॥

अद्य
चन्द्रः
पुण्यात्
पूर्वं
पुनर्वसुं

“இன்று
சந்திரன்
புஷ்யநக்ஷத்திரத்
திற்கு
முந்திய
புனர்வஸுநக்ஷத்தி
ரத்தில்

अभ्युपगतः
दैवचिन्तकाः
पुण्ययोगं
श्वः
नियतं
वक्ष्यन्ते

இருக்கிறான்.
சோதிடர்கள்,
புஷ்யநக்ஷத்திரத்து
டன்கூடிய
நாளையை
பொருந்தியதாக
சொல்லுகிறார்கள்.

तत्र पुण्येऽभिषिक्तस्त्वं मनस्त्वरयतीव माम् । श्वस्त्वाऽहमभिषेक्ष्यामि यौवराज्ये परन्तप ॥

परन्तप
पुण्ये
त्वं
अभिषिक्तः
मां
मनः

“லோகப்பிரஸித்தி
பெற்ற போர்வீர!
புஷ்யநக்ஷத்திரத்தில்
நீ
முடிசூட்டப்படவே
ண்டியது.
என்னை
எனது ஆத்மாவானது

तत्र हव
त्वरयति
त्वा
श्वः
यौवराज्ये
अहं
अभिषेक्ष्यामि

{ வேறொன்றிலும் செல்
லாததாயும் இதொன்
றிலேயே இருப்ப
விரைகின்றது. [தாயும்
உன்னை
நாளை
யுவராஜ்யத்தில்
நான்
அபிஷேகஞ்செய்க்
கிறேன்.

तस्माच्चयाऽद्य व्रतिना निशेयं नियतात्मना । सहवध्वोपवस्तव्या दर्भप्रस्तरशायिना ॥

तस्मात्	"ஆகையால்	नियतात्मना	ஸதா பகவத்தியானம்
अद्य	இன்றையை		செய்துகொண்டு
इयं	இந்த	दर्भप्रस्तरशायिना	{ தர்ப்பைப்படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டவ ளாய்
निशा	இரவு	उपवस्तव्या	உபவாஸத்திலும்
वध्वा सह	தர்மபத்னியோடுகூட,		கழிக்கப்படவேண்டும்.
त्वया	உன்னால் [ஆயும்		
व्रतिना	தீசைக்கொண்டவ-		

सुहृदश्चाप्रमत्तास्त्वां रक्षन्वद्य समन्ततः । भवन्ति बहुविघ्नानि कार्याण्येवंविधानि हि ॥

एवंविधानि	"இப்படியான	अद्य	இந்த சமயத்தில்
कार्याणि	காரியங்கள்	सुहृदः	அன்பர்கள்
बहुविघ्नानि	இடையூறுகளுக்குட் பட்டவைகளாய்	अप्रमत्ताः च	ஜாக்கிரதையுடனிருப் பவர்களாயே
भवन्ति	இருக்கின்றன.	समन्ततः	ஸர்வபிரகாரத்திலும்
हि	ஆகையால்	रक्षन्तु	பாதுகாக்கட்டும்.
त्वां	உன்னை		

विप्रोषितश्च भरतो यावदेव पुरादितः । तावदेवाभिपेक्षस्ते प्राप्तकालो मतो मम ॥

भरतः एव	"பரதனோ	इतः एव	இந்த ஒரு காரணத் தின்காகவே
पुरात्	பட்டணத்திலிருந்து	तावत् च	ஆப்படிவிருந்தும் இப்பொழுதே
विप्रोषितः	வேறொரு ஊரிலிருக் கிறான்.	ते	உனது
प्राप्तकालः	{ சாஸ்திரவிதிகளுக்கு ஒத்த முகூர்த்தத் தினமாய்	अभिपेक्षः	பட்டாபிஷேகமானது
यावत्	இதுதானிருக்கிறது.	मम	எனது
		मतः	அனுமதிபெற்றதாகி றது.

कामं खलु सतां वृत्ते भ्राता ते भरतः स्थितः । ज्येष्ठानुवर्ती धर्मात्मा सानुकोशो जितेन्द्रियः ॥

कामं	"நான் சந்தேகமற ஆ றிக்ததாகிய	ज्येष्ठानुवर्ती	{ முத்தேதார்களது மனங் கோணாமல் நடக்கிற வன்.
खलु	பின்வரும் காரணமு	जितेन्द्रियः	இந்திரியங்களை வென் றவனாய்
ते	உனது [மிருக்கிறது.	सानुकोशः	தண்ணளியுடையவ னாய் விளங்கும்
भ्राता	தம்பியாகிய	धर्मात्मा	தர்மமொன்றிலேயே ஆசைத்தியுடையவன்.
भरतः	பரதன்		
सतां	மகன்களுடைய		
वृत्ते	ஆளுஷ்டானத்தில்		
स्थितः	ஆசஞ்சலபக்தி வைத் தவன்.		

किं तु चित्तं मनुष्याणामनित्यमिति मे मतिः । सतां च धर्मनित्यानां कृतशोभि च राघव ॥

राघव	“ஹே ராகவ!	इति च	என்பது
धर्मनित्यानां	ஸதா தர்மமொன்றி லேவே பற்றுள்ள	अनित्यं	அபூர்வமாய் விளங்கு கிறது.
सतां	உத்தமர்களாகிய	किं तु	ஆயினும்
मनुष्याणां	மனிதர்களுடைய	मे च	எனக்குமட்டும்
चित्तं	ஞானேந்திரியம்	मतिः	தெரிந்தவிஷயமே
कृतशोभि	{ பிறரைந்த நன்மை யைக்கேட்டு சந்தோ ஷமடைகிறதாகிறது		இது”

इत्युक्तः सोऽभ्युज्जातः श्वो भाविन्यभिपेक्षे । व्रजेति रामः पितरमभिवाद्याभ्ययाद्ब्रह्म ॥

श्वः	சுவையதினம்	व्रज	“நீ திரும்பிப் போக லாம்”
भाविनि	உடக்கப்போகிற	इति	என்று
अभिपेक्षे	பட்டாபிஷேக விஷ யத்தில்	अभ्युज्जातः	விலாபெற்றவராகி
इति	மேற்கண்ட விதமாய்	पितरं	தந்தையை
उक्तः	நியமனம் பெற்ற	अभिवाद्य	வணங்கி நமஸ்கரித்து
सः	அந்த	गृहं	மாளிகைக்கு [விட்டு
रामः	ஸ்ரீராமர்	अभ्ययात्	திரும்பினார்.

प्रविश्य चात्मनो वेश्म राज्ञोद्विष्टेऽभिपेक्षे । तस्मिन् क्षणे स निर्गम्य मातुरन्तः पुरं ययौ ॥

सः	அவர்	आत्मनः	தனது
राज्ञा	சக்கிரவர்த்தியாரால்	वेश्म	மாளிகைக்கு
तस्मिन्	அந்த	प्रविश्य तु	போனதுமே,
अभिपेक्षे	பட்டாபிஷேக	निर्गम्य	வெளிவந்து,
क्षणे	மகோத்ஸவத்தில்	मातुः	தாயின்
उद्विष्टे	எல்லாவற்றையும் சொ ல்லப்பட்ட பின்னர்,	अन्तःपुरं	அந்தப்புரத்திற்கு
		ययौ	போய்ச் செந்தார்.

तत्र तां प्रवणामेव मातरं क्षौमवासिनीम् । वाम्यतां देवतागारे ददर्शयाचर्त्ता श्रियम् ॥

तत्र	அவ்விடத்தில்	वाम्यतां } एव }	தெய்வங்களை எப்படி பிரார்த்திக்கவேண் டுமென்னும் விதிகளை யனுஷ்டித்து அந்தப் பிரகாரமே வாய்விட்டு ச் சொல்லிக்கொண்டு மகாலக்ஷ்மியை பிரார்த்தித்துக்கொ ண்டிருக்கிறவளாய் கவனித்தார்.
देवतागारे	பூஜாகிரகத்தில்		
तां	அந்த		
मातरं	தாயாரை,		
क्षौमवासिनीं	{ நூல்கலக்காத பட்டா டையை உடுத்திக் கொண்டு	श्रियं	
प्रवणां	அத்யந்த ஆஸக்தி யுடன்	आयाचर्त्ता	
		ददर्श	

प्रागेव चागता तत्र सुमित्रा लक्ष्मणस्तथा । सीता चानायिता श्रुत्वा प्रियं रामाभिषेचनम् ॥

रामाभिषेचनं	ராமரது பட்டாபிஷேக கமரகிற	आनायिता	{ சமரசரம் சொல்லிய ஐழத்துவரப்பட்டவ ளாகி
प्रियं	நல்ல செய்தி	सीता एव	சிதாதேவியாரும்
श्रुत्वा च	கா தில் விழுந்ததுமே,	लक्ष्मणः तथा	லக்ஷ்மணரும்
आगता	தானாய் வந்துசேர்ந் திருந்த	तत्र	அங்குமிடத்தில்
सुमित्रा च	ஸுமித்ரா தேவி யாரும்	प्राक्	அற்கனவிரகுந்தார் கள்.

तस्मिन्काले हि कौसल्या तस्यावापीलितेक्षणा ।
सुमित्रयाऽन्वास्यमाना सीतया लक्ष्मणेन च ॥ ३२ ॥

तस्मिन्	அந்த	अन्वास्यमाना	{ பூனைக்கு வண்டிய உ பகரணங்களைக் கொ டுத்து சுத்தமடை செ ய்யப்பெற்றவளாய்
काले	சமயத்தில்	आमीलितेक्षणा	கண்களை மூடிக்கொண் டு பரவசமடைத்தவ ளாய்
कौसल्या	கௌஸல்யாதேவியார்	तस्या	இருந்தாள்.
सुमित्रया	சுமித்ரா தேவியாரா ளும்,		
सीतया	சிதாப்பிராட்டியாரா		
लक्ष्मणेन च	லக்ஷ்மணனானும்[ளும்,		

श्रुत्वा पुण्येण पुत्रस्य यौवराज्याभिषेचनम् । प्राणायामेन पुरुषं ध्यायमाना जनार्दनम् ॥

पुत्रस्य	புதல்வனுடைய	जनार्दनं	ஜனார்த்தனை
पुण्येण	புத்தய நகரத்திரத்தில்	प्राणायामेन	{ விஷ்ணுத்திருகாமக்க ளை பிராணாயாம விதி ப்படி பித்ததுக்கொ ண்டு
यौवराज्याभिषेचनं	யுவராஜ்ய பட்டாபி ஷேகத்தை	ध्यायमाना	கித்தனைசெய்தாள்.
श्रुत्वा	உத்தேசித்து,		
पुरुषं	பரமாத்மாவாகும்		

तथा सनियमामेव सोऽभिगम्याभिवाद्य च । उवाच वचनं रामो हर्षयंस्तामनिन्दिताम् ॥

सः	அந்த	तां	அவளை
रामः	ராமர்	अभिगम्य	கிட்டி,
तथा	அப்படியாய்	अभिवाद्य	முடிதாழ்த்தி மன்க சித்து,
अनिन्दितां एव	குறையற்றவண்ண மாய்	हर्षयन्	மனக்கலிக்கச் செய் கின்றவராகி
सनियमां च	{ பக்தியுடன் தெய்வத் தியானத்திலிருந்து கொண்டிருக்கும்	वचनं	பின்வரும் மொழியை
		उवाच	சொன்னார்.

अम्ब पित्रा नियुक्तोऽस्मि प्रजापालनकर्मणि । भविता श्वोऽभिषेको मे यथा मे शासनं पितुः ॥

அம்மா !
தந்தையால்
பிரஜைகளை ரக்ஷிக்க
வேண்டிய காரியத்
தில்
நான் நியமிக்கப்பட்டி-
ருக்கிறேன்.

மே பிது: எனது பிதாவின்
शासनं यथा கட்டளைப்படி
मे எனக்கு
अभिषेक: பட்டாபிஷேகம்
श्व: நானே
भविता நடக்கப்படுபாகிறது.

सीतयाऽप्युपवस्तव्या राजनीयं मया सह । एवमुत्विगुपाध्यायैः सह मामुक्तवान्पिता ॥

கவிசுபாடியை: "ரித்விக்குகள் உபாத்தி
யாயர்களோடு
சஹ கூட இருந்த
பிதா தந்தையார்
மா என்னை
एवं अपि இன்னும்படியும்
उक्तवान् ஆக்ஞாபித்திருக்கிறார்.

इयं இந்த
रजनी இரவு
सीतया சீதையோடு
सह கூடவே
मया என்னால்
उपवस्तव्या உபவாஸத்தில் கழிக்
கப்படவேண்டியது.

यानि यान्यत्र योग्यानि श्वो भाविन्यभिषेचने । तानि मे मङ्गलान्यद्य वैदेह्याश्चैव कारय ॥

श्व: "நானே
भाविनि நடைபெறப்போகிற
अस्य இந்த
अभिषेचने பட்டாபிஷேகத்தில்
मङ्गलानि { பிராசின வழக்கத்தை
யொத்து ஸ்ரீரவர்க்க
மாய்ச் செய்யவேண்
டிய மங்கள கிருத்
யங்களால்

योग्यानि ஏற்பட்டவைகள்
यानि यानि எவை எவைகளோ
तानि एव அவைகளெல்லாவற்
अस्य இப்பொழுது[றையும்
वैदेह्या: வைதேகிக்கும
मे च எனக்கும்
कारय தேவரீர் செய்தருள்
வீராக."

एतच्छ्रुत्वा तु कौसल्या चिरकालाभिकाङ्क्षितम् । हर्षवाण्यकलं वाक्यमिदं राममभाषत ॥

கௌசல்யா கௌஸல்யாதேவியார்
एतत् वाक्यं இந்தமொழியையும்
चिरकालाभि- வெகுகாலமாய் உள்
काङ्क्षितं तु { னத்தினுள்ளே நிகழி
ப்தமாயிருந்த மனோ
ரதமென்பதை

श्रुत्वा நினைத்து,
इदं பின் கண்டசொல்லை
हर्षवाण्यकलं { ஆனந்தபாஷ்பத்தோ
டுசொல்லப்பட்டவ
ண்ணமே
राम ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
अभाषत சொன்னான்.

वत्स राम चिरं जीव हतास्ते परिपन्थिनः । ज्ञातीन्मे त्वं श्रिया युक्तः सुमित्रायाश्च नन्दय ॥

वत्स	“குழந்தாய்!	த்வம்	நீ
राम	ஸ்ரீராம!	श्रिया	ராஜ்யலக்ஷ்மியுடன்
चिरं	நீடுழிகாலம்	युक्तः	வினங்குநின்றவனாய்
जीव	நீ வாழ்வாயாக.	मे	என்னுடையவும்
ते	உனக்கு	सुमित्रायाः च	சுமித்திரையினுடைய வும்
परिपन्थिनः	இடையூறுசெய்கின்ற வர்கள்	ज्ञातीन्	சுற்றத்தார்களை
हताः	மனோரதம் பெருநவர் களாவார்கள்.	नन्दय	சந்தோஷப்படுத்தி வைப்பாயாக.

कल्याणे वत नक्षत्रे मयि जातोऽसि पुत्रक । येन त्वया दशरथो गुणैराराधितः पिता ॥

पिता	“தந்தையாகும்	पुत्रक	குழந்தாய்!
दशरथः	தசரதசக்கிரவர்த்தி யார்	कल्याणे	நல்ல
गुणैः	உத்தமகுணங்களைக்	नक्षत्रे	நக்ஷத்திரத்தில்
त्वया	உன்னால் [கொண்டு	मयि	என்னிடத்தில்
आराधितः	திருப்திசெய்விக்கப் பட்டிருக்கின்றனர்.	जातः असि	நீ பிறந்திருக்கின்றனை.
येन	இதோன்றினாலேயே	वत	{ என் சந்தோஷத்தை என்னவென்று சொல்வேன்!

अमोघं वत मे क्षान्तं पुरुषे पुष्करेक्षणे । येयमिह्वाकुराज्यश्रीः पुत्र त्वां संश्रयिष्यति ॥

पुत्र	“குழந்தாய்!	संश्रयिष्यति	அடைந் துவிளங்கப் போகிறான்.
वत	{ எனதுபாக்கியத்தைத் தான் என்னவெ ன்று சொல்வேன்!	पुष्करेक्षणे	புண்டர்காக்கனான
इक्ष्वाकुराज्यश्रीः	இக்ஷ்வாகுகுலராஜ்ய லக்ஷ்மியாகிறவன்	पुरुषे	ஸ்ரீமன் காரியணன் விவயத்தில்
या इयं	எவளோ அந்த இவ ளும்	मे	எனது
त्वां	உன்னை	क्षान्तं	ஆராதனங்களின் பரி சிரமமானது
		अमोघम्	ஸபலமாகிறது.”

इत्येवमुक्तो मात्रेदं रामो भ्रातरमब्रवीत् । प्राञ्जलिं प्रहमासीनमभिवीक्ष्य स्मयन्निव ॥

माता	தாயால்	भासीनं	உட்கார்ந்திருக்கிறவ
इति एवं	மேற்கண்டவண்ண மரய்	भ्रातरं	தம்பியை [ருமகிய
उक्तः	ஆசிரவதிக்கப்பெற்ற	अभिवीक्ष्य	நோக்கி,
रामः	ஸ்ரீராமர்	इव	சற்று
प्रहं	அத்யந்தபக்தியையு டையவரும்	स्मयन्	புன்னகை கொண்டவ
प्राञ्जलिं	கைகூப்பியவண்ணம்	इदं	பின்கண்டவாறு [ராகி
		अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.

लक्ष्मणेमां मया सार्धं प्रशाधि त्वं वसुंधराम् । द्वितीयं मेऽन्तरात्मानं त्वामियं श्रीरुपस्थिता ॥

लक्ष्मण	“ லக்ஷ்மணா !	त्वां	உனக்கு
सः	இந்த	उपस्थिता	சொந்தமானவள்.
मिः	ராஜ்யலக்ஷ்மியானவள்	त्वं	நீ
मे	எனது	इमां	இந்த
अन्तरात्मानं	{ வெளியில் சஞ்சரிக்கும்	वसुंधरां	பூமியை
	{ என் ஆத்மாபோன்ற	मया सार्धं	என்னோடுகூட
	வனும்	प्रशाधि	பரிபாலனம் பண்ணு
द्वितीयं	உடன்பிறத்தவனு		வாய்.
	மாகிய		

सौमित्रे भुङ्क्व भोगांस्त्वमिष्टाव्राज्यफलानि च । जीवितं च हि राज्यं च त्वदर्थमभिकामये ॥

सौमित्रे	“ நேற லக்ஷ்மணா !	भुङ्क्व	அனுபவி.
राज्यफलानि	அரசின் பயன்களாய்	राज्यं च	ராஜ்யசெல்வத்தையும்
इष्टान् भोगान्	இஷ்டமான போகங்	जीवितं च	உயிர் வாழ்வையும்
	களை	त्वदर्थं हि	உன்பொருட்டே
त्वं च	நீயே	अभिकामये	நான் விரும்புகிறேன்.

इत्युक्त्वा लक्ष्मणं रामो मातरावभिवाद्य च । अभ्यनुज्ञाप्य सीतां च जगाम स्वं निवेशनम् ॥

रामः	“ ஸ்ரீராமர்,	अभिवाद्य	முடிதாழ்த்தி நமஸ்க
इति	மேற்கண்டவண்ண		ரித்துவிட்டு,
	மாய்	सीतां च	சீதையையும்
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப்	अभ्यनुज्ञाप्य	பேசுக விடைகொடுத்த
	பார்த்து		தனுப்பிவிட்டு,
उक्त्वा	திருவாய்மலர்ந்தருளி	स्वं	தனது
	யபின்னர்,	निवेशनं	மாரிகைக்கு
मातरौ च	தாய்மார்களிருவரை	जगाम	போய்ச்சேர்ந்தார்.
	யும்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे चतुर्थः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2556.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 201

पञ्चमः सर्गः—ஐந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ௫ ॥

वसिष्ठकृतव्रतोपदेशः—வஸிஷ்டர் விரதத்தை உபதேசிப்பது.

संदिश्य रामं नृपतिः श्वो भाविन्यभिपेक्षेने । पुरोहितं समाहूय वसिष्ठमिदमब्रवीत् ॥ १ ॥

नृपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	पुरोहितं	புரோஹிதராகிய
श्वः भाविनि	நானே நடக்கப்போகிற	वसिष्ठं	வஸிஷ்டரை
अभिपेक्षेने	பட்டாபிஷேக விஷய		
रामं	ஸ்ரீராமருக்கு [யத்தில்	समाहूय	வரவழைத்து
	சொல்ல வேண்டியவை	इदं	இனி வருவதை
संदिश्य	{ களைபெல்லாம் சொல்	अब्रवीत्	சொன்னார்.
	{ வி விடைகொடுத்த		
	னுப்பிவிட்டு		

गच्छोपवासं काकुत्स्थं कारयाद्य तपोधन । श्रीयशोराज्यलाभाय वध्वा सह यतव्रतम् ॥

தபோதன	தபோதனரே!	யதவ்ரத்	{ திசைநிலையிலாசாரதோ
श्रीयशोराज्य-	சம்பத்து, சீர்த்தி, ராஜ்		ஷம் எற்பட்ட தவண்
लाभाय }	யம் இவைகளை அ		ணமாயும்
	டையும்பொருட்டு	कारय	செய்தருளும்
वध्वा सह	தருமபத்தினியுடன்	अद्य	இப்பொழுது
काकुत्स्थं	காகுதஸ்தனை [கூட	गच्छ	தேவரீர் அவ்விடமெ
उपवासं	உபவாஸமிருப்பவனா		ழுந்தருளவேண்டும்.
	கவும்		

तथेति च स राजानमुत्त्वा वेदविदां वरः । स्वयं वसिष्ठो भगवान्ययौ रामनिवेशनम् ॥

वेदविदां	வேதவித்துக்களில்	तथा च	"அப்படியே செங்கி
वरः	தடமையராகிய		தேன் "
सः	அந்த	इति उक्त्या	என்று பதில் சொல்லி
वसिष्ठः	வஸிஷ்ட		விட்டு,
भगवान्	பகவான்	रामनिवेशनं	ஸ்ரீராமருடைய மாளி
राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரைப்	स्वयं	தானே நேரில் கைக்கு
	பார்த்து,	ययौ	அவ்விடமிருந்து
			எழுந்தருளினார்.

उपवासयितुं रामं मन्त्रविन्मन्त्रपारगः । ब्राह्मं रथवरं युक्तमास्थाय सुधृतव्रतः ॥ ४ ॥
स रामभवनं प्राप्य पाण्डुराभ्रघनप्रभम् । तिस्रः कक्ष्या रथेनैव विवेश मुनिसत्तमः ॥

मन्त्रपारगः	மந்த்ரங்கனின் கரைக	रथवरं	சிறந்த ரதத்தின்மீது
	ளைக்கண்டவரும்	आस्थाय	எறிக்கொண்டு,
मन्त्रवित्	{ எது ஊடக்கப்போகிற	तिस्रः	மூன்று
	தேர அதை உள்ள	कक्ष्याः एव	கட்டுகளையும்
	படி அறிந்தவரும்	रथेन	ரதத்திலிருந்தவண்
सुधृतव्रतः	புகழ்பெற்ற பக்தி	प्राप्य	கூடத்து, [ணமே
	மாணுமான	रामं	ஸ்ரீராமரை
सः	அந்த	उपवासयितुं	உபவாஸமிருக்கச்
मुनिसत्तमः	முனிவர் பெருமான்		செய்ய
युक्तं	சித்தமாய்க் கரத்துக்	पाण्डुराभ्रघनप्रभं	வெண்மேகம்போல் கா
	கொண்டிருக்கிற		ந்தியுடன் விளங்கும்
ब्राह्मं	{ ஸ்ரீராமணர்கள் ஏறு	रामभवनं	ஸ்ரீராமரது மாளிகை
	கைக்கெல்தே உரிய		க்கு
	துமான	विवेश	வந்துசேர்ந்தார்.

तमागतमृषिं रामस्त्वरन्निव ससम्भ्रमः । मानयिष्यन्स मानार्हं निश्चक्राम निवेशनात् ॥

सः	அந்த	त्वरन्	சடக்கென
रामः	ஸ்ரீராமர்	निवेशनात्	இருப்பிடத்திலிருந்து
ससम्भ्रमः	{ அத்யந்தகௌரவம் உள்ளத்தில் வைத்தி ருக்கின்றவராய் உன்னபடி	मानार्हं	மரியாதைக்குரிய வரான
इव	உன்னபடி	आगतं	அவ்விடம் எழுந்தரு ளியிருக்கும்
मानयिष्यन्	{ உள்ளத்திலுள்ளகௌ ரவத்தை நிதர்சனம் காட்டுகின்றவராக	तं ऋषिं	அந்த ரிஷியை நோக்கி
		निश्चक्राम	எதிர்கொண்டு சென் றார்.

अभ्येत्य त्वरमाणश्च रथाभ्याशं मनीषिणः । ततोऽवतारयामास परिगृह्य रथात्स्वयम् ॥

ततः	அவ்விடத்திலிருந்து	अभ्येत्य	அடைந்து,
त्वरमाणः	வேகமே நடந்துவந்த அவர்	रथात्	ரதத்திலிருந்து
मनीषिणः	முனிவர் பெருமானின்	स्वयं च	தானே
रथाभ्याशं	ரதத்தினது பக்கலை	परिगृह्य	கைபிடிக்கொடுத்து,
		अवतारयामास	இறக்கினார்.

स चैनं प्रश्रितं दृष्ट्वा संभाष्याभिप्रसाद्य च । प्रियार्हं हर्षयन्नाममित्युवाच पुरोहितः ॥८॥

सः	அந்த	रामं	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
पुरोहितः	புரோஹிதர்	संभाष्य च	முகமன்கூறி,
प्रश्रितं	நிகர்வமுற்று விளங்கு வதை	अभिप्रसाद्य च	ஆசீர்வாதங்கள் செய் தருளி
दृष्ट्वा	உள்ளத்தில் கவனித் துக்கொண்டபடி	हर्षयन्	அகமகிழ்ச்செய்து கொண்டு
प्रियार्हं	அன்பிற்குரிய பாத்தி ரமாகிய	इति	பின்வருமாறு
एनं	இந்த	उवाच	திருவாய் மலர்ந்தருளி னார்.

प्रसन्नस्ते पिता राम यौवराज्यमवाप्स्यसि । उपवासं भवानद्य करोतु सह सीतया ॥ ९ ॥

प्रातस्त्वाभ्यभिषेक्ता हि यौवराज्ये नराधिपः । पिता दशरथः प्रीत्या ययातिं नहुषो यथा ॥

राम	ஸ்ரீராம!	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
पिता	தந்தையான	प्रीत्या	அன்பின் திரளால்
दशरथः	தசரத	प्रातः	நாளேக்காலையில்
नराधिपः	சக்கிரவர்த்தியார்	त्वां	உன்னை
नहुषः	நகுஷன் என்கிற சக் கிரவர்த்தியார்	यौवराज्ये	{ இளவரசராயிருந்து திகாரஞ் செலுத்து வதில்
ययातिं	யயாதி என்கிற புதல் வனை		

அபிவேகா	முடிசூட்டிவைக்கப் போகிறார்.	யௌவரஜம்	இளவரசு பட்டத்தை
ஹி	என்கிறபடியால்	அவாப்யஸி	நீ அடையப்போகிறாய்
தே பிதா	உனது தந்தையார்	மவான்	நீ
அத	இப்பொழுது	சீதயா சஹ	கிதையுடன் கூட
புரஸர்:	உன்னைப் பூரித்தவராய்	உபவாஸம்	உபவாஸத்தை
	விளக்குகிறார்.	கரோது	அனுஷ்டிக்கக் கடவாய்.

इत्युक्त्वा स तदा राममुपवासं यतव्रतम् । मन्त्रवत्कारयामास वैदेह्या सहितं मुनिः ॥११॥

ச:	அந்த	சஹிதம்	இருப்பவராய்
முனி:	முனிவர் [மாய்]	மன்வத்	சாஸ்திரமுறைப்படி
ஐதி	மேற்கண்டவண்ண-	யதவத்	நினைக்கிறிருப்பவ
உக்தவா	சொல்லியருளினிட்டு,		ராய்
ததா	அப்பொழுதே	உபவாஸம்	உபவாஸத்தையனுஷ்ட
ராமம்	ஸ்ரீராமரை		டிப்பவராய்
வெஹ்யா	வைத்தெய்யாருடன்	காரயாமாஸ	செய்தருளினார்.

ततो यथावद्वामेण स राज्ञो गुरुरर्चितः । अभ्यनुज्ञाप्य काकुत्स्थं ययौ रामनिवेशनात् ॥

ராஜ:	மன்னரது	தத:	அதன்மேல்
குரு:	குருவாகிய	காகுத்ஸ்யம்	காகுத்ஸ்தரை
ச:	அவர்	அப்யனுஜாய்ய	புகழ்ந்துகொண்டாடி
ராமேண	ஸ்ரீராமரால்		கிட்டு,
யதாவத்	முறைப்படி	ராமநிவேசனாட்	ஸ்ரீராமரது மாளிகை
அர்சித:	பூஜிக்கப்பட்டார்.		பிவின்று
		யயௌ	எழுந்தருளினார்.

सुहृद्भिस्तत्र रामोऽपि सुखासीनः प्रियंवद्वै । सभाजितो विवेशाय ताननुज्ञाप्य सर्वशः ॥

ராம: அபி	ஸ்ரீராமரும்	சபாஜித:	கலந்து பேசுகின்றவ
தவ	அவ்விடத்தில்	தான்	அவர்களிடம் [ராய்]
புரிய்வை:	கூட சந்தோஷித்தலைக் காட்டுகின்ற	அனுஜாய்ய	விடைபெற்றுக் கொண்டு,
சுஹ்ரு:	அன்பர்களோடு	அத	அதன்மேல்
சர்வச:	ஸர்வப்பிரகாரமாயும்	விவெச	திரும்பி உன்னோ
சுஹாஸீன:	{ அவர்களுக்கு இன் னும் பிரியம் உண்டா க்கும் வண்ணமாய்		போனார்.

हृष्टनारीनरयुतं रामवेश्म तदा वभौ । यथा मत्तद्विजगणं प्रफुल्लनलिनं सरः ॥ १४ ॥

ததா	அப்பொழுது	மத்தவிஜகணம்	களித்தப் பறவைக்கூ
ராமவேஷம்	ஸ்ரீராமரின் திருமாளி கையானது	புலுனலினம்	ட்டக்களையுடையதும் மலர்ந்த தாமரைபூத்துப் க்களையுடையதுமான
ஹ்ருநாரீநரயுதம்	{ பெரும்பலிழவுகொண் ட ஆண்பெண்களால் நிரம்பியதாய்	சர: யதா வமௌ	தடாகம்போல விளக்கிற்று.

स राजभवनप्रख्यात्तस्माद्रामनिवेशनात् । निःसृत्य ददृशे मार्गं वसिष्ठो जनसंवृतम् ॥

ச: அந்த
வசிष्ठ: வசிட்டர்
ராமபவன- } சக்கிரவர்த்தியாரின்
प्रख्यात् } திருமாளிகைபோலி
तस्मात् அந்த [ருக்கின்ற
रामनिवेशनात् ஸ்ரீராமரின் திருமாளிகையில் நின்று

निःसृत्य வெளிவந்து,
मार्गं கண்ணுக்கெட்டிய பிரதேசமெல்லாமும்
जनसंवृतं { ஜனங்களால் இடை
வெளியின்றி கூடியிருக்கபெற்றதாய்
ददृशे கவனித்தார்.

वृन्दं वृन्दमयोध्यायां राजमार्गाः समन्ततः । बभूवुरतिसंवाधाः कुतूहलजनैर्वृताः ॥ १६ ॥

अयोध्यायां அயோத்தியாநகரின்
राजमार्गाः ராஜமார்க்கங்களும்
समन्ततः எல்லா இடைவெளி
कुतूहलजनैः மகோற்சவத்தைப்பார்க்கவந்த ஜனங்களால்

वृन्दं वृन्दं கூட்டங்கூட்டமாய்
वृताः நிரம்பினவைகளாய்
अतिसंवाधाः { புகுந்துபோகவும் இடமில்லாதவண்ணம்
बभूवुः நெருக்கமுற்றனவாய் விளங்கின.

जनवृन्दोर्मिसङ्घर्षहर्षस्वनवतस्तदा । बभूव राजमार्गस्य सागरस्येव निस्वनः ॥ १७ ॥

तदा அப்பொழுது
जनवृन्दोर्मिसङ्घर्ष- } ஜனக்கூட்டங்கள் உ
हर्षस्वनवतः } ராய்வதாலும் மகிழ்ச்சியாலும் சப்திக்கப்பெற்ற

राजमार्गस्य ராஜமார்க்கத்தின்
निस्वनः சப்தம்
सागरस्य சமுத்திரத்தினுடைய
इव போல் [யது
बभूव விளங்கிற்று.

सिक्तसंमृष्टरथ्या सा तदाऽथ वनमालिनी । आसीदयोध्या नगरी समुच्छितगृहध्वजा ॥

तदा அப்பொழுது
सा அந்த
अयोध्या नगरी அயோத்தியாநகரம்
अथ எங்குமே
सिक्तसंमृष्टरथ्या { ஸீதிகளெல்லாம் சுத்தமாய் விளக்கி நீர் தெவிக்கப்பட்டதாயும்

वनमालिनी தோரணங்கள் கட்டப்பட்டதாயும்,
समुच्छित- } எல்லாவிடங்களிலும்
गृहध्वजा } உயரத்தூக்கப்பட்டதுவஜங்களையுடையதாயும்
आसीत् விளங்கிற்று.

तदा ह्ययोध्यानिलयः सखीवालाखिलो जनः । रामाभिषेकमाकाङ्क्षन्नाकाङ्क्षदुदयं रवेः ॥

तदा அப்பொழுது
अयोध्यानिलयः அயோத்தியாவாலிகளாயிருந்த
सखीवालाखिलः பெண்குழந்தைகள் உள்ளிட்ட சகல
जनः ஜனங்களும்

रामाभिषेकं हि ஸ்ரீராமபிஷேகமகோ
आकाङ्क्षन् தஸவத்தையே
रवेः சிந்தையில் கொண்ட
उदयं சூரியனுடைய [தாகி
आकाङ्क्षन् உதயத்தை
எதிர்பார்த்திருந்தார்கள்.

प्रजालङ्कारभूतं च जनस्यानन्दवर्धनम् । उत्सुकोऽभूज्जनो द्रष्टुं तमयोध्यामहोत्सवम् ॥

जनस्य	ஜனங்களுக்கு	अयोध्यामहोत्सवं	அயோத்தியா நகரின் மகோத்ஸவத்தை
आनन्दवर्धनं	சந்தோஷத்தைப்பெ- ருகச்செய்கிறதும்	द्रष्टुं	கண்குளிரக்காண
प्रजालङ्कारभूतं च	{ பிரணஜகனெல்லாம் அலங்காரமுற்று விளங்குகிறதமான	जनः	ஜனங்கள்
तं	அந்த	उत्सुकः	ஆத்திரப்பட்டுக்கொ- ண்டிருக்கிறவர்களாய்
एवं तं जनसंवाधं राजमार्गं पुरोहितः । व्यूहन्निव जनौघं तं शनै राजकुलं ययौ ॥ २१ ॥		अभूत्	விளங்கினார்கள்.

एवं तं जनसंवाधं राजमार्गं पुरोहितः । व्यूहन्निव जनौघं तं शनै राजकुलं ययौ ॥ २१ ॥

पुरोहितः	புரோகிதர்	इव	கொஞ்சம் கொஞ்ச மாய்
एवं	இப்படியாய்	शनैः	மெள்ளமெள்ள
जनसंवाधं	ஜனங்களடர்ந்த	व्यूहन्	விலக்கிக்கொண்டு
तं	அந்த	राजकुलं	சக்கிரவர்த்தியாரின் மாளிகைக்கு
राजमार्गं	ராஜமர்க்கத்தில்	ययौ	வந்துசேர்ந்தார்.
तं	அந்த		
जनौघं	ஜனக்கூட்டத்தை		

शुभाभ्रशिखरप्रख्यं प्रासादमधिरुह्य सः । समीयाय नरेन्द्रेण शकेणैव बृहस्पतिः ॥ २२ ॥

सः	அவர்	शकेण	இந்திரனுடன்
शुभाभ्र- शिखरप्रख्यं }	வெண் மேகத்திற்கொ- ப்பான சிகரமுள்ள	बृहस्पतिः	பிரகஸ்பதி
प्रासादं	திருமாளிகையில்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
अधिरुह्य	ஏறி,	नरेन्द्रेण	சக்கிரவர்த்தியாரோடு
		समीयाय	விளங்கினார்.

तमागतमभिप्रेक्ष्य हित्वा राजासनं नृपः । पप्रच्छ स च तस्मै तत्कृतमित्यभ्यवेदयत् ॥

नृपः	சக்கிரவர்த்தியார்	पप्रच्छ	இவ்விடம் எழுந்தரு- ளிய விசேஷமென்ன
आगतं	அவ்விடம் வந்துசேர்ந்- திருக்கும்	सः	அவர் [வென்றார்,
तं	அவரை	तस्मै	அவருக்கு
अभिप्रेक्ष्य च	பார்த்ததுமே,	तत्	"அது
राजासनं	ராஜாஸனத்தை	कृतं	செய்தாய் விட்டது "
हित्वा	விட்டெழுந்த,	इति	என்று
		अभ्यवेदयत्	தெரிவித்தார்.

तेन चैव तदा तुल्यं सहासीनाः सभासदः । आसनेभ्यः समुत्तस्थुः पूजयन्तः पुरोहितम् ॥

तेन तुल्यं	அவருக்கு எற்றவரா	तदा	அதனால்
पुरोहितं	புரோகிதரை [கிய	पूजयन्तः च	மெச்சிக் கொண்டாடு- கின்றவர்களாய்
सहासीनाः	கூட உட்கார்ந்திருந்த	आसनेभ्यः	ஆஸனங்களிலிருந்து
सभासदः एव	சபையோர்களெல்ல- ளோரும்	समुत्तस्थुः	எழுந்துநின்றார்கள்.

गुरुणा त्वभ्यनुज्ञातो मनुजौघं विमृज्य तम् । विवेशान्तःपुरं राजा सिंहो गिरिगुहामिव ॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	सिंहः	ஒரு சிங்கம்
गुरुणा	குருவினால்	गिरिगुहां	மலைக்குகைக்குள்
अभ्यनुज्ञातः तु	விடைகொடுக்கப்பெற்	इव	எவ்வண்ணமோ
तं	அந்த [றபின்னர்]		அவ்வண்ணமே
मनुजौघं	ஜனக்கூட்டத்தை	अन्तःपुरं	அந்தப்புரத்திற்கு
विमृज्य	விடைகொடுத்தனுப்	विवेश	எழுந்தருளினார்.
	பிவிட்டு,		

तदभ्यवेषप्रमदाजनाकुलं महेन्द्रवेश्मप्रतिमं निवेशनम् ।

विदीपयंश्चारु विवेश पार्थिवः शशीव तारागणसङ्कुलं नभः ॥ २६ ॥

पार्थिवः	சக்கிரவர்த்தியார்	निवेशनं	மாணிகையில்
चारु	அழகாயிருக்கிறதும்	शशी	சத்திரன்
महेन्द्रवेश्मप्रतिमं	{ இத்திரனது திருமாளி கைபோலிருக்கிற தும்	तारागणसङ्कुलं	நகரத்திரக்கூட்டங்க ளால் நிறைந்துள்ள
अभ्यवेषप्रमदा-}	அத்யற்புதமாயலங்கா	नभः	ஆகாயத்தில்
जनाकुलं	ரம் பெற்று விளங் கும் பெண்களால் வி றைந்துள்ள துமான	इव	எவ்வண்ணமோ
			அவ்வண்ணமே
तत्	அந்த	विदीपयन्	பிரகாசிக்கச்செய்து கொண்டு
		विवेश	விளங்கினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे पञ्चमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2582

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 227

पष्ठः सर्गः—श्रुत्वा तु ஸர்க்கம் ॥ ६ ॥

वतानुष्ठानम्—விரதானுஷ்டானம்.

गते पुरोहिते रामः स्नातो नियतमानसः । सह पत्न्या विशालाक्ष्या नारायणमुपागमत् ॥

पुरोहिते	புரோகிதர்	नियतमानसः	{ பகவத்தியானமொன் றிலேயே ஈடுபட்ட மனத்தினராய்
गते	எழுந்தருளியபின்னர்	विशालाक्ष्या	மகா உத்தமியான
रामः	ஸ்ரீராமர்	पत्न्या सह	தர்மபத்னியோடுகூட
स्नातः	{ ஸ்நானம்செய்து நிய தர்ம னுஷ்டானக்களை செய்து முடித்தவராய்	नारायणं	ஸ்ரீமன் நாராயணமூர்
		उपागमत्	தொழுதார். [த்தியை]

प्रगृह्य शिरसा पार्श्वी हविषो विधिवत्ततः । महते दैवतायाज्यं जुहाव ज्वलितेऽनले ॥ २ ॥

ततः	அப்பொழுது	ज्वलिते	கொழுந்துகிட்டெரி
हविषः	ஹவிஸ் இருக்கும்	अनले	நீரில் . [ஹ
पार्श्वी	பாந்திரத்த	विधिवत्	சாஸ்திரோத்தமாய்
शिरसा प्रगृह्य	சிரத்திலெடுத்துவந்து	आज्यं	ஆஜ்யத்துடன் கலந்த
महते	மகத்தான		ஹவிஸை
दैवताय	தேவருக்கு	जुहाव	ஓமம் செய்தார்.

शेषं च हविषस्तस्य प्राश्याशास्यात्मनः प्रियम् । ध्यायन्नारायणं देवं स्वास्तीर्णं कुशसंस्तरे ॥

वाग्यतः सह वैदेह्या भूत्वा नियतमानसः । श्रीमत्यायतने विष्णोः शिष्ये नरवरात्मजः ॥

नरवरात्मजः	சக்கிரவர்த்தியாரின்	नियतमानसः	{ பகவத்தியானமொன் றிலேயே ஈடுபட்ட மனிதராய்
वैदेह्या सह	வைதேஹியாரோடு	वाग्यतः	{ சாஸ்திரமுறைப்படி திருநாமங்களைச் சொல்லுகின்றவராய்
तस्य	அந்த [கடவே	भूत्वा	இருந்துவிட்டு, [டைய
हविषः	ஹவிஸி ண்டைய	विष्णोः	ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவாணு-
शेषं	மீதியை	श्रीमति	ச்சேயனை அளிக்க
प्राश्य	புகித்து,		வல்லதாய்
च	அதன்மேல்	आयतने	ஸன்னிதியில்
आत्मनः प्रियं	தனது சேஷமத்தை	स्वास्तीर्णं	தன்னாலேயே பாப்பிக்
आश्रास्य	உத்தேசித்து,		கொள்ளப்பட்ட
नारायणं देवं	ஸ்ரீமன் நாராயணதே	कुशसंस्तरे	தீப்பசயனத்தில்
ध्यायन्	மனதில் ஆவா ஹனம்	शिष्ये	திருப் பள்ளிகொண்
	கொண்டு		பர்.

एकयामावशिष्टायां राज्यां प्रतिविबुध्य सः । अलङ्कारविधिं कृत्स्नं कारयामास वैष्मनः ॥

सः	அவர்	वैष्मनः	திருக்கோவிலுக்கு
राज्यां	இரவில்	अलङ्कारविधिं	{ பெருக்கி நீர் தெளித் து கோலமபோடுகிற
एकयामावशिष्टायां	ஒருயாமம் பொழுதிரு		முதலிய ஏற்பாடு
	க்கும் கோத்திலே	कृत्स्नं	எல்லாக் காரியம்
प्रतिविबुध्य	தயிலுணர்ந்து	कारयामास	செய்தனது.

तत्र शृण्वन्सुखा वाचः सूतमागधवन्दिनाम् । पूर्वा सन्ध्यामुपार्सनो जनाप यतमानसः ॥

तत्र	அப்பொழுது	सन्ध्यां	ஸத்தியாதேவவந்தனை
सूतमागध-}	ஸூத. மாநத, ஸந்திய	उपार्सनः	மனநித்குள் ஆவா
वन्दिनां }	செனும் கட்டியக்கா		கனம்செய்துகொண்டு
	சர்களின்	यतमानसः	வேறெதிலும் மனதை
सुखाः वाचः	இனிய பாட்டுகளை		செலுத்தாதவராய்
शृण्वन्	கேட்டு	जनाप	சாயகீர்ப்பதைச்செ
पूर्वा	முன்		ய் தருளினார்.

तुष्टाव प्रणतथैव शिरसा मधुसूदनम् । विमलक्षौमसंवीतो वाचयामास च द्विजान् ॥ ७ ॥

विमलक्षौमसंवीतः	வெண்பட்டணிக்தவ ராயிருந்த அவர்	च	அதன்பின்னர்
शिरसा प्रणतः एवं	முடிதாழ்த்தி நமஸ்கா ரம் செய் துகொண்டே	द्विजान् च	பிராமணர்களெல் லோரையும்
मधुसूदनं	மீமன்நாராயண முர்த்தியை	वाचयामास	ஸ்வஸ்திவசனம் சொல்லச்சொல்லிக் கேட்டுக்கொண்டி ருந்தார்.
तुष्टाव	{ ஸ்தோத்திரங்களால் உள்ளங்குரிரச்செய் தார்.		

तेषां पुण्याहघोषोऽथ गम्भीरमधुरस्तदा । अयोध्यां पूरयामास तूर्यघोषानुनादितः ॥

तदा	அப்பொழுது	तूर्यघोषानुनादितः	{ தூரியமெனும் வாத்தி யத்தின் கோஷத் தோடுகலந்ததாய்
तेषां	அவர்களின்	अयोध्यां अथ	அயோத்தியெங்கும்
पुण्याहघोषः	புண்ணியாகஜபகோஷ மானது	पूरयामास	நிறைத்து ஒலித்தது.
गम्भीरमधुरः	கம்பீரமதூரத்துவனி புள்ளதாய்		

कृतोपवासं तु तदा वैदेह्या सह राघवम् । अयोध्यानिलयः श्रुत्वा सर्वः प्रमुदितो जनः ॥

अयोध्यानिलयः	அயோத்தியாவாஸிக ளான	राघवं	மீராகவரை
जनः	ஜனம்	कृतोपवासं	உபவாஸநேரம்பை முடித்தவராய்
सर्वः	எல்லாமும்	श्रुत्वा	அறிந்து,
तु	இவ்விஷயமாய்	तदा	அதனால்
वैदेह्या सह	வைதேகியாருடன் கூட	प्रमुदितः	களிப்புற்று விளங் கிற்று.

ततः पौरजनः सर्वः श्रुत्वा रामाभिषेचनम् । प्रभातां रजनीं दृष्ट्वा चक्रे शोभयितुं पुरीम् ॥

रामाभिषेचनं	{ மீராமாது பட்டாபி ஷேகமகோதஸவ மொன்றையே சித்தித்துக்கொண்டி ருந்த	सर्वः	எல்லாமும்
श्रुत्वा		रजनीं प्रभातां	இரவுமுடிந்து
पौरजनः	பட்டணத்துஜனம்	दृष्ट्वा ततः	கண்டமாத்திரத்தில்
		पुरीं	பட்டணத்தை
		शोभयितुं चक्रे	அலங்கரிக்கத்தலைப் பட்டது.

सिताभ्रशिखराभेषु देवतायतनेषु च । चतुष्पथेषु रथ्यासु चैत्येष्वहालकेषु च ॥ ११ ॥

नानापण्यसमृद्धेषु वणिजामापणेषु च । कुटुम्बिनां समृद्धेषु श्रीमत्सु भवनेषु च ॥ १२ ॥

सभासु चैव सर्वासु वृक्षेष्वालसितेषु च । ध्वजाः समुच्छ्रिताः साधु पताकाश्चाभवंस्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	सिताभ्र-	வெளுத்தமேகங்களை
ध्वजाः च	கொடிகளும்	शिखराभेषु	புடைய மலைச்சிகரங் களையொத்த
पताकाः च	பதாகைகளும்		

प्रकाशीकरणार्थं च निशागमनशङ्कया । दीपवृक्षांस्तथा चक्रुरनुरध्यासु सर्वशः ॥ १८ ॥

தேய
அனூரத்யாஸு
சர்வஸ:
நிஸாகமன-
ஸங்க்யா

ஆவ்வண்ணமே
விதிகளில்
எல்லாப்பக்கங்களிலும்
ராத்திரியாய்விடுமோ
என்னும் சங்கையால்

प्रकाशीकरणार्थं
दीपवृक्षान् च
चक्रुः

ஸ்பஷ்டமாய் தரிசிக்
கும்பொருட்டு
ஸ்தம்பங்கள் மீதுள்ள
விளக்குகளையும்
அமைத்தார்கள்.

अलङ्कारं पुरस्यैव कृत्वा तत्पुरवासिनः ॥ आकाङ्क्षमाणा रामस्य यौवराज्याभिषेचनम् ॥

तत्पुरवासिनः
पुरस्य
एवं
अलङ्कारं कृत्वा

அந்நகரத்தார்கள்
நகரத்திற்கு
மேற்கண்டவாறு
அலங்காரத்தை செ
ய்துமுடித்துவிட்டு,

रामस्य
यौवराज्याभिषेचनं
आकाङ्क्षमाणाः

ஸ்ரீராமரது
யுவராஜ்யாபிஷேகத்
தை
எதிர்பார்த்துக்கொ
ண்டிருந்தார்கள்.

समेत्य सङ्घशः सर्वे चत्वरेषु सभासु च । कथयन्तो मिथस्तत्र प्रशंसुर्जनाधिपम् ॥

चत्वरेषु
सभासु च
संघशः
समेत्य
सर्वे
तत्र
जनाधिपं

நாற்சந்திகளிலும்
சபைகளிலும்
கூட்டங்கூட்டமாக
கூடியிருந்த
எல்லோரும்
அப்பொழுது பற்றி
சக்கிரவர்த்தியானைப்-

मिथः
कथयन्तः
प्रशंसुः

ஒருவருக்கொருவர்
பின்கண்டவாறு பேசி
கொண்டிருந்தவர்
களாய்
புகழ்ந்துகொண்டாடி
னார்கள்.

अहो महात्मा राजाऽयमिद्वாகुकुलनन्दनः । ज्ञात्वा यो वृद्धमात्मानं रामं राज्येऽभिषेक्ष्यति ॥

यः
वृद्धं
आत्मानं ज्ञात्वा
राज्ये
रामं
अभिषेक्ष्यति

“எவர்
வயதாய்விட்டதாக
தன்னை உணர்ந்து,
அரசாளாகையில்
ஸ்ரீராமரை
பட்டம்கூட்டிவைக்கப்
போகிறாரோ அந்த

अयं
इक्ष्वाकुकुलनन्दनः
राजा
महात्मा अहो

இந்த
இக்ஷ்வாகுகுலப்பிள்
னையான
சக்கிரவர்த்தியார்
மகாத்மாவெனக்கொ
ண்டாடப்படவேண்
டியவரே!

सर्वे हनुमृहीताः स्मो यन्नो रामो महीपतिः । विराय भविता गोप्ता दृष्टलोकपरावरः ॥

दृष्टलोकपरावरः
रामः
महीपतिः
विराय
नः

“பூர்விக ஸம்பிரதாய
ங்களில் நிபுணராகிய
ஸ்ரீராமர்
சக்கிரவர்த்தியாகி
வெகுதூரம்
நம்மை

गोप्ता
भविता
यत् हि
सर्वे
अनुमृहीताः स्मः

ரகலிக்கிறவராய்
விளங்கப்போகிறார்
என்கிறகாரணத்தால்
நாம் எல்லோரும்
அனுமுகிக்கப்பெற்
றவர்களாகின்றோம்.

अनुद्धतमना विद्वान्धर्मात्मा भ्रातृवत्सलः । यथा च भ्रातृषु स्निग्धस्तथास्मास्वपि राघवः ॥

राघवः	“ஸ்ரீராமவர்	भ्रातृषु	பிரா த்ருக்களிடத்தில்
अनुद्धतमनाः	கொஞ்சமேனும் கர்வ மேலில்லாதவர்	यथा तथा	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
विद्वान्	நன்றாய்க்கற்றறிந்தவர்	अस्मासु अपि च	நம்மிடத்திலும்
धर्मात्मा	தருமாத்மா	स्निग्धः	அன்புடையவர்
भ्रातृवत्सलः	சகோதரர்களிடம் வா நல்லயமுடையவர்		

चिरं जीवतु धर्मात्मा राजा दशरथोऽनघः । यत्प्रसादेनाभिषिक्तं रापं द्रक्ष्यामहे वयम् ॥

यत्प्रसादेन	எவரது அனுக்கிரகத்	अनघः	குற்றமற்ற
वयं	நாம் [தரல்	धर्मात्मा	தர்மாத்மாவாகிய
रापं	ஸ்ரீராமரை	दशरथः राजा	தசரத சக்கிரவர்த்தி
अभिषिक्तं	பட்டாபிஷித்தராக	चिरं	வெகுநாளம் [உள்
द्रक्ष्यामहे	காணப்போகிறோமே;	जीवतु	ஜீவித்திருக்கவேண் டும்.”
	அந்த		

एवंविधं कथयतां पौराणां शुश्रुवुस्तदा । दिग्भ्योऽपि श्रुतवृत्तान्ताः प्राप्ता जानपदा जनाः ॥

जानपदाः	கிராமவாஸிகளான	एवंविधं	மேற்கண்டவண்ண மாய்
जनाः अपि	ஜனங்களும்	पौराणां	பட்டணத்துஜனங் கள்
श्रुतवृत्तान्ताः	{ தற்காலவிருந்தாந்தம் தைக் கேள்விப்பட்ட டவர்களாய்	कथयतां	பேசிக்கொண்டிருக்
दिग्भ्यः	எல்லா திக்குகளிலு மிருந்து	तदा	அப்பொழுது [கையில்
प्राप्ताः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.	शुश्रुवुः	காதகொடுத்துக்கேட் டார்கள்.

ते तु दिग्भ्यः पुरीं प्राप्ता द्रष्टुं रामाभिषेचनम् । रामस्य पूरयामासुः पुरीं जानपदा जनाः ॥

रामस्य	ஸ்ரீராமரது	ते जानपदाः	அந்த நாட்டுப்புற
रामाभिषेचनं	ஜனந்தகரமாயுள்ள பட்டாபிஷேகத்தை	जनाः	ஜனங்கள்
द्रष्टुं	கண்டுகளிக்க	पुरीं	பட்டணத்தை
दिग्भ्यः	திக்குகளிலிருந்து	तु	இப்பொழுது
पुरीं	பட்டணத்திற்கு	पूरयामासुः	தீடையெய்தி செய்துவிட்டார்கள்.
प्राप्ताः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.		

जनौघैस्तैर्विसर्पद्भिः शुश्रुवे तत्र निखनः । पर्वसूदीर्णवेगस्य सागरस्येव निखनः ॥२७॥

विसर्पद्भिः	வந்து கூடிவிட்ட	पर्वसु	பருவகரணங்களில்
तैः	அந்த	उदीर्णवेगस्य	பொங்குகின்ற
जनौघैः	ஜனக்கூட்டங்களால்	सागरस्य	சமுத்திரத்தினுடைய
तत्र निखनः	எற்பட்ட அந்த கோ வமானது	निखनः इव	ஒளி போலவே
		शुश्रुवे	முழக்கிற்று.

ततस्तदिन्द्रक्षयसन्निभं पुरं दिदृक्षुभिर्जानपदैरुपागतैः ॥

समन्ततः सख्यनमाकुलं बभौ समुद्रयादोभिरिवार्णवोदकम् ॥ २८ ॥

ततः	அப்பொழுது	सख्यनं	கோஷிக்கப்பட்டதாய்
दिदृक्षुभिः	{ கண்டுதெரிக்கவேண்டு மென்னும் அவர்க் கொண்டு	समन्ततः	எங்கும்
उपागतैः	வந்துசேர்ந்த	आकुलं	நிறைந்ததாய்
जानपदैः	கிராமத்தார்களால்	अर्णवोदकं	சமுத்திரஜலமானது
इन्द्रक्षयसन्निभं	இந்திரனதுபட்டணம்	समुद्रयादोभिः	சமுத்திரத்திலிருந் தும் ஜந்துக்களால்
तत्	அந்த [போன்றதாகிய	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
पुरं	பட்டணம்	बभौ	விளங்கிற்று.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे षष्ठः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2610

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 255

सप्तमः सर्गः—एग्रावतु षर्ककम् ॥ ७ ॥

मन्थराविषादः—मन्तरायिन् तुक्कम्

ज्ञातिदासी यतोजाता कैकेय्यास्तु सहोषिता । प्रासादं चन्द्रसङ्काशमारोह यदृच्छया ॥

सिक्तराजपथां रम्यां प्रकीर्णकुसुमोत्कराम् । अयोध्यां मन्थरा तस्मात्प्रासादादन्ववैक्षत ॥

यतोजाता	{ தாய்தகப்பன் இன்ன மெனவாவது எந்தவி டத்தில் பிறந்தாள் என்பதாவது தெரி யாதவளும்	आरुह	ஏறிப்போய்ச் சேர்ந் தாள்.
कैकेय्याः	கைகேயிக்கு	तस्मात्	அந்த
सहोषिता	எப்பொழுதும் கூட வேயிருக்கின்றவளும்	प्रासादात्	திருமாளிகையின்மேல் தளத்திலிருந்து
ज्ञातिदासी तु	தகப்பனரால் அனுப் பப்பட்டவளுமான்	अयोध्यां	அயோத்தியாபுரியை
मन्थरा	மந்தரை என்பவள்	प्रकीर्ण- कुसुमोत्करां	{ புஷ்பக்குவியல்களால் பாப்பப்பட்டிருப்ப தாயும்
यदृच्छया	தற்செயலாய்	सिक्तराजपथां	{ ராஜவீதிகளெல்லாம் ஜனம் தெனிக்கப்பட் டிருப்பதாயும்
चन्द्रसंकाशं	வெண்மதியையொ	रम्यां	{ அபூர்வ அழகுவாய்ந் து விளங்குகின்ற தாயும்
प्रासादं	திருமாளிகையின்மேல் தளத்திற்கு	अन्ववैक्षत	கவனித்தாள்.

பதாபிவ்வரஹாபிவ்வரஹை சமல்குதாமி । சித்தா சந்தனதோயே சிர:சுதாதனையுதாமி ॥
 மாலயமோதகஹஸ்தே சிவஜெந்நரபிநாதிதாமி । சுகுதேவகுதாரா சர்வாதிவ்நிஸ்வநாமி ॥ 4 ॥
 சம்பஹஜநாகிணா ப்ரஹ்மயோபாபிநாதிதாமி । ப்ரஹ்மவரஹஸ்த்யவா சம்பாதிதாமி ॥ 5 ॥
 ப்ரஹ்மபுதிதே: பாரேசுலிததவ்நமாலினிமி । அயோ:யா மந்யரா துபா பரம் விஸ்வயமாபதா ॥

மந்யரா	மந்தரை	சுகுதேவ- குதாரா	தேவாலயங்களின் வா சல்களெல்லாம் வெ ண்ணம்பெற்று தே வோபயமாய் விளங் குதிததாயும்;
அயோ:யா	அயோத்தியாபட்ட ணத்தை	சர்வாதிவ்- நிஸ்வநா	சகலவித வாப்யங்களி ன் கொலங்காள முழங்கிக்கொண்டிரு க்கிறதாயும்
வரஹாபி:	விசையுயர்ந்த	சம்பஹ- ஜநாகிணா	உத்தஸாகத்துடன் வி ளங்கிக்கொண்டிருத் தும் கிராமவாசிக ளால் சிறைத்தள்ள தாயும்;
பதாபி:	பதாபிகளானும்	ப்ரஹ்மவ- ரஹஸ்த்யா	வெகுருதுகலத்துட னிருக்கும் சிறந்த யானைகளோடும் குதி ரைகளோடும் விளங் குதிததாயும்
தவ்ந: ச	தவ்நங்களானும்	சம்பாதி- தாமி	உத்தஸாகத்தால் முக் காமிட்டுக் கொண் டிருக்கும் பசுக்களா டும் எருதுகளானும் விளங்கிக்கொண்டிரு க்கிறதாயும்;
சமல்குதாமி	{ நன்கு ஆலங்கரிக்கப் பெற்று விளங்குகிற தாயும்,	அபிவ்ந- மாலினி	உயர்ந்த மகாதேவா ணங்கால் விளங்கி க்கொண்டிருப்ப தாயும்;
சித்தா	ஜலம் தெளிக்கப்பெற் ததாயும்	துபா பரம்	கவனித்து கொஞ்சமேனும்
சிர:சுதாதனையு:	சிரஸ்நானம் செய்த ஜனங்களானும்	விஸ்வ யமாபதா	{ தந்தாலவிக்கயமின்ன சென்று தெரியாத ஸ்திதியில் இருந்தான்.
ப்ரஹ்மபுதிதே:	{ மயிர்க்குசிக் களிப்புற று விளங்குகிறவர் களாய்		
சந்தனதோயே:	சந்தனப்பூச்சுவைய வர்களான		
பாரே: ச	பட்டணத்து ஜனங்க ளானும்		
யுதா	சிறைத்திருக்கிறததாயும்		
'மாலயமோதக- ஹஸ்தே:	{ மாலையையும் மோதக ங்களையும் கையிலேந் திய		
சிவஜெந்நர:	பிராமணோத்தமர் களால்		
ப்ரஹ்மயோபாபி- நாதிதாமி	{ எங்கும் வேதகோலம் கொடிக்கப்பெற்று விளங்குகிறதாயும்		
அபிநாதிதாமி	{ எங்கும் மற்றப்படியும் கொடிக்கப்பெற்று விளங்குகிறதாயும்,		

सा हर्षोत्फुल्लनयनां पाण्डुरक्षौमवासिनीषु । अविदूरे स्थितां दृष्ट्वा धात्रीं पप्रच्छ मन्थरा ॥

सा मन्थरा	அந்த மந்தரை	अविदूरे	சமீபத்தில்
हर्षोत्फुल्लनयनां	{ ஆனந்தத்தால் மலர்ந்த கண்களையுடையவளாய்	स्थितां	நின்றுகொண்டிருந்த
पाण्डुरक्षौमवासिनीं	வெண்பட்டை உடையவளாய்	धात्रीं	வளர்த்த தாயை
		दृष्ट्वा	பார்த்து,
		पप्रच्छ	பின்வருமாறு வினவினான்.

उत्तमेनाभिसंयुक्ता हर्षेणार्थपरा सती । राममाता धनं किं नु जनेभ्यः संप्रयच्छति ॥

राममाता	“ஸ்ரீராமனைப்பெற்றதாய்	अभिसंयुक्ता	வினங்குகின் றவளாய்
हर्षेणार्थपरा सती	{ எப்பொழுதும் பணத்தை இறுகப்பிடிக்கிறவளாயிருந்தும்	जनेभ्यः	ஜனங்களுக்கு
उत्तमेन	வெகு	धनं	பொருளை
हर्षेण	ஆனந்தத்துடன்	संप्रयच्छति	{ ஏராளமாய் தானம் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கின்றாள்
		किं नु	இதற்கு காரணமென்ன?

अतिमात्रं प्रहर्षोऽयं किं जनस्य च शंस मे । कारयिष्यति किं वाऽपि संप्रहृष्टो महीपतिः ॥

जनस्य	ஜனங்களுக்கு	महीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்
प्रहर्षः	ஸந்தோஷம்	संप्रहृष्टः	உள்ளம்பூரித்தவராய்
अतिमात्रं च	அளவுகடந்ததாய்	किं वा	ஏதைத்தான்
अयं	இப்பொழுதிருக்கிறது.	कारयिष्यति	செய்ய உத்தேசிக்கின்றார்?
किं अपि	இதற்கு காரணமென்ன?	मे	எனக்கு
		शंस	சொல்லு.”

विदीर्यमाणा हर्षेण धात्री तु परया मुदा । आचक्षेऽथ कुन्जायै भूयसीं राघवश्रियम् ॥

परया	மிக	राघवश्रियं	ஸ்ரீராகவரது பட்டாபி
मुदा	மகிழ்வுடன்		ஜெதத்தைப்பற்றி
विदीर्यमाणा	பொங்கிக்கொண்டிருந்த	तु	இவளிடத்திலும்
		हर्षेण	சந்தோஷத்துடனேயே
धात्री	வளர்த்த தாய்	अथ	பின்வருமாறு
कुन्जायै	கூனிக்கு	आचक्षे	சொன்னான்.
भूयसीं	மகோத்ஸவமாகிய		

श्वः पुष्येण जितक्रोधं यौवराज्येन राघवम् । राजा दशरथो राममभिषेचयिताऽनघम् ॥

दशरथः	“தசரத	अनघं	தேவஷாகிதரும்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	राघवं	ரகுசுலபிள்ளையுமா
श्वः	நாளையதினம்	रामं	ஸ்ரீராமரை [கிய
पुष्येण	புஷ்யநக்ஷத்திரத்தில்	यौवराज्येन	இளவரசராய்
जितक्रोधं	கோபத்தைவென்றவரும்	अभिषेचयिता	பட்டம்கூட்டப்போகின்றார்.”

धात्र्यास्तु वचनं श्रुत्वा कुब्जा क्षिप्रमर्पिता । कैलासशिखराकारात् प्रासादादवरोहत ॥

कुब्जा	கூஜா	கேலாச-	}	கைலை மலையின் சிகரம்
धात्र्याः	வளர்த்த தாயினது	शिखराकारात्		போன்ற
वचनं	சொல்லை	प्रासादात्		மேஸ்தளத்திலிருந்து
श्रुत्वा तु	கேட்டதுமே	क्षिप्रं		தசுந்நமே
अर्पिता	கடுஞ்சினங்கொண்ட	अवरोहत		கீழே இறங்கினான்.
	வளரகி			

सा दह्यमाना कोपेन मन्थरा पापदर्शिनी । शयानामेत्य कैकेयीमिदं वचनमब्रवीत् ॥१३॥

पापदर्शिनी	துஷ்டசேஷ்டா பிரிய	शयानां	படுத்துக்கொண்ட
सा	அந்த [ளாகிய		ருந்த
मन्थरा	மந்தரை	कैकेयी	கைகேயிதேவியாரை
कोपेन	கோபத்தால்	एत्य	அணுகி,
दह्यमाना	ஆக்கிரமிக்கப்பட்டவ	इदं वचनं	பின்வரும் சொல்லை
	ளாகி	अब्रवीत्	சொன்னான்.

उत्तिष्ठ मूढे किं शेषे भयं त्वामभिवर्तते । उपप्लुतमघौघेन किमात्मानं न बुध्यसे ॥ १४ ॥

मूढे	“விஷயந்தெரியாதிருக்கிறவனே!	उपप्लुतं	பீடிக்கப்படப்போகிற
		किं	எப்படியோ [வராய்
त्वां	தேவரீருக்கு	न बुध्यसे	அறியாதிருக்கிறீர்?
भयं	ஓர் ஆபத்து	किं	எப்படியோ
अभिवर्तते	கிட்டியிருக்கிறது.		{ இப்பொழுதுமுல்லா
अघौघेन	கொடுந்துயரத்தில்	शेषे	{ சமாய்ப் படுத்துக்
आत्मानं	தேவரீரை	उत्तिष्ठ	{ கொண்டிருக்கிறீர்?
			எழுந்தருளும்.

अनिष्टे सुभगाकारे सौभाग्येन विकथ्यसे । चलं हि तव सौभाग्यं नद्याः स्रोत इवोष्णमे ॥

सुभगाकारे	{ “கணவனது உத்தம	तव	தேவரீரது
	மோகத்திற்குப் பாத்	सौभाग्यं	{ மற்றவர்களைவிட தன்
	திரமாய் விளங்கின		விடத்தில் அதிக
	வனே!		மோகமென்பது
सौभाग्येन	{ மற்றவர்களைவிட தன்	नद्याः	நதிகின்
	விடத்தில்திக ஆசை	स्रोतः	பெருக்கானது
	யின் பெருக்கால்	उष्णमे	கோடைகாலத்தில்
विकथ्यसे	{ தேவரீர் பெருமையா	इव	எவ்வண்ணமோ
	ய்ச் சொல்லிக்கொ		அவ்வண்ணமே
	ண்டிருக்கிறீர்.	चलं हि	நீயற்றதாய் விளங்
अनिष्टे	தள் விளைக்கப்பட்ட		குகிறதே.
	வனே!		

एषमुक्ता तु कैकेयी रष्ट्या परुषं वचः । कुब्जया पापदर्शिन्या विषादमगमत्परम् ॥१६॥

पापदर्शिन्या	துஷ்ட சேஷ்டையில் பிரியமுடையவளும்	वचः	சொல்லுக்கு
रष्ट्या	கடுஞ்சினங்கொண்ட ருந்தவளுமாகிய	उक्ता	செனிகொடுத்த
कुब्जया	கூனியால்	कैकेयी	கைகேயிதேவியார்
एवं	மேற்கண்ட	तु	இதுவிஷயத்தில்
परुषं	அஸஹ்யமான	परं	மிகவும்
		विषादं	உபேசைத்செய்யும்
		अगमत्	இருந்தாள். [நிலையில்]

कैकेयी त्वब्रवीत्कुब्जां कश्चित्क्षेमं न मन्यरे । विषण्णवदनां हि त्वां लक्षये भृशदुःखिताम् ॥

तु	அப்படியிருந்தும்	भृशदुःखितां	மிகத்துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறவ ளாய்
कैकेयी	கைகேயிதேவியார்	लक्षये	நான் அறிகிறேன்.
कुब्जां	கூனியைப் பார்த்து	क्षेमं हि	யாவரும் சேஷமம் தானே!
अब्रवीत्	பின் கண்டவாறு வின	कश्चित् न	இல்லையா என்ன ? n
मन्यरे	"ஓ மந்தரே! [வினாள்.		
त्वां	உன்னை		
विषण्णवदनां	முகம் வாடியவளாய்		

मन्यरा तु वचः श्रुत्वा कैकेय्या मधुराक्षरम् । उवाच क्रोधसंयुक्ता वाक्यं वाक्यविशारदा ॥

क्रोधसंयुक्ता	சினங்கொண்டிருந்த வளும்	श्रुत्वा	காதில் வாங்கிக்கொ ண்டு,
वाक्यविशारदा	பேசுவதில் வெகு சமர்த்தியுமான	तु	இதுவிஷயத்தில்
मन्यरा	மந்தரை	वाक्यं	சொல்லவேண்டிய பதிலை
कैकेय्याः	கைகேயிதேவியாரு	उवाच	{ தனக்குத் தான் தெரி யுமென்று எண்ணிக் கொண்டாள்.
मधुराक्षरं	நுனியதான [டைய		
वचः	சொல்லை		

सा विषण्णतरा भूत्वा कुब्जा तस्या हितैषिणी । विषादयन्ती प्रोवाच भेदयन्ती च राघवम् ॥

सा	அந்த	राघवं	ஸ்ரீராகவருக்கு
कुब्जा	கூனி	भेदयन्ती	அபஜெயம் விளைவிக் கின்றவளாகவும்
तस्याः	அவளுடைய	विषण्णतरा च	முன்னிலும் அதிகமா ய்துக்கிக்கின்றவளாய்
हितैषिणी	ஹிதத்தை விரும்பிய வளாகவும்	भूत्वा	ஆக,
विषादयन्ती	{ ஆசாபங்கத்தை எடுத்த துக்காட்டுகின்றவ ளாகவும்	प्रोवाच	பின்வருமாறு பதினூ ரைத்தீர்

अक्षय्यं सुमहदेवि प्रवृत्तं त्वद्दिनाशनम् । रामं दशरथो राजा यौवराज्येऽभिषेक्ष्यति ॥

दशरथः "தசரத
 राजा சக்ரவர்த்தியார்
 रामं ஸ்ரீராமனை
 यौवराज्ये இளவரசராய்
 अभिषेक्ष्यति இப்பொழுது பட்டம்
 சூட்டப்போகிறார்.
 देवि மகாராணி!

प्रवृत्तं { இதோ நடைபெறப்
 போகின்ற செயலு
 नक्षय्यं எப்பொழுதும் அனுப
 விக்கவேண்டியதாயும்
 सुमहत् மிக்கக்கடுமையுமான
 त्वद्दिनाशनम् தேவரீரின் அழிவா
 கிறது.

साऽस्म्यगाधे भये मया दुःखशोकसमन्विता । दृष्टमानाऽनलेनेव त्वद्वितार्थमिहागता ॥

अगाधे "ஆழந்த
 भये வரும் கேடையினைத்து
 எக்கத்தில்
 मया முழுசினவளராய்
 दुःखशोकसमन्विता கஷ்டததால் ஏற்படும்
 துயரமுற்றவளராய்
 अनलेन தியால்

दृष्टमाना எரிக்கப்பட்டவன்
 इव போலாகிவிட்ட
 सा அந்த நான்
 त्वद्वितार्थ தேவரீருக்கு நன்மை
 செய்வதற்காகவே
 इह இங்கு
 आगता अस्मि வந்தேன்.

तव दुःखेन कैकेयि मम दुःख महद्भवेत् । त्वद्दुःखौ मम वृद्धिश्च भवेदेव न संशयः ॥२२॥

कैकेयि "கைகேயிதேவியாரே!
 तव தேவரீருக்கு
 दुःखेन கஷ்டமென்றால்
 मम एव எனக்கும்
 महत् दुःखं பெரிய கஷ்டமாய்

भवेत् விளங்கும்.
 त्वद्दुःखौ தேவரீருக்கு இன்பம்
 मम च எனக்கும் [வரில்
 वृद्धि: இன்பமாய்
 भवेत् விளங்கும்.
 संशय: न இதற்கு ஐயமில்லை.

नराधिपकुले जाता महिषी त्वं महीपते: । उग्रत्वं राजधर्माणां कथं देवि न बुध्यसे ॥

देवि "அம்மா!
 त्वं தேவரீர்
 नराधिपकुले ராஜகுலத்தில்
 जाता பிறந்தீர்.
 महीपते: சக்ரவர்த்தியாருக்கு
 महिषी மணியாட்டி யானீர்.

राजधर्माणां அரசின் தன்மைக
 *ளின்
 उग्रत्वं அசுட்டையால் விளை
 யும் கஷ்டத்தை
 कथं எப்படியோ
 बुध्यसे न தேவரீர் அறியாதிருக்
 கின்றீர்?

धर्मवादी शठो भर्ता शृङ्गणवादी च दारुणः । शुद्धभावे न जानीषे तेनैवमतिसन्धिता ॥

भर्ता "நாயகர்
 धर्मवादी புறத்தே தர்மமுரைக்
 கின்றவர்.
 शठ: அகத்தே வஞ்சனை
 கொண்டிருக்கின்றவர்
 शृङ्गणवादी வாயினால் இனியமொ
 ழி மொழியின்றவர்.
 दारुणः च செயலால் கொடியவ
 ரே!

शुद्धभावे கசடற்ற சுபாவமு
 டையவனே!
 न जानीषे { தேவரீர் உண்மையை
 த்தெரிந்துகொள்ளா
 திருக்கின்றீர்.
 तेन அவரால்
 एवं இவ்வண்ணமாய்
 अतिसन्धिता வஞ்சிக்கப்பட்டு
 விட்டீர்.

उपस्थितः प्रयुञ्जानस्त्वयि सान्त्वमनर्थकम् । अर्थेनैवाथ ते भर्ता कौसल्यां योजयिष्यति ॥

ते	“தேவரீரது	उपस्थितः	செய்துவிட்டவராய்
भर्ता	கணவர்	अथ	இப்பொழுது
त्वयि	தேவரீரிடத்தில்	कौसल्यां	கோசலையை
सान्त्वं एव	மிருதுவான பேச்சை	अर्थेन	பாக்கியத்தோடு
	மாத்திரம்	योजयिष्यति	சேர்த்துவைக்கப்போ
प्रयुञ्जानः	சொல்லிக்கொண்டு		கூறும்.
अनर्थकं	பிரயோசனமற்றதாய்		

अपवाह्य स दुष्टात्मा भरतं तव बन्धुषु । काल्ये स्थापयिता रामं राज्ये निहतकण्टके ॥

दुष्टात्मा	“கெட்ட எண்ண	निहतकण्टके	இடையூறில்லாத
सः	ஆவர் [முன்ன	राज्ये	ராஜ்யத்தில்
तव	தேவரீரது	रामं	ராமனை
बन्धुषु	தகப்பனாரிடத்தில்	काल्ये	காலனை உதயகாலத்தில்
भरतं	பரதனை	स्थापयिता	நிலைநிறுத்தப்போகி
अपवाह्य	விலக்கிவிட்டு,		றும்.

शत्रुः पतिप्रवादेन मात्रेव हितकाम्यया । आशीविष इवाङ्केन बाले परिहृतस्त्वया ॥२७॥

बाले	“கபடு, ஞாது முதலிய	हितकाम्यया	சேஷமத்தையே விரும்
	வைகளைக் கண்டுபிடிக்க		பும்
	கழுடியாதபெண்ணே!	माता	அன்னையால்
आशीविषः	சர்ப்பம்	इव	எவ்வண்ணமோர் ஆவ்
इष	போன்ற		வண்ணமே
शत्रुः	பகைவராகிய இவர்	अङ्केन	மடியின்மேல்
त्वया	தேவரீரால்	परिहृतः	{ ஏற்றிவைத்துக்கொ
पतिप्रवादेन	கணவன் எனும் பெ		ண்டு ஆணைத்துக்
	யர் பூண்டதால்		கொள்ளப்பட்டார்.

यथा हि कुर्यात् सपौ वा शत्रुर्वा प्रत्युपेक्षितः । राज्ञा दशरथेनाद्य सपुत्रा त्वं तथा कृता ॥

प्रत्युपेक्षितः	“உபேக்ஷித்துவிடப்	दशरथेन	தசரத
	பட்ட	राज्ञा	சக்கிரவர்த்தியாரால்
सपौः वा	சர்ப்பந்தானாகட்டும்,	अद्य	இப்பொழுது
शत्रुः वा	பகைவர்தானாகட்டும்,	सपुत्रा	புத்திரபாக்கிய
यथा	எவ்வாறு		முடைய
कुर्यात्	செய்யுமோ;	त्वं	தேவரீர்
तथा हि	ஆவ்வாறே	कृता	செய்துவிடப்பட்டார்.

पापेनानृतसान्त्वेन बाले नित्यसुखोचिते । रामं स्थापयता राज्ये सानुबन्धा हता ह्यसि ॥

नित्यसुखोचिते	“எப்பொழுதும் புகழ்	बाले	கபடுஞ்ஞாநியும் திற
	த்தக்க நல்லெண்ண		மையற்ற பெண்ணே!
	முடைய	राज्ये	ஆரகில்

ராமே	ராமனை	சானுவநா	புத்திரமித்திரர்களை
ஸ்தாபயதா	ஸ்தாபிக்கப்போகின்ற		டுகடவே
பாபேன	பாபியால்	ஹதா அசி	தேவரீர் கேடடைந்து
அநூதஸான்வேன ஹி	பொய்மொழிகளை இ னிதுரைப்பதாலேயே		விட்டார்.

सा प्राप्तकालं कैकेयि क्षिप्रं कुरु हितं तव । त्रायस्व पुत्रमात्मानं मां च^१ विस्मयदर्शने ॥

விஸ்மயदर्शने	"காலத்திற்குத்தக்க	குரு	தேடிக்கொள்ளும்
கைகேயி	கைகேயி! [மதியுடைய	ஆமான	தேவரிசையம்
சா	அந்த தேவரீர்	புத்	புதல்வனையும்
பாப்தகாலம்	சரியானகாலத்தில்	மா் ச	என்னையும்
தவ	தேவரீரது	தாயஸ்வ	{ கஷ்டத்தினின்று நிவ ர்த்திசெய்யக்கடவி ராக."
ஹித்	நன்மையை		
கிப்ர	இப்பொழுதே		

मन्थराया वचः श्रुत्वा शयाना सा शुभानना । उत्तस्थौ हर्षसम्पूर्णा चन्द्रलेखेव शारदी ॥

மந்நராயா:	மந்தரையினது	சாரதி	சரக்காலத்திய
வச:	மொழிக்கு	சந்நலேகா	சந்திரனுடைய கலை
சயானா	படுத்துக்கொண்டிருந் தவண்ணமே	ஹ	போல்
சுத்வா	செனிகொடுத்த	சுபானநா	{ ஆனந்தக்குறிப்போடு முகம் விளக்குகின் றவளாகி
சா	ஆவன்	உத்தஸூ	படுக்கையைவிட்டெ ழுந்தான்.
ஹர்ஸம்பூர்ணா	சந்தோஷத்தால் உள் ளம் பூரித்தவளாய்		

अतीव सा तु संहृष्टा कैकेयी विस्मयान्विता । एकमाभरणं दत्त्वा कुब्जायै प्रमदोत्तमा ॥

कैकेयी मन्थरा दृष्ट्वा पुनरेवाब्रवीदिदम् ॥ ३३ ॥

प्रमदोत्तमा	பெண்களில் உத்தமி யாவிய	ஏக்	ஒர்
சா	அந்த	ஆபரணம்	ஆபரணத்தை
கைகேயி	கைகேயிதேவியார்	குப்யாயை	கூனிக்கு
து	இவ்விஷயத்தில்	தவா	பரிசாகக் கொடுத்த சருளி,
विस्मयान्विता	{ தனக்கே ஒரு பெரு மை விளைந்தது என் லும் எண்ணமுடைய வளாகி	புன: எவ	இதன்மேல்
अतीव	அனல்கடந்த	கைகேயி	கைகேயிதேவியார்
संहृष्टा	மகிழ்வுற்றவளாய்	மந்நரா	மந்தரையை
		दृष्ट्वा	பார்த்து,
		इदं	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	சொன்னான்.

इदं हि मन्थरे मह्यमाख्यासि परमं प्रियम् । एतन्मे प्रियमाख्यात्र्याः किं वा भूयः करोमि ते॥

मन्थरे	“மந்தரையே!	प्रियं	{ களிப்பை பெருக்கு கின்ற சந்தோஷமும் சாரத்தை
मह्यं	எனக்கு	आख्यात्र्याः	சொன்ன
परमं	மிக்க	ते	உனக்கு
प्रियं हि	மங்கனச் செய்தியையே	भूयः	இன்னும்
इदं	இப்பொழுது	किं वा	என்னவேண்டுமென்
आख्यासि	நீ சொன்னாய்.	करोमि	செய்வேன். [மூலம்]
मे	எனக்கு		
एतत्	இந்த		

रामे वा भरते वाऽहं विशेषं नोपलक्ष्ये । तस्मात्तुष्टाऽस्मि यद्राजा रामं राज्येऽभिपेक्ष्यति ॥

राजा	“சக்கிரவர்த்தியார்	यत्	எனென்றால்
रामं	ஸ்ரீராமனை	अहं	நான்
राज्ये	அரசாளுவதில்	रामे वा	ராமனிடத்தில்தானாக ட்டும்
अभिपेक्ष्यति	பட்டாபிஷேகம் செய் யப்போகிறார்.	भरते वा	பரதனிடத்தில்தானாக கட்டும்
तस्मात्	அதனால்	विशेषं	பேதத்தை
तुष्टा अस्मि	மிக்க சந்தோஷமுடை யவளாயிருக்கிறேன்.	न उपलक्ष्ये	கொள்ளவில்லை.

न मे परं किञ्चिदितस्त्वया पुनः प्रियं प्रियाहं सुवचं वचः परम् ।

तथा ह्यवोचस्त्वमतः प्रियोत्तरं परं वरं ते प्रददामि तं वृणु ॥ ३६ ॥

मे	“எனக்கு	तं	அதை
परं	ஸர்வோத்திருஷ்ட மான	अवोचः	சொல்லிவிட்டனை.
		अतः	ஆகையால்
प्रियं	மனோரதமிது.	प्रियाहं	அனுகூலகத்திற்குப் பாத்திரமாகியவனே!
इतः	இதைக்காட்டிலும்	प्रियोत्तरं	உனக்கிஷ்டமாயிருக் கின்ற
परं	சிறாக்கியமான		
वचः	சொல்	परं	வேறு
किञ्चित् हि	எதொன்றும்	वरं	எதுவேண்டுமோ ஆதல்
त्वया	உன்னால்		
पुनः	இனிமேல்	वृणु	கேட்டுக்கொள்.
सुवचं न	சொல்ல முடியாது.	ते	உனக்கு
त्वं	நீ	प्रददामि	நான் கொடுக்கின்றேன்
तथा	அப்படிப்பட்டதாகிய		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे सप्तमः सर्गः ॥

அஃம: சரீ:—எட்டாவது ஸர்க்கம் || ௨ ||

கேகேயிமேதநம்—கைகயிமை பேதப்படுத்துவது.

மந்நரா த்வஹ்மூயேநாமுத்சுஜ்யாபரணம் ச தத் । உவாசேதம் ததோ வாக்யம் கோபது:ஸவமந்விதா ॥

தத:	அப்பொழுது	தத்	அந்த
து	இவ்விஷயத்தில்	ஆபரணம் ச	ஆபரணத்தையும்
மந்நரா	மந்தரை	உத்சுஜ்ய	ஸீசியெறிந்துவிட்டு,
கோபது:ஸவமந்விதா	கோபமும் துயரமும்	ஏனா	இவ்விளப்பார்த்து
	அடைந்தவளாகி	இதே	பின்வரும்
அஹ்மூய	அதிக வெறுப்புக்	வாக்யம்	சொல்லை
	கொண்டு,	உவாச	சொன்னான்.

ஹ்மீ கிமிதமஸ்தானே க்ருதவத்யசி வாலிசே । ஷோகஸாஹமஹ்யஸ்தமாதுமானம் நாவதுஹ்யசே ॥ ௨ ॥

வாலிசே	“காற்றுள்ளபோதே சூற்றிக்கொன்னாத அஜாக்கிரதையுடன் விளக்குகிறவனே!	அஹ்மூயசே ந	தேவரீர் அறியாதிருக் கின்றீர்.
ஆதுமானம்	தேவரீரை	இதே கி	இதென்ன விபப்பு!
ஷோகஸாஹ-}	துயரக்கடலின் நடுவில்	அஸ்தானே	சமயமில்லாத சமயத் தில்
மஹ்யஸ்தம் }	முழுக்கக் கிடப்பதால்	ஹ்மீ	சந்தோஷத்தை
		க்ருதவதி அசி	அடைந்திருக்கின்றீர்.

மனஸா ப்ரஹ்ஸாமி த்வா தேவி து:ஸாதிதா சதி । யக்ஷோசிதவ்யே ஹ்மூயஸி ப்ராப்யேதம் வ்யஸனம் பஹ் ॥

தேவி	“மகாராணி!	யத்	இந்தக் காரணத்தால்
இதே	இப்பொழுது	து:ஸாதிதா }	நான் துக்கத்தால் பி
பஹ்	பெரிய	சதி }	டிக்கப்பட்டிருக்கை
வ்யஸனம்	விசனம்		யிலும்
ப்ராப்ய	வந்திருக்கையில்,	த்வா	தேவரீரை
ஷோசிதவ்யே	துக்கப்படவேண்டிய விஷயத்தில்	மனஸா	மனதில்
ஹ்மூய அசி	தேவரீர் சந்தோஷப் படுகின்றீர்.	ப்ரஹ்ஸாமி	இக்கூந்த பரிசாக செட்கின்றேன்.

ஷோசாமி தும்திதவ் தை கா ஹி ப்ராஜா ப்ரஹ்ஸேத் । அரே: சபந்ரீபுத்ரஸ்ய வுத்தி மூத்யோரிவாஹதாம் ॥

ப்ராஜா	“தன்னறிவுதப்பாதிரு எவன் தான் [க்கின்ற சக்கனத்தியின் குமார னும்	அஹ்மூய	கேரீடும்
கா ஹி		வுத்தி	சிரோமன்ஸுக்கு
சபந்ரீபுத்ரஸ்ய		ப்ரஹ்ஸேத்	மகிழ்வான்?
		தை	தேவரீருடைய
மூத்யோ:	எமதர்மராஜனுக்கு	தும்திதவ்	அசட்டுத்தனத்துக்கு
இவ	நிகருமான	ஷோசாமி	நான் வருந்துகின் றேன்.
அரே:	சத்துருவுக்கு		

भरतादेव रामस्य राज्यसाधारणाद्भयम् । तद्विचिन्त्य विषण्णाऽस्मि भयं भीताद्धि जायते ॥

भयं	“ஒருவனுக்கு ஆபத் தென்பது”	भरतात् एव	பரதனிடத்திலிருந்து தான்
भीतात् हि	{ अवानुलं एव अनुक्तुं पयमो अवनिदत् तिलिङ्गत्तुतான்	रामस्य	ராமனுக்கு
जायते	உண்டாகிறது.	भयं	பயம்.
राज्यसाधारणात्	ராஜ்யத்தில் கூட்டு ஒருமையுள்ள	तत्	அதை
		विचिन्त्य	நினைத்து,
		विषण्णा अस्मि	வருந்துகிறேன்.

लक्ष्मणो हि महेष्वासो रामं सर्वात्मना गतः । शत्रुघ्नश्चापि भरतं काकुत्स्थं लक्ष्मणो यथा ॥

महेष्वासः	“பெரும் வில்லாளி யாகிய	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்	रामं	ராமனிடத்தில்
काकुत्स्थं	ஸ்ரீராமனுக்கு	यथा च	எப்படியோ அப்படி தான்
सर्वात्मना हि	எல்லா விதத்தாலும்	भरतं अपि	பரதன் விஷயத்தில்
गतः	மனம் கொண்டு நடக் கின்றான்.	शत्रुघ्नः	சத்துருக்கன் இருக் கிறான்.

प्रत्यासन्नक्रमेणापि भरतस्यैव भामिनि । राज्यक्रमो विप्रकृष्टस्तयोस्तावत् कनीयसोः ॥

भामिनि	“அழகு வாய்ந்த கிறுமியே!	प्रत्यासन्न- क्रमेण तावत्	நேரடுத்தவனுக்குத் தான் உரியதென்னும் விதியினாலேயே
भरतस्य अपि	பரதனுக்கும்	राज्यक्रमः	அரசாய் விளங்குவது என்பது
कनीयसोः	கனியசர்க்களாகிய	विप्रकृष्टः	நிவர்த்திக்கப்பட்டிருக் கிறது.
तयोः एव	அவ்விருவர்களுக்கும்		

विदुषः क्षत्रचारित्रे प्राज्ञस्य प्राप्तकारिणः । भयात् प्रवेपे रामस्य चिन्तयन्ती तवात्मजम् ॥

तव	தேவரீரது	प्राप्त- कारिणः	{ உசிதகாலத்தைத் தவ றவிடாது அந்தந்த காலத்தில் அதனைச் செய்து முடிக்கிறவ னுமாகிய
आत्मजं	புத்திரன் விஷயத்தில்	रामस्य	ராமனுடைய
विदुषः	கல்விப்பயிற்சியுள்ள வனும்	भयात्	உபத்திரவம் சம்பவிக் குமாதலால்
क्षत्रचारित्रे	அரசநீதியில்	चिन्तयन्ती	கவலையுற்று
प्राज्ञस्य	நிபுணனும்	प्रवेपे	நான் மிக்க வருந்து கின்றேன்.

सुभगा खलु कौसल्या यस्याः पुत्रोऽभिपेक्ष्यते । यौवराज्येन महता श्वः पुण्येण द्विजोत्तमैः ॥

यस्याः	"எவளுடைய	अभिपेक्ष्यते	{ பட்டாபிஷேகம் செய் யப்படப்போகிறானோ
पुत्रः	புதல்வன்	कौसल्या खलु	{ அந்த கௌஸல்யாதேவியா ரன்றோ
श्वः	நாலையதினம்	सुभगा	{ கணவனுள் எல்லாமனை ளிகளிலும் மேம்பட் டவளாய் கொண்டா டப்பட்டவளாய் விள ங்கப்போகிறான்.
पुण्येण	புஷ்யநகூத்திரத்தில்		
द्विजोत्तमैः	பிராமணைத்தமர்க ளால்		
महता	மகத்தான		
यौवराज्येन	இளவரசை		

प्राप्तां सुमहतीं प्रीतिं प्रतीतां तां हतद्विषम् । उपस्थास्यसि कौसल्यां दासीवत्त्वं कृताञ्जलिः॥

हतद्विषं	"இடையூறுபிறுத்தவர் களை அடக்கி	तां	அந்த
प्रीतिं	அன்பின் அனுக்கிர கத்தை	कौसल्यां	கௌஸல்யாதேவி யாரை
प्राप्तां	பெற்றவளாய்	त्वं	தேவரீர்
प्रतीतां	யாவராலும் கொண் டாடப்பட்டவளாய்	दासीवत्	தாசிபோல
सुमहतीं	மிகவும்மேன்மைபெற் றவளாய் விளங்கும்	कृताञ्जलिः	கையைக்கூப்பிக்கொ ண்டு
		उपस्थास्यसि	பணியிடைசெய்யப் போகிறீர்

एवं च त्वं सहास्राभिस्तस्याः प्रेप्या भविष्यसि । पुत्रश्च तव रामस्य प्रेप्यभावं गमिष्यति॥

त्वं	"தேவரீர்	भविष्यसि	ஆகப்போகிறீர்.
एवं च	இப்படியாய்	तव	தேவரீரது
सहस्राभिः सह	எக்கனோடுகூட	पुत्रः च	புதல்வனும்
तस्याः	அவளுக்கு	रामस्य	ராமனுக்கு
प्रेप्या	வேலைக்காரியாக	प्रेप्यभावं	அடிமைத்தன்மையை
		गमिष्यति	அடையப்போகிறான்.

हृष्टाः खलु भविष्यन्ति रामस्य परमाः स्त्रियः । अपहृष्टा भविष्यन्ति स्नुषास्ते भरतक्षये ॥

रामस्य	"ராமனது	स्नुषाः खलु	மேன்மைக்குரிய ஸ்திரீகளைக்கள்தான்
परमाः	உபயோகமற்ற	भरतक्षये	பரதன் அவமதிப்பு அடைந்ததிற்கையில்
स्त्रियः	ஸ்திரீகளைக்கள்	अपहृष्टाः	மகிழ்வென்பதுகிறிது மில்லாதவர்களாய்
हृष्टाः	மகிழ்வற்றவர்களாய்	भविष्यन्ति	ஆகப்போகிறார்கள்."
भविष्यन्ति	விளங்கப்போகின்றார் கள்.		
ते	தேவரீரது		

तां दृष्ट्वा परमप्रीतां ब्रुवन्तीं मन्यरां ततः ।

परं மிகவும்
अप्रीतां கர்ணகரோமரம்
ब्रुवन्तीं மொழிந்த
तां அந்த
मन्यरां மந்தரையை
दृष्ट्वा பார்த்து,
ततः அப்பொழுது

रामस्यैव गुणान्देवी कैकेयी प्रशंसस ह ॥

कैकेयी கைகேயி
देवी தேவியார்
रामस्य ஸ்ரீராமரது
गुणान् एव சிலாக்கியமான
प्रशंसस ह குணங்களையே
பிள்கண்டவாறு வர்
ணர்த்தார் கர்ண!

धर्मज्ञो गुरुभिर्दान्तः कृतज्ञः सत्यवाक्शुचिः ।

रामः “ஸ்ரீராமன்
धर्मज्ञः தர்மநெறிதவறாதவன்,
गुरुभिः பெரியோர்களால்
दान्तः சிவதிக்கப்பெற்றவன்.
कृतज्ञः கரீல புண்யாத்மா.
शुचिः { பிறர்பொருளிலாசை
வைக்காத பரிசுத்த
மூர்த்தி.
सत्यवाक् சத்தியசந்தன்.

रामो राज्ञः सुतो ज्येष्ठो यौवराज्यमतोऽर्हति ॥

राज्ञः சக்கிரவர்த்தியாருக்கு
ज्येष्ठः மூத்த
सुतः திருக்குமாரன்.
अतः அக்காரணத்தினாலும்
यौवराज्यं இளவரசு பட்டத்
अर्हति திற்கு
உரிமைபெற்று விளங்குகிறான்.

भ्रातृन् भृत्यांश्च दीर्घायुः पितृवत् पालयिष्यति ।

भ्रातृन् “உடன்பிறந்தவர்களை
भृत्यान् च அடியார்களையும் [யும்
पितृवत् தந்தையைப்போலவே
दीर्घायुः தனது ஜீவகாலமெல்லாம்

पालयिष्यति பாதுகாப்பான்.

संतप्यसे कथं कुब्जे श्रुत्वा रामाभिषेचनम् ॥

कुब्जे ஹே! கூனி!
रामाभिषेचनं ஸ்ரீராமரது பட்டாபி
श्रुत्वा கேட்டு,
कथं ஏன்
संतप्यसे நீ வருந்துகின்றனை?

भरतश्चापि रामस्य ध्रुवं वर्षशतात् परम् । पितृपैतामहं राज्यमवाप्स्यति नरर्षभः ॥ १६ ॥

वर्षशतात् “பலவருஷங்களுக்கப்
रामस्य ஸ்ரீராமனுக்கு [பால்
परं பின்பு
पितृपैतामहं தலைமுறைதலைமுறை
யாய் வந்த

राज्यं ராஜ்யத்தை
नरर्षभः புருஷோத்தமனாகிய
भरतः अपि च பரதனும்
ध्रुवं நிச்சயமாய்
अवाप्स्यति ஆடைவான்.

सा त्वमभ्युदये प्राप्ते वर्तमाने च मन्यरे ।

मन्यरे “ஏ மந்தரே!
वर्तमाने இப்பொழுது கடை
कल्याणे பெறப்போகிறதும்,
प्राप्ते யாவராலும் விரும்பப்
பட்டதும்,
தர்மவிதியை ஒத்த
ருக்கிறதுமாகிய

भविष्यति च कल्याणे किमर्थं परितप्यसे ॥

अभ्युदये च மஹோத்ஸவமாயும்
भविष्यति இருக்கையிற்
सा அந்த
एवं च நீ மாத் திரம்
किमर्थं ஏதற்காக
परितप्यसे வருந்துகின்றனை?

यथा मे भरतो मान्यस्तथा भूयोऽपि राघवः । कौसल्यातोऽतिरिक्तं च सोऽनुशुश्रूषते हि माम्॥

भरतः	“பரதன்	भूयः	அவனிலும் மேம்பட்ட
मे	எனக்கு	हि	ஏனென்றால் [டவன்
मान्यः अपि	பிரியமானவன்தான்.	कौसल्यातः	கௌஸல்யாதேவியா
यथा तथा	அப்படியிருந்தும்	अतिरिक्तं च	அதிகமாகவே[ரைவிட
सः	ஆந்த	मां	எனக்கு
राघवः	ஸ்ரீராமன்	अनुशुश्रूषते	சிச்சுவைச் செய்கிறான்.

राज्यं च यदि राघस्य भरतस्यापि तत्तथा । मन्यते हि यथाऽऽत्मानं तथा भ्रातृश्च राघवः॥

राघवः	“ஸ்ரீராமன்	हि	ஆனதால்
भ्रातृन्	உடன் பிறந்தவர்களிட	राज्यं	ராஜ்யமானது
	த்தில்	राघस्य यदि च	ராமனுடையதாயிருந்
आत्मानं यथा तथा च	பிராணனைப்போலவே	तत्	அது [தாலும்
मन्यते	பிரியம் வைத்திருந்	भरतस्य तथा अपि	பரதனுடையதாய்
	கிறான்.		விளங்கும்

कैकेयीवचनं श्रुत्वा मन्थरा भृशदुःखिता । दीर्घमुष्णं विनिश्चस्य कैकेयीमिदमब्रवीत् ॥

मन्थरा	மந்தரை	दीर्घं	பெரு
कैकेयीवचनं	கைகேயியின் சொல்லை	विनिश्चस्य	முச்செறிந்து,
श्रुत्वा	கேட்டு,	कैकेयी	கைகேயிதேவியாரைப்
भृशदुःखिता	இன்னும் அதிக துக்க		பார்த்து
	க்கொண்டவனாய்	इदं	இனிவருவது
उष्णं	உஷ்ணமாக	अब्रवीत्	சொன்னான்.

अनर्थदर्शिनी मौख्यादात्मानं नावबुध्यसे । शोकव्यसनविस्तीर्णे मज्जन्तं दुःखसागरे ॥

आत्मानं	“தேவரீரை	मज्जन्तं	முழுக்கிட்டப்பதாய்
शोकव्यसन-	பெரும் விபத்தால் வி	अनर्थदर्शिनी	அசடுக்கோருதாக்கான
विस्तीर्णे	ளையும் சோகத்தால்		மாய் விளக்கிக்கொ
	நிறைகதுள்ளதும்		ண்டிருக்கும் தேவரீர்
दुःखसागरे	அஸௌఖ்யமாயிருக்கிற	मौख्यात्	மடத்தனத்தினால்
	துமான கடலில்	न अबुध्यसे	உணராதிருக்கின்றீர்.

भविता राघवो राजा राघवस्य च यः सुतः । राजवंशात् भरतः कैकेयि परिहास्यते ॥

कैकेयि	“கைகேயி ஆம்மா!	सुतः	மகன்
राघवः	ராமன்	यः तु	எவனோ அவன்தான்.
राजा	மரகனாக	भरतः	பரதன்
भविता	ஆகப்போகிறான்	राजवंशात्	அரசனாய் விளங்கும்
च	அதற்குமேல்,		வரிசையிலிருந்து
राघवस्य	ராமனுடைய	परिहास्यते	விளக்கப்பட்டவராக
			வாரீ.

न हि राज्ञः सुताः सर्वे राज्ये तिष्ठन्ति भामिनि । स्थाप्यमानेषु सर्वेषु सुमहाननयो भवेत् ॥

भामिनि	“ரோஷமுள்ளவனே !	तिष्ठन्ति न	ஏற்படுகிறதில்லை.
राज्ञः	ஓர் அரசனுடைய	हि	என்னென்றால்
सुताः	குமாரர்கள்	सर्वेषु	எல்லோரும்
सर्वे	எல்லாரும்	स्थाप्यमानेषु	அரசுக்குரியராய்
राज्ये	அரசாளும் அதிகாரத்தில்	सुमहान्	மிக்க [விடில்]
		अनयः भवेत्	நியாயக்கேடு நேரிடும்.

तस्माज्ज्येष्ठे हि कैकेयि राज्यतन्त्राणि पार्थिवाः । स्थापयन्त्यनवद्याङ्गि गुणवत्स्वितरेषु च ॥

अनवद्याङ्गि	“சுத்த மனமுடைய	ज्येष्ठे हि	{ச்ரேஷ்டமாயிருக்கிற
कैकेयि	கைகேயி அம்மா !		ஒருவனிடத்தில்
तस्मात् च	ஆகையால்தான்		மாத்திரம்
पार्थिवाः	அரசர்கள்	राज्यतन्त्राणि	ராஜ்ய விவகாரங்களை
इतरेषु	மற்றவர்களிலும்	स्थापयन्ति	பொறுப்புச் சாற்று
गुणवत्सु	{ உத்தம குணங்கள்		கின்றார்கள்.
	{ பெற்று விளங்குகிற		
	வர்களிலும்		

असावत्यन्तनिर्भगस्तव पुत्रो भविष्यति । अनाथवत्सुखेभ्यश्च राजवंशाच्च वत्सले ॥ २५ ॥

वत्सले	“ புத்திரவாத்தஸ்யமுடையவனே !	राजवंशात्	அரசாளும் வரிசைக்
तव	தேவரீரது	सुखेभ्यः च	கிரமத்திலிருந்தும்
पुत्रः	திருக்குமாராகிய		ராஜ்ய சம்பத்துக்க
असौ च	இவரும்		ளிலிருந்தும்
अनाथवत्	{ சமயத்தில் உதவி புரி	अत्यन्तनिर्भगः	பற்றறத்தள்ளப்பட்ட
	{ யுபவர் ஒருவரையுங்		டவராக
	காணாதவராய்	भविष्यति	ஆகிவிடுவார்.

साऽहं त्वदर्थे संप्राप्ता त्वं तु मां नावबुध्यसे । सपत्निवृद्धौ या मे त्वं प्रदेयं दातुमिच्छसि ॥

अहं	“ நான்	या	அப்படியிருக்கிறவர்
त्वदर्थे	தேவரீரது சேஷமத்	त्वं	எவரோ அந்த
	தையுத்தேசித்தே	मे	தேவரீர்
संप्राप्ता	இங்கு வந்தேன்.		எனக்கு
सा	அந்த	सपत्निवृद्धौ	{ சக்களத்தி பெருமை
त्वं	தேவரீர்		{ பெற்று விளங்கும்
मां	என்னை		விஷயத்தில்
तु	இவ்விஷயத்தில்	प्रदेयं	வெகுமதியை
न अबबुध्यसे	சரியாய் அறிந்துகொள்ளவில்லை.	दातुं	அளிக்க
		इच्छसि	நினைக்கின்றீர்.

ध्रुवं तु भरतं रामः प्राप्य राज्यमकण्टकम् । देशान्तरं नाययिता लोकान्तरमथापि वा ॥

रामः तु	"रாமனோவெனில்	देशान्तरं	வேறு தேசத்திற்கா
राज्यं	ராஜ்யத்தை		வது
प्राप्य अथ	அடைந்தபிறகு,	लोकान्तरं वा	யமலோகத்திற்காவது
अकण्टकं	தொல்லைவில்லாமலிருக்கும்பொருட்டு	ध्रुवं	நிச்சயமாய்
	பாதினைமட்டும்	नाययिता	அனுப்பிவிடப்போகிறான்.

बाल एव हि मातुल्यं भरतो नायितस्त्वया । सन्निकर्षाच्च सौहार्दं जायते स्थावरेष्वपि ॥

भरतः हि	"பாதினோவெனில்	नायितः	போயிருக்கிறான்.
बालः	சுத்த மனமுடைய சிறுவன்.	स्थावरेषु अपि	அசையாப்பொருள்களிலுங்கூட
त्वया एव	தேவரீராலேயே	सन्निकर्षात् च	எதிரில் இருந்தால்
मातुल्यं	மாமன் வீட்டிற்கு	सौहार्दं	நட்பு [தான்
		जायते	உண்டாகிறது.

भरतस्याप्यनुवशः शत्रुघ्नोऽपि समागतः । लक्ष्मणो हि यथा रामं तथाऽसौ भरतं गतः ॥

रामं	ராமனுக்கு	गतः	பற்றுடையவன்.
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்	असौ अपि	இவனும்
यथा तथा	எப்படியோ அப்படியே	भरतं अपि	பாதினேயே
भरतस्य	பாதினுக்கு	समागतः	பின்பற்றிப்போயிருக்கின்றான்.
शत्रुघ्नः हि	சத்துருக்களன்தான்		
अनुवशः	சொன்னசொல் மீருதுகடக்கின்ற		

श्रूयते हि द्रुमः कश्चिच्छेत्तव्यो वनजीविभिः । सन्निकर्षादिषीकाभिर्मोचितः परमाद्भयात् ॥

छेत्तव्यः	வெட்டுவதாய் உத்தே	वनजीविभिः	{ காட்டில் கட்டை வெட்டி விற்று ஜீவிக்கிற
कश्चित् द्रुमः	ஒருமரம் [சிக்கப்பட்ட	मोचितः	விறகுதலையர்களால் விடுவிக்கப்படுகிறதென்ற
इषीकाभिः	கரும்புகளால்	श्रूयते हि	கேட்டிருக்கிறோமன்ரு.
सन्निकर्षात्	பக்கலில் இருக்கப் பெற்றமையால்		
परमाद्	முடிவான		
भयात्	ஆபத்திலின்றி		

गोप्ता हि रामं सौमित्रिर्लक्ष्मणं चापि राघवः । अश्विनोरिव सौभ्रात्रं तयोर्लोकेषु विश्रुतम् ॥

सौमित्रिः	லக்ஷ்மணன்	सौभ्रात्रं	சகோதரத்தன்மை யானது
रामं अपि	ராமனையும்		
राघवः	ராமன்	अश्विनोः	{ குரியபகவானது இரட்டையாய் ஒரே காலத்தில் பிறந்த குமாரர்களுடையது
लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணனையும்	इव	போன்றதென
गोप्ता	{ ஒருவரையொருவர் இணையிரியா திருக்கின்றார்.	लोकेषु हि	உலகங்களில் எங்குமே
तयोः	அவ்விருவர்களுடைய	विश्रुतम्	தெரிந்தவிஷயம்.

तस्मान्न लक्ष्मणे रामः पापं किञ्चित्करिष्यति । रामस्तु भरते पापं कुर्यादेव न संशयः ॥

तस्मात्	“ஆகையால்	करिष्यति न	செய்யப்போகிறதில்லை.
रामः	ராமன்	भरते तु	பரதன் விஷயத்திலே
लक्ष्मणे	லக்ஷ்மணன் விஷயத்	रामः	ராமன் [என்றால்]
	தில்	पापं	தீங்கை
पापं	தீங்கை	कुर्यात् एव	செய்தே திருவான்
किञ्चिन्	அனுகூலமாகவுட	संशयः न	இதற்கு ஐயமன்று.

तस्माद्राजगृहादेव वनं गच्छतु ते सुतः । एतद्धि रोचते मङ्गं भृशं चापि हितं तव ॥

तस्मात्	“ஆகையால்	मङ्गं	எனக்கு
ते	தேவீருடைய	रोचते	நலமொன்று தோன்று
सुतः	திருக்குமாரன்		கிறது.
राजगृहात्	மன்னரது மாளிகை	तव	தேவீருக்கு
	யிலிருந்து	हितं	ஏற்றதாயும்
वनं एव	காட்டிற்கே	भृशं च	இதற்கு மேம்பட்ட
गच्छतु	போய்விட்டும்.		தாயும்
एतत्	இது	अपि हि	என்ன இருக்கிறது.

एवं ते ज्ञातिपक्षस्य श्रेयश्चैव भविष्यति । यदि चेद्भरतो धर्मात्पित्र्यं राज्यमवाप्स्यति ॥

एवं चेत्	“இது இப்படியாகி	अवाप्स्यति यदि	அடைகிறான் என்கிற
	ருந்தபோதிலும்		பச்சத்தில்
भरतः एव	பரதனே	ते च	தேவீருக்கும்
पित्र्यं	முன்னோர்களுடைய	ज्ञातिपक्षस्य	தேவரீர் அன்பர்கள்
राज्यं	அரசை		வர்க்கத்திற்கும்
धर्मात्	தர்மவிதிகளுக்குத்	श्रेयः	பெருமை
	தோஷமின்றி	भविष्यति	உண்டாகும்.

स ते सुखोचितो बालो रामस्य सहजो रिपुः । समृद्धार्थस्य नृपार्थो जीविष्यति कथं वशे॥

ते	“தேவிரது	सहजः	நோடுத்த தம்பியாகிய
बालः	திருக்குமார்	रिपुः	சத்துருவும்
सुखोचितः	வெகுபெருமையாய்	नृपार्थः	பாக்கியம் குறையப்
	வளர்க்கப்பட்டவர்.		பெற்றவருமாகிய
समृद्धार्थस्य	பெருமைபெற்று	सः	அவர்
	விளங்கும்	वशे	அருகில்
रामस्य	ராமனுக்கு	कथं	எவ்வண்ணம்
		जीविष्यति	உயிர் வாழ்ந்திருப்பார்?

अभिद्रुतमिवारण्ये सिंहेन गजयूथपम् । प्रच्छाद्यमानं रामेण भरतं ब्रातुमर्हसि ॥ ३६ ॥

अरण्ये	"காணகத்தில்	अभिद्रुतं	அபிபாயமாய் மேல்
गजयूथपं	தலைமையானைய	प्रच्छाद्यमानं	விழுந்தது
सिंहेन	ஒருசிக்கத்தால்	भरतं	இடைபூது செய்யப்
इव	எவ்வண்ணமோ	सातु	பாதரைப்பட்டிருக்கும்
	அவ்வண்ணமே		சைகொடுத்துக்காத்த
रामेण	ராமனால்	अर्हसि	ருள
			தேவரீ திருவுளம்
			கொள்ளவேண்டும்.

दर्पाभिराकृता पूर्वं त्वया सौभाग्यवत्तया । राममाता सपत्नी ते कथं वरं न धारयेत् ॥

पूर्वं	"இதற்குமுன்	दर्पात्	செருக்கால்
ते	தேவரீரது	त्वया	தேவரீரால்
सपत्नी	சக்கனத்தியாகிய	निराकृता	அவமானம் அடைத்தி
राममाता	ராமனது தாயார்		ருக்கின்றது.
सौभाग्यवत्तया	{ கணவன் மற்ற பாரி ஸைகளைவிட தன்னி டத்தில் திக ஆசைவை த்திருக்கிருள் என்கிற காரணத்தினாலே	वरं	பழிக்குப்பழி காக்கு தலை
		कथं	என்
		धारयेत् न	செய்யாதிடுப்பாள்?

यदा हि रामः पृथिवीमवाप्स्यति प्रभूतरत्नाकरशैलपत्तनाम् ।

तदा गमिष्यस्यशुभं पराभवं सहैव दीना भरतेन भामिनि ॥ ३८ ॥

भामिनि	"ரோஷமுள்ளவனே!	अवाप्स्यति	அடைகிருதின
रामः	ராமன்	तदा एव	அப்பொழுதே
यदा	எப்பொழுது	भरतेन सह हि	பாதரோடு கூடிக
प्रभूतरत्नाकर-	சமுத்திரக்களையும்	दीना	தீனையாகி
शैलपत्तनां	{ மலைகளையும் நகரங்க ளையும் முன்னிட்ட	अशुभं	மிகவும் தவறுபாதிருக்
पृथिवी	பூமியை	पराभवं	அவமானத்தை [தும்
		गमिष्यसि	தேவரீ அடைவீர்.

यदा हि रामः पृथिवीमवाप्स्यति ध्रुवं प्रनष्टो भरतो भविष्यति ।

अतो हि संचिन्तय राज्यमात्मजे परस्य चैवाद्य विवासकारणम् ॥ ३९ ॥

रामः	"ராமன்	आत्मजे	தான் அடித்தான்
पृथिवीं अवाप्स्यति	பூமியை அடைகிறான்.		விவாதத்தில்
यदा	என்றிடுபாதுத்தில்	राज्यं एव	முடிபுடையவத்தலை
भरतः	பாதன்	परस्य	மற்றவனுக்கு [யம்
ध्रुवं	திக்கையாய்	विवासकारणं च	காட்டுக்கு அனுப்பும்
प्रनष्टः हि	அழிந்துபோனவராக		உபாயத்தையும்
भविष्यति	ஆகுவார்.	अथ हि	இப்பொழுதே
अतः	ஆகையால்	संचिन्तय	தேவரீ தேடுவீராக

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे अष्टमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2685.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 330.

नवमः सर्गः—ஒன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ௧ ॥

रामविवासनोपायचिन्ता, कैकेयाः क्रोधागारप्रवेशश्च—ஸ்ரீராமரை காட்டிற்கனுப்ப
உபாயத்தை ஆலோசிப்பதும், கைகேயி கோபசாலையில் பிரவேசிப்பதும்.

एवमुक्ता तु कैकेयी क्रोधेन ज्वलितानना । दीर्घमुष्णं च निश्वस्य मन्थरामिदमब्रवीत् ॥

एवं	இவ்வாறு	उष्णं	வெப்பமாக
तु	இவ்விஷயத்தில்	दीर्घं	நெட்டு
उक्ता	சொல்லக் கேட்ட	निश्वस्य	உயிர் பெற்றிருந்து,
कैकेयी च	கைகேயிதேவியாரும்	मन्थरां	மந்தரையைப்பார்த்து
क्रोधेन	கோபாவேசத்தால்	इदं	பின்வருமாறு
ज्वलितानना	{ பற்றிளரியும் தீயென விளங்கும் முகமு டையவளாய்	अब्रवीत्	மொழிந்தான்.

अद्य राममितः क्षिप्रं वनं प्रस्थापयाम्यहं । यौवराज्येन भरतं क्षिप्रमेवाभिषेचये ॥ २ ॥

अहं एव	“நானே	प्रस्थापयामि	அனுப்பிவிடுகிறேன்.
अद्य	இன்றையதினம்	क्षिप्रं	கடியசிக்கிரத்தில்
क्षिप्रं	இதோ	भरतं	பரதனை
रामं	ராமனை	यौवराज्येन	இளவரசாய்
इतः	இவ்விடத்திலிருந்து	अभिषेचये	முடிசூட்டி வைக்கிறேன்.
वनं	காட்டிற்கு		

इदं त्विदानीं संपश्य केनोपायेन मन्थरे । भरतः प्राप्नुयाद्राज्यं न तु रामः कथञ्चन ॥

मन्थरे	“மந்தரே!	तु	அதன்மேல்
इदानीं	இப்பொழுது	भरतः	பரதன்
रामः	ராமன்	राज्यं	ராஜ்யத்தை
कथंचन	எப்படியும்	प्राप्नुयात्	அடையவேண்டும்.
केन	எந்த	इदं	இவ்விஷயத்தை
उपायेन	உபாயத்தால்	संपश्य	தீர்க்காலோசனை
न तु	இல்லாமல்போவான்.		செய்யு.

एवमुक्ता तया देव्या मन्थरा पापदर्शिनी । रामार्थमुपहिंसन्ती कैकेयीमिदमब्रवीत् ॥ ४ ॥

एवं	இப்படியாய்	पापदर्शिनी	துஷ்டசேஷ்டைகளில்
तया	அந்த		பிரியளுமாகிற
देव्या	தேவியால்	मन्थरा	மந்தரை
उक्ता	சொல்லக்கேட்டவளும்	कैकेयी	கைகேயிதேவியாரைப் பார்த்து
रामार्थं	ராமரது நன்மைக்கு	इदं	பின்வருமாறு
उपहिंसन्ती	இடையூறுபுரிருக்கிறவளும்	अब्रवीत्	சொன்னாள்.

हन्तेदानीं प्रवक्ष्यामि कैकेयि श्रूयतां च मे । यथा ते भरतो राज्यं पुत्रः प्राप्स्यति केवलम् ॥

கைகேயி	“கைகேயிதேவியாரே!	प्राप्स्यति	அடைகிறான்
हन्त	{ பேஷ்! நல்ல செய்தி திருவாய்மலர்ந்தரு ளினீர்.	यथा	என்பது ஏதாருமோ அதை
ते	தேவரீரது	इदानीं	இப்பொழுதே
पुत्रः	புத்திரானாகிய	प्रवक्ष्यामि	எடுத்துச் சொல்லு கின்றேன்.
भरतः च	பரதரோ	मे	சொல்லுமெனக்கு
राज्यं	ராஜ்யத்தை	श्रूयताम्	செவிகொடுக்கப்பட்ட டும்.
केवलं	தோஷாகிடமாநிகுக் கும்மண்ணமாய்		

किं न स्मरसि कैकेयि स्मरन्ती वा निगूहसे । यदुच्यमानमात्मार्यं मत्तस्त्वं श्रोतुमिच्छसि ॥

கைகேயி	“கைகேயிதேவியாரே!	यत्	இதனால்
त्वं	தேவரீர்	स्मरसि न	தேவரீர் மறந்துகிட மா ?
उच्यमानं	முன்சொன்ன	वा	அல்லது
आत्मार्यं	தேவரீரது ஏதல்ய மொன்றை	स्मरन्ती	ஞாபகத்தில் வைத்து கொண்டு
मत्तः	என்னிடமிருந்து	निगूहसे किम्	மறைக்கின்றீரா? என்ன?
श्रोतुं	கேட்டறிய		
इच्छसि	இப்பொழுது ஆக்ஞா பித்தருளுகின்றீர்.		

मयोच्यमानं यदि ते श्रोतुं छन्दो विलासिनि ।

श्रूयतामभिधास्यामि श्रुत्वा चापि विमृश्यताम्

॥ ७ ॥

विलासिनि	“வோடிக்கைகளில் டிரி யமுள்ளவளே!	श्रोतुं अपि	{ திருப்பிச் சொல்லிக் கேட்கவேண்டுமென் நிருப்பதால் கான் சொல்லுகின் றேன்.
यदि	இவ்விரண்டில் எதுவா பிருத்தரீ ழும்சரி	अभिधास्यामि	திருச்செவி காற்றிய ருளவேண்டும்.
ते	தேவரீரது	श्रूयतां	கேட்டதன்மேல் ஆராய்ச்சி செய்கப் பட்டும்.”
छन्दः	திருவுனம்,	श्रुत्वा	
उच्यमानं च	சொல்லிநிருப்பதை யே	विमृश्यताम्	
मया	என்னால்		

श्रुत्वेदं वचनं तस्या मन्यरायास्तु कैकयी । किंचिदुत्थाय शयनात्स्वास्तीर्णादिदमवर्षात् ॥

கைகேயி	கைகேயிதேவியார்	स्वास्तीर्णात्	தான் இத்திருந்த
तस्या: मन्यराया:	அந்த மந்தரையின்	शयनात्	படுக்கையிலிருந்து
इदं	இவ்விதமான	किंचित्	கொஞ்சம்
वचनं	சொல்லை	उत्थाय	எழுந்திருந்து,
श्रुत्वा तु	கேட்டதுமே,	इदं	பின்வருமாறு
		अवर्षात्	சொன்னான்.

कथय त्वं ममोपायं केनोपायेन मन्यरे । भरतः प्राप्नुयाद्राज्यं न तु रामः कथंचन ॥ ९ ॥

मन्यरे	"மந்தரே!	राज्यं	இராஜ்யத்தை
रामः	ராமன்	प्राप्नुयात्	அடையவேண்டும்.
कथंचन	எப்படியும்	उपायं	காரியம் கைகூடும்
केन उपायेन	எந்த உபாயத்தால்	त्वं	நீ [வழியை]
न तु	இல்லாமற் போவான்?	मम	எனக்கு
भरतः	பரதன்	कथय	சொல்லக்கடவாய்."

एवमुक्ता तु कैकेय्या मन्यरा पापदर्शिनी । रामार्थमुपहिंसन्ती कुब्जा वचचमब्रवीत् ॥

तु	இவ்விஷயத்தில்	रामार्थं	ஸ்ரீராமனது நன்மை
एवं	இவ்வாறு		க்கு
कैकेय्या	கைகேயிதேவியா	उपहिंसन्ती	இடையூறு செய்கிற
	ராமே	कुब्जा	கூனியுமான [வளும்]
उक्ता	நியமணம்பெற்றவளும்	मन्यरा	மந்தரை
पापदर्शिनी	ஊஷ்ட சேஷ்டைகளில்	वचनं	பின்வரும்வார்த்தை
	பிரியமுள்ளவளும்	अब्रवीत्	சொன்னாள். [ஐய]

तव दैवासुरे युद्धे सह राजर्षिभिः पतिः । अगच्छत् त्वामुपादाय देवराजस्य साह्यकृत् ॥

तव	"தேவரீரது	सह	கூட
पतिः	கணவர்	देवराजस्य	தேவேந்திரனுக்கு
दैवासुरे	தேவர்களுக்கும் அசு	साह्यकृत्	உதவியசெய்கிறவராகி
	ரர்களுக்கும் நடந்த	त्वां	தேவரீரை
युद्धे	யுத்தத்தில்	उपादाय	அழைத்துக்கொண்டு
राजर्षिभिः	ராஜரிஷிகளோடு	अगच्छत्	சென்றார்.

दिशमास्थाय कैकेयि दक्षिणां दण्डकान् प्रति । वैजयन्तमिति ख्यातं पुरं यत्र तिमिध्वजः ॥

कैकेयि	"கைகேயிதேவியாரே!	यत्	எங்கேயிருந்தானே
दक्षिणां	சென்		அந்த
दिशं	திசையில்	वैजयन्तं	வைஜயந்தம்
दण्डकान् प्रति	தண்டகாரண்யமெ	इति	என்று
	னும் பிரதேசங்களில்	ख्यातं	பெயர்பெற்ற
तिमिध्वजः	திமிதவஜன் என்ற	पुरं	பட்டணத்திற்கு
	அசுரன்	आस्थाय	போய்ச் சேர்ந்தார்.

स शम्बर इति ख्यातः शतमायो महासुरः । ददौ शक्रस्य संग्रामं देवसङ्घैरनिर्जितः ॥ १३ ॥

शम्बरः	"சம்பரன்	अनिर्जितः	வெல்லவொண்ணாதவ
इति	என்ற	सः	அந்த [னுமாதிய]
ख्यातः	ஓர் பெயருடையவனும்	महासुरः	மகாஸூரன்
शतमायः	பலவித மாயைகளில்	शक्रस्य	இந்திரன் முன்னின்ற
	நிபுணனும்,	संग्रामं	பெரும்போரை
देवसङ्घैः	தேவகணங்களால்	ददौ	செய்தான்.

तस्मिन् महति संग्रामे पुरुषान् क्षतविक्षतान् । रात्रौ प्रसुप्तान् द्रन्ति स्म तरसाऽप्यास्य राक्षसाः ॥

राक्षसाः	“அரக்கர்கள்	अपास्य	வசத்தையம் செய்யாதவர்
तस्मिन्	அந்த		களாய்
महति	பெரும்	क्षतविक्षतान्	பலவிதப்பண்பட்டு
संग्रामे	போரில்	प्रसुप्तान्	தூங்கிக்கொண்டிருக்
रात्रौ	இரவில்	पुरुषान्	மனிதர்களை [கும்
तरसा	மனக்கொழுப்பால்	द्रन्ति स्म	கொலைசெய்தார்கள்.

तत्राकरोन्महद्युद्धं राजा दशरथस्तदा । असुरैश्च महाबाहुः शस्त्रैश्च शकलीकृतः ॥१५॥

तदा	“அப்பொழுது	महन् युद्धं	பெரும்போரை
महाबाहुः	பெரும்போர்வீரர	अकरोत्	புரிந்தார்.
दशरथः	தசரத [கிய	तत् च	அப்படியிருக்கும்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	असुरैः	அசுரர்களால்
शस्त्रैः च	சஸ்திராஸ்தரங்களைக்	शकलीकृतः	மூர்ச்சையடைத்தார்.
	கொண்டு		

अपवाह्य त्वया देवि संग्रामान्नष्टचेतनः । तत्रापि विक्षतः शस्त्रैः पतिस्ते रक्षितस्त्वया ॥

देवि	“தாயே!	संग्रामात्	போர்களைத்தீரிகுத்து
त्वया	தேவீரால்	अपवाह्य	{ வேறிடத்திற்கு எடுத்த
तत्	அப்பொழுது		துக்கொண்டுபோய்ப்
शस्त्रैः	பாணங்களால்		பட்டு,
विक्षतः	விருணப்பட்டவராயும்	त्वया अपि	தேவீராலேயே
नष्टचेतनः	மூர்ச்சையடைந்தவரு		{ சஞ்ஞைய செய்தப்
ते	தேவீரது [முகிய	रक्षितः	{ பெற்றப்பாதுகாக்க
पतिः	கணவர்		ப்பட்டனர்.

तुष्टेन तेन दत्तौ ते द्वौ वरौ शुभदर्शने ॥ १७ ॥

शुभदर्शने	{ “அனுமலமான காரிய	तुष्टेन	சக்தோஷப்படுத்தப்ப
	த்தை உள்ளபடி அ	तेन	அவரால் [ட்டவராகிய
	றிந்துவிட்ட மாதே!	ते	தேவீருக்கு
द्वौ वरौ	இரண்டு வரங்கள்	दत्तौ	அளிக்கப்பட்டன.

स त्वयोक्तः पतिर्देवी यदेच्छेयं तदा वरौ । गृहीयामिति तत्तेन तथेत्युक्तं महात्मना ॥१८॥

देवि	“தாயே!	गृहीयां	பிடித்துக்கொள்ளுகி
सः	அந்த	इति	என்று [தென்
पतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	उक्तः	பிரார்த்திக்கப்பட்ட
त्वया	தேவீரால்	तत्	அப்பொழுது [டார்.
यदा	“எப்பொழுது	तथा इति	‘அப்படியே ஆகட்
इच्छेयं	நான் இஷ்டப்படுகி		டும்’ என்று
	தேனே	तेन	அந்த
तदा	அப்பொழுது	महात्मना	மகாத்மாவால்
वरौ	இரண்டு வரங்களையும்	उक्तम्	வாக்களிக்கப்பட்டது.

अनभिज्ञा ह्यहं देवि त्वयैव कथिता पुरा । कथंषा तव तु स्नेहान्मनसा धार्यते मया ॥१९॥

देवि	“தாயே!	तव	தேவரீரிடத்திலுள்ள
त्वया एव	தேவரீராலேயே	स्नेहात् हि	பேரன்பாலேயே
पुरा तु	இதற்குமுன்	एषा	இந்த
	இவ்விஷயம்	कथा	விஷயம்
अनभिज्ञा	தெரியாதிருந்தவளா	मया	என்னால்
अहं	நான்	मनसा धार्यते	மறவாமல் நினைவில்
कथिता	சொல்லப்பட்டேன்.		வைக்கப்பட்டிருந்தது.

रामाभिषेकसंभाराभिगृह्य विनिवर्तय । तौ वरौ याच भर्तारं भरतस्याभिषेचनम् ॥
प्रवाजनं च रामस्य त्वं वर्षाणि चतुर्दश ॥ २० ॥

त्वं	“தேவரீர்	याच	கேளும்.
रामस्य	ராமனுக்கு	भर्तारं	கணவரை
चतुर्दश वर्षाणि	பதினான்கு வருஷ	मिगृह्य	உடன்படச் செய்து
प्रवाजनं	வனவாழமும் [க்கள்	रामाभिषेक- संभारान्	ராமனது பட்டாடி
भरतस्य	பரதனுக்கு		கேடத்திற்காக வந்து
अभिषेचनं च	திருமுடிசூட்டி		கொண்டிருக்கும்
	வைத்தலுமாகிற		பொருள்களை
तौ वरौ	இந்த இரண்டு	विनिवर्तय	தேவரீர் நிறுத்தும்படி
	வரங்களையும்		செய்யவேண்டும்

चतुर्दश हि वर्षाणि रामे प्रवाजिते वनम् । प्रजाभावगतस्नेहः स्थिरः पुत्रो भविष्यति ॥२१॥

रामे	“ராமன்	पुत्रः	திருக்குமாரன்
चतुर्दश	பதினான்கு	प्रजाभावगतस्नेहः	{ ஜனங்களின் மனோத
वर्षाणि	வருஷக்கள்		த்தைப்பெற்று பற்ற
वनं	வனத்தில்		உடையவனாய்
प्रवाजिते हि	தபசியாய் விடுகிறான்	स्थिरः	அசைக்கமுடியாதவ
	என்றால்	भविष्यति	ஆய்விடுவான். [ஓம்

क्रोधागारं प्रविश्याद्य क्रुद्धेवान्धपतेः सुते । शेषानन्तर्हितायां त्वं भूमौ मलिनवासिनी ॥

अन्धपतेः	“அசுவபதி மன்னரின்	क्रुद्धा	பிணக்குடையாள்
सुते	திருமகனே!	इव	போலாகி
अद्य	இப்பொழுதே	मलिनवासिनी	அழுக்கு ஆடைகளை
त्वं	தேவரீர்		அணிந்தவளாய்
	{ பிணக்குவரும் சமயங்	अनन्तर्हितायां	கிருப்பு எதுவுமில்
क्रोधागारं	களிலுறையும் அதை		லாத வெறும்
	க்குள்	भूमौ	தரையில்
प्रविश्य	சென்று,	शेष	படுத்துக்கொண்டு
			விடும்

मा स्मैनं प्रत्युदीक्षेथा मा चैनमभिभाषथा:। रुदन्ती चापि तं दृष्ट्वा जगत्यां शोकलालसा ॥

जगत्यां शोकलालसा	" வெறுந்தரையில் சோகத்தால் பிடிக்கப் பட்டவளாயும், அழுதுகொண்டிருக் குவரை [கிறவளாயும் எதிர்பார்த்துக்கொ ண்டவளாயிருக்கும் அந்த தேவரீர்	एनं मा स्म प्रत्युदीक्षेथा: एनं च मा अभिभाषथा:	இவரை அப்படியிருந் தும் முகமெடுத்துப்பார்க் கவேண்டாம். தேவரீடம் முதலில் பேசவும் வேண்டாம்.
---------------------	---	--	--

दयिता त्वं सदा भर्तुरत्र मे नास्ति संशयः। त्वत्कृते स महाराजो विशेषपि द्रुताशनम् ॥

त्वं सदा भर्तुः दयिता सः महाराजः	" தேவரீர் எக்காலத்திலும் கணவரது மற்றவரைவிட அதிக க்காதலைப்பெற்றவன் அந்த சக்கிரவர்த்தியார்	त्वत्कृते द्रुताशनं अपि विशेत् अत्र मे संशयः न अस्ति:	தேவரீருக்கென்றால் திரிலும் குறித்துவிடுவார். இதில் எனக்கு ஐயம் இல்லை.
---	--	---	---

न त्वां क्रोधयितुं शक्तो न क्रुद्धां प्रत्युदीक्षितुम्। तव प्रियार्थं राजा हि प्राणानपि परित्यजेत्॥

राजा हि क्रुद्धां त्वां प्रत्युदीक्षितुं	" சக்கிரவர்த்தியோ வென்றால் கோபதசையிலிருக் தேவரீரை [கும் முகமெடுத்துப்பார்க் கவும்	शक्तः न क्रोधयितुं न तव प्रियार्थं प्राणान् अपि परित्यजेत्	சகியா கோபம்வர கடக்கவும் தேவரீரது [மாட்டார் பிரியத்தைப்பெற பிராணையும் விட்டுவிடுவார்.
---	--	---	---

न ह्यतिक्रामितुं शक्तस्तव वाक्यं महीपतिः। मन्दस्वभावे बुध्यस्व सौभाग्यबलमात्मनः॥२६॥

मन्दस्वभावे आत्मनः सौभाग्यबलं बुध्यस्व	" இளகிய நெஞ்சமு டைய மாதே! தேவரீரது கணவரது மற்றவரை விடஅதிகக்காதாரின் வன்மைமைய நினைத்துக்கொள்ளும்	हि महीपतिः तव वाक्यं अतिक्रामितुं शक्तः न	அப்படியாகில் சக்கிரவர்த்தியார் தேவரீரது சொல்லை தட்ட முடியாது.
---	---	--	--

मणिमुक्तासुवर्णानि रत्नानि विविधानि च। दद्यादशरथो राजा मा स्म तेषु मनः कृथाः ॥

दशरथः राजा विविधानि मणिमुक्ता- सुवर्णानि	" தசரத சக்கிரவர்த்தியார் அநேகவித மாணிக்கங்களையும், முத்துக்களையும், பொன் அணிகலனையும்	रत्नानि च दद्यात् तेषु मनः मा स्म कृथाः	இரத்தினங்களையும் கொடுப்பார். அவைகள்மேல் ஆசையென்பதை தேவரீர் வைக்கக்
--	---	---	--

यौ तौ दैवासुरे युद्धे वरौ दशरथोऽददात् । तौ स्मारय महाभागे सोऽर्थो मा त्वामतिक्रमेत् ॥

महाभागे	மகா பாக்கியமுடைய வனே !	देवासुरे	தேவர்களுக்கும் அசு ரர்களுக்கும் உண் யுத்தத்தில் [டான எந்த
सः	அந்த	युद्धे	
अर्थः	காரியம்	यौ	
त्वां	தேவரீரை	तौ वरौ	அந்த இரண்டு வரங் கொடுத்தாரோ [களை
मा भतिक्रमेत्	மீறி நடைபெறாது.	अददात्	அவ்விரண்டையும்
दशरथः	தசரதசக்கிரவர்த் தியார்	तौ	நினைப்பூட்டுக.
		स्मारय	

यदा तु ते वरं दद्यात्स्वयमुत्थाप्य राघवः । व्यवस्थाप्य महाराजं त्वमिमं वृणुया वरम् ॥

राघवः	தசரதசக்கிரவர்த்	त्वं	தேவரீர்
स्वयं	தானே [தியார்	महाराजं	சக்கிரவர்த்தியாரை
उत्थाप्य	தரையிலிருந்து தூக்கி,	तु	இவ்விஷயத்தில்
ते	தேவரீருக்கு	व्यवस्थाप्य	சத்தியத்தில் நிலைநிறுத்தி,
वरं	மனோரதத்தை	वरं	மனோரதத்தை
दद्यात्	அனுக்கிரகம் செய்வார்.	इमं	பின்வருமாறு
यदा	இது எப்பொழுதோ அப்பொழுது	वृणुयाः	சொல்லிக் கேட்பிராக.

रामं प्रवाजयारण्ये नव वर्षाणि पञ्च च । भरतः क्रियतां राजा पृथिव्यां पार्थिवर्षभः ॥

रामं	“ராமனை	पृथिव्यां	உலகில்
नव पञ्च च	பதினான்கு	पार्थिवर्षभः	{ இளவரசுபெற்று விள ங்கும் மன்னர்களில்
वर्षाणि	வருஷங்கள்		{ உத்தமனான
अरण्ये	காட்டில்	राजा	மன்னனாய்
प्रवाजय	வாசம் செய்வியும்.	क्रियताम्	நியமிக்கப்பட்டும்”.
भरतः	பரதன்		

चतुर्दश हि वर्षाणि रामे प्रवाजिते वनम् । रुद्धश्च कृतमूलश्च शेषं स्थास्यति ते सुतः ॥

रामे	“ராமன்	सुतः	திருக்குமாரன்
चतुर्दश	பதினான்கு	रुद्धः	வேரூன்றியவனாய்
वर्षाणि	வருஷங்கள்	कृतमूलः च	{ மூலபலத்தை அநீன மாக்கிக்கொண்டவ னாகவும்
वनं	கானகத்திற்கு	शेषं हि	அதன்மேலும்
प्रवाजिते च	சென்று விடுவானாகில்	स्थास्यति	நிலைத்தரகசெய்வான்.
ते	தேவரீரது		

ராமபிராஜனம் சைவ தேவி யாசஸ்ய தம் வரம் । एवं सेत्स्यन्ति पुत्रस्य सर्वार्थास्तव भामिनि ॥

பாமினி தேவி	“ரோஷமுடைய	எவ்	இவ்வண்ணமாயின்
தம்	ஆவரை [தாயே!	தவ	தேவரீரது
ராமபிராஜனம் எவ்	ராமனது வனவரஸை	புத்திர	புதல்வனுக்கு
வரம்	மென்றையே	சர்வார்த்த: ச	எல்லாவித நன்மைகளும்
யாசஸ்ய	ஸர்வார்த்தமுடையதாய்	செதுயந்தி	தானே சித்திக்கின்
	தேவரீர் வருத்திக்		றன.
	கேட்பிராக.		

एवं प्रवाजितश्चैव रामोऽरामो भविष्यति । भरतश्च हतामित्रस्तव राजा भविष्यति ॥ ३३ ॥

எவ்	“இவ்வாறு	பிஷ்யதி	ஆயிடுவான்.
பிராஜித:	வனவாஸம்பெற்ற	தவ	தேவரீரது
ராம: ச	ராமனும்	பரத: ச	பரதனும்
அராம: எவ்	ஜனங்களின் ஆன்பை	ஹதாமித்:	பகையொழிந்த
	இழந்தவனாகவே	ராஜா	ராஜாவாக
		பிஷ்யதி	விளங்குவான்.

येन कालेन रामश्च वनात्प्रत्यागमिष्यति । तेन कालेन पुत्रस्ते कृतमूलो भविष्यति ॥
संगृहीतमनुष्यश्च सुहृद्भिः सार्धमात्मवान् ॥ ३४ ॥

யென	“எவ்வளவு	புத்ர:	திருக்குமாரன்
காலென	காலத்திற்குள்	சுஹ்ரி: சாஹ்	சினேகிதர்களுடன் கூடி
ராம:	ராமன்	ஆத்மவான்	ததரியமுடையவனாகவும்
வனாத்	வனத்திலிருந்து	கृतமூல:	வேருன்றியவனாகவும்
புத்ராகமிஷ்யதி	திரும்பிவருகிறானே	சங்க்ரிதமனுஷ்ய: }	ஜனங்களை ஸ்வாதின
தென	அந்த	ச	ப்படுத்திக்கொண்ட
காலென ச	காலத்திற்குள்ளேயே		வனையும்
தெ	தேவரீரது	பிஷ்யதி	ஆயிடுவான்.

प्राप्तकालं तु ते मन्ये राजानं वीतसाध्वसा । रामाभिषेकसङ्कल्पान्निगृह्य विनिवर्तय ॥३५॥

செ	“தேவரீருக்கு	நிஹ	உடன்படுத்தி,
து	இவ்விஷயத்தில்	ராமாபிஷேக- }	ராமனது பட்டாபி
பிராப்தகாலம்	எற்ற சமயமிதுதான்	சங்கல்பான்	வேடகத்திற்கு பூர்வ
மன்யே	நான் அறிகிறேன்.		வைதிக கிருத்தியங்
ராஜானம்	சக்கிரவர்த்திபாவை		களை
வீதசாஹ்வசா	{ தேவரீர், மனதைச்	வினிவர்தய	நிறுத்தும்படி செய்
	சிதறவிடா திருந்து		விராக.
	கொண்டு		

अनर्थमर्थरूपेण ग्राहिता सा ततस्तया । हृष्टा प्रतीता कैकेयी मन्थरामिदमब्रवीत् ॥ ३६ ॥
सा हि वाक्येन कुब्जायाः किशोरीवोत्पथं गता । कैकेयी विस्मयं प्राप्ता परं परमदर्शना ॥

सा	அந்த	अर्थरूपेण	நன்மைபோல்
कैकेयी हि	கைகேயிதேவியாரோ	ग्राहिता	போதிக்கப்பெற்றவ
	வெளில்		ளும்
प्रतीता	மகாப்பிரஸித்தி	परं	தலைக்கேறிய
	பெற்ற	विस्मयं	தூர் அகங்காரத்தை
परमदर्शना	அற்புதமான நல்ல	प्राप्ता	அடைந்து விட்டவளு
	சிந்தனையுற்றவள்.	सा	அந்த [மாகி
ततः	அப்பொழுது	कैकेयी	கைகேயிதேவியார்
कुब्जायाः	கூனியின்	उत्पथं	முறைகெட்ட வழியில்
वाक्येन	உபதேசத்தால்	गता	சொல்லத்தீர்மானித்
किशोरी	நல்லதுபொல்லாதது		து விட்டவளாகி
इव	அறியாத குறுமிபோ	हृष्टा	சந்தோஷமடைந்தவ
	ன்றவளாகி விட்டவ		ளாய்
	ளும்	मन्थरां	மந்தரையைப்பார்த்து
तया	அவளால்	इदं	பின்வருமாறு
अनर्थं	நீமையை	अब्रवीत्	சொன்னாள்.

कुब्जे त्वां नाभिजानामि श्रेष्ठां श्रेष्ठाभिधायिनीम् । पृथिव्यामसि कुब्जानामुत्तमा बुद्धिनिश्चये ॥

कुब्जे	"கூனி!	उत्तमा	உத்தமமானவளாய்
पृथिव्यां	உலகத்தில்	असि	நீ விளங்குகின்றனை.
कुब्जानां	கூனிகளில்	त्वां	உன்னை
	துண்ணறிவுகொண்டு	श्रेष्ठाभिधायिनीं	றுவிதத்தை உபதேசிக்
	ஆராய்ச்சிசெய்து		கிற
बुद्धिनिश्चये	ஒரு காரியத்தைத்தீர்	श्रेष्ठां	சாமர்த்தியசாலியாய்
	மானிக்கும் விஷயத்	अभिजानामि न	நானிதுவரையில்
	தில்		அறிந்திலேன்.

त्वमेव तु ममार्थेषु नित्ययुक्ता हितैषिणी । नाहं समवबुद्धयेयं कुब्जे राज्ञश्चिकीर्षितम् ॥ ३७ ॥

अहं	"நான்	मम	எனது
तु	இவ்விஷயத்தில்	अर्थेषु	காரியங்களில்
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரின்	कुब्जे	கூனியே!
चिकीर्षितं	உட்கருத்தை	त्वं एव	நீ ஒருவள்தான்
समवबुद्धयेयं न	கண்டுகொள்ளா திருந்	नित्ययुक्ता	சலியாப்பற்றுள்ள
	தேன்.	हितैषिणी	உபகாரி.

सन्ति दुःसंस्थिताः कुब्जा वक्राः परमदारुणाः । त्वं पद्ममिव वातेन सन्नता प्रियदर्शना ॥

कुब्जाः	"கூனிகள்	वातेन	{ யாவராலும் விரும்பப் படுகிறதாகிய குண
परमदारुणाः	மிகக்கொடிய	पद्मं इव	{ மொன்றைக்கொண்டு தாமரைபூவ்பம் எப்படியோ அப்படியே
दुःसंस्थिताः	கெட்ட நடவடிக்கை யுள்ளவர்களெனவும்	सन्नता	முதுகுவிடாததுள்ள
वक्राः	நீயசிர்த்தையுள்ளவர் களெனவும்	त्वं	நீ ஒருவர்
सन्ति	வழங்குகின்றார்கள்.	प्रियदर्शना	{ நல்லவர்களுக்கு நீ உதாஹரணமாய் விளங்கப்போகின்றனை.

उरस्तेऽभिनिविष्टं वै यावत्स्कन्धं समुन्नतम् । अधस्ताच्चोदरं शतं सुनाभमिव रज्जितम् ॥

ते	"உனது	सुनाभं	அழகு வாய்ந்த கொம்ப
उरः	மாப்பு	उदरं च	வயிறும் [புழையுடை
यावत् स्कन्धं वै	தோள் வரையிலும்	रज्जितं इव	வெட்கம் கொண்டது போன்றதாகி
समुन्नतं	உயர்ந்து	शतम्	இளைத்து உள்ளடங்கி யிருக்கிறது.
अभिनिविष्टं	அழகாய் விளங்கு		
अधस्तात्	அதற்குக்கீழ் [கிறது.		

परिपूर्णं च जघनं सुपीनौ च पयोधरौ । विमलेन्दुसमं वक्त्रमहो राजसि मन्थरे ॥ ४२ ॥

मन्थरे	"மந்தரே!	पयोधरौ च	கொக்கைகளிடண்டும்
अहो	எவ்வளவு அழகாய்	सुपीनौ	அழகாய்ப்பருத்திருக்
राजसि	நீ விளங்குகின்றனை.	वक्त्रं	முகம் [கின்றன.
जघनं	முதுகின் கீழ்பாகம்	विमलेन्दुसमं	மாசில்லாத சந்திரனு
परिपूर्णं	அகன்று விசாலமாயி ருக்கிறது.	च	க்கு சமமாய் விளங் குகிறது.

जघनं तव निर्घुष्टं रशनादामशोभितम् । जङ्घे भृशमुपन्यस्ते पादौ चाप्यायतावुभौ ॥ ४३ ॥

तव जघनं	"உனது இடுப்பு	जङ्घे च	தொடைகளிடண்டும்
रशनादामशोभितं	{ அரைநூல் ஒட்டியா ணத்தால் பிரகாசம் கின்றதாய்	भृशं	கன்றாய்
निर्घुष्टं	மிக்க அழகாய் விளங் குகிறது.	उपन्यस्ते	இடைத்திருக்கின்றன.
		पादौ	கால்கள்
		उभौ अपि	இரண்டும்
		आयतौ	கீண்டிருக்கின்றன.

त्वमायताभ्यां सक्थिभ्यां मन्थरे क्षौमवासिनी । अग्रतो मम गच्छन्ती राजहंसीव राजसे ॥

मन्थरे	"மந்தரே!	गच्छन्ती	வந்துசெர்க்கிருக்
मम अग्रतः	என் முன்னே	त्वं	நீ [கின்ற
आयताभ्यां	நீண்ட	राजहंसी इव	தாதுவாய்ப்போடு
सक्थिभ्यां	தொடைகளுடன்		போல
क्षौमवासिनी	வெண்பட்டாடைய னிர்த்தவளாய்	राजसे	விளங்குகின்றாய்.

आसन्याः शम्बरे मायाः सहस्रमसुराधिपे । सर्वास्त्वयि निविष्टास्ता भूयश्चान्याः सहस्रशः॥

असुराधिपे “असुरர்களுக்கும் தலை
வனுள்

शंबरे சம்பரனிடத்தில்

याः எந்த

मायाः மாயைகள்

सहस्रं ஆயிரக்கணக்காய்

आसन् இருந்தனவோ

ताः அவைகள்

सर्वाः च எல்லாமும்

भूयः இன்னும்

अन्याः இதர

सहस्रशः ஆனேகங்களும்

त्वयि உன்னிடத்தில்

निविष्टाः இருக்கின்றன.

तवेदं स्थगु यदीर्घं रथघोणमिवायतम् । मलयः क्षत्रविद्याश्च मायाश्चात्र वसन्ति ते ॥४६॥

ते “உனது

मलयः பெரும்பயோசனைகளும்

क्षत्रविद्याः च ராஜ்யவிவகாரநுட்பங்
களும்

मायाः च { பெருமையாய் விளங்
குவதற்குவேண்டிய
ஞானவித்தைகளும்

तव உனது

अत्र இந்த

स्थगु கூனில்

वसन्ति குடிசைகொண்டிருக்கின்

यत् அந்நூல்தான் [நவ.

इदं இது

रथघोणं इव தேரின் கோணம்

दीर्घं போன்றதாய்

आयतम् நீண்டதாய்

अयतम् பருத்திருக்கிறது.

अत्र ते प्रतिमोक्ष्यामि मालां कुब्जे हिरण्मयीम् । अभिषिक्ते च भरते राघवे च वनं गते॥

कुब्जे “கூனி!

राघवे ராமன்

वनं காட்டிற்கு

गते च போய்விட்ட பின்னர்

भरते பரதன்

अभिषिक्ते च முடிசூட்டப்பெற்றவ

आभिषिक्ते च னாகிய பின்னர்

ते உனது

अत्र இதில்

हिरण्मयी பொன்னாற் செய்த

मालां மாலைபை

प्रतिमोक्ष्यामि சூட்டுகின்றேன்.

जात्येन च सुवर्णेन सुनिष्ठेन मन्थरे । लब्धार्था च प्रतीता च लेपयिष्यामि ते स्थगु ॥

मन्थरे “மந்தரே!

लब्धार्था च காரியம் கைகூடினவ

प्रतीता च சந்தோஷமடைந்தவ

सुनिष्ठेन னாகிய நான்

मन्थरे நன்கு ஆரைத்த

लब्धार्था च நன்கு ஆரைத்த

प्रतीता च நன்கு ஆரைத்த

सुनिष्ठेन நன்கு ஆரைத்த

मन्थरे “கூனி!

लब्धार्था च உனது முகத்தில்

प्रतीता च மிக்க பிரகாசமாய்

सुनिष्ठेन விளங்குகின்றதும்

मन्थरे மிக்க அழகாய்

जात्येन நல்ல ஜாதி

सुवर्णेन च தங்கநிறச் சந்தனத்
தாள்

ते உனது

स्थगु கூனில்

लेपयिष्यामि பூசுவேன்.

जात्येन நல்ல ஜாதி

सुवर्णेन च தங்கநிறச் சந்தனத்
தாள்

ते உனது

स्थगु கூனில்

लेपयिष्यामि பூசுவேன்.

मुखे च तिलकं चित्रं जातरूपमयं शुभम् । कारयिष्यामि ते कुब्जे शुभान्याभरणानि च॥

कुब्जे “கூனி!

ते मुखे உனது முகத்தில்

चित्रं மிக்க பிரகாசமாய்

शुभं விளங்குகின்றதும்

मन्थरे மிக்க அழகாய்

जातरूपमयं பொன்னால் செய்யப்
பட்டதுமாத

तिलकं च திலகத்தையும்

शुभानि சிறந்த

आभरणानि च ஆபரணங்களையும்

कारयिष्यामि அணிவிப்பேன்.

परिधाय शुभे वस्त्रे देवतेव चरिष्यसि ॥ ५० ॥

शुभे वस्त्रे	"நல்ல ஆடைகளை	देवता इव	ஒர் தேவதை போல்
परिधाय	உடுத்து,	चरिष्यसि	உலாவப் போகின்றாய்.

चन्द्रमाह्वयमानेन मुखेनाप्रतिमानना । गमिष्यसि गतिं मुख्यां गर्हयन्ती द्विषज्जनम् ॥ ५१ ॥

चन्द्र	"சந்திரனை	द्विषजनं	சக்களத்திகளின் பரி வாரஜனத்தை
आह्वयमानेन	பழிக்கவல்ல	गर्हयन्ती	விசனமுறச் செய்கின்
मुखेन	முகத்துடன்	मुख्यां	மேலான [றவளாய்
अप्रतिमानना	ஒப்பற்ற முகமுடைய வளாய்	गतिं	நடையை
		गमिष्यसि	நீ அடைவாய்.

तवापि कुब्जाः कुब्जायाः सर्वाभरणभूषिताः । पादौ परिचरिष्यन्ति ययैव त्वं सदा मम ॥

मम	"எனக்கு	सर्वाभरण- }	பல் ஆபரணங்களைத்
त्वं	நீ	भूषिताः }	தரித்துக்கொண்ட
यथा एव	எப்படி இருக்கிறாயோ அப்படியே	कुब्जाः	குகிகள் [வர்களான
		सदा	எப்பொழுதும்
कुब्जायाः	குகியான	पादौ परिचरिष्यन्ति	அடிபணித்து பணிவி டை செய்வார்கள்."
तव अपि	உனக்கும்		

इति प्रशस्यमाना सा कैकेयीमिदमब्रवीत् । शयानां शयने शुभ्रे वेद्यामग्निशिखामिव ॥

इति	இவ்வண்ணமாக	अग्निशिखां	கொழுந்தவிட்டெரி
प्रशस्यमाना	புகழ்ந்து கொண்டா டப்பட்ட	इव	போல் [யும் தீயை
		शयानां	படுத்துக்கொண்ட குத்த
सा	அவள்	कैकेयी	கைகேயியைப்பார்த்து
शुभ्रे	சுத்தமான	इदं	பின்வருமாறு
शयने	படுக்கையில்	अब्रवीत्	சொன்னாள்.
वेद्यां	வேள்விமேடையில்		

गतोदके सेतुबन्धो न कल्याणि विधीयते । उत्तिष्ठ कुरु कल्याणं राजानमनुदर्शय ॥ ५४ ॥

कल्याणि	"உத்தமியே!	उत्तिष्ठ	எழுந்திரும்.
गतोदके	வெள்ளம் ஓடிவிட்ட பிறகு	कल्याणं	நல்ல காரியத்தை
		कुरु	செய்துமுடியும்.
सेतुबन्धः	அணைபோடுவது	राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரை
विधीयते न	பிரயோஜனப்படுகிற தில்லை.	अनुदर्शय	எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்.

तथा प्रोत्साहिता देवी गत्वा मन्थरया सह । क्रोधागारं विशालाक्षी सौभाग्यमदगर्विता ॥

अनेकशतसाहस्रं मुक्ताहारं वराङ्गना । अवमुच्य महार्हाणि शुभान्याभरणानि च ॥ ५६ ॥

ततो हेमोपमा तत्र कुब्जावाक्यवशं गता । संविश्य भूमौ कैकेयी मन्यराभिदमब्रवीत् ॥ ५७ ॥

ततः	அப்பொழுது
तथा	அப்படியாய்
प्रोत्साहिता	உற்சாகப்படுத்தப்பட்டவளும்
सौभाग्य- मदगर्विता }	ஸௌபாக்கியத்தாலு ண்டான மதத்தால் செருக்குகொண்ட வளும்
विशालाक्षी	மிக்க பிராவித்தி பெ
वराङ्गना	அழகுவாய்ந்த [ற்ற
देवी च	சக்கிரவர்த்தியாரின் மனைவியுமான
कैकेयी	கைகேயிதேவியார்
कुन्जावाक्य- वशं गता }	கூனியின் வார்த்தைக் கு வசப்பட்டவளாய்
शोभागारं	கோபக்கிரகத்தை
मन्थरया सह	மந்தரையுடன் கூட

गवा	அடைந்து,
अनेकशतसाहसं	எவ்வளவோ விலை யுள்ள
मुक्ताहारं	முத்துமாலையையும்
महाहाणि	மிக்க விலையுள்ளன
शुभानि	அழகுவாய்ந்தவைக ளும்
आभरणानि	ஆபரணங்களைப்பெல்
अवमुच्य	கழற்றியெறிந் து [ளாம்
तत्	அவ்விடத்தில்
भूमौ	வெறுந்தரையில்
होमोपमा	பொற்பதுமை போன் றவளாய்
संक्षिप्य	படுத்துக்கொண்டு,
मन्थरां	மந்தரையைப்பார்த்து
इदं	பின்வருமாறு
अब्रवीत्	சொன்னான்.

इह वा मां मृतां कुञ्जे नृपायावेदयिष्यसि । वनं वा राघवे प्राप्ते भरतः प्राप्स्यति क्षितिम् ॥

राघवे	"ராமன்
वनं	வனத்திற்கு
प्राप्ते वा	சென்று விட்டானென்
भरतः	பரதன் [ரூல்
क्षितिं प्राप्स्यति	உலகை அடைவான்.
वा	இதில்லையென்றால்

कुञ्जे	கூனி!
इह	இங்கேயே
मां मृतां	என்னை இறந்தவளாக
नृपाय	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு
आवेदयिष्यसि	நீ தெரிவிக்கப்போகி ன்றும்.

न सुवर्णेन मे ह्यर्थो न रत्नैर्न च भोजनैः । एष मे जीवितस्यान्तो रामो यद्यभिषिच्यते ॥

मे	"எனக்கு
सुवर्णेन	சுவர்ணங்களாலும்
अर्थः न	மனோரதம் பெற்றதா காது.
रत्नैः न	ரத்தினங்களாலும்
	ஆகாது.
भोजनैः च न	போஜனங்களாலும்
	ஆகாது.

रामः	ராமன்
अभिषिच्यते	முடிசூட்டப்படுகின்
यदि	என்றால் [ரூள்
एषः हि	இதுதான்
मे	என்னுடைய
जीवितस्य	பிராணனுக்கு
अन्तः	முடிவு.

अथो पुनस्तां महिषीं महीक्षितो वचोभिरत्यर्थमहापराक्रमैः ।

उवाच कुञ्जा भरतस्य मातरं हितं वचो राममुपेत्य चाहितम् ॥ ६० ॥

अथो	அப்பவும்
कुञ्जा	கூனி
महीक्षितः	சக்கிரவர்த்தியாரின்
महिषीं	மனைவியும்
भरतस्य	பரதரது

मातरं च	தாயுமான
तां	அவளைப்பார்த்து;
रामं	ஸ்ரீராமருக்கு
अहितं	நீமையை
उपेत्य	உத்தேசித்து;

अर्थ- महापराक्रमैः	} மிக்க ஸாஹஸ்கிருத் தீயங்களை நன்கு வி னங்கக் காட்டுகிற வைகளான வார்த்தைகளால்	हितं	சமயத்திற்கேற்ற
वचोभिः		वचः पुनः उवाच	தாகிய பின்வரும் மொழியை மீளவும் மொழிந்தான்.

प्रपत्स्यते राज्यमिदं हि राघवो यदि ध्रुवं त्वं ससुता च तप्यसे ।

अतो हि कल्याणि यतस्व तत्तथा यथा सुतस्ते भरतोऽभिपेक्ष्यते ॥ ६१ ॥

कल्याणि	“உத்தமியே!	अतः	ஆதலால்
राघवः	ராமன்	यथा हि	எந்த வழியால்
इदं राज्यं	இந்த இராஜ்யத்தை	ते	தேவரீரது
प्रपत्स्यते यदि	அடைந்தானாகில்	सुतः	திருக்குமாரராகிய
त्वं	தேவரீர்	भरतः	பரதர்
ससुता च	திருக்குமாரனுடன் கூடியவராய்	अभिपेक्ष्यते	திருமுடி பெறுவாரோ
ध्रुवं	நிச்சயமாய்	तथा हि	அவ்வண்ணமே
तप्यसे	வருந்துவீர்.	तत्	அதை
		यतस्व	செய்துமுடியும்.

तथाऽतिविद्धा महिषी तु कुब्जया समाहता वागिषुभिर्मुहुर्मुहुः ।

निधाय हस्तौ हृदयेऽतिविस्मिता शशंस कुब्जां कुपितां पुनः पुनः ॥ ६२ ॥

महिषी	“மதாராணி,	पुनः	முன்னிலுமதிகமாய்
तु	இவ்விஷயத்தில்	अतिविस्मिता	முற்றிலும் ஸம்புத்தி தவறியவளாய்
तथा	அவ்வாறாய்	हृदये	மார்பில்
कुब्जया	கனியால்	हस्तौ	இருகைகளையும்
वागिषुभिः	பாணங்களையொத்த சொற்களால்	निधाय	வைத்துக்கொண்டு,
अतिविद्धा	மிகவும் தூண்டப்பட்ட	कुपितां	கோபாவேசத்திலிருக் கும்
मुहुर्मुहुः	நிரம்பவும் [டவளராய்	कुब्जां	கனியைப்பார்த்த
समाहता	நெஞ்சில் தைக்கப்பட் டவளராய்	पुनः शशंस	மீளவும் பின்வருமாறு சொன்னான்.

यमस्य वा मां विषयं गतामितो निशाम्य कुब्जे प्रतिवेदयिष्यसि ।

वनं गते वा सुचिराय राघवे समृद्धकामो भरतो भविष्यति ॥ ६३ ॥

कुब्जे	“கூனி!	वा	இவ்விடத்தில்,
राघवे	ராமன்	मां	என்னை
सुचिराय	நெடுங்காலம்	इतः	இக்கிருது
वनं	வனத்திற்கு	यमस्य विषयं	யமானுடைய உலகத்
गते वा	சென்றவிட்டானென்	गतां	சென்றவளாய் [திற்கு
भरतः	பரதன் [நான்	निशाम्य	பார்த்து,
समृद्धकामः	இஷ்டங்கள் பூர்த்தி படைத்தவனாக	प्रतिवेदयिष्यसि	நீ தெரிவிக்காப்போக ன்றாய்.
भविष्यति	விளங்குவான்.		

अहं हि नैवास्तरणानि न स्रजो न चन्दनं नाञ्जनपानभोजनम् ।
न किञ्चिदिच्छामि न चेह जीवितम् न चेदितो गच्छति राघवो वनम् ॥

राघवः	“ ராமன்	न	அணியேன்.
इतः	இங்கிருந்து	चन्दनं न	சந்தனத்தையும்
वनं	காட்டிற்கு		பூசேன்.
गच्छति न चेत्	போகாதபக்கத்தில்	अञ्जनपान- भोजनं न	மைதீட்டல், பானம், உணவு, எதையும்
अहं	நான்		கொள்ளேன்.
किञ्चित् हि	யாதொன்றையும்	इह	இவ்வுலகில்
इच्छामि न	விரும்பேன்.	जीवितं च	உயிருடனிருப்பதை
आस्तरणानि एव	படுக்கைகளையும்		யும்
न	நான்விரும்பேன்.	न	விரும்பேன்.
स्रजः	பூமாலைகளையும்		

अथैतदुक्त्वा वचनं सुदारुणं निधाय सर्वाभरणानि भामिनी ।

असंवृतामास्तरणेन मेदिनीं तदाऽधिशिश्ये पतितेव किञ्चरी ॥ ६५ ॥

एतत्	இந்த	पतिता	{ புண்ணியமொழிந்து பூலோகத்திற்குத் தள்ளிவிடப்பட்ட
सुदारुणं वचनं	மிகக்கொடிய சொல்லை	किञ्चरी इव	கின்னரியெனும் தெய் விரிப்பால் [வப்பெண்- மூடப்படாத [போல் வெறுந்தரையில் அப்பொழுது படுத்துவிட்டாள்.
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,	आस्तरणेन	
भामिनी	அழகியாகுமவள்	असंवृतां	
अथ	அதற்குமேல்	मेदिनीं	
सर्वाभरणानि	ஆபரணங்களைமெல் ளாம்	तदा	
निधाय	கழற்றியெறிந்துவிட்டு,	अधिशिश्ये	

उदीर्णसंरम्भतमोवृतानना तथाऽवमुक्तोत्तममाल्यभूषणा ।

नरेन्द्रपत्नी विमना वभूव सा तमोवृता द्यौरिव मग्नतारका ॥ ६६ ॥

सा	அந்த	अवमुक्तोत्तम- }	உத்தமமான மாலைக
नरेन्द्रपत्नी	சக்கரவர்த்தியாரின்	माल्यभूषणा }	ளையும் அணிகளையும்
तथा	அவ்வாறு [மகிஷி		கழற்றி எறிந்தவளாய்
विमना:	சபாவமாயுள்ள நற்பு த்தியிழந்தவளாய்	मग्नतारका	ஒளியற்ற நக்சத்திரங் களுடைய
उदीर्णसंरम्भ- }	மிகக் கோபவிருளால்	तमोवृता	இருள் சூழ்ந்த
तमोवृतानना }	மூடப்பட்ட முகமு டையவளாய்	द्यौः इव	ஆகாசம்போல்
		वभूव	விளங்கினாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे नवमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2751

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 396

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे चतुर्थेऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் பூரீராமர் ஸன்னிதியில் அச்வமேத
யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட பூரீமத் ராமாயணத்தில் கானகாவது தினத்தில்
கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புரா குசலவாஸ்யா ஓராமசந்நிதாவஸ்யமேத்யஹ்வாடே ட்வாவிஸதி திநேபு ரீதே தீமத்ராமாயணே
பஞ்ஜமே஽ஹி அயோத்யாகாண்டே ட்ஷமஸர்ଗமாரஸ்ய த்ரிஸஸர்गपर्यन्त (2752—3666 ஸ்லோகா:)
ரீதம் । தஸின் திநே ரீதா: ஸ்லோகா: 915]

[ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸன்னிதியில் அச்வமேதயாகசாலையில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் காணம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
ஐந்தாவது தினத்தில் அயோத்தியாகாண்டத்தில் 10-ாவது ஸர்க்கம்
முதல் 30-ாவது ஸர்க்கம் வரை (2752—3666) காணம் செய்யப்
பட்டது. அன்று காணம்செய்யப்பட்டதலோகசங்கியை 915]

ட்ஷம: சர்ग:—பத்தாவது ஸர்க்கம் || 10 ||

கைகேயீஸான்வனம்—கைகேயீயை சமாதானம் செய்வது.

விதர்ஸிதா யதா தேவீ க்ஷயா பாபயா ஸ்ரஸம் । ததா ஸேதே ஸ ஸா ஸுமௌ திஸ்யவிதேவ கிஸ்ரீ ।

பாபயா	பாபியான	யதா ததா	அப்போதிலிருந்தே
க்ஷயா	கூனியால்	ஸா	அவள்
தேவீ	ராஜமஹிஷி	திஸ்யவிதா	நஞ்ச பூசிய பாணத்
ஸ்ரஸம்	மிகவும்		தால் அடியுண்ட,
விதர்ஸிதா	விபரீதமாய் தூண்டி	கிஸ்ரீ இவ	கின்னரிபறவை போல்
	விடப்பட்டாளே,	ஸுமௌ ஸேதே ஸ	தரையில் கிடந்தாளத்
			தோ!

நிஸ்திய மனஸா க்ருத்ய் ஸா ஸம்யகிதி பாமினீ । மந்ராயீ ஸநை: சர்வபாசவஸே விசஸா ।

பாமினீ	ரோஷமுடையவளும்,	நிஸ்திய	முடிவுசெய்து,
விசஸா	ஸூகீழ்மதிருஷ்டியு	சர்வ	“யாவும்
	டையவளுமாயி	ஸம்யக் இதி	நன்கே” என்று
ஸா	அவள்	மந்ராயீ	மந்தரைக்கு
க்ருத்ய்	செய்யவேண்டியதை	ஸநை:	மெல்ல
மனஸா	மனதிற்குள்ளே	பாசவஸே	சொன்னான்.

ஸா தீனா நிஸ்யக் க்ருதா மந்ராவாக்யமோஹிதா । நாஸகந்யேவ நிஸ்ய டீரீஸுஷ்ணம் ச பாமினீ ॥

ஸுஹூர்தே சிந்தயாமாஸ மாரீமாஸுஸாவஹம் ॥ 3 ॥

பாமினீ ஸா	ரோஷமுடைய அவள்,	நாஸகந்யா	நாககன்விதை
மந்ராவாக்ய-	மந்தரையின் உபதேச	இவ	போல
மோஹிதா	த்திற்கு ஈடுபட்டுவிட்	ஸுஷ்ணம்	உஷ்ணமாக
	டவளாய்,	டீரீஸு	பெரு
நிஸ்யக்	ஒரு நீர்மானத்தை	நிஸ்ய	முச்செறிந்து,
க்ருதா	செய்துவிட்டு,	பாஸுஸாவஹம்	தனக்கு ஏற்றவண்ண
ச	இருந்தும்		மாயிருக்கும்
தீனா	{ மனஸ்ஸாஸிக்கு வி	மாரீ	உபாயத்தை
	ரோதமன காரியமாகி	ஸுஹூர்தே	சிறிதுநேரம்
	நபடி யால் உன்னம் தடு	சிந்தயாமாஸ	ஆலோசித்தாள்.
	மாநப்பெற்றவளாய்		

सा सुहृत्कार्यकामा च तन्निश्चयं सुनिश्चयम् । वभूव परमप्रीता सिद्धिं प्राप्येव मन्थरा ॥

சுஹத் { அன்பு வைத்தவனும்
தனது சேஷமத்திலே
அर्थகாமா च { யே நோக்கமுடைய
வருமான,
सा { அந்த
मन्थरा { மந்தரை,
त { அந்த

சுநிஷயம் { திருநிச்சயத்தை
நிஷய { செனியற்று,
सिद्धिं प्राप्य इव { காரியப்பயனையடைந்
துவிட்டதுபோலவே
परमप्रीता { உள்ளம் களித்தவ
ளாய்

अथ सा रुषिता देवी सम्यक् कृत्वा सुनिश्चयम् । संविवेशावला भूमौ निवेश्य भृङ्कुटिं मुखे ॥

सा { அந்த
देवी अथ { ராஜமஹிஷியும்,
सुनिश्चयं { நிச்சயத்தை
सम्यक् { நன்றாய்
कृत्वा { செய்துகொண்டு,
रुषिता { கோபம் தலைக்கேறிய

वभूव { ஆனால்.
अवला { ஸாதாரணப் பெண்
பிள்ளையாகி,
भृङ्कुटी { புருவத்தை
मुखे { நெற்றியில்
निवेश्य { நெறுத்திவைத்து,
भूमौ { வெறும் தரையில்
संविवेश { படுத்துக்கிடந்தாள்.

ततश्चित्राणि माल्यानि दिव्यान्याभरणानि च । अपविद्धानि कैकेय्या तानि भूमिं प्रपेदिरे ॥

कैकेय्या { கைகேயிதேவியாரால்
अपविद्धानि { களைந்தெறியப்பட்ட
तानि { அந்த
चित्राणि { அத்புதங்களும் பலவ
கைகளான

माल्यानि { மாலைகளும்
दिव्यानि { உயர்ந்த
आभरणानि च { ஆபரணங்களும்
ततः { அப்பொழுது
भूमिं { தரையில்
प्रपेदिरे { சிதறிக்கிடந்தன.

तथा तान्यपविद्धानि माल्यान्याभरणानि च । अशोभयन्त वसुधां नक्षत्राणि यथा नभः ॥

तथा { அவளால்
अपविद्धानि { களைந்தெறியப்பட்ட
तानि { அந்த
माल्यानि { மாலைகளும்
आभरणानि च { ஆபரணங்களும்
नभः { ஆகாசத்தை

नक्षत्राणि { நக்சத் திரங்கள்
यथा { எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
वसुधां { தரையை
अशोभयन्त { ஒளிபெறச்செய்தன.

क्रोधागारे निपतिता सा बभौ मलिनाम्बरा । एकवेणीं दृढं बध्वा गतसत्त्वेव किन्नरी ॥

क्रोधागारे { கோபக்கிரஹத்தரையில்
मलिनाम्बरा { அழுக்கடைந்த ஆடை
யையுடுத்தியவளாய்
एकवेणीं { தலைமயிரை ஒரேமுடியாய்
दृढं बध्वा { கெட்டியாகமுடித்துக்
கட்டிக்கொண்டு,

निपतिता { விழுந்துகிடந்தவ
सा { அவள் [ளான
गतसत्त्वा { புண்ணியத்தின் மகி
மை நீக்கிய
किन्नरी इव { கின்னரியெனும் தெய்
வப்பெண்போல்
बभौ , { விளங்கினாள்.

आज्ञाप्य तु महाराजो राघवस्याभिषेचनम् । उपस्थानमनुज्ञाप्य प्रविवेश निवेशनम् ॥

महाराजः तु	சக்கிரவர் த்தியாரோ	उपस्थानं	ஸ்தலத்தை
राघवस्य	ஸ்ரீராமரது [வெளிச்,	अनुज्ञाप्य	கடைய உத்திரவு செய்
अभिषेचनं	பட்டாபிஷேகத்தை	निवेशनं	அரண்மனைக்குள் [து,
आज्ञाप्य	கட்டளைசெய்துவிட்டு,	प्रविवेश	புகுந்தார்.

अथ रामाभिषेको वै प्रसिद्ध इति जज्ञिवान् । प्रियार्हो प्रियपाख्यातुं विवेशान्तःपुरं वशी ॥

वशी	சக்கிரவர்த்தியார்,	जज्ञिवान्	எண்ணியவராய்
रामाभिषेकः	ராமனது பட்டாபி	प्रियार्हो	பிரேமைக்குப்பா த்ர
	ஷேகம்		மானவனுக்கு
अथ वै	இப்பொழுதுதான்	प्रियं	நற்செய்தியை
प्रसिद्धः	வெளிப்படையானது	आख्यातुं	அறிவிக்க
इति	என்று	अन्तःपुरं	அகதப்புரத்திற்கு
		विवेश	எழுந்தருளினார்.

स कैकेय्या गृहं श्रेष्ठं प्रविवेश महायशः । पाण्डुराभ्रमिवाकाशं राहुयुक्तं निशाकरः ॥

शुकबर्हिणसंयुक्तं क्रौञ्चहंसरुतायुतम् । वादित्तरवसंगुष्ठं कुब्जावामनिकायुतम् ॥ १२ ॥

लतागृहैश्चित्रगृहैश्चम्पकाशोकशोभितैः । दान्तराजतसौवर्णवेदिकाभिः समायुतम् ॥ १३ ॥

नित्यपुष्पफलैर्हृत्सैर्वापीभिश्चोपशोभितम् । दान्तराजतसौवर्णैः संवृतं परमासनैः ॥ १४ ॥

विविधैरन्नपानैश्च भक्ष्यैश्च विविधैरपि । उपपन्नं महाहैश्च भूषणैस्त्रिदिवोपमम् ॥ १५ ॥

महायशः	மிகப்புகழ்பெற்ற	लतागृहैः	லதாக்குதல்களால்
सः	அவர்,		தும்
शुकबर्हिण-}	கிளிகளும் மயில்களும்	चित्रगृहैः	செத்திரக்கல் திரைத்த
संयुक्तं }	நிறையப்பெற்று		அறைகளாலும்,
	விளங்குகிறதும,	दान्तराजतसौवर्ण-}	தந்தக்கலத்தாலும் வெ
क्रौञ्चहंस-}	கிரௌஞ்சங்களுடை	वेदिकाभिः }	ள்விதாள்தும், அ
रुतायुतं }	யவும் ஹம்சக்களு		வர்ணக்களாலும் தி
	டையவும் சப்தக்		யற்றப்பட்ட மேடை
	களை நிறையப்பெற்று		களால்
	விளங்குகிறதும,	समायुतं	நிறைந்ததும்,
वादित्रव-}	அநேகவித வாத்திய	नित्यपुष्प-}	எக்காளத்திலும் பூக்கி
संगुष्ठं }	முழக்கங்களுடையுடை	फलैः }	ன்றனவும் பழக்களை
	யதும்,		க்கொடுக்கின்றனவு
कुब्जा-}	கூளிகளும், குவ்ளி	वृक्षैः	மரக்களாலும், [மரகிய
वामनिकायुतं }	களும், நிறைந்துள்	वापीभिः च	வாய்களாலும்
	லதும்,		
चम्पकाशोक-}	சம்பகக்களாலும் அ	उपशोभितं	{ அழகுபாய்த்து விளங்
शोभितैः }	தோக்கங்களாலும்		கொண்டிருக்கிற
	விளங்கியதும்		தும்,

दान्तराजत- सौवर्णः	தந்தத்தினாலும் வெள் ளியினாலும் பொன் னினாலும் செய்யப் பட்ட	सिद्धिवोपमं	சுவர்க்கத்திற்கு நிக ராய்
परमासनैः संवृतं च विविधैः अन्नपानैः	சிறந்த ஆஸனங்களால் விளக்கப்பெற்றதும், அநேகவிதங்களான அன்னங்களாலும் பானங்களாலும்	श्रेष्ठं च कैकेय्याः गृहं पाण्डुराभं	சிறந்ததாய் விளங்கும் கைகேயியின் மாளிகையில் வெண்மேகங்களை யுடைய
विविधैः भक्ष्यैः महाहैः भूषणैः च उपपन्नं अपि	பலவித பசுப்யங்களாலும் மிக்கவிளையுயர்ந்த ஆபரணங்களாலும் நிறைவுள்ளதும் ஆகி யதும்,	राहुयुक्तं आकाशं निशाकरः इव प्रविवेश	ராஹுவுடனகூடின ஆகாசத்தில் சந்திரன் எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே விளக்கிக்கொண்டு விஜயம் செய்தார்.

तत्प्रविश्य महाराजः स्वमन्तःपुरमृद्धिमत् । न ददर्श प्रियां भार्यां कैकेयीं शयनोत्तमे ॥

महाराजः	சக்கிரவர்த்தியார்	प्रविश्य	நுழைந்து
तत्	அந்த	शयनोत्तमे	உயர்ந்தபடுக்கையில்,
कृद्धिमत्	செல்வத்தோடுகூடின	प्रियां भार्यां	அன்புநாயகியாகிய,
स्व	தனது	कैकेयीं	கைகேயியை
अन्तःपुरं	அந்தப்புரத்தில்	ददर्श न	காணவில்லை.

स कामबलसंयुक्तो रत्यर्था मनुजाधिपः । अपश्यन्दयितां भार्या पप्रच्छ विषसाद च ॥

कामबलसंयुक्तः	அத்யந்த வாத்ஸல்யம் வைத்திருந்த	अपश्यन्	காணாதவராய்
मनुजाधिपः	சக்கிரவர்த்தியார்	विषसाद	துன்புற்றார்.
दयितां	ப்ரியமான	सः	அவர்
भार्या	மனைவியை	रत्यर्था च	பிரியமானவளைப்பற்றி விசாரிக்கின்றவராகி
		पप्रच्छ	வினாவினார்.

न हि तस्य पुरा देवी तां वेलामत्यवर्तत । न च राजा गृहं शून्यं प्रविवेश कदाचन ॥१८॥

हि	எனெனில்	प्रविवेश न	புகுந்ததில்லை.
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,	पुरा	இதற்குமுன்னர்
कदाचन च	ஒருதரம்கூட	तस्य	அவருடைய
गृहं	மாளிகைக்குள்	देवी	மறலிஷி
शून्यं	{ இல்லாமல் இருக்கப் பெற்றதாய் இருக் கையில்	तां	அந்த
		वेलां	வேளையில்
		अत्यवर्तत न	இராமல்இருந்ததில்லை

ततो गृहगतो राजा कैकेयीं पर्यपृच्छत । यथापुरमविज्ञाय स्वार्थलिप्सुमपण्डिताम् ॥१९॥

गृहगतः	மரணிகைக்குள் வந்து சேர்ந்த	अपण्डितां	அசட்டுத்தனத்தில் இ
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்		றக்கிவிட்டவளாயும்
कैकेयीं	கைகேயியை	अविज्ञाय	அறிவாமல்
ततः	அப்பொழுது	यथापुरं	முன்போலவே
स्वार्थलिप्सु	{ ஸ்வர்த்தம் ஒன்றிலே யே மனதைச் செலு த்திவிட்டவளாயும்,	पर्यपृच्छत	விசார்த்தார்.

प्रतिहारी त्वयोवाच संवस्ता सुकृताञ्जलिः । देव देवी भृशं क्रुद्धा क्रोधागारमभिद्रुता ॥

प्रतिहारी	வாயில்காப்பவன்	उवाच	பதில் சொன்னான்.
संवस्ता	மிகவும் அச்சம் கொண்டவளாய்	देव	“சக்கிரவர்த்தியாரே!
सुकृताञ्जलिः	கரங்களே நன்கு கூப்பி யவளாகி	देवी	தேவியார்
तु	இது விஷயத்தில்	भृशं	வெகு
अथ	பின் வருமாறு	क्रुद्धा	கோபங்கொண்டவ
		क्रोधागारं	கோபமையுள் [ளாய்
		अभिद्रुता	புகுந்திருக்கிறான்.”

प्रतिहार्या वचः श्रुत्वा राजा परमदुर्मनाः । विषसाद पुनर्भूयो लुलितव्याकुलेन्द्रियः ॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	परमदुर्मनाः	மிகவும் மனம் கொதித் கப்பெற்றவராய்
प्रतिहार्याः	வாயில்காப்பவளு டைய	लुलित-	{ புலங்கொல்லாம் தத் தம் தொழிலை இழத் கப்பெற்றவராகி
वचः	சொல்லி	व्याकुलेन्द्रियः }	
श्रुत्वा	கேட்டு,	विषसाद	மனவருத்தம் அடைந் தார்.
पुनः भूयः	முன்னிலும் அதிக மாய்		

तत्र तां पतितां भूमौ शयानामतथोचिताम् । प्रतप्त इव दुःखेन सोऽपश्यज्जगतीपतिः ॥

सः	அந்த	अतथोचितां	{ இதையெல்லாம் எப்ப வும் அப்படி இன்ன திருத்தம் மூலமாக அவளை
जगतीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்,	तां	அவளை
तत्र	அங்கு	दुःखेन	மனவெதனைமூலம்
भूमौ	வெறும்திறையில்	इव	மிகவும்
पतितां	மேலியைவிடத்தி	प्रतप्तः	தன்பம் அடைந்தவ
शयानां	படுத்துக்கொண்டிருக் கிறவளும்கூட	अपश्यत्	கண்ணுற்றனர். [ராய்

स वृद्धस्तरुणीं भार्यां प्राणेभ्योऽपि गरीयसीम् । अपापः पापसङ्कल्पां ददर्श धरणीतले ॥
लतामिव विनिष्कृतां पतितां देवतामिव । किन्नरीमिव निर्धूतां च्युतामप्सरसं यथा ॥

वामामिव परिभ्रष्टां हरिणीमिव संयताम् । करेणुमिव दिग्धेन विद्धां मृगयुना वने ॥
महागज इवारण्ये स्नेहात् परिमर्श ताम् ॥ २५ ॥

ச: அவர்
தரணி இனம்பருவமுடைய
பாணே: அபி உபரிணம் [வனம்
கரியசி மிகப்பிரியமுள்ளவ
பார்ய மனைவியை [ஞமகிய
பரணிதலே வெறும்ததையில்
ததர் கண்டார்.
விநிகுத்தா வேர்களைத்தெறிப்ப
பட்ட
லதா இவ பூக்கொடிபோலிருக்க
கிறவனும்,
பதிதா { புண்ணியத்தின் முடி
வில் கீழே தள்ளி
விடப்பட்ட
தேவகன்னியை
இவ போலிருக்கிறவனும்,
நிப்தா அடியுண்டு துடித்துக்
கொண்டிருக்கும்
கிவரி நின்னரிப்பறவையை
இவ போலிருக்கிறவனும்
யுதா விண்ணினின்று புவி
யில் தள்ளிவிடப்பட்ட
அப்சரஸ் தீயை
யதா போலிருக்கிறவனும்,

பரிபுஷ்டா தள்ளிவைக்கப்பட்ட
வாமா பெண்மணியை
இவ போலிருக்கிறவனும்,
சயதா வலையிலகப்பட்ட
ஹரிணி பெண்மாளை
இவ போலிருக்கிறவனும்,
வனத்தில் வனத்தில்
மृகயுனா வேடனால்
दिग्धेन நஞ்சுபூசின பாணத்
विद्धां எய்யப்பட்ட [[தால்
करेणु इव பெண்யாணையைப்
போலிருக்கிறவனும்,
पापसङ्ख्या { அஸஹ்யமான செய
லுக்கு ஸம்கல்பித்து
விட்டவளுமகிய
தா அவளை
अरण्ये காட்டில்
महागज: மதயாணையானது
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே,
अपाप: ஒருபாபத்தையுமறி
बुद्ध: கிழவார், [யாத
स्नेहात् ஸ்நேஹத்தினால்
परिमर्श தடவிக்கொடுத்தார்.

परिमृज्य च पाणिभ्यामभिसन्त्रस्तचेतनः । कामी कमलपत्राक्षीमुवाच वनितामिदम् ॥

காமி { மனைவியிடத்து அதிக
ப்பற்றுள்ள, அதாவ
து பாரியாஸத்தனாகி
ய ஆந்தக் கணவனார்
कमलपत्राक्षी தாமரைபித்தம்போல்
கண்ணையுடைய

வனிதா மனையாட்டியை
पाणिभ्यां च இருகரங்களினாலும்
परिमृज्य தடவிக்கொடுத்து,
अभिसन्त्रस्तचेतन: உள்ளம் கலங்கினவ
इदं பின்வருமாறு [ராகி
उवाच விசாரித்தருளினார்.

न तेऽहमभिजानामि क्रोधमात्मनि संश्रितम् । देवि केनाभिज्ञासि केन वा त्वं विमानिता ॥

தேவி "தேவி!
आत्मनि உன்னிடத்தில்
संश्रितं பற்றியிருக்கிற
ते क्रोधं உனது சினத்தை
अहं நான்
अभिजानामि न அறியேன்.

केन எவனாலாவது
अभिज्ञा असि நீ நிந்திக்கப்பட்டனை
त्वं நீ [யா என்ன?
केन எவனாலாவது
विमानिता वा அவமதிக்கப்பட்டனை
யா என்ன?

यदर्थं मम दुःखाय शेषे कल्याणि पांसुषु ॥ २८ ॥

कल्याणि	"உத்தமியே!	पांसुषु	புழுதியில்
मम	என்	यदर्थं शेषे	என் நீ படுத்திருக் கின்றனை?
दुःखाय	மனமுவேக		

भूमौ शेषे किमर्थं त्वं मयि कल्याणचेतसि । भूतोपहतचित्तेव मम चित्तप्रमाथिनी ॥ २९ ॥

मयि	"நான்	मम	என்னுடைய
कल्याणचेतसि	களிப்புற்றிருக்கையில்	चित्तप्रमाथिनी	மனம் துடிக்கச் செய்
त्वं	நீ	किमर्थं	என் [ப்பவளாய்
भूतोपहतचित्ता	பிச்சாம் பிடித்த மனது	भूमौ	தரையில்
इव	நறவன்போலாக	शेषे	படுத்தாய்?

सन्ति मे कुशला वैद्यास्त्वभितुष्टाश्च सर्वशः । सुखितां त्वां करिष्यन्ति व्याधिमाचक्ष्व भामिनि॥

मे	"என்றிடத்தில்	व्याधिः	கோபை
सर्वशः	எல்லாவிடத்திலும்	तु	இப்பொழுது
अभितुष्टाः	மனமுயர்ந்தவர்களும்,	आचक्ष्व	இன்னதென்று
कुशलाः च	ஸமர்த்தர்களுமான	त्वां	உன்னை [சொல்லு.
वैद्याः	வைத்தியர்கள்	सुखितां	கோயற்றவளாக
सन्ति	இருக்கின்றார்கள்.	करिष्यन्ति	செய்வார்கள்.
भामिनि	ஓ அழகி!		

कस्य वा विप्रियं कार्यं केन वा विप्रियं कृतम् । कः प्रियं लभतामद्य को वा सुमहदप्रियम् ॥

केन	"எவனாவது	अद्य	இப்பொழுது
विप्रियं	அபராதம்	कः	எவன்
कृतं वा	செய்யப்பட்டதா என்ன?	प्रियं	அன்மைமையோ,
कस्य	எவனுக்காவது	वा	அல்லது
विप्रियं	நீமை	कः	எவன்
कार्यं वा	வினை விக்கவேண் டுமா என்ன?	सुमहत्	மகத்தான
		अप्रियं	நினைமையோ
		लभताम्	அடையவேண்டும்?

मा रोदीर्मा च कार्पीस्त्वं देहसंपरिशोषणम् ।

अवध्यो वध्यतां को वा वध्यः को वा विमुच्यताम् ॥ ३२ ॥

त्वं	நீ	कः वा	எவன் தான்
मा रोदीः	அழாதே.	वध्यतां	கொல்லப்படவேண் டும்?
देहसंपरिशोषणं च	காயக்கேசத்தையும்	वध्यः	கொல்லப்படவேண் டும்?
मा कार्पाः	செய்யாதே.	कः वा	எவன் தான் [டிய
अवध्यः	கொலைசெய்யப்படத் தக்க	विमुच्यताम्	விடப்படவேண்டும்?

दरिद्रः को भवत्वाढ्यो द्रव्यवान् वाऽप्यकिञ्चनः । अहं चैव मदीयाश्च सर्वे तव वशानुगाः॥

अहं च	“நானும்	दरिद्रः	பொருளின் றி வருந்து கின்ற ஒருவன்
मदीयाः	என்னைச் சேர்ந்தவர் கள்	आढ्यः	செல்வவானாகவும்,
सर्वे च	எல்லாரும்	अपि वा	அல்லது
तव	உன்	द्रव्यवान्	தனிகன் ஒருவன்
वशानुगाः एव	இஷ்டப்படி நடப்பவர் களே !	अकिञ्चनः	வரியவனாகவும்
		कः	எவன்
		भवतु	ஆகவேண்டும் ?

न ते किञ्चिदभिप्रायं व्याहन्तुमहमुत्सहे । आत्मनो जीवितेनापि ब्रूहि यन्मनसेच्छसि ॥

आत्मनः	“என்னுடைய	अहं	நான்
जीवितेन अपि	{ உயிர் பிழைத்திருக்க வேண்டிய காரணத் தாலுங்கூட	उत्सहे न	பொறேன்.
ते अभिप्रायं	உனது அபிப்பிராயம்	मनसा	மனதில்
किञ्चित्	எதையும்	इच्छसि	நீஇப்பொழுது வைத் துக்கொண்டிருக்கிற
व्याहन्तुं	மறுக்க	यत्	எதோ அதை [து
		ब्रूहि	சொல்லிவிடு.

बलमात्मनि जानन्ती न मां शङ्कितुमर्हसि । करिष्यामि तव प्रीतिं सुकृतेनापि ते शपे ॥

आत्मनि	“உன் விஷயத்தில்	प्रीतिं	மனோதத்தை
बलं	செல்வாக்கு பலத்தை	करिष्यामि	நான் செய்கின்றேன்.
जानन्ती	அறியும் நீ	सुकृतेन अपि	புண்ணியத்தின் மேலும்
मां	என்னிடத்தில்	ते	உனக்கு
शङ्कितुं	ஐயப்பட	शपे	ஆணையாகச் சொல்லு கின்றேன்.
अर्हसि न	கூடாது.		
तव	உனது		

यावदावर्तते चक्रं तावती मे वसुन्धरा ॥ ३६ ॥

प्राचीनाः सिन्धुसौवीराः सौराष्ट्रा दक्षिणापथाः ।

वङ्गाङ्गमगधा मत्स्याः समृद्धाः काशिकोसलाः

॥ ३७ ॥

यावत्	“எதுவரையில்	दक्षिणापथाः	தென்தேசங்கள்,
चक्रं	சூரியசக்கரம்	वङ्गाङ्गमगधाः	வங்கம், அங்கம், மக தம் என்ற தேசங்கள்;
आवर्तते	சுழல்கின்றதோ	मत्स्याः	மதஸ்யதேசங்கள்
तावती	அதுவரையிலுள்ள	काशिकोसलाः	காசிதேசங்கள், கோ ஸலதேசங்கள்
प्राचीनाः	கீழ்தேசங்கள்	समृद्धाः	எல்லாமும்
सिन्धुसौवीराः	கிந்துதேசங்கள் செள வீரதேசங்கள்,	मे	எனது
सौराष्ट्राः	சௌராஷ்டிரதேசங் கள்,	वसुन्धरा	ஆளுகைக்கு உள் பட்ட பூமி.

तत्र जातं बहुद्रव्यं धनधान्यमजाविकम् । ततो वृणीष्व कैकेयि यद्यत्वं मनसेच्छसि ॥

கேகேயி	“கைகேயி !	त्वं	நீ
तत्र	அதில்	मनसा	மனதில்
बहुद्रव्यं	பல சிறந்த பொருள்	इच्छसि	வைத்திருக்கிறது
	களும்	ततः	அதில்
धनधान्यं	தன தானியங்களும்	यत् यत्	எதுவாயிருந்தாலும்
अजाविकं	ஆடுகாடுகளும்		அதை
जातं	இருக்கின்றன.	वृणीष्व	வரத்திற்கு கேட்பா
			யாக.

किमायासेन ते भीरु उत्तिष्ठोत्तिष्ठ शोभने । तत्त्वं मे ब्रूहि कैकेयि यतस्ते भयमागतम् ॥
तत्ते व्यपनयिष्यामि नीहारमिव रश्मिवान् ॥ ३९ ॥

भीरु	“அச்சப்படுவனே !	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
यतः	எதிலுல்		வண்ணமே
ते	உனக்கு	तत्	அதை
भयं	மனக்குறை	ते	உனக்கு
आगतं	உண்டாகியிருக்கிற	व्यपनयिष्यामि	தான் ஒழிவுசெய்
	தேர்	शोभने	கட்டழகி ! [வேன்.
तत्	அதை	उत्तिष्ठ	எழுந்திரு ;
त्वं	நீ	उत्तिष्ठ	எழிந்திரு ;
मे	எனக்கு	कैकेयि	கைகேயி !
ब्रूहि	சொல்லு.	ते	உனக்கு
रश्मिवान्	எவையோன்	आयासेन	மனக்கவளை
नीहारं	பனிவய	किम्	ஏன் ?

तथोक्ता सा समाश्वस्ता वक्तुकामा तदप्रियम् । परिपीडयितुं भूयो भर्तारमुपचक्रमे ॥

तत्	அந்த	सा	அவள்
अप्रियं	அனிலிவந்ததை		
वक्तुकामा	{ சொல்லவதையே மனோ ரதமாய்க்கொண்டிரு ந்தவளும்	समाश्वस्ता	{ உள்ளம் தெறி சற்று தெரியம் அடைந்தவ ளாய்
तथा	இவ்வாறு	भर्तारं	கணவரை
उक्ता	{ சொல்லப்பட்டதற்கு செனச்சாத்தியவனா மாகிய	भूयोः	இன்னும் அதிகமாய்
		परिपीडयितुं	வருத்தமுறச் செய்ய
		उपचक्रमे	தலைப்பட்டுவிட்டாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे दशमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2791

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 436

एकादशः सर्गः—பதினோராவது ஸர்க்கம் ॥ ११ ॥

वरद्वयवरणम्—இரண்வேரங்களை கேட்பது.

तं मन्यथशरैर्विद्धं कामवेगवशानुगम् । उवाच पृथिवीपालं कैकेयी दारुणं वचः ॥ १ ॥

கைகேயி	கைகேயி	த	அந்த
मन्यथशरैः	மன்மதபாணங்களால்	पृथिवीपालं	சக்கிரவர்த்தியாரைப்
विद्धं	இனகிய மனமுடை யவரும்		பார்த்து,
कामवेग- वशानुगं }	அன்பின் அதிசயத் தால் ஏதையும் மறுக் க மனம் வராதவரு மரண	दारुणं	{ மனதிற்கு வேதனை யையும் வெறுப்பை யும் உண்டாக்குகிற
		वचः	பின்வரும் சொல்லை
		उवाच	சொன்னான்.

नास्मि विप्रकृता देव केनचिन्नावमानिता । अभिप्रायस्तु मे कश्चित्तमिच्छामि त्वया कृतम् ॥

देव	“சக்கிரவர்த்தியாரே!	कश्चित् अभिप्रायः	ஓர் ஈடுப்பமுளது.
विप्रकृता	பிணியுற்றவள்	त्वया तु	உம்மாலேயே
अस्मि न	இல்லை.	कृतं	செய்துமுடிக்கவேண்
केनचित्	ஒருவராலும்	त	அதை [டியதாகிய
अवमानिता	அவமதிப்படைத்		{ நான் இப்பொழுது
न	இல்லை. [தவறும்	इच्छामि	மனதில் வைத்திருக்
मे	எனக்கு		கிறேன்.

प्रतिज्ञां प्रतिजानीष्व यदि त्वं कर्तुमिच्छसि । अथ तद्व्याहरिष्यामि यदभिप्रार्थितं मया ॥

त्वं	“நீர்	अथ	அதன்மேல்
कर्तुं	செய்துமுடிக்க	मया	என்னால்
इच्छसि यदि	உடன்படுகிறதாயிருந் தால்,	अभिप्रार्थितं	{ நெஞ்சினுள்ளேயே அ டைத்து வைக்கப்பட் டிருக்கும் மனோரதம்
प्रतिज्ञां	{ “கேட்டதை அளிக்கி றேன்” என்கிற ஒப் பந்தத்தை	यत्	எதுவே
प्रतिजानीष्व	வஞ்சினமுரைக்கக் கடனீர்.	तत्	அதை
		व्याहरिष्यामि	நான் வெளியிட்டுச் சொல்வேன்”.

तामुवाच महातेजाः कैकेयीमीषदुस्मितः । कामी हस्तेन संगृह्य मूर्धजेषु शुचिस्मिताम् ॥

महातेजाः	மஹாதேஜோலா லும்	मूर्धजेषु	சரிகேசங்களில்
कामी	பார்யாஸக்தருமாகிய அவர்	संगृह्य	தடவிக்கொடுத்து,
		शुचिस्मितां	மந்தஹாஸத்துடன் விளங்கும்
ईषत्	கொஞ்சம்	तां	அவளைப் பார்த்து
उस्मितः	புன்னகைகொண்டு	उवाच	பின்வருமாறு
कैकेयी	கைகேயியை		மொழிந்தார்.
हस्तेन	கரத்தால்		

अवलिते न जानासि त्वत्तः प्रियतरो मम । मनुजो मनुजव्याघ्राद्रापादन्यो न विद्यते ॥

अवलिते	“கருவமடைத்தவனே!	मनुजव्याघ्रात्	புருஷோத்தமனுன்
मम	எனக்கு	रामात्	ஸ்ரீராமனினும்
त्वत्तः	உன்னினும்	अन्यः	மேம்பட்ட
प्रियतमा	மாதர்களில் மேம்பட்ட	मनुजः	மனிதன்
	டவன்	विद्यते न	இல்லையென்பதையும்
न	இல்லையென்பதையும்	जानासि	நீ அறிவாய்.

तेनाज्येन मुख्येन राघवेण महात्मना । शपे ते जीवनाहं ब्रूहि यन्मनसेच्छसि ॥ ६ ॥

अज्येन	“யாவரானும் வெல்ல	ते	உனக்கு
	வொண்ணாதவனும்		நீ சொல்லும் காரியத்
महात्मना	யாவரினும் மேம்பாடு	शपे	{ தை முடித்துக்கொ டுப்பெனென சத்யம் பண்ணுகிறேன்.
मुख्येन	யாவரினும் சிறந்தவ	मनसा	மனதில்
	னும்	इच्छसि	நீ வைத்துக்கொண்டு
जीवनाहं	பெறஸரிய புதல்வனு		ருக்கிற
	மாகிய	यत्	எதோ அதை
तेन	அந்த	ब्रूहि	வெளியிட்டுச்சொல்லு.
राघवेण	ஸ்ரீராமன்மேல்		

यं मुहूर्तमपश्यंस्तु न जीवेयमहं ध्रुवम् । तेन रामेण कैकेयि शपे ते वचनक्रियाम् ॥ ७ ॥

यं	“எவளை	रामेण	ஸ்ரீராமன்மீது
मुहूर्तं तु	ஒரு நிமிஷமேனும்	कैकेयि	கைகேயி!
अपश्यन्	காணாவிடில்	ते	உன்னுடைய
अहं	நான்	वचनक्रियां	வேண்டுகொள்ள நடத்
ध्रुवं	நிச்சயமாய்		திவைத்தலை
जीवेयं न	உயிர் வைத்திரோனே	शपे	சத்யம் பண்ணுகி
तेन	அந்த		றேன்.

आत्मना वाऽऽत्मजैश्चान्यैर्वृणे यं मनुजर्षभम् । तेन रामेण कैकेयि शपे ते वचनक्रियाम् ॥

आत्मना	“எனது பிராணனினும்	तेन	அந்த
वा	அல்லது	रामेण	ஸ்ரீராமன்மேல்
आत्मजैः	குழந்தைகளினும்	कैकेयि	கைகேயி!
अन्यैः च	சுற்றத்தார்களினும்	ते	உன்னுடைய
यं	எவளை	वचनक्रियां	வேண்டுகொள்ள நடத்
मनुजर्षभं	புருஷோத்தமனுள்		திவைத்தலை
वृणे	அன்புடன் கொண்டா	शपे	சத்யம் பண்ணுகிறேன்
	டுகின்றேனே		

भदे हृदयमप्येतदनुमृश्योद्धरस्व माम् । एतत्समीक्ष्य कैकेयि ब्रूहि यत्साधु मन्यसे ॥ ९ ॥

भदे “ஸென பர க்கியவதியே!
मां என்னிடத்தில்
हृदयं உள்ளத்தை
साधु உள் ளபடி
एतत् இவ்வகையானதெ

एतत् இதை
समीक्ष्य உணர்ந்து
कैकेयि கைகேயி!
मन्यसे நீ மனத்தில் வைத்தி
ருக்கிறது
यत् எதோ, அதை
ब्रूहि வெளியிட்டுச்சொல்
வாயாக,

अनुमृश्य अपि நன்றாய் ஆனோசித்து,
उद्धरस्व மனக்கவலையை ஒழி.

बलमात्मनि पश्यन्ती न मां शङ्कितुमर्हसि । करिष्यामि तव प्रीतिं सुकृतेनापि ते शपे ॥

आत्मनि “உன்னிலையத்தில்
बलं செல்வாக்குபலத்தை
पश्यन्ती அறியும் நீ
मां என்னிடத்தில்
शङ्कितुं ஐயப்பபட
अर्हसि न கூடாது.
तव உனது

प्रीतिं மனோதத்தை
करिष्यामि நான் செய்கின்றேன்.
सुकृतेन अपि புண்ணியத்தின்மே
லும்,
ते உனக்கு
शपे ஆணையாகச் சொல்லு
கிறேன்”.

सा तदर्थमना देवी तमभिप्रायमागतम् । निर्मथ्यस्थाच्च हर्षाच्च वभाषे दुर्वचं वचः ॥ ११ ॥

तदर्थमना: தனது காரியத்திலே
யே கருத்தை வைத்த
सा देवी அந்த தேவியார்
अभिप्रायं இவ்வுத்திற்கு
आगतं இணங்கிய
तं அவரிடம்
हर्षात् च சந்தோஷ மனத்தால்
वचः சொல்லவேண்டிய
விண்ணப்பத்தை

निर्मथ्यस्थात् நியாயவிருத்தமாயிரு
ப்பதால்
दुर्वचं च வெளியிடுவது கஷ்ட
மாயிருப்பதுபற்றியே
वभाषे { தனக்குள்ளேயே ஆ
லோசித்து சேர்த்து
கோர்த்துக்கொண்ட
னள்.

तेन वाक्येन संहृष्टा तमभिप्रायमात्मनः । व्याजहार महाघोरमभ्यागतमिवान्तकम् ॥ १२ ॥

तेन அந்த
वाक्येन சொல்லாலே
संहृष्टा உள்ளம்தேறிய அவள்
आत्मनः தனது
अभिप्रायं இவ்வுத்திற்கு
अभ्यागतं இணங்கிவிட்ட

तं அவரைப் பார்த்து
अन्तकं इव மாணத்திற்குதுவே
காரணமாகிறதாகிய
महाघोरं கொடிய மொழியை
व्याजहार பின்வருமாறு விளக்
கச் சொன்னான்.

यथा क्रमेण शपसि वरं मम ददासि च । तच्छृण्वन्तु तयस्त्रिशदेवाः सेन्द्रपुरोगमाः ॥ १३ ॥

चन्द्रादित्यौ नभश्चैव ग्रहा रात्र्यहनी दिशः । जगच्च पृथिवी चेयं गन्धर्वाश्च सराक्षसाः ॥

शपसि “நீர் சபதம் கூறுகின்
क्रमेण அதன் பயனாய் [நீர்.
मम எனக்கு

यथा எந்த
वरं வரத்தை
ददासि அளிக்கின்றீரோ,

तत्	அந்த	रान्यहनी	இரவும் பகலும்,
सेन्द्रपुरोगमाः	இந்திரனை முன் ஸரிட்ட	दिशः	திக்குகளும்,
त्रयस्त्रिंशत्	மூப்பத்துமூன்று	जगत् च	ஸ்வர்க்களோகமும்
देवाः च	தேவர்களும்,	गन्धर्वाः	கந்தர்வர்களும்
चन्द्रादित्यौ च	சந்திரனும் சூரியனும்,	सराशसाः	இரக்கதர்களோடு
नभः एव	ஆகாயமும்,	इयं	இந்த [கூடிய
महाः	கிரஹங்களும்,	पृथिवी च	பூமியும்
		शृण्वन्तु	கேட்கட்டும்.

निशाचराणि भूतानि गृहेषु गृहदेवताः । यानि चान्यानि भूतानि जानीयुर्भाषितं तव ॥

गृहेषु	" வீடுகளில்	यानि च	எவைகளோர் ஆவை
निशाचराणि	இரவில் திரிவின்ற		களும்,
भूतानि	பூதங்களும்,	तव	உம்முடைய
गृहदेवताः	கிருஹதேவதைகளும்	भाषितं	சொல்லை
अन्यानि	மற்றுமுள்ள	जानीयुः	அறிந்திருக்கக்கடவர்
भूतानि	பூதங்கள்		கள்.

सत्यसन्धो महातेजा धर्मज्ञः सुसमाहितः । वरं मम ददात्येष तन्मे शृण्वन्तु देवताः ॥१६॥

सत्यसन्धः	" சொல்லிய சொல்	मम	எனக்கு
	தவறாதவரும்,	वरं	வரத்தை
महातेजाः	மஹாதேஜோவானும்	ददाति	அளிக்கின்றார்.
धर्मज्ञः	தருமமறிந்தவரும்	तव	ஆதை
सुसमाहितः	மனம் சற்றும் சிதறாதி	मे	எனக்காக
	ருக்கின்றவருமாகிய	देवताः	தேவதைகள்
एषः	இவர்.	शृण्वन्तु	கேட்கக்கடவர்கள் "

इति देवी महेष्वासं परिगृह्याभिषेक्ष्य च । ततः परमुवाचेदं वरदं काममोहितम् ॥ १७ ॥

देवी	தேவியார்	इति	மேற்கண்டவண்ண
महेष्वासं च	மஹாசூரையும்[ராய்	अभिषेक्ष्य	கட்டுப்படுத்தி, [மாய்
काममोहितं	அன்பிற்குட்பட்டவ-	ततः	அதன்மேல்
वरदं	கேட்டதையெல்லாம்	परं	காரியத்தின் முகப்பா
	அளிக்கின்றவராயும்,	इदं	பின்வருமாறு [கத்தை
परिगृह्य	தன்வசமாக்கிக்	उवाच	சொன்னான்.
	கொண்டு,		

स्मर राजन् पुरावृत्तं तस्मिन्दैवासुरे रणे । तत्र चाच्यावयच्छुस्तव जीवितमन्तरा ॥१८॥

राजन्	" சக்கிரவர் த்தியாரே!	तत्र	அதின்
दैवासुरे	தேவர்களுக்கும் அசு	अन्तरा	இடையில்
	ரர்களுக்கும் நடந்த	शतुः	சத்திர
तस्मिन्	அந்த	तव	உம்முடைய
रणे	யுத்தத்தில்	जीवितं च	பிராணையே
पुरावृत्तं	நடந்த செய்தியை	अच्यावयत्	கலங்கச் செய்தான்.
स्मर	கீர் நினைத்துப் பாடும்.		

तत्र चापि मया देव यत्नं समभिरक्षितः । जाग्रत्या यतमानायास्ततो मे प्रददौ वरौ ॥

देव “வேந்தே!
तव அப்பொழுது
मया अपि என்னாலேயே
त्वं நீர்
समभिरक्षितः பாதுகாக்கப்பட்டவர்,
यत् अக்காரணத்தால்

जाग्रत्या: கண்ணிமைபா தவ
यतमानाया: பாடுபட்ட [ளாய்
मे எனக்கு
ततः च அப்பொழுதே
वरौ இரண்டு வரங்களை
प्रददौ தந்தருளினீர்.

तौ तु दत्तौ वरौ देव निक्षिप्तौ मृगयाम्यहम् । तवैव पृथिवीपाल सकाशे सत्यसङ्गर ॥

पृथिवीपाल “லோகபாலரும்
सत्यसङ्गर ஸத்யஸந்தருமாகிய
देव சக்கிரவர்த்தியாரே!
दत्तौ கொடுக்கப்பட்டவைக
ளும்

निक्षिप्तौ ஒப்பமாய் வைக்கப்
பட்டவைகளுமான்
तौ அந்த
वरौ एव இரு வரங்களையே
अहं तु நான் இப்பொழுது
मृगयामि அடைய விரும்புகி
றேன்.

तव உம்முடைய
सकाशे இருப்பில்

तत्प्रतिश्रुत्य धर्मेण न चेद्दास्यसि मे वरम् । अद्यैव हि प्रहास्यामि जीवितं त्वद्विमानिता ॥

तत् “ஆகையால்
धर्मेण நியாயப்படி
प्रतिश्रुत्य வாக்குதத்தம் செய்து
मे எனது [விட்டு,
वरं மனோரதத்தை
दास्यसि न நீர் கொடாமல் போ
வீர்

चेत् என்கிற பகூதத்தில்
अद्य एव இப்பொழுதே
त्वद्विमानिता உம்மாலவமதிக்கப்
பட்டவளாய்
जीवितं பிராணனை
प्रहास्यामि விட்டுவிடுவேன்
हि நிச்சயம்.”

वाङ्मात्रेण तदा राजा कैकेय्या स्ववशीकृतः । प्रचस्कन्द विनाशाय पाशं मृग इवात्मनः ॥

राजा சக்கிரவர்த்தியார்
कैकेय्या கைகேயியினாலே
तदा அப்பொழுது
स्ववशीकृतः தன்வசத்தில் அகப்ப
ட்டுக்கொண்டவராய்
मृग: ஓர் மான்

आत्मनः தனது
विनाशाय அழிவின் பொருட்டு
वाङ्मात्रेण தொனியினாலேயே
पाशं வலையில்
इव எவ்வண்ணமோ
प्रचस्कन्द அவ்வண்ணமே
தன் சுதந்திரத்தை இழந்தார்.

ततः परमुवाचेदं वरदं काममोहितम् । वरौ यौ मे त्वया देव तदा दत्तौ महीपते ॥ २३ ॥

तौ तावदहमद्यैव वक्ष्यामि शृणु मे वचः ॥ २४ ॥

ततः அதன்மேல் [ராய்,
काममोहितं அன்பிற்கிடுபட்டவ-
கேட்டதையெல்லாம்
वरदं { அளிக்கிறவருமாகிய
அவரைப்பார்து,

परं காரியத்தின் முடிவு
பாகத்தை
इदं பின்வருமாறு
उवाच சொன்னான்.

महीपते	“பூமிபாலாகிய	तौ तावत्	அவ்விரண்டை மாத்
देव	சக்கிரவர்த்தியாரே !	अथ	இப்பொழுது [திரமே
तदा	அப்பொழுது	अहं	நான்
त्वया	உம்மால்	वक्ष्यामि	கேட்கின்றேன்.
मे	எனக்கு	मे	எனது
दत्तौ	கொடுக்கப்பட்ட	वचः	விண்ணப்பத்திற்கு
वरो	வரங்கள்	शृणु	திருச்செவி சாற்றத்
यौ एव	எந்த இரண்டோ		கடவிராக.

अभिषेकसमारम्भो राघवस्योपकल्पितः । अनेनैवाभिषेकेण भरतो मेऽभिषिच्यताम् ॥

राघवस्य	“ராமனுக்கு	अभिषेकेन एव	சரமக்கிரியைக்கொ
अभिषेकसमारम्भः	அபிஷேகசாமக்கிரி	मे भरतः	என் பரதன் [ண்டே
उपकल्पितः	சேகரிக்கப்பட்டிருக்	अभिषिच्यताम्	பட்டாபிஷேகம் செய்
अनेन	இந்த [கிறது.		விக்கப்பட்டும்.

यो द्वितीयो वरो देव दत्तः प्रीतेन मे त्वया । तदा दैवासुरे युद्धे तस्य कालोऽयमागतः ॥

देव	“சக்கிரவர்த்தியாரே !	प्रीतेन	மனமுவந்த
तदा	அப்பொழுது	त्वया	உம்மால்
दैवासुरे	தேவர்களுக்கும் அசு	द्वितीयः वरः	இரண்டாவதான
	ரர்களுக்கும் நடந்த	यः	எது [வரம்
युद्धे	யுத்தத்தில்	दत्तः	கொடுக்கப்பட்டதோ
मे	என்னிடம்	तस्य कालः	அதற்கு சமயம்
		अयं आगतः	இதோவந்துவிட்டது.

नव पञ्च च वर्षाणि दण्डकारण्यमाश्रितः । चीराजिनजटाधारी रामो भवतु तापसः ॥

रामः	“ராமன்	चीराजिन- }	மரைபுரி, கிருஷ்ணஜி
नव	ஒன்பது	जटाधारी }	னம், சடை தரித்த
पञ्च च	ஐந்துகூடிய	तापसः	தபஸ்வியாக [உளய்,
वर्षाणि	வருடங்கள்	दण्डकारण्यं	தண்டகாரணயத்தில்
		आश्रितः	வாஸம் செய்வனாக
		भवतु	இருக்கட்டும்.

भरतो भजतामद्य यौवराज्यमकण्टकम् । एष मे परमः कामो दत्तमेव वरं वृणे ॥

अद्य चैव हि पश्येयं प्रयान्तं राघवं वनम् ॥ २८ ॥

दत्तं	“முன்னமேயே வாக்	पश्येयं	நான் கண்கொல் பார்
	குதந்தம் செய்யப்		க்கவேண்டும்.
	பட்டதான		
वरं	வரத்தைத்தான்	एषः हि	இதுதான்
अद्य	இப்பொழுது	मे	எனக்கு
वृणे	நான் கேட்கிறேன்.	परमः कामः च	எதற்கும் முதன்மை
अद्य एव	இன்றையதினமே	भरतः	பரதன்[யாகியவிருப்பு
राघवं	ராமனை	यौवराज्यं	இளவரசு பட்டத்தை
वनं	வனவாசத்திற்கு	अकण्टकं	இடையூறற்றதாய்
प्रयान्तं	புறப்பட்டுப்போய்வி	भजताम्	அடையட்டும்.
	ட்டவனாக		

स राजराजो भव सत्यसङ्गरः कुलं च शीलं च हि रक्ष जन्म च ।

परत्र वासे हि वदन्त्यनुत्तमं तपोधनाः सत्यवचो हितं नृणाम् ॥ २९ ॥

राजराजः “अரசர்க்கரசராகிய
त्वं हि நீர்
सत्यसङ्गरः हि சத்யத்திலிருந்து வழு
भव இரும். [வாதவராகவே
कुलं च உயர்குலத்தையும்
शीलं च நல்லொழுக்கத்தை
जन्म च பிறப்பையும் [யும்
रक्ष பாதுகாத்துக்கொண்
னும்.

नृणां மனிதர்களுக்கு
परत्र वासे ஸ்வர்க்கமடையும்
सत्यवचः விஷயத்தில்
சொன்ன சொல் தவ
नृणाम्यை நுமையை
अनुत्तमं ஆவசிகமான
हितं சாதனமாக
तपोधनाः மகரிஷிகள்
वदन्ति हि கூறுகின்றார்கள்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे एकादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 2820.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 465

द्वादशः सर्गः—பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ १२ ॥

कैकेय्यपालम्भः—கைகேயியை நீந்திப்பது.

ततः श्रुत्वा महाराजः कैकेय्या दारुणं वचः । चिन्तामभिसमापेदे मुहूर्तं प्रतताप च ॥

महाराजः சக்கிரவர்த்தியார்
कैकेय्याः கைகேயியினது
दारुणं கர்ணகடோரமாயிருக்
वच சொல்லை [கிற
श्रुत्वा கேட்டு,

ततः அதனால்
चिन्तां மனக்கலக்கத்தை
अभिसमापेदे உற்றார்.
मुहूर्तं முகூர்த்தகாலம்
प्रतताप च ஸ்மரணையுமிழத்தார்.

किं नु मे यदि वा स्वप्नश्चित्तमोहोऽपि वा मम । अनुभूतोपसर्गो वा मानसो वाऽप्युपद्रवः ।
इति संचिन्त्य तद्राजा नाध्यगच्छत्तदा सुखम् ॥ २ ॥

यदि वा “ஒருவேளை
मे எனக்கு
स्वप्नः ஸ்வப்னமா
किं नु என்ன?
अपि वा அல்லது
मम எனக்கு
चित्तमोहः சித்தபிரமயா?
अपि वा அல்லது
अनुभूतोपसर्गः முற்பிறப்பினனுபவத்
தின் பாவணியா?

मानसः ஸ்பஷ்டமாய் வினங்
காதிருக்கின்ற
उपद्रवः वा ரோகத்தால் வந்த
इति என்று [விகாரமா?
राजा சக்கிரவர்த்தியார்
तत् அதை
सञ्चिन्त्य பலவாறு ஆலோசித்து,
तदा அப்பொழுது
सुखं மனஸ்ஸமாதானத்
अगच्छत् न அடையவில்லை. [தை

सदा ते जननीतुल्यां वृत्तिं वहति राघवः । तस्यैव त्वमनर्थाय किंनिमित्तमिहोद्यता ॥ ८ ॥

राघवः रामன்
ते உனக்கு
सदा எக்காலத்திலும்
जननीतुल्यां பெற்றதாய்க்குச்சம

तस्य एव அப்போர்க்கொத்தவ
இக்கே
अनर्थाय அனர்த்தத்தின்பொ
किंनिमित्तं எதற்காக [ருட்டு
इह இப்பொழுது
त्वं நீ
उद्यता தலைப்பட்டுவிட்டாய்?

त्वं मयात्मविनाशार्थं भवनं स्वं प्रवेशिता । अविज्ञानान्नृपसुता व्याली तीक्ष्णविषा यथा ॥

नृपसुता “ராஜகுமாரியாகிய
त्वं நீ
तीक्ष्णविषा கொடியவிஷமுள்ள
व्याली ஸர்ப்பம்
यथा எவண்ணமோ, அவ்
வண்ணமே
आत्मविनाशार्थं எனக்கே அழிவு
உண்டாகுமென்பதை

अविज्ञानात् தெரியாமையால்
मया என்னால்
स्वं எனது
भवनं மாளிகையில்
प्रवेशिता வைத்துக்கொள்ளப்
பட்டனை.

जीवलोको यदा सर्वो रामस्याह गुणस्त्वम् । अपराधं कमुद्दिश्य त्यक्ष्यामीष्टमहं सुतम् ॥

जीवलोको “ஜனசமுஹம்
सर्वः எல்லாமும்,
रामस्य रामனுடைய
गुणस्त्वं குணங்களின் புகழை
आह சொல்லிற்று.
यदा அப்படியிருக்கையில்
कं எந்த

अपराधं குற்றத்தை
उद्दिश्य கொண்டு
अहं நான்
इष्टं விருப்பிற்கெல்லாம்
பாத்திரமான
सुतं குமாரனை
त्यक्ष्यामि கைவிடுவேன்.

कौसल्यां वा सुमित्रां वा त्यजेयमपि वा श्रियम् । जीवितं वाऽऽत्मनो रामं न त्वेव पितृवत्सलम् ॥

कौसल्यां वा “கௌஸல்யையையா
यिணும்
सुमित्रां वा சுமித்திரையையா
யிணும்
श्रियं वा சம்பத்தையையிணும்
आत्मनः என்

जीवितं अपि वा பிராணனையையிணும்
त्यजेयं விட்டுவிடுவேன்.
पितृवत्सलं பிதுருவத்ஸலனான
रामं तु ராமனையோவென்றால்
न एव மாட்டவேமாட்டேன்.

परा भवति मे प्रीतिर्दृष्ट्वा तनयमग्रजम् । अपश्यतस्तु मे रामं नष्टं भवति चेतनम् ॥ १२ ॥

मे “எனது
अग्रजं மூத்த
तनयं குமாரனாகிய
रामं ராமனை
दृष्ट्वा எதிரில்கண்டால்
परा மிக்க

प्रीतिः ஆனந்தம்
भवति உண்டாகிறது.
अपश्यतः तु காணாமல் பிரிந்தா
मे என் [லோவென்றால்
चेतनं அறிவு
नष्टं भवति கலங்கிவிடுகிறது.

तिष्ठेद्योको विना सूर्यं सस्यं वा सलिलं विना । न तु रावं विना देहे तिष्ठेत्तु मम जीवितम् ॥

சூர்ய் வினா	"சூரியனில்லாமலே	வினா து	விட்டுப்பிரிந்தேனென்
லாக:	உலகமும்	மம	எனது [ரூல்]
சலிலம் வினா	ஜலமில்லாமலே	தே	தேகத்தில்
சச்ய் வா	பயிரும்	ஜிவித்	உயிர்
திஸ்தே	ஒருக்கால் வாழ்க்கை	து	ஒருக்காலும்
ரம்	ராமனை [ம]	திஸ்தே ந	தங்காது.

तदलं त्यज्यतामेष निश्चयः पापनिश्चये । अपि ते चरणौ मूर्धा स्पृशाम्येष प्रसाद मे ॥

பாபநிஷ்யே	{ "கெடுதி செய்வதில் புத்தியைச் செலுத் தினிப்பவனே!	ஔ:	இந்த நான்
தவ் அலம்	இப்பொழுது இத்தேர	தே	உனது
ஔ:	இந்த [ஒருக்கட்டும்.	சரணு	பாதங்களை
நிஷ்ய:	எண்ணம்	மூர்ஜா	தலையால்
த்யஜ்யதா	விடப்பட்டும்.	அபி ஸ்ப்ரஸாமி	தொட்டுமா?
		மே	என்மீது
		ப்ரஸாட்	கருணைகொள்.

किमिदं चिन्तितं पापे त्वया परमदारुणम् ॥ १५ ॥

பாபே	"அடிபாவி!	தவ்யா	உன்னால்
இதம்	இந்த	கி	ஏன்
பரமதாருணம்	மஹா கொடுமையா	சிந்திதம்	மனதில் வாக்விக்கொ ன்னப்பட்டது.

अथ जिज्ञाससे मां त्वं भरतस्य प्रियाप्रिये । अस्तु यत्तत्त्वया पूर्वं व्याहृतं राघवं प्रति ॥
स मे ज्येष्ठः सुतः श्रीमान् धर्मज्येष्ठ इति व मे । तत्त्वया प्रियवादिन्या सेवार्थं कथितं भवेत् ॥
तच्छ्रुत्वा शोकसन्तप्ता सन्तापयसि मां भृशम् । आविष्टाऽसि गृहं शून्यं सा त्वं परवशं गता ॥

தவ்யா	"உன்னால்	ப்ரியவாடின்யா	இனிக்கப்பேசும்
பூர்வ்	முன்	தவ்யா	உன்னால்
ராவய்	ராமனை	சேவார்ய்	உன் மனதை ரஞ்சிப் பிக்க
ப்ரதி	குறித்து	கயிதம்	சொல்லப்பட்டதாக
ஸ்ரீமானு	'செல்வனான	ப்ரவேத்	இருக்கக்கூடும்.
ச:	அவன்	சா	அப்பேர்க்கொத்த
மே	எனக்கு	தவ்	ஃ
ஜ்யேஸ்த: சுத:	ஜெபக்டபுத்திரன்	ப்ரவய்	பிறர் பேர்தனையை
மே	எனக்கு	ஸுவா	சொமேற்கொண்டு,
ப்ரம்ஜ்யேஸ்த:	தருமநெறியா ஆயர்ந்த	கதா	சுடுபட்டு விட்டவளாய்
இதி இவ	இவ்வாறாக [வன்.]	சாகஸந்தஸா	மனவேகனைப்படுகின்
யத்	எது	சூன்ய்	பாழ் [நவனாய்]
வ்யாஹ்ரத்	சொல்லப்பட்டதோ	ஸூஹ்	உன்னை
சவ்	அது		

आविष्टा	புகுந்தவளாய்
असि	இருக்கிறாய்.
तत्	ஆகையால்
मां	என்னை
मृशं	மிகவும்
सन्तापयसि	வருத்துகின்றாய்.
तत्	அது

इक्ष्वाकूणां कुले देवि सम्प्राप्तस्सुमहानयम् ।

नयसम्पन्ने	“நியாயவழியிலேயே
देवि	தேவி! [நின்ற
ते	உனது
मतिः	புத்தி
विकृता	கெட்டுவிட்டது
यत्	என்றால்,

अस्तु	இருக்கட்டும்.
भरतस्य	பரதனிடம்
प्रियाप्रिये	அன்பு அன்பில்லாமை
	என்கிற விஷயத்தில்,
त्वं	நீ
मां	என்னை
जिज्ञाससे अथ	பரீக்ஷித்தறிய விரும்பு
	கிறாயா என்ன?

अनयो नयसम्पन्ने यत्र ते विकृता मतिः॥

इक्ष्वाकूणां	இக்ஷ்வாகுக்களுடைய
कुले	வம்சத்தில்
सुमहान्	பெரும்
अनयः	கேடு
अयं	இதோ
सम्प्राप्तः	வந்துவிட்டது.

न हि किञ्चिदयुक्तं वा विप्रियं वा पुरा मम । अकरोस्त्वं विशालाक्षि तेन न श्रद्धाभ्यहम्॥

विशालाक्षि	“மகாபுகழ்படைத்த
	வனே!
पुरा	இதுவரையில்
मम	எனக்கு
अयुक्तं वा	தீமைமையாவது
विप्रियं वा	அப்ரியத்தையாவது

किञ्चित्	எதையும்
त्वं	நீ
अकरोः न	செய்ததில்லை.
तेन हि	அதனால்தான்
अहं	நான்
श्रद्धाभि न	நம்ப முடியவில்லை.

ननु ते राघवस्तुल्यो भरतेन महात्मनाः । बहुशो हि स्य बाले त्वं कथाः कथयसे मम॥

ननु	“அடியே!
	{ நல்லது பொல்லாதது
बाले	{ அறியாதிருக்கும்
	{ ஜடமே!
त्वं हि	நீயே
मम	என்னிடம்
बहुशः	பலமுறை

ते	உனக்கு
राघवः	ராமன்
महात्मना	மஹாத்மாவான
भरतेन	பரதனோடு
तुल्यः	துல்யன் என்று
कथाः	விஷயங்களை
कथयसे स	சொல்லியிருக்கின்றாய்.

तस्य धर्मात्मनो देवि वने वासं यशस्विनः । कथं रोचयसे भीरु नव वर्षाणि पञ्च च॥

भीरु	“மனத்திடரில்லாத
	வீரன்க்கும்
देवि	மஹிஷியே!
धर्मात्मनः	தருமாத்மாவென
यशस्विनः	திருலோகப்பிரகித்தி
तस्य	அவனுக்கு [பெற்ற

नव	ஒன்பது
पञ्च च	ஐந்துகூடிய
वर्षाणि	வருஷங்கள்
वने वासं	காட்டில் வனித்தலை
कथं	எப்படித்தானோ
रोचयसे	நீமனதில்கொண்டாயி

अत्यर्थं सुकुमारस्य तस्य धर्मे धृतात्मनः । कथं रोचयसे वासमरण्ये भृशदारुणे ॥ २३ ॥

सुकुमारस्य	“கஷ்டமின்னதென் று தெரியாமலிருக்கு மதிபால்தகையிலி ருக்கின்றவனும், அப்படியிருந்தும் இது ற்குள்ளேயே தருமமொன்றில் அச்சஞ்சலப்பற்றுடை யவனுமாகிய	तस्य भृशदारुणे अरण्ये वासं कथं रोचयसे	அவனுக்கு மிக்க பயங்கரமாகிய மனுவாய் சஞ்சாரமற்ற கானகத்தில் வவரித்தலை எப்படித்தானோ நீ மனதில் கொண் டாய்?
------------	---	--	---

रोचयस्यभिरामस्य रामस्य शुभदर्शने । तव शुश्रूषमाणस्य किमर्थं विप्रवासनम् ॥ २४ ॥

शुभदर्शने	“எதிலும் நல்லதை யொன்றையே கொண் டாடுகின்றவனே! உனக்கு சற்றும் மனங்கோறா மல் சுச்சுறவை செய் கின்றவனும்	अभिरामस्य रामस्य विप्रवासनं किमर्थं रोचयसि	உனகுக்கே அபிராம னப் விளங்கிக்கொ ண்டிருக்கும் ஸ்ரீராமனுக்கு அரண்யவாஸத்தை எதுகாரணமாய் நீ ம னதில் கொண்டாய்?
-----------	---	---	--

रामो हि भरताद्भ्यस्तव शुश्रूषते सदा । विशेषं त्वयि तस्मात्तु भरतस्य न लक्षये ॥ २५ ॥

तव सदा भरतात् रामः हि भूयः शुश्रूषते तु	“உனக்கு எப்பொழுதும் பரதனைக்காட்டிலும் ராமன் தான் அதிகமாய் சுச்சுறவை செய்கிறான். அதுவுமன்றி	त्वयि भरतस्य तस्मात् विशेषं न लक्षये	உன்னிடத்தில் பரதனுக்கு அவனைவிட மேன்பட்டபற்றை நான் கண்டேன்.
---	--	--	--

शुश्रूषां गौरवं चैव प्रमाणं वचनक्रियाम् । कस्ते भूयस्तरं कुर्यादन्यत्र मनुजर्षभात् ॥ २६ ॥

ते गौरवं च प्रमाणं	“உனக்கு பூஜாஹமாய் கொண் டாடப்பட்டதாய் விளங்குகிறதும், சொன்ன காரியம் மு டிவுபெறுமோ முடிவு பெறுதோ என்கிற சந் தேகத்திற்கிடமில்லா தவண்ணமாய்	वचनक्रियां एव शुश्रूषां मनुजर्षभात् भूयस्तरं अन्यत्र कः कुर्यात्	உமனப்படி முடிபெ றுகிறதமாகிய சுச்சுறவையை புருஷோத்தமனைக் காட்டிலும் விசேஷமாய் வேறு எவன் செய்வான்?
--------------------------	--	--	---

बहूनां स्त्रीसहस्राणां बहूनां चोपजीविनाम् । परिवादोऽपवादो वा राघवे नोपपद्यते ॥२७॥

राघवे	“ஸ்ரீராமனிடத்தில்	उपजीविनां च	வேலைக்காரர்களுக் குள்ளும்
हूनां	பல	परिवादः	நீயச் செயல்தானாகட் டும்
सहस्राणां	ஆயிரம் பெண்களுக் குள்ளும்	अपवादः वा	தீயகுணம்தானாகட் டும்
बहूनां	பல	उपपद्यते न	ஏற்பட்டதில்லை. [டும்

सान्त्वयन् सर्वभूतानि रामः शुद्धेन चेतसा । गृह्णाति मनुजव्याघ्रः प्रियैर्विषयवासिनः ॥

मनुजव्याघ्रः	“புருஷோத்தமனாகிய	सान्त्वयन्	ஆதரித்துக்கொண்டு
रामः	ஸ்ரீராமன்	विषयवासिनः	நாட்டிலுள்ளாரை
सर्वभूतानि	எல்லாப்பிராணிகளை யும்	प्रियैः	இஷ்டமாயிருக்கும் பேருதவிகளால்
शुद्धेन	பரிசுத்தமான	गृह्णाति	தன்வசமாக்கியிருக்கி றான்.
चेतसा	மனத்தினால்		

सत्येन लोकाञ्जयति दीनान्दानेन राघवः । गुरुञ्छुश्रूषया वीरो धनुषा युधि शत्रवान् ॥

वीरः	“வீரனாகும்	दीनान्	வறுமையாளர்களை
राघवः	ஸ்ரீராமன்	दानेन	கொடையாலும்,
शत्रवान्	அபாரதிகளை	लोकान्	உலகங்களை
युधि	யுத்தத்தில்	सत्येन	வாய்மையாலும்
धनुषा	கோதண்டத்தாலும்,	जयति	தன்வசமாக்கியிருக் கிறான்.
गुरुन्	பெரியோர்களை		
शुश्रूषया	சொன்னசொல் தவ றாது நடப்பதாலும்		

सत्यं दानं तपस्त्यागो मित्रता शौचमार्जवम् । विद्या च गुरुशुश्रूषा ध्रुवाण्येतानि राघवे ॥

सत्यं	“சொன்னசொல் தவறாமல்,	शौचं	உள்ளும் புறமும் பரி சுத்தமாயிருத்தல்,
दानं	{ பதைவுகளையிருந்தா லும் சாணாகதி செய் தவர்களையேற்றுக் கொள்ளல்	अर्जवं	அடக்கம்,
मित्रता	ஆபியர்களை கார்த்த	विद्या	தத்வக்ஞானம்,
त्यागः	தண்ணீர் [குளல்,	गुरुशुश्रूषा	{ பெரியோர்களுக்கு மலங்கொணாது நட க்கிறது
तपः	சுவர்க்கம்பெற ஒருவர் செய்யும் காயக்கேசம்,	एतानि च	இவைகளெல்லாமும்
		राघवे	ஸ்ரீராமனிடத்தில்
		ध्रुवाणि	குடிகொண்டிருக்கின் றன.

तस्मिन्नार्जवसम्पन्ने देवि देवोपमे कथम् । पापमाशंससे रामे महर्षिसमतेजसि ॥ ३१ ॥

देवि	“தேவி!	आर्जवसम्पन्ने	நற்குணசாலியாய்
तस्मिन्	அப்பேர்க்கொத்த	देवोपमे	தெய்வம் போன்றவ னும்

महर्षिप्रियमतेजसि { மகரிஷிகளுக்கெதத்
த தெஜஸ்ஸுடன் வி
ராமே { னங்குநிறவனுமாயிய
ஸ்ரீராமனிடத்தில்

पापं நீங்கை
कथं எப்படி
आशंससे நீ கருதுகின்றாய்?

न स्मराम्यप्रियं वाक्यं लोकस्य प्रियवादिनः । स कथं त्वत्कृते रामं वक्ष्यामि प्रियमप्रियम्॥

लोकस्य “உலகத்திற்கு
प्रियवादिनः அன்பாகவே பேசுவ
னுக்கு
अप्रियं அநிதமாயிருக்கும்
वाक्यं நியமனத்தை
न स्मरामि நான் விதிக்கமாட்
டேன்.

सः அந்த நான்
त्वत्कृते உனக்காகவும்
प्रियं பரியனாகிய
रामं ஸ்ரீராமனிடம்
अप्रियं அநிஷ்டத்தை
कथं எப்படி
वक्ष्यामि சொல்லுவேன்?

क्षमा यस्मिस्तपस्यागः सत्यं धर्मः कृतज्ञता । अविहिंसा च भूतानां तमृते का गतिर्मम ॥

त्यागः “ஸ்வார்த்தமின்றி
तपः பிறர் நன்மைக்குப்
பாடுபடுதல்,
भूतानां உயிர்ப்பாணிகளுக்கு
अविहिंसा யாதொரு தீங்கும்
நினையாதபடி.
क्षमा { எப்படிப்பட்ட அபரா
தத்தையும் பொறுத்
துக்கொள்ளல்,
कृतज्ञता நல்லொழுக்கமாகிய
धर्मः च தருமமும்

यस्मिन् எவனொருவனிடத்தி
லோ
त அந்த
सत्यं { ஸத்யனை ஒரு பெ
யர்கொண்டு லோகத்
தரால் அழைக்கப்
படும் ஸ்ரீராமனை
कृते தவிர
मम எனக்கு
गतिः கதி
का எது?

मम वृद्धस्य कैकेयि गतान्तस्य तपस्विनः । दीनं लालप्यमानस्य कारुण्यं कर्तुमर्हसि ॥

कैकेयि “கைகேயி!
गतान्तस्य லோகவாழ்வின முடி
வுதசையாகிற
वृद्धस्य பெழுவயதிலிருப்பவ
ளும்
तपस्विनः மனம் நொந்தவனாய்
दीनं தீனமாய்

लालप्यमानस्य பலவாராய் வேண்டிக்
கொள்ளும்
मम என் விஷயத்தில்
कारुण्यं கருணையை
कर्तुं செய்வ
अर्हसि தீட்சிக்கவேண்டும்.

पृथिव्यां सागरान्तायां यत्किञ्चिदधिगम्यते । तत्सर्वं तव दास्यामि मा च त्वां मन्युराविशेत् ॥

सागरान्तायां “கடல்குழித்த
पृथिव्यां உலகத்தில்
यत्किञ्चित् எப்படிப்பட்டதாயி
अधिगम्यते கிடைக்கிறதோ, [எது
तव सर्वं அடுத்தல்லவற்றையும்

तव உனக்கு
दास्यामि நான் கொடுக்கிறேன்.
त्वां च உனக்கும்
मन्युः ஆசாபங்கம்
मा आविशेत् இருக்கவேண்டாம்.

अञ्जलिं कुर्मि कैकेयि पादौ चापि स्पृशामि ते । शरणं भव रामस्य माऽधर्मो मामिह स्पृशेत् ॥

கைகேயி	“கைகேயி,	शरणं	புகழிடமாக
ते	உனக்கு	भव	நீ ஆகுவாயாக.
अञ्जलिं	அஞ்சலியை	इह	இன்றையத்தில்
कुर्मि	செட்கிறேன்.	मां	என்னை
पादौ च	இருபாதங்களிலும்,	अधर्मः	தருமவிரুদ্ধமானது
अपि स्पृशामि	விழுட்டுமா? என்ன?	मा स्पृशेत्	பற்றாதிருக்கவேண்
रामस्य	ஸ்ரீராமனுக்கு		டும்.”

इति दुःखाभिसन्तप्तं विलपन्तमचेतनम् । घूर्णमानं महाराजं शोकेन समभिप्लुतम् ॥ ३७ ॥
पारं शोकार्णवस्याशु प्रार्थयन्तं पुनः पुनः । प्रत्युवाचाथ कैकेयी रौद्रा रौद्रतरं वचः ॥

रौद्रा	விபத்துக்கே காரண	शोकार्णवस्य	சோகக்கடலின்
	பூதமாய் விளங்கிய	पारं	முடிவை
कैकेयी	கைகேயிதேவியார்,	पुनः पुनः	பலவாறாய்
अचेतनं	மெய்மறந்தவராய்	इति	மேற்கண்டவண்ண
	தூர்ப்பாக்கத்தால் மி		மாய்
दुःखाभिसन्तप्तं	{ கவும் பரிதபித்துக்	प्रार्थयन्तं	வேண்டுகின்ற
	கொண்டு	महाराजं	சக்கிரவர்த்தியாரைப்
विलपन्तं	கண்ணீர் சொரிகின்ற		பார்த்து
	வராய்	आशु	தச்சூனமே
घूर्णमानं	{ இங்குமங்கும் புரண்	रौद्रतरं	இன்னும் கொடியதா
	டுகொண்டிருக்கிற		யிருக்கும்
	வராய்	वचः	சொல்லை
शोकेन	மனவிசாரத்தால்	अथ	பின்வருமாறு
समभिप्लुतं	புண்பட்டவராய்	प्रत्युवाच	பதிலாகச்சொன்னான்.

यदि दत्त्वा वरौ राजन् पुनः प्रत्यनुत्प्यसे । धार्मिकत्वं कथं वीर पृथिव्यां कथयिष्यसि ॥

वीर	“எனது கணவனாகிய	प्रत्यनुत्प्यसे	பச்சாத் தாபப் படுகின்
राजन्	சக்கிரவர்த்தியாரே!	यदि	என்கிறபடியால் [நீர்.
वरौ	இரண்டு வரங்களை	पृथिव्यां	உலகில்
दत्त्वा	வாக்களித்துவிட்டு,	धार्मिकत्वं	தருமநெறி வழவாது
पुनः	அதன்பின்னர்		நடந்தீரென்பதை
		कथं	எங்ஙனம்
		कथयिष्यसि	சொல்லிக்கொள்ளீர்.

यदा समेता बहवस्त्वया राजर्षयः सह । कथयिष्यन्ति धर्मज्ञास्तत्र किं प्रतिवक्ष्यसि ॥

त्वया सह	“உம்மோடுகூட	कथयिष्यन्ति यदा	இகழ்ந்து விசாரிப்பார்
समेताः	சபையில் கூடிய		களாகில்
धर्मज्ञाः	தர்மமறிந்தவர்களும்	तत्र	அப்பொழுது
राजर्षयः	ராஜர்ஷிகளும்	किं	எவ்வாறு
बहवः	மற்ற பலரும்	प्रतिवक्ष्यसि	விடைசொல்லுவீர்?.

यस्याः प्रयत्ने जीवामि या च मामभ्यपालयत् । तस्याः कृता मया मिथ्या कैकेय्या इति वक्ष्यसि ॥

यस्याः "எவருடைய
 प्रयत्ने எனக்கத்தால்
 जीवामि நான் பிழைத்திருக்
 मां என்னை [கிறேனோ
 या எவன்
 अभ्यपालयत् பாதுகாத்தனளோ,
 तस्याः அந்த

कैकेय्या: கைகேயிக்கு
 मया என்னால்
 मिथ्या } வாந்தத்தம் பண்ணி
 कृता } செய்யாமல் பொய்யா
 इति என்று [க்கப்பட்டது
 वक्ष्यसि च சொல்லவேண்டியிருக்
 குமே.

किल्बिषत्वं नरेन्द्राणां करिष्यसि नराधिप ।

नराधिप "சக்கிரவர்த்தியாரே!
 यः ஏதோ ஒரு
 वरं வரத்தை
 दत्त्वा வாந்தத்தம் பண்ணி
 விட்டு,
 अथ இப்பொழுது

यं दत्त्वा वरमद्यैव पुनरन्यानि भापसे ॥

अन्यानि மாறானமொழிகளை
 भापसे உரைக்கின்றீர்,
 नरेन्द्राणां एव மன்னவர்களுக்கே
 किल्बिषत्वं ஒரு குறையை
 करिष्यसि पुनः விளைவிக்கப்போகிறீ
 रा என்ன?

शैव्यः श्येनकपोतीये स्वमांसं पक्षिणे ददौ ।

शैव्यः "சிபிசக்கிரவர்த்தியா
 श्येन- } இந்திரன் பருந்தாக
 कपोतीये } வும் அக்னிபகவான்
 புருவாகவும் உருவம்
 தரித்து சண்டை
 போடுவதாய் நடனம்
 செய்துகொண்டு
 வந்தபொழுது
 स्वमांसं தனது மாம்சத்தை

अलर्कश्चक्षुषी दत्त्वा जगाम गतिमुत्तमाम् ॥

पक्षिणे பருந்தாயிருந்த இந்தி
 ददौ *கொடுத்தருளினார்.
 अलर्कः அவர்களுக்கும் ஓர்
 चक्षुषी தனது இருகண்களை
 दत्त्वा & பிடுங்கிக்கொடுத்த
 उत्तमां உத்தம [விட்டு,
 गतिं जगाम அதையை அடைந்தார்.

[*புருவாயிருந்த அக்னிதேவனுக்கு வாந்தத்தம் முன்னமேயே பண்ணியிருத்
 ததினால்]

[§ இருகண்களையும் இழந்த ஓர் பிராமணனுக்கு முன்னமேயே வாந்தத்தம்
 பண்ணிவிட்ட காரணத்தால்]

सागरः समयं कृत्वा न वेलाभतिवर्तते । समयं माऽनृतं कार्षीः पूर्ववृत्तमनुस्मरन् ॥४४॥

सागरः "சமுத்திரம்
 समयं { தேவர்கள் கரையை
 தாண்டுவராமல் இரு
 कृत्वा { க்கவேண்டுமென பி
 वेलां { ரார்த்தித்ததற்கு அ
 { ப்படியே செய்வதாய்
 { ஏற்றுக்கொண்டு விட்டு,
 { கரையை

अतिवर्तते न கடக்காதிருக்கிறது.
 एवं இதுவரையில் இருக்
 वृत्तं தருமநெறியை [கின்ற
 अनुस्मरन् மனதில் வாங்கிக்
 கொண்டு,
 समयं வாக்குதத்தத்தை
 अनृतं பொய்யாக
 मा कार्षीः செய்யாதேயும்.

सत्यं धर्मं परित्यज्य रामं राज्येऽभिषिच्य च । सह कौसल्यया नित्यं रन्तुमिच्छसि दुर्मते ॥

दुर्मते { “அதர்மத்தில் புத்தி
யை செலுத்தியிருக்
கின்றவரே!

सत्यं சொன்னசொல் தவ
ருமையாகிற

धर्मं தருமத்தை
परित्यज्य கைநழுவிட்டு,

भवत्वधर्मो धर्मो वा सत्यं वा यदि वाऽनृतम् । यच्चया संश्रुतं मद्यं तस्य नास्ति व्यतिक्रमः ॥

अधर्मः அதர்மமாகவாவது

धर्मः वा தருமமாகவாவது

सत्यं वा நேறதுபூர்வமான நிப
ந்தனையாகவாவது

अनृतं वा { நேறதுபூர்வத்திற்கு
ஒவ்வாத அபிப்பிரா
யமாகவாவது

भवतु இருக்கட்டும்.

अहं हि विषमद्यैव पीत्वा बहु तवाग्रतः । पश्यतस्ते मरिष्यामि रामो यद्यभिषिच्यते ॥

रामः “ராமன்

अभिषिच्यते यदि அபிஷேகம் பண்ணப்

अहं நான் [படுவானாகில்

अथ एव உடனேயே

ते உமது

पश्यतः கண்முன்பாகவே

बहु கடும்

राज्ये ராஜ்யத்தில்

रामं ராமனை

अभिषिच्य முடிசூட்டிவைத்து,

कौसल्यया सह கௌஸல்யயோடு கூட

नित्यं எக்காலத்திலும்

रन्तु வரழ

इच्छसि च உத்தேசிக்கின்றீரே.

यदि எப்படியானாலுஞ்சரி

यया உம்மால்

मद्यं எனக்கு [டது

संश्रुतं வாக்களிக்கப்பெட்-

यत् ஒன்றுண்டென்றால்

तस्य அதற்கு

व्यतिक्रमः தவறுதல்

अस्ति न வேண்டாம்.

विषं விஷத்தை

पीत्वा குடித்து,

तव உமது

अग्रतः முன்னிலையிலேயே

मरिष्यामि உயிரை மாய்த்துவிடு

वेचनं ; வேன் ;

हि நிச்சயம்.

एकाहमपि पश्येयं यद्यहं राममातरम् । अञ्जलिं प्रतिगृह्णन्तीं श्रेयो ननु मृतिर्मम ॥ ४८ ॥

एकाहं अपि “ஒருநாள்கூட

राममातरं ராமனது தாயை

अञ्जलिं மரியாதையை

प्रतिगृह्णन्तीं பெற்றுக்கொள்பவ

ளாய்

अहं நான்

पश्येयं यदि பார்ப்பதைக்காட்டி.

मम எனக்கு [லும்

मृतिः சாவு

श्रेयः ननु உத்தமமன்றோ?

भरतेनात्मना चाहं शपे ते मनुजाधिप । यथा नान्येन तुष्येयमृते रामविवासनात् ॥ ४९ ॥

भरतेन “பரதன்மீதும்

आत्मना च என்மீதும்

अहं நான்

ते உமக்கு

शपे ஆணையிட்டுச்சொல்

லுகின்றேன்.

मनुजाधिप சக்கிரவர்த்தியாரே!

रामविवासनात् ऋते ராமன் காட்டிற்குப்

போவதாலன்றி

अन्येन यथा வேறு எதாலும்

तुष्येयं न நான் திருப்தியடைய

மாட்டேன்.

एतावदुक्त्वा वचनं कैकेयी विरराम ह । विलपन्तं च राजानं न प्रतिव्याजहार सा ॥ ५० ॥

एतावत्	இவ்வளவு	सा	அவள்
वचनं	சொல்லை	विलपन्तं	கண்ணிச் சொரிந்து கதறும்
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,	राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரை
कैकेयी	கைகேயிதேவியார்	न प्रतिव्याजहार च	ஆர்வாசப்படுத்திப் பேசாமலேயிருந்து விட்டாள்.
विरराम	ஓய்ந்தாள்.		
ह	என்ன கஷ்டம்!		

श्रुत्वा तु राजा कैकेय्या वृत्तं परमदारुणम् । रामस्य च वने वासमैश्वर्यं भरतस्य च ॥
नाभ्यभाषत कैकेयीं मुहूर्तं व्याकुलेन्द्रियः । प्रैक्षतानिमिषो देवीं प्रियामप्रियवादिनाम् ॥

कैकेय्याः	கைகேயியினது	तु	அப்பொழுது
भरतस्य	பரதனுக்கு	मुहूर्तं	ஒரு முறுர்த்தம் காலம்
ऐश्वर्यं च	பட்டம்ருட்டி வைப்ப தைப்பற்றியும்,	व्याकुलेन्द्रियः	ஐம்புலங்களும் கலங்கப் பெற்றார்.
रामस्य	ராமனுக்கு	अप्रियवादिनीं	தீயச்சொல்லைத்திட மாயுரைத்த
वने	காட்டில்	प्रियां	பிரியவாயிருந்த
परमदारुणं	மஹா கஷ்டமாயிருக்க கும்	देवीं	மணியாட்டாயிய
वासं च	வசித்தலைப்பற்றியது மாய	कैकेयीं	கைகேயிதேவியாரை
वृत्तं	வேண்டுகோளுக்கு	अनिमिषः	துமைகொட்டாமல்
श्रुत्वा	திருச்செவி சாத்தி அருளிய	प्रैक्षत	விழித்துப்பார்த்தார்.
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	अभ्यभाषत न	வாய்திறந்து பேசாம விருத்தவிட்டார்.

तां हि वज्रसमां वाचमाकर्ण्य हृदयाप्रियाम् । दुःखशोकमयीं श्रुत्वा राजा न सुखितोऽभवत् ॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	दुःख-शोकमयीं	தருமசெறி வருவாத ருக்கவேண்டுமென் திற கஷ்டத்தால் மனம் புண்பட்டிருப் பதை
तां	அந்த		நினைத்துக்கொண்ட ருத்தவண்ணமே
वज्रसमां	இடியை ஒத்தவண்ண மாய	श्रुत्वा हि	எனது ஒரு சமாதா னத்தை கண்டுவிட் ஆகவில்லை, [டவராக
हृदयाप्रियां	நெஞ்சைப்பிணக்கிற தாவிருக்கின்ற	सुखितः	
वाचे	சொல்லுக்கு	अभवत् न	
आकर्ण्य	செவியார், து விட்டி,		

स देव्या व्यवसायं च घोरं च शपथं कृतम् । ध्यात्वा रामेति निश्चय्य छिन्नस्तरुनिवापतत् ॥

सः	ஆவர்	राम	'ராமா'
देव्याः	தேவியாரின்	इति	என்று
व्यवसायं च	குயத்தியையும்	निश्चय्य	வாய்விட்டுச் சொல்லி
घोरं	கோரமாய்	छिन्नः	வெட்டுண்ட [விட்டு,
कृतं	செய்த	तरुः	விருகடும்
शपथं च	சபதத்தையும்	इव	போல்
ध्यात्वा	கிணத்து,	अपतत्	கீழேவிழுந்தார்.

नष्टचित्तो यथोन्मत्तो विपरीतो यथाऽऽतुरः । हततेजा यथा सर्पो बभूव जगतीपतिः ॥

जगतीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	आतुरः यथा	நோயாளிபோலவும்
उन्मत्तः यथा	பைத்தியம் பிடித்த வன்போலவும்	हततेजाः	மந்திரத்தினால் கொட்ட மடக்கப்பட்ட
विपरीतः	தாறுமாறாக	सर्पः यथा	அரவம்போலவும்
नष्टचित्तः	பிதற்றுகிற	बभूव	இருந்தார்.

दीनया तु गिरा राजा इति होवाच कैकयीम् ॥ ५६ ॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	ह	மிகக் கஷ்டமாய்
दीनया	திடனிழந்த	तु	இதுவிஷயத்தில்
गिरा	குரலோடு,	इति	பின்வருமாறு
कैकयीं	கைகேயியைப்பார்த்து	उवाच	மொழிந்தார்.

अनर्थमिममर्थाभं केन त्वमुपदर्शिता । भूतोपहतचित्तेव ब्रुवन्ती त्वं न लज्जसे ॥ ५७ ॥

केन	"எவனால்	त्वं	நீ
त्वं	நீ	भूतोपहतचित्ता	பிசாசம் பிடித்த மன துற்றவன்.
इमं	இந்த	इव	போல்,
अर्थाभं	நல்லதுபோலிருக்கிற தாகிய	ब्रुवन्ती	பேசுகிறவளாய்
अनर्थं	அனர்த்தத்தை	लज्जसे न	வெட்கப்படாதிருக்கின்றாய்.
उपदर्शिता	உபதேசிக்கப்பட்டனை		

शीलव्यसनमेतत्ते नाभिजानाम्यहं पुरा । बालायास्तत्त्वित्वादीं ते लक्ष्ये विपरीतवत् ॥

पुरा	"இதுவரைக்கும்	अभिजानामि न	அறிந்திலேன்.
बालायाः	பாலய தசையிலிருந்த	तु	ஆனபடியால்
ते	உன்னிடத்தில்,	इदानीं	இப்பொழுது
एतत्	இப்படிப்பட்டதாகிய	तं	உன்னிடத்தில்
शीलव्यसनं	சிலக்குறை என்பதை	तत्	அதை
अहं	நான்	विपरीतवत्	புதிதாய்
		लक्ष्ये	நான் காண்கிறேன்.

कुतो वा ते भयं जातं या त्वमेवविधं वरम् । राष्ट्रे भरतमासीनं वृणीषे राघवं वने ॥

या	“எந்த அந்த	वरं	மனோரதத்தை
त्वं	நீ	वृणीषे	பிராந்திக்கின்றாய்,
भरतं	பாதினை	ते	உனக்கு
राष्ट्रे	ராஜ்யத்திலும்	भयं	மனந்தடுமாறுதல்
राघवं	ஸ்ரீராமனை	जातं	ஏற்பட்டிருப்பதற்கு
वने	காட்டிலும்	कुतः वा	என்னதான் காரண
आसीनं	இருப்பதுமாகிற		மோ தெரிசிறதில்லை
एवविधं	இப்படிப்பட்ட		

विरमैतेन भावेन त्वमेतेनानृतेन वा । यदि भर्तुः प्रियं कार्यं लोकस्य भरतस्य च ॥

भर्तुः	“கணவனுக்கும்	एतेन	இந்த
लोकस्य	உலகருக்கும்	भावेन	மனவிகாரத்தினாலே
भरतस्य च	பாதனுக்கும்		யும்
प्रियं	ஹிதமாயிருப்பதை	एतेन अनृतेन वा	இந்த குயத்திலே
त्वं	நீ		லேயும்
कार्यं यदि	செய்ய விரும்புவாயா	विरम	அணுக விடாது வில
	கில்		கிப்போவாயாக.

नृशंसे पापसङ्कल्पे क्षुद्रे दुष्कृतकारिणि । किं नु दुःखमलीकं वा मयि रामे च पश्यसि ॥

दुष्कृतकारिणि	“முற்பிறப்பில் செய்த பாபங்களின் பயனாய் மகாபாபியாய்	मयि	என்னிடத்தில்தானா
क्षुद्रे	தீங்கு விளைவிக்கிறதற் கென்றே உத்பவித் தவளாய்	रामे वा	கட்டும் ஸ்ரீராமனிடத்தில்
पापसंकल्पे	தீயத்தொழிலுக்கு சங் கல்பம் செய்துகொ ண்டுவிட்ட	अलीकं	தானாகட்டும் இவ்வுத்திற்கு விருக் தமாயிருக்கிற
नृशंसे	துஷ்டையே!	दुःखं च	அனியுடமாயிருக்கி றது
		किं नु	என்னதான்
		पश्यसि	நீ கண்டிருக்கின்றாய்?

न कथंचिद्वते रामाद्धरतो राज्यमावसेत् । रामादपि हि तं मन्ये धर्मतो बलवत्तरम् ॥ ६२ ॥

भरतः	“பாதன்	तं	அவனை
रामात् ऋते	ராமனன்றியில்	रामात् अपि	ராமனையும் காட்டி
कथञ्चित्	ஒருபொழுதும்		லும்
राज्यं	ராஜ்யத்தில்	धर्मतः	தருமநெறியில்
भावसेत् न	வலிக்கமாட்டான்.	बलवत्तरं	மேம்பட்டவனாக
हि	ஏனென்றால்	मन्ये	கான் அறிவேன்.

कथं द्रक्ष्यामि रामस्य वने गच्छेति भाषिते । मुखवर्णं विवर्णं तं यथैवेन्दुमुपप्लुतम् ॥ ६३ ॥

वनं	“காட்டிற்கு	उपप्लुतं	ராகுவால்பற்றப்பட்ட
गच्छ	போ	इन्दुं	சந்திரனை
इति	என்று	यथा	போன்றதாய்
भाषिते	சொல்லும்பொழுது	विवर्णं	வாடிக்கிடப்பதை
रामस्य	ராமனது	कथं एव द्रक्ष्यामि	எப்படித்தான் நான்
तं	அந்த		பார்த்து சகிப்பேன் ?
मुखवर्णं	முகசெனந்தரியத்தை		

तां हि मे सुकृतां बुद्धिं सुहृद्भिः सह निश्चिताम् । कथं द्रक्ष्याम्यपावृत्तां परैरिव हतां चमूम् ॥

सुहृद्भिः	“அன்பர்களோடு	परैः	சத்ருக்களால்
सह	கூட	चमू	சைன்யத்தை
निश्चितां	ஆலோசித்து நிச்சயிக் கப்பட்டதும்	हतां	அடியுண்டுகிடப்பதை
मे	எனது	इव	எவ்வண்ணமோ அல் வண்ணமே
सुकृतां	தருமநெறிக்கு ஒத்தி ருக்கிறதமான	अपावृत्तां	தலைகீழாய் தடுமாறி விட்டதை
तां	அந்த	कथं हि	எப்படித்தான்
बुद्धिं	நிர்மானத்தை	द्रक्ष्यामि	நான் சஹிப்பேன் ?

किं मां वक्ष्यन्ति राजानो नानादिग्भ्यः समागताः । वालो वतायमैश्वाकश्चिरं राज्यमकारयत् ॥

ऐश्वाकः	“இசைவாசுவம்சத்தில் பிறந்தவனும்	मां	என்னைப்பற்றி
बालः	அவிவேகியாயுமிருந் தும்	नानादिग्भ्यः	நாநாதிக்குகளிலி ருந்து
अयं	இவன்	समागताः	வந்திருக்கின்ற
चिरं	இத்தனைநாள் வரை யில்	राजानः	ஆரசர்கள்
किं	எப்படித்தானோ	वक्ष्यन्ति	இகழ்ந்து பேசிக் கொள்வார்கள்.
राज्यं	ராஜ்யத்தை	वत	{ ஐயோ! இதைவிட வேறு அவமானம் வேண்டுமோ ?
अकारयत्	ஆண்டுவந்தான் என்று		

यदा तु बहवो वृद्धा गुणवन्तो बहुश्रुताः । परिप्रक्ष्यन्ति काकुत्स्थं वक्ष्यामि किमहं तदा ॥

गुणवन्तः	“நற்குணசாலிகளென் றும்,	परिप्रक्ष्यन्ति	} விசாரிக்கின்றார்கள் என்கிறபடிஷத்தில்
बहुश्रुताः	வேத வித்துக்களென் றும்,	यदा	
बहवः	பிரசித்திபெற்று விளங்கும்	तदा	ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடி யதாயிருக்கிற எதை
वृद्धाः	பெரியோர்கள்	किं	நான்
काकुत्स्थं तु	கூராமனைப்பற்றி	अहं	மறுமொழியாய்க் கூறுவேன்?
		वक्ष्यामि	

कैकेय्या क्रिद्यमानेन रामः प्रवाजितो मया । यदि सत्यं ब्रवीम्येतत्तदसत्यं भविष्यति ॥

கைகேய்யா	“கைகேயியினால்	सत्यं	யதார்த்தத்தை
क्रिद्यमानेन	உபத்திரவிக்கப்பட்ட	ब्रवीमि यदि	பதிலங் சொல்லுகிறே
मया	என்னால்		னென்கிறபடியத்தில,
रामः	ஸ்ரீராமன்,	तत्	அது
प्रवाजितः	காட்டிற் கு அனுப்பப்	असत्यं	{ மகா சபையில் வாக்கு
	பட்டானென்கிற		தத்தம் செய்ததற்கு
एतत्	இந்த	भविष्यति	விருத்தமாக
			ஆகும்.

किं मां वक्ष्यति कौसल्या राघवे वनमास्थिते । किं चेनां प्रतिवक्ष्यामि कृत्वा विप्रियमोदशम् ॥

च	“இது இப்படியிருக்க	ईदृशं	இப்படிப்பட்டதாய்
कौसल्या	கௌசல்யை [ட்டும்;		ருக்கின்ற
राघवे	ஸ்ரீராமன்	विप्रियं	நெஞ்சைப்பிளக்கும்
वनं	காட்டிற் கு		அபசாரத்தை
आस्थिते	ஏகும்போது	कृत्वा	செய்துவிட்டு,
मां	என்னை	किं	எற்றுக்கொள்ளக்கூடி
किं	எப்படியும்		யதார்த்துக்குமெதை
वक्ष्यति	ஏகுவான்.	प्रतिवक्ष्यामि	சமாதானமாய்ச்
एनां	இவளுக்கு		சொல்லுவேன் ?

यदा यदा हि कौसल्या दासीवच्च सखीव च । भार्यावद्भगिनीवच्च मातृवचोपतिष्ठति ॥

यदा यदा	“அந்தந்த சமயத்திற்	भार्यावत्	பத்தினியாகவும்
	கேற்றவண்ணமாய்	भोगिनीवत् च	உடன்பிறந்தான்போல
कौसल्या हि	கௌசல்யயோ		வும்
दासीवत् च	வேலைக்காரி போலவும்	मातृवत् च	பெற்ற தாய்போலவும்
सखी इव च	தோழிபோலவும்	उपतिष्ठति	நடத்துவதற்குக்கருள்.

सततं प्रियकामा मे प्रियपुत्रा प्रियंवदा । न मया सत्कृता देवी सत्काराहां कृते तव ॥

प्रियपुत्रा	“பெறலரிய புதல்வனை	सत्काराहां	கொண்டுவதற்குரி
	ப்பெற்றவனாகும்,		மை பெற்றவனாகிய
मे	எனக்கு	देवी	பட்டமறியி
सततं	எக்காலத்திலும்	तव कृते	உன் நிமித்தமாய்
प्रियंवदा	மனதிற்கொத்தபடி		
	பேசுகிறவனாய்	मया	என்னால்
प्रियकामा	மனங்கொணாமல் நடப்	सत्कृता न	ஸ்தக்கரிக்கப்படவில்லை.
	பாலும்		

इदानीं तत्तपति मां यन्मया सुकृतं त्वयि । अपथ्यव्यञ्जनोपेतं भुक्तमन्नमिवातुरम् ॥ ७१ ॥

மயா
தவிய
சுகுரத்
யத்
தத்
மா
இதானீ
அதுரம்
“என்னால்
உன்னிடத்தில்
வைத்திருந்த பீர்தி
எதுவோ, [பானது
அது
என்னை
இப்பொழுது
ஓர் நோயாளியை

भुक्तं
अपथ्य-
व्यञ्जनोपेतं
अन्नं
इव
तपति
புஜித்துவிட்ட
உடம்பிற்கொவ்வாத
வ்யஞ்சனங்களோடு
கூடிய
உணவு
எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
பாதிக்கிறது.

विप्रकारं च रामस्य संप्रयाणं वनस्य च । सुमित्रा प्रेक्ष्य वै भीता कथं मे विश्वसिष्यति ॥

ராமஸ்ய ச
வனஸ்ய
சம்ப்ரயாணம்
விப்ரகாரம் ச
ப்ரேக்ஷ்ய வை
சுமித்ரா
“ஸ்ரீராமனுக்கே
காட்டிற்கு
போய்விடுகிறதாகிய
திச்செயலை
கண்டதுமே,
ஸுமித்திரை

भीता
कथं
मे
विश्वसिष्यति
உன்னம் கலக்கமுற்ற
வளாகி
எப்படித்தான்
என்னிடத்தில்
இனிமேலும் அன்பு
வைப்பாள்?

कृपणं वत वैदेही श्रोष्यति द्वयमप्रियम् । मां च पञ्चत्वमापन्नं रामं च वनमाश्रितम् ॥ ७२ ॥

வகை
ராமம்
வன்
அசிர்தம்
ச
மா
பஞ்சத்வம் அபந்
“வைதேஹி
ராமனை
வனத்தில்
வசித்தவனாகவும்
அதனால்
என்னை
மரணமடைந்தவனாக
வும்

अप्रियं
द्वयं च
श्रोष्यति
वत
कृपणम्
நெஞ்சைப்பிளக்கிற
தாயிருக்கின்ற
இவ்விரண்டையும்
செனிக்கொள்வான்.
ஐய்யோ!
அவனாக்கா இந்தக்
கஷ்டம்

वैदेही वत मे प्राणाञ्छोचन्ती क्षपयिष्यति । हीना हिमवतः पार्श्वे किन्नरेणेव किन्नरी ॥

மே
வத
வகை
ஹிமவத:
பாஷ்வே
“எனக்கு
என்ன தெளர்ப்பா
கயம்!
வைதேஹி
இமயமலையின்
சராவில்

किन्नरेण
हीना
किन्नरी इव
शोचन्ती
प्राणान्
क्षपयिष्यति
கின்னரனால்
கைவிடப்பட்ட
கின்னரபேடுபோலாகி
சோகத்தால் புலம்பு
உடிரை [பவளாய்
மாய்த்துவிடுவான்.

न हि राममहं दृष्ट्वा प्रवसन्तं महावने । चिरं जीवितुमाशंसे रुदन्तीं चापि मैथिलीम् ॥

ராமம்
மஹாவனே
ப்ரவஸந்தம் ச
மேதிலீ ஹி
ரூதந்தீ
“ஸ்ரீராமனை
பெரும் கானகத்திற்கு
ஏகிவிட்டவனாகவும்,
மைதிலியையும்
மனம்நொந்து கண்ணி
ர் பெருகவிட்டுக்கொ
ண்டிருப்பவளாயும்

दृष्ट्वा
अहं
चिरं अपि
जीवितुं
आशंसे न
கண்டு,
நான்
அதற்குமேலும்
பிழைத்திருக்க
விரும்பேன்.

सा नूनं विधवा राज्यं सपुत्रा कारयिष्यसि । रामे प्रव्राजिते देवि नाहं जीवितुमुत्सहे ॥

रामे	“ஸ்ரீராமன்	सा	அந்த நீ
प्रव्राजिते	காட்டி திரு ஏகிவிடு	विधवा	கைம்பெண்ணை
	வான் என்றால்	सपुत्रा	உனது புத்திரனுட
अहं	நான்		லிருந்து
जीवितुं	உயிருடனிருக்க	राज्यं	ராஜ்யத்தை
उत्सहे न	பொறேன்.	कारयिष्यसि	ஆண்டு வரலாம்.
नूनं	ஆகையால்	देवि	ஆம்மா!

सतीं त्वामहमत्यन्तं व्यवस्याम्यसतीं सतीम् । रूपिणीं विषसंयुक्तां पीत्वेव मदिरां नरः ॥

अहं	“நான்	मदिरां	வாய்க்கு ருசியாயிருக்
त्वां	உன்னை		கிற ஓர் பானத்தை
अत्यन्तं	முற்றிலும்	पीत्वा	குடித்து விட்டு,
सतीं	கொண்டாடத்தக்க	विषसंयुक्तां	அதன்பின்னர் விஷம்
रूपिणीं	கசிலமுற்றிருந்தவ		கலர்ந்திருப்பதை
	ளாகவும்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
असतीं सतीं	மரணிட உருவமெடுத்த		வண்ணமே
	துவந்த பேயெனவும்	व्यवस्यामि	நான் இப்பொழுது
नरः	ஓர் மனிதன்		கண்டுகொண்டேன்.

अनृतैर्वत मां सान्त्वैः सान्त्वयन्ती स भ्राषसे । गीतशब्देन संरुद्धं लुब्धो मृगमिवावधः॥

अनृतैः	“வஞ்சனைபரன	संरुद्धं	சிக்கிக்கொண்டுவிட்ட
सान्त्वैः	தேனொழுகும் சொற்	मृगं	ஓர் மாண
मां	என்னை [களால்	लुब्धः	ஓர் தேவன்
सान्त्वयन्ती	உத்ஸாஹப்படுத்து	इव	எவ்வண்ணமோ!
	கின்றவளாய்		அவ்வண்ணமே
भाषसे स	நீ பேசுவந்தாய்.	अवधीः	சவமாக்கிவிட்டாய்.
गीतशब्देन	இனிய குழலேசைசயி	वत	ஐயோ! எனக்குமென்
	னால்		ன மானக்கேடு!

अनार्य इति मामार्याः पुत्रविक्रायिकं ध्रुवम् । धिकरिष्यन्ति रथ्यासु सुरापं ब्राह्मणं यथा ॥

आर्याः	மறமன்கள்	यथा	எவ்வண்ணமோ
पुत्रविक्रायिकं	புத்திரனை துறந்து		அவ்வண்ணமே
	விட்ட	अनार्यः	‘சனன்’
मां	என்னைப்பற்றி	इति	என்று
सुरापं	கன்னாண்ட	ध्रुवं	நிச்சயமாய்
ब्राह्मणं	அந்தணனை	धिकरिष्यन्ति	இகழ்ந்து பேசுவார்
रथ्यासु	தெருந்தந்துகளில்		கள்.

अहो दुःखमहो कृच्छं यत्र वाचः क्षमे तव । दुःखमेवंविधं प्राप्तं पुराकृतमिवाशुभम् ॥

तव "உன்னுடைய
वाचः துவட்ட மொழிகளை
क्षमे செனிகொண்டு பொ
यत्र றுத்துவருகிறேன்,
एवंविधं என்கிற காரணத்தால்
पुराकृतं இப்படிப்பட்டதாகிய
अशुभं முற்பவத்தில் செய்த
दुःखं इव அதர்மத்தின் பயனாய்
कृच्छम् கஷ்டமே [வினைந்த

प्राप्तं { இப்பொழுது பிரத்ய
अहो { ஸ்தத்தில் அனுபவிக்
दुःखं { கப்படுகிறது.
अहो { அந்தோ!
दुःखं { கஷ்டமென்றாலும்
अहो { இப்படியாயிருக்கும்.
कृच्छम् { அந்தோ
{ சித்திரவதையாயிருக்
{ கிறதே.

चिरं खलु मया पापे त्वं पापेनाभिरक्षिता । अज्ञानादुपसंपन्ना रज्जुरुद्धन्विनी यथा ॥

पापे "அடி பாவி!
त्वं நீ
उद्धन्विनी கழுத்தில் சுருக்கிட்டு
रज्जुः यथा கயறாய் [க்கொல்லும்
उपसंपन्ना வந்துசேர்ந்தனை.
முற்பவத்தில் செய்த
पापेन { அதர்மங்களின் பய
{ னாய் இந்த ஜன்மத்
{ தில் கஷ்டங்களை
{ அனுபவிக்கவேண்டி
{ யவனாகிய

मया खलु என்னாலேயும்
अज्ञानात् உண்மை தெரியாம
यिना
चिरं இக்காலம்வரைக்கும்
अभिरक्षिता கொண்டாடப்பட்டு
வந்தனை.

रममाणस्त्वया सार्धं मृत्युं त्वां नाभिलक्षये । बालो रहसि हस्तेन कृष्णसर्पमिवास्पृशम् ॥

त्वया "உன்னோடு
सार्धं கூட
त्वां உன்னை
रममाणः வாழ்க்கையாய் பெற்
मृत्युं றுவினங்கிய நான்
अभिलक्षये न மிருத்யுவாக
बालः அறிந்திலேன்.
शूरं சிக

रहसि ஒருவருமில்லாத
हस्तेन கையினால் [இடத்தில்
कृष्णसर्पं { மருந்து, மந்திரம் இ
{ வைகளுக்குமசியாத
{ விஷமுடைய சர்ப்
{ பத்தை
इव { எவ்வண்ணமோ
अस्पृशम् { அவ்வண்ணமே,
{ நான் பற்றிவிட்டேன்.

तं तु मां जीवलोकोऽयं नूनमाक्रोष्टुमर्हति । मया ह्यपितृकः पुत्रः स महात्मा दुरात्मना ॥
बालिशो बत कामात्मा राजा दशरथो भृशम् । स्त्रीकृते यः प्रियं पुत्रं वनं प्रस्थापयिष्यति ॥

तं "அப்படிப்பட்ட
मां எண்ணப்பற்றி
अयं இந்த
जीवलोकः உலகஜனம்;

सः அந்த
महात्मा மகாத்மாவாகிய
पुत्रः புதல்வன்
दुरात्मना மாபாவிவாகிய

மயா	என்னால்	கீழ்	பெண்களிடமிருள் சொல்லுக்கிணங்கி
அபிதூக:	{ தந்தையினது பாதுகாப்பை இழந்தவனாக ஆகியான்	புதாபயித்யதி	அனுப்புகிறானே
ஹி	என்கிற காரணத்தால்	மூசு	பெரும் [அவன்
ய:	எந்த	வாலிச:	முடனெனவும்
தசரத: ராஜா	தசரதமன்னன்	காமாமா து	பார்யாஸத்தெனன
பிரிய	பெறவரிய	நூன்	சிச்யமாய் [வும்
புல	குமாரனை	அகோபு	துஷிக்க
வன்	காட்டிற்கு	அஹி	உரிமையுள்ளதாகிறது.
		வத	{ ஐயோ! இப்படிப்பட்ட அவமானமும் எனக்கு!

வ்ரதேவ் ப்ரஹ்மசயேவ் குருபித்யோபகர்ஸித: | ப்ரோகாலே மஹக்ருக்ஷ் புனர்வ ப்ரபத்யதே || ௮௫ ||

குருபி: வ	உபாத்தியாயர்களால்	உபகர்ஸித:	அதிகசம்மப்பட்டவனாவன்.
ப்ரஹ்மசயே: வ	{ தெய்வபக்தியை விளைவிக்கின்ற வித்யாப்பிரயாசங்களால்	ப்ரோகாலே	சகப்படவேண்டிய காலத்தில்
வ்ரதே: வ	வைதிகாநுஷ்டானங்களுக்கும்	புனர்:	அப்படியில்லாமல்
		மஹக்ருக்ஷ்	பெரும் கஷ்டத்தை
		ப்ரபத்யதே	அனுபவிக்கப்போகிறான்!

நாலம் த்விதீயம் வசனம் புத்ரோ மாம் ப்ரதி பாபிதும் | ச வன் ப்ரவ்ரஜேத்யுக்தோ வாஹமியேவ வக்ஸ்யதி ||

ச:	அந்த	வாஹ் இத	{ திருவுண செய்படியோ அப்படி நடப்பதுதான் எனது கடமை; அங்னமே செங்கேறேனென்ற பதிலுரைப்பான்.
புல: எவ	புத்திரன் மாத்திரம்	வக்ஸ்யதி	வேறு சொல்லை
வன்	"காட்டிற்கு	த்விதீயம் வசனம்	சொல்ல
ப்ரவ்ர	போய்விடு"	பாபிதும்	இவ்விடப்படமாட்டான்.
இதி	என்று		
உக்த:	நியமனம் பெற்றவனானதும்,		
மாம் ப்ரதி	என்னைப் பார்த்து		

யதி மே ராஹவ: கuryாத்நம் கக்ஷேதி சோதித: | ப்ரதிகூலம் ப்ரியம் மே ச்யாந் து வத்ச: கரிஷ்யதி ||

வன்	"காட்டிற்கு	கuryாத் யதி	பட்டிக்கொண்டானே
கக்ஷ	போ"	மே	எனக்கு [என்னால் அது
இதி	என்கிற	ப்ரியம்	தன்மையத்திற்கு ஏற்
மே	எனது	ச்யாந்	ஆகும். [நதாய்
சோதித:	நியமனம் பெற்ற	து	அப்படியிருந்தும்
ராஹவ:	ஸ்ரீராமன்	வத்ச:	என் வயற்றில் பிறந்த
ப்ரதிகூலம்	முாட்டுத்தனாவம் மூட்டினென்றும்	கரிஷ்யதி ந	அவன் அங்காறு செய்ய மாட்டான்.

शुद्धभावो हि भावं मे न तु ज्ञास्यति राघवः । स वनं प्रव्रजेत्युक्तो बाढमित्येव वक्ष्यति ॥

राघवः तु शुद्धभावः हि मे

ஸ்ரீராமனே
நிர்மல மனமுடைய
ஆனபடியால் [வன்.
எனது

भावं

{ வாய்விட்டுச் சொல்
லாது மனதிலேயே
வைத்திருக்கும்
கருத்தை

ज्ञास्यति न सः

அறியான்.
அவன்

वनं
प्रव्रज
इति
उक्तः

“காட்டிற்கு
போ”
என்கிற
நியமனம் பெற்றவனா
னதுமே

बाढं इति
एव

நியமனத்தைச்சிற
மேல்கொண்டு அங்ங
னமே செய்கிறேன்
என்றுதான்
பதிலுரைப்பான்.

वक्ष्यति

राघवे हि वनं प्राप्ते सर्वलोकस्य धिक्कृतम् ।

राघवे

“ஸ்ரீராமன்

वनं

காட்டிற்கு

प्राप्ते

சென்றவனில்

स्युः

யமதருமராஜா

यमक्षयं

யமலோகத்திற்கு

सर्वलोकस्य

எல்லா உலகத்தாரா
டைய

मृत्युरक्षमणीयं मां नयिष्यति यमक्षयम् ॥

धिक्कृतं

வைதலுக்குப் பாத்தி
ரணுகிட்டவனும்

अक्षमणीयं

{ நான் செய்த குற்றத்
திற்கு மன்னிப்பு என்
பதற்கே அன்றா
கிட்டவனுமான

मां

என்னை

नयिष्यति हि

கொண்டுபோய்விடு
வான்.

मृते मयि गते रामे वनं मनुजपुङ्गवे । इष्टे मम जने शेषे किं पापं प्रतिपत्स्यसे ॥ ९० ॥

मनुजपुङ्गवे

“புருஷோத்தமனான

रामे

ஸ்ரீராமன்

वनं

காட்டிற்கு

गते

போனபின்னர்

मयि

நான்

मृते

மரணமடைந்த

मम

எனது [பின்னர்

इष्टे

இஷ்டமான

शेषे

இதர

जने

ஜனத்தினிடத்தில்

किं

என்ன

पापं

கொடுமையை

प्रतिपत्स्यसे

விளைவிக்கப்போகின்
றாயோ?

कौसल्यां मां च रामं च पुत्रौ च यदि हास्यति । दुःखान्यसहती देवी मामेवानुमरिष्यति ॥

देवी

“மற்றொரு ராணி
சுமித்திரை

मां

என்னையும்

रामं च

ஸ்ரீராமனையும்

हास्यति यदि

விட்டுப்பிரிவானாகில்

दुःखानि एव

துக்கங்களுக்கும்

कौसल्यां च

கௌஸல்யைக்கும்

पुत्रौ च

புதல்வர்கள் இருவர்
களுக்கும்

असहती

ஸமாநானம் காணப்
பெருதவனாகி

मां अनुमरिष्यति

என்னுடன் உடன்
கட்டை ஏறிவிடுவாள்.

कौसल्यां च सुमित्रां च मां च पुत्रैस्त्रिभिः सह । प्रक्षिप्य नरके सा त्वं कैकेयि सुखिता भवा ॥

கைகெயி	“கைகேயி!	नरके	பெருமாபத்தில்
कौसल्यां च	கௌஸல்யையையும்	प्रक्षिप्य	தள்ளிவிட்டு,
सुमित्रां च	ஸுமித்ரையையும்	सा	அப்படிப்பட்டவளா
त्रिभिः	மூன்று		கூடிய
पुत्रैः	புதல்வர்களைட்டு	त्वं	நீ ஒருவன் மாத்திரம்
सह	கூட	सुखिता	சுகமாய்
मां च	என்னையும்	भव	வாழ்த்துவா.

मया रामेण च त्यक्तं शाश्वतं सत्कृतं गुणैः । इक्ष्वाकुकुलमक्षोभ्यमाकुलं पालयिष्यसि ॥

शाश्वतं	“அனாதிகாலமாய்	इक्ष्वाकुकुलं	{ திசுவாகுவம்சத்த
अक्षोभ्यं	பிறரால் வெல்ல ஒண்		வர்களால் பரிபாஷித்
	னாததும்,		துவரப்பட்டதுமாகி
मया	என்னால்	रामेण च	மூராமனாலேயும்
गुणैः	உத்தமகுணங்களால்	त्यक्तं	தறந்துவிடப்பட்டு
सत्कृतं	ஸத்தரிக்கப்பட்டு	आकुलं	குழப்பமடைந்ததாய்
	வந்ததுமான	पालयिष्यसि	நீயே காப்பாற்றுவா.

प्रियं चेद्धरतस्यैतद्रामप्रवाजनं भवेत् । मा स्म मे भरतः कार्ष्ण्येतकृत्यं गतायुषः ॥ ९४ ॥

एतत्	“இந்த	गतायुषः	கோகாந்தரமடைந்த
रामप्रवाजनं	மூராமன் காட்டிற்கு	मे	எனக்கு
भरतस्य	பரதனுக்கு [எகுதல்	भरतः	பரதன்
प्रियं	குலத்திற்கேற்றதாய்	प्रैतकृत्यं	சரமகைக்காயத்தை
भवेत् चेत्	தோன்றுமரகில்	मा स्म कार्ष्ण्य	செய்யக்கூடாது.

इन्ताऽनार्ये ममामित्रे सकामा भव कैकयि । मृते मयि गते रामे वनं पुरुषपुङ्गवे ॥ ९५ ॥

अनार्ये	“நீயொழுக்கமுடை	मयि	நான்
	யாய்!	मृते	இறந்தபின்னர்
मम	எனக்கு	कैकयि	கைகெயி
अमित्रे	பகையானவனே!	सकामा	மனோதம் கைகூடப்
पुरुषपुङ्गवे	புருஷோத்தமனான		பெற்றவளாய்
रामे	மூராமன்	हन्त	பாராண்டுமனம்
वनं	காட்டிற்கு		கலித்து
गते	ஏகிவிடவும்	भव	ஓ வாழ்க.

सेदानीं विधवा राज्यं सपुत्रा कारयिष्यसि ॥ ९६ ॥

विधवा	“கைம்பெண்ணாகி	सपुत्रा	உன் பிள்ளையுடன்
इदानीं	அப்படியாகியும்	राज्यं	ராஜ்யபரிபாலனத்தை
सा	அந்த நீ	कारयिष्यसि	செய்துவருவாயாக.

त्वं राजपुत्रीवादेन न्यवसेर्षम वेश्मनि । अकीर्तिश्चातुला लोके ध्रुवः परिभवश्च मे ॥
सर्वभूतेषु चावज्ञा यथा पापकृतस्तथा ॥ ९७ ॥

लोके	“உலகில்	த்வம்	நீ,
अतुला	ஒப்புயர்வில்லாத	मे च	எனக்கே
अकीर्तिः	அபகீர்த்திபெற்றவளாயும்	ध्रुवः	எக்காலத்திலும் வழங்கப்போகிறதான
पापकृतः	பாபியாயிருக்கிற ஒருவனுக்கு	परिभवः तथा च	அபயசஸ் விளைவிப்ப
यथा	எவ்வண்ணமோ	मम	எனது [தற்கென்றே
सर्वभूतेषु	அவ்வண்ணமே	वेश्मनि	அரண்மனையில்
अवज्ञा च	மனிதர்களெல்லோரிடத்திலும்	राजपुत्रीवादेन	ராஜபுத்திரியெனும்
	நினைதக்குப் பாத்திரமாகிவிட்டவளுமாகிய	न्यवसेः	வயாஜத்தால் வாழ்ந்துவந்தனை.

कथं रथैर्विभुर्यात्वा गजाश्वैश्च मुहुर्मुहुः । पद्भ्यां रामो महारण्ये वत्सो मे विचरिष्यति ॥

मे	“எனது	गजाश्वैः च	யானைகளின்மீதும் குதிரைகளின்மீதும்
वत्सः रामः	வத்ஸனான ஸ்ரீராமன்	यात्वा	சவாரிசெய்துவிட்டு,
विभुः	பெருமையாய்	महारण्ये	மஹாரண்யத்தில்
मुहुः मुहुः	இதுவரையிலெக்காளத்திலும்	पद्भ्यां	இரு கால்களால்
रथैः	ரதங்களின்மீதும்	कथं विचरिष्यसि	எவ்வாறு நடப்பான்?

यस्य त्वाहारसमये सूदाः कुण्डलधारिणः । अहंपूर्वाः पचन्ति स प्रशस्तं पानभोजनम् ॥
स कथं नु कषायाणि तिक्तानि कटुकानि च । भक्षयन्वन्यमाहारं सुतो मे वर्तयिष्यति ॥

कुण्डलधारिणः	{ கைவளைகள் குண்டலங்கள் முதலானவை களைப் பரிசாகப்பெற்று தரித்துக்கொண்டு விளக்குபவரான	पानभोजनं	உணவை
सूदाः	பாசகர்கள்	यस्य	எவனுக்கு
आहारसमये	போஜனகாலத்தில்	पचन्ति स	சமைக்கின்றார்களோ,
अहंपूर्वाः	“நான் செய்ததை மெச்சவேண்டும் நான்	मे	எனது
तु	செய்ததை மெச்சவேண்டும்” என்கிற போட்டிபோடுகின்றவர்களாய்	सुतः सः	புதல்வனாகிய அவன்
प्रशस्तं	நா ஹிற்கு ருசிகரமாயிருக்கும்	वन्यं आहारं च	காட்டிலகப்படுகிற உணவையும்
		कषायाणि	துவர்ப்பானவைகளையும்
		तिक्तानि	கசப்பானவைகளையும்
		कटुकानि	காரமானவைகளையும்
		सु	இனிமேலாக
		भक्षयन्	புசித்துக்கொண்டு
		कथं	எங்வன்ம்
		वर्तयिष्यति	உயிர்வாழ்வான்?

महार्हवस्त्रसंवीतो भूत्वा चिरसुखोपितः । काषायपरिधानस्तु कथं भूमौ निवत्स्यति ॥

महार्हवस्त्रसंवीतः	“ விலையுயர்ந்த ஆடை களை தரித்தவனாய்	तु	இப்பொழுது
चिरसुखोपितः	{ இவ்வளவு நாளை செல்லமாய் வாழ்ந் துவிட்டவனாய்	काषायपरिधानः	காலியுடையுடுத்துக் கொண்டவனாய்
भूत्वा	இருந்துவிட்டு,	भूमौ	உலகினில்
		कथं	எகங்கனம்
		निवत्स्यति	வாழ்வான்?

कस्यैतद्दारुणं वाक्यमेवंविधमचिन्तितम् । रामस्यारण्यगमनं भरतस्याभिपेक्षनम् ॥१०२॥

भरतस्य	“ பாதனுக்கு	दारुणं	மகா கொடுமையாய்
अभिपेक्षनं	முடிருட்டுதலென் பது		மிருக்கிற
एवंविधं	அப்படியேயிருக்கட்	आरण्यगमनं	அரண்யவாசமான
रामस्य	ஸ்ரீராமனுக்கு [டும்.		கிடைக்காத
एतत्	இந்த	वाक्यं	உபதேசமானது
अचिन्तितं	{ இதுவரையில் நேர்ந்த காரியங்களுக்கு விரோ தமாயிருக்கிறதும்	कस्य	யார் உனக்குச் செய் தது?

धिगस्तु योषितो नाम शठाः स्वार्थपरायणाः ।

न ब्रवीमि स्त्रियः सर्वा भरतस्यैव मातरम्

॥ १०३ ॥

अनर्थभावेऽर्थपरे नृशंसे ममानुतापाय निविष्टभावे ।

किमपि पश्यसि मन्त्रिभिर्हि हितानुकारिण्यथवापि रामे

॥ १०४ ॥

योषितः नाम	“ பெண்களை களை ன்றால்	ब्रवीमि	கான் திடமாய்ச்சொல் லுவேன்
शठाः	{ வெகு துஷ்டகுணமு டையவர்களல்லது விச்வாச காதகர்கள்.	अनर्थभावे	அதர்மத்தில் புத்தியை செலுத்திவிட்டவனே!
स्वार्थपरायणाः	{ தங்கள் காரியங்களை யே எப்பொழுதும் முடித்துக்கொள்ள ணக்கமுடையவர்கள்.	अर्थपरे	{ பொருளொன்றுதான் ஷர்மமுடென்பதாய் அதற்கு எடுபட்ட வனே!
सर्वाः	எல்லா	मम	எனக்கு
स्त्रियः	ஸ்திரீகளைப்பற்றியும்	अनुतापाय	மனவேதனை உண் டாக்குவதற்காக
धिगस्तु न	இப்படியிகழ்ந்து பேச வது நியாயமன்று.		
भरतस्य	பாதனது	निविष्टभावे	{ உபதேசம் பெற்று விளங்கும் உள்ள முடையவனே!
मातरं एव	தாய் ஒருத்தியை ரூபி த்துமாத்திரம்		

नृशंसे	சவுஇரக்கமில்லாத சண்டாளரி!	रामे अपि	ஸ்ரீராமனிடத்தில் தா
मग्निमितं	என்னிடத்தில் தானா		னாகட்டும்
अथ वा	அல்லது [சுட்டும்]		
हितानु- कारिणि }	யாவருக்கும் ஹித மொன்றையே செய் வதையே சர்வமாய்க் கொண்டு விளங்கு கிறவனுமான	अप्रियं	குற்றமாகிறது
		किं	எதை
		पश्यसि	நீ கண்டிருக்கின்றனை?

परित्यजेयुः पितरो हि पुत्रान् भार्याः पतींश्चापि कृतानुरागाः ।

कृत्स्नं हि सर्वं कुपितं जगस्यादृष्ट्वैव रामं व्यसने निमग्नम्

॥ १०५ ॥

रामं व्यसने	“ஸ்ரீராமனை காண்கத்திற்கு தூதர் திவிட்டதில்	परित्यजेयुः	{ பந்துத்வங்களை ஒழி த்து தங்களது அல்ல வெனத்துறந்துவிடு வார்கள்.
निमग्नं	இழந்தவனாக	हि	இது நிச்சயம்.
दृष्ट्वा एव	அறிந்ததுமே,	कृत्स्नं	எல்லாமும்
कृतानुरागाः	பாசமர்ப்பணம் செய்துள்ள	सर्वं	{ மற்று அசையாப்பொ ருள் அசைபொருள் இவைகளை உள்ளிட்ட உலகமே
पितरः	தந்தையர்கள்	जगत् हि	அல்லல்கல்லோல
पुत्रान् च	புதல்வர்களையும்,	कुपितं	ஆகும். [மடைந்ததாய்
भार्याः	மனைவியர்கள்	स्यान्	
पतीन् अपि	கணவர்களையும்		

अहं पुनर्देवकुमाररूपमलंकृतं तं सुतमाव्रजन्तम् ।

नन्दामि पश्यन् अपि दर्शनेन भवामि दृष्ट्वा च पुनर्युवेव

॥ १०६ ॥

अहं पुनः	“நானே	पश्यन् अपि च	நினைக்கும்பொழு தெல்லாம்
तं सुतं	அந்த புதல்வனை	नन्दामि	உள்ளம் பூரிக்கின்
अलंकृतं	ஸௌந்தர்யமே உரு வெடுத்தவந்தவனாய்	दर्शनेन	கண்முன் [நேன்.
देवकुमाररूपं	{ தெய்வமே திருக்குமா ரனாய் உருக்கொண் டவனாய்	दृष्ट्वा पुनः च	கண்டுவிட்டேனென் றால்
आव्रजन्तं	கிடைத்திருப்பதை	युवा इव	பெளவனபுருஷன்
		भवामि	போல் ஆய்விடுகிறேன்.

विना हि सूर्येण भवेत्प्रवृत्तिरवर्षता वज्रधरेण वापि ।

रामं तु गच्छन्तमितः समीक्ष्य जीवेन्न कश्चिन्निति चेतना मे ॥ १०७ ॥

सूर्येण विना	“ஸூர்யன் தோற்றம் செய்யாவிடினும்	रामं हि	ஸ்ரீராமன்யோவென் றான்
वज्रधरेण	இத்திரபகவானால்	इतः	இங்கிருந்து
अवर्षता अपि	மழைபொழியாவிடி னும்	गच्छन्तं	போய்கிட்டவனாக
वा	ஒருக்கால்	समीक्ष्य तु	அறிந்ததுமே,
प्रवृत्तिः	{ ஜனங்கள் ஆவரவர்கள் தொழில்களைச் செய் வது என்பது	कश्चित्	எச்ச ஒரு மனிதனும்
भवेत्	இருந்தாயினும் இருந் தலாம்.	जीवेत् न	அவனவன் தொழிலி லேரான்.
		इति	என்பது
		मे	எனக்கு
		चेतना तु	தெரிந்தவிஷயமே.

विनाशकामामहितामभित्रामावासयं मृत्युमिवात्मनस्त्वाम् ।

चिरं बताङ्गेन धृता हि सर्पिं महाविषा तेन हतोऽस्मि मोहान् ॥ १०८ ॥

महाविषा	“கொடிய விஷமுள்ள ஸர்ப்பமாகிற நீ	विनाशकामां	அழிவை சங்கல்பித்து கிட்டவனாகும்
सर्पिं	உண்மை தெரியாமை யினாலேயே	अहितां	தருமநெறி நழுவிவ ளாய்
मोहान् हि	இவ்வளவு காலமாய் பக்கலில்	अमितां	சத்ருவாய் கிளக்கும்
चिरं	போஷித்துவைக்கப் பட்டிருந்தனை.	त्वां	உன்னிடத்தில்
अङ्गेन		आवासयं	நான் அன்பாயிருந்து வந்துகிட்டேன்.
धृता		तेन	அதனால்
आत्मनः	எனக்கு	यत	ஐயோ!
मृत्युं इव	யமனாகிகிட்டவனாகும்.	हतः अस्मि	நான் ஒழிந்தேன்.

मया तु रामेण सलक्ष्मणेन प्रशास्तु हीनो भरतस्सह त्वया ।

पुरं च राष्ट्रं च निहत्य बान्धवान् ममाहितानां च भवाभिहर्षिणी ॥ १०९ ॥

भरतः	“பரதன்	बान्धवान् च	நண்பர்களையும்
मया	என்னாலும்	निहत्य	ஒடுக்கித் தன்வசமாக் கிக்கொண்டு,
सलक्ष्मणेन	ஸக்ஷ்மணனுடன் கூடிய	प्रशास्तु	அரசுபுரிந்தவார்ட்டும்.
रामेण तु	ஸ்ரீராமனுலேயும்	मम	எனது
हीनः	கைகலிப்பட்டவனாய்	अहितानां	கிரோதிகளுக்கு
त्वया सह	உன்மீளுகூட	अभिहर्षिणी च	ஸக்தோஷம் விளைவிப் பவனாரயே
पुरं च	பட்டணத்தையும்	भव	வாழ்த்து வா.
राष्ट्रं	நாட்டையும்		

नृशंसवृत्ते व्यसनप्रहारिणि प्रसह्य वाक्यं यदिहाद्य भाषसे ।

न नाम ते केन मुखात्पतन्त्यथो विशीर्यमाणा दशनाः सहस्रधा ॥ ११० ॥

व्यसन- प्रहारिणि }	“தருமநெறியை எப்படியும் நழுவுகிடமாட்டான் என்கிறதால் மேன்மேலும் என்னை தன்புறுத்தும் கொடிய சண்டாளரி இப்பொழுது [யே! இவ்விஷயத்தில் எந்த கற்பிணையை நீ சொல்லுகிறாயோ]	प्रसह्य नाम ते मुखात् दशनाः सहस्रधा विशीर्यमाणाः	தூர க்கிருதமானது. அப்படியிருந்தும் உனது வாயினின்று பற்கள் ஆயிரம் பொடிகளாகச்சிதறுண்டு
नृशंसवृत्ते अद्य इह यत् वाक्यं भाषसे	ஆது	केन अद्यः पतन्ति	எனோ கீழே உதிர்து விழாமலிருக்கின்றன.

न किञ्चिदाहाहितमप्रियं वचो न वेत्ति रामः परुषाणि भाषितुम् ।

कथं नु रामे ह्यभिरामवादिनि ब्रवीषि दोषान् गुणनित्यसंमते ॥ १११ ॥

रामः अहितं अप्रियं किञ्चित् वचः आह न परुषाणि भाषितुं वेत्ति न अभिराम- वादिनि }	“ஸ்ரீராமன் தருமநெறிக்கு விருத்தமாயிருக்கிறதும் நன்மையை விளைவிக்காததுமாகிய ஏதேனுமொரு சொல்லை சொன்னகே இல்லை. கடுமசொற்களை பேச ஆவன் திணையான். எப்படிப்பட்டவனுடையவும் மனம் கோணாது பேசபவனும்	गुणनित्य- संमते }	நிரந்தரமாய் ஆசிரியித்த உத்தமகுணங்களைக்கொண்டே ஸோகத்தாரொல்லா ராலும் கொண்டாடப்பட்டவனுமாகிய
		रामे दोषान् कथं नु हि ब्रवीषि	ஸ்ரீராமனிடத்தில் ஆபத்துகளை ஏனோ இவ்வண்ணமாய் நீ குறிப்பிடுகின்றனை.

प्रताम्य वा प्रज्वल वा प्रणश्य वा सहस्रशो वा स्फुटिता महीं व्रज ।

न ते करिष्यामि वचः सुदारुणं ममाहितं केकयराजपांसनि ॥ ११२ ॥

प्रताम्य वा }	“நீ எவ்வளவு வேண்டுமென்றாலும் துன்பமுற்றே இருநிலைப்பற்றி எரிந்து தரன்போ	केकयराज- पांसनि }	கேகயமன்னர்கன் குலத்தில் பிறந்த கொடுமபாபியே!
प्रज्वल वा	வேறு எப்படியாகியும் செத்துத்தான் ஆயிரம்	मम अहितं सुदारुणं	எனக்கு [தும் அபிரியமாயிருக்கிற யாவருக்குமறிதமா யிருக்கிறதுமான
प्रणश्य वा	சிறு துண்டுகளாகி பூமியில்	ते वचः करिष्यामि न	உனது விண்ணப்பத்தை நான் செய்யமாட்டேன்.
सहस्रशः स्फुटिता महीं व्रज वा	நீ விழுந்துதான் கிட		

क्षुरोपमां नित्यवसதிய்வதாं प्रदुष्टभावां स्वकुलोपधातिनीम् ।

न जीवतीं त्वां विपहेऽमनोरमां दिवश्रमाणां हृदये सवन्धनम् ॥ ११३ ॥

नित्यं	“எப்பொழுதுமே	क्षुरोपमां	கூரிய பாணத்திற்
असதியंवदां	வஞ்சனையாய் நயமாப்		கொப்பானவனாகி
	பேசுவந்த வனும்,	दिवश्रमाणां	குத்திப்பினக்க
प्रदुष्टभावां	துஷ்ட ஹிருதயமு		கணவனிடத்தில் ஆன்
	டையவனும்,	अमनोरमां	{ பு என்பதையே ஒழி
स्वकुलोपधातिनीं	{ எனது குலத்தைக்கெ		த்தாவிட்ட பானையிட
	டுக்கவந்த கேடரிக்		பாசம்
	காமபாய எத்பட்டு	त्वां	உன்னை
	விட்டவனும்,	जीवतीं	உயிருடனிருக்கின்ற
सवन्धनं	உயிர் எதிரிருக்கிற		வளாய்
	தோ அதாகிற	विपहे न	நான் பார்க்கமாட்
हृदये	ஹிருதயத்தை		டேன்.

न जीवितं मेऽस्ति कुतः पुनः सुखं विनात्मजेनात्मवतः कुतो रतिः ।

ममाहितं देवि न कर्तुमर्हसि स्पृशामि पादावपि ते प्रसीद मे ॥ ११४ ॥

आत्मजेन	“எனது புதல்வன் என்	आत्मवतः	{ கெடுதி வருவதற்குத்
विना	னிடமில்லாமல் போ		டங்கொடாமல் முன்
	ய்கிடும் பகைத்தில்		னையே ஆராய்கது
पुनः	புதன்றோல்		கருமகேரீமூலாத
सुखं	மனஸ்ஸந்தவந்த என்		உடக்கும்
कुतः	இனி எது? [பது	सम	எனக்கு
रतिः	வாத்ஸல்யமென்பது	अहितं	ப்ரியமின்னதிருக்கிற
कुतः	இனி யாரிடமிருந்து?	कर्तुं	பெற [தை
मे	எனது	अर्हसि न	நீ முயல்வது போய்
जीवितं	உயிர்	ते	உளது [பந்து.
अस्ति न	நில்லாது.	पादौ	பாதங்களில்
देवि	தேவியே!	अपि स्पृशामि	விழுங்கு தும்பிட்ட
		मे	செய்த [கொ?
		प्रसीद	மனமிடுக்கு.”

स भूमिपालो विलपन्ननाथवत्स्त्रिया गृहीतो हृदयेऽतिमात्रया ।

पपात देव्याश्चरणौ प्रसारितानुभावसंस्पृश्य यथाऽऽतुरस्तथा ॥ ११५ ॥

सः	ஆகத்	यथा तथा	போலவே [கொண்டு
भूमिपालः	சக்கிரவர்க்கதியார்	विलपन्	வலம்புட்டுதிக்-
	வாத்ஸல்யத்தினதிக	देव्याः	மகலிக்குமைய
हृदये गृहीतः	{ யத்தால் வாங்கத்தம்	प्रसारितौ	பிட்டுவகண்ணகே
	செய்துவிட்டவராய்	उभौ	இரண்டு [கூடந்த
अतिमात्रया	வரம்புகடந்துவிட்ட	चरणौ	பாதங்களையும்
स्त्रिया	மனைசியால்	असंस्पृश्य	கொட்டாமலே
अनाथवत्	தைவிடப் பட்டவராய்	पपात	தனதின் கீழ்த்து
आतुरः	பயித்தியம்பிடு தகவல்		விட்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे द्वादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2935

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 580

तयोदशः सर्गः—பதிமூன்றாவது ஸர்க்கம் || 13 ||

पुनः कैकेयीप्रसादनम्—மறுபடியும் கைகேயியை ஸமாதானம் செய்வது.

अतदहं महाराजं शयानमतथोचितम् । ययातिमिव पुण्यान्ते देवलोकात्परिच्युतम् ॥ १ ॥

अनर्थरूपाऽसिद्धार्था ह्यभीता भयदर्शिनी । पुनराकारयामास तमेव वरमङ्गना ॥ २ ॥

अनर्थरूपा	{ ஆபத்துக்கென்றே உருவு எடுத்து வந்த வனும்,	देवलोकात्	தேவலோகத்தினின்று
असिद्धार्था	{ நியாயமில்லாததை நியாயமாய் ஸ்தாபித் தவல்லவனும்,	परिच्युत	தள்ளப்பட்ட
अभीता	நாணமென்பதையே	ययाति इव	யயாதியைப்போலவே
भयदर्शिनी	விட்டுொழிந்தவனும்	शयानं	தரையில் விழுந்துகி டக்கிறவரும்
अङ्गना	மனமிரங்கும்படி செய் யவல்லவளுமாயி	अतथोचितं	அப்படியிருக்கத்தகா தவருமான
पुण्यान्ते	பெண்பிள்ளையாகு மகன்	तं	அந்த
	புண்ணியத்தின் முடி வில்	वरं	உத்தம
		महाराजं हि	சக்கிரவர்த்தியாரையே
		पुनः एव	முன்னிலுமதிகமாய்
		अतदहं	வரம்புகடந்து
		आकारयामास	பின்வருமாறு நிர்பந் தித்தான்.

त्वं कथ्यसे महाराज सत्यवादी दृढव्रतः । मम चेवं वरं कस्माद्विधारयितुमिच्छसि ॥ ३ ॥

महाराज	“சக்கிரவர்த்தியாரே !	मम	எனக்கு
त्वं	நீர்,	वरं	ஏற்கனவே தானம்
सत्यवादी	வாய்மையாளரென வும்		செய்துவிட்டதாகிய
दृढव्रतः	தருமநெறி நழுவுவி டாதவரெனவும்	इमं	இதை
कथ्यसे	புகழப்படுகிறீர்.	करमात्	எக்காரணத்தாக் கொண்டு
च	அப்படியிருக்கும்	विधारयितुं	கொடுக்காமலிருக்க
		इच्छसि	நீர் நினைக்கின்றீர்? ”

एवमुक्तस्तु कैकेय्या राजा दशरथस्तदा । प्रत्युवाच ततः क्रुद्धो मुहूर्तं विह्वलन्निव ॥ ४ ॥

कैकेय्या	கைகேயிதேவியாரால்	विह्वलन्	ஒன்றும்சொல்லத்தெ ரியாதவராகி
एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்	ततः	அதன்மேல்
उक्तः	சொல்லியதற்குத் திருச்செவிகாற்றிய	क्रुद्धः	மனதில் பயம் விளை விக்கின்றவராகி
दशरथः	தசரத	तु	இவ்விஷயத்தில்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு மொழி ந்தார்.
तदा	அதனால்		
मुहूर्तं इव	சற்றுநேரம் மாதிரம்		

मृते मयि गते रामे वनं मनुजपुङ्गवे । हन्तानार्ये ममामित्रे सकामा सुखिनी भव ॥ ५ ॥

அனார్యே	"தீயஒழுக்கமுடை	மயி	நான்
மம	எனக்கு [யாய்!]	மூதே	இறந்தபின்னர்
அமித்ரே	பகைபாணவனே!	சகாமா	மீனோர்தம்நைகூடப்
மனுஜபுங்வே	புருஷோத்தமனான		பெற்றவளாய்
ராமே	ஸ்ரீராமன்	ஹந்த	அனவுகடந்து
வனம்	காட்டிற்கு	சுখினி	உள்ளம்பூரித்தவளாய்
கதே	எகிவிடவும்	भव	நீ வாழ்க.

स्वर्गेऽपि खलु रामस्य कुशलं दैवतैरहम् । प्रत्यादेशादभिहितं धारयिष्ये कथं वत ॥ ६ ॥

स्वर्गे अपि	"சுவர்க்கத்திலும்	अहं	நான்
दैवतैः	தேவர்களால்	कथं	தருமவிருத்தமில்லாத
प्रत्यादेशात्	தெய்வசக்தியால்	धारयिष्ये	படியாவிருக்குமெதை
रामस्य	ஸ்ரீராமனது		பதிலாய் சொல்ல
कुशलं खलु	சுகலத்தைப்பற்றிய	वत	முடியும்?
अभिहितं	கேழ்வவைக்கு		ஐயோ! அங்கும் கஷ்டமே!

कैकेय्याः प्रियकामेन रामः प्रव्राजितो वनम् । यदि सत्यं ब्रवीम्येतत्तदसत्यं भविष्यति ॥

कैकेय्याः	"கைகேயிக்கு	प्रव्राजितः	அனுப்பப்பட்டான்
सत्यं	செய்திருந்த வாக்கு		என்று
	தத்தத்தை	ब्रवीमि यदि	நான் பதில்கொண்டு
			கின்றேன் என்றால்
प्रियकामेन	{ கேட்டபடியே செய்ய	एतत्	இந்த
	வேண்டியவனான	तत्	அது
	என்னால்	असत्यं	{ ஸதஸ்ஸில் மொழியப்
रामः	ஸ்ரீராமன்		பட்ட சொல்லுக்கு
वनं	அரண்யத்திற்கு	भविष्यति	விடுவதாக
			அகுத்.

अपुत्रेण मया पुत्रः श्रमेण महता महान् । रामो लब्धो महाबाहुः स कथं त्यज्यते मया ॥

सः	"அந்த	श्रमेण	பாசத்தால்
महान्	மஹானும்	पुत्रः	திருக்குமாரனாய்
महाबाहुः	மஹாபாகுவுமாகிய	लब्धः	அடையப்பட்டான்.
रामः	ஸ்ரீராமன்	मया	என்னால்
अपुत्रेण	மக்கட்பேறில்லாத	कथं	எப்படி.
मया	என்னால்	त्यज्यते	தூரத்தில் செல்ல வி
महता	மஹத்தான		டைகொடுக்கமுடியும்?

शूरश्च कृतविद्यश्च जितक्रोधः क्षमापरः । कथं कमलपत्राक्षो मया रामो विवास्यते ॥९॥

கமலபத்ராक्ष: "தாமரைஇதழ்போன்ற
கூதவித்ய: ஸகலவித்யைகளின்
சூர: சூரனும்
ச அப்படியிருந்தும்
ஜிதக்ரோத: பிறர்மீதெகப்பவும் கோ
பம்பாராட்டாதவனும்

क्षमापर: च

राम:
मया
कथं
विवास्यते

{ பிறர்கள்செய்யு மபசா
ரங்கனையெல்லாம்
மன்னிப்பதையே வி
ருதமாய்க்கொண்ட
ஸ்ரீராமன்
என்னால்
எப்படி
வனவாசத்திற்கனுப்
பப்படுவான்?

कथमिन्दीवरश्यामं दीर्घबाहुं महाबलम् । अभिराममहं रामं प्रेषयिष्यामि दण्डकान् ॥

இந்திவர்ஷ்யாம் { "கருநெய்தல் போன்ற
தீர்ஃபாஹு் { சயாமளவர்ணத்தி
மஹாபலம் { ருமேனியனும்,
முழங்காலளவு நீண்ட
திருத்தோள்களையு
டையவனும்,
தனிவீரனும்,

अभिरामं

रामं
अहं
कथं
दण्डकान्
प्रेषयिष्यामि

{ ஒப்புயர்வில்லாத
ஸௌந்தர்யமுடைய
வனுமான
ஸ்ரீராமனை
நான்
எப்படி [அருக்கு
தண்டகாரணயங்க-
தூரத்திலிடுவேன்?

सुखानामुचितस्यैव दुःखैरनुचितस्य च । दुःखं नामानुपश्येयं कथं रामस्य धीमतः ॥

து:ஸ: "கஷ்டங்களால்
அநுசிதஸ்ய அணுகப்படாமலிருந்
தவனும்,
சுலானாமேவ ஸுகங்களுக்கு மாத்
திரம்
உசிதஸ்ய உரியவனும்,

धीमतः

रामस्य च
दुःखं
कथं नाम
अनुपश्येयम्

தீமாமனுமான
ஸ்ரீராமனுக்கும்
கஷ்டமென்பதை
எப்படித்தான்
நான் மனதில் நினை
த்து சுவரிப்பேன்?

यदि दुःखमकृत्वाऽद्य मम संक्रमणं भवेत् । अदुःखार्हस्य रामस्य ततः सुखमवाप्नुयाम् ॥

அது:ஸாஃஸ்ய "கஷ்டங்களுக்கு
ஆனந்தமான
ராமஸ்ய ஸ்ரீராமனுக்கு
து:ஸ் கஷ்டத்தை
அகருவா நியமிக்காமலே
அத இப்பொழுதே

मम

संक्रमणं
भवेत् यदि
ततः
सुखं
अवाप्नुयाम्

எனக்கு
பாலோகப்பாப்தி
கிடைத்துவிடுமாகில்
அப்பொழுது
மனத்திருப்தியை
நான் பெறுவேன்.

नृशंसे पापसङ्कल्पे रामं सत्यपराक्रमम् । किं विप्रियेण कैकेयि प्रियं योजयसे मम ॥१३॥

பாபசங்கல்பே { "தீயத்தொழிலுக்கு
சங்கல்பம் செய்து
விட்ட
நு:ஸ: #வுஇரக்கமில்லாத ம
ஹாசண்டாளியாகிய
கைகேயி!
மம எனக்கு

प्रियं

सत्यपराक्रमं

रामं
विप्रियेण
किं
योजयसे

{ அருமையானவனும்
என்குமெக்காலத்தி
லும் வீண்போகாத ப
ராக்கிரமசாலியுமான
ஸ்ரீராமனை
மஹாகஷ்டத்துடன்
ஏன்
பிணைத்துவைக்கிறாய்?

अकीर्तिरतुला लोके ध्रुवः परिभवश्च मे ॥ १४ ॥

मे च	"எனக்குமே	अकीर्तिः	அபகீர்த்தியும்
लोके	உலகில்	परिभवः	பரிபவமும்
अतुला	மகத்தான	ध्रुवः	இனி எப்பவும் வழங் கும்."

तथा विलपतस्तस्य परिभ्रमितचेतसः । अस्तमभ्यागमत्सूर्यो रजनी चाभ्यवर्तत ॥ १५ ॥

तथा	அவ்வண்ணமாய்	तस्य च	அவருக்கும்
परिभ्रमितचेतसः	கலங்கிய மனமுடைய வராய்	सूर्यः	சூரியபகவான்
		अस्तं	அஸ்தமிரினய
विलपतः	{ ஒரு விஷயத்தையே பலவாரமும் பேசிக் கொண்டிருந்த	अभ्यागमत्	அடைந்தான்.
		रजनी	இரவு
		अभ्यवर्तत	வந்தது.

साऽत्रियामा तथार्तस्य चन्द्रमण्डलमण्डिता । राज्ञो विलपमानस्य न व्यभासत शर्वरी ॥

तथा	அப்படியே	चन्द्रमण्डल-	} சந்திரமண்டலத்தால் விளக்கப்பட்ட
आर्तस्य	கஷ்டப்படும் மனத் தராய்	मण्डिता	
विलपमानस्य	கண்ணீர்பெருகவிட்டு அழுதுகொண்டிருந்த	सा शर्वरी	அந்த இரவு
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாராக்கு	अत्रियामा	பலவாரமக்கொடியைய தாய்
		व्यभासत न	முடிவையுடையதா இல்லை.

तथैवोष्णं विनिश्चस्य वृद्धो दशरथो नृपः । विललापार्तवदुःखं गगनासक्तलोचनः ॥ १७ ॥

वृद्धः	வயதுமுதிர்ந்தவர	गगनासक्तलोचनः	} ஆகாசத்தைப் பார்த் தவண்ணமேயிருப் பவராய்
दशरथः	தசரத [கிய]	तथा एव	
नृपः	சக்கிரவர்த்தியார்	दुःखं	மறாக்கட்டமாய்
आर्तवत्	மிக்க மனம் கொந்த	विलाप	பின் வருமாறு சித்தறி ஞர்.
उष्णं	உஷ்ணமாக [வராய்]		
विनिश्चस्य	பெரும்முச்சு விட்டுக் கொண்டே,		

न प्रभातं तवेच्छामि निशे नक्षत्रभूषणे । क्रियतां मे दया भद्रे मयाऽयं रचितोऽञ्जलिः ॥

नक्षत्रभूषणे	"நக்சத்திரங்களை அ ணிந்து விளங்குகின்ற	मया	என்னால்
निशे	இரவே!	अयं	இந்த
तव	உனக்கு	अञ्जलिः	பார்த்தனையானது
प्रभातं	அருமேனாதயத்தை	रचितः	செய்யப்படுகிறது.
इच्छामि न	நான் வேண்டவில்லை.	मे	என் விஷயத்தில்
भद्रे	சுகத்தை அளிக்கின் றவனே!	दया	அனுக்கிரஹமானது
		क्रियताम्	செய்யப்படட்டும்.

अथवा गम्यतां शीघ्रं नाहमिच्छामि निर्घृणाम् । नृशंसां कैकेयीं द्रष्टुं यत्कृते व्यसनं महत् ॥

अथवा	“அல்லாவிட்டால்	निर्घृणां	கடினசித்தமுடைய
शीघ्रं	சீக்கிரமே		வனும்
गम्यतां	கழிந்துவிடுவாயாக.	नृशंसां	சண்டாளியுமாகிய
महत्	ஹரிக்கமுடியாத	कैकेयीं	கைகேயியை
व्यसनं	மனவருத்தம்	द्रष्टुं	கண்முன்பார்த்துக்
यत्कृते	எவனாலே அந்த	अहं	நான் [கொண்டிருக்க
		इच्छामि न	பொறேன்.”

एवमुक्त्वा ततो राजा कैकेयीं संयताञ्जलिः । प्रसादयामास पुनः कैकेयीं चेदमब्रवीत् ॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	प्रसादयामास	நல்லவார் த்தைகளைச்
एवं	மேற்கண்டவண்ண		சொல்லி மனமிரங்க
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு, [மாய்		வேண்டினார்.
ततः	அதன்மேல்	च	அன்றியும்
कैकेयीं	கைகேயியைப்பார்த்து	कैकेयीं	கைகேயியைப்பார்த்து
पुनः	அப்படியிருந்தும்	इदं	பின்வருமாறு
संयताञ्जलिः	{ கைகூப்பியவண்ணமே பிரார்த்திக்கின்றவ ராய்	अब्रवीत्	மொழிந்தார்.

साधुवृत्तस्य दीनस्य त्वद्गतस्य गतायुषः । प्रसादः क्रियतां देवि भद्रे राज्ञो विशेषतः ॥

भद्रे	“எப்பவும் நன்மையே	विशेषतः	முக்கியமாய்
	நாடிய	त्वद्गतस्य	உன்னையே கதியாய
देवि	மனையாட்டியே		டைந்தவனும்
साधुवृत्तस्य	ஸத்தியஸந்தனும்	राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாயுமி,
गतायुषः	வயதுசாய்ந்தவனும்		ருக்குமெனக்கு
दीनस्य	கஷ்டதையிலிருப்ப	प्रसादः	அனுக்கிரஹமானது
	வனாய்	क्रियताम्	செய்யப்பட்டும்.

शून्ये न खलु सुश्रोणि मयेदं समुदाहृतम् । कुरु साधु प्रसादं मे बाले सहृदया ह्यसि ॥

सुश्रोणि	“நல்லவழிநாடும்	खलु	அப்படியிருந்தாலும்
	{ நல்லது பொல்லாதது	मे	என்னிஷயத்தில்
बाले	{ அறியாத பெண்ம	प्रसादं	அனுக்கிரஹத்தை
	ணியே!	साधु	எனக்கு வேண்டியிரு
मया	என்றால்		க்கின்றபடியால்
इदं	இது	कुरु	நீ செய்யக்கடவாய்.
	{ சொன்னபடி செய்து	हि	என்றால்
शून्ये	{ முடிக்கிறதில்லை என்		{ ரான்படும் தருமசங்க
	கிற உத்தேசத்தில்	सहृदया	{ டத்தை உள்ளபடி
समुदाहृतं न	வாக்களிக்கப்பட		அறிசின்றவனாக
	வில்லை.	असि	நீ இருக்கின்றனை.

प्रसीद देवि रामो मे त्वदत्तं राज्यमव्ययम् । लभतामसितापाङ्गे यशः परमवानुहि ॥

असितापाङ्गे	{ “நல்ல மனம் இரு ஞாற்றதாய் சற்று தடுமாறியிடப்பட்ட மனையாட்டியே! என் விஷயத்தில் நீ மனமிரங்கு ஸ்ரீராமன்	राज्यं	ராஜ்யத்தை	यशः	யச: பரமவானுதி
देवि		अव्ययं	சாக்ஸதமாயும்		
मे		त्वदत्तं	உன்னாலேயே அளித் தருளப்பட்டதாயும்		
प्रसीद		लभतां	அடைவட்டும்.		
रामः		परं	ஒப்புயர்விலாத		
		यशः अवानुहि	புகழை நீ பெறுவாய்.		

मम रामस्य लोकस्य गुरुणां भरतस्य च । प्रियमेतद्गुरुश्रोणि कुरु चारुमुखेक्षणे ॥ २४ ॥

चारुमुखेक्षणे	{ “பிரசன்னமுகமுடைய யவனாய் கச்சுருவை செய்துவந்தவனே! யாவராலும் சொச்சப் பட்ட சன்மார்க்கமு டையவனே! எனக்கும்	गुरुणां	பெரியோர்களுக்கும்		
		भरतस्य	பரதனுக்கும்		
		रामस्य	ஸ்ரீராமனுக்கும்		
गुरुश्रोणि		लोकस्य च	உலகத்திலே		
		प्रियं	நீதிக்கரமாயிருக்கிற		
		एतत्	இதை		
मम		कुरु	நீ செய்வக்கடவை”.		

विशुद्धभावस्य हि दुष्टभावा ताम्रेक्षणस्याश्रुकलस्य राज्ञः ।

श्रुत्वा विचित्रं करुणं विलापं भर्तृनृशंसा न चकार वाक्यम् ॥ २५ ॥

विशुद्धभावस्य	{ தருமநெறி நழுவுவி டக்கடாடுதனும் சித் தமுடையவனும் சக்கிரவர்த்தியாராமர் கணவனுருடைய [கிய கண்கள் சிவந்து கண்ணீர் பெருகவிட் டவராய் நல்வார்த்தைதலாயிருக் கிறதும்	करुणं	மனதைக்கவரும்வண் ணமாயிருக்கிற		
राज्ञः		विलापं	சொல்லுக்கு		
भर्तुः		श्रुत्वा	காதுகொடுத்த		
ताम्रेक्षणस्य		दुष्टभावा	தீமையில் மனத்தை எட்டிவிட்ட		
अश्रुकलस्य		नृशंसा	காடுண்டபந்தவளர் கிய அவன்		
विचित्रं		वाक्यं हि	யாதுகொடு பதிலையும் விடுக்காளில்லை.		
		चकार न			

ततः स राजा पुनरेव मूर्च्छितः प्रियामदुष्टां प्रतिकूलभाषिणीम् ।

समीक्ष्य पुत्रस्य विवासनं प्रति क्षितौ विसंज्ञो निपपात दुःखितः ॥ २६ ॥

ततः एव	அதனாலும் [யார்	पुत्रस्य	புத்தலனுக்கு		
सः राजा	ஆந்த சக்கிரவர்த்தி- துவந்தஸ்வராவம் தன் விடத்திலுண்டென் பதை இதுவரையிலு ம் வக்காலத்திலும் காட்டியிராதவனாக மனக்கொணுது இது வரையில் நடந்துவந் தவனுமாயிய ஸ்ரீவண ஆபரிமமானதை வந் புறுத்தி வந்திக்கின்ற வனாயிருப்பதையும்	विवासनं प्रति	வனவாஸனத்தையும்		
अदृष्टां		पुनः समीक्ष्य	எண்ணிஎண்ணி		
		दुःखितः	மனவெகிவிப்படுகின் றவராய்		
प्रियां		मूर्च्छितः	{ இனி என்ன செய்கிற சென்றுதெரியாத வராய்		
प्रतिकूल- भाषिणी }		विसंज्ञः	முன்சையடைந்தவராகி		
		क्षितौ	வெறும் தரையில்		
		निपपात	படுத்துகிடந்தார்.		

इतीव राज्ञो व्यथितस्य सा निशा जगाम घोरं श्वसतो मनस्विनः ।

विवोध्यमानः प्रतिबोधनं तदा निवारयामास स राजसत्तमः ॥ २७ ॥

मनस्विनः	{ எப்படியானாலும்தரு மக்குறை ஏற்படக் கூடாதெனும் நிச்சய முடையவரும்	निशा इव	இரவு எல்லாமும்
इति	மேற்கண்டவண்ண மரய்	घोरे जगाम	வெருகத்தடமாய் கழிந்
श्वसतः	பெருமூச்செறிந் து	तदा	அப்பொழுது [தது.
व्यथितस्य	துயரப்பட்டுக்கொண் டிருந்தவருமான	विवोध्यमानः	{ துவிலெழுப்பும் வந்தி களின் முழக்கம் கா தில் விழுந்த
राज्ञः	சக்கிரவர்,த்தியாகுக்கு	सः	அந்த
सा	அந்த	राजसत्तमः	ராஜோத்தமர்
		प्रिवोधनं	வந்திகளின் புகழை
		निवारयामास	வேண்டாமென்று நிறுத்தச்செய்தார்.

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे त्रयोदशः सर्गः ॥

भादितः श्लोकः 2962.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 607.

चतुर्दशः सर्गः—பதிகாலாவது ஸர்க்கம் ॥ २४ ॥

श्रीरामानयनाय सुमन्त्रप्रेषणम्—ஸ்ரீராமரையழைக்க சுமந்திரரையனுப்புவது.

पुत्रशोकार्दितं पापा विसंज्ञं पतितं भुवि । विवेष्टमानमुद्दीक्ष्य सैश्व्याकमिदमब्रवीत् ॥ १ ॥

पापा	{ ஆபத்திற்கென்றே அகூழதைபோட்டுக் கொண்டுவிட்டவளா	विसंज्ञं	மெய்மறந்தவராய்
सा	ஆவள் [கிய	भुवि	பூமியில்
उद्दीक्ष्य	தீர்க்காலோசனை	विवेष्टमानं	சுருண்டு
	செய்து,	पतितं	படுத்துக்கிடந்த
पुत्रशोकार्दितं	{ புத்திரனுக்கேற்பட்டி ருக்கும் கஷ்டத்தால் துயரமுற்றிருந்தவ ராய்	ऐश्व्याकं	{ இசைவாகுவம்ச சக்கி ரவர்த்தியாரைப் பா ர்த்து
		इदं	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	பேசினான்.

पापं कृत्वैव किमिदं मम संश्रुत्य संश्रवम् । शेषे क्षितितले सन्नः स्थित्यां स्थातुं त्वमर्हसि ॥

मम	“எனக்கு	सन्नः	அசைவற்றவராய்
संश्रवं	கொடுப்பதாக வாக்கு தத்தத்தை	शेषे	நீர் படுத்துக்கிடக் கின்றீர்.
संश्रुत्य	பிரதிக்கொஞ்செய்து விட்டு,	कि इदं	இது என்ன நியாயம்?
क्षितितले	தரையில்	त्वं	நீர்
पापं	அல்பமானதை	स्थित्यां	தருமமொன்றில்
कृत्वा इव	பெரிதாய் பாராட்டிய வண்ணமே,	स्थातुं	நிலையாய் நிற்க
		अर्हसि	மனதைச் சொலுத்து விராக.

आहुः सत्यं हि परमं धर्मं धर्मविदां जनाः । सत्यमाश्रित्य हि मया त्वं च धर्मे प्रचोदितः ॥

धर्मविदः	“தருமத்தில் நிபுணர்	मया च	என்னாலும்
जनाः	ஜனங்கள் [காரகிய	सत्यं	வாக்குத்தத்தம் செய்
सत्यं हि	சொன்னசொல் தவறு மை ஒன்றையே	आश्रित्य हि	பெறவேண்டித்தான்
परमं	எதற்கும் மேம்பட்ட	धर्मं	தருமநிருத்தமில்லாத படியே
धर्मं	தருமமென்று [காண	प्रचोदितः	வேண் + கொள்ளப் படுகின்றிர்.
आहुः	சொல்லுகின்றார்கள்.		
त्वं	நீர்		

संश्रुत्य शैव्यः श्येनाय स्वां तनुं जगतीपतिः । प्रदाय पक्षिणे राजा जगाम गतिमुत्तमाम् ॥

जगतीपतिः	“லோகாச்சுதக	स्वां	தனது
राजा	சக்கிரவர்த்தியான	तनुं	தெகத்தை
शैव्यः	சிபி என்பவர்	प्रदाय	கொடுத்து,
श्येनाय	பருந்தென்னும்	उत्तमां	உத்தம
पक्षिणे	பறவைக்கு	गतिं	கதியை
संश्रुत्य	வாக்களித்து,	जगाम	அடைந்தார்.

तथा ह्यलर्कस्तेजस्वी ब्राह्मणे वेदपारगे । याच्यमानः स्वके नेत्रे उद्धृत्याविमना ददौ ॥

तथा	“அதேவண்ணமாய்	याच्यमानः	{ பிராந்திக்கப்பட்டு வாக்குத்தத்தம் செய் தவராய்
तेजस्वी	மஹாதேஜஸ்வினியாகிய	अविमनाः	அகபகிழ்சியுடையவ
अलर्कः	அலர் க்கொன்ற ராஜ் ரிஷி	स्वके	தனது [நாய்
वेदपारगे	வேதங்களின் கரைக ளைக்கண்ட	नेत्रे हि	துருக்கண்டிடை
ब्राह्मणे	ஓரந்தணனுக்கு	उद्धृत्य	படுதிக்,
		ददौ	அளித்தார்.

सरितां तु पतिः स्वल्पां मर्यादां सत्यमन्वितः । सत्यानुरोधात्समये वेलां स्वां नातिवर्तते ॥

सरितां पतिः	“ஸமுத்திரம்	समये तु	{ தமராவணை, பெனர் ணயி ஆகிய இந்த ஒருசமயத்திலும்கூட
सत्यं	தான் செய்த வாக்கு தத்தத்தை	स्वां	தனது
अन्वितः	அனுஷ்டிக்கின்றதாய்	मर्यादां	எல்லையாகிய
सत्यानुरोधात्	{ சொன்னசொல் தவறு கூடாதேனும், தரும விதியால்	स्वल्पां	அल्पமான
		वेलां	கையை
		नातिवर्तते न	மடக்கிறதில்லை.

सत्यमेकपदं ब्रह्म सत्ये धर्मः प्रतिष्ठितः । सत्यमेवाक्षया वेदाः सत्येनावप्यते परम् ॥७॥

सत्यं	“ஸத்யமென்பது	प्रतिष्ठितः	நிலைபெற்றிருக்கின்
एकपदं	ஏகாக்ஷரமாகிய	सत्यं	ஸத்தியம் [முது.
ब्रह्म	‘ஏ’மென்பது.	अक्षयाः	ஒருந் / ஓர்பழியாத
सत्ये	ஸத்யமொன்றில்	वेदाः	வேதங்கள்.
धर्मः	{ நான்கு புருஷார்த்தங் களைத்தருமா. தரும மானது	सत्येन एव	ஸத்யமொன்றிலே
		परं	மோகமும் [தான்
		अवाप्यते	வாய்க்கின்றது.

सत्यं समनुवर्तस्व यदि धर्मे धृता मतिः । स वरः सफलो मेऽस्तु वरदो ह्यसि सत्तम ॥८॥

सत्तम	“தருமோத்தமரே!	यदि	ஆகில்,
वरदः	{ வாக்குத்தம்செய்து சிப்டனைத கந்தான வேண்டியவராக	सत्यं	சத்தியத்தை
असि	நீர் இருக்கின்றீர்.	समनुवर्तस्व	நீர் தவறவிடாதனுவ அந்த [டி-க்கக்கடவீர்.
धर्मे	தருமத்தில்	सः	வாக்குத்தத்தமானது
मतिः	மனம்	वरः	எனக்கு
धृता	நிலையுள்ளதாக	मे	கைகூடினதாகவும்
		सफलः हि	ஆகட்டும்.
		अस्तु	

स्वधर्मस्याभिकामार्थं मम चैवाभिचोदनात् । प्रव्राजय सुतं रामं त्रिः खलु त्वां ब्रवीम्यहम् ॥

स्वधर्मस्य	“உமது தருமத்திற்கு	अभिचोदनात् एव	சரியான விதியாயிருக் கின்றபடியாலும்
अभिकामार्थं च	{ அசஞ்சலப்பற்று வை த்திருக்கின்றீரென் கிறபடியாலும்	प्रव्राजय	நீர் காட்டிற்கனுப்பி
सुतं	புதல்வனாகிய	अहं	நான் [விடக்கடவீர்.
रामं	ஸ்ரீராமனை	त्वां	உம்மை
मम	எனக்கு	त्रिः खलु	மூன்றுதரம்
		ब्रवीमि	நிச்சயமாய் எச்சரிக் கின்றேன்.

समयं च ममायेंमं यदि त्वं न करिष्यसि । अग्रतस्ते परित्यक्ता परित्यक्ष्यामि जीवितम् ॥

आर्थं	“பூஜ்யரே!	यदि	என்கிறபடியில்
मम	எனது	ते	உமது
इमं	இந்த	अग्रतः	எதிரிலேயே
समयं	வேண்டுகோளை	परित्यक्ता	உபேகித்தப்பட்டவ ளாகிய நான்
त्वं	நீர்	जीवितं	உயிரை
करिष्यसि न	செய்துமுடிக்கிறீ ரில்லை	परित्यक्ष्यामि	மாய்த்துக்கொள்ளு வேன்.”

एवं प्रचोदितो राजा कैकेय्या निर्विशङ्कया । नाशकत्पाशमुन्मोक्तुं बलिरिन्द्रकृतं यथा ॥

கைகேய்யா	கைகேய்யிதேவியாரால்		
निर्विशङ्कया	{ உன்னத்தில் நாணமெ ன்பதையே கொள் ளாமல்	इन्द्रकृतं	{ ஸீகிருஷ்ணபகவான து வாழ்நாவதாரத் தில் உபேந்திரனாய் வினங்கியவரால் ஏற் பட்ட
एवं	மேற்கண்டவண்ணம்		
प्रचोदितः	மாய் நிர்பந்திக்கப்பட்டவ	पाशं	தருமசங்கடத்தில்
राजा	ராகிய	यथा	எவ்வண்ணமோ
बलिः	சக்கிரவர்த்தியார், மஹரபலிசக்கிர வர்த்தி	उन्मोक्तुं	அவ்வண்ணமே செய்யாது மறுத்தா விட
		अशक्तं न	முடியாதிருந்தார்.

उद्भ्रान्तहृदयश्चापि विवर्णवदनोऽभवत् । स धुर्यो वै परिस्पन्दन्युगचक्रान्तरं यथा ॥१२॥

सः वै	அவரும்	परिस्पन्दन्	தயிச்சின்றது
धुर्यः	ஓர் ஒருது	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
युगचक्रान्तरं	{ துகத்தடியில் கட்டப் பட்டு துனியில் இரு ப்பு முன் பதிக்கப்ப ட்ட மரடோட்டும் தார்க்குச்சியால் குத்தப்படுகையில்	विवर्णवदनः च	முககாத்திருன்றியவ ராயும்
		उद्भ्रान्तहृदयः अपि	குழம்பியமனத்தார யும்
		अभवत्	துன்புற்றார்.

विह्वलाभ्यां च नेत्राभ्यामपश्यन्निव भूमिपः । कृच्छ्राद्धैर्येण संस्तभ्य कैकेयामिदमब्रवीत् ॥

कृच्छ्रात्	"அஸ்ஸஹ்யமாயிருக் கும் மனலேதனையால்	भूमिपः	சக்கிரவர்த்தியார்
विह्वलाभ्यां	{ கண்ணீர் தாரைதாரை யாய் பெருகவிட்டுக் கொண்டிருந்த	धैर्येण	பராக்கிரமத்தால்
नेत्राभ्यां च	இருகண்களாலும்	इव	ஒருவாரும்
अपश्यन्	விழித்துப்பார்க்க முடியாமலிருந்த	संस्तभ्य	மனதைத் தெற்றிக் கொண்டு
		कैकेयौ	கைகேயியைப்பார்த்த
		इदं	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	மொழிந்தார்.

यस्ते मन्त्रकृतः पाणिरग्नौ पापे मया धृतः । तं त्यजामि स्वजं चैव तव पुत्रं सह त्वया ॥१४॥

पापे	"அடி பாவி!	तं च	அதையும்
अग्नौ	அக்னிமுன்	तव	உன்னிடத்திலும்
मन्त्रकृतः	மந்திரபூர்வகமாய்	स्वजं	எனக்குப்பிறந்த
यः	எந்த	पुत्रे एव	புதல்வனையும்
ते पाणिः	உனது கரம்	त्वया सह	உன்னோடுகூடவே
मया	என்னால்	त्यजामि	காண் விட்டுவிடுகி மேன்.
धृतः	பற்றப்பட்டதோ		

प्रयाता रजनी देवि सूर्यस्योदयनं प्रति । अभिषेकं गुरुजनस्त्वरयिष्यति मां ध्रुवम् ॥

देवि "தேவி!
 ரஜனி இரவு
 प्रयाता கழிந்தது.
 सूर्यस्य சூரியபகவானின்
 उदयनं உதயமாகும் வேளை
 गुरुजनः குலகுரு [வந்ததும்]

रामाभिषेकसंभारैस्तदर्थमुपकल्पितैः । रामः

रामाभिषेक- } "ஸ்ரீராமனது பட்டா
 संभारैः } பிஷேகத்திற்கென்ற
 சாமான் களைக்கொ

मृतस्य இறந்துபோன [ண்டு]
 मे எனக்கு
 रामः ஸ்ரீராமன்
 तदर्थं அதற்கு பதிலாய்

सपुत्रया त्वया नैव कर्तव्या सलिलक्रिया ।

अशुभाचारे "கடாஒழுக்கமுடை
 யாய்!

रामाभिषेचनं ஸ்ரீராமரது பட்டாபி
 ஷேகத்தை

व्याहन्तासि } தடுத்துவிட்டவளாக
 यदि } நீ ஆகின்றாயென்கிற
 காரணத்தால்

सपुत्रया உன் புதல்வனோடு
 கூடிய

न शक्तोऽद्यास्म्यहं द्रष्टुं दृष्ट्वा पूर्वं तथासुखम् ।

पूर्वं "இதுவரையில்
 जनं ஜனத்தை
 तथासुखं அப்படி ஸந்தோஷக்
 களையுடையதாய்

दृष्ट्वा பார்த்துவிட்டு,
 पुनः அதற்கு விரோதமாய்
 अद्य இப்பொழுது

तां तथा ध्रुवतस्तस्य भूमिपस्य महात्मनः ।

तथा அவ்வண்ணமாய்
 तां அவளுடன்
 ध्रुवतः பேசிக்கொண்டிருந்த
 तस्य அந்த
 महात्मनः மஹாத்மாவான
 भूमिपस्य சக்கிரவர்த்தியாருக்கு

ध्रुवं { ஏற்கனவே நிச்சயிக்க
 ப்பட்டு நியமனம் பெ
 ற்றதாயிருக்கின்ற
 अभिषेकं प्रति பட்டாபிஷேகத்திற்
 मां என்னை [காக்
 त्वरयिष्यति விரைவுபடுத்துவார்.

कारयितव्यो मे मृतस्य सलिलक्रियाम् ॥

उपकल्पितैः { இப்பொழுது ஆகவே
 ண்டிய காரியத்திற்கு
 வேண்டியவைகளாய்
 க்கொண்டு

सलिलक्रियां சரமகைக்கரியத்தை
 कारयितव्यः செயவிக்கப்படவேண்
 டியது.

व्याहन्तास्यशुभाचारे यदि रामाभिषेचनम् ॥

त्वया உன்னாலே
 सलिलक्रिया } பிரேதத்தைத் தொடு
 एव } தல் ஆசௌசம் முத
 விய பிரேதமிருத்ய
 மென்பதே

कर्तव्या न அனுஷ்டிக்கத்தக்க
 தில்லை.

हृदहर्षं निरानन्दं पुनर्जनमवाप्नुस्वम् ॥

हृदहर्षं ஆசை ஒழிந்ததாய்
 निरानन्दं உத்ஸாஹமொழிந்த
 தாய்

अवाप्नुस्व द्रष्टुं முகம் வாடியதாய்
 अहं நான் [பார்க்க
 शक्तः अस्मि न சக்தனாகஇல்லை."

प्रभाता शर्वरी पुण्या चन्द्रनक्षत्रशालिनी ॥

चन्द्रनक्षत्र- } சந்திரனையும் நக்சத்தி
 शालिनी } ரங்கனையுமணிக்
 கிளங்கிய

शर्वरी இரவு
 पुण्या நல்லவேளையாய்
 प्रभाता பொழுது விடிந்தது.

ततः पापसमाचारा कैकेयी पार्थिवं पुनः । उवाच परुषं वाक्यं वाक्यज्ञा रोषमूर्च्छिता ॥

ततः	அதன்மேல்	रोषमूर्च्छिता	கோபம் தகைக்கேறிய
पापसमाचारा	{ பாபத்திற்கிடம் கொடுத்தவிட்ட மனமுடையவனாகும்,	पार्थिवं	வனாய் சக்கிரவர்த்தியாரைப் பார்த்து
वाक्यज्ञा	பேசுவதில் மகா சாமர்	पुनः	மூன்றிலும்திரும்ப
कैकेयी	த்தியதாஸியுடைய கைகேயிதேவியர்	परुषं	பின்வரும் கடுமையான
		वाक्यं	சொல்லை [பேருக்கும்
		उवाच	சொன்னார்.

किपिदं भाषसे राजन्वाक्यमद्भुतजोपमम् । आनाययितुमर्हिष्टं पुत्रं राममिदार्हसि ॥ २१ ॥

राजन्	“சக்கிரவர்த்தியாரே!	अर्हिष्टं	எதற்கும் சரியாத
इदं किं	என்ன இது?	पुत्रं	புதல்வனாக
अद्भुतजोपमं	உடனைய பின்னக்கும வண்ணமரபிருக்கும்	रामं	ஸ்ரீராமன்
वाक्यं	மறுமொழியை	इह	இங்கு
भाषसे	நீ சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றீர்.	आनाययितुं	அழைப்பிக்க
		अर्हसि	கடவிர்

स्थाप्य राज्ये मम सुतं कृत्वा रामं वनेचरम् । निःसपत्नां च मां कृत्वा कृतकृत्यो भविष्यसि॥

रामं	“ஸ்ரீராமனை	मां	எனக்கு
वनेचरं	வனவாஸியாக	निःसपत्नां	கிசான்வர் ஒருவரு
कृत्वा	செய்துகிட்டு,		மில்லாதவண்ணமாய்
च	அதன்மேல்	कृत्वा	செய்து.
मम	எனது	कृतकृत्यः	{ தருமசேநி கழுவாதவ
सुतं	குமாரனை		ண்ணமேஎப்பவும்கட
राज्ये	ராஜ்யத்தில்		{ த்தகொண்டவராய்
स्थाप्य	பட்டம்கட்டிகிட்டு,	भविष्यसि	“இனிவரும்”

स नुन्न इव तीक्ष्णेन प्रतोदेन हयोत्तमः । राजा प्रोदितोऽभीक्ष्णं कैकेयामिदमब्रवीत् ॥

सः	அந்த	प्रोदितः	தூண்டப்பட்டதுமா
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்		கிய
तीक्ष्णेन	சருக்குண்டாக்கக் கூ	हयोत्तमः इव	உயர்ந்த குதிரை
प्रतोदेन	நீண்ட சவுக்கால் [டிய		போன்றவராக
नुन्नः	ஜூரக்கமின்றியடிக்கப்	कैकेयी	கைகேயியைப்பார்த்து
	பட்டமும்	इदं	பின்வருமாறு
अभीक्ष्णं	விட்டுவிட்டு	अब्रवीत्	சொன்னார்.

धर्मबन्धेन बद्धोऽस्मि नष्टा च मम चेतना । ज्येष्ठं पुत्रं प्रियं रामं द्रष्टुमिच्छामि धार्मिकम् ॥

धर्मबन्धेन	"தருமபாங்கியத்தால்	च	ஆனபடியால்
बद्धः	கட்டுண்டவனாக	ज्येष्ठं	மஹா உத்தமனும்
अस्मि	நானிருக்கிறேன்.	धार्मिकं	தருமிஷ்டனும்
मम	எனக்கு	प्रियं	அருமை
चेतना	{ உயிர்வைத்துக்கொண்டு வாழ்ந்துகொண்டிருப்பது என்பது இதுதான் ஒழிந்தது.	पुत्रं	திருக்குமாரனுமாகிய
नष्टा		रामं	ஸ்ரீராமனை
		द्रष्टुं	நேரில் பார்க்க நான்
		इच्छामि	விரும்புகின்றேன்."

ततः प्रभातां रजनीमुदिते च दिवाकरे । पुण्ये नक्षत्रयोगे च सुहृते च समागते ॥ २५ ॥
 वसिष्ठो गुणसम्पन्नः शिष्यैः परिसमावृतः । उपसंगृह्य संभारान्प्रविवेश पुरोत्तमम् ॥ २६ ॥
 सिक्तसंमार्जितपथां पताकोत्तमभूषिताम् । विचित्रकुसुमाकीर्णां नानास्रग्भिर्विभूषिताम् ॥ २७ ॥
 संहृष्टमनुजोपेतां समृद्धविपणापणाम् । महोत्सवसमाकीर्णां राघवार्थे समुत्सुकाम् ॥ २८ ॥
 चन्दनागरुधूपैश्च सर्वतः परिधूषिताम् । तां पुरीं समतिक्रम्य पुरन्दरपुरोपमाम् ॥ २९ ॥
 ददर्शान्तःपुरं श्रेष्ठं नानाद्विजगणायुतम् । पौरजानपदाकीर्णं ब्राह्मणैरुपशोभितम् ॥
 यज्ञविद्धिः सुसंपूर्णं सदस्यैः परमद्विजैः ॥ ३० ॥

ततः	அப்பொழுது	पताकोत्तमभूषितां	சிறந்த பதாகைகளை
रजनीं	இரவுகழிந்து		கட்டப்பட்டதும்,
प्रभातां	பொழுதுவிடிந்ததும்	विचित्र- } कुसुमाकीर्णां }	பலவகை மலர்களால்
दिवाकरे च	சூரியபகவானும்		தூவப்பெற்று விளங்குகிறதும்,
उदिते	உதயமாகுகையில்	नानास्रग्भिः	நானாவகை பூமலைதோரணங்களால்
नक्षत्रयोगे	சுப [டுகூடிய	विभूषितां	அலங்கரிக்கப்பட்டு
पुण्ये	லகனம்		விளங்குகிறதும்,
सुहृते च	சமீபிகளையில்	संहृष्ट- } मनुजोपेतां }	உள்ளம் பூரித்த மனிதர்களால் நிறைந்து
गुणसंपन्नः	குணங்களில் ச்ரேஷ்ட		விளங்குகிறதும்,
वसिष्ठः	வஸிஷ்டர், [டாகிய	समृद्ध- } विपणापणां }	சிறந்த பண்டங்களை
शिष्यैः	மாணக்கர்களால்		புடைய கடைகளால்
परिसमावृतः च	குழப்பெற்றவரையும்	महोत्सव- } समाकीर्णां }	விளங்குகிறதும்,
संभारान्	அபிஷேக ஸாமக்கிரிகளை		பாட்டுகோஷ்டிகள்,
उपसंगृह्य	கூடவே எடுப்பித்துக் கொண்டு		பஜனைகோஷ்டிகள்
सिक्तसंमार्जित- } पथां }	ஐலம் தெளித்து விளக்கி சேரதிக்கப்பட்ட வீதிகளையுடையதும்,		முதலிய மஹோற்சவகோஷ்டிகளால்
			எங்கும் நிறைந்து
			விளங்குகிறதும்

राघवायै सर्वतः समुसुकां	ஸ்ரீராமர் விக்ரபத்தில் எங்கும். பக்தியுடையவர்களையு டையதும்,
चन्दनागरूपैः	சந்தனம், அகில் இலை களின் தூபங்களால்
परिधूषितां	{ செம்மையாய் பரிமளி க்கப்பெற்று வினக் குகின்றதும்,
पुन्दर- पुरोपमां च	{ இந்திரனது பட்டண த்திற்கு ஸமானா யிருக்கிறதுமான
तां पुरीं समतिक्रम्य पुरोत्तमं	அந்த பட்டணத்தை கடந்து, சிறந்த திருமாலிகை க்குள்
प्रविवेश श्रेष्ठं	பிரவேசித்தார். உத்கிருஷ்டமாய் விள ங்குகின்ற
अन्तःपुरं	திருக்கல்யாணமண்ட பத்தை

पौरतान- पदाकीर्णं	{ நகரத்தார்கள், நாட் டார்கள் இவர்களால் நிறையப்பெற்று வி ளக்குகிறதாயும்
नानाद्विज- गणायुतं	{ பலவகை பிராம்மண சாதத்திரிய வைகிய கோவந்த, களால் நிறை யப்பெற்ற விளக்கு கிறதாயும்
वाद्यणिः	{ வைதிகக்கீரிகையகளை பண்ணிவைக்கத் தெரி ந்த வெதவித்துக்களா னபிராம்மணர்களாலும்
सदस्यैः	ஸதஸ்யுக்கு வருவத ற்கு சுதந்திரமுடைய
परमद्विजैः	பிராமணோத்தமர் களாலும்
सुसंपूर्णं	மிக்கநிறையப்பெற்ற
यशविभिः	தீய்த்தர்களால்[தாயும்
उपशोभितं	உபசுமாபித்த விள ங்கப்பெற்றதாயும்
ददर्श	கவனித்தார்.

तदन्तःपुरमासाद्य व्यतिचक्राम तं जनम् । वसिष्ठः परमप्रीतः परमपिबिवेश च ॥ ३१ ॥

परमप्रीतः	அத்யந்த மனஸ்துஷ்ட புகொண்டிருந்த
परमर्षिः च	முனிவர் பெருமானு
वसिष्ठः	வஸிஷ்டர் [கும்
तं	அந்த
जनं	ஜனஸமூகத்திலுள்

आसाद्य	புகுகத,
व्यतिचक्राम	கடத்தார்.
तत्	அந்த
अन्तःपुरं	கல்யாணமண்டபத் தில்
विवेश	உட்குதுசெய்தார்.

स त्वपश्यद्विनिष्क्रान्तं सुमन्त्रं नाम सारथिम् । द्वारे मनुजसिंहस्य सचिवं प्रियदर्शनम् ॥

सः	அவர்
तु	அப்பொழுது
द्वारे	எதிரில்பொய்க்கொண் யிருக்கும் வழியில்
विनिष्क्रान्तं	{ வெளிப்புறப்பட்டு வந்துகொண்டிருந் தவ்றவரும்

मनुजसिंहस्य	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு
प्रियदर्शनं	அன்புதேய செய்யும்
सचिवं	மகதியும்
सारथि	ஸாரதியுமான
सुमन्त्रं नाम	சுமந்திரசென்பவரை
अपश्यत्	கண்டார்.

नरसंयुक्तं	மனிதர்களில் நூக்கிக் கொண்டுபோகப்படும்	अलंकृताः	அழகிய
वाहनं	பல்லக்கும்	पेश्याः	பொது
शशिसन्निभं	சந்திரனைப்போலத்த	खिपः च	மடந்தையர்களும்
छत्तं च	வெண்குண்டயும்	आचार्याः	ஆசிரியர்களும்
येते वालव्यजने च	இரண்டு வெண்சாமர ங்களும்	इमे ब्राह्मणाः	இந்த அகத்தணர்களும்
हिरण्यमयः	பொன்னால் செய்த	नैगमाः	நியாபாரிகளும்
भृङ्गारः च	{ பட்டாபிஷேகங்களில் பட்டியோகிற்கும் ஆர் க்கியபாத்திரமும்	पौरजान- पदश्रेष्ठाः }	{ நகரத்தார்கள் கட்ட டார்கள் இவர்களும் தலைவர்களும்
हेमदामपिनदः	தங்கஹாரங்களால் அ லக்கரிக்கப்பட்டதும்	प्रीयमाणाः	ப்ரிதிவைத்தவர்களாய்
ककुब्धान्	முசுப்பையுடையதும்	प्रियंवदाः	புகழைப் பெதிக்கென் றபுத்திசின்றவர்களைய
पाण्डुरः	வெண்மைநிறமுமான	पुते च	இவர்களும்
वृषः च	விருஷபமும்	राणैः	பரிவாரத்தின்களுடன்
महाबलः	மஹாபலமுள்ளதும்	सह	சுடியவர்களும்
चतुर्द्वयः	காங்கு கோரை பலக ளையுடையதுமான	पार्थिवैः	மன்னர்களோடு
केसरी च	கிம்மமும்	सह	சுடியவர்களுமான
हरिश्रेष्ठः	{ ஊர்க்கொலத்தில் முத லில் செல்லுமழகுவா ய்தத குதிரையும்	अन्ये	மற்ற
व्याघ्रतनुः	புலித்தோலும்	बहवः च	பலரும்
सिंहासनं	சிங்காசனமும்	रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
सुरापक्षिणः च	மரங்களும் பறவை	अभिपेकाय	பட்டாபிஷேகத்திற்கு
पुण्याः	புண்ணிய [களும்	तिष्ठन्ति	காத்துக்கொண்டிருக் கிறார்களென்றும்
गावः	பசுக்களும்	इह	இங்கு
सर्वेवादिसंवाः च	எல்லாவிதமான மக் களவாத்தியங்களும்	मां आगतं	என் உத்திருக்கித் செய்தியையும்
अभिपेकार्थं	பட்டாபிஷேகத்திற் காக	शुताशनः	சேதாமத்தி
आहूतं	சேர்த்துவைக்கப்பட் யிருக்கிறதென்றும்	समिदः च	{ வளர்க்கி கொழுத்த கிட்டு எரிக்கின்றதெ னவும்
		नृपतेः	சக்கிவர்த்தியாருக்கு
		क्षिप्रं	காலதாமதமின்றி
		आचक्ष्व	செய்யும்.

त्वरयस्व महाराजं यथा समुदितेऽहनि । पुण्ये नक्षत्रयोगे च रामो राज्यमवाप्नुयात् ॥४२॥

समुदिते	" பர்த்துவைக்கப் பட்டிருக்கின்ற	राज्यं	ராஜபத்தை
नक्षत्रयोगे	நகத்திரத்தொடர்	अवाप्नुयात्	அடைபடுவண்டும்.
पुण्ये	புல்ல [புடிய	यथा च	எனவிறப்படியால்
अहनि	முஹூர்த்தத்தில்	महाराजं	சக்கிவர்த்தியாரை
रामः	ஸ்ரீராமன்	त्वरयस्व	தரிசப்படுத்தும்."

इति तस्य वचः श्रुत्वा सूतपुत्रो महात्मनः । स्तुवन्नृपतिशार्दूलं प्रविवेश निवेशनम् ॥४३॥

तस्य अந்த
महात्मनः மஹாத்மாவினது
इति மேற்கண்ட
वचः ஆக்கௌஞ்சைய
श्रुत्वा சிரமேற்கொண்டு.

सूतपुत्रः ஸுமந்திரர்
नृपतिशार्दूलं சக்கிரவர்த்தியாரை
स्तुवन् புகழ்ந்துகொண்டே
निवेशनं திருமாரிசைக்கு
प्रविवेश போய்ச் சேர்ந்தார்.

तं तु पूर्वोदितं वृद्धं द्वारस्था राजसम्मतम् । न शेकुरभिसंरोद्धुं राज्ञः प्रियचिकीर्षवः ॥४४॥

राज्ञः சக்கிரவர்த்தியாரின்
प्रियचिकीर्षवः ஆக்கினைப்படியே நடக்கும்
द्वारस्थाः வாயில்காப்பவர்கள்
वृद्धं பெரியவரும்
राजसम्मतं { சக்கிரவர்த்தியாருடை
ய அன்புபடைத்தவ
ரும்

पूर्वोदितं { எப்பொழுதும் உன்
ளே விட்டுவிடும்படி
முன்னமேயே உத்தி
ரவுபெற்று இருக்கிற
வருமாகிய
तं அவரை
तु இப்பொழுது
अभिसंरोद्धुं தடைசெய்ய
शेकुः न அதிகாரமில்லாதிருந்
தார்கள்.

स समीपस्थितो राज्ञस्तामवस्थामजज्ञिवान् । वाग्भिः परमतुष्टाभिरभिष्टोतुं प्रचक्रमे ॥४५॥

राज्ञः சக்கிரவர்த்தியாரை
तां அந்த
अवस्थां கஷ்டதையை
अजज्ञिवान् அறியாத
सः அவர்
समीपस्थितः கிட்டி நின்றுகொண்டு

परमतुष्टाभिः { மிக்க ச்ரோத்ரேந்திரி
யத்திற்கு இன்பம்
விளைவிக்கிற
वाग्भिः வழக்கமாய்சொல்லும்
ஸ்தோத்திரங்களால்
अभिष्टोतुं ஸ்தோத்திரம் செய்ய
प्रचक्रमे சமயம் பார்த்து காத்
துகின்றனர்.

ततः सूतो यथाकालं पार्थिवस्य निवेशने । सुमन्त्रः प्राञ्जलिभूत्वा तुष्टाव जगतीपतिम् ॥

ततः அப்பொழுது
सूतः ஸுமந்திரரும்
सुमन्त्रः ஸுமந்திரர்
पार्थिवस्य சக்கிரவர்த்தியாரின்
निवेशने ஸன்னிதியில்

प्राञ्जलिः भूत्वा அஞ்சலிஹஸ்தராகி
यथाकालं ஸரியான ஸமயத்தில்
जगतीपतिं சக்கிரவர்த்தியாரை
तुष्टाव பின்வருமாறு ஸ்தோ
த்திரம் செய்தார்.

यथा नन्दति तेजस्वी सागरो भास्करोदये । प्रीतः प्रीतेन मनसा तथाऽऽनन्दघनः स्वतः ॥

तेजस्वी “தேஜஸ்வியான
सागरः சமுத்திரம்
भास्करोदये { ஸூர்யாஸ்தமனத்தில்
அதாவது பூர்ண சந்
ரன் உதிக்கையில்
नन्दति கலிக்கிறது
यथा तथा எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே

प्रीतेन திருப்திகொண்ட
मनसा மனதால்
स्वतः தாமே
प्रीतः மனசந்நுஷ்டிகொண்
டவராய்
आनन्दघनः ஆனந்தபரிபூர்ணமாய்
விளங்குகின்றீர்.

इन्द्रमस्यां तु वेलयाभितुष्टाव मातलिः । सोऽजयदानवान् सर्वोस्तथा त्वां बोधयाम्यहम् ॥

अस्यां	“இந்த	दानवान्	ஆணவர்கள்
वेलयां तु	வேளையில்தான்	सर्वान्	எல்லோரையும்
मातलिः	இந்திரனது சரத்தியா கிய மாதலி என்பவன்	अजयन्	வென்றுஜயங்கொண்
इन्द्रं	இந்திரபகவானை	तथा	ஆவ்வண்ணமே[டனர்.
अभितुष्टाव	ஸ்தோத்திரம் செய் தான்.	त्वां	தேவரீரை
		अहं	அடியேன்
		बोधयामि	தூதித்து எழுப்புகின் தேன்.

वेदाः सहाङ्गविद्याश्च यथा ह्यात्मभुवं प्रभुम् । ब्रह्माणं बोधयन्त्यद्य तथा त्वां बोधयाम्यहम् ॥

सहाङ्गविद्याः	“வேதாக்கங்களோடு	यथा तथा हि	எவ்வண்ணமோ ஆவ் வண்ணமே
वेदाः	வேதங்கள்[உள்ளிட்ட	अद्य	இப்பொழுது
आत्मभुवं	ஸ்வயம்புவும்	त्वां	தேவரீரை
प्रभुं च	ப்ரபுவுமான	अहं	அடியேன்
ब्रह्माणं	ப்ரம்மதேவரை	बोधयामि	தூதித்து எழுப்ப கின்றேன்.
बोधयन्ति	தூதித்து எழுப்புகின் றன்		

आदित्यः सह चन्द्रेण यथा भूतधरां शुभां । बोधयत्यद्य पृथिवीं तथा त्वां बोधयाम्यहम् ॥

चन्द्रेण सह	“சந்திரனோடுகூட	बोधयति	எழுப்புகிறார்.
आदित्यः	ஸூரியன்	यथा तथा	ஆவ்வண்ணமே
भूतधरां	ப்ராணிகள் விதைத்த	त्वां	தேவரீரை
शुभां	சுபமான	अहं	அடியேன்
पृथिवीं	பூமியை	बोधयामि	தூதிதுணர்ப்பா[த்திக் கின்றேன்.
अद्य	இப்பொழுது		

उत्तिष्ठाशु महाराज कृतकौतुकमङ्गलः । विराजमानो वपुषा मेरोरिव दिवाकरः ॥ ५१ ॥

महाराज	“சக்கிரவர்த்தியாரே!	मेरोः	மேருமலையில் இருக் கும்
आशु	வினையில்		
उत्तिष्ठ	எழுந்திரும்.	दिवाकरः इव	{ சூரியபகவான் எவ்வ ண்ணமோ ஆவ்வண் ணமே
कृतकौतुक-}	யதேஜாத்ஸவம் நிமித் தம் நல்ல ஆடையாப	विराजमानः	ஒளிபெற்றவனக்கு வினாக.
मङ्गलः }	ரணங்களை ஆணித்தவ ஆலங்காரத்தால்[ராகி		
वपुषा			

सोमसूर्यौ च काकुत्स्थ शिववैश्रवणावपि । वरुणश्चाग्निरिन्द्रश्च विजयं प्रदिशन्तु ते ॥ ५२ ॥

काकुत्स्थ	“தசரதசக்கிரவர்த்தி யாரே!	अग्निः	அக்ஷிபகவானும்
सोमसूर्यौ च	சந்திரனும் சூரியனும்	इन्द्रः च	தேவேந்திரனும்
शिववैश्रवणौ अपि	சிவபெருமானும் குபேரனும்	ते	தேவரீருக்கு
वरुणः च	வருணபகவானும்	विजयं	வெற்றியை
		प्रदिशन्तु	ஆளிக்கக்கடவர்கள்.

गता भगवती रात्रिरहः शिवमुपस्थितम् । प्रतिबुध्यस्व राजर्षे कुरु कार्यमनन्तरम् ॥५३॥

राशिः	இரவு	राजर्षे	ராஜர்ஷியே!
भगवती	நல்லதாய்	प्रतिबुध्यस्व	தேவரீர தூயிலுணர்
गता	கழிந்தது.	अनन्तरं	இனி [வீராக,
शिवं	சுபமுகர்த்த	कार्यं	ஆகவேண்டிய கார்
अहः	தினமானது		யத்தை
उपस्थितं	உதயமா இனிபட்டது.	कुरु	செய்தருளும்.

उपतिष्ठति रामस्य समग्रमभिवेचनम् । पौरजानपदैश्चापि नैगमैश्च कृतात्मभिः ॥ ५४ ॥

पौरजानपदैः च	நகரத்தார்களோடும் நாட்டார்களோடும்	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
कृतात्मभिः	புண்பா த்மாக்களான	अभिपेचनं	பட்டாபிஷேகத்திற்கு
नैगमैः च	வேதவித்துக்களோ	समग्रं अपि	ஸர்வமும்
	டும்	उपतिष्ठति	சித்தமாக இருக்கி
			றது.

अयं वसिष्ठो भगवान् ब्राह्मणैः सह तिष्ठति । क्षिप्रमाज्ञाप्यतां राजन् राघवस्याभिपेचनम् ॥

वसिष्ठः	வஸிஷ்ட	राजन्	சக்கிரவர் த்தியாரே!
भगवान्	பகவான்	राघवस्य	ஸ்ரீராமரது
ब्राह्मणैः सह	பிராம்மணர்களோடு	अभिपेचनं	பட்டாபிஷேகமானது
अयं	இதேர [கூட	क्षिप्रं	இப்பவே
तिष्ठति	எழுந்தருளியிருக்கின்	आज्ञाप्यताम्	ஆக்ஞாபிக்கப்படட்
	றனர்.		டும்.

यथा ह्यपालाः पशवो यथा सेना ह्यनायका । यथा चन्द्रं विना रात्रिर्यथा गावो विना वृषम् ॥

एवं हि भविता राष्ट्रं यत्र राजा न दृश्यते ॥ ५७ ॥

राजा हि	“அரசன் ஒருவன்	सेना यथा	ஸேனைபோலவும்
दृश्यते न	இல்லாதிருக்கிறது	चन्द्रं विना	சந்திரனில்லாத
यत्र एवं	எதுவோ இப்படிப்	राशिः यथा	இரவுபோலவும்
राष्ट्रं हि	நாடும் [பட்ட	वृषं विना	விருஷபத்தை இழந்த
अपालाः	இடையனில்லாத	गावः यथा	பசுக்கள்போலவும்
पशवः यथा	பசுக்குழாம்போலவும்	भविता	ஆய்விடும்;
अनायका	நாயகனில்லாத	हि	இது நிச்சயம்.”

इति तस्य वचः श्रुत्वा सान्त्वपूर्वमिवार्थवत् । अभ्यकीर्यत शोकेन भूय एव महीपतिः ॥

तस्य	அவருடைய	वचः	நல்ல சொல்லுக்கு
सान्त्वपूर्वं	{ ச்ரோத்ரேந்திரியத்தி ற்கு இனிமையாயிரு க்கிறதும்	श्रुत्वा	திருச்செவி சாற்றியரு ளிய
अर्थवत् इव	ஐயகரமாயுமுள்ளது	महीपतिः	சக்கிரவர் த்தியார்
	மான	भूयः एव	இன்னுமதிகமாய்
इति	மேற்கண்ட	शोकेन	சோகத்தால்
		अभ्यकीर्यत	பிடுங்குண்டார்.

ततः स राजा तं सूतं सन्नह्यः सुतं प्रति । शोकरक्षेपणः श्रीपानुद्रीक्ष्योवाच धार्मिकः ॥

धार्मिकः தருமசீலரான
 श्रीमान् திரிலோகப்ரசித்தி
 பெற்றவராயிய
 सः அந்த
 राजा சக்கிரவர்த்தியார்
 सुतं प्रति புகல்வனைபற்றி
 उद्दीक्ष्य மனதினுள்ளேயே
 சிந்தித்து

शोकरक्षेपणः சோகத்தால் சிவந்த
 कण्ठकण्ठोற்றवराय கண்களுற்றவராய்
 सन्नह्यः உலகவாழ்கையினுசை
 तं அந்த
 सुतं ஸாரதியை பார்த்து
 तवः அப்பொழுது
 उवाच பின்வரும் ஒரு சொல்
 சே சொன்னார்.

वाक्यैस्तु खलु मर्माणि मम भूयो निकृन्तसि ॥ ६० ॥

तु “இப்பொழுது
 मम எனது
 मर्माणि மனம்படும் துன்பங்
 களை

वाक्यैः खलु வ்சொத்திரங்களை
 भूयो வேகியே
 निकृन्तसि துணைமதிசமாய்
 நீர் பெருக்குகின்றீர்.”

सुमन्त्रः करुणं श्रुत्वा दृष्ट्वा दीनं च पार्थिवम् । प्रगृहीताञ्जलिः किञ्चित्स्मादेशादपाक्रमत् ॥

सुमन्त्रः ஸுமந்திரர்
 करुणं துக்ககரமான சொல்
 श्रुत्वा காதுகொடுத்து,
 च அதன்மேல்
 पार्थिवं சக்கிரவர்த்தியாரை
 दीनं { மனவ்யாகுலப்பட்டுக்
 கொண்டிருக்கின்ற
 வராய்

दृष्ट्वा கண்டு,
 प्रगृहीताञ्जलिः குவித்திருந்த கைகளை
 तस्मात् எடுத்துவிட்டவராகி
 देशात् உத்த
 किञ्चित् திருத்த இடத்தினின்
 अपाक्रमत् தும்
 சந்த
 ஒதுக்கி வின்றுவிட்
 டார்.

यदा वक्तुं स्वयं दैन्यान् शशाक महीपतिः । तदा सुमन्त्रं मन्त्रज्ञा कैकेयी प्रत्युवाच ह ॥

महीपतिः சக்கிரவர்த்தியார்
 दैन्यात् மனம் படும் துன்பத்
 தின் மிகுதியால்
 स्वयं தான்
 वक्तुं வாய் திறந்து பேச
 शशाक न முடியாதிருந்தவர்.
 ह என்ன கஷ்டம்.
 मन्त्रज्ञा மனோபாயத்தையறிந்
 தவனாயிய

कैकेयी கைகேயிதேவிடார்
 यदा இக்காணத்தால்
 तदा அப்பொழுது
 सुमन्त्रं சுமந்திரரை
 प्रति பார்த்து
 उवाच பின்வருமாறு ஆக்குநர்
 பித்தாள்.

सुमन्त्र राजा रजनीं रामहर्षसमुत्सुकः । प्रजागरपरिश्रान्तो निद्राया वशमेयिवान् ॥

சுமந்திரரே!
சக்கிரவர்த்தியார்
இரவுமுழுதும்
ராமனிடத்திலுள்ள
அபிமானத்தால் கவ
லையுற்ற மனத்தாராகி

प्रजागर- } சற்றும் தூயிலின்றி ஆ
परिश्रान्तः } யாஸமடைந்தவராகி
निद्राया: } அசதியால்
वशं एयिवान् * மெய்மறந்திருக்கின்
றனர்.

तद्वच्छ त्वरितं सूत राजपुत्रं यशस्विनम् । राममानय भद्रं ते नात्र कार्या विचारणा ॥

சூத "ஸாரதியே!
ஆதலால்
மகா புகழ்படைத்த
சக்கிரவர்த்தியாரின்
திருக்குமாரான
ஸ்ரீராமனை
உடனே
அழைத்துவாரும்.

अत इन्त विषयत्तिसि
विचारणा முன்பின் ஆலோசித்
தலென்பது
कार्या न செய்யக்கூடாது.
ते भद्रं { உம்முடைய இந்த
காரியத்திற்கு மெச்
சப்படுவீர்.
गच्छ போய்வாரும்."

स मन्यमानः कल्याणं हृदयेन ननन्द च । निर्जगाम च संप्रीत्या त्वरितो राजशासनात् ॥

ச: அவர்
राजशासनात् च { சக்கிரவர்த்தியாரின்
ஆக்ஞையின்பேரில்
தானென்னும்
कल्याणं च கல்ல செய்தியாகவும்
मन्यमानः மனதில்கொண்டு
ननन्द உள்ளம் மகிழ்ந்தார்.

हृदयेन அந்தக் காரணமாய்
संप्रीत्या பரிபூர்ண பக்தியால்
त्वरितः காலதாமதம் செய்யா
தவராகி
निर्जगाम அவ்விடம்விட்டு புறப்
பட்டார்.

सुमन्त्रश्चिन्तयामास त्वरितं चोदितस्तया । व्यक्तं रामाभिषेकार्थमिहायास्यति धर्मभाक् ॥

தயா அவளால்
चोदितः ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட
सुमन्त्रः சுமந்திரர் [வராகி
தருமத்தில் அசஞ்
धर्मभाक् { சல பக்தியுடையவர்,
ஸ்ரீராமர்
व्यक्तं நிச்சயிக்கப்பட்டுவிட்
டதாகிய

रामाभिषेकार्थं ஸ்ரீராமனது பட்டாபி
வேகத்திற்காக
इह இவ்விடத்திற்கு
त्वरितं இப்பவே
आयास्यति எழுந்தருளப்போகி
ஞரென்கிற
चिन्तयामास அபிப்ராயம் கொண்
டார்.

इति सूतो मतिं कृत्वा हर्षेण महता वृतः । निर्जगाम महाबाहू राघवस्य दिदक्षया ॥६७॥

महाबाहुः மகாபாகுவாகிய
सूतः ஸாரதி
इति மேற்கண்டவண்ண
மாய்
मतिं कृत्वा அபிப்ராயம்கொண்டு,
राघवस्य ஸ்ரீராமனுடைய

दिदक्षया ஸேவையை ஸேவிக்க
வேண்டுமென்கிற
महता பரம [ஆசையால்
हर्षेण உத்ஸாஹத்துடன்
वृतः இருப்பவராய்
निर्जगाम வெளியில் நடந்து
சென்றார்.

सागरहृदसङ्काशात् सुपन्नोऽन्तःपुराच्छुभात् । निष्क्रम्य जनसंवाधं ददर्श द्वारमग्रतः॥६८॥

सुमन्तः	சுமந்திரர்	निष्क्रम्य	வெளியில்வந்து,
सागरहृद- } सङ्काशात् }	சமுத்திரத்தில் தனிப் பட்டு வினங்கும் ஜலாசயத்திற்கிடாய்	द्वारं	வழியில்
शुभात्	அழகுவாய்ந்து வினங்கும்	अग्रतः	அவருக்கெதிரில்
अन्तःपुरात्	அந்தப்புரத்தினின்றும்	जनसंवाधं	{ ஜனசமுதாயம் இடை வெளியில் கூடியிருப் பதாய்
		ददर्श	கவனித்தார்.

ततः पुरस्तात् सहसा विनिःसृतो महीपतीन्द्वारगतान् विलोकयन् ।

ददर्श पौरान् विविधान् महाधनानुपस्थितान्द्वारमुपेत्य निष्ठितान् ॥ ६९ ॥

विनिःसृतः	“வெளியில்வந்த அவர்	सहसा	புன்னைகையுடன்
महाधनान्	மஹா செல்வவான் களும்	विलोकयन्	கவனித்தார்.
उपस्थितान्	மஹாப்பிராபித்தி பெற்றவர்களுமான	ततः	அதன்பேல்
महीपतीन्	அரசர்களை	उपेत्य	நடந்துகொண்டே,
पुरस्तात्	முதலில்	द्वारं	வழியில்
द्वारगतान्	{ திருமாளிகையின் வா யிலிருக்கின்றவர் களாய்	निष्ठितान्	பக்திமாண்களான
		विविधान्	பல
		पौरान्	பட்டணத்துநகரக்க ளையும்
		ददर्श	கண்முன் கண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

• अयोध्याकाण्डे चतुर्दशः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 3031.

अयोध्याकाण्डे भादितः श्लोकाः 676.

पञ्चदशः सर्गः—பதினைந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ १५ ॥

सुमन्त्रस्य रामगृहप्रवेशः—சுமந்திரர் புரோமரது மாளிகையில் போவது.

ते तु तां रजनीं सुप्य ब्राह्मणा वेदपारगाः । उपतस्थुरुपस्थानं सहराजपुरोहिताः ॥ १ ॥

ते	அந்த	तां	அந்த
वेदपारगाः	வேதங்களின் கரைக ளைக்கண்டவர்களும்	रजनीं	இரவை
सह्राज- } पुरोहिताः }	சக்கிரவர்த்தியாபின் குலகுருவின் கூட் டாளிகளுமான	उप्य	கழித்தி,
ब्राह्मणाः	ஆந்தணர்கள்	तु	இதேசமயத்தில்
		उपस्थानं तु	சபாமண்டபத்தில்
		उपतस्थुः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

பாங்வாஹாஸ்வாஹாஸ்வ திர்யம்வாஹாஸ்வ சங்கதா: । தாப்யஸ்வாஹத் தோய் சமுத்ரேப்யஸ்வ சர்வச: ॥6॥

சர்வச:	எல்லா	திர்யம்வாஹ: ச	{ மத்யப்ரதேசங்களில் செற்காகவும் வடக்கா கவுமோடும் நதிகளும்
சமுத்ரேப்ய: ச	ஹமுத்நிராக்களினின் றும்	தாப்ய: புவ ச	எவைகளோ அவைக ளிலிருந்தும்
சங்கதா:	ஸங்கமங்கள்	தோய்	தீர்த்தமானது
பாங்வாஹ: ச	கிழக்குமுகம் ஓடும் நதிகளும்	ஆஹதம்	கொண்டுவந்து வைக் கப்பட்டிருக்கிறது.
ஸ்வாஹா: ச	மேற்குமுகம் ஓடும் நதிகளும்		

சஜலா: க்ஷிரிபிஷ்ணா வடா: காஷ்வநராஜதா: । பஷோத்யலயுதா ப்ரான்தி பூர்ணா: பரமவாரிணா ॥

காஷ்வ- ராஜதா: }	பொன்னாலும் வெள் ளியினாலும் செய்யப் பட்ட	பரமவாரிணா	அதிக வாசனைத் தர வத்தால்
வடா:	கும்பங்கள்	பூர்ணா:	பரிமளிக்கின்றவைக ளாகவும்
சஜலா:	தீர்த்தம் விதைத்தவை களாகவும்	க்ஷிரிபி:	அரக ஒள்தும்பாம் முதலியவைகளால்
பஷோத்யலயுதா:	{ தாமரை, நீலேற்பலம் இவைகள் போடப் பட்டவைகளாகவும்	வ்ணா:	மூடப்பெற்றவைகளா யும்
		ப்ரான்தி	விளங்குகின்றன.

க்ஷௌத்ரே ததி வுத் லாஜா தர்மா: சுமனச: பய: । வேஷ்யாஸ்வேவ ஸுபாசாரா: சர்வாபரணபூபிதா: ॥
சந்த்ராஸுவிசுபரஸ்யே காஷ்வநே ரத்னபூபிதே । சஜ்ஜ் திஸ்தி ராமஸ்ய வாலவ்யஜனமூத்தமம் ॥9॥

க்ஷௌத்ரே	தேனும்,	சந்த்ராஸு- விசுபரஸ்யே }	சந்திரனுடைய கிரண ங்கள் போல் பரவி விளக்கியதாய்
ததி	தயிரும்,	ரத்னபூபிதே	ரத்னங்களிலிழைக்க ப்பெற்ற
வுத்	நெய்யும்,	காஷ்வநே	தக்கப்பிடிவையுடைய யதும்
லாஜா:	பொரிகளும்,	மூத்தமம்	சிறத்ததுமான
தர்மா:	தர்ப்பைகளும்,	வாலவ்யஜனம்	சாமரமும்
சுமனச:	புஷ்பங்களும்,	ராமஸ்ய எவ ச	ஸ்ரீராமருக்கென்றே இவையெல்லாமும்
பய:	பாலும்,	சஜ்ஜ்	சிறத்தமாய்
ஸுபாசாரா:	தருமநெறி வழுவாத வகளும்	திஸ்தி	சேர்த்துவைக்கப்பட்ட டது.
சர்வாபரண- பூபிதா: }	சகலவித ஆபரணங்க ளையும் பூண்டு விளைந் துகின்றவைகளாகவான ஆஸயதாய்களும்.		
வேஷ்யா:			

चन्द्रमण्डलसङ्काशमातपत्रं च पाण्डुरं । सज्जं द्युतिकरं श्रोमदभिषेकपुरस्कृतम् ॥ १० ॥

अभिषेकपुरस्कृतं	{	பட்டாபிஷேகத்திற் காகச் செய்யப்பட்ட தும்	श्रीमत्	{	பெரும் தன்மையை நன் குணங்கக் காட் டுகிற துமாகிய
चन्द्रमण्डलसङ्काशं		சந்திரமண்டலத்தை	पाण्डुरं आतपत्रं च		வெண்குடையும்
द्युतिकरं		ஒத்தி, தேஜோமயமாய் வின ங்குகிறதும்	सज्जम्	{	சித்தமாய் கொண்டு வைக்கப்பட்டிருக் கிறது.

पाण्डुरश्च वृषः सज्जः पाण्डुरोऽश्वश्च संस्थितः । प्रसृतश्च गजः श्रीमानौपवाह्यः प्रतीक्षते ॥

पाण्डुरः	வெண்மை நிறமுள்ள	प्रसृतः	ஹஸ்திபனுக்கு அடக்
वृषः च	வ்ருஷ்பமும்		கிடக்கும்
सज्जः	{	औपवाह्यः	பட்டத்து
	{	श्रीमान्	சுபலசூண க்களையு டைய
पाण्डुरः	வெள்ளை	गजः च	யானையும்
अश्वः च	குதிரையும்	प्रतीक्षते	எதிரில் நின்றுகொண் டிருக்கிறது.
संस्थितः	நிறுத்திவைக்கப்பட் டிருந்தது.		

अष्टौ च कन्या माङ्गल्याः सर्वाभरणभूषिताः । वादित्राणि च सर्वाणि वन्दिनश्च तथाऽपरे॥

सर्वाभरणभूषिताः	பலவகை ஆபரணங் களை அணிந்த	सर्वाणि	சகலவித
अष्टौ	எட்டு	वादित्राणि च	வாத்யகணங்களும்,
माङ्गल्याः	சுமங்களி	वन्दिनः च	வந்திகளும்,
कन्याः च	ஸ்த்ரீகளும்,	अपरे तथा	மற்றவர்களும் இருந் தார்கள்.

इक्ष्वाकूणां यथा राज्ये संभ्रियेताभिषेचनम् । तथाजातीयमादाय राजपुत्राभिषेचनम् ॥
ते राजवचनात्तत्र समवेता महीपतिम् । अपश्यन्तोऽश्ववन् को नु राज्ञो नः प्रतिवेदयेत् ॥
न पश्यामश्च राजानमुदितश्च दिवाकरः । यौवराज्याभिषेकश्च सज्जो रामश्च धीमतः ॥

इक्ष्वाकूणां	இக்ஷ்வாகுவம்சத் தார்களுடைய	आदाय	எடுத்துக்கொண்டு,
राज्ये	ராஜரீகத்தில்	राज- वचनात् }	சக்கிரவர்த்தியார் செ ய்திருந்த பிரகடனை யைக்கொண்டு
अभिषेचनं	பட்டாபிஷேகத்திற்கு		
यथा	எதை மன்னர்கள்	राजपुत्राभिषेचनं	{
संभ्रियेत }	நஜராய் அளிக்கவே ண்டுமோ ;		{
तथाजातीयं	மன்னர்கள் அளிக்கும் ஆந்த காணிக்கையை	तस्य समवेताः	சக்கிரவர்த்தியாரின் திருக்குமாரனின் அபிஷேகத்திற்கு அப்பொழுது வந்துகூடிய

इत्युत्वाऽन्तःपुरद्वारमाजगाम पुराणवित् । सदासक्तं च तद्देशं सुमन्त्रः प्रविवेश ह ॥१९॥

पुराणवित् “வம்சபூர்வனிருத்தான்

தங்களை நன்கறிந்த

சுமन्त्रः

சுமந்திரர்

इति

மேற்கண்டவண்ண
மாய்

उत्तवा च

தொல்லிவிட்டு,

अन्तःपुरद्वारं

அந்தப்புரத்தின் மா
ளிகையின் வாயிலை

आजगाम

அடைந்தார்.

सदा

எப்பொழுதும்

आसक्तं

{ அனுமதிக்குக் காத்து
ஸ்வேச்சையாயுள்
ளே செல்லக்கூடிய

तद्देशम्

அவாது திருமாளி
கைக்குள்ளே

प्रविवेश

போய்ச்சேர்ந்தார்.

तुष्टावास्य तदा वंशं प्रविश्य स विशां पतेः । शयनीयं नरेन्द्रस्य तदासाद्य व्यतिष्ठत ॥

सः

அவர்

तदा

அப்பொழுது

अस्य

அந்த

नरेन्द्रस्य

சக்கிரவர்த்தியாரு

டைய

शयनीयं

படுக்கையறைக்கு

प्रविश्य

வந்துசேர்ந்து,

सोऽत्यासाद्य तु तद्देशं तिरस्करणिमन्तरा । आशीर्भिर्गुणयुक्ताभिरभितुष्टाव राघवम् ॥

तु

அதன்மேல்

सः

அவர்

तद्देशम्

அந்த அறையில்

तिरस्करणिं

திரைக்கு

अन्तरा

வெளிவரைக்கும்

अत्यासाद्य

முன்னிலுமதிகமாய்

ஸமீபித்து,

वंशं

வம்சபரம்பரையை

तुष्टाव

சொல்லித் துதித்தார்.

आशीर्भिर्गुणयुक्ताभिरभितुष्टाव राघवम् ॥

राघवं

தசரதரை

गुणयुक्ताभिः

பெருமையாய்க்கொ

ண்டாடப்படுகின்ற

आशीर्भिः

வாழ்த்துக்களால்

अभितुष्टाव

மறுபடியும் பின்கண்ட

வாறு துதித்தார்.

सोमसूयौ च काकुत्स्थ शिवैश्रवणावपि । वरुणश्चाग्निरिन्द्रश्च विजयं प्रदिशन्तु ते ॥२२॥

काकुत्स्थ

“தசரத சக்கிரவர்த்தி
யாரே!

सोमसूयौ च

சந்திரனும் சூரியனும்

शिवैश्रवणौ अपि

சிவபெருமாளும்

குபேரனும்

वरुणः च

வருணபகவானும்

अग्निः

அக்கினிபகவானும்

इन्द्रः च

தேவேந்திரனும்

ते

தேவரீருக்கு

विजयं

வெற்றியை

प्रदिशन्तु

அறிக்கக்கடவர்கள்.

यथा साङ्गाश्च वेदा वै ब्रह्माणं बोधयन्ति ते । तथा त्वां धीर बोध्यामि ह्युत्तिष्ठ पुरुषर्षभ ॥

साङ्गाः च

“வேதாங்கங்களோடு

ते

அந்த [கூடிய

वेदाः

வேதங்கள்

ब्रह्माणं

பிரம்மதேவரை

बोधयन्ति वै

துதித்தெழுப்புகின்ற

यथा तथा हि

அவ்வண்ணமே [எ.

धीर

புண்யாத்மாவே!

त्वां

தேவரீரை

बोध्यामि

துயிலுணர நான்

துதிக்கின்றேன்.

पुरुषर्षभ

புருஷோத்தமர்!

उत्तिष्ठ

எழுந்திரும்.

गता भगवती रात्रिरहः शिवमुपस्थितम् । बुध्यस्व नगशार्दूल कुरु कार्यमनन्तरम् ॥२४॥

ராத்திரி: "இரவு
 भगवती நல்லதராய்
 गता கழிந்தது.
 शिवं சுபமுகூர்த்த
 अहः தினமானது
 उपस्थितं நடையமாகிவிட்டது.

नरशार्दूल புருஷோத்தமரோ!
 बुध्यस्व தேவரீர் துயிலுணர்
 अनन्तरं இனி [விராக.
 कार्यं செய்தருளவேண்டிய
 கார્યத்தை
 कुरु செய்தருளும்.

ब्राह्मणा बलमुख्याश्च नैगमाश्चागता नृपाः । दर्शनं तेऽभिकाङ्क्षन्ते प्रतिबुध्यस्व राघव ॥

ரா஘வ "தசரதசக்கிரவர்த்தி
 யாரோ!

आगता: வந்துசேர்ந்தவர்
 களாய்

नृपाः பன்னர்களும்
 ब्राह्मणाः ஆந்தணர்களும்
 बलमुख्याः च ஸேனைத்தலைவர்களும்
 नैगमाः च நகரவாஸிகளும்

ते தேவரிடது
 दर्शनं ஸேவையை
 अभिकाङ्क्षन्ते பிரார்த்திக்கின்றார்கள்.
 प्रतिबुध्यस्व துயிலுணர்விராக.

संस्तुवन्तं तदा सूतं सुमन्त्रं मन्त्रकोविदम् । प्रतिबुध्य ततो राजा इदं वचनमब्रवीत् ॥

तदा அப்பொழுது
 राजा சக்கிரவர்த்தியார்
 संस्तुवन्तं புகழ்ந்துகொண்டிருப்பவரை

ततः இருந்த இடத்தி
 லிருந்து

मन्त्रकोविदं ராஜாங்கமுதையிற்
 நிபுணரான

प्रतिबुध्य கவனித்து,
 सुमन्त्रं ஸுமந்திரிடம்
 इदं பின்வரும்
 वचनं கேள்வியை
 अब्रवीत् கேட்டருளினார்

सूतं ஸாரதியென

राममानय सूतेति यदस्यभिहितो मया । किमिदं कारणं येन ममाज्ञा प्रतिहन्यते ॥२७॥

सूत "ஸாரதியே, ஸுமந்
 रासं 'ஸ்ரீராமனை [திரரோ!
 आनय இவ்விடமழைத்து
 इति என்று [வாரும்'
 मया என்னால்
 अभिहितः असि நீர் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட
 மர்.

यत् அப்படியிருக்கையில்
 मम எனது
 आज्ञा ஆக்கினை
 येन என்னகாரணத்தைக்
 கொண்டு
 प्रतिहन्यते மீறி உடக்கப்பட்டது.
 इदं कारणं இதற்கு அப்பிராயம்
 किम् என்று?

न चैव संप्रसुप्तोऽहमानयेहाशु राघवम् । इति राजा दशरथः सूतं तत्रान्वशात्पुनः ॥२८॥

दशरथः राजा தசரதசக்கிரவர்த்தி
 ततः அப்பொழுது [யார்
 सूतं ஸுமந் திரரைப் பார்
 पुनः இன்னொருதரம் [த்து
 इति பின்வருமாறு
 अन्वशात् வற்புறுத்தி ஆக்ஞா
 பித்தருளினார்.

अहं "நான்
 संप्रसुप्तः एव न கொஞ்சமும்துயில்கொ
 ண்டிருக்கிறேனில்லை.
 राघवं ஸ்ரீராமனை
 आशु च தக்கடினமே
 इह இவ்விடத்திற்கு
 आनय அழைத்துவாரும்."

स राजवचनं श्रुत्वा शिरसा प्रतिपूज्य तम् । निर्जगाम नृपावासान्पन्यमानः प्रियं महत् ॥

ச:	அவர்	த	அவரை
राजवचनं	சக்கிரவர், த்தியாரின் நியமனத்தை	शिरसा	முடிதாழ்த்தி
श्रुत्वा	சிரமேர்க்கொண்டு,	प्रतिपूज्य	நமஸ்கரித்துவிட்டு,
महत्	மஹத்தான	नृपावासात्	சக்கிரவர், த்தியாரின் நி ருமாஸிகையினின்று
प्रियं	சேஷமசமாசாரமாய்	निर्जगाम	வெளிப்புறப்பட்டார்.
मन्यमानः	எண்ணியவராய்		

प्रपन्नो राजमार्गं च पताकाध्वजशोभितम् । हृष्टः प्रसुदितः सूतो जगामाशु विलोकयन् ॥

सूतः	ஸூரதி, ஸூமந்திரர்	विलोकयन्	கவனித்து
राजमार्गं	ராஜவீதிக்கு	हृष्टः	உடல்புளகித்து
प्रपन्नः च	வந்துசேர்ந்தவராயும்	प्रसुदितः	உள்ளம்பூரித்தவராய்
पताकाध्वज- शोभितं	பதாகைகள், த்வஜம் கள் இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பெற்று விளங்குகிறதாக	आशु	வேகமாய்
		जगाम	நடந்துசென்றனர்.

स सूतस्तत्र शुश्राव रामाधिकरणाः कथाः । अभिवेचनसंयुक्ताः सर्वलोकस्य हृष्टवत् ॥

सः	அந்த	अभिवेचनसंयुक्ताः	பட்டாபிஷேகத்தைப் பற்றியவைகளுமான
सूतः	ஸூரதி, ஸூமந்திரர்	कथाः	புகழ்பேச்சுக்களை
तत्र	அப்பொழுது	हृष्टवत्	மகிழ்ச்சியுற்றவராய்
सर्वलोकस्य	லோகஜனசமூகத்தின்	शुश्राव	செவியுற்றார்.
रामाधि- करणाः	ஸ்ரீராமரது திருக்கல் ரியாண்குணங்களைப் பற்றியவைகளாயிரு க்கின்றவைகளும்		

ततो ददर्श रुचिरं कैलासशिखरप्रभम् । रामवेश्म सुमन्त्रस्तु शक्रवेश्मसमप्रभम् ॥ ३२ ॥

सुमन्त्रः	ஸூமந்திரர்	शक्रवेश्म- समप्रभं	தேவேந்திரனது திரு மாஸிகைபோல் விள ங்குகின்றதுமான
ततः तु	அவ்விடத்திலிருந்தே	रामवेश्म	ஸ்ரீராமரது திருமாஸி கையை
रुचिरं	மிக்க அழகுவாய்ந்த தாய்	ददर्श	கண்டார்.
कैलास- शिखरप्रभं	கைலாஸமலையின் சிக ரம்போல் விளங்கு கின்றதாய்		

महाकवाटविहितं वितर्दिशतशोभितम् । काञ्चनप्रतिमैकाग्रं मणिविद्रुमतोरणम् ॥ ३३ ॥

शारदाभ्रघनप्रख्यं दीप्तमेरुगुहोपमम् । मणिभिर्वरमाल्यानां सुमहद्भिरलङ्कितम् ॥ ३४ ॥

मुक्तामणिभिरாகीर्णं चन्दनागरुधूपितम् । गन्धान्मनोज्ञान्विसृजद्ददुरं शिखरं यथा ॥

सारसैश्च मयूरैश्च विनदद्भिराजितम् । सुकृतेहामृगाकीर्णं सुकीर्णं भक्तिभिस्तथा ॥

मनश्चक्षुश्च भूतानामाददत्तिग्मतेजसा । चन्द्रभास्करसङ्काशं कुबेरभवनोपमम् ॥ ३७ ॥

சூத்:	ஸாரதி, ஸாமந்திரர்,	வந்தாநாக-)	சந்தனம் ஆகில் இவை
ராமவேதம்	ஸ்ரீராமரது திருமாளி	பூபித)	களின் தூபங்களால்
	கையை		கமழப்பெற்று வினங்
வந்தமாஸ்கர்- }	சக்திரன், சூரியன் இ		குகிறதாயும்
சகாசம் வ. }	வர்களை ஒத்ததாய்		வாஸனைச் சந்தனம்
மேஷஸ்துசம்	மேருவின் சிகரத்தை	தாதுர்	உண்டாக்குமிடமாகி
	போல்		ய தார்த்துமலையை
உதயம்	ஒங்கி உயர்ந்து வளர்ந்		சேர்ந்த
	திருக்கிறதாயும்,	சிவர	சிகரத்தை
மஹாகவாத- }	பெரிய கதவுகள் அ	யதா	போன்றதாய்
விஹிதம் }	மையப்பெற்று வின	மனோஜாந்	மனோக்ருமான
	க்குகிறதாயும்	ரஹ்மான்	வாஸனைகளை
விததிஸ்த- }	நூற்றுக்கணக்கான	விஸ்வந்	விக்கொண்டு வினங்
சோபிதம் }	வீட்டு முகப்புகளால்		குகின்றதாயும்
	வினக்குகின்றதாயும்	விநதி:	மதுமாய் உலுக்கி
காஜந- }	பொற்பதுமைகள்	சாரச: வ	அன்னப் பதவை
பரிமேகம் }	அங்கங்கு வைக்கப்		களாலும்
	பெற்று வினக்குகிற	மயூர்: வ	மயில்களாலும்
	தாயும்	விராஜிதம்	ஒளிபெற்ற வினக்கு
மணிவிநும- }	ரத்தினங்களாலும் ப		கிறதாயும்
தாரணம் }	வழங்கலாலும் செய்	சுகுதேஹ- }	விசித்திரமாய் வேலை
	யப்பட்ட தோரண	சுராசீர் }	செய்யப்பட்ட மான்
	வாயில்களால் வினங்		பதுமைகளால் வின
	குகிறதாயும்		கப்பெற்றதாயும்
சாரதாபரணபரணம்	சரத்தால்மேகம்போல்	ததா	அப்படியே
	வினக்குகிறதாயும்	பகிமி:	கோலம் முதலிய அல
வீசமேஹ- }	மேருமலையின் குகைக்		க்கால்களால்
குஹம் }	கிடாய் தேஜோமயமா	சுகீர்	அழகாய்நிறம்பெற்று
	ய் வினக்குகிறதாயும்		வினக்குகிறதாயும்
வரமாலையா	வினையுயர்ந்த மலை	திமதேஜஸ	திவ் தேஜஸ்ஸால்
	களின்	பூதானா	நுனக்களுடைய
சுமதி:	மிக அழகுலாய்ந்த	மன:	மனத்தையும்
மணி:	ரத்தினங்களால்	வஸு: வ	கண்களையும்
அலங்குதம்	அலங்கரிக்கப்பட்டு	ஆதத	கவருகின்றவண்ண
	வினக்குகிறதாயும்		மாய்
சுத்தமணி:	முத்தங்களாலும் ரத்	சுவிபூபிதம்	நன்றாய் அலங்கரிக்கப்
	தினங்களாலும்		பட்டதாய்
ஆசீர்	நிறையப்பெற்று வின	சுவே-	குபேரனது திருமாளி
	க்குகிறதாயும்	மனோபம் }	கைபோலென ஸந்
			தேகிக்கத்தக்கதாயும்

महेन्द्रधामप्रतिमं नानापक्षिसमाकुलम् । मेरुशृङ्गसमं सूतो रामवेश्म ददर्श ह ॥ ३८ ॥
 उपस्थितैः समाकीर्णं जनैरञ्जलिकारिभिः । उपादाय समाक्रान्तैस्तथा जानपदैर्जनैः ॥
 रामाभिषेकसुमुखैरनुमुखैः समलंकृतम् । महामेघसमप्रख्यमुदयं सुविभूषितम् ॥ ४० ॥
 नानारत्नसमाकीर्णं कुञ्जकैरातकावृतम् ॥ ४१ ॥

महेन्द्रधाम- } महेन्द्रधाम-
 प्रतिमं } प्रतिमं
 समलंकृतं } अழகு வாய்ந்து விளங்குகிறதாயும்
 रामाभिषेक- } ராமாபிஷேகத்தை
 सुमुखैः } சுமுகையுடையவர்கள்
 अनुमुखैः } உதனாஹமுடையவர்கள்
 उपादाय } காணிக்கைகளை எடுத்துக்கொண்டு
 उपस्थितैः } வந்திருக்கிற
 जनैः } ஜனங்களாலும்
 तथा } அவ்வண்ணமே
 समाक्रान्तैः } வந்திருக்கின்ற
 अञ्जलिकारिभिः } அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கின்ற

जानपदैः } நாட்டுபுறத்து
 जनैः } ஜனங்களாலும்
 समाकीर्णं } எங்குபார்த்தாலும் நிறையப்பெற்று விளங்குகிறதாயும்
 नानापक्षि- } அநேக பகவிகளின்
 समाकुलं } ஒளிபெற்று விளங்குகிறதாயும்
 महामेघ- } மஹாமேகத்திற்கு
 समप्रख्यं } ஸமானகார்தியுடையதாய்
 नानारत्न- } அநேகவிதரத்தினங்க
 समाकीर्णं } ளால்நிறையப்பெற்று விளங்குகிறதாயும்
 कुञ्ज- } குள்ளர்கள் கூனர்கள்
 कैरातकावृतं ह } இவர்களால் நிறையப்பெற்று விளங்குகிறதாகவும்
 ददर्श } கவனித்தார்.

स वाजियुक्तेन रथेन सारथिर्नराकुलं राजकुलं विराजयन् ।

वरुथिना राजगृहाभिपातिना पुरस्य सर्वस्य मनांसि हर्षयन् ॥ ४२ ॥

सः } அந்த
 सारथिः } ஸாரதி, ஸாமந்திரர்
 राजगृहाभि- } ஸர்வஸ்வாமியின் திரு
 पातिना } மாளிகையை நோக்கி செல்லுகிறதும்
 वरुथिना } வெய்யில், மழை, அலங்காரம், இவைகளுக்காய் அமையப்பெற்ற உபரிபாகத்தை யுடையதும்
 वाजियुक्तेन } குதிரைகள் பூட்டப்பெற்றதுமான

रथेन } தேர்மீது எறிக்கொண்டு
 विराजयन् } வழியெல்லாம் ஒளிவிளக்கச்செய்து கொண்டு
 नराकुलं } ஜனங்களால் நிறைந்த
 राजकुलं } மன்னர்களின் ஸமூக
 सर्वस्य } ஸகல [த்தையும்
 पुरस्य } ஜனத்தின்
 मनांसि } மனங்களையும்
 हर्षयन् } ஸந்தோஷப்படுத்தி ளார்.

ततः समासाद्य महाधनं महत्प्रहृष्टोमा स बभूव सारथिः ।

मृगैर्मयूरैश्च समाकुलोत्वनं गृहं वराहस्य शचीपतेरिव

॥ ४३ ॥

ततः	அப்பொழுது
ச:	அந்த
सारथिः	ஸாரதி, (ஸ=மந்திரர்),
मृगैः	மரீங்களாலும்
मयूरैः च	மயில்களாலும்
समाकुलोत्वनं	இக்குமெங்கும் விளங்குகின்றதாயும்
शचीपतेः	தேவேந்திரனுடையது
इव	போன்றதாய்

महाधनं	மஹாவிசையுயர்ந்ததாய்
वराहस्य	யிருக்கிறதுமான
महन्	ஸர்வஸ்வமியினது
गृहं	மஹத்தான
समासाद्य	திருமாளிகைக்கு வந்துசேர்ந்து,
प्रहृष्टोमा	{ சந்தோஷத்தால் மயிர் கூச்சலை அடைந்தவராய்
बभूव	விளங்கினார்.

स तत्र कैलासनिभाः खलंकृताः प्रविश्य कक्ष्यास्त्रिदशालयोपमाः ।

प्रियान्नरान् राममते स्थितान्वहूनपोह्य शुद्धान्तमुपस्थितो रथी

॥ ४४ ॥

सः	அந்த
रथी	ஸாரதி, (ஸ=மந்திரர்),
तत्र	அப்பொழுது
कैलासनिभाः	கைலாஸபர்வதத்தை போன்றவைகளாய்
खलंकृताः	நன்கு அழகு வாய்ந்தவைகளும்
प्रविश्य	{ தேவர்களின் திருமா ளிகைகளுக்கு சமரணமாய் இருக்கின்றவைகளுமான

कक्ष्याः	மனைகளை
प्रविश्य	கடந்து,
राममते	ஸ்ரீராமரது கடாசூத்
स्थितान्	பற்றுள்ள [தில்
प्रियान्	அடியார்களான
बहून्	பல
मरान्	மனிதர்களையும்
अपोह्य	கடத்து,
शुद्धान्तं	உள்ளேயிருக்கும் திருமா ளிகைக்கு
उपस्थितः	வந்துசேர்த்தார்.

स तत्र शुश्राव च हर्षयुक्ता रामाभिषेकार्थकृता जनानाम् ।

नरेन्द्रसूनोरभिषेकलार्याः सर्वस्य लोकस्य गिरः प्रहृष्टः

॥ ४५ ॥

सः	அவர்
तत्र	அங்குடத்தில்
सर्वस्य लोकस्य जनानां	ஸகல உலகத்தினது வந்துகய்யிருக்கும் மானிடர்களுடைய
रामाभिषेकार्थ-कृताः	{ ஸ்ரீராமரது அபிஷேகத்தைப்பற்றியவைகளாயிருக்கின்றவைகளும்
नरेन्द्रसूनोः	சக்கிரவர்த்தியாரின் திருக்குமாரனுக்கு

अभि-मङ्गलार्थाः	{ அப்பொழுதுமே நன்மை விளைவிக்கும் உதாய் தெய்வப்பார்வையின்களையிருக்கின்றவைகளும்
हर्षयुक्ताः च	{ உள்ளம் பூரித்திருப்பதை நன்கு விளக்கக்கூட்டுகிறவைகளு
गिरः	புகழ்ச்சைக்களை [மான
प्रहृष्टः	உள்ளம் பூரித்தவராய்
शुश्राव	செவியுற்றார்.

महेन्द्रसद्यप्रतिमं तु वेश्म रामस्य रम्पं मृगपक्षिजुष्टम् ।
ददर्श मेरोरिव शृङ्गमुच्चं विभ्राजमानं प्रभया सुमन्त्रः

॥ ४६ ॥

சுமந்த:	ஸுமந்திரர்	उच्चं	ஒக்கி உயர்ந்ததாய்
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	विभ्राजमानं	ஒளிபெற்று விளங்கு கிறதாய்
वेश्म	திருமாளிகையை		
प्रभया	காந்தியால்		
महेन्द्र- सद्यप्रतिमं }	தேவேந்திரனது திரு மாளிகைபோல் விள ங்குகிறதாய்	मृगपक्षिजुष्टं	மாண்களாலும் பகழிக ளாலும் நிறைந்து வி ளங்குகிறதாய்
मेरोः शृङ्गं	மேருவின் சிகரம்	रम्पं तु	மனோஹரமாயும் விள ங்குகிறதாய்
इव	போன்றதாய்	ददर्श	கவனித்தார்.

उपस्थितैरञ्जलिकारकैश्च सोपायनैर्जानपदैश्च मल्यैः

कोट्या पराद्वैश्च विमुक्तयानैः समाकुलं द्वारपथं ददर्श

॥ ४७ ॥

द्वारपथं	திருமாளிகையின் தேவரணவாயிலின் முன்பிரதேசத்தை	जानपदैः च	கிராமவாஸிகளாலும்
उपस्थितैः	ஸேவைக்கு வந்திருக் கின்றவர்களும்	सोपायनैः	நஜர்களை கையிலேந்தி க்கொண்டிருக்கின்ற மானிடர்களாலும்
भञ्जलिकारकैः	அஞ்சலிபந்தம் பண் ணிக்கொண்டிருக் கின்ற	मल्यैः	அணிழ்த்து தூரத்தில நிறுத்திவைக்கப்பட்ட பிருந்த வாஹனங் களாலும்
कोट्या	கோடிக்கணக்காகவும்	विमुक्तयानैः	இடைவெளியின்றி நெருக்கமுற்று விள ங்குகிறதாய்
पराद्वैः च	எண்ணமுடியாத பரா ர்த்தமென்கிற கணக் காகவுமிருக்கின்ற	समाकुलं	கவனித்தார்.
		ददर्श	

ततो महामेघमहीधराभं प्रभिन्नमत्यङ्कुशमप्रसह्यम् ।

रामौपवाह्यं रुचिरं ददर्श शत्रुजयं नागमुदग्रकायम्

॥ ४८ ॥

ततः	அவ்விடத்தில்	प्रभिन्नं	ஒப்புயர்வில்லாததாய்
महामेघ- महीधराभं }	மஹாமேகம் போலவும் பர்வதம்போலவும்	रुचिरं	தேஜோமயமாய் விளங் குகிறதும்
उदग्रकायं	விசாலமான சரீரமு டையதும்	रामौपवाह्यं	ஸ்ரீராமரொருவருக் கே வாஹனமாகிய
अप्रसह्यं	துன்பத்திற்கு ஆளா காதவண்ணமாய்	शत्रुजयं	சத்ருஞ்ஜயமென்கிற
अत्यङ्कुशं	அங்குசப்பரயோகத் தை வேண்டாததாய்	नारं	யானையை
		ददर्श	கண்முன் கண்டு கனித்தார்.

खलङ्गतान्साश्वरथान्सकुञ्जरानमात्यमुख्याञ्शतशश्च वलुभान् ।

व्यपोह्य सूतः सहितान्समंततः समृद्धमन्तःपुरमाविवेश

॥ ४९ ॥

तत्र काषायिणो वृद्धान्वेत्रपाणीन्स्यलंकृतान् । ददर्श विष्टितान्द्वारि स्रग्ध्वक्षान्सुसमाहितान् ॥

तत्र	அந்த	स्वलंकृतान्	நன்கு அலங்கரிக்கப்
द्वारि	தேரணவாயிலின்		பெற்றவர்களும்
काषायिणः	முன்பிரதேசத்தில்	सुसमाहितान्	மதறாபுண்யம் செய்த
	காவியஸ்திரங்களை		வர்களும்
वेस-	தரித்திருந்தவர்களும்	वृद्धान्	முதியவர்களுமான
पाणीन् }	வாயில் கரப்பவர்கள்	स्रग्ध्वक्षान्	மாதர்களைக்கரப்பவர்
	கையில் வைத்துக்		களை
	கொண்டிருக்கும்	विष्टितान्	உட்கார்த்துகொண்ட
	கொல்களை கையில்		ருப்பவர்களாய்
	பிடித்துக்கொண்ட	ददर्श	கண்டார்.
	ருந்தவர்களும்		

ते समीक्ष्य समायान्तं रामप्रियचिकीर्षवः । सहसोत्पतिताः सर्वे ह्यसनेभ्यः सुसंभ्रमाः ॥

रामप्रिय-	ஸ்ரீராமருக்கு மனம்	सर्वे	எல்லோரும்
चिकीर्षवः }	கோணுதிருக்கும் வி	समायान्तं	அவரை எதிரில் வந்தி
	ஷயத்தில் ஆசக்தியு		ருக்கின்றவராய்
	டையவர்களும்	समीक्ष्य	கவனித்து,
सुसंभ्रमाः }	அத்யந்தமரியாதை	आसनेभ्यः	உட்கார்த்திருந்த இட
हि }	க்குப்பாத்திரர்களு		ங்களினின்று
	மரண	सहसा	சடக்கென
ते	அவர்கள்	उत्पतिताः	எழுந்துநின்றார்கள்.

तानुवाच विनीतात्मा सूतपुत्रः प्रदक्षिणः । क्षिप्रमाख्यात रामाय सुमन्त्रो द्वारि तिष्ठति ॥

विनीतात्मा	விதேயரும்	तिष्ठति	வந்து ஸேவைக்குக்
प्रदक्षिणः	பூஜர்த்துருமரண		கர்த்துநிற்கிருன்
सूतपुत्रः	ஸூதரின் புதல்வர்,	रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு [என்று
	(ஸுமந்திரர்)	क्षिप्रं	உடனே
तान्	அவர்களைப்பார்த்து	आख्यात	நீங்கள் விண்ணப்பம்
सुमन्त्रः	"ஸுமந்திரன்		செய்யுங்கள்" என்று
द्वारि	வாயிலில்	उवाच	சொன்னார்.

ते राममुपसंगम्य भर्तुः प्रियचिकीर्षवः । सहभाषाय रामाय क्षिप्रमेवाचक्षिरे ॥ ६ ॥

भर्तुः	பிரபுவுக்கு	रामं	ஸ்ரீராமரை
प्रियचिकीर्षवः }	மனம் கோணுது நடக்	उपसंगम्य	கிட்டி,
	கும் விஷயத்தில் ஆ	सहभाषाय	தேவியாருடனிருக்
	ஸக்தியுள்ள	रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு [கின்ற
ते	அவர்கள்	आचक्षिरे	விஷயத்தை அறிக்கை
क्षिप्रं एव	தத்சுஷ்ணமே		செய்தார்கள்.

प्रतिवेदितमाज्ञाय सूतमभ्यन्तरं पितुः । तत्रैवानाययामास राघवः प्रियकाम्यया ॥ ७ ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	पितुः	தந்தைக்கு
अभ्यन्तरं	அந்தரங்கரான		மனம் கொண்டு நடக்
सूतं	ஸூரதியை	प्रियकाम्यया	கும் விஷயத்தில் ஆ
प्रतिवेदितं	வந்து காத்திருக்கின்		ஸத்தியினால்
आज्ञाय एव	கேட்டவுடன் [றவராய்	आनाययामास	அழைப்பித்துக்கொ
ततः	அவ்விடத்திற்கு		ண்டனர்.

तं वैश्रवणसङ्काशमुपविष्टं स्वलंकृतम् । ददर्श सूतः पर्यङ्के सौवर्णे सोत्तरच्छदे ॥ ८ ॥
 वराहरुधिराभेण शुचिना च सुगन्धिना । अनुलिप्तं परार्थ्येन चन्दनेन परंतपम् ॥ ९ ॥
 स्थितया पार्श्वतश्चापि बालव्यजनहस्तया । उपेतं सीतया भूयश्चित्रया शशिनं यथा ॥

सूतः	ஸூதர் (ஸூமந்திரர்)	सुगन्धिना च	இயற்கை மணம் பொ
परंतपं	சுத்ருஸம்ஹாரக.		ருத்தியதுமான
	ராகிய	परार्थ्येन	சிறந்த
तं	அவரை	चन्दनेन	சந்தனத்தால்
सोत्तरच्छदे	நல்ல சித்ராசனம்	अनुलिप्तं	பூசப்பெற்று விளக்கு
	போட்ட		கிறதாகவும்
सौवर्णे	பொன்	पार्श्वतः	பக்கத்தில்
पर्यङ्के	ஸோபாவில்	भूयः	வழக்கம்போல்
वैश्रवणसंकाशं	குபேரனைப்பொத்த	बालव्यजनहस्तया	கையில் சாமாமேந்திக்
स्वलंकृतं	பிறவியழகு பெற்ற	स्थितया	கிற்கின்ற [கொண்டு
	வராய்	सीतया अपि	வந்தாதேவியாரோடு
उपविष्टं	எழுந்தருளியிருக்கிற	चित्रया	சித்திராகழுத்திரத்
	வராகவும்	उपेतं	கடிய [தோடு
वराहरुधिराभेण	சிவந்த மேகம் போன்	शशिनं	சந்திரனை
	றதாய்	यथा च	போலிருப்பவராயும்
शुचिना	பரிசுத்தமுடையதாய்	ददर्श	கவனித்தார்.

तं तपन्तमिवादित्यमुपपन्नं स्वतेजसा । ववन्दे वरदं वन्दी विनयज्ञो विनीतवत् ॥ ११ ॥

विनयज्ञः	தனது கடமைகளை	उपपन्नं	விளக்கிக்கொண்டிருக்
	நன்கறிந்தவராகிய		கின்றவரும்
वन्दी	{ வம்சவிருத்தாந்தங்க	वरदं	லோகோபகாரியுமா
	{ னைச்சொல்லிப் புகழு	तं	அவரை [கிய
	மவர்	विनीतवत्	ஸாஷ்டாங்கமாய் நம
स्वतेजसा	தமது ஒளியினால்		ஸ்காரம் செய்பவராய்
तपन्तं	ஐவலிக்கின்ற	ववन्दे	{ திருவடித்தாமரைக
आदित्यं इव	சூர்யனைப்போல்		{ லில் தண்டம் சமர்ப்
			பித்தார்.

प्राञ्जलिस्तु सुखं पृष्ट्वा विहारशयनासने । राजपुत्रमुवाचेदं सुमन्त्रो राजसत्कृतः ॥ १२ ॥

சுமந்த:	சுமந்திரர்	பாஜலி:	அஞ்சலி ஹஸ்தராய்
राजसत्कृतः तु	{ அரசனால் வந்தவனுக் கு சந்தோஷத்துடன் செய்யும் ஆதரவை பெற்றவராகி	विहारशयनासने	விஹாரசயனாசனத் தளில்
राजपुत्रं	{ சக்கிரவர்த்தியாரின் திருக்குமாரனைப் பார்த்து,	सुखं	சுகலம்
		पृष्ट्वा	வினாவி,
		इदं	பின்வருமாறு
		उवाच	விஞ்ஞாபனம்செய்தார்.

कौसल्यासुप्रजा राम पिता त्वां द्रष्टुमिच्छति । महिष्या सह कैकेय्या गम्यतां तत्र मा चिरम् ॥

कौसल्यासुप्रजः	{ “கௌஸல்யாதேவி யார் பெற்ற நற்புதல் வராகிய	त्वां	தேவரீரை
राम	ஸ்ரீராம!	द्रष्टुं	காண
कैकेय्या	கைகேயி	इच्छति	ஆக்ஞாபித்திருக்கின் றார்.
महिष्या	ராணியோடு	तत्र	அவ்விடத்திற்கு
सह	வீற்றிருக்கும்	गम्यतां	எழுந்தருளவேண்டும்.
पिता	திருத்தகப்பனார்	चिरं मा	காலதாமதம் செய்ய லாகாது.”

एवमुक्तस्तु संहृष्टो नरसिंहो महाद्युतिः । ततः समानयामास सीतामिदमुवाच ह ॥ १४ ॥

एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்	संहृष्टः	உள்ளம் மகிழ்ந்தவ ராகி
उक्तः	{ விஞ்ஞாபனம் பண்ண ப்பட்டதற்கு திருச் செவிகாற்றியருளிய	समानयामास	{ தனக்குள்ளேயே சற்று ஆலோசனை செய்தருளினார்.
महाद्युतिः	மஹாதேஜோவானு கிய	ततः	அதன்பின்னர்
नरसिंहः	புருஷோத்தமர்	सीतां	வீராதேவியாரைப்பா
तु	இதுவிஷயத்தில்	इदं ह	பின்வருமாறே [ர்த்து
		उवाच	சொல்லியருளினார்.

देवि देवश्च देवी च समागम्य मदन्तरे । मन्त्रयेते ध्रुवं किञ्चिदभिपेचनसंहितम् ॥ १५ ॥

देवि	“தேவியே!	अभिपेचनसंहितं	பட்டாபிஷேகவிஷய
देवः च	சக்கிரவர்த்தியாரும்	किञ्चित्	ஏதோ, [மாய்
देवी च	ராணியாரும்	मदन्तरे	என்னிடத்தில்
समागम्य	கலந்து,	मन्त्रयेते	{ தியமனமளிக்க இப் போது உத்தேசித்தி ருக்கின்றார்கள்.
ध्रुवं	முகூர்த்தம் வைக்கப் பட்டிருக்கின்ற		

लक्षयित्वा ह्यभिप्रायं प्रियकामा सुदक्षिणा । सञ्चोदयति राजानं मदर्थं मदिरक्षणे ॥१६॥

मदिरक्षणे	“யாவரையும் ப்ரமிப் பிக்கச்செய்யும் அழ குவாய்ந்த கண்களு ற்றவனே !	मदर्थं अभिप्रायं	எனக்காக உத்தேசித்திருக்கிற தைப்பற்றி
सुदक्षिणा	பெயர்பெற்ற புண்யா த்மாவானவளும்	लक्षयित्वा	தீர்க்காலோசனை செய்து,
प्रियकामा	“யாவருக்குமுபகாரம் செய்வதிலேயே நோ க்கமுடையவளுமா ன அவள்	हि राजानं	அதனால் சக்கிரவர்த்தியாரை
		सञ्चोदयति	{ இப்பொழுது ஏதோ வேண்டிக்கொண்டி ருக்கின்றான்.

सा प्रहृष्टा महाराजं हितकामानुश्रुतिनी । जननी चार्थकामा मे केकयाधिपतेः सुता ॥

सा	“அவள்	प्रहृष्टा	முகமலர்ந்தவளாய்
केकयाधिपतेः	கேகயராஜனின்	हितकामा	எக்காலத்திலுமுதவி புரிபவளும்
सुता	திருக்குமாரி.	अर्थकामा च	சேஷமத்திலேயே நோ க்கமுடையவளுமாகிய
महाराजं	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு	जननी	தாயார்.
अनुश्रुतिनी	மனம் கோணாது நடக்		
मे	எனக்கு [கின்றவன்.		

दिष्ट्या खलु महाराजो महिष्या प्रियया सह । सुमन्त्रं प्राहिणोदूतमर्थकामकरं मम ॥

प्रियया	“இவ்வுடமான	सुमन्त्रं	சுமந்திரரை
महिष्या	ராணியோடு	मम	எனக்கு
सह	இருக்கும்	दूतं	சமாசாரத்தைச் சொ ல்லுபவராய்
महाराजः	சக்கிரவர்த்தியார்	प्राहिणो	அனுப்பியிருக்கின்றார்.
अर्थकामकरं	{ மனோபாவப்படியே எ தையும் செய்து மு டிக்கின்ற	दिष्ट्या खलु	நல்ல செய்தியே இது சந்தேகமென்ன!

यादृशी परिपत्तत्र तादृशो दूत आगतः । ध्रुवमथैव मां राजा यौवराज्येऽभिपेक्ष्यति ॥

तत्र	“அவ்விடத்தில்	अथ	இன்று
परिपत् एव	கூடிப்பேசும் சங்கமோ	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
यादृशी	அப்படிப்பட்டது;	मां	என்னை
आगतः	இங்கு வந்திருக்கும்	यौवराज्ये	இளவரசில்
दूतः	சமாசாரம் கொண்டு வந்திருக்கின்றவர்	ध्रुवं	நிச்சயமாய்
तादृशः	அப்படிப்பட்டவர்;	अभिपेक्ष्यति	பட்டம்கட்டப் போகின்றார்.

हन्त शीघ्रमितो गत्वा द्रक्ष्यामि च महीपतिम् । सह त्वं परिवारेण सुखमास्व रमस्व च ॥

इतः	“இங்கிருந்து	हन्त च	உன் ஆதிருஷ்டமே
शीघ्रं	இப்பவே	त्वं	நீ [ஆதிருஷ்டம்;
गत्वा	சென்று,	परिवारेण	பரிவாரஐனத்தோடு
महीपतिं	சக்கிரவர்த்தியாரை	सह	கூட
द्रक्ष्यामि	நான் கண்டு சேலிக்	सुखं	மனச்சஞ்சலமின்றி
	கப்போகிறேன்.	आस्व	இரு.
		रमस्व च	சற்று காத்திரு.”

पतिसंमानिता सीता भर्तारमसितेक्षणा । आद्वारमनुवव्राज मङ्गलान्यभिदध्युषी ॥ २१ ॥
 राज्यं द्विजातिभिर्जुष्टं राजसूयाभिषेचनम् । कर्तुमर्हति ते राजा वासवस्येव लोककृत् ॥
 दीक्षितं व्रतसंपन्नं वराजिनधरं शुचिम् । कुरङ्गशृङ्गपाणिं च पश्यन्ती त्वां भजाम्यहम् ॥
 पूर्वा दिशं वज्रधरो दक्षिणां पातु ते यमः । वरुणः पश्चिमामाशां धनेशस्तूत्तरां दिशम् ॥

पतिसंमानिता	கணவனால் கொண்ட	दिशं	திசையையும்
	பட்டவளும்	यमः	யமன்
असितेक्षणा	கறுத்த கண்களையு	दक्षिणां	தென் திசையையும்
	டையவளுமான	वरुणः	வருணன்
सीता	வீரதாப்பிரட்டியார்	पश्चिमां	மேற்கு
मङ्गलानि	“இந்த மங்களங்களை	आशां	திசையையும்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	धनेशः	குபேரன்
ते	தேவீருக்கு	उत्तरां	வடக்கு
लोककृत्	பிரம்மதேவர்	दिशं	திசையையும்
वासवस्य	இந்திரனுக்கு	ते तु	தேவீருக்காக
इव	எவ்வண்ணமோ	पातु	தனித்தனியே ராஜிக்க
	ஆவ்வண்ணமே	अहं	நான் [வேண்டும்.
द्विजातिभिः	ஆந்தணர்களால்	त्वां	தேவரீரை
जुष्टं	மங்களமாய் செய்யப்	दीक्षिः	திசைக்கொண்டவ
	பட்டதும்		ராய்
राजसूयाभिषेचनं	சக்ரவர்த்தியாய் வின	व्रतसंपन्नं	விரதானுஷ்டானமு
	க்துமபிஷேகத்தை		டையவராய்
राज्यं	லோகபரிபரணத்	वराजिनधरं	சிறந்தமன்னதேவலை
	திற்கு		தரித்தவராய்
कर्तुं	செய்துவைக்க	शुचिं	பரிசுத்தமும் த்தியாய்
अर्हति	திருவுளமு வக்கக்	कुरङ्गशृङ्ग- } पाणिं च }	மான் கொம்பை கை
	கடவர்.		யில் பிடித்துக்கொ
वज्रधरः	இந்திரன்		ண்டிருப்பவராயும்
पूर्वा	கிழக்கு		

படியந்தி மஜாமி	தரிசித்து தொண்டுசெய்வேன் என்று	ஆதாரம்	வாயில்வரை
அபித்யுபி	மனதினுள்ளேயே பி ரார் த்திடுகின்றவனாய்	மதாரம்	கணவனை
		அநுவாஜ	பின்சென்றான்.

अथ सीतामनुज्ञाप्य कृतकौतुकमङ्गलः । निश्चक्राम सुमन्त्रेण सह रामो निवेशनात् ॥

அய கூதகௌதக- மங்கல:	அப்பொழுது பட்டாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய வைதிக பூர்வாங்கங்களை செ ய்துமுடித்தவரான ஸ்ரீராமர்	அநுஜாப்ய	உள்ளே செல்ல விடை தந்தருளி
ராம: சீதா	சீதாப்பிராட்டியாரு க்கு	சுமன்ட்ரேண சஹ நிவேசனாந்	ஸுமந்திரரோடு சுட திருமாளிகையினி ன்று
		நிஷ்காம	சமுந்தருளினார்.

पर्वतादिव निष्क्रम्य सिंहो गिरिगुहाशयः । लक्ष्मणं द्वारि सोऽपश्यत्प्रह्लाजलिपुटं स्थितम् ॥

ச: பர்வதா: கிரிகுஹாசய:	“அவர் ஓர் மலையினின்று மலையினது குகை யில் வசிக்கும்	நிஷ்கம்ய தாரி ப்ரஹ்மஜலிபுட் ஸ்தித்	வெளியில் வந்து, வாயிலில் அஞ்சலிபந்தராய் நிற்கின்ற
சிங்: ஐவ	ஓர் சிங்கம் எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே	லக்ஷ்மணம் அபஸ்யத்	லக்ஷ்மணரை கடாட்சித்தருளினார்.

अथ मध्यमकक्ष्यायां समागच्छत्सुहृजनैः । स सर्वानर्थिनो दृष्ट्वा समेत्य प्रतिनन्य च ॥
ततः पावकसङ्काशमारोह रथोत्तमम् । वैयाघ्रं पुरुषव्याघ्रो राजन्तं राजनन्दनः ॥ २८ ॥

ச: ராஜனந்ந:	அந்த சக்கிரவர்த்தியாரின் திருக்குமாரராகிய	சமா஑க்சத் ச பரதின்ந்ய தத: வையாத்	சம்பாஷித்தருளினார். அகனல் மனம் குளிர்ச்செய்து, அதன்மேல் புனித்தோல் பரப்பப் பட்டுள்ள க்குகிறதும்
புருஷவ்யாத்: அய ம஑்யமக்ச்யாய் அர்தின:	புருஷோத்தமர் அப்பொழுது நடுக்கட்டில் ஸைவைக்கு காத்துக் கொண்டிருக்கும்	பாவகசங்காஸ ராஜன் ரதோத்மம் அரோஹ	அச்சுநிக்குச்சமான மாய் தேஜைமயமாய் விள க்குகிறதுமான உத்தமமான தேரில் ஏறினார்.
சர்வாந் சமேத்ய தூஷா சுஹஜனै:	எல்லோரையும் கிட்டி, கடாட்சித்து, அன்பர்களை		

मेघनादमसंवाधं मणिहेमविभूषितम् । मुष्णन्तमिव चक्षुंषि प्रभया सूर्यवर्चसम् ॥ २९ ॥
 करेणुशिशुकल्पैश्च युक्तं परमवाजिभिः । हरियुक्तं सहस्राक्षो रथमिन्द्र इवाशुगम् ॥ ३० ॥
 प्रययौ तूर्णमास्थाय राघवो ज्वलितः श्रिया ॥ ३१ ॥

मेघनादं	{ மேகம்போல் கம்பிர தவளியுடன் விளங் குதிறதும்	யுக்தம்	பூட்டப்பெற்று விளங் குதிறதும்
असंवाधं	விசாலமானதும்	हरियुक्तं	கடிலவர்க்கணமமைந்த தாய்
मणिहेम- विभूषितं	{ ரத்னம், பொன் இவை களால் ஆலங்கரிக்கப் பெற்று விளங்குகிற காந்தியால் [தும்	आशुगं च	விசைவாகச்செல்ல வல்லதுமான
प्रभया	காந்தியால் [தும்	रथं	திருத்தேரின்மீது
सूर्यवर्चसं	சூர்யனது காந்திக்கு	सहस्राक्षः	ஆயிரம் கண்ணான
इव	சமமாய்	इन्द्रः	இந்திரன்
चक्षुंषि	பார்ப்பவர்களுடைய கண்களை	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
मुष्णन्तं	கூசம்படி செய்கிற தும்	श्रिया	அமரனுஷ்டய சக்தியால்
करेणुशिशुकल्पैः	யாண்க்குட்டிகள் போன்ற	ज्वलितः	தேஜோ மயமாய் விளங் [தும்
परमवाजिभिः	சிறந்த குதிரைகளால்	राघवः	ஸ்ரீராமன் [தும்
		तूर्णं	விசைவாய்
		आस्थाय	ஏறி,
		प्रययौ	எழுந்தருளினார்.

स पर्जन्य इवाकाशे स्वनवानभिनादयन् । निकेतान्निर्ययौ श्रीमान्महाभ्रादिव चन्द्रमाः ॥

सः श्रीमान्	அந்த ஸ்ரீராமன்	महाभ्रातृ	மகா மேகத்தினின்ற
आकाशे	ஆகாசத்தில்	चन्द्रमाः	சந்திரன்
स्वनवान्	சப்திக்கின்ற	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
पर्जन्यः	மேகம் [வண்ணமே	निकेतान्	திருமா லிகைபி னின் னு
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்- [வண்ணப்பக்கங்களிலு ம் சப்தமுண்டாகும் படி செய்துகொண்டு	निर्ययौ	உதயமானார்.

छत्रचामरपाणिस्तु लक्ष्मणो राघवानुजः । जुगोप भ्रातरं भ्राता रथमास्थाय पृष्ठतः ॥

राघवानुजः	ஸ்ரீராமரது இளைவ பிராதாவான	छत्रचामर- पाणिः	{ வெண்குடை, சாமரம் இவைகளைக் கைகளி ல் பிடித்தவராய்
भ्राता	பிராதாவான	भ्रातरं	தமயனாரை
लक्ष्मणः तु	லக்ஷ்மணரும்	जुगोप	வெடில் படாமல் காத் துவந்தார்.
रथं	ரதத்தின்மீது		
आस्थाय	ஏறி,		
पृष्ठतः	பின்பக்கலில்		

रामं सर्वानवयाङ्गयो रामप्रियचिकीर्षवः । वचोभिरयैर्हर्म्यस्थाः क्षितिस्थाश्च ववन्दिरे ॥

हर्म्यस्थाः	மேல் உப்பரிசைகளில்	सर्वानवयाङ्गयः	அந்தக்கரணசத்தியு
	விருந்தவர்களும்	च	ள்ள ஸ்திரீகள் எல்
क्षितिस्थाः	கீழே பூமிப்பாதேசத்தி	अयैः	சிறந்த [வேளாளம்]
	விருந்தவர்களும்	वचोभिः	பின்கண்ட ஸ்தோத்தி
रामप्रिय-	ஸ்ரீராமரது அருளை	रामं	ஸ்ரீராமரை [ரங்கனால்]
चिकीर्षवः }	பிரார்த்தித்து வேண்	ववन्दिरे	புகழ்ந்து ஸேவித்
	டுகிறவர்களும்		தார்கள்.

नूनं नन्दन्ति ते माता कौसल्या मातृनन्दन । पश्यन्ती सिद्धयात्रं त्वां पित्र्यं राज्यमवस्थितम् ॥

मातृनन्दन	“பெற்ற தாய்மனம்	अवस्थितं	ஸ்தாபிக்கப்பட்டவ
	கோணுந் நடக்கும்	त्वां	தேவரீரையும் [ராய்]
	செல்வத்திருக்குமார்!	सिद्धयात्रं	மஹா பாவனமான ம
ते माता	தேவரீரது தாயாகிய		தேவரீ தஸ்வத்தையும்
कौसल्या	கௌஸல்யா தேவியார்	नूनं	இப்பவே
पित्र्यं	முன்னோர்களுவந்தா	पश्यन्ती	கண்ணுளிரக்கண்டு
	னமாகின்ற	नन्दति	ஆனந்தக்கடலில் மூழ்
राज्यं	அரசாளுமதிகாரத்தில்		குவாள்.”

सर्वसीमन्तिनीभ्यश्च सीतां सीमन्तिनीं वराम् । अमन्यन्त हि ता नार्यो रामस्य हृदयप्रियाम् ॥

तया सुचरितं देव्या पुरा नूनं महत्तपः । रोहिणीव शशाङ्केन रामसंयोगमाप या ॥ ४२ ॥

च	அதன்மேல்	या	“எவள்
ताः नार्यः	அந்த மக்கையர்கள்	रामसंयोगं	ஸ்ரீராமரது சம்பந்தத்
नूनं	இப்பொழுது	रोहिणी	ரோஹிணி [தை]
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	शशाङ्केन	சந்திரனோடு
हृदयप्रियां	மனம்கோணுந் நடக்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
	கின்றவளும்		வண்ணமே
सर्वसीमन्तिनीभ्यः	எல்லாமாதர்களில்	आप	அடைந்தாளோ,
वराम्	உத்தம	तया देव्या	அந்த தேவியால்
सीमन्तिनीं	மடந்தையாகிய	पुरा	முன்னம்மத்தில்
सीतां हि	வீதாசிராட்டியாரைப்	महन्	எவ்வளவோ
	பற்றியும்	तपः	தவம்
अमन्यन्त	இப்படிவாய்விட்டுப்	सुचरितम्	நன்குபுரிந்திருக்க
	புகழ்த்தார்கள்.		வேண்டும்.”

इति प्रासादशृङ्गेषु प्रमदाभिर्नरोत्तमः । शुश्राव राजमार्गस्थः प्रिया वाच उदाहृताः ॥ ४३ ॥

राजमार्गस्थः	ராஜனீதியில் எழுந்த	इति	மேற்கண்டவண்ண
	ருளிக்கொண்டிருந்த	उदाहृताः	சொல்லப்பட்ட [மாய்]
नरोत्तमः	புருஷோத்தமர்	प्रियाः	இனிய
प्रासादशृङ्गेषु	உப்பரிசைகளின்	वाचः	மொழிகளை
	உச்சிகளில்	शुश्राव	செவியுற்றார்.
प्रमदाभिः	மடந்தையர்களால்		

स राघवस्तत्र कथाप्रलापाञ्छुश्राव लोकस्य समागतस्य ।

आत्माधिकारा विविधाश्च वाचः प्रहृष्टरूपस्य पुरो जनस्य

॥ ४४ ॥

ச:	அந்த
ராஃவ:	ஸ்ரீராமர்
தல	அப்பொழுது
புறஃபுரஸ்ய	அத்தியந்தமானந்தப் பெருக்குடைய
புர:	பட்டணத்து
जनस्य	ஜனத்தினுடையவும்
समागतस्य	வந்துகூடியிருக்கின்ற
लोकस्य	நாட்டாருடையவும்

आत्माधिकारा:	தன்னைப்பற்றியதாகிய
विविधा:	பற்பல
वाचः	பின்வரும் புகழ்ச்சொற் களையும்
कथा-	ஒருவரோடொருவர்
प्रलापान् च	பேசிக்கொள்ளும்
	பின்வரும் ஸம்பாஷ னைகளையும்
शुश्राव	செவியுற்றார்.

एष श्रियं गच्छति राघवोऽथ राजप्रसादाद्विपुलां गमिष्यन् ।

एते वयं सर्वसमृद्धकामा एषामयं नो भविता प्रशास्ता

॥ ४५ ॥

एष:	“இந்த
राघवः	ஸ்ரீராமர்
राजप्रसादात्	சக்கிரவர்த்தியாரின் அனுக்கிரஹத்தால்
अथ	இன்றைக்கு
विपुलां	மகத்தான
श्रियं	பாக்கியத்தை
गमिष्यन्	அடைபவராய்
गच्छति	ஆகப்போகின்றார்.

येषां	எந்த
नः	நமக்கு
अयं	இவர்
प्रशास्ता	மன்னராக
भविता	ஆகப்போகிறாரோ
एते	இந்த
वयं	நாம்
सर्वसमृद्धकामा:	{ மனோரதமெல்லாம் கைகூடப்பெற்றவர் களானோம்.

लाभो जनस्यास्य यदेष सर्वं प्रपत्स्यते राष्ट्रमिदं चिराय ।

न ह्यप्रियं किञ्चन जातु कश्चित्पश्येन्न दुःखं मनुजाधिपेऽस्मिन्

॥ ४६ ॥

एष:	“இவர்
इदं	இந்த
सर्वं	எல்லா
राष्ट्रं हि	ராஜ்யத்தையும்
चिराय	வெகுநாளும்
प्रपत्स्यते	காப்பாற்றப்போகின் றார்
यत्	என்றிதது யாதொன் றண்டோ அதுவே
अस्य	இந்த
जनस्य	ஜனத்திற்கு
लाभः	பாக்கியம்.

अस्मिन्	இவர்
मनुजाधिपे	மனுஜாஜராயிருக்கை யில்
कश्चित्	எவனேனுமொருவ
किञ्चन	கொஞ்சமும் [னும்
जातु	எதோவொரு ப்ரஸக் திலினும்
दुःखं	கஷ்டத்தை
पश्येत् न	அனுபவியான்.
अप्रियं	மனதிற்கெட்டமில்லா
.	ததொன்றையும்
न	அனுபவிக்கமாட்டான்.

स घोषवद्भिश्च हयैश्च नागैः पुरःसरैः स्वस्तिकसूतमागधैः ।

महीयमानः प्रवरैश्च वादकैरभिष्टुतो वैश्रवणो यथा ययौ

॥ ४७ ॥

घोषवद्भिः	சத்தமிட்டுக்கொண் டிருக்கின்ற	महीयमानः	கௌரவிக்கப்பட்டவ ராயும்
हयैः च	குதிரைகளாலும்	प्रवरैः	சிறந்த
नागैः च	பாணைகளாலும்	वादकैः च	பாடகர்களாலும்
पुरसरैः	முன் சென்றுகொண் டிருந்த	अभिष्टुतः	புகழப்பட்டவராயும்
स्वस्तिक- सूतमागधैः }	மங்கள வார்த்தைக ளைக் கூறும் ஸூத்ர கள், மாகதர்களென் கிற வந்திகளால்	सः	ஆவர்
		वैश्रवणः यथा	குபேரன்போல்
		ययौ	சென்றார்.

करेणुमातङ्गस्थाश्वसंकुलं महाजनौघप्रतिपूर्णचत्वरम् ।

प्रभूतरत्नं बहुपण्यसञ्चयं ददर्श रामो रुचिरं महापथम्

॥ ४८ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	प्रभूतरत्नं	{ நவரத்தினங்கள் நிறை யப்பெற்று விளங்கு கிறதாயும்,
महापथं	பெரிய ராஜபாதையை	बहुपण्य- सञ्चयं }	{ பலவகை விலைப்பண் டங்களின் குவியல்க ளால் நிறையப்பெற்று விளங்குகிறதாயும்,
करेणुमातङ्ग- स्थाश्वसंकुलं }	{ பெண்பாணைகள், ஆண் பாணைகள், ரதங்கள், குதிரைகளிவைகளா ல் நிறையப்பெற்று வி ளங்குகிறதாயும்,	रुचिरं	{ கண்களைப்பறிக்கும் வண்ணமாயுருவாய் ந்து விளங்குகிறதாய் கவனித்துக் கடைக்க ண் தந்தருளினார்.
महाजनौघ- प्रतिपूर्णचत्वरं }	{ மஹா ஜனக்கூட்டங்க ளால் நிறையப்பெற் று விளங்கும் சதுக் கங்களை யுடையதா யும்,	ददर्श	

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे षोडशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3129

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 774.

सप्तदशः सर्गः—பதினேழாவது ஸர்க்கம் ॥ १७ ॥

श्रीरामागमनम्—ஸ்ரீராமரது வரவு.

स रामो रथमास्थाय संप्रहृष्टसुहृज्जनः । पताकाध्वजसंपन्नं महार्हांगरूपितम् ॥

अपश्यन्नगरं श्रीमान्नानाजनसमाकुलम् ॥ १ ॥

रथं	ரதத்தின்மீது	संप्रहृष्टसुहृज्जनः	{ ஸர்வ ப்ரகாரத்தாறு முள்ள முகந்த நல்ல ஜனங்களை யுடைய
आस्थाय	எழுந்தருளிச்செல் லும்		
सः	அந்த		

சுரீமான்	ஸ்ரீராமனய	மஹாஹார- }	சிறந்த அகிற்புகை க
ராம:	ஸ்ரீராமர்	பூபித் }	மழுவித்து விளக்கு
நகர:	நகரத்தை		கிறதாயும்,
பதாஹவ- }	பதாஹைகள், தவஜம்	நானாஜன- }	நாஜன ஜனங்களால் கி
ஸபத் }	கள் ஸாட்டப்பெற்று	ஸமாஹு- }	றைத்து விளக்குகிற
	விளக்குகிறதாயும்	அபதய	கவனித்தார். [தாயும்,

स गृहैरभ्रसङ्काशैः पाण्डुरैरुपशोभितम् । राजमार्गं ययौ रामो मध्येनागरुधूपितम् ॥ २ ॥

ச: ராம:	அந்த ஸ்ரீராமர்	அகரூபித்	{ அகிற்புகை கமழுவிக்
அஹ்ரஸங்காசை:	மேகத்தை சிகர்த்த		கப்பெற்று விளக்கு
பாண்டூர்: குடி:	வெண்மரணிகைகளால்		கிறதாயும்
உபசோபித்	{ இருபக்கங்களிலுமழுகு	ராஜமார்	ராஜவிதியில்
	வாய்த்து விளக்கப்பெ	மயேன	நடுவழியாக
	ற்றதாரிடுக்கிறதும்,	யயௌ	எழுந்தருளினார்.

चन्दनानां च मुख्यानामगरुणां च सञ्चयैः । उत्तमानां च गन्धानां क्षौमकौशाम्बरस्य च ॥
 अविद्धाभिश्च मुक्ताभिरुत्तमैः स्फाटिकैरपि । शोभमानमसंवाधं तं राजपथमुत्तमम् ॥ ४ ॥
 संवृतं विविधैः पण्यैर्भक्ष्यैश्चावचैरपि । ददर्श तं राजपथं दिवि देवपथं यथा ॥ ५ ॥
 दध्यक्षतहविलाजैर्धूपैरगरुचन्दनैः । नानामाल्योपगन्धैश्च सदाऽभ्यर्चितचत्वरम् ॥ ६ ॥

दिवि	தேவலோகத்தில்	मुक्ताभिः च	நல்ல முத்துக்களினு
तं	அந்த	उत्तमैः	சிறந்த [தும்
सदा	எக்கலத்திலும்	स्फाटिकैः अपि	படிகக்களினுமும்
देवपथं	தேவர்கள்போகும் வி	शोभमानं	அழகு வாய்ந்து விளக்
यथा	போன்றதாய் [தியை		குகிறதாகவும்,
राजपथं	{ புரியிலுள்ள விதிகளி	विविधैः	விதம்விதமான
	ல் முதன்மைபெற்று	पण्यैः	பண்டங்களாலும்
	விளக்குகிறதும்,	उचावचैः	அனேக விதங்களான
उत्तमं	சிறந்ததும்	भक्ष्यैः अपि	பஷ்யவகனாலும்,
असंवाधं	விஸ்தாரமுமான	दध्यक्षतहविलाजैः	தமிழ், அகூததை, நெய்,
तं राजपथं	அந்த ராஜவிதியை		பொரியிலைகளாலும்
मुख्यानां	உயர்ந்த	संवृतं	நிறையப்பெற்றுவிளக்
चन्दनानां च	சந்தனக்களுடையவும்		குகிறதாயும்,
अगरुणां च	அகருக்கட்டைகளு	धूपैः	பரிமாளத்ரவ்யங்களி
	டையவும்,		னாலும்
उत्तमानां	உத்தமமான	अगरुचन्दनैः	அகரு, சந்தனமிவை
गन्धानां च	பரிமாளத்ரவ்யக்களு		களாலும்
	டையவும்,	नानामाल्योपगन्धैः	நானாவித வாசனை, த
क्षौमकौशाम्बरस्य च	{ சுத்தப்பட்டு, பட்டுசம்		ரும் மாலைகளாலும்,
	மத்தமான வஸ்திரக்	अभ्यर्चित- }	பூஜிக்கப்பெற்ற சதுக்
	களுடையவும்,	चत्वरं च }	கக்களையுடையதாயும்
सञ्चयैः	சமூகங்களாலும்,	ददर्श	கவனித்தார்.
अविद्धाभिः	முழு		

आशीर्वादान्वहृच्छृण्वन्सुहृद्भिः समुदीरितान् । यथाहं चापि संपूज्य सर्वानेव नरान्ययौ ॥

सुहृद्भिः	புண்பா த்மாக்களால்	यथाहं एव	எவ்வொவர்களுக்கு எந்
समुदीरितान्	கூறப்பட்ட		தெந்தவிதமாய் மரி
बहून्	அனேக		யாதை செய்யவேண்
आशीर्वादान्	ஆசிகளை,		டுமே,
शृण्वन्	செவியுற்ற அவர்,	च	அவ்வாறே
नरान्	மனிதர்கள்	संपूज्य	கடாக்கித்தருணி,
सर्वान् अपि	எல்லோரையும்,	ययौ	எழுந்தருளிஞர்.

पितामहैराचरितं तथैव प्रपितामहैः । अद्योपादाय तं मार्गमभिषिक्तोऽनुपालय ॥ ८ ॥

यथा स्म लालिताः पित्रा यथा पूर्वैः पितामहैः । ततः सुखतरं सर्वे रामे वत्स्याम राजनि ॥

अलमद्य हि भुक्तेन परमार्थैरलं च नः । यथा पश्याम निर्यान्तं रामं राज्ये प्रतिष्ठितम् ॥ १० ॥

अतो हि नः प्रियतरं नान्यत्किञ्चिद्भविष्यति । यथाऽभिषेको रामस्य राज्येनामिततेजसः ॥

एताश्चान्याश्च सुहृदामुदासीनः कथाः शुभाः । आत्मसम्पूजनी शृण्वन्ययौ रामो महापथम् ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	पित्रा	திருத்தந்தையால்,
एताः च	பின் கண்டவைகளும்,	यथा	எவ்வண்ணமாய்,
अन्याः च	இதரங்களான	पूर्वैः	முன்னோர்களான
आत्मसंपूजनीः	தம்மை கௌரவிக்கி ன்றவைகளுமான	पितामहैः	பாட்டன்மார்களாலும்
शुभाः	மங்களகரங்களாயிருக் கின்றவைகளும்,	यथा	எவ்வண்ணமாய்
सुहृदां	புண்பா த்மாக்களு டைய	लालिताः	குலாவப்பெற்றவர் களாய்
कथाः	மொழிகளை	स्म	விளக்கினோமே,
शृण्वन्	செவியுற்றவராய்	ततः	அதிலும்
अद्य	"இன்றையதினம்"	सुखतरं	அதிசுகமாய்
अभिषिक्तः	அபிஷேகம்பெற்றவ ராய்	सर्वे	நாங்களெல்லோரும்
पितामहैः	பாட்டன்மார்களாலும்	रामे	ஸ்ரீராமர்
प्रपितामहैः	முப்பாட்டன்மார் களாலும்	राजनि	ஆரசராயிருக்கையில்
आचरितं	அனுஷ்டிக்கப்பட்ட	वत्स्यामः	வஸிப்போம்.
तं	அந்த	राज्ये	ராஜ்யபரிபாஸைத்தில்
मार्गमेव	முறையையே	प्रतिष्ठितं	திருவாபிஷேகம்பெற்ற வராய்
उपादाय	அனுஸரித்து,	निर्यान्तं	ஊர்கோலமாய் எழுந் தருனிவரும்,
तथा	அவ்வண்ணமே	रामं	ஸ்ரீராமரை
अनुपालय	தேவரீர் காத்தருளக் கடவிராக.	अद्य	இப்பொழுது
		पश्यामः	{ கண்குளிரப் பரத்யக்ஷ த்தில் நரங்கள் பார் க்கின்றோம்.

यथा
नः
भुक्तेन
अलं
परमार्थैः
च हि
अलं
अमिततेजसः

ஆன துபந்தி
எங்களுக்கு
ஐவிகசுகத்தில்,
விருப்பமில்லை.
ஸ்வர்க்கம் முதலிய
பேரகங்களிலும் கூட
விருப்பமில்லை.
எண்ணுதற்கரிய தே
ஜஸ்வியான

रामस्य
राज्येन
अभिपेक्षः

ஸ்ரீராமருடைய
இளவரசு
அபிபேக்ஷமானது

न हि तस्मान्मनः कश्चिच्छुषी वा नरोत्तमात् । नरः शक्रोत्यपाक्रष्टुमतिक्रान्तेऽपि राघवे ॥

राघवे
अतिक्रान्ते अपि
नरोत्तमात्
तस्मात्
कश्चित्

ஸ்ரீராமர்,
வெகுதூரம் போய்வி
ட்டாலும்கூட
புருஷோத்தமராகும்
அவரைவிட்டு
ஏதேனுமொரு

यश्च रामं न पश्येत्तु यं च रामो न पश्यति । निन्दितः स वसेल्लोके स्वात्माऽप्येन विगर्हते ॥

यः
रामं
तु
पश्येत् न च
रामः
यं
पश्यति न च
सः

எவனொருவன்
ஸ்ரீராமரை
உள்ளபடி
அறியாதிருக்கின்
ஸ்ரீராமர் [ருளே
எவனொருவனை
அணுகிசிக்கவில்
அவன் [லையோ

सर्वेषां हि स धर्मात्मा वर्णानां कुरुते दयाम् । चतुर्णां हि वयःस्थानां तेन ते तमनुव्रताः ॥

धर्मात्मा हि
सः
चतुर्णां
वर्णानां
वयस्थानां

{ தண்ணளிபுரிவதே வி
ருதமாய் பூண்டிருக்
கும் புருஷோத்தம
அவர், [ராகும்
காங்கு
ஐந்தியர்களுக்கும்
எந்த வயதிலுள்ளவர்
களான, அதாவது
சிகதகை முதல் வர
த்திகதகை வரையி
லுமுள்ள

यथा
अतः
नः
प्रियतरं
अन्यत् किञ्चित्
भविष्यति न हि
उदासीनः
महापथं
ययौ

{ எப்படிப்பட்டதாயிரு
க்குமோ அப்படிப்ப
ட்டதாயிருக்கிறதும்
அதற்கு மேற்பட்டதா
யிருக்கிறதுமான
எங்களுக்கு
இஷ்டமாயுள்ளது,
வேறொன்றும்
உண்டாகப்போகிறதே
இல்லை."
விருப்பும் வெறுப்பு
மில்லாதவராய்,
ராஜாவிடமில்
எழுந்தருளினார்.

नरः हि
मनः
छुषी वा
अपाक्रष्टुं
शक्रोति न

मानीदलुम्
मनதைத்தானாகட்டும்
இருகண்களைத்தானா
கட்டும்,
பெயர்,த்திழுத்துக்
கொள்ள
முடியாதிருந்தான்.

लोकं
निन्दितः
वसेत्
स्वात्मा
एनं
अपि
विगर्हते

உள்கில்
அல்பனாய்
காலக்கழிப்பான்.
தனது ஆத்மா
இவனை
காலக்காலத்தில்
கண்டிக்கும்.

सर्वेषां
दयां
कुरुते
तेन हि
ते
तं
अनुव्रताः

ஸகலருக்கும்
தண்ணளியை
புரிந்துவருகின்றார்.
ஆக்காரணமொன்று
லேயே
அவர்கள்
அவரிடத்தில்
அசஞ்சலப்பக்திபாரா
ட்டிவருகின்றார்கள்.

चतुष्पथान्देवपथांश्चैत्यान्यायतनानि च । प्रदक्षिणं परिहरञ्जगाम नृपतेः सुतः ॥ १६ ॥

नृपतेः	சக்கிரவர்த்தியாரின்	देवपथान्	தேவாலயங்களையும்,
सुतः	திருக்குமாரர்	आयतनानि च	பாகசாலைகளையும்,
चतुष्पथान्	அந்தணர்களையும்,	प्रदक्षिणं	வலமாய்
चैत्यानि	ஆரசமரங்களையும்,	परिहरन्	கடந்து,
		जगाम	எழுந்தருளினார்.

स राजकुलमासाद्य मेघसङ्क्षोपमैः शुभैः । प्रासादशृङ्गैर्विविधैः कैलासशिखरोपमैः ॥ १७ ॥

आवारयद्भिर्गगनं विमानैरिव पाण्डुरैः । वर्षमानगृहैश्चापि रत्नजालपरिष्कृतैः ॥ १८ ॥

तत्पृथिव्यां गृह्वरं महेन्द्रसदनोपमम् । राजपुत्रः पितुर्वेदम प्रविवेश श्रिया ज्वलन् ॥ १९ ॥

श्रिया	பிறவிதேஜஸ்ஸால்	रत्नजाल-	ரத்தினங்களின் ஸமூ
ज्वलन्	தேஜோமயமாய் விளங்	परिष्कृतैः	ஹத்தாவிழைத்து
	கும்		கட்டப்பட்டுள்ள
राजपुत्रः	சக்கிரவர்த்தியாரின்	वर्षमान-	சில்பசாஸ்திரப்படி
	திருமகனாராகும்	गृहैः	நன்மையே விளைவிக்
सः	அவர்,		கும் ஈஹஸ்யங்களை
मेघसंक्षोपमैः	மேகக்கூட்டங்களை		அமைத்து கட்டப்
	போன்றவைகளும்,		பட்ட திருமாளிகை
शुभैः	அழகுவாய்த்தவைக		களாலும்
	ளும்,	महेन्द्रसदनोपमं	{ இந்நிரனது திருமா
कैलासशिखरोपमैः	கைலாசபீடமின் உச்சி		ளிகைபோன்றதாயி
	போன்றவைகளும்,		ருக்கிறதும்,
पाण्डुरैः	வெண்மைநிறமுள்ள	पृथिव्यां	மண்ணுலகில்
	வைகளும்	गृह्वरं	கிருகங்களில் சிறந்த
गगनं इव	ஆகாயத்தையே	पितुः	தந்தையின் [தும்,
आवारयद्भिः	அளாவிய	वेदम च	திருமாளிகையாகிர
			தும்,
विमानैः	{ பல உப்பரிகைகள்	राजकुलं	வம்சமுன்னோர்களான
	அடங்கிய திருமாளி	अपि	சக்கிரவர்த்திகளின்
	கைகளாலும்,		திருமாளிகையுமான
विविधैः	அனேகவித	तत्	அதை
प्रासादशृङ्गैः	உப்பரிகைகளின் சிகர	आसाद्य	நோக்கி
	ங்களாலும்,	प्रविवेश	எழுந்தருளினார்.

स कक्ष्या धन्विभिर्गुप्तास्तिस्त्रोऽतिक्रम्य वाजिभिः । पदातिरपरे कक्ष्ये द्वे जगाम नरोत्तमः ॥

नरोत्तमः	புருஷோத்தமராகும்	गुप्ताः	காக்கப்பட்ட
सः	அவர்	तिष्ठः	முன்று
धन्विभिः	வில்லைந்திய போர்	कक्ष्याः	கட்டுகளை,
	வீரர்களால்		

वाजिभिः	தேர்ப்பூட்டி டிருந்த குதிரைகளுடன்	अपरे द्वे कक्ष्ये पदातिः जगाम	மற்ற இரண்டு கட்டுகளையும் கால்நடையாய் கடந்தார்.
अतिक्रम्य	கடந்து,		
स सर्वाः समतिक्रम्य कक्ष्या नखरात्मजः । सन्निवर्त्य जनं सर्वं शुद्धान्तःपुरमभ्यगात् ॥			
नखरात्मजः	சக்கிரவர்த்தியாரின் திருக்குமாரராகிய	जनं सर्वं सन्निवर्त्य	ஜனம் எல்லாவற்றையும், சுகமாய் விலக்கிக் கொண்டு,
सः	அவர்,		
कक्ष्याः	கட்டுகள்	शुद्धान्तःपुरं	ராணியார் திருக்கும் திருமாளிகையில்,
सर्वाः	எல்லாவற்றையும்,	अभ्यगात्	விஜயம் செய்தார்.
समतिक्रम्य	கடந்து,		

ततः प्रविष्टे पितुरन्तिकं तदा जनः स सर्वो मुदितो नृपात्मजे ।

प्रतीक्षते तस्य पुनश्च निर्गमं यथोदयं चन्द्रमसः सरित्पतिः ॥ २२ ॥

नृपात्मजे	சக்கிரவர்த்தியாரின் திருக்குமாரர்	चन्द्रमसः	சந்திரபகவானது
पितुः	திருத்தந்தையின்	उदयं	உதயத்திற்கு
अन्तिकं	அருகில்	यथा	எவ்வண்ணமோ, அவ் வண்ணமே
प्रविष्टे तदा	சென்றருளியபோது	तस्य	அவருடைய
सः	அந்த	पुनः	மீனவும்
मुदितः	பெருமகிழ்வுகொண்	निर्गमं	வெளியே எழுந்தருளி வருவதற்கு
जनः	ஜனம் [டிருந்த	ततः च	அவ்விடத்திலேயே
सर्वः	எல்லாம்,	प्रतीक्षते	ஆவதுடன் காத்திருந் தது.
सरित्पतिः	ஸமுத்திரம்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे सप्तदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3151

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 796

अष्टादशः सर्गः—பதினெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ २८ ॥

वनवासनिर्देशः—காட்டிற்குப் போக உத்தரவு.

स ददर्शासने रामो निषण्णं पितरं शुभे । कैकेयीसहितं दीनं मुखेन परिशुष्यता ॥ १ ॥

सः	அந்த	परिशुष्यता	வாடி
रामः	ஸ்ரீராமர்,	मुखेन	திருமுகமண்டலத் தோடு
कैकेयीसहितं	கைகேயியுடனிருக்		
शुभे	சிறந்த [கின்றவரும்,	दीनं	{ எதோ மனவேதனைப் பட்டுக்கொண்டிருக் கிறவராய்
आसने	ஆஸனத்தில்	ददर्श	திருவுனத்தில் கொண் டார்.
निषण्णं	வீற்றிருக்கிறவரு மரகிய		
पितरं	திருத்தந்தையை		

स पितृशरणौ पूर्वमभिवाद्य विनीतवान् । ततो ववन्दे चरणौ कैकेय्याः सुसमाहितः ॥

विनीतवान्	மேன்மக்களுக்கேற்ற ஒழுக்கமுடையவ	अभिवाद्य	{ முடிதாழ்த்தி நமஸ்க ரித்து அபிவாதனம் பண்ணி,
सः	ஆவர் [ராகிய	ततः	அதன்மேல்
सुसमाहितः	சற்றேனும் மனதைச் சிதறவிடாதவராய்	कैकेय्याः	கைகேயிதேவியாரின்
पूर्व	முதலில்	चरणौ	திருவடிகளில்
पितुः	தந்தையின்	ववन्दे	விழுந்து தண்டம் ஸ மப்பித்தருளினார்.
चरणौ	திருவடிகளில்,		

रामेत्युवाच वचनं बाष्पपर्याकुलेक्षणः । शशाक नृपतिर्दीनो नेक्षितुं नाभिभाषितुम् ॥

नृपतिः	சக்கிரவர் தியார்,	वचनं	ஒர் சொல்லை
दीनः	கடுந்துயரம் கொண்ட வராய்,	उवाच	சொன்னார்.
बाष्प-	{ கண்ணீர் தேம்பிய கண்களுடையவராய்	ईक्षितुं	கண்களை திறந்துபார் க்கவும்
पर्याकुलेक्षणः		शशाक न	திறமையற்றிருந்தார்.
राम	"ராம"	अभिभाषितुं	வாய்திறந்து பேசவும்
इति	என்ற	न	திறமையற்றிருந்தார்.

तदपूर्वं नरपतेर्दृष्ट्वा रूपं भयावहम् । रामोऽपि भयमापन्नः पदा स्पृष्ट्वेव पन्नगम् ॥ ४ ॥

इन्द्रियैरप्रहृष्टं शोकसंतापकर्षितम् । निःश्वसन्तं महाराजं व्यथिताकुलचेतसम् ॥ ५ ॥

ऊर्मिमालिनमशोभ्यं क्षुब्धन्तमिव सागरम् । उपप्लुतमिवादित्यमुक्त्वा नृतमूर्षिं यथा ॥ ६ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்,	व्यथिताकुलचेतसं	நொந்துகுழம்பிய மன த்துடன் கூடியவராய்
नरपतेः	சக்கிரவர் தியாரின்	निश्चसन्तं	{ பெருமூச்செறிந்து கொண்டிருக்கிறவ ராகவும்,
रूपं	திருமேனியை	ऊर्मिमालिनं	ஆலைகளின் வரிசைக ளையுடையதும்,
अप्रहृष्टैः	துன்பமடைந்த	अशोभ्यं	கலங்கும் தன்மையற் றதும்,
इन्द्रियैः	இந்திரியங்களினால்	क्षुब्धन्तं	கலக்கமடைந்திருக்கி கடலை [ன்றதுமான
शोकसन्ताप-	{ ஸுறுிக்கவொண்ணாத சோகத்தால் துவண் டுகடப்பதாகவும்,	इव	போலிருக்கிறவராக வும்
कर्षितं		उपप्लुतं	ராகுவினால் பிடிக்கப் பூரியனை [பட்ட
तत्	அதை	आदित्यं	போலிருக்கிறவராக வும்,
अपूर्वं	{ ஒருநாளும் இதுவரை யில் அவ்வாறிராத வண்ணமாய்	इव	
भयावहं	{ மனதில் பயத்தையுண் டாக்கும்வண்ணமா யிருப்பதாகவும்		
तं	அந்த		
महाराजं अपि	சக்கிரவர் தியாரை யும்		

उक्तानृतं	பெயர்மொழி சொல்	पन्नगं	பாம்பத்தை
ऋषिं	ரிஷியை [லீலிபட்ட	पद्म	காசினால்
यथा	போலிருக்கிறவராக	स्पृष्टा	மிதித்தவன்
	வும்,	इव	போல்
दृष्ट्वा	திருவுளத்தில்	भयं	மனச்சஞ்சலத்தை
	கொண்டு	आपन्नः	அடைந்தார்.

अचिन्त्यकल्पं हि पितुस्तं शोकमुपधारयन् । बभूव संरब्धतरः समुद्र इव पर्वणि ॥ ७ ॥

पितुः	தந்தையினது	पर्वणि	பர்வகாலத்தில்
तं	அந்த	समुद्रः	கடல்
शोकं	சோகத்திற்கு	इव	எவ்வண்ணமோ
अचिन्त्यकल्पं हि	{ காணமின்னதென தெரியாத காணத் தால்		அவ்வண்ணமே
उपधारयन्	{ என்னதானிருக்கக்கூ டுமோ என்று தனக் குள்ளேயே சிந்திப் பவராய்,	संरब्धतरः	மனம் மிக்க தத்தளிப் பவராய்
		बभूव	இருந்தார்.

चिन्तयामास च ततो रामः पितृहिते रतः । किं स्विदद्यैव नृपतिर्न मां प्रत्यभिनन्दति ॥
अन्यदा मां पिता दृष्ट्वा कुपितोऽपि प्रसीदति । तस्य मामद्य संप्रेक्ष्य किमायासः प्रवर्तते ॥

पितृहिते	{ தந்தையின் மனம் கோணாது நடக்கும் விஷயத்தில்	कुपितः अपि	கோபமாயிருந்தபோ திலும்
रतः	நோன்புடையவராகிய	मां	என்னை
रामः	ஸ்ரீராமர்	दृष्ट्वा	கண்டு,
ततः	அக்காரணத்தால்	प्रसीदति	கோபத்தை மறந்துவி டுவாரே " என்றும்,
किंस्वित्	"என்னமோ	अद्य	"இன்றைக்கு
अद्य एव	இன்றைக்குமட்டும்	मां	என்னை
नृपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	संप्रेक्ष्य च	பார்த்தும்,
मां	என்னிடத்தில்	तस्य	அவருக்கு
प्रत्यभिनन्दति न	சந்தேஷியாதிருக்கவி ன்றாரென்றும்,	आयासः	மனோவருத்தம்
पिता	தந்தையர்	किं	ஏனோ
अन्यदा	இதற்குமுன்னெல் லாம்	प्रवर्तते	இன்னுமிருக்கிறது "
		चिन्तयामास	என்றும் தனக்குள்ளேயே சிந் தைசெய்தருளினார்.

स दीन इव शोकार्तो विषण्णवदनच्युतिः । कैकेयीमभिवाच्यैव रामो वचनमब्रवीत् ॥१०॥

सः	“அந்த	विषणा-	திருமுகமண்டல ஒளி
रामः	ஸ்ரீராமர்,	वदनच्युतिः }	மழுக்கப்பெற்றவராகி
दीनः	அபசாசப்பட்டவர்	कैकेयी एव	கைகேயிதேவியானை
इव	போலாகி	अभिवाद्य	நோக்கி, [மட்டும்]
शोकार्तः	{ மனவேதனையால் உத் ஸாஹமொழிந்தவ ராய்	वचनं	இனி வருகிற வாக்கை
		अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.

कश्चिन्मया नापराद्धमज्ञानाद्येन मे पिता । कुपितस्तन्ममाचक्ष्व त्वं चैवैनं प्रसादय ॥११॥

येन	“என்னகாரணத்தால்	अज्ञानात् एव	அறியாமையாலும்கூட
मे	எனது	अपराद्धं न	அபராதம் செய்யப் படவில்லை என்று
पिता	திருசாதை	कश्चित्	நான் எண்ணுகிறேன்.
कुपितः	சினம்கொண்டிருக் கின்றனர்?	च	எதுவாயிருந்தாலும்
तत्	அதை	त्वं	தேவரீர்
मम	எனக்கு	एनं	இவரை
आचक्ष्व	தேவரீர் அருள்செய்த ருளிச்செய்யீர்.	प्रसादय	{ ஸமாதானம் செய்து சீற்றத்தை தணித் தருள்வீராக.
मया	என்னால்		

अप्रसन्नमनाः किं नु सदा मां प्रति वत्सलः । विषण्णवदनो दीनो न हि मामभिभाषते ॥

सदा	“எப்பொழுதும்,	अप्रसन्न-	அதிருப்திப்பட்டிருக்
मां	என்னிடத்தில்	मनाः }	கும் தசையிலிருக்கி
वत्सलः	புத்திரவாத்ஸல்யத்து டனிருப்பவர்	मां	என்னை [ன்றவராய்]
दीनः	கடுந்துயரங்கொண்ட வராய்,	प्रति हि	பார்த்தும்
विषण्णवदनः	திருமுகம் வரடினவ ராய்	किं	ஏன்
		नु	இப்பொழுது
		अभिभाषते न	{ இனியமொழி அருளி ச்செய்யாதிருக்கின்ற னார்?

शारीरो मानसो वाऽपि कश्चिदेनं न बाधते । सन्तापो वाऽभितापो वा दुर्लभं हि सदासुखम् ॥

शारीरः	“தேஹசம்பந்தமான	दुर्लभं	{ பிராகிருதஜனங்க ளால் அடைவதற்கு ரிதான
सन्तापः वा	நோய்தானாகட்டும்	सदासुखं	நித்யானந்தமுடைய
मानसः	மனதைச்சேர்ந்ததா கிய	एनं वा	இவரைமட்டும்
अभितापः वा	வருத்தம் தானாகட்டும்	बाधते न हि	பாதிக்கமாட்டாதென
		कश्चित् अपि	நான் எண்ணுகிறேன்.

कच्चिन्न किञ्चिद्भरते कुमारे प्रियदर्शने । शत्रुघ्ने वा महासत्त्वे मातृणां वा मवाशुभम् ॥

प्रियदर्शने	{ “யாவருக்கும் எக்கால சீதிலும் ஹிதசத்தை யே புரியும்	शत्रुघ्ने वा	சத்ருக்ளன் விஷயத் தில் தானாகட்டும்
कुमारे भरते	திருக்குமாரனாகிய பாநன்விஷயத்தில் தானாகட்டும்	मम मातृणां वा	எனது தாய்மார்களுக்குத் தானாகட்டும்
महासत्त्वे	{ பிரசித்திபெற்ற மேன் மைகளுக்கேற்ற ஒழு க்கமுடையவனாகிய	अशुभं किञ्चित् न कच्चिन्	நித்யானந்தத்தின் எதுவும் [குறைவு உண்டாகாதென நான் எண்ணுகிறேன்.

अतोपयन्महाराजमकुर्वन्वा पितुर्वचः । सुहृत्तमपि नेच्छेयं जीवितुं कुपिते नृपे ॥ १५ ॥

नृपे कुपिते	“சக்கிரவர்த்தியார் மனக்குழப்பத்தினி ருக்கையில்	महाराजं अतोपयन्	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு மனசுத்துஷ்டி விளைவி க்காதவனாய்
पितुः वचः अपि अकुर्वन्	திருத்தந்தையினது கியமனத்தை எதுவாயிருந்தாலும் செய்துமுடிக்காதவ னாய்	सुहृत्तं वा जीवितुं इच्छेयं न	ஒருஇமைப்பொழு தென்றாலும் பிழைத்திருக்க நான் ஒப்பேன்.

यतोमूलं नरः पश्येत्प्रादुर्भावमिहात्मनः । कथं तस्मिन्न वर्तेत प्रत्यक्षे सति दैवते ॥ १६ ॥

इह नरः आत्मनः प्रादुर्भावं यतोमूलं पश्येत्	“ இவ்வுலகில் ஒர் மனிதன் தனது பிறப்பிற்கு காரணபூகாரணவரை உள்ளபடி யறியவேண் டுமோ	प्रत्यक्षे दैवते सति तस्मिन् कथं न वर्तेत	{ பிரத்யக்ஷமான(அதா வது கப்புனனாய் வி னங்கும்.) தெய்வமாகிய ஆவர் விஷயத்தில் எப்படி மீறி நடக்க முடியும்?
---	--	---	---

कच्चित्ते परुषं किञ्चिदभिमानात्पिता मम । उक्तो भवत्या कोपेन यत्रास्य लुलितं मनः ॥

अस्य मनः लुलितं	“ இவரது மனம் குழப்பமடைந்திருக்கி றதற்கு	अभिमानात् कोपेन भवत्या किञ्चित् परुषं उक्तः कच्चित्	செல்வாக்கினாலோ ரோஷத்தாலோ தேவரீதால் எதேனும் வன்மொழியாய் உரைக்கப்பட்டனரா எனன்?
यत्र मम पिता ते	காரணம் யாது? எனது திருத்தந்தை தேவரீரின்		

एतदाचक्ष्व मे देवि तत्त्वेन परिपृच्छतः । किन्निमित्तमपूर्वोऽयं विकारो मनुजाधिपे ॥

देवि	"தாயே!	किं निमित्तं	காரணம் யாது?
मनुजाधिपे	சக்கிரவர்த்தியாநிடத்	परिपृच्छतः	விஷயமவச்சயமா யறிய வேண்டி வினாவும்
अयं	இந்த	मे	அடியேனுக்கு
विकारः	மனக்குழப்பமானது	तत्त्वेन	உள்ளதுள்ளபடி
अपूर्वः	இதுவரையிலுமெக்கா	आचक्ष्व	தேவரீர் அருள்செய்
एतत्	லக்திலுமில்லாதது,		வீராக.
	இதற்கு		

एवमुक्ता तु कैकेयी राघवेण महात्मना । उवाचेदं सुनिर्लज्जा धृष्टमात्महितं वचः ॥१९॥

एवं	மேற்கண்டவண்ண	धृष्टे	மதூர கொடுமையாயி
तु	இவ்விஷயத்தில் [மாய்		ருக்கின்றதும்,
महात्मना	மஹாத்மா வான		
राघवेण	ஸ்ரீராமரால்		
उक्ता	வினவியதற்குச் செவி	आत्महितं	{ தனது மனோபிஷ்டக்
	கொடுத்தருளிய		{ னை நன்கு வினக்கக்
कैकेयी	கைகேயி தேவியார்		{ காட்டுகிறதுமான
	{ அடாத கார்யத்தைச்	इदं	பின்வரும்
	{ செய்கிறேனே உலகநிந்	वचः	பதிலை
सुनिर्लज्जा	{ தைக்காளாகிறேனே எ	उवाच	மொழிந்தாள்.
	{ ன்கிற அந்தக்காரண		
	{ நின்றதையாவது சற்றே		
	{ னுமில்லாதவளாகி		

न राजा कुपितो राम व्यसनं नास्य किञ्चन । किञ्चिन्मनोगतं त्वस्य त्वद्भयान्नाभिभाषते ॥

राम	"ஸ்ரீராம!	मनोगतं	{ இவருடைய உள்ளத்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்		{ தில் இச்சமயம் சுழன்
कुपितः न	கோபக்கொண்டவரா	त्वद्भयात्	{ றுகொண்டிருக்கிறது.
अस्य	இவருக்கு [கவுமில்லை.		{ உனக்கு கஷ்டமாகிற
व्यसनं तु	பாக்யக்குறைஎன்பது	अभिभाषते न	{ து என்கிற காரணத்
किञ्चित् न	எதுவும் இல்லை.		{ தால்
किञ्चित्	ஒரு விஷயம்		சொல்லமுடியா திருக்
			கின்றனர்.

प्रियं त्वामप्रियं वक्तुं वाणी नास्योपवर्तते । तदवश्यं त्वया कार्यं यदनेनाश्रुतं मम ॥

प्रियं	"புத்திரவா தஸஸ்யத்	उपवर्तते	இருக்கிறது.
	திற்கு பாத்திரனாகிய	मम	எனக்கு
त्वां	உன்னிடத்தில்	यत्	எது
अप्रियं	அன்பற்ற சொல்லை	अनेन	இவரால்
वक्तुं	சொல்லுவதற்கு	आश्रुतं	வாக்களிக்கப்பட்ட
अस्य	இவருக்கு	तत्	அது [தோ,
वाणी	வாய்திறந்து பேசும்	त्वया	உன்னால்
	சக்தி	अवश्यं	அவச்யம்
न	இல்லாமல்	कार्यम्	முடியவேண்டியது.

एष महं वरं दत्त्वा पुरा मामभिपूज्य च । स पश्चात्तप्यते राजा यथाऽन्यः प्राकृतस्तथा ॥

ச: "அவர்
புரா முன்னொருகால்
மா என்னை
அபிபூஜ்ய மெச்சி,
மஹ் கானக்கு
வர ஓர் வாக்குதத்தத்தை
ததா செய்தருளியிட்டு,

एष: च अथे इन्त
राजा सक्किरवर्त्तियार्
प्राकृत: किराक्षरकुक्षियान
अन्य: एतेन त्रु सताराण
यथा तथा पोल् [मानीडन
पश्चात् तप्यते पक्ष तत्तापपुकिन्

प्रतिश्रुत्य ददामीति वरं मम विशां पतिः । स निरर्थं गतजले सेतुं बन्धितुमिच्छति ॥२३॥

விசா் பதி: "சக்கிரவர்த்தியார்
மம என்னுடைய
வர மனோரத்தத்தை
ததாமி { வேண்டும்பொழுது
நான் வசமாக்கு
கின்றேன்'
இதி என்று [ருளியிட்டு
பதிசுத்ய வாக்குதத்தம் செய்த-

स: अवर्
गतजले { पुत्रवात्सल्यमाक्र
सेतुं { अरद्धुत्तनत्तिल
निरर्थं { ऋपद्धुत्तिल
बन्धितुं { त्रुमवित्तिये
इच्छति { पयनर्तताय
{ செய்ய
{ உத்தேசிக்கின்றனர்.

धर्ममूलमिदं राम विदितं च सतामपि । तत्सत्यं न त्यजेद्राजा कुपितस्त्वत्कृते यथा ॥२४॥

ராம "மூராம!
இத இது
விதித எற்கனவே வாக்களிக்
கப்பட்ட ஒப்பந்தம்.
சத்ய அபி சொன்ன சொல் தவ
முமை ஒன்றுதான்
சதா புன்யாத்மாக்களுக்கு
மோக்ஷமாகும் மேல்
தமமூல் { வீட்டிற்கு அஸ்தி
வாரம்.

यथा अप्पடியிருப்பதால்
कुपित: சினக்கொண்டிருக்
{ கும்
ராஜா சக்கிரவர்த்தியார்
{ உனக்கு நன்மைசெய்
{ யவேண்டுமென்னும்
{ காரணத்தாலுட
{ அதை
{ மீறி நடக்காதத.

यदि तद्वक्ष्यते राजा शुभं वा यदि वाऽशुभम् । करिष्यसि ततः सर्वमाख्यास्यामि पुनस्त्वहम् ॥

ராஜா "சக்கிரவர்த்தியார்
தவ அதை
புன: மீளவும்
வக்யதே { இப்பொழுது மனதி
{ னுள் உத்தேசத்தி
{ ருக்கின்றனர்.
{ மனோபீஷ்டத்திற்கு
{ ஒத்ததாயிருந்தா
{ னும் சரி
{ மனோபீஷ்டத்திற்கு
{ விருத்தமாயிருந்தா
{ னும் சரி

करिष्यसि { किं त्विप्पवे செய்து
यदि { முடிக்க உடன்படுகி
{ ருபெய்கிற பக்தத்
{ தில்
{ எல்லாவற்றையும்
{ அதன்மேல்
{ நானே
{ விளக்கச் சொல்லு
{ கின்றேன்.

यदि त्वभिहितं राज्ञा त्वयि तन्न विपत्स्यते । ततोऽहमभिधास्यामि न ह्येष त्वयि वक्ष्यति॥

त्वयि "உன்னிடத்தில்
 एषः இவர்
 वक्ष्यति न உரைசெய்யமாட்டார்,
 ततः ஆனபடியால்
 अहं हि நானே
 राज्ञा तु சக்கிரவர்த்தியாரா

तत् அது
 त्वयि உன்னிடத்தில்
 विपत्स्यते நிஷ்பரயோஜனமாகப்
 போகிறது

अभिहितं { वाक्कुதத்தபசெய்த
 ருளிவிடப்பட்டதா
 கிய

न இல்லை
 यदि என்கிறதாயிருந்தால்
 अभिधास्यामि விளக்கச்சொல்வேன்."

एतत्तु वचनं श्रुत्वा कैकेय्या समुदाहृतम् । उवाच व्यधितो रामस्तां देवीं नृपसन्निधौ ॥

नृपसन्निधौ சக்கிரவர்த்தியாரின்
 முன்னிலையில்
 कैकेय्या கைகேயிதேவியால்
 समुदाहृतं மொழியப்பட்ட
 एतत् இந்த
 वचनं श्रुत्वा மொழிக்குத் திருச்செ
 விசாற்றிய

रामः ஸ்ரீராமர்
 व्यधितः கலவரமடைந்த மனத்
 तां அந்த [தினராய்
 देवीं தாயாரைப்பார்த்து
 तु இதுவிவரத்திலிப்படி
 उवाच திருவாய்மலர்ந்தருளி
 னார்.

अहो धिङ्नाहसे देवि वक्तुं मामीदृशं वचः । अहं हि वचनाद्राज्ञः पतेयमपि पावके ॥
 भक्षयेयं विषं तीक्ष्णं मज्जेयमपि चार्णवे ॥ २८ ॥

राज्ञः "சக்கிரவர்த்தியாரு
 டைய
 वचनात् ரியமனைமென்றால்
 अहं நான்
 पावके अपि நெருப்பிலும்கூட
 पतेयं குதிப்பேன்.
 तीक्ष्णं கொடிய
 विषं अपि விஷத்தையும்
 भक्षयेयं உண்பேன்.
 अर्णवे च ஸமுத்திரத்திலும்
 मज्जेयं முழுகிடுவேன்.
 हि ஆனபடியால்

देवि ஆம்மா!
 मां என்னைப்பார்த்து,
 ईदृशं இப்படிப்பட்டதானிய
 वचः மொழியை
 वक्तुं சொல்ல
 अहंसे न தேவரீர் அருளிச்
 செய்வலாகாது.
 अहो திருவுள்ளத்தில் சந்தே
 கம் வைக்கலாமோ!
 धिक् எனக்கு மானக்கேடு
 ஆகாதோ!

नियुक्तो गुरुणा पित्रा नृपेण च हितेन च

॥ २९ ॥

हितेन च { "எக்காலத்திலும்
 சேஷமத்தையே
 விரும்புகின்றவராய்
 गुरुणा { अक्ஞானத்தைப்போ
 க்கி பரமமோபதே
 சம் செய்தருளிய

पित्रा च திருத்தந்தையானிய
 नृपेण சக்கிரவர்த்தியாரால்
 नियुक्तः அக்ஞாபிக்கப்படவே
 ண்டிய ஆயுமை யான்.

तद्रूहि वचनं देवि राज्ञो यदभिकाङ्क्षितम् । करिष्ये प्रतिजाने च रामो द्विर्नाभिभाषते ॥

ராம:	“ராமன்	அபிகாங்க்ஷித்	திருவுணத்திலிருக்கிற
द्वि:	{ முன்பு ஓர் உரை, பின் பு அதற்கு மாறும் வேறொரு உரை	வசனம்	நியமனம் [தரகிய
अभिभाषते न	உரையான்.	यत्	எதுவோ
देवि	தாயே!	तत्	அதை [செய்யும்
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாகு டைய	वृद्धि	தேவரீர் அருளிச்-
		करिष्ये	கான் செய்துமுடிக்கின்றேன்.
		प्रतिजाने च	பிரதிக்களையும் செய்கின்றேன்.”

तमार्जवसमायुक्तमनार्या सत्यवादिनम् । उवाच रामं कैकेयी वचनं भृशदारुणम् ॥ ३१ ॥

आर्जवसमायुक्तं	{ எக்காலத்திலும் எப்ப டியும் தருமநெறி ஒன்றிலேயே சலியா பற்றுடைய	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
सत्यवादिनं	{ ஸத்யவாதியாகிய அ தாவது திருவுணத்தி லெதிருக்கிறதோ அ தையே வெளியிட்டு ரைக்கின்றவராகிய	अनार्या	{ லோகமரியாதைகளுக் கு மாறுபட்டு வினங் கினவளாகிய
तं	அந்த	कैकेयी	கைகேயிதேவியார்
		भृशदारुणं	மிகக் கஷ்டமாயிருக்கின்ற
		वचनं	நியமனத்தை
		उवाच	பின்வருமாறு ஆக்கு பித்தருளினான்.

पुरा देवासुरे युद्धे पित्रा ते मम राघव । रक्षितेन वरौ दत्तौ सशल्येन महारणे ॥ ३२ ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	रक्षितेन	உபசரித்துப் பாதுகா
पुरा	முன்னொருகால்	ते	க்கப்பட்டவருமான
देवासुरे	தேவர்களுக்கும்சார்க ளுக்கும் நடந்த	पित्रा	உனது
युद्धे	போரில்	मम	திருத்தந்தையால்
सशल्येन	{ பாணங்களால் புண் பட்டு கஷ்டத்திலிரு ந்தவராய்	महारणे	எனக்கு
		वरौ	பெரும் போர்க்களத்
		दत्तौ	தூண்டுவார்கள் [தில் அளிக்கப்பட்டன.

तत्र मे याचितो राजा भरतस्याभिषेचनम् । गमनं दण्डकारण्ये तव चाद्यैव राघव ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	मे	எனது
तत्र	ஆனதுபற்றி.	भरतस्य	பாதனுக்கு
अद्य एव	தற்காலம்மட்டும்	अभिषेचनं च	பட்டாபிஷேகத்தை
तव	உனக்கு	राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரையும்
दण्डकारण्ये	தண்டகாரணயத்தில்	याचितः	கேட்டுக்கொள்ளப் பட்டார்.
गमनं	வலித்தலைபும்		

यदि सत्यप्रतिज्ञं त्वं पितरं कर्तुमिच्छसि । आत्मानं च नरश्रेष्ठ मम वाक्यमिदं शृणु ॥

नरश्रेष्ठ	“புருஷோத்தம!	इच्छसि यदि	கருதுகின்றாயென்கிற
त्वं	நீ	मम	எனது [பசுந்தத்தில்]
आत्मानं	மனக்கவலைபட்டுக்	इदं	இந்த
	கொண்டிருக்கும்	वाक्यं	நியமனத்தை
पितरं	திருந்தாதையை	शृणु च	{ சிரமேற்கொண்டு அப்
सत्यप्रतिज्ञं	ஸத்யஸந்தராக		படியே செய்யக்கட
कर्तुं	செய்ய		வாய்.

सन्निदेशे पितुस्तिष्ठ यथा तेन प्रतिश्रुतम् । त्वयाऽरण्यं प्रवेष्टव्यं नव वर्षाणि पञ्च च ॥

पितुः	“திருந்தாதையின்	त्वया	உன்னால்
सन्निदेशे	ஆக்கினையில்	नव च	ஒன்பதோடுகூடிய
तिष्ठ	சிரத்தையுடனிரு.	पञ्च	ஐந்து
तेन	அவரால்	वर्षाणि	வர்ஷங்கள்
प्रतिश्रुतं	வாக்களித்துவிடப்	अरण्यं	அரண்யத்தில்
	பட்டது	प्रवेष्टव्यम्	வாஸம்செய்யப்பட
यथा	என்கிற காரணத்தால்		வேண்டியது.

भरतश्चाभिषिच्येत यदेतदभिषेचनम् । त्वदर्थे विहितं राज्ञा तेन सर्वेण राघव ॥ ३६ ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	अभिषेचनं	இளவரசுப்பட்டாபி
सर्वेण	எல்லாமுமாகிய	यत्	எதுவோ [வேதம்]
तेन	அக்காரணத்தால்	एतत् च	இதையே
राज्ञा	சக்கிரவர்த்தியாரால்	भरतः	பரதன்
त्वदर्थे	உனக்கென்று	अभिषिच्येत	{ உனக்கு பதிலாய் அ
विहितं	ஆக்ஞாபித்தருளப்		பிவேதம் செய்விக்
	பட்டதாகிய		ப்படட்டும்.

सप्त सप्त च वर्षाणि दण्डकारण्यमाश्रितः । अभिषेकमिमं त्यक्त्वा जटानिनधरो वस ॥

इमं	“இந்த	सप्त	ஏழு
अभिषेकं	அபிவேதகத்தை	वर्षाणि	வருஷங்கள்
त्यक्त्वा	திரஸ்கரித்துவிட்டு,	दण्डकारण्यं	தண்டகாரண்யத்தில்
जटानिनधरः	ஜடைநரித்து மான்	आश्रितः	வாஸம் செய்பவனாய்
	தோல் உடுத்தவனாகி	वस	நீ காலம்கழித்துவரு
सप्त च	ஏழோடுகூடிய		வாயாக.

भरतः कोसलपुरे प्रशास्तु वसुधामिमाम् । नानारत्नसमाकीर्णां सवाजिरथकुञ्जराम् ॥ ३८ ॥

कोसलपुरे	“அயோத்திமரகரில்	सवाजि- }	குதிரைகள், ரதங்கள்
भरतः	பரதன்	रथकुञ्जरां }	யானைகள் இவைக
नानारत्न- }	எல்லாபொருள்களின்		ளோடுகூடியதுமான
समाकीर्णां }	ஆம் சிறந்தவைக	इमां वसुधां	இந்த பூமியை
	ளால் நிறைந்ததும்	प्रशास्तु	ஆண்டுவாட்டும்.

एतेन त्वां नरेन्द्रोऽयं कारुण्येन समाप्नुतः । शोकसंक्षिप्तवदनो न शक्नोति निरीक्षितुम् ॥

अयं	“இந்த	शोकसंक्षिप्तवदनः	சோகத்தால் முகம்
नरेन्द्रः	சக்கிரவர்த்தியார்		ந்தி குன்றியவராய்
एतेन	இந்த	त्वां	உன்னை
कारुण्येन	தண்ணளியால்	निरीक्षितुं	கண்ணெடுத்துப்பார்
समाप्नुतः	பெருகியவராய்	शक्नोति न	க்கவும் முடியா திருக்கின்றார்.

एतत्कुरु नरेन्द्रस्य वचनं रघुनन्दन । सत्येन महता राम तारयस्व नरेश्वरम् ॥ ४० ॥

रघुनन्दन	“ரகுநுலதிலகனாகிய	महता	மஹத்தான
राम	ஸ்ரீராம!	सत्येन	தருமாலுஷ்டானத்
नरेन्द्रस्य	சக்கிரவர்த்தியாரா		தில்
एतत्	இந்த [டைய	नरेश्वरं	சக்கிரவர்த்தியாரை
वचनं	நியமனத்தை	तारयस्व	கஷ்டத்தினின்று வின
कुरु	செய்துமுடி.		க்கக்கடவாயாக.”

इतीव तस्यां परुषं वदन्त्यां न चैव रामः प्रविवेश शोकम् ।

प्रविष्यथे चापि महानुभावो राजा स पुत्रव्यसनाभितप्तः

॥ ४१ ॥

इति	இத்தப்படி	अपि च	ஆளுமேலா,
तस्यां	அவன்	सः	அந்த
परुषं	கண்டிப்பாய்	राजा च	சக்கிரவர்த்தியார்
वदन्त्यां	விதித்தருளுகையில்		மட்டும்
महानुभावः	ஸச்சிதரணந்தஸ்வரூ		
रामः	ஸ்ரீராமர் [பியான	पुत्रव्यसनाभितप्तः	{ புத்திரவாத்தஸல்பத்
शोकं एव	மனச்சஞ்சலத்தையும்		{ தின் கவலையால் பிடி
	கூட		{ க்கப்பட்டவராகி
प्रविवेश न	திருவுளத்தில் கொள்	इव	முன்னிலுமதிகமாய்
	ளா திருந்தனர்.	प्रविष्यथे	வருத்தினர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे अष्टादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3192

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 837

एकोनविंशः सर्गः—பத்தோன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ १९ ॥

वनवासप्रतिज्ञा—காட்டிற்குப்போகப் பிரதிக்ஷை செய்வது.

तदप्रियममित्रघ्नो वचनं मरणोपमम् । श्रुत्वा न विष्यथे रामः कैकेयीं चेदमब्रवीत् ॥ १ ॥

अमित्रघ्नः	{ எப்படிப்பட்ட சத்ருக்	तत्	அந்த
	{ களையும் சம்ஹரிக்க	वचनं	நியமனத்தை
	{ வல்லவராகிய	श्रुत्वा	சுரமெற்கொண்டு,
रामः च	ஸ்ரீராமரும்,	विष्यथे न	மனக்கவலை கொள்ளா
मरणोपमं	{ “மரணமென்கிற”		திருந்தனர்.
	{ கடும் விஷத்திற்கு	कैकेयीं	கைகேயியைப் பார்த்
	{ ஈடாயிருக்கிறதும்	इदं	பின்வருமாறு [து,
अप्रियं	பிரதிகூலமாயிருக்கிற	अब्रवीत्	பதிலுரைத்தார்.
	துமான		

एवमस्तु गमिष्यामि वनं वस्तुमहं त्वितः । जटाजिनधरो राज्ञः प्रतिज्ञामनुपालयन् ॥ २ ॥

एवं अस्तु अहं	“ திருவுள்ளப்படியே நடைபெறட்டும். நான்	अनुपालयन्	{ கிரமேற்கொண்டு நடைபெறச்செய்கின் றவனாய்,
जटाजिनधरः	{ ஐடைதரித்து மான் தேநா லுடுத்துக்கொ கொண்டவனாய்,	तु इतः वनं	இதோ இங்கிருந்தே வனத்தில்
राज्ञः प्रतिज्ञां	சக்கிரவர்த்தியாரின் பிரதிக்கூறையை	वस्तुं गमिष्यामि	காலங்கழிக்க போகிறேன்.

इदं तु ज्ञातुमिच्छामि किमर्थं मां महीपतिः । नाभिनन्दति दुर्धर्षो यथापुरमरिंदमः ॥ ३ ॥

दुर्धर्षः अरिन्दमः महीपतिः यथापुरं मां किमर्थं	“ எதற்கும் சலியாத ஐயசாலியாகிய சக்கிரவர்த்தியார் எப்பொழுதும்போல் என்னை ஏன்	अभिनन्दति न इदं तु ज्ञातुं इच्छामि	கடாகூறித்தருளாதிரு க்கின்றனர் ? இது ஒன்றை மட்டும் தெரிந்துகொள்ள நான் பார்த்துக்கின் றேன்.
---	--	---	--

मन्युर्न च त्वया कार्यो देवि ब्रूमि तवाग्रतः । यास्यामि भव सुप्रीता वनं चीरजटाधरः ॥

देवि चीरजटाधरः वनं यास्यामि तव अग्रतः	“ தாயே ! மாவுரியுடுத்து சடை தரித்தவனாய், வனவாஸத்திற்கு இதோ நான் சென்று விடுகிறேன். தேவரீரது ஸன்னிதியில்	ब्रूमि त्वया मन्युः च कार्यः न सुप्रीता भव	{ நான் ஸத்தியமாய் சொல்லுகின்றேன். (ஆர்ஷம்.) தேவரீரால் மனக்கவலையென்பதே திருவுனத்தில் கொள் ளலாகாது. மனோரதம் கைகூடப் பெறும், [பெற்றவராய்]
--	--	---	--

हितेन गुरुणा पित्रा कृतज्ञेन नृपेण च । नियुज्यमानो विस्रब्धः किं न कुर्यामहं प्रियम् ॥

हितेन गुरुणा कृतज्ञेन पित्रा	“ எப்போதும் சேஷமத் தையேகோருகிறவரும் { ஆக்ஞானத்தைப்போ க்கிப் பரமமோபதேசம் செய்தருளியவரும், தருமநெறி வழுவாத வரும், திருத்தாதையுமான	नृपेण नियुज्यमानः अहं विस्रब्धः प्रियं किं च कुर्यां न	சக்கிரவர்த்தியாரால் நியமனம் பெற்ற நான் முன்பின் ஆலோசியா தவனாய் மனோரதத்தை எதைத்தான் செய்யாதிருப்பேன் ?
---------------------------------------	--	--	--

अलीकं मानसं त्वेकं हृदयं दहतीव मे । स्वयं यन्नाह मां राजा भरतस्याभिषेचनम् ॥६॥

राजा	“சக்கிரவர்த்தியார்	மா அஹ ந	எனக்கு ஆக்குநரபித்த
मानसं	திருவுளத்தில் சுழன்		ருளவில்லை என்கிற
	துகொண்டிருக்கிற	यन्	எதுவோ
भरतस्य	பரதனுக்கு [தாசிய	एकं तु	அந்த இது ஒன்று
अभिषेचनं	முடிசூட்டிவைத்தலை	मे	எனது [தான்
	திருவுளத்தில் எப்ப	हृदयं	றிருதயத்தை
स्वयं	டிப்பட்ட சந்தேகத்	अलीकं इव	சகிக்கமுடியாதவண்
	திற்கும் இடங்கொ		ணமாய்
	டாதவண்ணமாய்	दहति	வருத்துகின்றது.

अहं हि सीतां राज्यं च प्राणानिष्टान्धनानि च । हृष्टो भ्रात्रे स्वयं दद्यां भरतायाप्रचोदितः ॥

आले	“உடன்பிறந்தவனாகிய	प्राणान् च	பாஸமர்ப்பணம் செய்
भरताय हि	பரதனுக்கோவென்		துள்ளப் பரஜைகளையும்
	ருல்		
सीतां	ஸிதையையும்	अप्रचोदितः	{ பிறர்களின் சிபந்தனை
राज्यं	ராஜ்யத்தையும்		{ கருக்கு ஆளாகாத
			வனையும்,
धनानि	{ அன்புடன் பாராட்டப்	स्वयं	முன்பின் ஆலோசியா
	பட்டதாசிய எப்படி		தவண்ணமாய்
	பட்டதான ஆஸ்தி	हृष्टः च	மனமுவந்தவனாயும்,
	களையும்,	अहं	நான் [பேன்.
इष्टान्	பக்தியுடையவர்களாய்	दद्याम्	பாதுகாக்க ஒப்புவிப்-

किं पुनर्मनुजेन्द्रेण स्वयं पित्रा प्रचोदितः । तव च प्रियकामार्थं प्रतिज्ञामनुपालयन् ॥ ८ ॥

च	“அப்படியிருப்பதால்	पित्रा	தந்தையாகிய
तव	தேவரீருக்கு	मनुजेन्द्रेण	சக்கிரவர்த்தியாரால்
प्रियकामार्थं	{ மனோரதத்தை கைகூ	प्रचोदितः	சிவமனம் பெற்றதான்,
	டும்வண்ணம் செய்வ	स्वयं	“திருவுள்ளப்படியே
प्रतिज्ञां	தற்காக		உடப்பேன் என்பதை”
	ப்ரதிக்ஞையை	किं पुनः	சொல்லவும் வேண்டு
अनुपालयन्	{ சிரமேற்கொண்டு		மோ?
	நடைபெறச்செய்தி		
	ன்றவனாய்		

तदाश्वासय भीतं त्वं किं निवदं यन्महीपतिः । वसुधासक्तनयनो मन्दमश्रूणि मुञ्चति ॥

महीपतिः	“சக்கிரவர்த்தியார்,	मुञ्चति	வடிக்கின்றார்.
वसुधासक्तनयनः	{ பூமியையே பார்த்தவ	यत् इदं	எதுவோ இது
	ண்ணமாயிருந்து	किं	என்ன காரியம்?
	கொண்டு,	त्वं	தேவரீர்
अश्रूणि	கண்ணீரை	तत् तु	இவரிமேலாவது
मन्दं	சொட்டுசொட்டாய்,	आश्वासय	சமாதானம் செய்த
भीतं	கோழை மனத்தராய்		ருள்வீராக.

गच्छन्तु चैवानयितुं दूताः शीघ्रजवैर्हयैः । भरतं मातुलकुलादयैव नृपशासनात् ॥ १० ॥

दूताः	“தூதர்கள்	मातुलकुलात्	மாமன் வீட்டிலிருந்து
नृपशासनात्	சக்கிரவர்த்தியாரின்	भरतं	பரதனை,
एव	நியமனத்தை பெற்றுக்கொண்டும்	आनयितुं	அழைத்துவர
शीघ्रजवैः	வேகமாய் செல்லும்	अथ एव	இப்பொழுதே
हयैः च	குதிரைகளில் ஏறிக் கொண்டும்,	गच्छन्तु	பிரயாணமாகட்டும்.

दण्डकारण्यमेवोऽहमितो गच्छामि सत्वरः । अविचार्य पितुर्वाक्यं समा वस्तुं चतुर्दश ॥

पितुः	“திருத்தாதையினது	अहं	நான்
वाक्यं	நியமனத்தை	एषः	இதேவர்
अविचार्य	பாதொரு ஆரோசனைக்குமுட்படுத்தாது	इतः	இங்கிருந்தே
	எதர்க்கும் முந்தி செய்யவேண்டிய கார்யமாய் சிரமேற்கொண்டவனாகி	दण्डकारण्यं	தண்டகாரணயத்தில்
सत्वरः		चतुर्दश समाः	பதின்னான்குவருஷங்கள்
		वस्तुं	வஸிக்க
		गच्छामि	பிரயாணமாகின்றேன்.”

सा हृष्टा तस्य तद्वाक्यं श्रुत्वा रामस्य कैकयी । प्रस्थानं श्रद्धधाना हि त्वरयामास राघवम् ॥

तस्य रामस्य	அந்த ஸ்ரீராமரது	हि	அதனால்
तत् वाक्यं	அந்த திருவாய் மொ	हृष्टा	மகிழ்வுகொண்டவளாய்
श्रुत्वा	கேட்டருளிய முறைய	राघवं	ஸ்ரீராமனை
सा	அந்த	प्रस्थानं	பிரயாணமாகும் விஷயத்தில்
कैकयी	கைகேயிதேவியார்,	त्वरयामास	பின்வருமாறு அநனைப்படுத்தினாள்.
श्रद्धधाना	{ கார்யம் கைக்கடிகவிட்டதென்னும் நம்பிக்கை கொண்டவளாகி		

एवं भवतु यास्यन्ति दूताः शीघ्रजवैर्हयैः । भरतं मातुलकुलादुपावर्तयितुं नराः ॥ १३ ॥

दूताः नराः	“ஸமஸாரம் கொண்டு செல்லும் மனிதர்கள்	शीघ्रजवैः	வேகமாய் ஓடும்
भरतं	பரதனை	हयैः	குதிரைகளில் ஏறிக் கொண்டு
मातुलकुलात्	மாமன் வீட்டிலிருந்து	यास्यन्ति	போவார்கள்.
उपावर्तयितुं	திரும்பியழைத்துவர	एवं भवतु	இது இருக்கட்டும்.

तव त्वहं क्षमं मन्ये नोत्सुकस्य विलम्बनम् । राम तस्मादितः शीघ्रं वनं त्वं गन्तुमर्हसि ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	अहं मन्ये न	நான் நினைக்கவில்லை.
उत्सुकस्य	பக்திமாளாகிய	तस्मात्	ஆனபடியால்
तव	உனக்கு	त्वं इतः	நீ இதுமுதல்கொண்டு
तु	அதுதிமித்தமாய்,	शीघ्रं	காலக்கழிவுசெய்யாது
विलम्बनं	காலதாமதம்	वनं गन्तुं	காட்டிற்கு போக
क्षमं	அவச்யமென,	अर्हसि	ஸித்தப்படுவாயாக.

ब्रीहान्वितः स्वयं यच्च नृपस्त्वां नाभिभापते । नैतत्किञ्चिन्नश्रेष्ठ मन्युरेपोऽपनीयताम् ॥

नरश्रेष्ठ

“புருஷோத்தம!

नृपः

சக்கிரவர்த்தியார்

ब्रीहान्वितः

{ புத்திரவர தஸல்பத்தா
ல் விளையும் மனத்த
னர்க்கி அடைந்திருக்
கின்றனர்.

यत्

ஆனதுபற்றியே

त्वां

உண்ணப் பார்த்து,

स्वयं

தானே

अभिभापते न

பேசமுடியாதிருக்கின்
றனர்.

एतत्

இதற்கு

किञ्चित्

வேறுகாரணமெது

வும் சிறிதும்

न

இல்லை.

एषः मन्युः च

இந்த மனக்குறையும்

अपनीयताम्

விஸக்கிவிடப்பட

வேண்டும்.

यावत्त्वं न वनं यातः पुरादस्मादभित्वरन् । पिता तावन्न ते राम स्नास्यते भोक्ष्यतेऽपि वा ॥

राम

“ஸ்ரீராம!

त्वं

நீ

अस्मात् पुरात्

இந்த நகரிலிருந்து,

अभित्वरन्

சுறுசுறுப்புடையவ

னாக

वनं

காட்டிற்குப்

यातः

பிரயாணமாகிறது

यावत् तावत्

எப்பவோ அதுவரை.

ते

உனது [க்கும்

पिता

திருக்காதை

स्नास्यते न

நீராடார்.

अपि वा

இதுமட்டுமல்ல

भोक्ष्यते न

உண்ணவும்

மாட்டார்”.

विकष्टमिति निःश्वस्य राजा शोकपरिप्लुतः । मूर्च्छितो न्यपतत्तस्मिन्पर्यङ्के हेमभूषिते ॥

राजा

சக்கிரவர்த்தியார்

विक् कष्टं

{ “ஐயோ என்ன மான
க்கேடு! இந்த சத்ரு
வைமட்டும் வெல்ல
முடியாதாயினேனே

इति

என்று திருவுளத்தில்
நினைத்து

शोकपरिप्लुतः

அளவுகடந்த துயரத்
தில் மூழ்கினவராகி

निःश्वस्य

பெருமூச்செறித்து,

मूर्च्छितः

மூர்ச்சையடைந்தவ

ராய்

हेमभूषिते

பொன்னுலங்கரிக்

[கப்பட்டதாகிய

तस्मिन्

அந்த

पर्यङ्के

மஞ்சத்தில்

न्यपतत्

படுத்துவிட்டனர்.

रामोऽप्युत्थाप्य राजानं कैकेय्याऽभिप्रचोदितः । कश्यपेवाहतो वाजी वनं गन्तुं कृतत्वरः ॥

रामः

ஸ்ரீராமர்

राजानं

சக்கிரவர்த்தியாரை

उत्थाप्य अपि

உபசரித்தெடுத்து

உட்காரவைக்காடினும்

वाजी

ஓர் குதிரை

कश्यप

சவுக்கால்

आहतः

அடிக்கப்படுகிறது

इव

எவ்வண்ணமோ

அவ்வண்ணமே

वनं

காட்டிற்கு

गन्तुं

பிரயாணமாக

कृतत्वरः

அவசரமேற்படும்வண்

ணமாய்

कैकेय्या

கைகேயிதேவியாரால்

अभिप्रचोदितः

பலவாராய் தூண்டப்

பட்டார்.

तदप्रियमनार्याया वचनं दारुणोदयम् । श्रुत्वा गतव्यथो रामः कैकेयीं वाक्यमब्रवीत् ॥

अनार्याया:	{ உலகம்பிரதாய மரி யாதைகளுக்கு அப் புறப்பட்டு நடந்து கொண்டிருந்தவனா கிய அவளுடைய	वचनं	மொழிக்கு
		श्रुत्वा	செவிகொடுத்தருளிய
		रामः	ஸ்ரீராமர்
		गतव्यथः	சலியச மனத்தராய்,
		कैकेयी	கைகேயிதேவியாரைப் பார்த்து
तत् अप्रियं	{ अर्तं செனிகொடுத்து கேட்கவொண்ணாத தாடிருக்கிறதும்,	वाक्यं	பின்வரும் திருவாய் மொழியை
दारुणोदयं	{ நெஞ்சில் பெருந்துய ரத்தை விளைவிக்கிற துமாகிய	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.

नाहमर्थपरो देवि लोकमावस्तुमुत्सहे । विद्धि मामृषिभिस्तुल्यं केवलं धर्ममास्थितम् ॥
यदत्रभवतः किञ्चिच्छक्यं कर्तुं प्रियं मया । प्राणानपि परित्यज्य सर्वथा कृतमेव तत् ॥

देवि	“அன்னை யாரே!	प्रियं	மனோரதமானது
अहं	நான்	किञ्चिदपि	எதுவாயினும்
लोकं	உலகில்	कर्तुं	செய்தமுடிக்க
		वाक्यं	மானிடர்களால் சாத்திய மாயிருக்கிறதுமாகிய
अर्थपरः	{ புருஷர்த்தங்களில் அர்த்தமொன்றுக்கு மட்டுமீடுபட்டவனாய்	यत्	எதுவோ
आवस्तुं	வளிக்க	तत्	அது
उत्सहे न	ஒப்பேன்.	मया	என்னால்
मां	என்னை	प्राणान्	உயிரை
धर्मं केवलं	தருமமொன்றைமட்ட மும்	परित्यज्य अपि	கொடுத்தாகினும்
आस्थितं	எப்பொழுதும் கைப் பற்றினவனாய்	सर्वथा	எப்படியும்
ऋषिभिः	முனிவர்களோடு	कृतं एव	செய்தமுடித்துவிட ப்படுமென்பதையும்
तुल्यं	ஒப்பானவனாயும்	विद्धि	{ தேவரீர் திருவுளத் தில் நன்குணர்ந்தரு னக்கடனீர்.
अवभवतः	இதோவிருக்கும் பூத யருடைய		

न ह्यतो धर्मचरणं किञ्चिदस्ति महत्तरम् । यथा पितरि शुश्रूषा तस्य वा वचनक्रिया ॥

हि	“ஏனென்றால்	यथा वा	எதுவோ
पितरि	தந்தை விஷயத்தில்	अतः	அதைக்காட்டினும்
शुश्रूषा	சுச்சுருஷை செய்தல்,	महत्तरं	மேலான பலனை அளி க்கவல்லதாகிய
तस्य	அவரது	धर्मचरणं	தர்ம ஊஷ்டானம்
वचनक्रिया	எவல்களை தவருது செய்தமுடித்தல்	किञ्चित्	வேறொன்றும்
		अस्ति न	இல்லை.

अनुक्तोऽप्यत्रभवता भवत्या वचनादहम् । वने वत्स्यामि विजने वर्षाणीह चतुर्दश ॥

அஃ	"நான்	भवत्या:	தேவரீரது [ணத்தால்
इह	இப்பொழுது [யரால்	वचनात्	நியமனமென்கிறகார-
अवभवता	இதோலிருக்கும் பூஜ்-	विजने वने	ஜனசஞ்சாரமற்றகாட்
अनुक्तः अपि	{ தேரில் கட்டின பெரு தவளுக இருந்தபோ தினும்புட	चतुर्दश	பதினான்கு [டில்,
		वर्षाणि	வருஷங்கள்
		वत्स्यामि	வாஸம்செய்வேன்.

न नूनं मयि कैकेयि किञ्चिदाशंससे गुणम् । यद्राजानमवोचस्त्वं ममेश्वरतरा सती ॥

कैकेयि	"கேகயமஹாராஜ ரின் திருக்குமாரியே!	गुणं	பெருமைகுணமுண் டென்பதை
मम	எனக்கு	किञ्चित्	கொஞ்சமேனும்,
ईश्वरतरा	கட்டினவிட உரிமை பெற்றவராய்	आशंससे न	எதிர்பாரா திருந்து விட்டீர்.
सती	விளங்கும்	यत् नूनं	இக்காரணத்தால்நான்
त्वं	தேவரீர்	राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரை
मयि	என்னிடத்தில்	अवोचः	தேவரீர் பார்த்தித்த ருளினீர்.

यावन्मातरमापृच्छे सीतां चानुनयाम्यहम् । ततोऽथैव गमिष्यामि दण्डकानां महद्वनम् ॥

अहं	"நான்	ततः	அதன்மேல்
मातरं	தாயாரை	अथ एव	இன்றைக்கே
आपृच्छे	{ திருவடிகளில் சேவித் து இதோ விடைபெ ற்றுக்கொள்ளுகின்	दण्डकानां	{ (நர்மதை, கோதாவரி இவ்விரண்டுநதிகளுக் குமிடையிலுமுள்ள) இச்சுவாகுடின்னை யாகியதண்டகனின் ப்ரதேசங்களுடைய அடர்ந்த காட்டிற்கு பிரயாணமாகிடு கின்றேன்.
च	அதன்மேல் [நேன்.		
सीतां	வரிதையை		
अनुनयामि	{ நல்லவார்த்தைகள் சொல்லி, மனமுயர்ந்தி ருக்கச்செய்கின்றேன்.	महत् वनं	அடர்ந்த காட்டிற்கு
यावत्	இது ஆனதும்	गमिष्यामि	பிரயாணமாகிடு கின்றேன்.

भरतः पालयेद्राज्यं शुश्रूषेच्च पितुर्यथा । तथा भवत्या कर्तव्यं स हि धर्मस्सनातनः ॥२६॥

भरतः	"பரதன்	यथा तथा	இது அப்படிநடைபெ றும்வண்ணமாய்
पितुः	திருத்தாதையாருக்கு	भवत्या च	தேவரீராலும்,
शुश्रूषेत्	திருப்பணிகள்செய்து	कर्तव्यं	கவனித்து அருளப் படவேண்டிய கடமை.
स हि	அதுதான் [வரட்டும்,	राज्यं	ராஜ்யத்தை
सनातनः	{ சதுர்விதபுருஷார்த்த ங்களில்* முதலில் கூ றப்பட்டதாகிய	पालयेत्	அரசாக்கி செய்து வரட்டும்.*
धर्मः	தருமம்		

[*தருமம், அர்த்தம், காரம், மோக்ஷம் என்ற நான்கும் எந்த நான்கும் எந்த ஒரு தர்மத்
தால் கிடைக்கிறதோ அதில் முதன்மையாய் முதலில் கூறப்பட்டதாகிய]

स रामस्य वचः श्रुत्वा भृशं दुःखहतः पिता । शोकादशकुवन् बाष्पं प्ररुद महस्वनम् ॥

रामस्य	ஸ்ரீராமரது	शोकात्	தற்காலமனோவேதனை
पिता	திருதாதையர்,	बाष्पं	கண்ணீரை [யால்]
वचः श्रुत्वा	திருவாய்மொழிக்கு	अशकुवन्	அடக்கமுடியாதவ
सः	திருச்செவிகாற்றியரு		ராகி
भृशं	அவரீளியவருமாகிய	महास्वनं	உரத்த குரலுடன்
दुःखहतः	முன்னிலுமதிகமாய்,	प्ररुद	வாய்விட்டு புலம்பி
	துக்கத்தால் மெய்		அழுதார்.
	மறந்தவராகி,		

वन्दित्वा चरणौ रामो विसंज्ञस्य पितुस्तदा । कैकेय्याश्चाप्यनार्याया निष्पात महाद्युतिः ॥

महाद्युतिः	"மஹாதேஜோவர	अनार्यायाः	{ லோகசம்பிரதாயமரி
	னாகும்		யாதைகளுக்கு அப்
रामः	ஸ்ரீராமர்,		புறப்பட்டு வினக்கிக்
तदा	அப்பொழுது		கொண்டிருந்தவனா
विसंज्ञस्य	ப்ரக்ஞையற்றிருந்த	कैकेय्याः अपि	மாகிய
पितुः च	திருதாதையருடைய		கைகேயிதேவியாரு
	வும்,	चरणौ	டையவும்
		वन्दित्वा	திருவடிகளில்
		निष्पात	ஸேவித்தருளினிட்டு,
			வெளிப்புறப்பட்டார்.

स रामः पितरं कृत्वा कैकेयीं च प्रदक्षिणम् । निष्कम्यान्तः पुरात्तस्मात्स्वं ददर्श सुहृज्जनम् ॥

पितरं	திருதாதையாரையும்	निष्कम्य	வெளியில் எழுந்தரு
कैकेयीं च	கைகேயிதேவியாரை	स रामः	அந்த ஸ்ரீராமர் [ளிய
	யும்	स्वं	தனக்கு சதாகடயிரு
प्रदक्षिणं	ப்ரதக்ஷிணம்	सुहृज्जनं	ந்து திருப்பணிகள்
कृत्वा	செய்துவிட்டு,		செய்யும் புண்ணியா
तस्मात्	அந்த		த்மரவை (ஸக்தமண
अन्तःपुरात्	அந்தப்புரத்திலிருந்து	ददर्श	கண்டார்.)

तं बाष्पपरिपूर्णाक्षः पृष्ठतोऽनुजगाम ह । लक्ष्मणः परमकुदस्सुमित्रानन्दवर्धनः ॥ ३० ॥

सुमित्रा- } नन्दवर्धनः }	ஸுமித்திராதேவியா	बाष्पपरिपूर्णाक्षः	நீரொழுகும் கண்களை
	ருக்கு திருக்குமார		யுடையவராய்
	னாய் அதினால் பெரு	तं	அவரை
	மை அளித்தருளிய	पृष्ठः ह	பின்பற்றியே
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்,	अनुजगाम	எழுந்தருளினார்.
परमकुदः	மஹாசினக்கொண்ட		
	வராய்,		

आभिषेचनिकं भाण्डं कृत्वा रामः प्रदक्षिणम् । शनैर्जगाम सापेक्षो दृष्टि तत्राविचालयन् ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்,	सापेक्षः	{ ஒருபெரிய கார்யமாய்
तत्र	இதுவிஷயத்தில்		திருவுனத்தில் கொள்
शनैः	ஸ்வேச்சையாய்,	दृष्टि	ளாதவராய்,
			மதியை

अविचालयन्
आभिप्रेचनिकं
भाण्डं

சந்தேனும் சிதறவிடா
அபிபிரேசக [தவராய்,
ஸாமக்ரியை

प्रदक्षिणं
कुवा
जगाम

பிரதிக்ஷிணம்
பண்ணிக்கொண்டு
எழுந்தருளினார்.

न चास्य महतीं लक्ष्मीं राज्यनाशोऽपकर्षति । लोककान्तस्य कान्तत्वं शीतरश्मेरिव क्षपा ॥

राज्यनाशः

அரசாட்சியிழழிவு,

महतीं

அத்யற்புதமாய்

लोककान्तस्य

{ லோகத்தாரெல்லோரு
க்கும் அபிராமராய்
விளங்கும்

लक्ष्मीं

விளங்கும்

अस्य

இவரது

क्षपा

திருமுகமண்டலத்தேஜ
இரவு [ஸ்ஸையும்

कान्तत्वं

{ எதுகாரணமாய் ஒருவ
ரிடத்தில் பக்திபாரா
ட்டுகின்றோமோ அந்த
விசேஷகுணத்தையும்

शीतरश्मेः

சந்திரபகவானுக்கு

इव

எவ்வண்ணமோ அவ்

வண்ணமே

अपकर्षति न

குறைக்கவில்லை.

न वनं गन्तुकामस्य त्यजतश्च वसुन्धराम् । सर्वलोकातिगस्येव लक्ष्यते चित्तविक्रिया ॥

वसुन्धरां च

உலகு எல்லாவற்றை
யும்

चित्तविक्रिया

மனத்தில் விகார
மென்பது

त्यजतः

திரஸ்கரித்தருளிய
வராய்

वनं

காட்டிற்கு

सर्वलोकातिगस्य

{ உலகில் எதிலும் பற்ற
ற்ற துறவியாகிய
ஒருவனுக்கு

गन्तुकामस्य

{ எழுந்தருள திருவுளத்
தில் தீர்மானம்செய்த
ருளியிட்ட அவருக்கு

इव

எவ்வண்ணமோ அவ்

வண்ணமே

लक्ष्यते न

உண்டாகவில்லை.

प्रतिषिध्य शुभं छत्रं व्यजने च स्वलङ्कृते । विसर्जयित्वा स्वजनं रथं पौरांस्तथा जनान् ॥

धारयन्मनसा दुःखमिन्द्रियाणि निगृह्य च । प्रविवेशात्मवान् वैश्म मातुरप्रियशंसिवान् ॥

आत्मवान्

பரமாத்மாவாகுமவர்

स्वलङ्कृते

நன்கு அலங்கரிக்கப்

अप्रिय-

வருத்தத்தை உண்டா

பட்டதாகிய

शंसिवान्

க்கும் சமாதாரத்தை

व्यजने

இரு சாமரக்களையும்

விக்குறாபளம் செய்வ

रथं च

திருத்தேனையும்

ப்போகின்றவராய்,

தனக்கு குற்றேவல்

मनसा

திருவுளத்தில்

स्वजनं तथा

{ தனக்கும் பரிவார

मातुः

பெற்ற தாயினது

சூனத்தையும்

दुःखं

கஷ்டத்தை

प्रतिषिध्य

அகற்றி,

धारयन्

நிந்தித்துக்கொண்டே

पौरान्

பட்டணத்து ஜனங்

इन्द्रियाणि च

பிறன்க்குணமாய்வந்த

களையும்,

பராக்கிரமசக்திகளை

जनान्

கிராமவாசிகளையும்,

வெளிக்காட்டாது

विसर्जयित्वा

ஒதுக்கி விலக்கிக்

निगृह्य

அடக்கிவைத்து,

கொண்டு,

அழகாயிருக்கும்

वैश्म

திருமாளிகைக்கு

शुभं

குலையையும்

प्रविवेश

எழுந்தருளினார்.

छत्रं

सर्वो ह्यभिजनः श्रीपाञ्चद्वीमतस्सत्यवादिनः । नालक्षयत रामस्य किञ्चिदाकारमानने ॥

अभिजनः	ப்ரசித்திபெற்ற	आकारं	{	திருவுளத்தில் முன் இல்லாததாய் இப் பொழுது புதித்தாய் சுழன்றுகொண்டிரு ப்பதால் விளையும் மு கஜாடை அல்லது வி காரமென்பதை கொஞ்சமும் காணவில்லை.
श्रीमान्	மஹானாகும்			
सर्वः हि	எவனே ஹமொருவ ஹக்கூட			
सत्यवादिनः	ஸத்தியவாதியும்	किञ्चित् आलक्षयत न	{	
श्रीमतः	ஸ்ரீமா ஹமஃ கிய			
रामस्य	ஸ்ரீராமரது			
आनने	திருமுகமண்டலத்தில்			

उचितं च महाबाहुर्न जहौ हर्षमात्मनः । शारदः समुदीर्णांशुश्चन्द्रस्तेज इवात्मजम् ॥३७॥

महाबाहुः	மகாபாகுவாகுமவர்	शारदः	சாரத்கால்
आत्मनः	தமக்கு	चन्द्रः	சந்திரன்
उचितं } हर्षं च }	இயல்பாயுள்ளதும் யாவர ஹம்புகழ்ந்து கொண்டாடப்பட்ட துமாகிய, பேராந்த த்தை, [ஹற்ற நிறைந்தகிரணங்க-	आत्मजं	தனக்கு இயல்பா யுள்ள
समुदीर्णांशुः		तेजः	தேஜஸ்ஸை,
		इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே,
		जहौ न	குறைக்கா திருந்தனர்.

वाचा मधुरया रामस्सर्वं सम्मानयञ्जनम् । मातुस्समीपं धीरात्मा प्रविवेश महायशः ॥

धीरात्मा	{ யாவருடைய மனதை யும் கவர்ந்துகுளிரச் செய்யும் ஸ்வபாவமு டையவரென	मधुरया	குருமைமயான
महायशः	பெரும்புகழ்படைத்த	वाचा	திருவாய்மொழியால்
रामः	ஸ்ரீராமர், [வராகிய,	सम्मानयन्	உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டு
सर्वं जनं	எல்லா ஜனத்தையும்,	मातुः	பெற்ற தாயினது
		समीपं	சன்னிதிக்கு
		प्रविवेश	எழுந்தருளினார்.

तं गुणैस्समतां प्राप्तो भ्राता विपुलविक्रमः । सौमित्रिरनुवव्राज धारयन्दुःखमात्मजम् ॥

गुणैः	ஸகதுக்கம் முதலிய குணங்களால்,	सौमित्रिः	ஸக்திமணர்,
समतां } प्राप्तः }	எப்பவும், எதிலும், கூடவிருந்து அதை யே அனுபவிக்கும்,	आत्मजं	திருவுளத்தில் சுழ ன்றுகொண்டிருந்த
भ्राता	ப்ரதரவும்	दुःखं	கடுந்துயரத்தை,
विपुलविक्रमः	மகத்தான பராக்ரம சாலியுமாகிய	धारयन्	உள்ளடக்கிக்கொண்டு
		तं	அவரை
		अनुवव्राज	பின்பற்றிச் சென்றார்.

प्रविश्य वेश्पातिभृशं मुदाऽन्वितं समीक्ष्य तां चार्थविपत्तिमागताम् ।
न चैव रामोऽत्र जगाम विक्रियां सुहृज्जनस्यात्मविपत्तिशङ्कया ॥ ४० ॥

अतिभृशं	மிக	समीक्ष्य	திருவுள்ளத்திலேயே தீர்
मुदाऽन्वितं	ஆனந்தகரமாய் விளங்கிய,	सुहृज्जनस्य	க்கா லோசனைசெய்து,
वेश्म	திருமாணிகைக்கு		அடியார்களாகும் ஜன
प्रविश्य	எழுந்தருளிய,	आत्मविपत्ति- } மனதில் கவட்டம் விளை	ஸமூகத்திற்கு
रामः	ஸ்ரீராமர்,	शङ्कया च } யமென்கிற காரணத்	
आगतां	இப்பொழுது நேரிட்	अथ च	இதில் [தால்
तां	அந்த [உருக்கிறதாகிய		தனது உள்ளத்திலும்
अर्थविपत्ति	{ உத்தேசித்திருந்த கார்	विक्रियां एव	{ ஏதோ ஒரு குறை
	யத்தின் நாசத்தைப்		உண்டாயிருக்கிற
	பற்றி,		தென்பதையே
		जगाम न	அடையா திருந்தனர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे एकोनविंशः सर्गः ॥
आदितः श्लोकाः 3232. अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 877

विशः सर्गः—இருபதுவது ஸர்க்கம் ॥ २० ॥

कौसल्यायाः प्रलापः—கௌஸல்யாதேவியின் விலாபம்.

तस्मिस्तु पुरुषव्याघ्रे निष्कामति कृताञ्जलौ । आर्तिशब्दो महाञ्जले स्त्रीणामन्तःपुरे तदा ॥

तस्मिन्	அந்த	तु	ஒருவராய் விஷயம்
पुरुषव्याघ्रे	புருஷகிராமணி		செனிக்கெட்டி விட்ட
कृताञ्जलौ	அஞ்சலிஹஸ்தராய்	स्त्रीणां	ஸ்திரீகளுடைய
निष्कामति तदा	{ கால்கடையாய் எழுத்	आर्तिशब्दः	{ மனவேதனைகைய நன்கு
	தருளிக்கொண்டிருக்க		விளக்கக் காட்டுகிற
	கையிலேயே		பின் கண்ட பாலினை
अन्तःपुरे	அந்தப்புரத்தில்	महान्	உத்த ரூபில்
		जज्ञे	நடைபெற்றது.

कृत्येष्वचोदितः पित्रा सर्वस्यान्तःपुरस्य च । गतिर्यश्शरणं चापि स रामोऽथ प्रवत्स्यति ॥

अन्तःपुरस्य	{ “அந்தப்புரத்தில் ரா	अचोदितः अपि	ஆக்குபிக்கப்படாத
	ணிகளாகிய ஸ்திரீ		வளையுத்தபோதிலும்
	சமூகத்தினது	गतिः	கைகொடுத்துக்காத்த
सर्वस्य च	{ வித்தியாசமின்றி யா		ருளுமிடமோ,
	ராயிருந்தாலுமிந்த	शरणं	தஞ்சமாய் புகுமிட
	சமூகத்திற்கே		மோ,
कृत्येषु च	மனோதங்களை துவா	सः रामः	அந்த ஸ்ரீராமன்,
	யிருக்கையிலும்,	अथ	இன்று
यः	எவனொருவன்	प्रवत्स्यति	நகரை விட்டு வெளியே
पित्रा	திருந்ததையால்		போகப்போகின்றான்.

कौसल्यायां यथा युक्तो जनन्यां वर्तते सदा । तथैव वर्ततेऽस्मासु जन्मप्रभृति राघवः ॥३॥

राघवः "ஸ்ரீராமன்
जन्मप्रभृति பிறந்ததுமுதல்,
सदा எந்த ஸமயத்திலும்
जनन्यां பெற்ற தாயாகிய
कौसल्यायां கோசலாதேவியாரிடம்

युक्तः நடுபட்டிருக்கின்றவ
वर्तते यथा நடக்கிறானே; [ஐய்
तथा एव அவ்வண்ணமே
अस्मासु நம்மிடத்திலும்
वर्तते நடந்துவருகிறான்.

न क्रुध्यत्यभिज्ञप्तोऽपि क्रोधनीयानि वर्जयन् । क्रुद्धान्प्रसादयन् सर्वान् स इतोऽद्य प्रवत्स्यति ॥

क्रोधनीयानि { "கோபம் விளைவிக்கும்
செய்கைகளையும்,
சொற்களையும்,
वर्जयन् எக்காலத்திலுமனலுங்
क्रुद्धान्प्रसादयन् டியாதவனாகிய அவன்
अभिज्ञप्तोऽपि { அபிஜ்ஞமாய் கோப
மாய் பேசப்பட்டவ
न क्रुध्यति न { னைக்கொண்டு
விரிவிலை.

क्रुद्धान् சினக்கொண்டிருக்கி
सर्वान् றவர்கள்
प्रसादयन् எப்படிப்பட்டவர்க
सः னையும்
अद्य நன்மொழிகூறி உள்
इतः प्रवत्स्यति { ளம் குளிரச் செய்
அவன் [கின்றான்.
இன்று
இவ்விருந்து வெளியே
போகப்போகிறான்.

अबुद्धिर्वत नो राजा जीवलोकं चरत्ययम् । यो गतिं सर्वभूतानां परित्यजति राघवम् ॥

सर्वभूतानां "அடியவர்கள் எப்படி
பட்டவர்களுக்கும்
गतिं சரணயனாகும்
राघवं ஸ்ரீராமனை
यः परित्यजति எவருபேசிக்கி
अयं இந்த [ஞரோ;
नः நமது
राजा சக்கிரவர்த்தியார்

अबुद्धिः அறிவிழந்தவராய்பை
जीवलोकं த்தியம்பிடித்தவராய்
चरति மானிட உலகில்
यत காலங்கழிக்கப் போ
கின்றார்.
वत என்ன கஷ்டம்! "

इति सर्वा महिष्यस्ता विवत्सा इव धेनवः । पतिमाचुकुशुश्चैव सस्वरं चापि चुकुशुः ॥

ताः அந்த
महिष्यः சக்கிரவர்த்தியாரின்
महिष्यः மனைவிமார்கள்
सर्वाः अपि எல்லோரும்
पति च பதியைப்பற்றி
इति மேற்கண்டவண்ண
மாய்

आचुकुशुः च { மனதிலுள்ள துயரத்
தை நன்கு விளங்கக்
காட்டுகிற சொற்
कोण्डु ओरुवरो
देरुवर् पेकिम्
कोण्डा र्कन्.
विवत्सा: கன்றைபிழந்த
धेनवः इव பசுக்கள்போல்
सस्वरं एव உரத்த குரலிலே
चुकुशुः கதறி அழுதார்கள்.

स हि चान्तःपुरे घोरमार्तशब्दं महीपतिः । पुत्रशोकाभिसन्तप्तः श्रुत्वा व्यालीयतासने ॥

ச:	அந்த	घोरं	கஷ்டமாயிருக்கும்
पुत्रशोकाभि-	புத்திரவா தஸல்யத்	आतंशब्दं	அழுஞ்சரலை
सन्तप्तः	தால் விளையும் துய	श्रुत्वा	கேட்டு,
	ரத்தால் பரிதபித்துக்	हि	அதனாலும்
	கொண்டிருந்த	आसने	இருந்தமீடத்திலேயே
महीपतिः च	சக்கிரவர்த்தியாரும்	व्यालीयत	துயரத்தால் மெழுகென உருகினார்.
अन्तःपुरे	அந்தப்புரத்தில்		

रामस्तु भृशमायस्तो विश्वसन्निव कुञ्जरः । जगाम सहितो भ्रात्रा मातुरन्तःपुरं वशी ॥८॥

वशी	யாவருக்கும் ஈடுபட்டவராய்,	विश्वसन्	மூச்சுக்கூட (மனதிலே எதோவொரு துயரத்தால் ஒருவனுக்கு விளையும் பெருமூச்சுக்கூட) விடாதவராயிருந்துகொண்டு
भृशं	மகா உத்தமமாகிய	भ्राता	தம்பியால்
आयस्तः	தனக்கின்றி பிறர்களுக்கென்றே பாடுபடும்,	सहितः	பின்பற்றப்பட்டவராக
रामः	ஸ்ரீராமர்,	मातुः	பெற்ற தாயினது [ய்,
तु	இவ்விஷயத்தில்	अन्तःपुरं	திருமானிகைக்கு
कुञ्जरः	அரசமரம்	जगाम	வந்துசேர்ந்தார்.
इव	போன்றவராக		

सोऽपश्यत्पुरुषं तत्र वृद्धं परमपूजितम् । उपविष्टं गृहद्वारि तिष्ठत्वापरान्वहन् ॥ ९ ॥

सः	அவர்	पुरुषं	வாயிற்காவல்காரனை
तत्र	அந்த	उपविष्टं	உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறவனாகவும்
गृहद्वारि	திருமானிகையின்	अपरान्	இதர
	தோரணவாயிலில்	बहन्	பலர்களை
परमपूजितं	அதிகமரியாதைக்குப் பாத்திரமானவனும்,	तिष्ठतः च	நின்றதுகொண்டிருக்கின்றவர்களாகவும்
वृद्धं	வயதுமுதிர்ந்தவனுமான்	अपश्यत्	பார்த்தார்.

दृष्ट्वैव तु तदा रामं ते सर्वे समुपस्थिताः । जयेति जयतां श्रेष्ठं वर्धयन्ति स्म राघवम् ॥

तदा	அப்பொழுது	दृष्ट्वा एव	கண்முன் கண்டமாத்
ते सर्वे	அந்த எல்லோரும்		திருத்திலேயே
जयतां	மனதைக்கவரும் தன்மைபடைத்தவர்களில்	समुपस्थिताः	விசைந்தோடி அருகில் சென்றவர்களாக
श्रेष्ठं तु	உத்தமராகிய	जय इति	“ஐய விஜயிப்பவா” என்று
राघवं	சுருப்பின்னையாகிய	वर्धयन्ति स्म	வாழ்த்தினார்கள்.
रामं	ஸ்ரீராமரை		

प्रविश्य प्रथमां कक्ष्यां द्वितीयायां ददर्श सः । ब्राह्मणान्वेदसम्पन्नान्वृद्धात्राज्ञाऽभिसत्कृतान् ॥

सः	அவர்	वृद्धान्	மஹாபெரிய -
प्रथमां कक्ष्यां	முதற்கட்டை	वेदसम्पन्नान्	வேதபாடகர்களை
प्रविश्य	கடந்து,	अभिसत्कृतान्	விசேஷமாய் ஸ்தூதரிக்க கப்பட்டவர்களான
द्वितीयायां	இரண்டாம் கட்டிலில்	ब्राह्मणान्	வேதியர்களை
राज्ञा	சக்கிரவர்த்தியாரால்	दर्शं	கண்டார்.

प्रणम्य रामस्तान्वृद्धांस्तृतीयायां ददर्श सः । स्त्रियो वृद्धाश्च बालाश्च द्वाररक्षणतत्पराः ॥

सः रामः	அந்த ஸ்ரீராமர்	वृद्धाः च	வயதுமுதிர்ந்தவர்களும்
तान् वृद्धान्	அந்தப் பெரியோர்	बालाः च	சிறுமிகளுமான
प्रणम्य	சேவித்து, [களை	स्त्रियः	ஸ்திரீகளை
तृतीयायां	முன்றும் கட்டில்	दर्शं	கண்டார்
द्वाररक्षणतत्पराः	{ வாயில்காக்கும் வேலை யில் ஊக்கமுடைய வர்களான		

वर्धयित्वा प्रहृष्टास्ताः प्रविश्य च गृहं स्त्रियः । न्यवेदयन्त त्वरिता राममातुः प्रियं तदा ॥

ताः स्त्रियः	அந்த ஸ்திரீகள்	त्वरिताः	விரைந்தோடி
तदा	அதனால்	प्रविश्य	ப்ரவேசித்து, [வுக்கு
प्रहृष्टाः	பெருமகிழ்வுகொண்ட வர்களாகி	राममातुः	ஸ்ரீராமரது மாதா-
वर्धयित्वा च	"ஐய விஜயிபவ" என் று வரழ்த்திவிட்டு,	प्रियं	ஸந்தோஷம் விளைவிக் கும் செய்தியை
गृहं	திருபாளிகைக்குள்	न्यवेदयन्त	விண்ணப்பம்செய்தார் கள்.

कौसल्याऽपि तदा देवी रात्रिं स्थित्वा समाहिता ।

प्रभाते चाकरोत्पूजां विष्णोः पुत्रहितैषिणी

॥ १४ ॥

पुत्रहितैषिणी	{ திருமகனுக்கு லக்கா லத்திலும் நன்மை யே கருதிய	स्थित्वा	இருந்தவிட்டு,
कौसल्या देवी	கோசலாதேவியார்	तदा	அப்பொழுது
रात्रिं अपि	இரவு முழுதும்	प्रभाते	காலைவில்
समाहिता	{ பரமாத்மாவைத்தயாளி த்துக்கொண்டு விருத நிருபமுடையவளாய்	विष्णोः	ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு வுக்கு
		पूजां	பூஜையை
		अकरोत् च	செய்துகொண்டிருந் தனள்.

सा क्षौमवसना हृष्टा नित्यं व्रतपरायणा । अग्निं जुहोति स्म तदा मन्त्रवत् कृतमङ्गला ॥

नित्यं	எக்காஸத்திலும்	क्षौमवसना	சுத்த வெண்பட்டுத் தியவளாய்
व्रतपरायणा	{ நருமாணுஷ்டானங்க ளில் ஆஸத்தியுடை யவளும்.	हृष्टा	மகிழ்வற்றவளாய்
कृतमङ्गला	மஹா புண்யாத்மாவு	मन्त्रवत्	{ சாஸ்திரவிதி ஸம்பிர தாயங்களை அனுஷ் டித்துக்கொண்டு, அக்கினியில்
सा	ஆவள் [மாகிய	अग्निं	ஒமம் செய்வித்தனள்.
तदा	அப்பொழுது	जुहोति स्म	
प्रविश्य तु तदा रामो मातुरन्तःपुरं शुभम् । ददर्श मातरं तत्र हावयन्तीं हुताशनम् ॥		प्रविश्य	புகுந்து,
तदा	அப்பொழுது	तत्र	அவ்விடத்தில்
रामः	ஸ்ரீராமர்	मातरं	அன்னையாரை
मातुः	மாதரவினது	हुताशनं	அக்கினியில்
शुभं	மங்களகரமாய் விளங்க கிக்கொண்டிருந்த	हावयन्तीं तु	ஒமம் செய்துகொண்டி ருக்கின்றவளாயும்
अन्तःपुरं	அந்தப்புர அறையி லுள்	ददर्श	கவனித்தார்.

देवकार्यनिमित्तं च तत्रापश्यत्समुद्यतम् ॥ १७ ॥

तत्र	அப்பொழுது	समुद्यतं च	ஸர்வமும் சித்தமாயி
देवकार्यनिमित्तं	தைவகுறையை உத் தேசித்து,	अपश्यत्	குப்பதையும் கவனித்தார்.

दध्यक्षतं घृतं चैव मोदकान् हविषस्तदा । लाजान्माल्यानि शुक्लानि पायसं कृसरं तथा॥

समिधः पूर्णकुम्भांश्च ददर्श रघुनन्दनः ॥ १८ ॥

रघुनन्दनः	ஸ்ரீராமர்	शुक्लानि	வெண்
तदा	அப்பொழுது	माल्यानि	மலர்மாலிகளையும்,
दधि	தயிரையும்	पायसं	பாயஸத்தையும்,
अक्षतं	அசுத்ததையையும்	तथा	அப்படியே
घृतं च	நெய்யையும்	कृसरं च	எள்ளன்னத்தையும்,
मोदकान्	மோதகங்களையும்	समिधः	ஸமித்துக்களையும்,
हविषः	ஹவிஸ்ஸுகளையும்	पूर्णकुम्भान् एव	பூர்ணகும்பங்களையும்,
लाजान्	பொலிகளையும்	ददर्श	கவனித்தார்.

तां शुक्लक्षौमसंवीतां व्रतयोगेन कर्षिताम् । तर्पयन्तीं ददर्शान्निदेवतां वरवर्णिनीम् ॥ १९ ॥

वरवर्णिनीं	திண்மைபடைத்த தி ருமேனிவையுடைய	शुक्लक्षौमसंवीतां	வெண்பட்டுத்தியவ
तां	அவளை	देवतां	பரமாத்மாவுக்குளாய்
व्रतयोगेन	{ உபவாஸம் முதலிய வைதிக காயக்லைச அனுஷ்டானத்தினால்	अग्निः	தீர்த்தங்களால்
कर्षितां	சற்று வரடியிருப்ப வளாகவும்,	तर्पयन्तीं	{ அர்க்கியம் விட்டுக் கொண்டிருக்கிறவ ளாகவும்,
		ददर्श	கவனித்தார்.

सा चिरस्यात्मजं दृष्ट्वा मातृनन्दनमागतम् । अभिचक्राम संहृष्टा किशोरं वडवा यथा ॥

सा	அவள்	संहृष्टा	பெருமகிழ்வு கொண்டவளாகி
चिरस्य	எப்பொழுதும்	वडवा	பெண்குதிரை
मातृनन्दनं	தாய்மனம் கோணுது நடக்கின்றனனாகிய	किशोरं	கன்றிடம்
आमजं	திருமகனை	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே,
आगतं	நேரில் கண்முன் நின்றுகொண்டிருக்கின்ற	अभिचक्राम	எதிர்தோக்கி அணுகிச் சென்றனள்.
दृष्ट्वा	கவனித்து, [வளம்]		

स मातरमभिक्रान्तामुपसंगृह्य राघवः । पर्यष्वजत धर्मात्मा मात्रा चैव परन्तपः ।

परिष्वक्तश्च बाहुभ्यामुपाघ्रातश्च मूर्धनि ॥ २१ ॥

सः	அந்த	पर्यष्वजत	கட்டியணைத்துக்கொண்டனர்.
पन्तपः	எதிலும் ஐயசாஸியாய் விளக்குகிறவரும்,	मात्रा च एव	அன்னையாராலும்,
धर्मात्मा च	தருமா த்மாவுமாகிய	बाहुभ्यां	இருகைகளாலும்
राघवः	ஸ்ரீராமர்,	परिष्वक्तः च	கட்டியணைத்துக்கொள்ளப்பட்டனர்.
अभिक्रान्तां	எதிர்தோக்கி எழுந்தருளிக்கொண்டிருக்கும்	मूर्धनि च	உச்சியிலும்,
मातरं	அன்னயாரை,	उपाघ्रातः	முகரப்பட்டனர்.
उपसंगृह्य	{ பா தகமலங்களில் திருமுடிதாழ்த்தி ஸேவித்தருளினிட்டு,		

तमुवाच दुराधर्पं राघवं सुतमात्मनः । कौसल्या पुत्रवात्सल्यादिदं प्रियहितं वचः ॥ २२ ॥

कौसल्या	கோஸலாதேவியார்,	प्रियहितं	{ பிரியமான செய்தியை இன்னும் திருவுளத்திலிருக்கிறதென்பதை நன்கு விளக்கக் காட்டுகிறதாகிய
आमनः सुतं	தனது திருமகனும்	इदं वचः	பின்வரும் சொல்லை
दुराधर्पं	{ எப்படிப்பட்டவனும் அசட்டைசெய்ய முடியாதவருமாகிய	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி னான்.
तं	அந்த		
राघवं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து,		
पुत्रवात्सल्यात्	புத்திரவாத்ஸல்யத் தால்		

वृद्धानां धर्मशीलानां राजर्षिणां महात्मनाम् । शान्तायुश्च कीर्तिं च धर्मं चाप्युचितं कुले ॥

कुले	“இந்த உயர்குலத்தில்,	शान्तायुश्च	மஹாத்மாக்களுடைய
वृद्धानां	பெரியோர்களுடைய	कीर्तिं च	சீர்த்தியையும்
उचितं अपि	அனுஷ்டான ஸம்பிரதாயத்தையும்,	राजर्षिणां	ராஜர்ஷிகளுடைய
धर्मशीलानां	தர்மா த்மாக்களுடைய	आयुः च	ஆயுளையும்
धर्मं च	தருமத்தையும்	शान्तिं	நீ பெற்று வாழ்வா யாக,

सत्यप्रतिज्ञं पितरं राजानं पश्य राघव । अथैव हि त्वां धर्मात्मा यौवराज्येऽभिषेक्ष्यति ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	हि	ஆகையால்
अथ एव	இப்பொழுதுதான்	सत्यप्रतिज्ञं	சொன்னசொல் தவ
धर्मात्मा	தர்மா த்மாவாகுமவர்		றுதவரும்,
त्वां	உன்னை [தில்	पितरं	திருதாதையுமான
यौवराज्ये	இளவரசு அதிகாரத்-	राजानं	சக்கிரவர் த்தியாரிடம்
अभिषेक्ष्यति	பட்டாபிஷேகம் செய்	पश्य	ஸேவித்துக்காத்திரு.”
	விக்கப்போகிறார்.		

दत्तमासनमालभ्य भोजनेन निमन्त्रितः । मातरं राघवः किञ्चिद्बीडात्प्राञ्जलिरब्रवीत् ॥२५॥
स स्वभावविनीतश्च गौरवाच्च तदा नतः । प्रस्थितो दण्डकारण्यमाप्रष्टुमुपचक्रमे ॥ २६ ॥

दण्डकारण्यं	தண்டகாரண்யத்	बीडात् च	பெரியோர்களிடத்தில்
प्रस्थितः	திற்கு பிரயாணப்பட்டுவிட்ட	किञ्चित्	சிறுவர்களனுஷ்டிக்க
स्वभावविनीतः	வரும், மேன்மக்களுக்கேற்ற ஒழுக்கத்தை பிறவிச் சூணமாயுடையவ	आलभ्य	வேண்டிய மரியாதை
भोजनेन	ரும், அலப்பா ஹாரத் திற்கு	आप्रष्टुं	யாலும், ஒருவராய்
निमन्त्रितः	அழைக்கப்பட்டவரு	उपचक्रमे	எற்றிக்கொண்டு, போக விடைபெற
राघवः	ஸ்ரீராமர் [மான	सः	இதுதான் ஸமயமென
तदा	அதற்காக	नतः	திருவுளத்தில் கொ
दत्तं	அளித்தருளப்பட்ட	प्राञ्जलिः च	ண்டருளினார்.
आसनं	ஆஸனத்தை	मातरं	அவர் [டவராயும், தலைகுனித்து கொண்-
गौरवाच्च	பெரியோர்களின் பெ	अब्रवीत्	அஞ்சலி ஹஸ்தரு மாகி, மாதாவைப்பார்த்து பின்வருமாறு விண்ண ப்பஞ்செய்தருளினார்.

देवि नूनं न जानीषे महद्भयमुपस्थितम् । इदं तव च दुःखाय वेदेहा लक्ष्मणस्य च ॥

देवि	“தாயே!	महत् भयं	மஹத்தான கஷ்டம்
तव	தேவரீருக்கும்	नूनं	இப்பொழுதுபுகிதாய்
वेदेहाः च	வைதேஹிக்கும்	उपस्थितं	ஸம்பவித்திருக்கிறது.
लक्ष्मणस्य च	லக்ஷ்மணனுக்கும்	इदं	இதை
दुःखाय	மனவேதனையை வினை	जानीषे न	தேவரீர் அறிந்திலீர்.
	விக்கின்றதாய்		

गमिष्ये दण्डकारण्यं किमनेनासनेन मे । विष्टरासनयोग्यो हि कालोऽयं मामुपस्थितः ॥

दण्डकारण्यं	“தண்டகாரண்யத் திருகு	மா் ஹி	எனக்கும்
गमिष्ये	இதோ நான் போகின்	கால:	{ பூர்வஜன்ம க்ருத்தியங்
अयं	இந்த நான் [நேன்,		களின் பயனாய் வினை
विष्टरासन-}	துணியோடிருக்கிற இ	उपस्थितः	யும் விதி
योग्यः }	ருபத்தைத்து தருப்	अनेन	விதிக்கப்பட்டிருக்
	பைகள் பரப்பப்பட்	आसनेन	இந்த [கிறது.
	ட முனிவர்களின் ஆ		காலதாமதம் செய்து
	ஸனத்தில் இருக்க		சுற்றிக்கிருப்பதால்
	வேண்டியவனாக இரு	मे	எனக்கு
	க்கிறேன்.	किम्	என்ன ப்ரயோஜனம்?

चतुर्दश हि वर्षाणि वत्स्यामि विजने वने । मधुमूलफलैर्जीवन् हित्वा मुनिवदामिषम् ॥

चतुर्दश	“பதினான்கு	मुनिवत्	பரமாத்மாவை ஸதா
वर्षाणि	வருஷங்கள்		த்யானிப்பவனாகி,
विजने	ஜனசஞ்சாரமற்ற	मधुमूल- }	சுத்தஜலம், கிழங்கு,
वने	காட்டில்	फलैः हि }	பழம் இவைகளைக்
	{ அரசருக்குரிய எப்படி	जीवन्	கொண்டே
आमिषं	ப்பட்டதாகிய போச		உயிர் வைத்துக்கொ
	த்தையும்	वत्स्यामि	ண்டிருக்கின்றவனாய்
हित्वा	துறத்து,		நான் காலக்கழிக்கப்
			போகின்றேன்.

भरताय महाराजो यौवराज्यं प्रयच्छति । मां पुनर्दण्डकारण्ये विवासयति तापसम् ॥३०॥

महाराजः	“சக்கிரவர்த்தியார்	दण्डकारण्ये	தண்டகாரண்யத்தில்
भरताय	பரதனுக்கு	तापसं	தபஸ்யியாய்
पुनः	இப்பொழுது	मां	என்னை
यौवराज्यं	இனவாகப்பட்டத்தை	विवासयति	அனுப்ப ஆக்ஞாபித்த
प्रयच्छति	அளித்தருளுகின்ற		ருளியிருக்கின்றனர்.
	னர்.		

स षट् चाष्टौ च वर्षाणि वत्स्यामि विजने वने । आसेवमानो वन्यानि फलमूलैश्च वर्तयन् ॥

सः	“அந்த நான்	आसेवमानः	அனுஷ்டிப்பவனாய்
विजने वने	ஜனசஞ்சாரமில்லாத	फलमूलैः च	பழக்களையும் கிழங்கு
षट् च	ஆறும் [காட்டில்		களையுங்கொண்டு
अष्टौ च	எட்டும் கடைய	वर्तयन्	ஜீவிப்பவனாய்
वर्षाणि	வருஷங்கள்	वत्स्यामि	காலக்கழிக்கப் போகி
वन्यानि	வானப்ரஸ்தர்களுடைய		ன்றேன்.”
	விதிகளை		

सा निकृतेव सालस्य यष्टिः परशुना वने । पपात सहसा देवी देवतेव दिवश्च्युता ॥

सा தேவி
வனே
பரஸுநா
நிக்ருதா
சாலஸ்ய
யஸ்தி: இவ
கிளைபோலவும்

दिवः
च्युता
देवता इव
सहसा
पपात
ஆகாயத்தினின்று
தள்ளியடிப்பட்ட
தேவதைபோலவும்
திடீரென்று
தரைமீல் விழுந்துவிட்ட
டனன்.

तामदुःखोचितां दृष्ट्वा पतितां कदलीमिव । रामस्तूत्थापयामास मातरं गतचेतसम् ॥३३॥

अदुःखोचितां
तां मातरं
पतितां
गतचेतसं
இதுக்கமென்பதையே
இதுவகையிலனுபவி
த்திராத
அந்த மாதாவை
சுடப்பட்டு கிழே விழு
ந்துவிட்டதாய்
அறிவிழந்தவளாய்

कदली इव
दृष्ट्वा
रामः तु
उत्थापयामास
கதலி இவ
பார்த்து,
ஸ்ரீராம் உடனே
தூக்கி எடுத்தருளி
னார்.

उपावृत्योत्थितां दीनां बडवामिव बाहिताम् । पांसुकुण्डितसर्वाङ्गी विमर्श च पाणिना ॥

बाहितां
दीनां
उपावृत्य
उत्थितां
बडवां इव
மகத்தான கஷ்டத்தை
சமக்கின்றவளாய்,
தன்னிறிவை யிழக்கும்
அடைந்து [தரையை
தன்னிறிவை பெற்ற
வளும்
அச்சினிதேவதையை
போன்றவளும்,

पांसुकुण्डित-
सर्वाङ्गी च
पाणिना
विमर्श
தேகமெல்லாம் பூஜாத்
ரவ்யமாகிற கற்பூரத்
தூள் படிந்திருக்கப்
பெற்றவளுமான அ
திருக்கரத்தினால்[வினை
உற்சாகப்படுத்தி தட்
டித்தடவிக்கொடுக்க
ருளினார்.

सा राघवमुपासीनमदुःखार्हा सुखोचिता । उवाच पुरुषव्याघ्रमुपशृण्वति लक्ष्मणे ॥ ३५ ॥

सुखोचिता
अदुःखार्हा
सा
उपासीन
எக்கரலத்தினும் சுதத்
தையே அனுபவிக்க
வேண்டியவளும்
தாக்கத்திற்கு அனார்
அவள் [வைறுபுமான
பக்களில் காத்து நின்
றுகொண்டிருக்கிற

पुरुषव्याघ्रं
राघवं
लक्ष्मणे
उपशृण्वति
उवाच
புருஷோத்தமரான
ஸ்ரீராமரைப் பார்த்த,
லக்ஷ்மணர்
கேட்டுக்கொண்டிருக்
கையில்
பின்வருமாறு திருவர
ம்பலர்த்தருளினான்.

यदि पुत्र न जायेथा मम शोकाय राघव । न स दुःखमतो भूयः पश्येयमहमपजाः ॥

पुत्र राघव
मम
जायेथा: न यदि
अतः
अहं
अपजाः
“குழந்தாய்! ஸ்ரீராம!
என்னிடம்
நீ பிறவாமலிருந்தால்
அக்காரணத்தால்
நான் [யாய்
பின்னர்பெருத மலிவு-

शोकाय
भूयः
दुःखं
पश्येयं स न
மனவிதனையை உண்
பெரும் [டாக்கும்
கஷ்டத்தை
நான் அனுபவியாதிரு
ப்பேன்.

एक एव हि बन्ध्यायाश्शोको भवति मानसः । अप्रजाऽस्मीति सन्तापो न ह्यन्यः पुत्र विद्यते ॥

पुत्र	“குழந்தாய்!	एकः एव	ஒன்றுதான்
बन्ध्यायाः	புத்திரப்பேற்றற்றவ	भवति	உளது.
	எனக்கு	अन्यः हि	வேறெப்படிப்பட்ட
अप्रजाः अस्मि	‘மலடியாயிருக்கின்		தாகிய
इति	என்ற [‘நேன்’]	सन्तापः हि	மனவேதனை என்பதே
मानसः शोकः	மனதில் சுழன்றுகொ	विद्यते न	உண்டாகிறதில்லை.
	ண்டிருக்கும் குறை		

न दृष्टपूर्वं कल्याणं सुखं वा पतिपौरुषे । अपि पुत्रे विपश्येयमिति रामास्थितं मया ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	पुत्रे अपि	புதல்வனிடத்தில்
पतिपौरुषे	கணவனாரின் பலத்தில்		தான்
कल्याणं	பாக்கியம்	आस्थितं वा	சதா இருக்கும்
मया	என்னால்	सुखं	பேரானந்தத்தை
दृष्टपूर्वं न	{ अतற்கு மேம்பட்டதி	विपश्येयं इति	நானடையலாமென்று
	ல்லை என்னும் வண்		இருந்தேன்.
	ணமாய் அனுபவிக்க		
	ப்படவில்லை.		

सा बहून्मनोज्ञानि वाक्यानि हृदयच्छिदाम् । अहं श्रोष्ये सपत्नीनामवराणां वरा सती ॥

वरा सती	“ஜ்யேஷ்டையாகிருக்	सपत्नीनां	சக்களத்திகளுடைய
	கும்	बहूनि	பலவகையான
सा अहं	அக்த நான்	अमनोज्ञानि	நிஷ்டர
अवराणां	சிறியவர்களும்	वाक्यानि	சொற்களை
हृदयच्छिदां	உள்ளத்தைப் பேதிக்	श्रोष्ये	இப்போதிருந்து கேட்க
	கின்றவர்களுமான		கப்போகின்றேன்.

अतो दुःखतरं किं नु प्रमदानां भविष्यति । मम शोको विलापश्च यादृशोऽयमनन्तकः ॥

मम	எனக்கு	यादृशः च	எத்தன்மையதெனவு
विलापः	கண்ணீரைப் பெருக்	प्रमदानां	ம்சொல்லமுடியாதது.
	கும்	अतः	ஸ்திரீகளுக்கு
अयं शोकः	இந்த மனவேதனையா	दुःखतरं	இதைவிட
	னது	किं नु	மேலான கஷ்டம்
अनन्तकः	அளவிட முடியாதது.	भविव्यति	என்னதான்
			உண்டாகக்கூடும்.

त्वयि संनिहितेऽप्येवमहमासं निराकृता । किं पुनः प्रोषिते तात ध्रुवं मरणमेव मे ॥४१॥

तात	குழந்தாய்!	प्रोषिते	தேசாதாரத்திலிருக்
त्वयि	நீ		கையிலே
संनिहिते अपि	இங்கிருக்கும்பொ	किं पुनः	சொல்லவும் வேண்
अहं	நான் [முதே	मे	எனக்கு [நீமே ?
एवं	இப்படியாய்	मरणं	மரணம்
निराकृता	அவமதிக்கப்பட்டவ	ध्रुवं एव	நிச்சயம்தான்.
आसं	இருக்கின்றேன். [நாக		

अत्यन्तं निगृहीताऽस्मि भर्तुर्नित्यमसंपता । परिवारेण कैकेय्यास्समा वाप्यथवाऽवरा ॥

भर्तुः "கணவரது
असंपता வெறுப்புக்காரன
नित्य சர்வதமரய் [வனாய்
अत्यन्त முற்றிலும்
निगृहीता பெருமைபொழிந்த
வனாய்

कैकेयाः கைகேயியின்
परिवारेण வேலைக்காரியோடு
समा वा சமரவமானவனா
अथवा அல்லது [கவோ
अवरा अपि தாழ்த்தவனாகவோ
अस्मि நான் ஆகிறேன்.

यो हि मां सेवते कश्चिदथवाऽप्यनुवर्तते । कैकेयाः पुत्रपत्नीक्ष्य स जनो नाभिभाषते ॥

अथवा "இது இல்லை என்று
यः कश्चित् எந்த ஒரு [ஆங்கூட,
जनः ஆத்மா
मां सेवते { என்னிடத்தில் பரியம்
பாராட்டி வருகின்ற
னரோ,
हि அதனால்

अनुवर्तते { உற்சாகப்படுத்தி மன
முனக்க செய்தருளி
வருகின்றனரோ,
सः अपि அவரும்
कैकेयाः கைகேயியினது [ந்து
पुत्रं अन्वीक्ष्य புதல்வனை உத்தேசி-
अभिभाषते न முகம்கொடுத்துத்
பேசார்.

नित्यक्रोधतया तस्याः कथं नु खरवादि तत् । कैकेया वदनं द्रष्टुं पुत्र शक्यामि दुर्गता ॥

पुत्र "குழந்தாய்!
नित्यक्रोधतया { ஸ்தா "சினிடு" எனும்
க்ரோதச்வபாவமு
டையவனாதலால்
तस्याः कैकेयाः { அந்த கைகேயியினது
तत् { அந்த கொடுமைத்த
खरवादि { नत्தை நன்கு விள
ங்கக்காட்டிக்கொண்
டிருக்கும்,

वदनं முகத்தை
द्रष्टुं பார்க்க
दुर्गता பாக்கியக்குறைவு அ
டைந்திருக்கும் நான்
कथं नु எப்படித்தான்
शक्यामि சிறிப்பேன்?

दश सप्त च वर्षाणि तव जातस्य राघव । आसितानि प्रकाङ्क्षन्त्या मया दुःखपरिश्रयम् ॥

राघव "ஸ்ரீராம!
तव जातस्य நீ பிறந்ததுமுகல்,
सप्त च दश இருபத்திரான்கு
(7+7+10)
वर्षाणि வருஷங்கள்,

मया என்னால்
दुःखपरिश्रयं { எப்படிப்பட்ட கஷ்ட
த்திற்கும் சபொதி
குத்தல் என்பதை
செதிர்பாராதவனாய்
आसितानि எரிக்கப்பட்டன.

तदक्षयं महदुःखं नोत्सहे सहितुं चिरम् । विप्रकारं सपत्नीनामेवं जीणांऽपि राघव ॥४६॥

राघव "ஸ்ரீராம!
जीणां முதுமைப்படுவதற்கு
விரிக்கும் நான்
सपत्नीनां சக்களத்திகளுடைய
विप्रकारं அவமதிப்பாற்றுகிறதும்,
अक्षयं { ஓய்வு ஒழிவின் றி
ஸ்தா விளைந்துகொ
ண்டிருக்கிறதும்,

एवं இப்படிப்பட்டதாகிற
தும்,
महत् கொடியதாகிருக்கிற
தமான
तत् दुःखमपि அந்த கஷ்டத்தையும்,
सहितुं ஸதூரிக்க
चिरं அந்தகாலத்தில்
उत्सहे न ஒப்பேன்.

अपश्यन्ती तव मुखं परिपूर्णशशिप्रभम् । कृपणा वर्तयिष्यामि कथं कृपणजीविका ॥४७॥

கூபணா	"கதியையழிமுந் தவளராய்	கூபண- }	விவகா	} விவகாரசொல்லுக்கு
• தவ	உனது	வீவிகா		இடங்கொடாதவண்
பரிபூர்ணசசிப்ரபம்	முழுமதிபோன்ற			ணமாய் ஏதொன்றை
	சேரதியுடைய			யும் செய்யமுடியாத
मुखं	திருமுகத்தை	कथं		எப்படி [வளராய்
अपश्यन्ती	பார்க்காதவளராய்	वर्तयिष्यामि		இனி காலங்கழித்து
				வருவேன்?

उपवासैश्च योगैश्च बहुभिश्च परिश्रमैः । दुःखं संवर्धितो मोघं त्वं हि दुर्गतया मया ॥४८॥

त्वं	"நீ	संवर्धितः	வளர்த்துவரப்பட்ட
उपवासैः च	உபவாஸைகளாலும்,		டனை.
बहुभिः	பல	दुर्गतया	பாக்கியக்குறைவுற்ற
परिश्रमैः	சரத்தையுடன்கூடிய	मया	என்னால்
योगैः च	தேவதாப்ரார்த்தனை	दुःखं च	பட்டபாடெல்லாம்
	களாலும்,	मोघं हि	நிகழ்ப்பயோஜனமாய்
			விளங்குகிறதே.

स्थिरं तु हृदयं मन्ये ममेदं यन्न दीर्यते । प्रावृषीव महानद्याः स्पृष्टं कूलं नवाम्भसा ॥

मम	"எனது	स्पृष्टं इव	தாக்கப்பட்டதுபோல்
इदं हृदयं	இந்த ஹிருதயம்	दीर्यते	உடையவேண்டும்.
महानद्याः	மஹாநதியின்	न यत्	ஆப்படி ஆகா திருக்
कूलं	கரை		கின்ற காரணத்தால்
प्रावृषि	கார்க்காலத்தில்	स्थिरं तु	கிலை எனவே
नवाम्भसा	புது பெரும்வெள்ளத்	मन्ये	நான் நினைக்கின்றேன்.
	தால்		

ममैव नूनं मरणं न विद्यते न चावकाशोऽस्ति यमक्षये मम ।

यदन्तकोऽद्यैव न मां जिहीषति प्रसह्य सिंहो रुदती मृगीमिव

॥ ५० ॥

सिंहः	"ஓர் சிங்கமானது	यत्	என்கிற காரணத்தால்
मृगी	மரண்பேடையை	मम	எனக்கு
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்	मरणं एव	மரணமென்பதே
अन्तः	யமன் [வண்ணமே	विद्यते न	இல்லையா என்ன?
प्रसह्य	மிக்கவும்,	मम	எனக்கு
रुदती	அழுதுகொண்டிருக்	यमक्षये	யமலோகத்தில்
मां	என்னை [கும்	अवकाशः च	காலவைத்துநிற்கும்
अद्य एव	இப்பொழுதே		இடங்கட
जिहीषति न	கொண்டுபோகா திருக்	अस्ति न नूनम्	இல்லையா என்னை?
	ன்றான்		

स्थिरं हि नूनं हृदयं ममायसं न भिद्यते यद्भुवि नावदीर्यते ।
अनेन दुःखेन च देहमर्पितं ध्रुवं ह्यकाले मरणं न विद्यते ॥ ५१ ॥

அனேன	“இப்படிப்பட்ட	அவதீரயீதே ந	முறிந்துவிழுந்திருக்
दुःखेन	துக்கத்தால்		கிறது.
अर्पितं	துணைக்கப்பட்ட	यत् नूनं	இதுகாரணத்தாலே
मम हृदयं	எனது ஹிருதயம்,		யும்
स्थिरं	கிணையென	अकाले हि	போகின்ற வேளை
भिद्यते न	பின்வு படாதிருக்கி		வந்தாலின்றி,
देहं च	உடலும், [நது.	मरणं	மரணம்
आयसं	இரும்பாலானதென	विद्यते न	உண்டாகாது என்பது
भुवि	பூமியில்	ध्रुवं हि	திண்ணமே.

इदं तु दुःखं यदनर्थकानि मे व्रतानि दानानि च संयमाश्च हि ।
तपश्च तप्तं यदपत्यकारणात् सुनिष्फलं बीजमिवोत्तमूपरे ॥ ५२ ॥

इदं	“இந்த	संयमाः च	தேவதாபிரார்த்தனை
दुःखं तु	துக்கமொன்றுதான்		களும்,
हि	எல்லாவற்றிலும்திக	अनर्थकानि	வினாய்விட்டன.
यत्	ஆகையால் [மரணது.	तप्तं तपः	புரிந்த தபம்
	புதல்வனுக்கு பாக்கிய	यत् च	எதுவோ அதுவும்,
अपत्यकारणात्	{ மொன்றையே உத்	उपरे	உவந்திலத்தில்
	தேசமாய்	उत्तं बीजं इव	விதைத்த விரைபோல்
मे व्रतानि	எனது விருதங்களும்,	सुनिष्फलम्	பயனற்றதாய் விட்
दानानि च	தானங்களும்,		டது.

यदि ह्यकाले मरणं स्वयेच्छया लभेत कश्चिद्दुःखकर्षितः ।
गताऽहमप्येव परेतसंसदं विना त्वया धेनुरिवात्मजेन वै ॥ ५३ ॥

गुरुदुःख- } कर्षितः	“பெருந்துயரத்தால்	त्वया हि विना	உன்னையே கிட்டுப்
	அஸஹ்யமாய் கஷ்ட		பிரித்தவளும்,
	ப்பட்டிக்கொண்டிரு	आत्मजेन विना	கன்றை கிட்டுப்பிரித்த
	க்கும்	धेनुः इव	பசுபோலிருக்கிறவளு
कश्चित्	ஒருவன்,	अहं	நான் [மரகிய
स्वया इच्छया	தனது இஷ்டப்படி	अथ एव	இக்கணமே
अकाले	போகின்ற வேளை		{ மரித்தவர்களிருக்கும்
	வராமலே	परेतसंसदं	{ ஸமரஜத்திற்கு (யம
मरणं	மரணத்தை		{ லோகத்திற்கு)
लभेत यदि	அடையலாமென்றால்,	गता वै	போய்விடுவேனே.

अथापि किं जीवितमद्य मे वृथा त्वया विना चन्द्रनिभाननप्रभ ।

अनुव्रजिष्यामि वनं त्वयैव गौः सुदुर्वला वत्सभिवानुकांक्षया ॥ ५४ ॥

चन्द्र- निभाननप्रभ	}	“சந்திரனுக்கிடான சோதியுடைய திரு முகமண்டலமுடைய வனே ! உன்னை விட்டுப்பிரிந்த எனக்கு இப்பொழுது நிகிருஷ்டமான இக்கி ருந்து காலம் கழிப் பதென்பது வீண்.	सुदुर्वला	}	எப்படிப்பட்ட தாகிய உற்சாஹத்தையுமி முந்த நான் அப்படியிருக்கின்ற ஓர் பசு [மையால் வாத்ஸல்யத்தால் கன்றை எவ்வண்ண மோ அவ்வண்ணமே உன்னுடனேயே காட்டிற்கு பின்பற்றிவருவேன்.”
त्वया विना मे अद्य			अनुकांक्षया वासं इव		
किं जीवितं			त्वया एव वनं		
वृथा			अनुव्रजिष्यामि		

भृशमसुखममर्षिता तदा बहु विललाप समीक्ष्य राघवम् ।

व्यसनमुपनिशाम्य सा महत् सुतमिव वद्धमवेक्ष्य किन्नरी ॥ ५५ ॥

वद्धं सुतं	வஹியில் சிக்கிக்கொ	असुखं	அஸௌக்யமாயிருக்கிற
अवेक्ष्य	பார்த்த[ண்ட குஞ்சை	व्यसनं	ஊராவீட்டு அகற்றி விடுகிறதென்பதை
किन्नरी	ஓர் பெண்கின்னரப் பகலி	भृशं	திரும்பத்திரும்ப விட்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே,	उपनिशाम्य	நினைத்து, [டுவிட்டு,
तदा	அப்பொழுது	अमर्षिता	சோகத்தை உள்ளடக் கமுடியாதிருந்த
राघवं	ஸ்ரீராமரை	सा	அவள்,
समीक्ष्य	பார்த்து,	बहु विललाप	பிக்கவும் கண்ணீரைச் சொரிந்து அழுதாள்.
महत्	அளவு கடந்ததாய்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3287.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 932.

एकविंशः सर्गः—இருபத்தோராவது ஸர்க்கம் ॥ २१ ॥

पितृवाक्यपरिपालनप्रतिज्ञा—தந்தையின் சொல்லை ரகடிக்க பிரதிக்கை செய்வது.

तथा तु विलपन्ती तां कौसल्यां राममातरम् । उवाच लक्ष्मणो दीनस्तत्कालसदृशं वचः ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	तां कौसल्यां	அந்த கோஸலாதேவி
तथा तु	அவ்வண்ணமாய் இவ்விஷயத்தில்	दीनः	யாரைப்பார்த்து, பிக்கமனம் கொண்டவ ராகி
विलपन्ती	புலம்பி அழுதுகொ ண்டிருக்கிறவளும்,	तत्कालसदृशं	அச்சமயத்திற்கேற்ற தாயிருக்கின்ற
राममातरं	ஸ்ரீராமரது மாதாவு மாகிய	वचः	நின்வரும் மொழியை
		उवाच	மொழிந்தார்.

न रोचते ममाप्येतदार्थे यद्राघवो वनम् । त्यक्त्वा राज्यश्रियं गच्छेत् स्त्रिया वाक्यवशं गतः॥

आर्ये	“அம்மா !	त्यक्त्वा	உதரி எறிந்துவிட்டு,
राघवं:	ஸ்ரீராமர் [எனது	वनं	காட்டிற்கு [என்பதை,
स्त्रिया:	ஒருபெண்பிள்ளையி-	गच्छेत्	எழுந்தருளுகின்றார்-
वाक्यवशं गतः	சியமனத்திற்கு நடு	यत् एतत्	எதுவோ இது,
	பட்டவராய்,	मम अपि	எனக்கும்,
राज्यश्रियं	ராஜ்யலக்ஷியை,	रोचते न	ஸம்மதமில்லாதது.

विपरीतश्च वृद्धश्च विषयैश्च प्रधर्षितः । नृपः किमिव न ब्रूयाच्चोद्यमानस्समन्मथः ॥ ३ ॥

नृपः	“சக்கிரவர்த்தியார்,	प्रधर्षितः	பாழடைந்திருக்கின்ற
वृद्धः	{ கயதுமுதிர்ந்தவராய்	च	இதுவுமன்றி [என்.
	{ முடியாததனதொழி	समन्मथः	பார்யாஸக்தராய்,
	{ விருக்கின்றனர்.	बोद्यमानः	கேட்டதெல்லாம் தரு
विपरीतः	{ தடுமாற்றமடைந்திரு		கின்றவராயிருக்கின்
	{ க்கும் மனத்தரையிரு	च	ஆகையால் [றனர்.
	{ க்கின்றனர்.	किं इव	எதைத்தான்
च	ஆனபடியால்,	नृपः	கட்டளைசெய்யார் ?
विषयैः	ராஜ்யவிஷயங்களில் *		

* [ராஜ்யவிஷயங்களில் எது தருமத்திற்கொத்திருக்கிறது எது தருமத்திற்கு விருத்தமாயிருக்கிறது, என்பதை பகுத்தறிவ அவச்யமாகிய தருமவிதிகளை ஞாபகத்திற்குகொண்டுவருதல், அவைகளை ஆராய்ச்சிசெய்து உள்ளபடி அறிதல், இவைகளை மாறாது அனுஷ்டித்தல் என்கிற அங்கங்களில், (ஆர்ஷம்)]

नास्यापराधं पश्यामि नापि दोषं तथाविधम् । येन निर्वास्यते राष्ट्रादनवासाय राघवः ॥

राघवः	“ஸ்ரீராமர்,	अस्य	இவருக்கு
येन	எந்தக்காரணத்தைக்	तथाविधं	இப்படி விதிக்கவேண்
	கொண்டு	अपराधं	தியச்செய்திருந்தான
वनवासाय	வனத்தில் வரஸம்	पश्यामि न	நான் கண்டிலேன்.
	செய்ய		
राष्ट्रात्	ராஜ்யத்திலின்று	दोषं अपि	{ பிறருக்கு அநறிதமா
निर्वास्यते	அனுப்பிவிடப்படுகின்		{ னதை சிந்தையில் நினை
	றார் ?	न	த்தலென்பதையும்
			நான் கண்டிலேன்.

अहं हनिष्ये पितरं वृद्धं कामवशं गतम् । स्त्रिया युक्तं च निर्लज्जं धर्मायुक्तं नृपं यथा ॥

पितरं	“திருதாதையாகிய	गत्	தன்னறிவையிழந்த
वृद्धं	முதிர்ந்த வயதிலிருக்		வராய்
	கும்		
नृपं	சக்கிரவர்த்தியாரை	निर्लज्जं	{ லோகாபவாதத்தை
स्त्रिया	ஒரு மனைவியால்		{ ஒரு பொருட்டாய்
युक्तं	ஆனப்பட்டுவருகின்ற		{ நினைவாதவராய்
	வராகவும்		
	{ மனைவாட்டியென்னும்	धर्मायुक्तं च	{ தருமத்திற்கு விருத்த
	{ காரணத்தால் ஒருவ		{ னானதைச் செய்கின்
	{ ன் வைக்கும் அன்பு	यथा	{ நவராயும்,
	{ க்கிடுபட்டவராய்	अहं हनिष्ये	இருக்கின்றமைபால்
कामवशं			நான் கொல்லலாமே.

न तं पश्याम्यहं लोके परोक्षमपि यो नरः । स्वमित्रोऽपि निरस्तोऽपि योऽस्य दोषमुदाहरेत् ॥

यः	“எவனேனுமொரு வன்	दोषं	ஓர் அபசாரமிருப்ப தாய்,
स्वमितः	பரமசத்ருவாகியவ னும்,	परोक्षमपि	அவரில்லாதவிடத்தி லுங்கூட
यः नरः	எந்த மனிதன் அந்த	उदाहरेत्	சொல்லலாமே.
निरस्तः	பாணம் தைத்து கஷ்	तं अपि	அப்படியப்பட்ட ஒருவ
अपि	டப்படுகின்றவனாயி ருக்கையிலும்	लोके	உலகில் [இளையுங்கூட
अस्य	இவருக்கு	अहं	நான்
		पश्यामि न	கண்டிலேன்.

देवकल्पमृजुं दान्तं रिपूणामपि वत्सलम् । अवेषमाणः को धर्मं त्यजेत्पुत्रमकारणात् ॥

धर्मः	“தருமத்தை	दान्तं	தண்ணறியுடையவ ராய்
अवेषमाणः	நழுவவிடா திருக்கும்	वत्सलं	நன்மைபுரியும்,
कः	எவன்	पुत्रं	புத்திரனை
देवकल्पं	தைவத்திற்கொப்பா னவரும்,	अकारणात्	காரணமின்றி
मृजुं	ஸன்மார்க்கசாலியும்	त्यजेत्	வெளியில் தூரத்திலிடு வான்.
रिपूणां अपि	சத்ருக்களுக்கும்		

तदिदं वचनं राज्ञः पुनर्वाक्यमुपेयुषः । पुत्रः को हृदये कुर्याद्राजवृत्तमनुस्मरन् ॥ ८ ॥

तत्	ஆகையால்,	राजवृत्तं	{ சக்கிரவர்த்தியாரது தற்கால நடவடிக்கை யை,
वाक्यं	{ தருமம், அதருமம், இவ்விண்ணடையும் பகுத்தறியும் அறி வை இழந்த தசையை	अनुस्मरन्	{ உள்ளபடி அறியும் தன்மை படைத்தவ னாயிருக்கும்
उपेयुषः	அடைந்திருக்கின்ற	पुत्रः पुनः	புதல்வனாயிருந்தாலும்
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரது	कः	எவன்
इदं वचनं	இந்த வியமனத்தை,	हृदये कुर्यात्	ஹிருதயத்தில் ஏற்றுக் கொள்வான்.

यावदेव न जानाति कश्चिदर्थमिमं नरः । तावदेव मया सार्धमात्मस्थं कुरु शासनम् ॥

मया पार्श्वे सधनुषा तव गुप्तस्य राघव । कस्समर्थोऽधिकं कर्तुं कृतान्तस्येव तिष्ठतः ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	यावत्	எதற்குள்
कश्चित्	உரிமை இல்லாதவனா கிய	अर्थं	சபலார்த்தமாய் விளங் குகிற *
नरः एव	ஆத்மாவும்,		

* [சரியான வழியில் கிடைத்தது சக்லார்த்தம் என்பது, அப்படியுமிப்படியு
மாய் நியாயத்திலும் அநியாயத்திலும் கிடைத்தது சபலார்த்தமென்பது, அதரு
மத்தாலேயே கிடைத்தது க்ருஷ்ணார்த்தமென்பது. இப்படி மூவகைப்பட்ட
அர்த்தங்களில் சபலார்த்தமாய் விளங்குகிற,]

शासनं

जानाति न

तावदेव

इमं

आत्मस्य

मया सार्धं

कुरु

तिष्ठतः

அரசாளுமையை,

{ தன்னுடையதாய் உரி

மை கொண்டாடாதி

ருக்கின்றேமே,

அதற்குள்ளேயே

இதை,

தேவரீருடையதாய்

என்னொடுகடி.

செய்துகொள்விராக,

உரிமையால் அனுபவி

த்து வருகின்றவராய்,

कृतान्तस्य

सधनुषा

मया

पार्थ

गुप्तस्य

सव

कः इव

अधिकं

कतुं समयः

{ எடுத்துக்கொண்ட

எப்படிப்பட்ட கார்ய

த்தையும் ஸரியாய்

முடிக்கின்றவராய்,

கையில் வில்பிடித்த

என்னால்

பக்கலில்

பாதுகாக்கப்பட்டவ

தேவரீருக்கு; [ருமான

எவன் தான்

இடையூறை

செய்யவல்லன்?

निर्मनुष्यामिमां सर्वामयोध्यां मनुजर्षभ । करिष्यामि शरैस्तीक्ष्णैर्यदि स्थास्यति विप्रिये ॥

मनुजर्षभ

विप्रिये

अयोध्यां

स्थास्यति

“புருஷோத்தமா!

அரியாயமான கார்யத்

அயோத்தியை [தில்,

{ தனக்குதவிபுரியும்

வண்ணமாய் தன்பக்

கலைச்சீசர்ந்ததாய்

செய்துகொள்வான்,

यदि

इमां सर्वा

तीक्ष्णैः

शरैः

निर्मनुष्यां

करिष्यामि

என்கிற விஷயத்தில்

இதுமுழுதையும்,

கூர்மையான

பாணங்களால்,

மனிதப்பூண்டே இல்

லாததாக

நான் செய்வேன்.

भरतस्याय पक्ष्यो वा यो वास्य हितमिच्छति । सर्वानेतान्वधिष्यामि मृदुर्हि परिभूयते ॥

मृदुः वा

अथ

परिभूयते

हि

अस्य

“ஆண்மையை உள்ள

டக்கி பொறுமை பூண்

டு எளிதிலிணங்கும்

ஸாதுவாய் மட்டும்

ஒருவனிருந்தாலவன்

முழுமையும்

அவமதிசெய்யப்படு

கின்றான்.

ஆனபடியால்

இந்த

भरतस्य

हितं

इच्छति वा

पक्ष्यः

यः

एतान् सर्वान्

वधिष्यामि

பரதனுக்கு

பெருமையை

தேடுகிறதாய்

பக்கலிலிருந்து உதவி

புரிகிறதாய்கிறது

எந்த ஐயஸமுஹ

மோ,

இந்த எல்லோரையும்,

நான் கொன்றுவிடு

வேன்.

प्रोत्साहितोऽयं कैकेय्या स दुष्टो यदि नः पिता । अमित्रभूतो निस्सङ्गं वध्यतां वध्यतामपि ॥

नः

अयं पिता

कैकेय्या

प्रोत्साहितः

दुष्टः

यदि

वध्यतां

“நமது

இந்த திருகாதை,

கைகேயியால் [வராய்

தூப்போதிக்கப்பட்ட-

நீதி இழந்தவராய்,

இருக்கும் பகைத்தில்,

சிறையில் வைக்கப்ப

ட்டும்.

सः अमित्रभूतः

अपि

निस्सङ्गं

वध्यताम्

{ அவர் சத்ருவுக்கு உத

விபுரிகிறவராகவுமி

ருந்தால்,

{ தந்தையெனும் வாத்

ஸல்யத்தை விட்டொ

ழித்து

கொன்றுவிடப்பட்

டும்.

गुरोरप्यवलितस्य कार्याकार्यमजानतः । उत्पथं प्रतिपन्नस्य कार्यं भवति शासनम् ॥१४॥

कार्याकार्यं	“ ஒரு கார்யம் தருமம் தருமமென்பதை	प्रतिपन्नस्य	ப்ரவருத்திக்கின்ற
अजानतः	பகுத்தறியும் தன்மை யை இழந்தவராய்	गुरोः अपि	தாதைக்குங்கூட
अवलितस्य	அறிவுமயங்கினவராய்	शासनं	தண்டனை
उत्पथं	அதருமத்தில்	कार्यं	செய்யவேண்டியதாய்
		भवति	இருக்கிறது.

बलमेष किमाश्रित्य हेतुं वा पुरुषोत्तम । दातुमिच्छति कैकेयै राज्यं स्फोटमिदं तव ॥

पुरुषोत्तम	“ புருஷோத்தம !	तव	தேவரீருடையதாகிய
एषः	இவர்	स्फोटं	மஹத்தான
किं बलं	எந்த பலத்தைத்தானோ கட்டும்,	राज्यं	ராஜ்யத்தை
हेतुं वा	ஹேதுவைத்தானாகட் டும்,	कैकेयै	கைகேயி அம்மாளுக்கு
आश्रित्य	அவலம்பித்து	दातुं	பரிசாய் அளிக்க
		इदं	இப்பொழுது
		इच्छति	நினைக்கின்றனர்.

त्वया चैव मया चैव कृत्वा वैरमनुत्तमम् । काऽस्य शक्तिः श्रियं दातुं भरतायारिशासन ॥

अरिशासन	“ எப்படிப்பட்ட அப ராதையையும் சிவபிக் கின்றவரே !	कृत्वा	செய்துகொண்டு
त्वया एव च	தேவரீருடனும்,	भरताय	பரதனுக்கு
मया एव च	அடியேனுடனும்,	श्रियं	ராஜ்யா நிகரத்தை
अनुत्तमं वैरं	பரமவைரத்தை	दातुं	ஒப்புவிக்க
		अस्य	இவருக்கு
		शक्तिः का	சக்தி எது ? *

[* 1. பரபுசக்தி—புதுசக்தி என்ற மன்னர்களுக்கிருக்கும் மந்தஸ்தால் ஏற்படும் தருமவிருத்தமின்றி அதிகாரம் செலுத்துதற்குரிய சக்தி. 2. பராவசக்தி தரும விருத்தமின்றி ஸதா நியாயவழிகளையே ஆலோசனைகள் செய்யும் மந்திரிமார்களின் ஆலோசனைக்கிடுபட்டு, அதனால் அதிகாரம்கொண்டு செய்யும் சக்தி. 3. உத்ஸாஹசக்தி—உசாஹசக்தி. தியிர் பிடித்து, ஒரு கார்யத்தில் நியாயப்படி புகக் கூடாததாயிருக்கையில், தலைக்கொழுப்பால் புருஷோமெனும் நினைக்கும் சக்தி.

[இப்படி மூவகைப்பட்ட மன்னர்களுக்கு உரிய சக்திகளில் எந்த சக்தி?]

अनुरक्तोऽस्मि भावेन भ्रातरं देवि तत्त्वतः । सत्येन धनुषा चैव दत्तेनेष्टेन ते शपे ॥१५॥

देवि	“ அம்மா !	सत्येन	ஸத்தியத்தின்மீதும்
भ्रातरं	‘தமயனரிடம்	धनुषा	வில்லின்மீதும்,
तत्त्वतः	உள்ளூர	दत्तेन च	தானத்தின்மீதும்,
भावेन	பக்தி ஒன்றையே ஸர் வமாய்க்கொண்டு,	ते	தேவரீருக்கு
अनुरक्तः	திருவுளம் கோணுது	इष्टेन एव	இஷ்டமானது எது
अस्मि	நடக்கும் தாஸனடி யேன்’ என்பதை	शपे	வோ அதன்மீதும், உறுதிசெய்து கொடுக் கின்றேன்.

दीप्तमग्निमरण्यं वा यदि रामः प्रवेक्ष्यति । प्रविष्टं तत्र मां देवि त्वं पूर्वमवधारय ॥ १८ ॥

देவி	"அம்மா !"	தம	அதில்
दीप्तं अग्निं	கொழுந்துவிட்டெரி யும் தீயிலேனும்	மா	அடியேனை
अरण्यं वा	அரண்யத்திலேனும்	पूर्व	அவருக்கு முந்தியே
रामः	ஸ்ரீராமர்	प्रविष्टं	புகுந்துவிட்டவனாக
प्रवेक्ष्यति यदि	புகப்போகின்றாரென் கிற பக்கத்தில்	त्वं अवधारय	{ தேவரீர் திருவுளத்தில் கம்பிக்கை கொண்டு அருள்வீராக.

हरामि वीर्यादुखं ते तमः सूर्य इवोदितः । देवी पश्यतु मे वीर्यं राघवश्चैव पश्यतु ॥ १९ ॥

राघवः एव	"ஸ்ரீராமர் மட்டும்	वीर्यात्	ஆண்மையால்
पश्यतु	தீர்க்காலோசனை செய் து நிச்சயிக்கப்படும்.	ते दुःखं	தேவரீரது துயரத்தை
उदितः	உதயமான	हरामि	ஒழித்துவிடுவேன்.
सूर्यः	சூர்யபகவான்	देवी च	தேவியாரும்
तमः इव	இருளை எவ்வண்ண மோ அவ்வண்ணமே	मे वीर्यं	எனது திறமையை
		पश्यतु	கண்ணாட்கண்டு களிக்கலாம்.

हनिष्ये पितरं वृद्धं कैकेय्यासक्तमानसम् । कृपणं च स्थितं बाल्ये वृद्धभावेन गर्हितम् ॥

वृद्धं	"வயது முதிர்ந்தவரும்,	स्थितं	இருக்கின்றவராய்
कैकेय्यासक्त- मानसं	{ கைகேயிதேவியாரது மனக்கோணுது நட ப்பதே ஸர்வவுமரய் க்கொண்டுவிளங்கும் சித்தையுடையவரும்,	कृपणं	{ எதை செய்யலாம் எ தை செய்யக்கூடா தென்று அறிவதற்கு வேண்டிய க்ஞானசத் தியை முற்றிலும் இழந்தவராய்
वृद्धभावेन	வரத்தக தசையால்	गर्हितं च	{ யாவருடைய அவமா னச்சொல்லுக்குமா ளாகிவிட்டவருமாய்
बाल्ये	{ தருமம், அதருமம் இவ் விரண்டையும் பகுத் தறியும் அறிவை இ ழந்துவிட்ட தரை யில்	पितरं	திருத்தாதையை
		हनिष्ये	நான் கொல்லனாமே.

एतत्तु वचनं श्रुत्वा लक्ष्मणस्य महात्मनः । उवाच रामं कौसल्या रुदन्ती शोकलालसा ॥

शोकलालसा	சுடுந்துயரத்தால் மனம் கொந்து	श्रुत्वा	திருச்செவிகாற்றியரு ளியவருமான
रुदन्ती	{ கண்ணீர் பெருக்கி அ ழுதுகொண்டிருக்க வளும்,	कौसल्या	கோஸலாதேவியார்
महात्मनः	மஹாத்மாவை	रामं	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணருடைய	तु	இதுவிடையத்திலிப்
एतत् वचनं	இந்த மொழிக்கு	उवाच	படி திருவாய்மலர்ந்தருளி னான்.

भ्रातुस्ते वदतः पुत्र लक्ष्मणस्य श्रुतं त्वया । यदत्रानन्तरं कार्यं कुरुष्व यदि रोचते ॥

புத்ர
தே ஶ்ரூது:
லக்ஷ்மணஸ்ய
வதத:
தவ்யா
ஸ்ருதம்
“குழந்தாய்!
உனது தம்பி
லக்ஷ்மணன்
சொல்லுகையில்
உன்னால்
செனிகொடுத்து கேட்கப்பட்டதாகிறது

यत्
रोचते यदि
अत्र
अनन्तरं
कार्यं
कुरुष्व
எதுவே அது,
நலமெனத் தோன்றுகிற பக்கத்தில்
இவ்விடத்திலேயே
இப்பவே
செய்யவேண்டிய காரியத்தை
செய்து முடிப்பாயாக.

न चाधर्म्यं वचः श्रुत्वा सपत्न्या मम भाषितम् । विहाय शोकसन्तप्तां गन्तुमर्हसि मामितः ॥

शोकसन्तप्तां
मां च
विहाय
मम सपत्न्या
भाषितं
अधर्म्यं
“கடுந்துயரத்தால் மனம் கொந்து தவித்துக்கொண்டிருக்கும் என்னையே விட்டு, எனது சக்களத்தி கூறப்பட்ட [யால்] தருமவிருத்தமாகிய

वचः
श्रुत्वा
इतः
गन्तुं
अर्हसि न
நிபமனத்தை
கிரமேற்கொண்டு அனுஷ்டிப்பவனாயிருந்துகொண்டு,
இவ்விடமிருந்து போய்விடுவதற்கு நீ ஒப்புக்கொள்ளனக் கூடாது.

धर्मज्ञ यदि धर्मिष्ठ धर्मं चरितुमिच्छसि । शुश्रूष मामिहस्थस्त्वं चर धर्ममनुत्तमम् ॥ २४ ॥

धर्मज्ञ
धर्मिष्ठ
अनुत्तमं
धर्मं
चर
त्वं
“தருமறிந்தவனே! தருமபொன்றையே ஸதா அனுஷ்டிப்பவனே! எதற்கும் மேலான தாய் விளங்குகிற தருமமாகிற எதுவே அனுஷ்டி. [அதை நீ

धर्मं
चरितुं
इच्छसि यदि
इहस्थः
मां
शुश्रूष
தருமத்தை
எப்பவும் அனுஷ்டிக்க மனதில் நிச்சயித்திருக்கிறாயென்கிற பக்கத்தில் இக்கிருந்துகொண்டிருக்க [மேலே] பணிவிடை செய்வாயாக.

शुश्रूषूर्जननीं पुत्र स्वगृहे नियतो वसन् । परेण तपसा युक्तः काश्यपस्त्रिदिवङ्गतः ॥ २५ ॥

पुत्र
काश्यपः
स्वगृहे
नियतः
वसन्
परेण तपसा
“குழந்தாய்!
காச்யபரென்பவர்
தனது திருமாளிகை
நியமமாய் [யில்]
இருந்துகொண்டு
மிக காயக்லைத்தால்

युक्तः
जननीं
शुश्रूषुः
त्रिदिवं
गतः
பாடுபடுகின்றவராய்
தாயாருக்கு
பணிவிடை புரிபவராய்
கவர்க்கத்தை
அடைந்தார்.

यथैव राजा पूज्यस्ते गौरवेण तथा ह्यहम् । त्वां नाहमनुजानामि न गन्तव्यमितो वनम् ॥

ते	"உனக்கு	ஐத:	இவ்விடத்தை விட்டு
ராஜா	சக்கிரவர்த்தியார்	வனம்	காட்டிற்கு
गौस्वेण	கௌரவத்தினால்	गन्तव्यं न	போகவேண்டிய
यथा पूज्यः	எவ்வளவு கொண்டா	त्वां	உனக்கு தில்லை.
	டத்தக்கவரோ	अहं	நான்
तथा	அவ்வளவு	अनुजानामि न	விடைகொடுக்க
अहं एव हि	நானும் அன்றோ!		மாட்டேன்.

त्वद्वियोगाच्च मे कार्यं जीवितेन सुखेन वा । त्वया सह मम श्रेयस्त्वनानामपि भक्षणम् ॥

मे	"எனக்கு	मम	எனக்கு
त्वद्वियोगाच्च	உன்னை விட்டுப்பிரிக்	त्वया सह	உன்னுடன்
	தால்	तृणानां भक्षणं अपि	புல்லைத்தின்று பிழை
जीवितेन	உயிருடனிருப்பதா		த்திருத்தலே
	லும்	श्रेयः	எதற்கும் மேம்பட்
सुखेन वा	பாக்யத்தினாலேயும்		டது.
कार्यं न	பயனில்லை.		

यदि त्वं यास्यसि वनं त्यक्त्वा मां शोकलालसाम् ।

अहं प्रायमिहासिष्ये न हि शक्ष्यामि जीवितुम्

॥ २८ ॥

त्वं	"நீ	प्रायं	{ இப்படி உட்கார்ந்த
शोकलालसां	{ கடுந்துயரத்தால் மன		யண்ணமே பட்டினி
	ம் நொந்து பரிதபித்		யாகக் கிடந்து உயிர்
	தும்		மாய்த்தலாகிற விர
मां त्यक्त्वा	என்னை விட்டு,		தத்தை
वनं	வனத்திற்கு	आसिष्ये	அனுஷ்டிப்பேன்.
यास्यसि यदि	போய்விடுகிறயென்	जीवितुं	பிழைத்திருக்க
अहं	நான் [ரால்	शक्ष्यामि न	பொறேன்.
इह	இவ்விடத்திலேயே	हि	இது திண்ணம்.

ततस्त्वं प्राप्स्यसे पुत्रं निरयं लोकविश्रुतम् । ब्रह्महत्यामिवाधर्मात्समुद्रस्सरितां पतिः ॥

पुत्रं	"குழந்தாய்!	ब्रह्महत्यां	{ பரம்மஹத்திதோஷம்
ततः त्वं	அப்படியாகில் நீ		எவ்வளவோ அவ்வ
सरितां पतिः	நதிகளின் பதியாகிய		ளவையடைந்தது
समुद्रः	ஸமுத்திர ராஜன்	इव	எவ்வண்ணமோ
	{ சன்ற மாதாவுக்கு ம		அவ்வண்ணமே
	னவருத்த முண்டாக்	लोकविश्रुतं	{ மூவுலகத்தவர்களுக்கு
	குகிறதால் விளையும்		ந்தெரிந்திருக்கின்ற
	அதருமத்திற்கு பா		தாகிய
	த்திரமாய் விட்டான்	निरयं	நரகத்தை
	என்ற காரணத்தால்	प्राप्स्यसे	அடைவாய்".

विलपन्ती तथा दीनां कौसल्यां जननीं ततः । उवाच रामो धर्मात्मा वचनं धर्मसंहितम् ॥

धर्मात्मा	தருமா த்மா வாசும்	कौसल्यां	கோசலாதேவியாரைப்
रामः	ஸ்ரீராமர்		பார்த்து
ततः	அப்பொழுது	धर्मसंहितं	{ தர்மவதிகளை நன்கு
तथा	அவ்வண்ணமாய்		வினக்கக் காட்டுகிற
दीनां	மனம் நொந்து		சாகிய
विलपन्ती	{ கண்ணீர் பெருக்கி அ	वचनं	பின்வரும் திரு
	ழுது புலம்பிக்கொ		வாக்கை
	ண்டிருந்த	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி
जननीं	பெற்ற தாயாகிய		ஓர்.

नास्ति शक्तिः पितुर्वाक्यं समतिक्रमितुं मम । प्रसादये त्वां शिरसा गन्तुमिच्छाम्यहं वनम् ॥

पितुः	" திருநாதையின்	वनं गन्तुं	காட்டிற்குப் போக
वाक्यं	நியமனத்தை	इच्छामि	சித்தமாகிவிட்டேன்.
समतिक्रमितुं	உல்லங்கனம் செய்ய	त्वां	தேவாரை
शक्तिः	அதிகாரம்	शिरसा-	{ நான் முடிதாழ்த்தி ந
मम	எனக்கு	प्रसादये }	மஸ்காரம் பண்ணி
अस्ति न	இல்லை.		உள்ளம் குளிர்த்து
अहं	நான்		ஆசீர்வதித்தருள பி
			ரார்த்திக்கின்றேன்.

ऋषिणा च पितुर्वाक्यं कुर्वता व्रतचारिणा । गौहता जानता धर्मं कण्डुनापि विपश्चिता ॥

धर्मं	" தருமமின்னதென்ப	व्रतचारिणा	{ அடுத்தொன்றையே சகல
जानता	உள்ளபடியறிந்த [தை		தருமமுமாய் கைப்ப
विपश्चिता	மகா கஞ்சானவரனும்,		ற்றியிருந்தவருமாகிய
पितुः	தாதையின்	कण्डुना	கண்டு என்ற
वाक्यं च	நியமனமாகிறதெ	ऋषिणा	ரிஷியால்
	தையும்	गौः अपि	ஓர் பசுவும்
कुर्वता	செயற்கொண்டுசெய்	हता	கொல்லப்பட்டிருக்
	துமுடிக்கின்றவராய்		கிறது.

अस्माकं च कुले पूर्व सगरस्याज्ञया पितुः । खनद्भिः सागरैर्भूमिपवाप्तसुमहान्वधः ॥

पूर्व	" முன்காலத்தில்	खनद्भिः	தோண்டிய
अस्माकं कुले च	நமது குலத்திலேயே	सागरैः	ஸகரபுத்திரர்களால்
पितुः सगरस्य	பிதாவாகிய ஸகர	सुमहान्	ஒருவர்கட பிழைத்து
	மஹாராஜருடைய		வராததாகிய
आज्ञया	நியமனத்தைக்கொ	वधः	மரணமானது
भूमिं	பூமியை [ண்டு	अवाप्तः	அடையப்பட்டது.

जामदग्न्येन रामेण रेणुका जननी स्वयम् । कृत्ता परशुनाऽरण्ये पितुर्वचनकारिणा ॥३४॥

पितुः	“தந்தையின்	स्वयं	தன்னை
वचनकारिणा	{ नियमनத்தை சிரமேற் கொண்டு செய்து மு டிக்கின்றவரும்,	जननी	பெற்ற தாயாகிய
जामदग्न्येन	ஐமதக்கனிபின் புதல் வருமான	रेणुका	ரேணுகை என்பவள்,
रामेण	பாசராமரால்,	अरण्ये	காட்டில்
		परशुना	கோடாரியால்
		कृत्ता	வெட்டி விழுத்தப் பட்டனள்.

एतैरन्यैश्च बहुभिर्देवि देवसमैः कृतम् । पितुर्वचनमस्तीव्रं करिष्यामि पितुर्हितम् ॥ ३५ ॥

देवि	“தாயே!	अस्तीव्रं	பின்போகாதபடி
देवसमैः	தேவர்களுக்கொப் பட்டன	कृतं	செய்த முடிக்கப் பட்டிருக்கிறது.
एतैः	இவர்களாலும்,	पितुः	திருதாதைக்கு
बहुभिः	இன்னும் இவர்களை ஒத்த	हितं	{ மனங்கொணாததாயி ருக்கிறது எதுவோ அதை
अन्यैः च	சாதாரண மானிடர் களாலும்,	करिष्यामि	நான் செய்தே திருவேன்.
पितुः वचनं	பிதாவின் நியமனம்		

न खल्वेतन्मयैकेन क्रियते पितृशासनम् । एतैरपि कृतं देवि ये मया तव कीर्तिताः ॥ ३६ ॥

देवि	“அம்மா!	अलु	அப்படி திருவுள்ளத் தில் கொள்ளலாகாது.
एतत्	இந்த	मया	என்னால்
पितृशासनं	பித்ருவாக்கப்பரிபால	कीर्तिताः	மேற்சொல்லப்பட்ட டவர்கள்
मया	என் [னமென்பது	ये	எவர்களோ
एकेन	ஒருவனால்	एतैः	இவர்களாலும்
अपि	மட்டும்	कृतम्	அனுஷ்டிக்கப்பட் டிருக்கிறது.
क्रियते न	அனுஷ்டிக்கப்படுகிற து என்பது இல்லை.		
तव	தேவரீர்		

नाहं धर्मपूर्वं ते प्रतिकूलं प्रवर्तये । पूर्वैरयमभिप्रेतो गतो मार्गोऽनुगम्यते ॥ ३७ ॥

ते	“தேவரீரது	अयं	இந்த
प्रतिकूलं	{ திருவுளத்தில் ஏற்று க்கொள்ளப்படாதி ருக்கையில்,	मार्गः	தருமநெறியானது
अपूर्वं	முன்னோர்களால் அனு ஷ்டிக்கப்படாததாகிய	पूर्वैः	முன்னோர்களால்
धर्मं	ஓர் தருமானுஷ்டா	अभिप्रेतः	எதற்கும் மேம்பட் டதாய்,
अहं	நான் [னத்தை	गतः	ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டதாய்
प्रवर्तये न	புதிதாய் ஆரம்பிக்க வில்லை.	अनुगम्यते	அனுஷ்டிக்கப்பட் டிருக்கிறது.

तदेतत्तु मया कार्यं क्रियते भुवि नान्यथा । पितुर्हि वचनं कुर्वन् कश्चिन्नाम हीयते ॥३८॥

भुवि पितुः वचनं तु	“உலகில் பிதாவின், நியமனம் எதுவாயிரு ந்தாலும் அதை, பத்தி தலைக்கொண்டு ஒருவன் [செய்கின்ற பாக்கியக்குறை அடையான். எக்காலத்திலும் இதற் கு விரோதமாய் நடை பெற்றிருக்கிறது என் இல்லை. [பது	நாம	{ தருமசாஸ்திரவீதிகள் பயனற்றதென சொ னால் யார் நம்புவார் கள்.
कुर्वन् कश्चित् हीयते न		तत् मया एतत् कार्यं हि क्रियते	{ ஆனபடியால் என்னால் இந்த தருமாலுப்தானமே அனுஷ்டிக்கப்படு கிறது.
अन्यथा न			

तामेवमुक्त्वा जननीं लक्ष्मणं पुनरब्रवीत् । वाक्यं वाक्यविदां श्रेष्ठः श्रेष्ठः सर्वधनुष्मताम् ॥

सर्वधनुष्मतां श्रेष्ठः	வில்லாளிகள் எல்லாரி தலைமைபெற்று [னும் வினக்குகிறவரும், புன: வாக்யவிதாं தருமவீதிகளை அறிந்த வர்கள் எல்லோரிலும் श्रेष्ठः தா ஜனனீ அந்த பெற்ற தாயிடம்	एवं उक्त्वा लक्ष्मणं वाक्यं अब्रवीत्	{ இவ்வண்ணமாய் திருவாய்மலர்த்தரு ளிய பின்னர் சக்தமனரைப் பார்த்து, பின்வரும் வாக்கை திருவாய்மலர்த்த ருளினார்.
---------------------------	---	--	--

तव लक्ष्मण जानामि मयि स्नेहमनुत्तमम् । विक्रमं चैव सत्वं च तेजश्चैव दुरासदम् ॥४०॥

लक्ष्मण तव दुरासदं विक्रमं एव तेजः च	“சக்தமனா! உனது [கரிய பிறர்க்கு கிட்டுவதற்- பாக்கிரமத்தையும், பிறவிக்குணமாகவே வந்ததாகிய சொன்னபடி செய்து முடிக்கவல்ல திறமை யையும்	मयि च अनुत्तमं स्नेहं च जानामि	{ என்னிடத்தில் வைத்திருக்கும் ஒப்புயர்வில்லாத பத்திமையையும், நான் உள்ளதை உள் ளபடி சிந்தையில் வைத்திருக்கின்றேன்.
--	---	---	--

मम मातुर्महदुःखमतुलं शुभलक्षण । अभिप्रायमविज्ञाय सत्यस्य च शमस्य च ॥४१॥

शुभलक्षण सत्यस्य च	{ “வேதங்கனெல்லாவற் றிலும் திபுணரென லோகப்படுத்திபெற் றவனே! சத்தியத்தினுடைய வும்,	शमस्य च	{ ஜிதேந்திரியனாய் எது வும் ‘சசன் செயல்’ என பெருமை பூண்டு தருமம் ஒன்றையே அ னுஷ்டிக்கும் ஸ்வபாவ த்தினுடையவும்
-----------------------	--	---------	--

अभिप्रायं अविज्ञाय	ரஹஸ்யத்தை, உள்ளபடி அறியாதி ருக்கிறவளாகிய	दुःखं अतुलं	மணத்துயாமென்பது மிக்க அதிகமே;
मम मातुः	எனது அண்ணையாருக்கு	महत्	மீடித்த காலமும் உளதே.

धर्मो हि परमो लोके धर्मे सत्यं प्रतिष्ठितम् । धर्मसंश्रितमेतच्च पितुर्वचनमुत्तमम् ॥ ४२ ॥

धर्मः हि	“எந்த ஒரு தருமத்தி னின்ற நான்கு புரு ஷார்த்தங்களும் கி டைக்கின்றனவோ அந்த ஒரு தருமம் தான், உலகில்	सत्यं	‘சொன்ன சொல் தவறுமை’ என்பது
लोके	எதற்கும் மேம்பட்ட தாய் எவனும் அநு ஷ்டிக்கவேண்டியதா யுளது.	उत्तमं प्रतिष्ठितं	மிகச் சிறந்ததாய், கொண்டாடப்பட் டிருக்கிறது.
परमः	இந்த தருமவர்க்கத் தில்	पितुः एतत् वचनं च धर्मसंश्रितम्	திருதாதையின் இந்த நியமனம், தருமவிதிகளுக் கொத்ததுதான்.

संश्रुत्य च पितुर्वाक्यं मातुर्वा ब्राह्मणस्य वा । न कर्तव्यं वृथा वीर धर्ममाश्रित्य तिष्ठता ॥

वीर	“புருஷோத்தம! நான்கு புருஷார்த்தங் களையும் அளிக்கிற தாயை தருமமொன் றையே	पितुः मातुः वा ब्राह्मणस्य वा	தந்தையினுடையவும், தாயினுடையவும், பிரம்மணனுடைய வும்
अश्रित्य	ஸர்வவுமாய்க்கொ ண்டு,	वाक्यं संश्रुत्य च	நியமனத்தை செய்வதாக வாக்களி யின்னர் [த்து,
तिष्ठता	உலகில் வளிக்கும் ஒருவனால்	वृथा कर्तव्यं न	பயனற்றதாக செய்யலாகாது

सोऽहं न शक्यामि पितुर्नियोगमतिवर्तितुम् । पितुर्हि वचनाद्वीर कैकेय्याऽहं प्रचोदितः ॥

वीर	“புருஷோத்தம!	सः	அந்த
पितुः	திருதாதையின்	अहं	நான்
वचनाद् हि	உத்திரவினுஸ்தான்	पितुः	திருதாதையின்
कैकेय्या	கைகேயி அம்மானால்	नियोगं	நியமனத்தை
अहं	நான்	अतिवर्तितुं	உல்லக்கனம் செய்ய
प्रचोदितः	ஆக்குமாபிக்கப்பட் டேன்.	शक्यामि न	இணக்கமாட்டேன்.

तदेतां विसृजानार्या क्षत्रधर्माश्रितां मतिम् । धर्ममाश्रय मा तैक्ष्ण्यं मद्बुद्धिरनुगम्यताम् ॥

तत्	“ஆகையால்	एतां	இந்த
अनार्या	வேளாகத்தில் எப்பவும் அனுஷ்டிக்கவேண்டி யதாயிருக்கும் தரும த்திற்கு ஒவ்வாததா யிருக்கிறதும்,	मतिं	அபிப்பிராயத்தை
क्षत्रधर्माश्रितां	தன்னிடத்தில் மஹத் தான போர்வீரத்த ன்மை இருக்கிறதெ ன்பதை நன்கு விள க்கக்காட்டுகிறதாகிய	विसृज	நீ விட்டொழி.
		धर्मं	தருமமொன்றையே
		आश्रय	ஸர்வவுமாய்க் கொண்டு நட.
		तैक्ष्ण्यं	கொடுமை என்பது
		मा	வேண்டாம்.
		मद्बुद्धिः	என் கருத்து
		अनुगम्यतां	ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டும்”

तमेवमुक्त्वा सौहार्दाद्भ्रातरं लक्ष्मणाग्रजः । उवाच भूयः कौसल्यां प्राञ्जलिश्शिरसा नतः ॥

लक्ष्मणाग्रजः	ஸகந்தமணரின் தமைய	भूयः	அதன்மேல்
तं	அந்த [ஐராகுமவர்,	कौसल्यां	கோஸலாதேவியாரை
भ्रातरं	தம்பிக்கு		பார்த்து
सौहार्दाद्	அன்பின திசயத்தால்	शिरसा नतः	முடிதாழ்த்தி நமஸ்கரித்து
एवं	மேற்கண்டவண் ணமாய்	प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராகி
उक्त्वा	உபதேசித்தருளி விட்டு,	उवाच	பின்வருமாறு திரு வாய்மலர்ந்தருளினார்.

अनुमन्यस्व मां देवि गमिष्यन्तमितो वनम् । शापिताऽसि मम प्राणैः कुरु स्वस्त्ययनानि मे ॥

देवि	“ஆம்மா!	शापिता असि	ஆணையிட்டு தேவரீர்
इतः	இவ்விடத்திலிருந்து	मे	இப்பொழுது பிரார் த்திக்கப்படுகின்றீர்.
वनं	காட்டிற்கு		எனக்கு
गमिष्यन्तं	போகப்போகிற	स्वस्त्ययनानि	வழியில் நன்மை உண் டாகும்படி ஆசீர்வர தங்களாகிற ஸ்வஸ்த் த்யயனமென்கிற வைகளை
मां	அடியேனுக்கு,	कुरु	செய்தருள்வீராக.
अनुमन्यस्व	தேவரீர் உள்ளருவந் து விடைகொடுத்த னுப்ப அருள்வீராக.		
मम	எனது		
प्राणैः	உயிரின்மேல்		

तीर्णप्रतिज्ञश्च वनात्पुनरेष्याम्यहं पुरीम् । ययातिरिव राजर्षिः पुरा हित्वा पुनर्दिवम् ॥

पुरा	“முன்னொருகால்	पुनः	மீண்டும்,
ययातिः राजर्षिः	யயாதி என்ற ராஜர்ஷி	दिवं	விண்ணாவதத்தை அ டைந்து
हित्वा	மண்ணுவதத்திற்கு பிழிவிடப்பட்டனர்.		

इव एவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
वनात् வனத்தினின்று
अहं च அடியேனும்
पुनः மீனவும்

पुरी பட்டணத்திற்கு
तीर्णप्रतिज्ञः பரதிக்கொனைய பூர்த்தி
செய்தவனாய்,
एष्यामि வந்துசேருவேன்.

शोकःसन्धार्यतां मातर्हृदये साधु मा शुचः । वनवासादिहृष्यामि पुनः कृत्वा पितुर्वचः ॥

मातः “அம்மா!
शोकः துயரமென்பது
साधु இத்துடன் ஒழித்து
விடப்பட்டும்.
हृदये ஹிருதயத்தில்
शुचः எப்படிப்பட்ட கவலை
मा வேண்டாம். [கனம்,
सन्धार्यतां { உயிர்வைத்துக்கொண்
டு காலக்கழிக்கப்பட
ட்டும்.

पितुः திருதாதையின்
वचः கியமனத்தை
कृत्वा சரிவர செய்துமுடி
த்து,
वनवासात् வனவாஸத்தை விட்டு
पुनः மீனவும்
इह இங்கு
एष्यामि வந்துசேருவேன்.

त्वया मया च वैदेह्या लक्ष्मणेन सुमित्रया । पितुर्नियोगे स्थातव्यमेष धर्मस्सनातनः ॥

मया “அடியேனாலும்
वैदेह्या வைதேஹியாலும்,
लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணனாலும்,
सुमित्रया சூமித்திராதேவியா
ராலும்,
त्वया च தேவரீராலும்,
पितुः திருதாதைக்கு

नियोगे மனக்கொணுது நடக்
स्थातव्यं கிறதாகிய கடமைபில்
एषः ஆஸக்தி வைக்கப்பட
सनातनः இது [வேண்டியது.
தொன்று தொட்டு
வருகிற
धर्मः தருமம்.

अम्ब संहृत्य संभारान् दुःखं हृदि निगूह्य च । वनवासकृता बुद्धिर्मम धर्म्याऽनुवर्त्यताम् ॥

अम्ब { “அடியேனை பெற்று
संभारान् ஸதா புத்திரவரத்ஸ
संहृत्य ல்யத்துடன் வளர்த்
தருவிய அம்மா!
हृदि சரஸ்வதிரஸமுகங்களை
दुःखं च திருவுளத்தில் கொண்
निगूह्य டுவந்து,
हृदि ஹிருதயத்தில்
दुःखं च துயரமென்பதையே
निगूह्य முற்றிலும் விட்டொ
ழித்து,

मम எனது
वनवासकृता வனவாஸத்தால்
விளைகிற
धर्म्या { பித்ருவாக்யபரிபால
னமாகிற தருமத்தை
நன்குணிகக்காட்
டுகிறதாகிய
बुद्धिः பிரவர்த்தியானது,
अनुवर्त्यताम् தேவரீரால் ஆங்குகரிக்
கப்பட்டட்டும்.”

एतद्वचस्तस्य निशम्य माता सुधर्म्यमव्यग्रमविक्रवं च ।
मृतेव संज्ञां प्रतिलभ्य देशी समीक्ष्य रामं पुनरित्युवाच

॥ ५२ ॥

देवी	பெண்மக்களில் உத் தமிழாராகிய	अव्यग्रं च	{ திருவுனமுலத்தே அ னுஷ்டிக்கப்படுகிற
तस्य	அவரது		{ தென்பதை நன்கு விளக்கக்காட்டுகிற
माता	தாய்		{ அமாகிய,
एतत्	இந்த	वचः	{ திருவாக்கை,
		निशम्य	{ செனிக்கொண்டு,
		समीक्ष्य	{ பலபடியாய் தனக்கு ள்ளேயே கிந்தித்து
सुधर्म्यं	{ பித்ருவாக்யபரிபால னமாகித் தருமத் தின் பெருமையை நன்கு விளக்கக்காட் டுகிறதும்	पुनः	{ அப்படியும்,
		मृता इव	{ சற்றுநேரம் தன்ன றிவு இழந்தவனாகி
		संज्ञां	{ பர்களுையை
		प्रतिलभ्य	{ அடைந்து,
अविक्रवं	{ திருவுளத்தை சற்றே னும் சிதறவிடாதிரு க்கும் தன்மையை நன்கு விளக்கக்கா ட்டுகிறதும்,	रामं	{ ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து,
		इति	{ பின் வருமாறு
		उवाच	{ திருவாய்மலர்ந்தருளி னன்.

यथैव ते पुत्र पिता तथाऽहं गुरुः स्वधर्मेण सुहृत्तया च ।

न त्वाऽनुजानामि न मां विहाय सुदुःखितामहंसि गन्तुमेवम्

॥ ५३ ॥

पुत्र	“குழந்தாய்! { இம்மண்ணிலகில் ஒரு வன் அவனுக்கேற்ப ட்டதாயுள்ள கடமை களை செய்துமுடிப்ப தால் விளையும் தரும மொன்றைக்கொண்டு பத்திமையால், உனது திருகாதை, எப்படி அன்பிற்குப்பாத்திர மாய் வினங்குகின்ற ரோ,	तथा	அவ்வண்ணமே,
		अहं एव	நானும்
		त्वा	உனக்கு
स्वधर्मेण		अनुजानामि न	விடைகொடுக்கமாட் டேன்.
		एवं	இப்படி
सुहृत्तया		सुदुःखितां	{ மிக்கமனப்பெருந்து பரிதபித்துக்கொண் டிருக்கும்,
ते पिता		मां	என்னை
यथा		विहाय	திரஸ்கரித்துவிட்டு,
गुरुः च		गन्तुं	போவதற்கு
		अहंसि न	நீ உடன்படலாகாது.

किं जीवितेनेह विना त्वया मे लोकेन वा किं स्वधयाऽमृतेन ।

श्रेयो मुहूर्तं तव सन्निधानं ममेह कृत्स्नादपि जीवलोकात्

॥ ५४ ॥

கூழ்நூல்

“எல்லாரிடமிருக்கிற
தாசிய

जीवलोकात्

{ ஜீவ ! தம் ! க்களின் அ
னுஷ்டாஸமென்கிற
காரணத்தால்

इह

இவ்வூலகில்

मम

எனக்கு

तव

உனது

सन्निधानं अपि

பக்களிலேயே இருக்க
தல் ஒன்றுதான்

श्रेयः

{ எதற்கும் மேம்பட்ட
நாண மனத்திருப்பதி
யை விளைவிக்கிறதா
கிறது.

मुहूर्तं

ஒரு கிமிஷமெனும்

इह

இவ்வூலகில்

व्या विना

உன்னை விட்டுப்பிரிந்து

मे

எனக்கு

लोकेन

உலகமென்பதா யாமா கி

अमृतेन

நாக்குக்கு நுகிடாயுன்
ளதுமான

स्वधया वा

{ எனக்கென்று அளிக்
கப்படும் உணவினால்
தான்

किं

ஆவது என்ன?

जीवितेन

பிழைத்திருப்பதினால்

किम्

என்ன பிரயோஜனம்?

नरैरिवोल्काभिरपौह्यमानो महागजोऽध्वानमनुप्रविष्टः ।

भूयः प्रज्ज्वाल विलापमेनं निशम्य रामः करुणं जनन्याः

॥ ५५ ॥

ராம:

ஸ்ரீராமர்,

महागजः

பெரியயானை

नरैः

மனிதர்களால்

उल्काभिः

எரிப்பதங்களைக்

अपौह्यमानः

கொண்டு
தடைசெய்யப்படுகிற
தாமிருக்கையினும்

अध्वानं

தன் வழியே

अनुप्रविष्टः

செல்வது

इव

எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே

जनन्याः

தாயினது

एनं

இந்த

विलापं

ஆழுக்கையோடு வெளி
வந்த

करुणं

தென்னிய மொழியை

निशम्य

கேட்டு,

भूयः

அப்பவும்

प्रज्ज्वाल

{ மனநிலை குன்றுது
துணிவுகொண்டனேயே
இருந்துவிட்டனர்.

स मातरं चैव विसंशकल्पामार्तं च सौमित्रिमभिप्रतप्तम् ।

धर्मे स्थितो धर्ममुवाच वाक्यं यथा स एवार्हति तत्र वक्तुम्

॥ ५६ ॥

ச: ॥

அவரொருவர்தான்

विसंशकल्पां

{ தன்னிறைவு இழந்து
பைத்தியம் பிடித்த
வன்போலிருக்கும்

मातरं च

திருத்தரயாருக்கும்

आर्तं

மனம்நொந்து

अभिप्रतप्तं

நாக்குமுதும் வராகி
கொண்டிருக்கும்

सौमित्रि च

சக்திமணருக்கும்

तत एव

அந்த வாயத்தினும்

यथा वक्तुं

எதற்படித்தல்சொல்ல

अर्हति

சக்தியுடையவர்.

धर्मे

தருமமொன்றிலேயே

स्थितः

பற்றடையவராகிய

सः

அவர்

धर्म्यं

தருமத்தை நன்குவிள

वाक्यं

உக்காட்டுகிறதாசிய

उवाच

பின்வருந்திருவாக்கை

திருவாய் மலர்ந்தருளி

னார்.

अहं हि ते लक्ष्मण नित्यमेव जानामि भक्तिं च पराक्रमं च ।

मम त्वभिप्रायमसंनिरीक्ष्य मात्रा सहाभ्यर्दसि मां सुदुःखम्

॥ ५७ ॥

लक्ष्मण	“லக்ஷ்மண !	अभिप्रायं	தற்காலமனோபாவத்
ते	உனது		தை
नित्यं	இடைவிடாத	असंनिरीक्ष्य	கொஞ்சமேனுமுண
भक्तिं च	பக்தியையும்	मात्रा सह	தாயோடுகூட [ராம,]
पराक्रमं च	பாக்கிரமத்தையும்,	सुदुःखं	மிகவுட வஞ்சுதுகின்ற
	நான் உள்ளது உள்ள	मां हि	என்னையும்
अहं जानामि	{ படி சிந்தையில் வைத்	तु	இப்பொழுது
	திருக்கின்றேன்.	अभ्यर्दसि एव	இன்னுமதிகமாய்
मम	எனது		நீயும்வருத்துகின்றனை.

धर्मार्थकामाः किल तात लोके समीक्षिता धर्मभलोदयेषु ।

ते तत्र सर्वे स्युरसंशयं मे भार्येव वश्याऽभिमता सुपुत्रा

॥ ५८ ॥

तात	“குழந்தாய்!	किल	{ கிரந்தமாய் எழுதா
लोके	உலகில்		மல் பாரம்பர்யமாய்
धर्म- }	எந்த ஒரு தருமத்தி	ते सर्वे	{ கேழ்வித்யால்தெரிந்து
फलोदयेषु }	னின்று நான்கு புரு		கொண்டசங்கதிஇது.
	ஷார்த்தங்களும வி	तत्र	{ அவைகள் எல்லாம்
	ளைகின்றனவோ அ		அதன்பயனாய் அதா
	து பலித்து உதய	वश्या	{ வது அந்த தருமத்
	மரகும் வேளைகளில்	अभिमता	தின் பயனாய்,
धर्मार्थकामाः	{ தருமம், அர்த்தம், கா	सुपुत्रा	ஸ்வாநீணையான
	மம், என்று மூன்று	भार्या इव	விருப்பிற்கிடமான
	புருஷார்த்தங்களும		நற்புதல்வனைப்பெற்ற
समीक्षिताः	ப்ரத்தியக்ஷத்தில் கா	स्युः	மனைவி ஒருத்தி
	ணப்பட்டிருக்கின்றன.	मे	போலவே
		असंशयम्	ஒருவனுக்கு சித்திக்
			எனக்கு [கின்றன ;
			இதில் ஐயமில்லை.

यस्मिन् सर्वे स्युरसंनिविष्टा धर्मो यतः स्यात्तदुपक्रमेत ।

द्वेष्टो भवत्यर्थपरो हि लोके कामात्मता खल्वपि न प्रशस्ता

॥ ५९ ॥

यस्मिन्	“எதில் அதாவது எந்	असंनिविष्टाः स्युः	இல்லாமலிருக்கின்ற
	த ஒரு தருமத்தில்		னவோ,
	{ எல்லாமும் அதாவது	यतः	{ எதொன்றிலிருந்து அ
	தருமம், அர்த்தம்,		தாவது எந்த ஒரு
सर्वे	காமம் என்கின்ற	धर्मः तु	{ தருமத்திலிருந்து
	மூன்று புருஷார்த்		புருஷார்த்தங்களில்
	தங்களும்		முதலாவதாகிய தரு
			மமொன்றே

स्यात् हि
तत् खलु
उपक्रमे

लोके

अर्थपरः

விளைகிறதோ,
அதொன்றை மட்டும்
ஒருவர் எப்பவமனுஷ
டிக்கவேண்டும்.

உலகில்

{ அர்த்தம் சம்பாதிப்ப
தொன்றிலேயே மன
தை முற்றிலும் செ
லுத்திவிட்ட ஒருவன்

द्वेषः

भवति

कामात्मता

अपि

प्रशस्ता न

யாவருடைய வெறுப்
புக்கும் பாத்திரனாய்
ஆகின்றான்.

திருதிய புருஷார்த்த
மாகிற காமமொன்றி
லேயே பற்றுவைத்தி
ருக்கும் ஸ்வபாவ
மும்

புகழ்த்தக்கதன்று.

गुरुश्च राजा च पिता च वृद्धः क्रोधात्प्रहर्षाद्यदि वाऽपि मोहात् ।

यद्व्यादिशेत्कार्यमवेक्ष्य धर्मं कस्तं न कुर्यादनृशंसवृत्तिः

॥ ६० ॥

गुरुः च

वृद्धः

राजा च

पिता

क्रोधात्

प्रहर्षात्

मोहात् वा

यदि अपि

{ “யாவராலும் அவரிட
முன்ன உத்தமகுண
ங்கனாஸ் ||த்திமை
வைத்துக் கொண்
டாடப்படுவரும்,

ஸர்வசாஸ்திரங்களி
னும் நிகுணரும்,
சக்கிரவர்த்தியாராயு
மிருக்கும்

திருதாதை
கோபத்தாலோ
பெரு மகிழ்வினாலோ
மனத்துன்பத்தாலோ
எக்காரணத்தாலிருந்
தபோதிலும்

धर्मं च

अवेक्ष्य

यत् कार्यं
व्यादिशेत्

तं

अनृशंस-

वृत्तिः

कः

कुर्यात् न

{ எந்த ஒரு தருமத்திலி
ருந்து முதல் புருஷா
ர்த்தமாகிய தரும
மொன்று பாத்திரம்
விளைகிறதோ அந்த
ஒரு தருமத்தை மாத்
திரம்

ஸர்வவுமாய்க்
கொண்டு,
எந்த ஒரு கார்பத்தை
நியமித்தருளுகின்ற
அதை [எனோ
ஸன்மார்க்கத்திலேயே
நடப்பதை விருதமா
ய் பூண்டுள்ள
எவன்,
செய்துமுடிக்காதிருப்
பான்.

स वै न शक्नोमि पितुः प्रतिज्ञामिमामकर्तुं सकलां यथावत् ।

स ह्यवयोस्तात गुरुर्नियोगे देव्याश्च भर्ता स गतिः स धर्मः

॥ ६१ ॥

सः

पितुः

इमां प्रतिज्ञां

यथावत्

सकलां

अकर्तुं

शक्नोमि न

तात

सः

आवयोः वै

“அந்த நான்
திருதாதையின்
இந்தப் பரதிக்ஞையை
எப்படிப்பட்ட குறை
யுமற்றதாய்
முற்றிலும் பூர்த்திய
டைத்ததாய்
செய்யாதிருக்க
ஒப்பேன்.
குழந்தாய்!
அவர்
கம்மிகுவர்களுக்கும்

नियोगे

गुरुः

देव्याः च

सः

भर्ता

गतिः

धर्मः हि

सः

கட்டளைபிடுவதில்
ஸர்வாதிகாரமுமுடையவர்.

அன்னியாருக்கும்
அவர்
நியமனமளிக்கவுமதி
கதி. [காரமுடைய
எதொன்றிலிருந்து த
ருமமொன்று விளைகிற
தோ அந்த தருமமே உ
ருவெடுத்தவந்தவர்
அவர்.

तस्मिन् पुनर्जीवति धर्मराजे विशेषतः स्वे पथि वर्तमाने ।

देवी मया सार्धमितोऽपगच्छेत् कथं स्वदन्या विधवेव नारी

॥ ६२ ॥

स्वे	“தனது கடமையாய்	புன:	மற்றது எது எப்படி.
पथि	தருமநெறியில்		இருந்தாலென்ன.
वर्तमाने	சிறிதும் வழுவாது	देवी	பட்டமகிஷி
	ஒழுதுபவரும்	मया सार्ध	என்னோடுகூட
विशेषतः	முக்கியமாய்	अन्या विधवा	யாதோ ஒரு கணவனி
	{ தருமமொன்றையேஸ	नारी	ல்லாத கைம்பெண்
धर्मराजे	{ ரவவுமாய் கொண்ட ச	इव	போல்
	{ க்கிரவர்த்தியாகுமாகிய	कथंस्वित्	எவ்வாறு
तस्मिन्	அவர்	इतः	இக்கிருந்து
जीवति	உயந்திருக்கையில்	अपगच्छेत्	வெளிப்போகலாம்?

सा माऽनुमन्वस्व वनं व्रजन्तं कुरुष्व नः स्वस्त्ययनानि देवि ।

यथा समाप्ते पुनराव्रजेयं यथा हि सत्येन पुनर्ययातिः

॥ ६३ ॥

देवि	“அம்மா!	ययातिः	யயாதி என்ற யாஜர்ஷி
सा	அந்த தேவரீர்	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்
मा	எனக்கு		வண்ணமே,
वनं	காட்டிற்கு	पुनः	மீளவும்
व्रजन्तं	போவதற்கு	आव्रजेयं	நான் வந்துசேருவேன்.
अनुमन्वस्व	விடைகொடுத்தருள்	पुनः	ஆனதுபற்றி
	வீராக.	नः हि	எங்கள் எல்லோருக்
सत्येन यथा	சொன்னசொல் தவறா		கும்*
	தவண்ணமாயே	स्वस्त्ययनानि	ஆசீர்வாதங்களை
समाप्ते	காரியமுடிவு பெற்ற	कुरुष्व	செய்தருள்வீராக.
	மேல்		

[*எனக்கு என்று சொல்லாமல் எங்கள் என பஹுவசனத்தில் சொன்னமை யால் அர்ஷமெனவும் எனக்கு என்று அர்த்தம் சொல்வவேண்டும் என்கிறார் ஒரு வ்யாக்கியாதா. ஸக்ஷமணஸுக்கும் ப்ராட்டியாருக்கும் எனக்கும் என்கிறார் ஒருவர். இன்னுமொருவர் அம்மானது சொல்பீறி நடக்குமெனக்கும் அபசாரப்பட்டு என்னை காட்டிற்கனுப்பும் கைகேசிதேவியாரை உன்னிட்ட மற்றவர்களுக்கும் என்கிறார்.]

यशो ह्यहं केवलराज्यकारणान्न पृष्ठतः कर्तुमलं महोदयम् ।

अदीर्घकाले न तु देवि जीविते वृणोऽवराय महीमधर्मतः

॥ ६४ ॥

देवि	“அம்மா!	यशः	புகழை
अहं	நான்	पृष्ठतः कर्तुं	அசுட்டைசெய்ய
	{ தருமம், மோக்தம் இ	अलं न	ஒப்பேன்.
महोदयं	{ வ்விசண்டையும் அ	हि	ஆனபடியால்
	{ னிக்கிறதாகிய	अथ	இப்பொழுது

अदीर्घकाले	கொஞ்சகாலமிருங்கும்	केवलरात्र्य- कारणान् तु	} ராஜ்யத்தை ஸ்வல்ப மொன்றையே பெரி தாய் பாராட்டப்பட் டதால்
जीविते	வாழ்வில்		
अवरां	துச்சப்யோஜனத் தைத்தருகின்ற	अधर्मतः न वृणे	தர்மவிரோதமாய் நான் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டேன்.
महीं	பூமியை		

प्रसादयन्नरवृषभः स्वमातरं पराक्रमाज्जिगमिपुरेव दण्डकान् ।

अथानुजं भृशमनुशास्य दर्शनं चकार तां हृदि जननीं प्रदक्षिणम् ॥ ६५ ॥

पराक्रमात्	பார்க்காமத்தால்	अनुजं	தம்பிக்கும்
दण्डकान्	தண்டகாவனப்ரதேச ங்களுக்கு	भृशं	ஸர்வோ தீக்குஷ்ட மான
जिगमिषुः	பேரவதில் துணிவு கொண்ட	दर्शनं	தர்ம: னுஷ்டானம் இன்னதென்பதை
नरवृषभः	புருஷோத்தமர்	अनुशास्य	திருவாய்மொந்தருளி,
एव	இப்படியாய்	अथ	இப்பொழுது
स्वमातरं	தன் தாயை	जननीं	திருத்தாயை
प्रसादयन्	மனந்தேறச்செய்கின்	हृदि	ஹிருதயத்தன்
तां	அவருக்கும் [நவராய்]	प्रदक्षिणं चकार	வலம்செய்தருளினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3352

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 977

द्वाविंशः सर्गः—இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ २२ ॥

दैवप्रायव्यवर्णनम्—விதியின்வன்மையை சொல்லுது.

अथ तं व्यथया दीनं सविशेषमर्पितम् । श्वसन्तमिव नागेन्द्रं क्रोधविस्फारितेक्षणम् ॥
आसाद्य रामस्सौमित्रिं सुहृदं भ्रातरं प्रियम् । उवाचेदं स धैर्येण धारयन् सत्त्वमात्मवान् ॥

अथ	ஆனந்தரம்	व्यथया	மனச்சஞ்சலத்தால்
सः	அந்த	दीनं	பரிதபிக்கின்றவராய்.
आत्मवान्	விடுவகசாலிய: ஐய	अर्पितं	குற்றத்தை சுமரிக்க மனம் வராதவராய்
रामः	ஸ்ரீராமர்	क्रोधविस्फारितेक्षणं	கோபத்தால் விரிந்த கண்களுற்றவராகி
सत्त्वं	பிறவிடத்தமருணத்	नागेन्द्रं इव	ஸர்ப்பராஜனைப்போல்
धैर्येण	மனஅமைதியால்[தை	श्वसन्तं	பெருமூச்செறிந்து கொண்டிருந்தவரும்
धारयन्	நன்கு விளங்கக்காட்டு கின்றவராய்,		

प्रियं	எப்பொழுதும் மனம்	भ्रातरं	தம்பியுமான
सुहृदं	கோணாதவண்ணமாய்	तं	அந்த
	ஹிதத்தையே நாடிய	सौमित्रिं	ஸக்தமணரை
	வராய்	भावाद्य	கோக்கி,
सविशेषं	{ தமையனருக்கு சுஞ்ரு வைத செய்வதைவிட மேம்பட்டதெதுவு மொன்றுநிலை எனு ம் ஸ்வபாவவிசேஷ குணமுடையவரும்	इदं	பின்வருமாறு
		उवाच	திருவாய்மலந்தருளி னார்.

निगृह्य रोषं शोकं च धैर्यमाश्रित्य केवलम् । अवमानं निरस्येमं गृहीत्वा हर्षमुत्तमम् ॥
उपक्लृप्तं हि यत्किञ्चिदभिषेकार्थमद्य मे । सर्वं विसर्जय क्षिप्रं कुरु कार्यं निरत्ययम् ॥

क्षिप्रं	“தத்சூஷ்ணமே,	हर्षं	மனத்திருப்தியை
रोषं	சினத்தையும்	गृहीत्वा	அடைந்து,
शोकं च	மனச்சஞ்சலத்தையும்	मे	எனக்கு
निगृह्य	முற்றிலும் வென்று,	अभिषेकार्थं	பட்டாபிஷேகத்திற்கு
केवलं	{ சாதாரணமாய் ஜனங் களிடத்தில் உண்டா காததாகிய	उपक्लृप्तं	உரியதாகிய
धैर्यं	மனஅமைதியை	यत् किञ्चित् हि	எது ஒன்றோ அது
आश्रित्य	அடைந்து,	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
इमं	இந்த	विसर्जय	நீ திருணிகரிப்பாயாக.
अवमानं	அனாதானையை	अद्य	இப்பொழுது
निरस्य	{ சிந்தையில் நினைக்கவும் அனர்தறமென முற் றிலும் மறந்துவிட்டு,	निरत्ययं	{ ஸ்வபிரயோஜனமென் பதே எதுவுமில்லா ததாகிய
उत्तमं	ஸர்வோத்திருஷ்டமா கிய	कार्यं	தர்மானுஷ்டானத்தை
		कुरु	நீ ஏற்றுக்கொள்வா யாக.

सौमित्रे योऽभिषेकार्थे मम संभारसंभ्रमः । अभिषेकनिवृत्त्यर्थे सोऽस्तु संभारसंभ्रमः ॥

सौमित्रे	“ஸக்தமணு!	सः	அதே
मम	எனது	अभिषेक-	அபிஷேகத்தை விட்டு
अभिषेकार्थे	பட்டாபிஷேகவிஷயத் தில்	निवृत्त्यर्थे }	காட்டிற்கு செல்லும் விஷயத்தில்
संभारसंभ्रमः	பொருட்களை சேர்க்க உற்சாகம்	संभारसंभ्रमः }	பொருட்கள் சேர்ப்ப தில் உற்சாகம் விள க்கட்டும்.
यः	எதுவோ	अस्तु	

यस्या मदभिपेकार्थे मानसं परितप्यते । माता मे सा यथा न स्यात् सविशङ्का तथा कुरु ॥

मदभिपेकार्थे	“என்னுடைய பட்டா பிரேதகவிஷயத்தில்	सा	அவள்
यस्याः	எவளுடைய	यथा	எவ்வண்ணம்
मानसं	மனம்	सविशङ्का न	கொஞ்சமேனும் ஐயப் படாதவளாய்,
परितप्यते	நெரந்துகிடக்கின்ற	स्यात्	ஆகுவிளா,
मे	எனது [தோ அந்த	तथा	அவ்வண்ணம்
माता	தாய்மார்களில் ஒருத்தியாகிய,	कुरु	நீ நடக்கக்கடவை.

तस्याः शङ्कामयं दुःखं मुहूर्तमपि नोत्सहे । मनसि प्रतिसञ्जातं सौमित्रेऽहमुपेक्षितम् ॥

सौमित्रे	“ககந்தமண!	दुःखं	கஷ்டத்தை
तस्याः	அவளுடைய	मुहूर्तं अपि	ஒரு நிமிஷமும்
मनसि	மனதில்,	उपेक्षितं	பார்க்க
प्रतिसंजातं	இதுவிஷயத்தில் உண் டாபிருக்கிற	अहं	நான்
शङ्कामयं	{ மனோரதம் கைகூடு மேலா கூடாதோவெ னும் அவநம்பிக்கை பால் விளையும்,	उत्सहे न	சுதறிக்கமாட்டேன்.

न बुद्धिपूर्वं नाबुद्धं स्मरामिह कदाचन । मातृणां वा पितृर्वाऽहं कृतमल्पं च विप्रियम् ॥

मातृणां	“தாய்மார்களுக்கா வது	अबुद्धं च	அபுத்திபூர்வமாயும்
पितुः वा	தந்தைக்காவது	कृतं	செய்யப்பட்டிருக்கிற தென்பது
इह	இவ்வுலகில்	न	இல்லை.
कदाचन	ஒருக்காலும் எப்பொ ழுதாவது	अहं	நான்
विप्रियं	விருப்பமில்லாத தொ ழில்	बुद्धिपूर्वं वा	புத்திபூர்வமாய் என்
		अल्पं	என்னளவும் [ரூல்
		स्मरामि न	நினைக்கமாட்டேன்.

सत्यः सत्याभिसन्धश्च नित्यं सत्यपराक्रमः । परलोकभयाद्धीतो निर्भयोऽस्तु पिता मम ॥

नित्यं	“எப்பொழுதும்	परलोक-	} ஸுவர்க்கப்பராப்திக்கு உறாளி விளையுமென் கிற மனச்சஞ்சலத்தால் தத்தளித்துக்கொண் டிருக்கிறவருமாகிய எனது
सत्यः	உண்மையையே பேசு பவரும்,	भयात्	
सत्याभिसन्धः	சொல்லிய சொல் தவ றாதவரும்,	भीतः च	மம
सत्यपराक्रमः	{ எங்கும் தடைபடாத பராக்ரமத்தையுடை யவரும்,	पिता	திருதாதை
		निर्भयः	கவலையற்றவராய்
		अस्तु	ஆகவேண்டும்.

तस्यापि हि भवेदस्मिन् कर्मण्यप्रतिसंहते । सत्यं नेति मनस्तापस्तस्य तापस्तपेच माम् ॥

अस्मिन् “இந்த
कर्मणि காரியம்,
अप्रतिसंहते நிதூதத்தப்படாத கஷ்ட
த்தில்
सत्यं न ‘வாய்மை வழுவிய
போய்விட்டது’
इति என்று

तस्य अपि அவருக்கும்
मनस्तापः மனவருத்தம்
भवेत् உண்டாகும்,
तस्य அவருடைய
तापः हि மனவருத்தமே
मां च என்னையும்
तपेत् தவறிக்கும்.

अभिषेकविधानन्तु तस्मात्संहृत्य लक्ष्मण । अन्वगेवाहमिच्छामि वनं गन्तुमितः पुनः ॥

लक्ष्मण “லக்ஷ்மண !
तस्मात् ஆகையால்
तु இப்பொழுது
अभिषेकविधानं அபிஷேகக் கிரியையை
संहृत्य முற்றிலும் துறந்துவி
पुनः அதற்குப் திரும்பி [ட்டு,
इतः இங்கிருந்து

अन्वक् एव { ஸர்வாபிஷ்டம் பெற்ற
वண்ணमायं உள்ளம்
குளிர்த்தே
वनं गन्तुं காட்டிற்குப் போக,
अहं நான்
इच्छामि தீர்மானித்து விட்டேன்.

मम प्रवाजनादद्य कृतकृत्या नृपात्मजा । सुतं भरतमव्यग्रमभिषेचयिता ततः ॥ १२ ॥

नृपात्मजा “ராஜகுமாரியாகும்
अद्य இப்பொழுது [அவள்
मम எனக்கு
प्रवाजनात् வனவாஸம் ஏற்பட்
டுவிட்டதால்
ततः அக்காரணத்தால்

कृतकृत्या மனோரதம் கைகூடப்
பெற்றவளாகி
सुतं திருக்குமாரனாகிய
भरतं பரதனுக்கு
अव्यग्रं அனாயாஸமாய்
अभिषेचयिता பட்டாபிஷேகம்
பண்ணிவைப்பாள்.

मयि चीराजिनधरे जटामण्डलधारिणि । गतेऽरण्यं च कैकेय्या भविष्यति मनस्सुखम् ॥

मयि “நான்
चीराजिनधरे மரவுரி, மான்தோல்
தரித்து
जटामण्डलधारिणि தலைமயிரை சடையாக
செய்துகொண்டு,

अरण्यं காட்டிற்கு
गते च போனபிறகுதான்
कैकेय्या: கைகேயி அம்மனனுக்கு
मनस्सुखं மன அமைதி
भविष्यति உண்டாகும்.

बुद्धिः प्रणीता येनेयं मनश्च सुसमाहितम् । तं तु नार्हामि संक्षेपं प्रवर्जिष्यामि मा चिरम् ॥

तु “இவ்விஷயத்தில்
येन { எந்த ஒரு காரணத்
தால் (அதாவது பித்ரு
வாக்யபரீபாலனமென்
கிற காரணத்தால்)
इयं बुद्धिः இந்த நிச்சயமானது,
प्रणीता செய்யப்பட்டதோ,
मनः च மனமும்

सुसमाहितं அதி உற்சாகத்துடன்
तं அதை [இருக்கிறதோ,
संक्षेपं நிஷ்பிரயோஜனமாய்
செய்ய,
अर्हामि न நான் ஒப்பேன்
चिरं मा காலவினம்பங்கூடது.
प्रवर्जिष्यामि { நான் இதோ காட்டி-
ற்கு செல்ல பிரியா
ணமாகிவிட்டேன்.

कयं प्रकृतिसम्पन्ना राजपुत्री तथागुणा । ब्रूयात्सुप्राकृतेव स्त्री मत्पीडां भर्तृसन्निधौ ॥

प्रकृति- सम्पन्ना	}	“இயற்கையாய் நன்ன டக்கை, நற்குணம் பூர்த்தியாய் அமை யப்பெற்றவளாய், ராஜகுமாரியாய், யாவராலும் கொண் டாடப்பட்ட உத்தம குணங்களைப்பெற்று விளங்குமவள்,	सुप्राकृता	{ முற்றிலும் மட்டுமே யாதே அறியாத நிர க்ஷரகுணியான சா தாரண பெண்பிள்ளைபோலாகி பர்த்தாவின் முன்னி லையில்
राजपुत्री			स्त्री इव भर्तृसन्निधौ	
तथागुणा	{		मत्पीडां कयं	
ब्रूयात्				

यदचिन्त्यं तु तदैवं भूतेष्वपि न हन्यते । व्यक्तं मयि च तस्यां च पतितो हि विपर्ययः ॥

यत्	“எதொன்று, எப்படிப்பட்டவனா லும், ஸம்பவமாயிரு க்கும் கார்பங்களோக்கு, காரணங்கள் அறியமு டியாத வண்ணமாய் சராசரங்கள் எல்லாவ ற்றிலும் தடைபடுகிறதில் லையோ,	तत् तु दैवं	அதுதான் நச்வரச்செயல் என்பது*
अचिन्त्यं	{	हि व्यक्तं मयि च तस्यां च विपर्ययः पतितः	இதற்கு திருஷ்டாந்தம் பிரத்தியக்ஷத்தில் என்னிடத்திலும் அவளிடத்திலும் இடுக்கண் ஸம்பவித்துவிட்டது.
भूतेषु अपि हन्यते न			

कश्च दैवेन सौमित्रे योद्धुमुत्सहते पुमान् । यस्य न ग्रहणं किञ्चित्कर्मणोऽन्यत्र दृश्यते ॥

सौमित्रे	“லக்ஷ்மண !	दृश्यते न	ஏற்படுகிறதில்லையோ அந்த
यस्य	எந்த ஒரு	दैवेन	விதியோடு
कर्मणः	அனுபவத்திற்கு	पुमान्	மானிடன்
अन्यत्र	வேறு ஏதேனுமொரு காரணமாய்	कः च	எவன்தான்
ग्रहणं	மனதில் சமாதானம்	योद्धुं	எதிர்த்து போர்செய்ய
किञ्चित्	கொஞ்சமும்	उत्सहते	நினைப்பான்?

सुखदुःखे भयक्रोधौ लाभालाभौ भवाभवौ । यद्य किञ्चित्त्वाभूतं ननु दैवस्य कर्म तत् ॥

यत्	“எந்த ஒரு	किञ्चित्	கொஞ்சமும்
सुखदुःखे	இன்பத்திற்கோ துண் பத்திற்கோ, வ்யாதிக்கோ, கோபத் திற்கோ, வாபத்திற்கோ, நஷ்ட த்திற்கோ, பிறப்பிற்கோ, இறப் பிற்கோ,	तथाभूतं	{ காரணம் இன்னதெ ன கருதமுடியாது விளங்குகிறதோ, அதுதான் நச்வரச்செயலின் பயன் ; இது நிச்சயம்.
भयक्रोधौ		तत् च दैवस्य कर्म ननु	
लाभालाभौ भवाभवौ			

ऋषयोऽप्युग्रतपसो दैवेनाभिप्रचोदिताः । उत्सृज्य नियमांस्तीवान् भ्रश्यन्ते काममन्युभिः ॥

उग्रतपसः	{ "ஐம்புலன் களையும், வென்று கடுந்தவம் செய்கின்ற	तीवान्	செய்தற்கரிய
ऋषयः अपि	முனிவர்களும்,	नियमान्	நியமங்களை
दैवेन	விதியால்,	उत्सृज्य	தவிர்த்து,
अभिप्रचोदिताः	முற்றிலும் தாக்கப் பட்டவர்களாக	काममन्युभिः	காமக்ரோதங்களால்
		भ्रश्यन्ते	ப்ரவ்ஷ்டர்களாய்விடுகிறார்கள்.

असङ्कल्पितमेवेह यदकस्मात्प्रवर्तते । निवर्त्यारंभमारब्धं ननु दैवस्य कर्म तत् ॥ २४ ॥

इह	"இவ்வுலகில்	अकस्मात् एव	அகஸ்மாத்தாயே
आरब्धे	ஆரம்பிக்கப்பட்ட	प्रवर्तते	நேரிடுகிறதோ
आरम्भं	காரியத்தை	तत्	அது
निवर्त्य	தடைசெய்து மாறாக	दैवस्य	தெய்வத்தின்
असङ्कल्पितं	நெஞ்சர்ஐயும் நினைவாத	कर्म ननु	செயலெயன்றி வேறில்லை.
यत्	எது		

एतया तच्चया बुद्ध्या संस्तभ्यात्मानमात्मना । व्याहतेप्यभिषेके मे परितापो न विद्यते ॥

मे	"எனக்கு	बुद्ध्या	அறிவிலுளும்,
व्याहते	மறுத்துவிடப்பட்டதாகிய	आत्मना	ஸ்வபாவத் தன்மையா
अभिषेके	பட்டாபிஷேகவிஷயத்தில்,	आत्मानं	மனதில் [ஐயும்,
एतया	இத்த மேற்சொல்லிய	संस्तभ्य	உற்சாகமுண்டாகி
तच्चया	ஸர்வசாஸ்திரங்களின் ஸாரமான	परितापः अपि	மனச்சஞ்சலமென்பதே
		विद्यते न	உண்டாகவில்லை.

तस्मादपरितापः संस्त्वमप्यनुविधाय माम् । प्रतिसंहारय क्षिप्रमाभिषेचनिकीं क्रियाम् ॥

तस्मात्	"ஆதலால்,	क्षिप्रं	தட்சணமே
स्वं अपि	நீயும்,	आभिषेचनिकीं	பட்டாபிஷேக
मां	என்னை	क्रियां	முயற்சியை
अनुविधाय	அனுசரித்து,	प्रतिसंहारय	முற்றிலும் நிறுத்திவிடக்கடவை.
अपरितापः सन्	மனச்சஞ்சலத்திற்கிடங்கொடாதவனாகி,		

एभिरेव घटैस्सर्वैरभिषेचनसंभृतैः । मम लक्ष्मण तापस्ये व्रतस्नानं भविष्यति ॥ २५ ॥

लक्ष्मण	"லக்ஷ்மணா !	एभिः	இந்த
मम	எனக்கு	सर्वैः घटैः एव	எல்லா ஸ்ரீரணரும்பக் களைக்கொண்டே
तापस्ये	துறவிற அப்பியாச ஆரம்பப் பரகத்தியில்	व्रतस्नानं	ஸ்ரீவஸங்கல்பஸ்னான மானது
अभिषेचन-}	பட்டாபிஷேகத்தின்	भविष्यति	இப்பொழுதே நடைபெறட்டும்.
संभृतैः }	பொருட்டு கித்தமாய் வந்திருக்கின்ற		

अथवा किं ममैतेन राजद्रव्यमयेन तु । उद्धृतं मे स्वयं तोयं व्रतादेशं करिष्यति ॥ २८ ॥

राजद्रव्य- मयेन	}	“युवराजाவுக்கு உப யுத்தங்களாகிய மங்க ளத்திரவ்யங்களால், கலக்கப்பெற்றிருக் கிற, இதைக்கொண்டு எனது இப்பொழுதிய காரிய த்திற்கு அனுகுணமாய் விளங் குவதென்பது எப் படி?	अथवा	அனுகுணம்! பிராதெ ன்கிறபடியால்
एतेन मम तु		मे	எனது	
किं	{	व्रतादेशं	பூர்வஸங்கல்ப வைதீத க்கிரியைக்கு	
		स्वयं	அதற்கென்றே	
		उद्धृतं	உத்தேசித்துக்கொண் டுவரப்பட்டதாகிய	
		तोयं	நீர்த்தம்	
		करिष्यति	உபயோகப்படட்டும்.	

मा च लक्ष्मण सन्तापं कार्षीर्लक्ष्म्या विपर्यये । राज्यं वा वनवासो वा वनवसो महोदयः ॥

लक्ष्मण	“லக்ஷ்மண!	राज्यं वा	சக்கிரவர்த்தியாய் ஆ ளுகையென்பதும்
लक्ष्म्या:	ராஜ்யாதிகாரத்தோடு		சின்தையும் கார்ப்ப பொறுப்புமின்றி தே சம்தேசமாய் சஞ்சரி த்துவருகிற இவ்விர ண்டில்
विपर्यये	உரிமை ஒழிந்திருக் கும் விஷயத்தில்,	वनवासः वा	
सन्तापं	மனக்கேசத்ததை	वनवासः च	வனவாசம்தான்
मा कार्षीः	நீ அடையாதே;	महोदयः	மேலானது.

न लक्ष्मणास्मिन् खलु कर्मविधे माता यवीयसीति शङ्कितव्या ।

दैवाभिपन्ना हि वदत्यनिष्टं जानासि दैवं च तथाप्रभावम् ॥ ३० ॥

लक्ष्मण	“லக்ஷ்மண!	दैवाभिपन्ना	தெய்வத்தினால் ஏவப் பட்ட அவள்
अस्मिन्	இந்த	अनिष्टं	அனிஷ்டத்தை
कर्मविधे	கார்ப்பம் தடைபட்ட	वदति	இப்பொழுது விதித் தருளுகின்றாள்.
यवीयसी	இவைய [விஷயத்தில், தாய்	दैवं	கைவம்
माता	காரணபூதையாய் என் ளளவும் சந்தேகப்பட பாத்திரமாய் ஆகாள்.	तथाप्रभावं च	அத்தன்மையதாகிய மகிமையுடையதென
अतिशङ्कितव्या न	ஏனெனில்,	जानासि खलु	நியதியாயோ?
हि			

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे द्वाविंशः सर्गः ॥

त्रयोविंशः सर्गः—இருபத்திமூன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ २३ ॥

लक्ष्मणकोपः—லக்ஷ்மணரின் கோபம்.

इति ब्रुवति रामे तु लक्ष्मणोऽधिशिरा मुहुः । श्रुत्वा मय्यं जगामेव मनसा दुःखहर्षयोः ॥

रामे	ஸ்ரீராமர்	श्रुत्वा	செனிகொடுத்துக் கேட்டு,
तु	இவ்விஷயத்தில்	दुःखहर्षयोः	துக்கம், மகிழ்ச்சி இவ்விஷயத்திற்கும்
इति	இவ்வண்ணம்	मय्यं इव	நடுவில் நிலைபெராதவ சற்றுநேரம் [ராய்
ब्रुवति	அருளிச்செய்கையில்	मनसा	தானே
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	जगाम	ஆலோசனை செய்தார்.
अधःशिराः	தலைகுனிந்தவண்ண மேயிருந்துகொண்டு		

तदा तु बद्ध्वा भ्रुकुटीं भ्रुवोर्मध्ये नरर्षभः । निशश्वास महासर्पो विलस्य इव रोपितः ॥

नरर्षभः	புருஷோத்தமராகிய அரசர்,	भ्रुकुटीं	புருவத்தை
तदा तु	அதன்மேல் இப்பொ ழுது	बद्ध्वा	எற்றிவளைத்து
भ्रुवोः	நெற்றியின்	विलस्यः	பெட்டிக்குள் ளிருக்கிற
मध्ये	நடுவில்	रोपितः	சினங்கொண்ட
		महासर्पः इव	பெரிய சர்ப்பம்போல்
		निशश्वास	பெருமூச்செறித்தார்.

तस्य दुष्पतिवीक्षं तद्भ्रुकुटीसहितं तदा । बभौ क्रुद्धस्य सिंहस्य मुखस्य सदृशं मुखम् ॥

तदा	அப்பொழுது	दुष्पतिवीक्षं	பார்ப்பதற்கு பயங்கர
तस्य	அவரது	क्रुद्धस्य	சினங்கொண்ட [மாய்
मुखं	முகம்,	सिंहस्य	செங்கத்தினது
तद्भ्रुकुटीसहितं	அப்படி புருவத்து டன் கூடினதாய்	मुखस्य	முகத்திற்கு
		सदृशं	சமானமாய்
		बभौ	விளங்கிற்று.

अग्रहस्तं विधुन्वन्स्तु हस्तिहस्तमिवात्मनः । तिर्यग्ध्वं शरीरे च पातयित्वा शिरोधराम् ॥

अग्राक्षणा वीक्षमाणास्तु तिर्यग्भ्रातरमब्रवीत् ॥ ४ ॥

आत्मनः	தனது	तिर्यक् च	குறுக்காகவும்,
अग्रहस्तं	முன்கையை	पातयित्वा	விழ்த்தி
हस्तिहस्तं	யானையின் துதிக்கை	भ्रातरं	தமையனாரை
इव	போல் [யை	अग्राक्षणा	கடைக்கண்ணால்
विधुन्वन्स्तु	ஆட்டிக்கொண்டும்,	तिर्यक्	குறுக்காய்
शिरोधरां	கழுத்தை	वीक्षमाणः	பார்ப்பவராய்
शरीरं	சரீரத்தில் வீழாகவும்	तु	இதுவிஷயத்திலிப்படி
उध्वं	மேலாகவும்	अब्रवीत्	மொழிந்தார்.

अस्थाने संभ्रमो यस्य जातो वै सुमहानयम् । धर्मदोषप्रसङ्गेन लोकस्यानतिशङ्कया ॥

यस्य	“ப்ரக்யாதிபடைத்த தேவரீருக்கு	अयं	இப்பொழுது
धर्मदोष- प्रसङ्गेन	தர்மவிதிகளுக்கு அப வாதமேற்படுமென்கி ற காரணத்தாலும்,	जातः	உண்டாயிருக்கிற
लोकस्य अनति- शङ्कया	உலகத்தாருக்கு அதர்மானுவீடானங் களை தரும்மானுவீ டானங்களாய்க்கொ ள்ள இடங்கொடலா காது என்கிற கார ணத்தாலும்	सुमहान्	அதிப்பலமான
		संभ्रमः	அபினிவேசம், அல் லது வைரக்கியம்,
		अस्थाने वै	அபாத்திரங்களுக்கு சடுகொடுத்ததாய் ஆகுமே!

कथं ह्येतदसंभ्रान्तस्त्वद्विधो वक्तुमर्हति । यथा दैवमशौण्डीरं शौण्डीरं क्षत्रियर्षभ ॥ ६ ॥

क्षत्रियर्षभ	“சுத்திரியநாதியர்க ளின் அனுஷ்டானங் களில் திருணரென	स्वद्विधः	தேவரீரைப்போன்ற ஒருவர்,
शौण्डीरं	தலைமைபெற்று விளங் குபவமே!	अशौण्डीरं	சன்மார்க்கவழிமாறிய உபாயமாய் விளங் கும்,
असंभ्रान्तः	அந்தக்கரணமாகிய சித்தமென்பதை* சிதறவிடாதிருக்கும் தன்மைபடைத்த	दैवं यथा कथं हि एतत् वक्तुं अर्हति	தூர்த்தசையைப்பற்றி எப்படித்தான் இவ்வண்ணமாய் அருளிச்செய்ய கூடும்

[* மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்கிற நான்கிலுள் நிச்சயிக்குந்
தொழிலுடைய உட்கருவி.]

किं नाम कृपणं दैवमशक्तमभिशंससि । पापयोस्ते कथं नाम तयोः शङ्का न विद्यते ॥ ७ ॥

कृपणं	“அகியாயமாய் பொரு ளாசையால் வினைந் திருக்கிறதும்	ते	தேவரீருக்கு
अशक्तं	எளிதில் வெல்லமுடி வாததுமான	पापयोः	குற்றவாசிகளாகிய
दैवं	உபத்திரவத்தை	तयोः	அவ்விருவர்கள் விஷ யத்தில்
किं नाम	என்னகாரணத்தைக் கொண்டுதான்	शङ्का	அனியாயத்தில் புகுந் துவிட்டார்களெனும்
अभिशंससि	தேவரீர் கொண்டாடு கின்றீர்?	नाम	அனுமானங்கூட
		कथं	ஏன்
		विद्यते न	உண்டாகவில்லை?

सन्ति धर्मोपधाः श्रद्धणा धर्मात्मन् किं न बुध्यसे । तयोः सुचरितं स्वार्थं शाठ्यात्परिजिहीर्षतोः ।

धर्मात्मन्	"தருமா த்மா துவே ! அகத்திற்குகசடுகொ ண்டு புறத்தில் தரு மிஷ்டர்களாய்	परिजिहीर्षतोः	இல்லறமலிடிக்கத்தீர் மாளித்துவிட்ட
धर्मोपधाः		तयोः	அவ்விருவர்களுடைய
श्रद्धणाः	நடிக்கும் சாமர்த்திய சாலிகள்,	सुचरितं	{ தீர்காலோசனையின் உபயசம்மதமாகிய செயலென
सन्ति	இவ்வுலகில் ஸலிருக் கின்றார்கள்,	किं बुध्यसे न	{ ஏன் தேவரீர் திருவு ளம் பற்றாதிருக்கின் றீர்?
शाठ्यात्	வஞ்சகத்தால்		
स्वार्थं	தேவரீருக்குரியதை		

यदि नैवं व्यवसितं स्याद्वि प्रागेव राघव । तयोः प्रागेव दत्तश्च स्याद्वरः प्रकृतश्च सः ॥

राघव	"இராகுகுலத்தில் பிறந்தவரே !	दत्तः	கொடுத்துவிடப்பட்ட
तयोः	அவ்விருவர்களுடைய	सः वरः च	அந்த வரமும் [தாகிய
एवं	இப்படிப்பட்ட	प्राक् एव	இதற்கு முந்தியே
व्यवसितं	வஞ்சகஉடன்பாடு	हि	நிச்சயமாய்
स्यात् न यदि	இல்லை என்றால்,	प्रकृतः च	பெற்றுக்கொண்டுவிட ப்பட்டதாகவும்
प्राक् एव	முன்னரே	स्यात्	இருக்கும்

लोकविद्विष्टमारब्धं त्वदन्यस्याभिपेचनम् । नोत्सहे सहितुं वीर तत्र मे क्षन्तुमर्हसि ॥१०॥

वीर	"மஹாத்மா துவே ! உலகஜனங்களெல்லா ராலும் திரைக்கரிக்க ப்பட்டதும்,	अभिपेचनं	திருமுடிசூட்டிவைத்த
लोकविद्विष्टं		सहितुं	நடைபெற[வெண்பதை
आरब्धं	{ இப்பொழுதுபுதிதாய் ஆரம்பிக்கப்பட்டிரு க்கிறதமாகிய	उत्सहे न	அடியேன் ஒப்பேன்.
त्वदन्यस्य	தேவரீரின் நி மற்றொ ருவனுக்கு	तत्र	இதுவிஷயத்தில்
		मे	அடியேனுக்கு
		क्षन्तुं	என்கொடுக்க
		अर्हसि	தேவரீர் திருவுளமு வந்தருள்வீராக.

येनेयमागता द्वैधं तव बुद्धिर्पहामते । स हि धर्मो मम द्वेष्यः प्रसङ्गाद्यस्य मुह्यसि ॥११॥

महामते	"உதாரகுணமுடைய வரே !	प्रसङ्गात्	{ சுதிபட்டு பிற்பட்ட மனம் வராதிருக்கின் றமையால்
येन	எந்த ஒரு காரணத் தால்	मुह्यसि हि	தேவரீர் இப்பொழுது ஆசாபங்கமடைக்கி, அந்த [ன்றிரே பித்துவாய்ப்பரிபாட னமெனும் தர்மவிதி எனக்கு [யானது
तव	தேவரீரது	सः	
इयं	இப்பொழுதிய	धर्मः	அந்த [ன்றிரே பித்துவாய்ப்பரிபாட னமெனும் தர்மவிதி
बुद्धिः	நிச்சயமானது	मम	எனக்கு [யானது
द्वैधं	நேரோதிரிடையாய்	द्वेषः	{ உருவருப்பாயிருக்கி றது அல்லது அரு வாயிருக்கிறது.
आगता	விளங்குகிறதோ		
यस्य	எந்த மூன்றிற்கு		

कथं त्वं कर्मणा शक्तः कैकेयीवशवर्तिनः । करिष्यसि पितुर्वाक्यपधर्मिष्ठं विगर्हितम् ॥

கைகேயிவச- வர்தின:	} “கைகேயியும்மாள் சொ ன்னபடியெல்லாம் ஆ டிக்கொண்டிருக்கும் நிரு தரையின் தருமவிருத்தமாயிருக் கிறதும், உலகத்தாரால் “சீ சீ” எனும் நிக்தனைக்குப் பாத்திரமாயிருக்கிற துமான	वाक्यं	நியமனத்தை
पितुः अधर्मिष्ठं		कर्मणा	முயற்சியால்
विगर्हितं	शक्तः	मेघलवல்ல	திறமை யுடைய
	त्वं	तैवरी	தேவரீர்
	कथं	एनं	என்
	करिष्यसि	सोय्तामुदिक्क	செய்துமுடிக்க முய லுகின்றீர்?

यद्ययं किल्बिषाद्भेदः कृतोऽप्येवं न गृह्यते । जायते तत्र मे दुःखं धर्मसङ्गश्च गर्हितः ॥
तवायं धर्मसंयोगो लोकस्यास्य विगर्हितः ॥ १३ ॥

तव अयं धर्मसंयोगः	“தேவரீருடைய இப்பொழுதிய, தருமரனுஷ்டானமா னது	अयं भेदः गर्हितः	இப்போதிய இடைபூறு தீரஸ்கரிக்கப்பட வேண்டியது.
अस्य लोकस्य विगर्हितः किल्बिषात् कृतः धर्मसङ्गः च	இந்த உலகதுணத்திற்கு இனப்பமானது. அபராதத்தால் விளைந்திருக்கிறதும் தருமவிருத்தமாய் முன்ன	एवं न गृह्यते यदि अपि तत्र मे दुःखं जायते	இப்படியில்லையென்று தேவரீர் திருவுளத்தில் பற்றப்பட்டிருக்கிறது என்றாலும் இவ்விஷயத்தில் எனக்கு துக்கம் பொக்குகிறது.

मनसाऽपि कथं कामं कुर्यास्त्वं कामवृत्तयोः । तयोस्त्वहितयोर्नित्यं शत्र्वोः पित्रभिधानयोः ॥

पित्रभिधानयोः	{ “தாய்தந்தைகளென உரிமைப்பெயர் பூண் டவர்களாய் அக்கிரமவழியைப் பற்றியவர்களாய், மனம் போனபடியெல் லாம் நடக்கின்றவர்க ளாய் அபசாரத்தைச் செய் கின்றவர்களுமாயிய	तयोः	அவ்விருவர்களுடைய
अहितयोः		कामं	மனோரதத்தை
कामवृत्तयोः	अपि	तैवरी	தேவரீர்கூட
शत्र्वोः तु	कथं	एवंपि	எப்படி
	नित्यं	तद्विरक्कक्क	தவிர்க்கக்கூடாததாக
	मनसा कुर्याः	திருவுள்ளத்திலேற்று க்கொள்ளக்கூடும்?	

यद्यपि प्रतिपत्तिस्ते दैवी चापि तयोर्मतम् । तथाऽप्युपेक्षणीयं ते न मे तदपि रोचते ॥१५॥

तयोः	“அவ்விருவர்களு டைய	रोचते न	நியாயமாய் தோன்ற வில்லை
प्रतिपत्तिः	நியமனமானது	तथा अपि	எப்படியும்
दैवी च	தெய்வத்தின் செய	तत् अपि	அதையே
ते	தேவரின் [லென	ते	தேவரது
मतं	திருவுணப்பாக்கு	उपेक्षणीयं }	திருவுளத்தில் இன்
यदि अपि	அப்படியிருக்கும்	अपि }	னும் ஆராய்ச்சி செ
मे	அடியேனுக்கு		ய்யவேண்டியது.

विह्वो वीर्यहीनो यः स दैवमनुवर्तते । वीरास्संभावितात्मानो न दैवं पर्युपासते ॥१६॥

विह्वः	“அகஸ்மாத்தாய் ஓர் கஷ்டம் ஒருவனுக்கு ஸம்பவிக்குமாயின் அது நிவாரணமாய்ச் செய்யவேண்டியவை களை நிச்சயிக்க திற மையற்று சிந்தை கலங்கியவனாய்,	यः	எவனொருவனோ,
		सः	அவன்,
		दैवं	அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந்த கஷ்டத்தை
		अनुवर्तते	அனுபவிக்கின்றான்;
		संभावितात्मानः	எற்ற பிரதிகுணங்க ளையுடைய
वीर्यहीनः	அந்த கஷ்டத்தை வி லக்குவதற்கு வேண்டி யதாகிய சக்தியில்லா தவனாயிருக்கிறவன்,	वीराः	வீரர்கள் *
		दैवं	அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந் த ஓர் கஷ்டத்திற்கு
		पर्युपासते न	சுடுபடார்கள்.

[* மேற்கண்ட காரியங்களை வினாகாதவண்ணம் முடிக்கும் குணமாகிய “பா
காமம்” என்பதையும், அந்த சமயத்திற்கேற்றபடி சரியாய் ஓர் தொழிலை நிச்சயி
க்கும் குணமாகிய “விக்காமம்” அல்லது “மனோபலம்” என்பதையும், எதையும்,
எப்பவும் தருமவிதி வழுவாது செய்யும் குணமாகிய “தருமநிஷ்வம்” என்பதை
யும் படைக்கப்பெற்றவர்கள்.]

दैवं पुरुषकारेण यस्समर्थः प्रवाधितुम् । न दैवेन विपन्नार्थः पुरुषस्सोऽवसीदति ॥१७॥

पुरुषकारेण	“மனுவாயமுயற்சியால்	दैवेन	அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந் த இடையூறால்
दैवं	அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந் த ஓர் இடையூறை		மேற்கொண்ட காரியத் தை அதோடொழித் துவிட்டவனாகி
प्रवाधितुं	விலக்கிவிட	विपन्नार्थः	
समर्थः	சாமர்த்தியமுடைய		
यः	எவனொருவனோ [வன்	अवसीदति न	அதையமடைகிற வில்லை.
सः पुरुषः	அந்த மனிதன்		

द्रक्ष्यन्ति त्वद्य दैवस्य पौरुषं पुरुषस्य च । दैवमानुषयोरद्य व्यक्ता व्यक्तिर्भविष्यति ॥

दैवस्य तु	“அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந்த ஓர் இடையூறாக் குமராய்”	दैव- मानुषयोः	நச்வாச்செயல் அதாவது அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந்த ஓர் இடையூறினுடையவும் மானிடச்செயலினுடையவும
पुरुषस्य	ஒரு மனிதனுடைய	व्यक्तिः	நிஜஸ்வபாவமானது
पौरुषं च	முயற்சியின் தன்மை	व्यक्ता	உள்ளபடி.
अद्य	இப்பொழுது [யையும்]	अद्य	இப்பொழுது
द्रक्ष्यन्ति	“ஜனங்கள் பிரத்யக்ஷத்தில் கண்டறிந்து கொள்ளட்டும்.”	भविष्यति	விளங்கட்டும்.

अद्य मत्पौरुषहतं दैवं द्रक्ष्यन्ति वै जनाः । यदैवादाहतं तेऽद्य दृष्टं राज्याभिषेचनम् ॥१९॥

दृष्टं	“எற்களவே நிச்சயிக் கப்பட்டதாகிய	दैवं	“நச்வாச்செயலை (அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந்த இடையூறை)
ते	தேவரீரது	मत्पौरुषहतं	எனது மானிட முயற்சியால் மேற்கொள்ளப்பட்டு விட்டதாய்
राज्याभिषेचनं	ராஜ்யாபிஷேகமானது	जनाः	ஜனங்கள்
यदैवात्	எந்த ஒரு அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந்த இடை	अद्य वै	இப்பொழுதே
अद्य	இப்பொழுது [யூதல்]	द्रक्ष्यन्ति	கண்ணாக்கண்டு
आहतं	விண்ணப்பட்டதாய் விளங்குகிறதோ அந்த		களிக்கட்டும்.

अत्यङ्कुशमिवोद्दामं गजं मदबलोद्धतम् । प्रधावितमहं दैवं पौरुषेण निवर्तये ॥ २० ॥

अहं	“நான்	उद्दामं	முரட்டுத்தனமாய்
दैवं	அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந்திருக்குமிடையூறை	प्रधावितं	இஷ்டப்படி ஓடித் திரிகின்ற
पौरुषेण	மானிடமுயற்சியால்	गजं	ஓர் யானையை
अत्यङ्कुशं	அங்குசத்திற்கடக்காததாய்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
मदबलोद्धतं	மதத்தாலும் பலத்தாலும்செருக்குகொண்ட	निवर्तये	அடக்கிவிடுகின்றேன்.

लोकपालास्समस्तास्ते नाद्य रामाभिषेचनम् ।

न च कृत्स्नास्त्रयो लोका विहन्त्युः किं पुनः पिता

॥ २१ ॥

राम	“யாவருக்குமபிரமராய் விளங்குபவரே!	विहन्त्युः न	வேண்டாமெனும் மறு சொல்லை சொல்ல மாட்டார்கள்.
ते	தேவரீரது	पिता	திருதாதை ஒருவர்
अभिषेचनं	திருவபிஷேகத்திற்கு	अद्य	இப்பொழுது
लोकपालाः	அஷ்ட திப்பரலர்கள்	न	வேண்டாமென
समस्ताः	எல்லோரும்	किं पुनः	“என்ன காரணத்தைக் கொண்டு சொல்லக்கூடும்?”
वयः लोकाः	முன்றுலகஜனங்கள்		
कृत्स्नाः च	எல்லோருமே		

यैर्विवासस्तवारण्ये मिथो राजन् समर्थितः । अरण्ये ते विवत्स्यन्ति चतुर्दश समास्तथा ॥

राजन्	“என் னுயனே !	ते	ஆவர்கள்
यैः	எவர்களால்	तथा	தப்பாமலே
मिथः	ரஹஸ்யத்தில் கூடி துர்பயோஜனை செய்து	चतुर्दश समाः	பதினான்கு வருஷம் கன்
तव	தேவரீருக்கு	अरण्ये	அரண்யத்தில்
अरण्ये	அரண்யத்தில்	विवत्स्यन्ति	காணம்செய்யக் கடவர்கள்.
विवासः	வாஸித்தல்		
समर्थितः	கட்டினையிடப்பட்ட குக்கிறதோ		

अहं तदाशां छेत्स्यामि पितुस्तस्याश्च या तव । अभिषेकविघातेन पुत्रराज्याय वर्तते ॥

तत्	“ஆதலால்	वर्तते	எண்ணங்கொண்டிருக்க கிருமோ
या	எவள்	तस्याः च	அவளுடையவும்
तव	தேவரீரது	पितुः च	திரு தாதையினுடைய
अभिषेक- विघातेन }	பட்டாபிஷேகத்தைத் தடைசெய்துவிட்ட மையால்	आशां	பேராசையை [யவும்]
पुत्रराज्याय	புத்திரனுக்கு ராஜ்யத்தி காரம் கிடைப்பதற்கு	अहं	நான்
		छेत्स्यामि	அடியோடு கத்திரித்து விடுகிறேன்.

महलेन विरुद्धाय न स्वादैवबलं तथा । प्रभविष्यति दुःखाय यथोद्यं पौरुषं मम ॥ २४ ॥

महलेन	மஹேனையத்தைக் கொண்டு	दुःखाय	கொடுமை விளைவிப்ப
मम	எனது	यथा	எவ்வளவு [தற்கு]
उद्यं	எதற்கும் சலியாத	प्रभविष्यति	சுடாய் விளக்குமோ
पौरुषं	ஆண்மையானது	तथा	அவ்வளவு
विरुद्धाय	கட்டி கைப்பட்டதாய்	दैवबलं	சகலாச்செயலின் கொ
		स्यात् न	விளங்காது. [டுமை]

ऊर्ध्वं वर्षसहस्रान्ते प्रजापाल्यमनन्तरम् । आर्यपुत्राः करिष्यन्ति वनवासं गते त्वयि ॥

एयि	தேவரீர்	आर्यपुत्राः	தேவரீரது திருக்கு மாரர்கள்
वर्षसहस्रान्ते	எத்தனையோ ஆயிர வ ர்ஷங்களின் முடியில்	प्रजापाल्यं	சக்கிரவர்த்தி அதிகா ரத்தை
वनवासं	வாணப்ரஸ்தாசர் மத்தை	करिष्यन्ति	வலிக்கக்கடவர்கள்.
गते ऊर्ध्वं	அடைந்த பிற்பாடு		
अनन्तरं	தருமனிதிப்படியே *		

[* “சக்கிரவர்த்தியாய் ஆகிறது முந்தி சக்கிரவர்த்தியாகிருந்தவனின் ஜ்யேஷ்டபுத்திரன்தான் எனும் தருமனிதிப்படியே]

पूर्वराजर्षिबृत्त्या हि वनवासो विधीयते । प्रजा निक्षिप्य पुत्रेषु पुत्रवत्परिपालने ॥ २६ ॥

புலேபு	"புதல்வர்கனிடத்தில்,	पूर्वराजर्षि- बृत्त्या }	நமதுமுன்னோர்களா ன ராஜர்வழிகளின் அ னுஷ்டானப்படியே
प्रजा:	பிரஜைகளை	निक्षिप्य	ஒப்பித்துவிட்டு, அதன்மேல்,
पुत्रवत्	பிள்ளைகளைப்போல வே,	वनवासः हि	வானப்ரஸ்தாச்சரமம் என்பதே
परिपालने	ரஹிக்கும்கார்யத்தில்,	विधीयते	நினைக்கத்தக்கது.

स चेद्राजन्यनेकाग्रै राज्यविभ्रमशङ्कया । नैवमिच्छसि धर्मात्मन्नाज्यं राम त्वमात्मनि ॥
प्रतिजाने च ते वीर मा भूवं वीरलोकभाक् । राज्यं च तव रक्षेयमहं वेलेव सागरम् ॥

वीर	"எதையும் செய்துமு டிக்கவல்லவனவும், பரிசுத்தமும் த்தியென வும்,	वेत्	என்கிற பசுநத்தில்
धर्मात्मन्		अहं	அடியேன்
राम	யாவராலும் கொண் டாடப்படுபவனே !	तव	தேவரீரது
सः	அந்த	राज्यं च	ராஜ்யம் முழுவதை யும்
त्वं	தேவரீர்,	सागरं	சமுத்திரத்தை
राजनि	சக்கிரவர்த்தியார்	वेला	கரை
एवं	இவ்வளவு	इव	எவ்வண்ணமோ அங் வண்ணமே
आत्मनि	தேவரீரிடத்தில்	रक्षेयं	பாதுகாத்துவருவேன்.
अनेकाग्रै	{ சஞ்ஜமன மனத்தை யுடையவராக இருக் கையில்	वीर- लोकभाक् }	தருமவீரர்களுக்கு உரியவோகமாகிய ஸ்வர்கலோகத்திற்கு உரிமையுடையவனாக
राज्यविभ्रमशङ्कया	ராஜ்யம் நிலையாதென் கிற சங்கையால்,	मा भूवं च	அடியேனாகமாட்டேன் என்கிற காரணத்தால்,
राज्यं	ராஜ்யத்தை	ते	தேவரீருக்கு
इच्छसि न	ஏற்றுக்கொள்ளாதிரு க்கின்றீர்,	प्रतिजाने	வஞ்சினம் செய்து கொடுக்கிறேன்.

मङ्गलैरभिषिञ्चस्व तत्र त्वं व्यापृतो भव । अहमेको महीपालानलं वारयितुं वलात् ॥

त्वं	"தேவரீர்	भव	தேவரீர் விளங்குவீர்.
मङ्गलैः	மங்களகரமாகிய தீர்வ் யங்களைக்கொண்டு	अहं एकः	அடியேனொருவனே
अभिषिञ्चस्व	{ பட்டாபிஷேகஞ்செய் துகொள்ள திருவுள முலக்கக்கடவீராக.	वलात्	ஆண்மையால்
तत्र	இதில்	महीपालान्	வேந்தர்களை
व्यापृतः	நிலையாய் வன்றிவிட் டவராக	वारयितुं	புறங்காட்டி ஓடச் செய்ய
		अलम्	போதும்

न शोभार्थाविमौ बाहू न धनुर्भूषणाय मे । नासिराबन्धनार्थाय न शराः स्तम्भहेतवः ॥
अमित्रदमनार्थं मे सर्वमेतच्चतुष्टयम् ॥ ३१ ॥

मे "எனது
இவ்விரண்டு
கைகளும்
शोभार्थं न அழகுக்காக இருக்க
வில்லை.
धनुः கில்
भूषणाय அலங்காரம் செய்வ
திற்பொருட்டு
न அன்று.
असि: வான்
आबन्धनार्थाय { ஒப்பனை ஆபரணமாய்
விளங்குவதிற்பொ
ருட்டு

न அன்று.
शरा: பாணங்கள்
स्तम्भहेतवः { ஊன்றி நடக்கும் கோ
ல்களின் பரயோஜன
முடையவைகளாக
இல்லை.
मे எனக்கு
एतत् இந்த
चतुष्टयं நான்கும்,
सर्वं எல்லாமும் தனித்த
नियாயும்,
अमित्रदमनार्थम् சத்ருக்களை வெல்வத
ற்காக இருக்கின்றன.

न चाहं कामयेत्यर्थं यः स्याच्छत्रुर्मतो मम । असिना तीक्ष्णधारेण विधुच्चलितवर्चसा ॥
प्रगृहीतेन वै शलुं वज्रिणं वा न कल्पये ॥ ३२ ॥

अहं "அடியேன்
मम அடியேனுடைய
अर्थं கொடிய
शलुः சத்ருவாக
मतः ஏற்பட்டவனாய்
यः எனன்
स्यात् च ஆகிருமேனே அவனை
कामये न உயிருடனிருக்கப்
பொறுக்கமாட்டேன்.
शलुं சத்ருவாக இருப்ப
வனை

वज्रिणं वा தேவேந்திரனாகத்தா
ளிஞர்தபோதிலும்
तीक्ष्णधारेण கூரக்கிண முனையுள்
* னதும்
विधुच्चलितवर्चसा பளபளவென மின்ன
லைபோல் மின்னுவதும்
प्रगृहीतेन वै கையிலெந்தி வைத்தி
ருக்கிறதமான
असिना வானால்
कल्पये न அப்புறம் போகவிட
மாட்டேன்.

खड्गनिष्पेषनिष्पिष्टैर्गहना दुश्चरा च मे । हस्त्यश्वनरहस्तोरुशिरोभिर्भविता मही ॥ ३४ ॥

मही "மூமி
मे எனது
खड्गनिष्पेषनिष्पिष्टैः வாளினால்வெட்டுண்டு
சிதறிக்கிடக்கின்ற
हस्त्यश्वनर- } யானைகளுடையவும்,
हस्तोरुशिरोभिः } குதிரைகளுடையவு
प, के, शर्करा, कण्ठ

டையவும், கைகள்,
கால்கள், தலைகள்
இவைகளால்
दुश्चरा च நடப்பதற்கிடமில்லாத
வண்ணமாய்
गहना நிரம்பியதாய்
भविता ஆகப்போகிறது.

खङ्गधाराहता मेऽद्य दीप्यमाना इवाद्रयः । पतिष्यन्ति द्विषा भूमौ मेघा इव सविद्युतः ॥

दीप्यमाना:	ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கும்	इव	போலவுமிருக்கின்றவைகளுமான
अद्रयः	மலைக்குன்றுகள்	द्विषा:	யாணிகள்
इव	போலிருக்கின்றவைகளும்	अद्य	இப்பொழுது
सविद्युतः	மின்னற்கொடிகளுடன் கூடிய	मे	எனது
मेघा:	மேகங்கள்	खङ्गधाराहता:	வாளின் நுணியால்வெட்டுண்டவைகளாய்
		भूमौ	தரையில்
		पतिष्यन्ति	விழப்போகின்றன.

बद्धगोधाङ्गुलित्राणे प्रगृहीतशरासने । कथं पुरुषमानी स्यात्पुरुषाणां मयि स्थिते ॥३६॥

मयि	நான்	स्थिते	போர்க்களத்தில் நிற்கையில்
बद्धगोधाङ्गुलि- त्राणे	உடம்புத்தோலினால் செய்யப்பட்ட கவசங்களை கைவிரல்களில் தரித்தவனாய்,	पुरुषाणां	மனிதர்களுக்குள்
		पुरुषमानी	{ எதிர்க்கவல்ல ஆண்மையிருக்கிறதென்னும் எண்ணமுடைய
प्रगृहीतशरासने	கோதண்டத்தை கைமீலேந்தியவனாய்	कथं	எப்படி
		स्यात्	உண்டாகும்.

बहुभिश्चैकमत्यस्यभेकेन च बहुजनान् । विनियोक्ष्याम्यहं बाणान् नृवाजिगजर्मसु ॥३७॥

अहं	“நான்	बहुभिः	ஆனைகங்களால்
बाणान्	பாணங்களை	एकं च	ஒருவனையும்
नृवाजिगज- मर्मसु	{ வீரர்களுடையவும், குதிரைகள், யானைகள், இவைகளுடையவும் உயிர்நிலைங்களில்	एकेन	ஒன்றால்
		बहून्	பல
अत्यस्यन्	கடுமையாய் எறிகின்றவனாய்	जनान् च	ஜனங்களையும்
		विनियोक्ष्यामि	ஒழித்துவிடப்போகின்றேன்.

अद्य मेऽस्त्रप्रभावस्य प्रभावः प्रसरिष्यति । राज्ञश्चाप्रभुतां कर्तुं प्रभुत्वं तव च प्रभो ॥३८॥

प्रभो	“என் னுய்யனே!	कर्तुं च	செய்துமுடித்தபின்னர்
अद्य	இப்பொழுது	मे	எனது
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு	अस्त्रप्रभावस्य	அஸ்திரபயிற்சியின் பெருமையினது
अप्रभुतां	அரசாளுகையை விலக்கும் காரியத்தையும்	प्रभावः	பரதாபம்
तव	தேவரீருக்கு	प्रसरिष्यति	எக்கும் பரவி விளங்கப்போகிறது.
प्रभुत्वं च	அரசாக்கி நிலைக்கச்செய்யும் காரியத்தையும்		

अद्य चन्दनसारस्य केयूरामोक्षणस्य च । वसूनां च विमोक्षस्य सुहृदां पालनस्य च ॥

अनुरूपाविमौ बाहू राम कर्म करिष्यता । अभिषेचनविघ्नस्य कर्तृणां ते निवारणे ॥३९॥

राम	“அடியார்களுக்கும் மெய்யரே!	अनुरूपौ	இதுவரைமீட்டையோ கப்படுத்தப்பட்டுவந்த
चन्दन- सारस्य }	உயர்ந்த சந்தனைக்கு ழம்பை பூசி கொள் ளும் காரியத்திற்கும்	श्मौ बाहू अथ ते अभिप्रेचनविग्रस्य	இவ்விரண்டு கைக இப்பொழுது [ளும் தேவரீருடைய பட்டாபிஷேக விக்கினை த்திற்கு
केयूरामोक्षणस्य च	தேர்வளைகளை ஆணி யும் காரியத்திற்கும்	कर्तृणां निवारणे	கத்தாக்களுடைய பூண்டின் றி ஒழிவடை யும் விஷயத்தில்
वसूनां विमोक्षस्य च	பொருள்களுடைய தானங்கொடுக்கும் காரியத்திற்கும்	कर्म करिष्यतः	செய்யவேண்டிய காரி யத்தை செய்யப்போகின்றன.
सुहृदां पालनस्य च	ஸ்னேகிதர்களுக்கு உதவிபுரியும் காரியத் திற்கும்		

ब्रवीहि कोऽद्यैव मया वियुज्यतां तवासुहृत्प्राणयशःसुहृज्जनैः ।

यथा तवेयं वसुधा वशे भवेत्तथैव मां शाधि तवास्मि किङ्करः ॥ ४१ ॥

तव	“தேவரீரது	वियुज्यतां	விட்டுப்பிரியவேண்டும்
किङ्करः अस्मि	{ குற்றேவல்களை பத்தி தலைக்கொண்டு செய் யும் தொண்டறான ஆ இப்பொழுது [டியேன் தேவரீருக்கு அபசாரப்பட்டுவிட் ளவன் [டவன் என்னால் உயிராலும், புகழா லும், பந்துக்களால்	ब्रवीहि इयं वसुधा एव तव वशे यथा भवेत् तथा मां एव शाधि	தேவரீர் அருளிச் இந்த [செய்வீராக. உலகமுழுவதும் தேவரீரது வசத்தில் எவ்விதமிருக்குமோ அவ்வண்ணமே [க்கே அடியேன் ஒருவனு- தேவரீர் கட்டளைசெய் தருளக்கடவீர்.

विमृज्य बाष्पं परिसान्त्व्य चासकृत् स लक्ष्मणं राघववंशवर्धनः ।

उवाच पित्र्ये वचने व्यवस्थितं निबोध मामेव हि सौम्य सत्यथे ॥ ४२ ॥

राघववंशवर्धनः	ரகுலத்தை விளங் அவர் [கவைக்கின்ற லக்ஷ்மணரை கடாக் கண்ணிரை [த்து, திருக்கரத்தினால் து பலவாராய் [டைத்து ஊர்தோபதேசம் செய் தருளிக் தேற்றி அத ன்பின்னர், பின்வருமாறு திருவா ய்மலர்ந்தருளினார்.	सौम्य पित्र्ये वचने	“புண்பா த்மரே! திருதாதையின் மனம் கொணுது நடக் கும் விஷயத்தில் { எல்லா தர்மமுமடங்கி இருக்கிறதென்றும் கருமனிடில் வ்யவஸ்திதே றி முழுசம்பிக்கை கொ ண்டவனாக மா் நிவோத எனனை சரியாய் அறிவக்கடவாய்”.
सः			
लक्ष्मणं			
बाष्पं			
विमृज्य			
असकृत्			
परिसान्त्व्य च			
उवाच			

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे त्रयोविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3424

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1069

चतुर्विंशः सर्गः—இருபத்திரான்காவது ஸர்க்கம் ॥ २४ ॥

कौसल्याप्रतिबोधनम्—கௌஸல்யாதேவிக்கு உபதேசிப்பது.

तं समीक्ष्य त्ववहितं पितुर्निर्देशपालने । कौसल्या वाण्यसंरुद्धा वचो धर्मिष्ठमब्रवीत् ॥

கௌசல்யா	கௌஸலாதேவியார்	அவहितம்	{ இனி தடுப்பதில் பயன்படாதெனும் நினைவில் உறுதிக்கொண்டிருப்பவராய்
த	அவரை	சமீட்ச்ய	
தர்மிஸ்தம்	எவரினும் மேம்பட்ட தர்மமும், தீயாய்	வாண்யசர்ருதா	நன்குணர்ந்து, விசம்பி விசம்பி அழுதுகொண்டு
பிது:-	{ பித்ருவாக்கிய பரிபாலனத்திலேயே	வச:	பின்வரும் மொழியை
நிர்देशपालने तु		அவ்வித்	மொழிந்தான்.

अदृष्टदुःखो धर्मात्मा सर्वभूतप्रियंवदः । मयि जातो दशरथात्कथमुञ्छेन वर्तयेत् ॥ २ ॥

அதர்ஸ்தா	“தசாதசக்கிரவர்த்தியாரால்	சர்வபூத-பிரியவத:	{ எல்லா அடியவர்களுக்கும் ஸ்ரீதத்தையே உபதேசிக்கின்றவனுமாகிய இவன்
மயி	என்னிடத்தில்	உண்	
जातः	பிறந்தவனின்.	கதம்	உஞ்சலிக்குத்தியால்
अदृष्टदुःखः	கஷ்டமென்பதையே கண்டிராதவன் ;	வர்தயேத்	பிழைத்திருப்பான் ?
धर्मात्मा	தர்மஸ்வரூபியாய்		

यस्य भृत्याश्च दासाश्च मृष्टान्यन्नानि भुञ्जते । कथं स भोक्ष्यते नाथो वने मूलफलान्ययम् ॥

யச	“எவனுடைய	ச:	அந்த
भृत्याः च	ஏவண்களும்,	अयं	இந்த
दासाः च	அடுத்தவர்களும்,	नाथः	நாதன்
मृष्टानि	மிகச் சிறந்த	वने	காட்டில்
अन्नानि	அன்னங்களை	मूलफलानि	வேர்களுையும் பழங்க
भुञ्जते	உண்டுக்கொண்டிருக்கிறார்களே,	कथं	எப்படி [னையும்]
		भोक्ष्यते	உண்பான் ?

क एतच्छ्रद्धेच्छ्रुत्वा कस्य वा न भवेद्भयम् । गुणवान्दयितो राज्ञो राघवो यद्विवास्यते ॥

गुणवान्	{ “நற்குணமும், நற்செய்யுமுடைய குணத்தியாய்,	विवास्यते यत्	காட்டிற்கு ஓட்டப்படுகின்றனென்றால்
राज्ञः		एतत्	இதை
	சக்கிரவர்த்தியாருடைய	श्रुत्वा	கேட்டு,
		कः	எவன்
दयितः	{ அத்தியந்த அன்பிற்கு பாத்தியாய் விளங்கிய	अद्वेत्	நம்புவான் ?
राघवः		कस्य वा	எவனுக்குத்தான்
	சீராமன்,	भयं	அச்சம்
		भवेत् न	தோற்றது ?

नूनं तु बलवांल्लोके कृतान्तस्सर्वमादिशेत् । लोके रामाभिरामस्त्वं वनं यत्र गमिष्यसि ॥

राम	"ஸ்ரீராம!	यव	என்கிற காரணத்தால்
लोके	உலகில்,	लोके	உலகில்
अभिरामः	ப்ரியஞ்ஞன அதாவது யாவருக்கும் அபிரா	सर्व	எல்லாவற்றையும்,
त्वं तु	நீயே[மனம் விளக்கும்,	कृतान्तः	விதியென்பது *
वनं	வனவாஸத்தை	बलवान्	எதற்கு மேம்பட்ட வலுக்கொண்டதாய்,
नूनं	இப்பொழுது [ன்றாய்,	आदिशेत्	முடிக்குகின்றது.
गमिष्यसि	அனுபவிக்கப்போகி-		

[* பூர்வஜன்மத்தின் கிருத்யங்கரின் பயனுப் தப்பாது அனுபவித்தே தீரவேண்டியதாய் தெய்வத்தால் விதித்தருளப்பட்டதாகிய "விதியென்பது".]

अयं तु मामात्मभवस्तवाददर्शनमारुतः । विलापदुःखसमिधो रुदिताश्रुद्वुताहुतिः ।

चिन्ताबाष्पमहाधूमस्तवाददर्शनचित्तजः ॥ ६ ॥

कर्शयित्वाऽधिकं पुत्र निष्वासायाससंभवः । त्वया विहीनामिह मां शोकाग्निस्तुलो महान् ।

प्रधक्ष्यति यथा कक्षं चित्रभानुर्हिमालये ॥ ७ ॥

पुत्र	"குழந்தாய்!	विलापदुःख-	ப்ரஸாதிப்பதாலுண்
इह	இவ்வுலகில்	समिधः	டாகும் தயாமெ
त्वया विहीनां	உன்னை விட்டுப்பிரிந்த		னும் ஸமித்து அதா
मां	எனக்கு		வது ஒமவிறகையு
तव	உன்னை	रुदिताश्रु-	டையதாய்,
अदर्शन-	கண்முன் பாராமை	द्वुताहुतिः	பெருக்கிவிடும் கண்
चित्तजः	யால் உள்ளத்தினுள்		னிரென்றம் ஹேறா
	விளைந்ததும்,		ம் ஆறுநீ ஆறுத
आत्मभवः	{ மனதிலேயே ஸ்திர	चिन्ताबाष्प-	ஒன்றையே சித்தித்து
	மாய்க் குடி கொண்டு	महाधूमः	மனக்கவலை கொண்
	விட்டதும்,		டிருப்பதால் விளையு
अनुलः	பொறுக்கமுடியாத		ம் மனக்கொதிப்பெ
	தாய்		னும் மிகுந்த புகை
महान् तु	அதிகம் கடுமையாயுமி	निष्वासायास-	யையுடையதாய்,
अयं	இந்த [ருக்கிறதான	संभवः	கெட்டுயர்ப்பினாலுண்
शोकाग्निः	சோகமெனுந்தீயா		டாகும் ஆயாசத்தி
मां	என்னை [னது		னால் தூண்டி வளர்க்
अधिकं	மிகவும்	हिमालये	கப்பட்டதாய்[ரின்பு
कर्शयित्वा	மெலியச்செய்து	चित्रभानुः	பவிக்காலம் நீங்கின-
तव	உனக்கு	कक्षं	காட்டுத்தீயானது
अदर्शनमारुतः	அனாதானையெனும்	यथा	செத்து காய்ந்த மரங்
	காற்றையுடையதாய்	प्रधक्ष्यति	கொடர்ந்த காட்டை
			எவ்வண்ணமோ
			ஆவ்வண்ணமே
			எரிக்கப்போகிறது.

कथं हि धेनुः स्वं वत्सं गच्छन्तं नानुगच्छति । अहं त्वाऽनुगमिष्यामि यत्र पुत्र गमिष्यसि ॥

धेनुः "ஒரு பசுவானது
 गच्छन्तं முன் சென்றுகொண்
 स्वं தனது [புருக்கும்
 वत्सं கன்றினை
 कथं எவ்வாறு
 अनुगच्छति न கூடவே தொடர்ந்து
 போகாதிருக்கும்? "

पुत्र திருமகனே !
 यत्र எங்கு
 गमिष्यसि நீ போகிறாயோ அவ்வி
 अहं நான் [டத்திற்கு
 त्वा हि உன்னையே
 अनुगमिष्यामि பற்றித்தொடர்ந்து
 வருவேன். "

तथा निगदितं मात्रा तद्वाक्यं पुरुषर्षभः । श्रुत्वा रामोऽब्रवीद्वाक्यं मातरं भृशदुःखिताम् ॥

मात्रा தாயாரால்
 तथा மேற்கண்டவண்ணமா
 निगदितं உரைசெய்யப்பட்ட [ய்
 तत् वाक्यं அந்த மொழிக்கு
 श्रुत्वा செனிகொடுத்துக்
 கேட்ட

रामः ஸ்ரீராமர்
 भृशदुःखितां அதிமனவேதனைப்பட்
 मातरं தாயாருக்கு
 वाक्यं பின்வரும்திருவாக்கை
 अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தருளி
 னார்.

पुरुषर्षभः पुत्रोऽहं तत्तमराकम् । कैकेय्या वञ्चितो राजा मयि चारण्यमाश्रिते । भवत्या च परित्यक्तो न नूनं वर्तयिष्यति ॥

राजा "சக்கிரவர்த்தியார்
 कैकेय्या: கைகேயி அம்மாளிட
 மிருத்து
 वञ्चितः விசுவாஸத்தோகமடை
 ந்தவராய்

परित्यक्तः அனாதரிக்கப்பட்டார்
 नूनं என்றால்
 मयि च அடியேனும்
 अरण्यं காட்டில்
 आश्रिते இருக்கையில்
 वर्तयिष्यति न உயிருய்ந்திரார்.

भवत्या च देवरीरालम् । भर्तुः किल परित्यागो नृशंसः केवलं स्त्रियाः । स भवत्या न कर्तव्यो मनसाऽपि विगर्हितः ॥

स्त्रियाः "ஓர் சுமங்கலிக்கு
 भर्तुः ஆமுடையா னுடைய
 परित्यागः பிரிவடைதலென்பது
 किल பாரம்பர்யமாய்,
 केवलं முற்றிலும், [தரகிய
 विगर्हितः நிலேடிதிக்கப்பட்ட-

नृशंसः கொடிய பாதகம்.
 भवत्या தேவரீரால்
 सः அது
 मनसा अपि மனத்திலும்
 कर्तव्यः न எண்ணக்கொள்ளலா
 காது.

यावज्जीवति काकुत्स्थः पिता मे जगतीपतिः । शुश्रूषा क्रियतां तावत्स हि धर्मस्सनातनः ॥

यावत् "எதுவரையில்,
 जगतीपतिः சக்கிரவர்த்தியாரும்,
 काकुत्स्थः ககுத்ஸ்தவம்சத்தில்
 பிறந்தவருமாகிய

शुश्रूषा சுச்ருஷை
 क्रियतां தேவரீரால் செய்து
 வாப்படவேண்டும்.

मे पिता எனது திருதாதை
 जीवति உயிருடனிருக்கிற
 तावत् அதுவரையில் [தோ,

सः हि அதுதான்
 सनातनः தொன்றுதொட்டுவ
 ரும் தொன்மையான
 धर्मः தருமம். "

एवमुक्ता तु रामेण कौसल्या शुभदर्शना । तथेत्युवाच सुप्रीता राममहिष्कारिणम् ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	अहिष्ट- कारिणं	} எப்பவும் எதிலும் மனதை சிதறவிடா திருக்கும் தன்மை படைத்த
एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
उक्ता	{ உரைசெய்ததற்கு திருச்செவிகாற்றி அருளியவரும்	तथा	{ “உரைசெய்தவண்ண மேயான் செய்கின் றேன்”
शुभदर्शना	பெயர்பெற்ற ஞானவ தியுமாகிய	इति तु	என்கிற ஒருசொல்லை மட்டும்
कौसल्या	கௌஸலாதேவியார்,	उवाच	பதிலம்மொழிந்தனர்
सुप्रीता	ஒருவாராய் மனத்தே ற்றமடைந்தவராகி		

एवमुक्तस्तु वचनं रामो धर्मभृतां वरः । भूयस्तामब्रवीद्वाक्यं मातरं भृशदुःखिताम् ॥

धर्मभृतां	தர்மபூட்டர்களில்	भृशदुःखितां	அதிகமனவேதனைகொ தா
वरः	உத்தமரும்	तां	அந்த [ண்டிருக்கும்
एवं	மேற்கண்ட	मातरं	திருத்தாயாரைப் பார்த்து
वचनं	ஒரு சொல்லுக்கு	वाक्यं तु	இதுவிஷயத்தில் பின் வரும் திருவாக்கையும்
उक्तः	திருச்செவிகாற்றியரு ளியவருமாகிய	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.
रामः	ஸ்ரீராமர்,		
भूयः	இன்னும்		

मया चैव भवत्या च कर्तव्यं वचनं पितुः । राजा भर्ता गुरुः श्रेष्ठस्त्वेवंपामीश्वरः प्रभुः ॥

राजा	“சக்கிரவர்த்தியார்	प्रभुः	பாபு;
सर्वेषां	எல்லோருக்கும்	च	ஆனபடியால்
श्रेष्ठः	வயதுமுதிர்ந்தவராயும்	मया	அடியேனாலும்,
गुरुः	மகாபூஜ்யராயும்	भवत्या च	தேவீராலும்
भर्ता	தலைமையெற்று விளங் குகிறவராய்	पितुः	திருதாதையினது
	{ பாவனையும் ஆக்கினை செய்யும் அதிகார முழுடைய	वचनं	நியமனம் எதுவாயிரு ந்தாலும் அது
ईश्वरः		कर्तव्यं एव	செய்துமுடிக்கப்பட வேண்டியதுதான்.

इमानि तु महारण्ये विहृत्य नव पञ्च च । वर्षाणि परमप्रीतः स्थास्यामि वचने तव ॥

महारण्ये	“மஹாரண்யத்தில்	विहृत्य	விளைபாட்டாய் காலங் கழித்துவிட்டு,
इमानि	இந்த	तु	அதன்பின்னர்
पञ्च च नव	ஐந்தோடுகூடிய ஒன் வர்ஷங்கள் [பது	तव	தேவீரது
वर्षाणि	{ நான் அதுவந்த மனச் சுருஷ்டிகொண்ட வனாய்	वचने	ஆக்ஷரையில்
परमप्रीतः		स्थास्यामि	நிலையாய் நிற்பேன்.”

एषमुक्ता प्रियं पुत्रं बाष्पपूर्णानना तदा । उवाच परमार्ता तु कौसल्या पुत्रवत्सला ॥१७॥

एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	परमातां	அதிக மனஸேதனை
उक्ता	{ சொல்லப்பட்டதற்கு திருச்செவிராற்றிய ருளியவரும்	बाष्पपूर्णानना	{ கண்ணிர் நிறைந்த தி ருமுகமண்டலமு டையவராகி
पुत्रवत्सला	புத்திரவாத்ஸல்யமு டையவருமான	प्रियं	பெறலரிய
कौसल्या	கோஸலாதேவிபார்	पुत्रं	திருமகனைப்பார்த்து
तदा तु	அப்பவும்	उवाच	பின்வருமாறு மொழிந்தான்.

आसां राम सपत्नीनां मध्ये वस्तुं न मे क्षमम् । नय मामपि काकुत्स्थ वनं वन्यां मृगीं यथा ॥
यदि ते गमने बुद्धिः कृता पितुरपेक्षया ॥ १८ ॥

काकुत्स्थ	"கருத்தஸ்தவம்சத்தில்	बुद्धिः	நிச்சயமானது
राम	ஸ்ரீராம! [பிறந்த	कृता यदि	எற்பட்டுவிட்டிருக் கின்றமையால்
आसां सपत्नीनां	இந்த சக்களத்திக	मां अपि	என்னையும்
मध्ये	மத்தியில் [வின்	वन्यां	காட்டில் பிறந்து வளர்ந்த
वस्तुं	வஸிக்க	मृगीं	பெண்மனை
मे क्षमं न	எனக்கு இஷ்டமில்லை.	यथा	போல
पितुः	திருத்தாதையின்	वनं	காட்டிற்கு
अपेक्षया	இஷ்டப்படி	नय	நீ அழைத்துக்கொண் டுபோகக்கூடவை."
ते	உனக்கு		
गमने	காட்டிற்குப் போகிற தில்		

तां तथा रुदतीं रामो रुदन् वचनमब्रवीत् । जीवन्त्या हि स्त्रिया भर्ता दैवतं प्रभुरेव च ।
भवत्या मम चैवाद्य राजा प्रभवति प्रभुः ॥ १९ ॥

तथा	அவ்வாறு	दैवतं हि	ப்ரத்தியேகதெய்வ மாகிய
रुदतीं	அழுதுகொண்டிருக்	प्रभुः	ஸ்ர்வாதிகாரமும் பெற்றவன்.
तां	அவளைப்பார்த்து [கிற	अथ एव	இக்காலத்தில்
रामः	ஸ்ரீராமர்	भवत्याः च	தேவரீருக்கும்
रुदन्	அழுதுகொண்டே	मम च	எனக்கும்
वचनं	பின்வரும்	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
अब्रवीत्	திருவாக்கை திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.	प्रभुः	{ ஆகனானான் அளிக்க ஸ்ர்வாதிகாரமுடைய வராய்
जीवन्त्याः	"சுமங்கலி!	प्रभवति	இருக்கிறார்.
स्त्रियाः	பெண் ஒருவருக்கு		
भर्ता एव	ஆமுடையான் தான்		

भर्तुः शुश्रूषया नारी लभते स्वर्गमुत्तमम् । अपि या निर्नमस्कारा निवृत्ता देवपूजनात् ॥

नारी	“ ஒரு சமக்கலி	या	எந்த
देवपूजनात्	தெய்வங்களைத் தொழு	अपि	அவளும்,
	வதிலிருந்து	भर्तुः	கணவனுக்கு
निवृत्ता	ஆசையை ஒழித்தவ	शुश्रूषया	மனதிற்கிசைத்தபடி
	ளாய்		எவல் செய்வதால்
निर्नमस्कारा	{ பெரிமயார்களுக்கு	उत्तमं	உத்தமமான
	அடிபணிந்து நமஸ்	स्वर्गं	ஸ்வர்கத்தை
	காரம் செய்யாதவ	लभते	அடைகிறான்.
	ளாய் இருக்கின்றான்.		

शुश्रूषामेव कुर्वीत भर्तुः प्रियहिते रता । एष धर्मः पुरा दृष्टो लोके वेदे श्रुतः स्मृतः ॥२५॥

भर्तुः	“ கணவனுக்கு	एषः धर्मः	இந்த தர்மம்
प्रियहिते	மனக்கோணாமல் ஹி	लोके	உலகில்
	தம் விளைவிப்பதில்	पुरा	அனாதியான
रता	ஊக்கமுடையவளாய்	दृष्टः	அனுஷ்டானம்;
शुश्रूषां एव	சக்ருவைச் செய்வதை	वेदे	வேதத்தில்
	யே	श्रुतः	ப்ரசித்தியாயுள்ளது.
कुर्वीत	ஒருவன் செய்துவர	स्मृतः	ஸ்மிருதியிலும் விதிக்
	வேண்டும்.		கப்பட்டுள்ளது.

अश्रिकार्येष्ववहितास्सुमनोभिश्च देवताः । पूज्यास्ते मस्कृते देवि ब्राह्मणाश्चैव सत्कृताः ॥

देवि	“ அம்மா !	अवहिताः	வேதவித்துக்களென
मस्कृते	எனது நன்மையைக்		பிரசித்திபெற்ற
	குறித்து	ब्राह्मणाः च	பிரம்மணர்களும்
ते	தேவரீருடைய	सत्कृताः	{ தானதிகளைச் செய்து
अश्रिकार्येषु	{ சாக்திஹோமம் புஷ்டி		ஸத்தரிக்கப்பட்டவர்
	ஹோமம் முதலிய		களாய்
	வைகளில்		{ பூஜனைசெய்து ப்ரார்த்
देवताः एव	தெய்வங்களும்	पूज्याः	திக்கப்படவேண்டிய
सुमनोभिः च	நல்லமலர்கள் முதலிய		வர்கள்.
	வைகளாலும்		

एवं कालं प्रतीक्षस्व ममागमनकाङ्क्षिणी । नियता नियताहारा भर्तुशुश्रूषणे रता ॥ २७ ॥

मम	“ என்னுடைய	रता	உதஸாஹமுடையவ
आगमन- }	சேஷமாய் திரும்பி		ளாய்
काङ्क्षिणी }	வருவதை ப்ரார்த்	नियताहारा	நியமமாய்க் காலம்
	திக்கின்றவராய்மாய்		கழிப்பவராய்
एवं	மேற்கண்டவண்ண-	कालं	{ மனோபீஷ்டமெல்லாம்
नियता	நியமங்களை அனுஷ்ட		கைகூடப்பெற்று விள
	டிக்கின்றவராய்		ரும் நல்லகாலத்தை
भर्तुशुश्रूषणे	கணவனுக்கு தொண்	प्रतीक्षस्व	எதிர்பார்த்துக்கொண்
	டு செய்வதிலேயே		டிருந்து வருவீராக.

प्राप्स्यसे परमं कामं मयि प्रत्यागते सति । यदि धर्मभृतां श्रेष्ठो धारयिष्यति जीवितम् ॥

மயி	"நான்	यदि	என்றால்
प्रत्यागते सति	திரும்பி வரும்பொழுது	परमं	எதற்கும் மேம்பட்டதாகிய
धर्मभृतां	தருமவாண்களில்	कामं	மனோரதத்தை
श्रेष्ठः	உத்தமராகிய ஆவர்	प्राप्स्यसे	தேவரீர் விளைவித்ததாயிருக்கும்".
जीवितं धारयिष्यति	உயிருடனிருக்கிறார்.		

एवमुक्त्वा तु रामेण बाष्पपूर्णायेतक्षणा । कौसल्या पुत्रशोकार्ता रामं वचनमब्रवीत् ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	बाष्पपूर्णा-	கண்ணீர் நிறைந்து க
एवं	மேற்கண்டவண்ணமாய்	यतेक्षणा }	லக்கிய கண்களையுடையவராய்
उक्त्वा	{ சொல்லப்பட்டதற்கு	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
कौसल्या	{ திருச்செவ்விசை நறிய	वचनं	பின்வரும் திருவாக்
तु	{ குளிய		கை
पुत्रशोकार्ता	{ கோணலதேவிபார்	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்த்தருளி
	{ இன்னும்		னார்.
	{ திருமகன்மீதுள்ள க		
	{ வலையால் மனம்		
	{ நொந்தவராய்,		

गमने सुकृतां बुद्धिं न ते शक्नोमि पुत्रक । विनिवर्तयितुं वीर नूनं कालो दुरत्ययः ॥

कालः	"விதியென்பது .	गमने	காட்டி நிகழ்போவதில்
दुरत्ययः	யாராலும் தடுக்கமுடி	सुकृतां	வெகு உறுதியோடி
नूनं	ஆகையால் [உதது ;	ते	உள் [நுக்கிற
वीर	நயாதர்மவீரனாகிய	बुद्धिं	மனத்தை
पुत्रक	என் ஆருமை திரும்ப	विनिवर्तयितुं	திரும்ப
	களை !	शक्नोमि न	நான் வல்லவனல்லன்.

गच्छ पुत्र त्वमेकाग्रो भद्रं तेऽस्तु सदा विभो । पुनस्त्वयि निवृत्ते तु भविष्यामि गतकृमा ॥

त्वं	"நீ	विभो	மனக்கொணுது சுச்சு
एकाग्रः	ஐக்கிரதையுடையவனாய்		வடிவெய்யும்
गच्छ	போய் வா.	पुनः	குழந்தாய்!
ते	உனக்கு	व्ययि	நீ
सदा	எப்பொழுதும்	पुनः	திரும்பி
भद्रं	சேஷமே	निवृत्ते तु	வத்தபிறகுதான்
अस्तु	உண்டாகக்கூடவது.	गतकृमा	மனக்குறை ஒழிந்தவளாக
		भविष्यामि	"நான் ஆகுவேன்.

प्रत्यागते महाभागे कृतार्थे चरितव्रते । पितुरानृण्यतां प्राप्ते त्वयि लप्स्ये परं सुखम् ॥

पितुः	“ திருதாதையின்	महाभागे	மஹாபாக்யவானாயும்,
आनृण्यतां	கடனிலிருந்து விமோ	त्वयि	நீ
	சனத்தை	प्रत्यागते	திரும்பிவந்தபிறகு
प्राप्ते	அடைந்தவனாயும்,	परं	பரமமான
चरितव्रते	{ தருமநெறி வழுவாது	सुखं	மனச்சந்திஷ்டி.
	அனுஷ்டானங்களை		என்பதை
	உடையவனாயும்,	लप्स्ये	நான் அடைவேன்.
कृतार्थे	கிருதார்த்தனாயும்,		

कृतान्तस्य गतिः पुत्र दुर्विभाव्या सदा भुवि । यस्त्वां संचोदयति मे वच आच्छिद्य राघव ॥

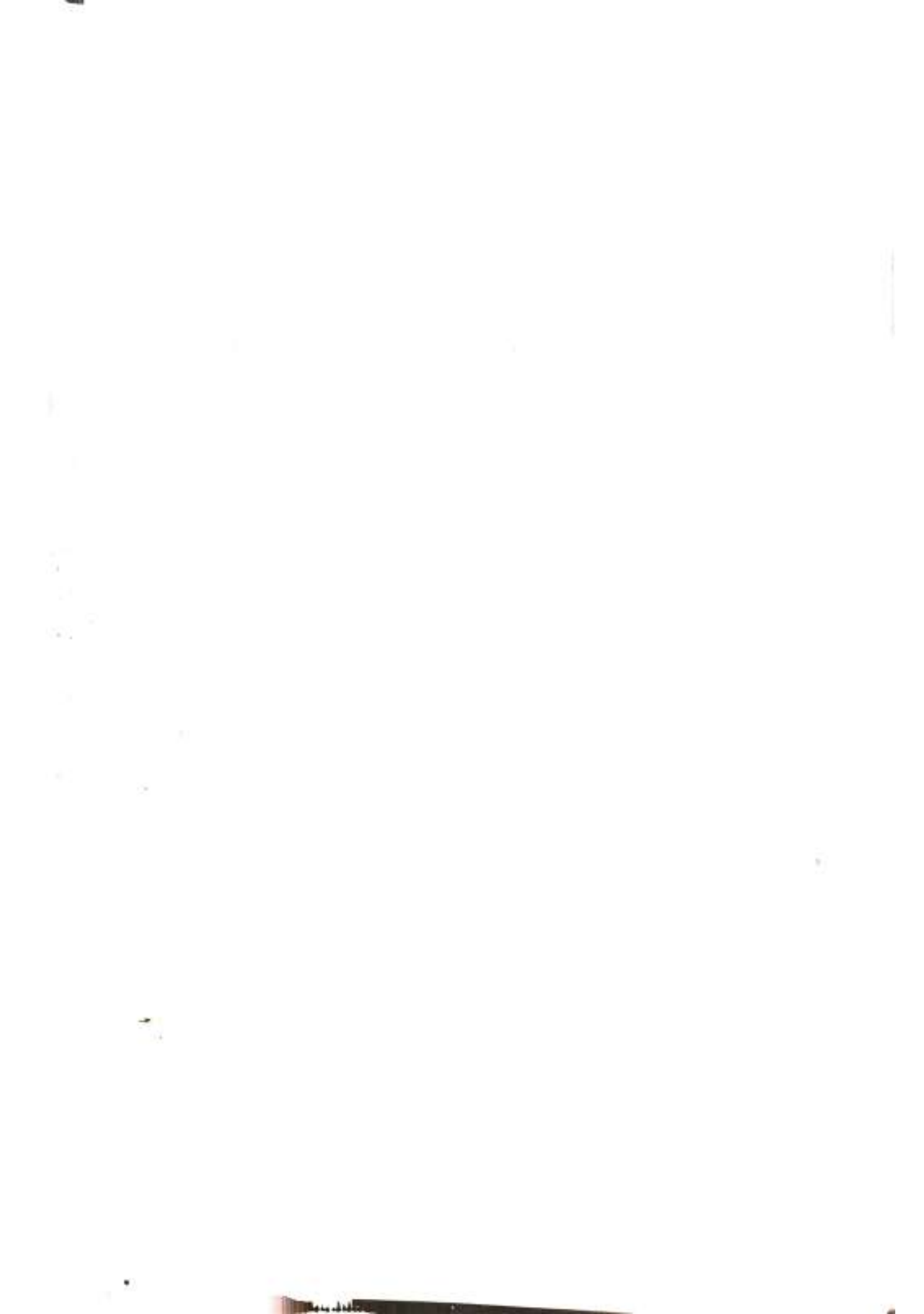
कृतान्तस्य	“ தெய்வத்தின்	यः	எதுவோ (அது) (அந்
गतिः	செயல்		த தெய்வம்)
भुवि	உலகில்	त्वां	உன்னை
सदा	என்றென்றைக்கும்	मे	என்னுடைய
दुर्विभाव्या	அறியமுடியாதது.	वचः	வாக்கை
पुत्र	குழந்தாய்!	आच्छिद्य	திரஸ்கரிக்கச்செய்து,
राघव	சூராம!	संचोदयति	ஏவுகின்றது.

गच्छेदानीं महाबाहो क्षेमेण पुनरागतः । नन्दयिष्यसि मां पुत्र साम्ना श्लक्ष्णेन चारुणा ॥

महाबाहो	“ மஹாபாக்யமசாலி	श्लक्ष्णेन	{ அந்தரங்கபிரியத்தை
	யாகிய		நன்குவிளக்கக் காட்
पुत्र	திருமகனே!		டுகிறதும்,
इदानीं	இப்பொழுது	चारुणा	பிக்கவும் மனத்தை
गच्छ	புறப்பட்டுப்போ.		குளிரச்செய்கிறது
पुनः	திரும்பி	साम्ना	நல்லபேச்சால் [மாகிய
आगतः	வந்துசேர்ந்தவனாய்	मां	என்னை
क्षेमेण	ஆனந்தம் விளைவிக்	नन्दयिष्यसि	நீ மனக்களிக்கச்செய்
	கிறது,		வாய்.

अपीदानीं स कालः स्यादनात्प्रत्यागतं पुनः । येन त्वां पुत्र पश्येयं जटावलकलधारिणम् ॥

पुत्र	“ குழந்தாய்!	पुनः	எப்படியாவதிலும்
येन	இக்காரணத்தால்	पश्येयं	நான் கண்டு மகிழ்வு
वनात्	வனத்திலிருந்து		றுவேனோ,
जटावलकलधारिणं	ஜடாஜினதாசியாய்,	सः कालः	அந்தக்காலம்
प्रत्यागतं	திரும்பிவந்த	इदानीं	இப்பொழுதே
त्वां	உன்னை	अपि स्यात्	வாக்கடாதா ?”

श्रीरामजी माता कौशल्यासे वन जानेके लिये आज्ञा माँग रहे हैं ।

तथा हि रामं वनवासनिश्चितं समीक्ष्य देवी परमेण चेतसा ।

उवाच रामं शुभलक्षणं वचो बभूव च स्वस्त्ययनाभिकाङ्क्षिणी ॥ ३६ ॥

देवी	தாயார்,	स्वस्त्ययनाभि-	ஸ்வஸ்த்யயனஞ்செ
रामं	ஸ்ரீராமரை	काङ्क्षिणी	யவதில் மனதைச்
तथा	அந்தப்ரகாரம்		செயுத்தியவளாய்,
वनवासनिश्चितं	வனவாஸத்தில் உறுதி கொண்டிருப்பவராய்	बभूव	ஆயினன்,
परमेण	தகுந்த	च	அதனால்
चेतसा	நண்ண நினைவுக்கொ ண்டு,	शुभलक्षणं	நன்மை பயக்கும் குணமுடைய
समीक्ष्य	நன்குணர்ந்து,	वचः हि	தேவஸ்தோத்திரத் தையே
रामं	ஸ்ரீராமருக்கு	उवाच	பின்வருமாறு மொழி ந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे चतुर्विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3460

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1105

पञ्चविंशः सर्गः—இருபத்தைத்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ௨௫ ॥

मात्राशीःपरिग्रहः—தாயின் அணுகிரஹம் பெறுவது.

साऽपनीय तमायासमुपस्पृश्य जलं शुचिः । चकार माता रामस्य मङ्गलानि मनस्विनी ॥

मनस्विनी	மனப் புண்பா த்மாவாசி	जलं उपस्पृश्य	ஆசமனம்பண்ணி,
माता	திருத்தாயாராகும் [ய	शुचिः	துயளாகி
सा	அவள்	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
तं	அந்த	मङ्गलानि	மங்களாஸனங்களை
आयासं	நுக்கத்தை	चकार	பின்வருமாறு செய்த குளினார்.
अपनीय	விட்டொழித்து,		

न शक्यसे वारयितुं गच्छेदानीं रघूत्तम । शीघ्रं च विनिवर्तस्व वर्तस्व च सतां पथि ॥

रघूत्तम	“ரகுநாதிலகா!	गच्छ	புறப்பட்டுப்போ.
वारयितुं	தடைசெய்ய	सतां	புண்பா த்மாக்களின்
शक्यसे न	நீ உடன்படாதிருக் கின்றனை.	पथि	அனுப்பானத்தில்
		वर्तस्व	நீ திரையாய் நிற்கக்
च	ஆனபடியால்	च	அதனால் [கடவை.
इदानीं	இப்பொழுது	विनिवर्तस्व	பிண்டு நீ இனிது
शीघ्रं	காலதாமதமின்றி		வருவாய்.

यं पालयसि धर्मं त्वं धृत्या च नियमेन च । स वै राघवशार्दूल धर्मस्त्वामभिरक्षतु ॥ ३ ॥

राघवशार्दूल	“ரகுசுலதிலகா !	यं	நீ
यं	எந்த	पालयसि	அனுஷ்டித்துவருகி
धर्मं	ஒரு தர்மத்தை	सः धर्मः वै	அந்த தர்மமே [ருவோ
धृत्या च	மனோதைத்யத்தோடும்	त्वां	உன்னை
नियमेन च	நியமத்தோடும்	अभिरक्षतु	பாதுகாக்கக்கடவது.

येभ्यः प्रणमसे पुत्र चैत्येष्वायतनेषु च । ते च त्वामभिरक्षन्तु वने सह महर्षिभिः ॥ ४ ॥

पुत्र	“குழந்தாய் !	ते च	அவர்கள் எல்லோரும்
चैत्येषु	தேவாலயங்களிலும்	वने	வனத்தில்
आयतनेषु च	யாகசாலைகளிலும்,	महर्षिभिः सह	மஹர்ஷிகளோடிருக்
येभ्यः	எவர்களை யுத்தேசித்து		கும்
प्रणमसे	நீ நமஸ்காரம் செய்கின்	त्वां	உன்னை
	ருவோ	अभिरक्षन्तु	காத்தருளக்கடவார்கள்.

यानि दत्तानि तेऽस्त्राणि विश्वामित्रेण धीमता । तानि त्वामभिरक्षन्तु गुणैः समुदितं सदा ॥

धीमता	“திமானான	तानि	அவைகள்
विश्वामित्रेण	விச்வாமித்திர மஹர்	गुणैः	உத்தமகுணங்களோடு
यानि	எந்த [உபயால்,	समुदितं	வினங்கிக்கொண்டிருக்
अस्त्राणि	அஸ்திரங்கள்	त्वां	உன்னை [கும்
ते	உனக்கு	सदा	எப்பொழுதும்
दत्तानि	அளிக்கப்பட்டனவோ	अभिरक्षन्तु	காக்கக்கடவன்.

पितृशुश्रूषया पुत्र मातृशुश्रूषया तथा । सत्येन च महाबाहो चिरं जीवाभिरक्षितः ॥ ५ ॥

महाबाहो	“மஹா பராக்கிரமசா	मातृशुश्रूषया	{ தாய்மார்களுக்கு மன
पुत्र	திருமகனே! [ஸயாகிய		க்கொண்டு நடந்த
	திருத்தாழைக்கு மன		கடமைகளிலும்
पितृशुश्रूषया	{ ன்கொண்டு நடந்த	सत्येन च	ஸத்தியத்தினாலும்
	கடமைகளிலும்,	अभिरक्षितः	காக்கப்பட்டவனாகி
तथा	அவ்வாறே	चिरं जीव	நீ நெடுநாள் வாழ்
			வரவாக.

समित्कुशपवित्राणि वेद्यश्चायतनानि च । स्थण्डिलानि पवित्राणि शैला वृक्षाः क्षुपा इदाः ॥

पतङ्गाः पद्मगार्सिहास्त्वां रक्षन्तु नरोत्तम ॥ ७ ॥

नरोत्तम	“புருஷோத்தம !	शैलाः	மலைகளும்,
समित्कुश-	ஸமித்துகளும் தர்ப்	वृक्षाः	மரங்களும்,
पवित्राणि }	பைகளும் பவித்திர	क्षुपाः	செடிகளும்,
	ங்களும்,	इदाः	மடுக்களும்,
आयतनानि	தேவாலயங்களும்,	पतङ्गाः	பறவைகளும்,
वेद्यः	{ உற்சவ விக்கிரஹங்க	पद्मगाः	ஸர்ப்பங்களும்,
	ளையெழுந்தருணப்ப	सिंहाः च	சிக்கங்களும்,
पवित्राणि	ண்ணும் பீடங்களும்	त्वां	உன்னை
स्थण्डिलानि च	பவித்திரங்களான	रक्षन्तु	பாதுகாக்கக்கடவன்.
	யாகசாலைகளும்,		

स्वस्ति साध्याश्च विश्वे च मरुதश्च महर्षयः। स्वस्ति धाता विधाता च स्वस्ति पूषा भगोऽर्यमा ॥

சாடியா: च "சாத்தியத்தேவர்களும்
 विश्वे விசுவத்தேவர்களும்,
 मरुतः மருத்துக்களும்,
 महर्षयः च மஹர்ஷிகளும்,
 स्वस्ति உனக்கு சேஷமத்தை
 கொடுக்கட்டும்,
 धाता தாதா என்னும்
 தேவரும்,
 विधाता च விதாதா என்னும்
 தேவரும்,

स्वस्ति உன்னைக் காத்தருள
 ட்டும்.
 पूषा புஷா என்னும்
 தேவரும்,
 भगः பகரொனும் தேவரும்,
 अर्यमा च ஆர்யமனென்னும்
 தேவரும்,
 स्वस्ति உன்னைப் பாலனம்
 பண்ணட்டும்.

लोकपालाश्च ते सर्वे वासवप्रमुखास्तथा। ऋतवश्चैव पक्षाश्च मासास्संवत्सराः क्षपाः ॥
 दिनानि च मुहूर्ताश्च स्वस्ति कुर्वन्तु ते सदा। स्मृतिर्धृतिश्च धर्मश्च पान्तु त्वां पुत्र सर्वतः ॥

वासवप्रमुखा: "இந்திரன் முதலிய
 लोकपाला: உலகபாலர்கள்
 सर्वे च என்னோரும்,
 ऋतवः तथा ருதுக்களும்,
 पक्षाः एव பசுங்களும்,
 मासाः च மாஸங்களும்,
 संवत्सराः च ஸம்வத்ஸரங்களும்,
 क्षपाः இரவுகளும்,
 दिनानि च பகல்களும்,
 मुहूर्ताः च முகூர்த்தங்களும்,
 ते உனக்கு

सदा எக்காலத்திலும்
 स्वस्ति நன்மையை
 कुर्वन्तु விளைவிக்கக்கடவன,
 पुत्र குழந்தாய்!
 ते உனது [யும்,
 धृतिः அசஞ்சலாபத்திமை-
 स्मृतिः च தெய்வத்தயானமும்,
 धर्मः च தர்மானுஷ்டானமும்
 त्वां உன்னை
 सर्वतः இடையிடாது
 पान्तु காக்கக்கடவன.

स्कन्दश्च भगवान्देवस्सोमश्चेन्द्रो बृहस्पतिः। सप्तर्षयो नारदश्च ते त्वां रक्षन्तु सर्वतः ॥

ते "அந்த
 स्कन्दः भगवान् च ஷண்முகபகவானும்,
 बृहस्पतिः देवः च பிரகஸ்பதிதேவரும்,
 इन्द्रः இந்திரனும்,
 सोमः சந்திரனும்,

सप्तर्षयः ஸப்தர்ஷிகளும்,
 नारदः च நாரதரும்
 त्वां உன்னை
 सर्वतः இடையிடாது
 रक्षन्तु காத்தருளக்கடவர்கள்.

ते चापि सर्वतः सिद्धा दिशश्च सदिगीश्वराः। स्तुता मया वने तस्मिन्पान्तु त्वां पुत्र सर्वशः ॥

पुत्र "குழந்தாய்!
 मया என்னால்
 सर्वशः நித்யமும்
 स्तुता: ஸ்துதிசெய்யப்பட்டு
 वेणुः லக்ஷணம்
 सदिगीश्वरा: {
 दिशः च எட்டு திசுபாலர்களும்
 तस्मिन् वने அந்த வனத்தில்
 त्वां உன்னை
 सर्वतः இடையிடாது
 पान्तु காக்கக்கடவர்கள்.

शैलास्सर्वे समुद्राश्च राजा वरुण एव च । द्यौरन्तरिक्षं पृथिवी नद्यस्सर्वास्तथैव च ॥१३॥
नक्षत्राणि च सर्वाणि ग्रहाश्च सहदेवताः । अहोरात्रे तथा सन्ध्ये पान्तु त्वां वनमाश्रितम् ॥

शैलाः	“எழு குலாசலங்களும்,	सर्वाणि च	எல்லாமும்,
समुद्राः च	எழு கடல்களும்,	सहदेवताः	கிருகதேவதைகளையு ள்ளிட்ட
सर्वे	எல்லாமும்		
नद्यः	நதிகள்	ग्रहाः च	நவக்கிரகங்களும்
सर्वाः च	எல்லாமும்	अहोरात्रे	பகலும் இரவும்,
पृथिवी तथा	பூமியும்,	सन्ध्ये तथा	காலைச்சந்தியும் மாலைச் சந்தியும்
द्यौः एव	தேவலோகமும்,	वनं	காட்டில் [சந்தியும்
अन्तरिक्षं च	ஆகாயமும்,	आश्रितं	உறைகின்ற
वरुणः	வருணனும்,	त्वां	உன்னை
राजा एव	குமேபானும்,	पान्तु	பாதுகாக்கக் கடவர் கள்.
नक्षत्राणि	நக்சத் திரங்கள்		

ऋतवश्चैव षड्पुण्या मासास्संवत्सरास्तथा । कलाश्च काष्ठाश्च तथा तव शर्म दिशन्तु ते ॥

ते	“அந்த	कलाः च	முகூர்த்தங்களின்
षट् ऋतवः एव	ஆறு ருதுக்களின் தே வதைகளும்,	काष्ठाः तथा	தேவதைகளும், பன்னிரண்டுக்கிளைக் களின் தேவதைகளும்
पुण्याः च	பரிசுத்தங்களான	तव	உனக்கு
मासाः च	மாதங்களின் தேவ தைகளும்,	शर्म	நன்மையை
संवत्सराः तथा	வருஷங்களின் தேவ தைகளும்,	दिशन्तु	அளிக்கக்கடவர்கள்.

महावने विचरतो मुनिवेषस्य धीमतः । तवादित्याश्च दैत्याश्च भवन्तु सुखदास्सदा ॥१४॥

महावने	“பெருங்காட்டில்	आदित्याः च	தேவர்களும்,
मुनिवेषस्य	முனிவேஷம்பூண்டவ னும்,	दैत्याः च	தானவர்களும்,
विचरतः	வலிக்கிறவனும்,	सदा	எக்காலத்திலும்
धीमतः	ஞானியுமாகிய	सुखदाः	வரிதத்தையே அளிக் கின்றவர்களாய்
तव	உனக்கு	भवन्तु	விளங்கட்டும்.

राक्षसानां पिशाचानां दैत्यानां क्रूरकर्मणाम् । क्रव्यादानां च सर्वेषां मा भूत्पुत्रक ते भयम् ॥

पुत्रक	“குழந்தாய்!	दैत्यानां	ஆரக்கர்கள்
क्रूरकर्मणां	அச்சமுறத்தக்க தீச் செய்யல் புரியும்	सर्वेषां च	எப்படிப்பட்டவர் களையவும்,
राक्षसानां	ஆரக்கர்களுடையவும்,	भयं	தீங்கு என்பது
पिशाचानां	பிசாசுக்களுடையவும்,	ते	உனக்கு
क्रव्यादानां	பச்சைமாம்ஸத்தை தின்னும்	मा भूत्	உண்டாகாமலிருக்கக் கடவது.

पुवगा वृश्चिका दंशा मशकाश्चैव कानने । सरीसृपाश्च कीटाश्च मा भूवन् गहने तव ॥१८॥

புவகா: "சூரங்களுக்கும்,
வூசிகா: தேள்களுக்கும்,
தீசா: ச கொட்டிக்களுக்கும்,
மசகா: எவ கொதுக்களுக்கும்
சரீசுபா: ச மலைப்பாம்புகளுக்கும்,

கீடா: ச புழுக்களுக்கும்,
கஹ்நே அடர்த்தியான
கானநே கரட்டில்
தவ உனக்கு
மா பூவன் பிடைசெய்யாதன
வாகக்கடவன.

महाद्विपाश्च सिंहाश्च व्याघ्रा कक्षाश्च दंष्ट्रिणः । महिषा शृङ्गिणो रौद्रा न ते दुहन्ति पुत्रकः॥

புலக "குழந்தாய்!
மஹாதுவா: ச பெரியயானைகளுக்கும்,
சிஹா: ச சிங்கங்களுக்கும்,
வ்யாஹா: புலிகளுக்கும்,
தீஸ்ட்ரிண: கொட்டுப்பன்றிகளுக்கும்
கக்சா: ச கீரடிகளுக்கும்

சுரங்கிண: கொம்புள்ள
ரௌடா: கொடிய
மஹிபா: காட்டெருமைகளுக்கும்
தே உனக்கு
துஹந்தி ந துன்பம் செய்யாமலி
ருக்கக்கடவன.

नृमांसभोजना रौद्रा ये चान्ये सत्त्वजातयः । मा च त्वां हिंसिषुः पुत्र मया संपूजितास्त्वह ॥

புலக குழந்தாய்!
நுமாंसமஜனா: மனிதமாம்ஸத்தைப்
புசிக்கின்றவைகளுக்கும்,
ரௌடா: கொடிய தொழிலையு
டையவைகளுமான
சத்வஜாதய: பேய் பிசாசுங்கள்
அந்யே மேற்சொல்லியவை
யின்றி மற்றவைகள்

யே ச எவைகளோ அவைக
பு ஒப்பொழுது [ளும்
ஐஹ மயா இங்கு என்னால்
சம்பூஜிதா: { உன்னமுருகிப்பார்த்தி
த்துவேண்டிக்கொள்
னப்பட்டவைகளாய்
த்வா உன்னை
மா ஹிசிபு: வருத்தாதிருக்கக்கட
வன.

आगमास्ते शिवास्सन्तु सिध्यन्तु च पराक्रमाः । सर्वसम्पत्तये राम स्वस्तिमान् गच्छ पुत्रकः॥

புலக "குழந்தாய்!
ராம ஸ்ரீராம!
அகமா: செல்லும் வழிகள்
சிவா: சன்து மங்களகரங்களாகக்
தே உனது [கடவன.
பராஹ்மா: பரகரமங்கள்

சர்வசம்பத்தயே ச ஸகல கார்பளித்திக
ளிலும்
சிடியந்து பயன்பெறக்கடவன.
சுவஸ்திமானு எக்காலத்திலும் ஸகல
வித சேஷமமுடைய
கக்சு நீ போய்வா. [வளாய்,

स्वस्ति तेऽस्त्वान्तरिक्षेभ्यः पार्थिवेभ्यः पुनः पुनः । सर्वेभ्यश्चैव देवेभ्यो ये च ते परिपन्थिनः॥

தே ச "உனக்கும்
பரிபந்தின: சத்ருக்களாயிருப்பவர்
கள்
யே ச எவர்களோ அந்த
பாதிவேப்ய: எவ மானிட உலகவாஸிக
ளிடமிருந்தும்

அன்தரிஷேப்ய: விண்ணுலகவாஸிக
தேவேப்ய: தெய்வங்கள் [ளாகிய
சர்வேப்ய: எல்லா ரிடமிருந்தும்,
தே உனக்கு
புன: புன: மேன்மேலும்
சுவஸ்தி அஸ்து நன்மை உண்டாகக்க
டவது.

शुक्रस्सोमश्च सूर्यश्च धनदोऽथ यमस्तथा । पान्तु त्वामर्चिता राम दण्डकारण्यवासिनम् ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	अर्चिताः	{ நமஸ்கரித்து நூஜித்து வேண்டிக்கொள்ளப் பட்டவர்களைப்
शुक्रः	சுக்ரனும்,	दण्डकारण्यवासिने	{ கண்டகாரண்யத்தில் வாஸம்செய்கின்ற
सोमः	சந்திரனும்,	त्वां	உன்னை
सूर्यः च	சூர்யனும்,	पान्तु	பாதுகாத்தருள்க்கட வர்கள்.
धनदः च	குபேரனும்		
तथा यमः	யமனும்,		
अथ	இப்பொழுது		

अग्निर्वायुस्तथा धूमो मन्त्राश्चर्षिमुखाच्च्युताः । उपस्पर्शनकाले तु पान्तु त्वां रघुनन्दन ॥

रघुनन्दन	“ரகுப்பிள்ளைய்!	उपस्पर्शनकाले	அர்க்கியமளிக்கும்
अग्निः च	அக்கினியும்,		ஸமயத்தில்
वायुः तथा	வாயுவும்,	ऋषिमुखात्	ரிஷிகளின் திருவாக்கி
	{ ஆகாயத்தில் விழுந்து	च्युताः	விளையும், [விருந்து
	{ ப்போல் காணப்படும்	मन्त्राः	ஆசீர்வாதங்களும்,
धूमः तु	{ நகூத்திரம்போன்ற	त्वां	உன்னை
	{ ஜோதியும்,	पान्तु	காக்கக்கடவன.

सर्वलोकप्रभुर्वद्वा भूतभर्ता तथर्षयः । ये च शेषास्सुरास्ते त्वां रक्षन्तु वनवासिनम् ॥

सर्वलोकप्रभुः	“ஸ்ரீமன்நாராயண	ये ते च	எவர்களோர் அவர்
	மூர்த்தியும்,	ऋषयः तथा	ரிஷிகளும், [கனூர்,
भूतभर्ता	சிவப்பெருமானும்,	वनवासिने	வனவாஸியாகிய
वद्वा	பரம்மதேவரும்,	त्वां	உன்னை
शेषाः सुराः	மற்ற தேவர்கள்	रक्षन्तु	பாதுகாத்தருள்க்கட வர்கள்.”

इति माल्यैस्सुरगणान्गान्यैश्चापि यशस्विनी । स्तुतिभिश्चानुकूलाभिरानर्चायतलोचना ॥

यशस्विनी	பெரும்புகழ்பெற்ற	अनुकूलाभिः	அவவைகளுக்கேற்ற
	{ அபரிமிதமான ஞான	स्तुतिभिः च	ஸ்தோத்திரங்களா
आयतलोचना	{ திருவழியை உடைய		னும்,
	{ அவன்,	माल्यैः च	புஷ்பங்கலினனும்,
सुरगणान्	தைவகணங்களை[மாய்,	गन्धैः अपि	துபதிபாதிகளினனும்
इति	மேற்கண்டவண்ண-	आनर्चं	பூஜை செய்தனள்.

ज्वलनं समुपादाय ब्राह्मणेन महात्मना । हावयामास विधिना राममङ्गलकारणात् ॥२७॥

राममङ्गलकारणात्	ஸ்ரீராமருக்கு மங்கள	विधिना	விதிபரகாரமாய்
	முண்டாவதற்காக	ज्वलनं	தீயை
महात्मना	மஹாத்மாவாகிய	समुपादाय	வளர்த்தி
ब्राह्मणेन	உபாத்தியாயரைக்	हावयामास	ஹோமம்செய்ய ஆக்
	கொண்டு,		ஞாபித்தனள்

घृतं श्वेतानि माल्यानि समिधः श्वेतसर्पपान् । उपसम्पादयामास कौसल्या परमाङ्गना ॥

परமாङ்னா பெண்களில் உத்தமி யாகிய

கௌசல்யா கோஸலாதேவியார்,
घृतं நெய்யையும்,
श्वेतानि வெண்மைநிறமுள்ள

மாலயானி புஷ்பங்களையும்,
समिधः ஸமித்துக்களையும்
श्वेतसर्पपान् வெள்ளைக்கடுகுகளை யும்,
उपसंपादयामास சேகரித்துக்கொண்டு வந்து வைத்தனர்.

उपाध्यायस्स विधिना हुत्वा शान्तिमनामयम् । हुतहव्यावशेषेण बाह्यं बलिमकल्पयत् ॥

सः "அந்த
उपाध्यायः உபாத்தியாயர்,
शान्ति துன்பம் ஸம்பனியாம லிருப்பதர்க்கும்
अनामयं ஆரோக்கியமுண்டாவ தற்கும்,
विधिना விதிப்பிரகாரம்,

हुत्वा ஹோமம் செய்து,
हुतहव्यावशेषेण ஹோமம்பண்ணி மிச் சமான ஹவிஸ்ஸினால் வெளியில் செய்யவே ண்டிய
बाह्यं பரையை,
बलि अकल्पयत् சுந்தார்.

मधुदध्यक्षतघृतैः खस्ति वाच्य द्विजांस्ततः । वाचयामास रामस्य वने स्वस्त्ययनक्रियाम् ॥

मधुदध्यक्षतघृतैः { தேன், தயிர் அசுஷ
தை, நெய் இவைக ளைக்கொண்டு
द्विजान् பிராம்மணர்களை
स्वस्त्ययनक्रियां ஸ்வஸ்த்யயனமெனும் வைதீககாரியத்தை,

वाच्य வேதவாக்யங்களைக் கொண்டு ஒதுவித்த,
ततः அதன்பின்னர்
रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
वने வனத்தில்
स्वस्ति நலந்தரும் ஆசீர்வாத மொழியை,
वाचयामास கூறச்செய்தனர்.

ततस्तस्मै द्विजेन्द्राय राममाता यशस्विनी । दक्षिणां प्रददौ रामं वचनं चेदमब्रवीत् ॥३१॥

ततः அனந்தரம்
यशस्विनी மிக்க புகழ்படைத்த
राममाता ஸ்ரீராமரின் தாய்,
तस्मै அந்த
द्विजेन्द्राय ப்ராம்மணோத்தமரு க்கு

प्रददौ கொடுத்தாள்.
च அதன்மேல்
रामं ராமரைப்பார்த்த
इदं பின்வரும்
वचनं ஆசீர்வாதத்தை
अब्रवीत् திருவாய்மொந்தருளி னாள்.

यन्मङ्गलं सहस्राक्षे सर्वदेवनमस्कृते । वृत्रनाशे समभवत्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ३२ ॥

वृत्रनाशे "விருத்திராகரனைக் கொல்லும்விஷயத்தில்
सर्वदेवनमस्कृते { தேவர்களெல்லாரா றும் நமஸ்கரிக்கப் பெற்ற [த்தில்
सहस्राक्षे தேவோந்திரன் விவச-

यत् எந்த
मङ्गलं மங்களம்
समभवत् உண்டாயிற்றோ,
तत् मङ्गलं அந்த மங்களம்
ते உனக்கு--
भवतु உண்டாகட்டும்.

यन्मङ्गलं सुपर्णस्य विनताऽकल्पयत्पुरा । अमृतं प्रार्थयानस्य तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ३३ ॥

पुरा	“முன்காலத்தில்	வினதா	வினதை
अमृतं	அமிருதத்தை	यत् मङ्गलं	எந்தமங்களத்தை
प्रार्थयानस्य	தேடிச்சென்ற	अकल्पयत्	விளைவித்தனனோ
सुपर्णस्य	{ வினதையின் புதல்வ னாகிய வையனதேயனுக் கு (கருடபகவானுக்கு)	तत् मङ्गलं	அந்த மங்களம்
		ते	உனக்கு
		भवतु	உண்டாகட்டும்.

अमृतोत्पादने दैत्यान्घ्रतो वज्रधरस्य यत् । अदितिर्मङ्गलं प्रादात्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥

अमृतोत्पादने	{ “திருப்பார்க்கடலைக் கடைந்து அமிர்தத் தை எடுக்கையில், அஸுரர்களைக் கொன்ற தேவேந்திரனுக்கு எந்த மங்களத்தை	अदितिः	தேவேந்திரனது மா தாயாகிய அதிதிதேவி
दैत्यान् घ्नतः		प्रादात्	அளித்தனனோ,
वज्रधरस्य		तत् मङ्गलं	அந்த மங்களம்
यत् मङ्गलं		ते	உனக்கு
		भवतु	உண்டாகட்டும்.

श्रीन्विक्रमान्प्रक्रमतो विष्णोरमिततेजसः । यदासीन्மङ्गलं राम तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ३५ ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	विष्णोः	ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானு
श्रीन् विक्रमान्	முன்று காலங்களாக	यत् मङ्गलं	எந்த மங்களம் [க்கு
प्रक्रमतः	முவுலகங்களையும் அளந்தவரும்,	आसीत्	உண்டாயிற்றோ
अमिततेजसः	அளத்தர்க்கரிய பரபர வமுடையவருமரீன	तत् मङ्गलं	அந்த மங்களம்
		ते	உனக்கு
		भवतु	உண்டாகட்டும்.

ऋतवस्सागरा द्वीपा वेदा लोका दिशश्च ते । मङ्गलानि महाबाहो दिशन्तु तव कानने ॥

महाबाहो	“மஹாபார்க்கரம்	लोकाः	உலகங்களும்,
ते	அந்த [சாலியே!	दिशः च	திசைகளும்,
ऋतवः	ருதுக்களும்,	कानने	வனத்தில்
सागराः	ஸாகரங்களும்,	तव	உனக்கு
द्वीपाः	தீவுகளும்,	मङ्गलानि	மங்களங்களை
वेदाः	வேதங்களும்,	दिशन्तु	அளிக்கக்கடவன.

मङ्गलं भगवान्विष्णुर्मङ्गलं मधुसूदनः । मङ्गलं पुण्डरीकाक्षो मङ्गलं गरुडध्वजः ॥ ३७ ॥

गरुडध्वजः	{ “கருடபகவான் எவ ருக்கு வஹ்நமராக விளங்குகின்றாரோ, அந்த ஸ்ரீமன்றராய ணமுர்த்தி,	मङ्गलं	எங்கும் உன்னுடன்க டவே வருவாராக.
		मधुसूदनः	{ மது என்ற அஸுர னைக்கொன்ற ஸ்ரீமன் நாராயணமுர்த்தி,

மஹல்	{ ஸ்தா உன்னுட்கூட இருந்து உதவிபுரி வாராக.	மஹல்	உன்னைக்கடாகுறித்த ருள்வாராக.
புண்டரீகாக்ஷ:	{ செத்தாமரைக்கண்ண ஒன ஸ்ரீமன்னாராய ணமுர்த்தி,	விष्णु: भगवान्	ஸ்ரீவிஷ்ணு பகவான்
		मङ्गलम्	{ உனக்கு ஸகல நன் மைமையும அளிப் பாராக.

इति पुत्रस्य शेषांश्च कृत्वा शिरसि भामिनी । उवाचातिप्रहृष्टेव सा दुःखवशवर्तिनी ।

गन्धैश्चापि समालभ्य राममायतलोचना ॥ ३८ ॥

ओषधीं चापि सिद्धार्थी विशल्यकरणीं शुभाम् । चकार रक्षां कौसल्या मन्त्रैरभिजजाप च ।

वाङ्मात्रेण न भावेन वाचाऽसंसज्जमानया ॥ ३९ ॥

आयतलोचना	அளவுகடந்த ஞானதி ருஷ்டியுடையவனும்,	उवाच	ஆசீர்வதித்தருளிஞர்.
भामिनी	அக்யந்தவாத்ஸல்ய முடையவனுமான	सा	அவள்
कौसल्या	கோஸலாதேவியார்,	सिद्धार्थी	கோரிய பலனை அளிக் கவல்லதும்,
दुःखवशवर्तिनी	மனதில் சோகம் கொண்டவளாய்	शुभां च	நன்மைதரவல்லதுமா கிய
अपि	இருந்தும்,	विशल्यकरणीं	விசல்யகரணியெனும்
अतिप्रहृष्टा	புறத்தில் சிறிதும்	ओषधीं	மூலிகையை
इव	தோன்றாமல் மகிழ்வு கொண்டவளாய் இ ருந்துகொண்டு,	गन्धैः च	புஷ்பதுபதிபாதி பூநூதிரவ்யக்களால்,
वाङ्मात्रेण	வாயில்வந்த சொற் களைக்கொண்டு	समालभ्य	தொட்டுப்பூசனைச் செய்து,
न च	இல்லாதவண்ண மாயும்,	मन्त्रैः	மந்திரக்களால்
भावेन च	{ பக்திதலைக்கொண்டு உள்ளமுருகிக்கிடக் கும் தன்மையாலும்;	अभिजजाप	ஜபித்தாள்.
असंसज्जमानया	{ கலவாமற்றதாகிய த ன்மையை நன்குண ங்கக்காட்டுகிறதாகிய	शेषान् अपि	{ தைவங்களுக்கு அர்ச் சித்து மிஞ்சினபுஷ் பாதினை
इति	மேற்கண்ட	पुत्रस्य	திருமகனது
वाचा	தொத்திரத்தினால்	शिरसि	சிரஸ்ஸில்
		कृत्वा	இட்டு,
		रामं	ஸ்ரீராமருக்கு
		रक्षां	ரக்ஷாபந்தனத்தை
		चकार	செய்தருளிஞள்.

आनम्य मूर्ध्नि चाधाय परिव्रज्य यशस्विनी । अवदत्पुत्र सिद्धार्थो गच्छ राम यथासुखम् ॥

यशस्विनी மஹாபுகழ்ப்படைத்த
மூர்ச்சி ஆதாய ச உச்சிமோந்து [அவன்,
परिव्रज्य எடுத்துக்கட்டி,
आनम्य ஆணைத்துவிட்டு,
अवदत् பின்வருமாறு திரு
வாய்மலர்ந்தருளினான்.

पुत्र “கிருமகனே !
राम ஸ்ரீராம !
यथासुखं உன்னிஷ்டப்படியே
सिद्धार्थः மனதில் குறையென்
गच्छ பதே இல்லாதவனாய்
நீ போய்வருவாயாக.

अरोगं सर्वसिद्धार्थमयोध्यां पुनरागतम् । द्रक्ष्यामि त्वामहं वत्स सुस्थितं राजवर्त्मनि ॥

वत्स “குழந்தாய் !
त्वां உன்னை [னாய்,
अरोगं திடகாத்திரமுடைய-
सर्वसिद्धार्थं எல்லா னாரியங்களும்
கைகூடப்பெற்றவனாய்
अयोध्यां அயோத்தியைக்கு

पुनः आगतं திரும்பிவந்து சேர்ந்த
राजवर्त्मनि வனாய்,
सुस्थितं ராஜபரிபாலனசெய்
अहं द्रक्ष्यामि கையில்,
நிலைபெற்றிருப்பவனாய்
நான் கண்குளிரக்
கண்டு மகிழ்வேன்.

प्रनष्टदुःखसङ्कल्पा हर्षविद्योतितानना । द्रक्ष्यामि त्वां वनात्प्राप्तं पूर्णचन्द्रमिवोदितम् ॥

उदितं “உதித்த
पूर्णचन्द्र इव பூர்ணசந்திரனை
त्वां உன்னை [போன்ற
वनात् காட்டினின்று
प्राप्तं திரும்பிவந்து சேர்ந்த
வனாய்,

प्रनष्टदुःखसङ्कल्पा சிந்தையின் கவலையெ
हर्षविद्योतिता- } ல்லாம் ஒழிந்தவனாய்,
नना ஸந்தோஷத்தால் விள
द्रक्ष्यामि ற்கும் முகமுடைய
நான் கண்கள் குளிரக்
கண்டு மகிழ்வேன்.

भद्रासनगतं राम वनवासादिहागतम् । द्रक्ष्यामि त्वामहं वत्स तीर्णवन्तं पितुर्वचः ॥४३॥

वत्स “குழந்தாய் !
राम ஸ்ரீராம !
त्वां உன்னை
पितुः திருத்தாதையின்
वचः நியமனத்தை
तीर्णवन्तं செய்து முடித்தவனாய்
इह இங்கு

वनवासात् வனவாஸத்திலிருந்து
आगतं திரும்பிவந்து சேர்ந்த
वत्स வனாய்
भद्रासनगतं சிம்மாஸனத்தில் வீற்
अहं நான் [நிருப்பவனாய்
द्रक्ष्यामि கண்குளிரக்கண்டு
மகிழ்வேன்.

मङ्गलैरुपसम्पन्नो वनवासादिहागतः । वध्वा मम च नित्यं त्वं कामान्संवर्धय प्रभो ॥४४॥

प्रभो “மஹா சாமந்தியசா
त्वं நீ [வியே !
वनवासात् வனவாஸத்தினின்று
इह இவ்விடத்திற்கு
आगतः திரும்பிவந்துசேர்ந்த
வனாய்

उपसम्पन्नः விளக்குகின்றவனாய்
नित्यं எப்பொழுதும்
मम च என்னுடையவும்,
वध्वाः மருமகளுடையவும்,
कामान् மனோதங்களை
संवर्धय நிறைவுறச்செய்வா
யாக.

मङ्गलैः { மன்னர்களுக்குரிய ஆ
டையாபரணவாஹ
னாதிகளிலைகளோடு

मयाऽर्चिता देवगणाश्शिवादयो महर्षयो भूतमहासुरो रगाः ।

अभिप्रयातस्य वनं चिराय ते हितानि काङ्क्षन्तु दिशश्च राघव ॥ ४५ ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	भूतमहासुरो रगाः	பூதங்களும், மகாசுரர்களும், நாகர்களும்,
मया	என்னால்	दिशः च	பத்து திக்குகளும்,
अर्चिताः	தொழுது பார்த்திக் கப்பட்ட	चिराय	வெகுநேரம்
शिवादयः	சிவபெருமான் முதலிய	वनं	காட்டில்
देवगणाः	தேவகணங்களும்,	अभिप्रयातस्य	வாஸம்செய்யும்
महर्षयः	மஹர்ஷிகளும்,	ते	உனக்கு
		हितानि	நலங்களை
		काङ्क्षन्तु	செய்யக்கடவர்கள்.”

इतीव चाश्रुप्रतिपूर्णलोचना समाप्य च स्वस्त्ययनं यथाविधि ।

प्रदक्षिणं चैव चकार राघवं पुनः पुनश्चापि निपीड्य सस्वजे ॥ ४६ ॥

अश्रुप्रतिपूर्ण- लोचना इति इव च	கண்ணீர் நிறைந்த கண்களுற்ற அவன் மேற்சொல்லியவன் எமாய்	प्रदक्षिणं एव	மக்கள் சூத்திரத் தையும்
यथाविधि	முறைப்படி	चकार	கட்டினான்.
स्वस्त्ययनं च	ஸ்வஸ்தி ஆயனத் தையும்,	अपि च	இன்னும்
समाप्य च	செய்து முடித்த பின் வார்	राघवं	ஸ்ரீராமரை
		पुनः पुनः	பலமுறையும்
		निपीड्य	கட்டி
		सस्वजे	அணைத்துக்கொண்டான்.

तथा तु देव्या स कृतप्रदक्षिणो निपीड्य मातुश्चरणौ पुनः पुनः ।

जगाम सीतानिलयं महायशाः स राघवः प्रज्वलितः स्वया श्रिया ॥ ४७ ॥

तथा तु	அவ்வாறே	स्वया	தம் இயற்கையான
देव्या	தேவியால்	श्रिया	காந்தியால்
कृतप्रदक्षिणः	கஷ்ட சூத்திரத்தை	प्रज्वलितः	மிக விளக்குபவரான
सः	அவர் [கட்டப்பெற்ற	महायशाः	பெரும் புகழ்பெற்ற
मातुः	தாயின்	सः राघवः	அந்த ஸ்ரீராமவர்
चरणौ	திருவடிகளில்	सीतानिलयं	விலைதயின் மாளி
पुनः पुनः	அடிக்கடி		கைக்கு
निपीड्य	வணங்கி,	जगाम	எழுந்தருளினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे पञ्चविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3507.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1152.

पड्विंशः सर्गः—இருபத்தாறாவது ஸர்க்கம் || 26 ||

श्रीरामकृतसीतोपदेशः—ஸ்ரீராமர் ஸீதைக்கு உபதேசம் செய்வது.

अभिवाद्य च कौसल्यां रामस्संप्रस्थितो वनम् । कृतस्वस्त्ययनो मात्रा धर्मिष्ठे वर्त्मनि स्थितः ॥
विराजयन् राजसुतो राजमार्गं नरैर्हृतम् । हृदयान्याममन्थेव जनस्य गुणवत्तया ॥ 2 ॥

மாலா	தாயால்	राजसुतः च	சக்கிரவர்த்தியாரின்
कृतस्वस्त्ययनः	ஸ்வஸ்த்யயனம் செய் யப்பட்டவராய்	रामः	திருக்குமாரமுனை
कौसल्यां	கோஸலாதேவியாரை	नरैः	ஸ்ரீராமர்
अभिवाद्य	பணிந்து நமஸ்கரித் துவிட்டு,	वृत्	ஜனங்களால்
वनं	வனத்திற்கு	राजमार्गं	நிறைந்திருக்கும்
संप्रस्थितः	எழுந்தருளியவரும்,	विराजयन्	ராஜவீதியை
धर्मिष्ठे	மிக்க தரும	गुणवत्तया	காந்தியால் விளங்கச் செய்பவராய்,
वर्मनि	நெறியில்	जनस्य	பண்புடைமையால்,
स्थितः	பிழயாது நிற்கின்றவ ரும்,	हृदयानि इव	ஜனஸமுதரத்தின்
		आममन्थ	மனங்களை எல்லாம் கொள்ளை கொண்டிரு ந்தார்.

वैदेही चापि तत्सर्वं न शुश्राव तपस्विनी । तदेव हृदि तस्याश्च यौवराज्याभिषेचनम् ॥

तपस्विनी	{ பக்தியோடு விரதானு ஷ்டானங்களை செய் துகொண்டிருந்த வீதாபிராட்டியார்	शुश्राव न	அறியாதிருந்தனள்.
वैदेही अपि	மட்டும்	तत्	அந்த
तत्सर्वं च	அந்தவிஷயமெதை யும்	यौवराज्याभिषेचनं	{ இளவரசப்பட்டாபி ஏவ
		एव	{ தேகமொன்று மட்டுந்தான்,
		तस्याः	அவளது
		हृदि च	மனத்திலிருந்தது.

देवकार्यं स सा कृत्वा कृतज्ञा हृष्टचेतना । अभिज्ञा राजधर्माणां राजपुत्रं प्रतीक्षते ॥

कृतज्ञा	தருமநெறிவழுவாத வளரும்	हृष्टचेतना	மனமகிழ்ச்சியுடைய வளராய்
राजधर्माणां	ராஜதர்மானுஷ்டானங் களுக்கு	देवकार्यं	தெய்வபூஜையை
अभिज्ञा	{ யோக்கிதாபாத்திர மாய் விளங்கியவளு மான,	कृत्वा	செய்தருளியிட்டு,
सा	அவள்,	राजपुत्रं	சக்கிரவர்த்தியாரின் திருக்குமாரனை,
		प्रतीक्षते स	எதிர்பார்த்துக்கொ ண்டிருந்தனள்.

प्रविवेशाय रामस्तु स्ववेश्म सुविभूषितम् । प्रहृष्टजनसम्पूर्णं हिया किञ्चिदवाङ्मुखः ॥५॥

अथ	அப்பொழுது	स्ववेश्म	தனது திருமாளிகை
रामः तु	ஸ்ரீராமமோவெனில்,		க்குன்,
सुविभूषितं	{ நன்றாய் அலங்கரிக்கப் பெற்றுவிளங்குகிற தும்,	किञ्चित्	காலத்திற்கேற்ற ஒரு மாதிரியான
प्रहृष्टजन-	மகிழ்வுற்ற ஜனங்க	हिया	கூச்சத்தினால்
सम्पूर्णं }	ளால் சிறைவுற்றது மாகிய,	अवाङ्मुखः	கீழ்நோக்கியவண்ண மாய்,
		प्रविवेश	எழுந்தருளினார்.

अथ सीता समुत्पत्य वेपमाना च तं पतिम् । अपश्यच्छोकसन्तप्तं चिन्ताव्याकुलितेन्द्रियम् ॥

अथ	அப்பொழுது	शोकसन्तप्तं	{ மனவேதனையால் திரு மேனி ஒளி குறைத்தி ருக்கப்பெற்றவராயும்
सीता	சீதாபிராட்டியார்,	अपश्यत्	கவனித்தாள்.
समुत्पत्य	ஆஸனத்திலிருந்து எழுந்து	च	அதனால்
तं पतिं	அந்த கணவரை	वेपमाना	மனக்கலக்கமுற்றவ ளாகினார்.
किन्ता-	சிந்தையால் கலங்கிய		
व्याकुलितेन्द्रियं }	இந்திரியங்களை யுடை யவராய்,		

तां दृष्ट्वा स हि धर्मात्मा न शशाक मनोगतम् । तं शोकं राघवस्सोढुं ततो विवृततां गतः ॥

धर्मात्मा	தர்மாத்மாவாகிய	शशाक न	முடியாதவராயிருந்த
सः राघवः	அந்த ஸ்ரீராமர்	ततः	அதனால் [னர்.
तां	அவளை		{ சிந்தையில் ஏதோ ஒன் று சமுன் றுகொண்டி ருக்கிறதென்பதை வெளிக்காட்டும் சின் னங்களை வெளிக்கா ட்டும் தன்மையை அடைந்துவிட்டனர்.
दृष्ट्वा हि	எதிரில் கண்டதுமே,	विवृततां	
मनोगतं	மனதினுள் சமுன்று கொண்டிருந்த		
तं शोकं	அந்த கவலையை	गतः	
सोढुं	வெளிப்படாதபடி உள்ளடக்கிவிட		

विवर्णवदनं दृष्ट्वा तं प्रस्विन्नमर्मणम् । आह दुःखाभिसन्तप्ता किमिदानीमिदं प्रभो ॥८॥

विवर्णवदनं	{ திருமுகமண்டலத்தி ன் கரத்தி குன்றியிரு ப்பவராயும்,	दुःखामि-	அவள் மனவேதனை
अर्मणं	சினமுற்றவராயும்,	सन्तप्ता }	யால் திருமேனி துவ ச்சி அடையப்பெற்ற வளாய்
प्रस्विन्नं	{ திருமேனியெல்லாம் வேர்வையுண்டாகப் பெற்றிருக்கிறவராக வும்,	तं	அவரைப்பார்த்து,
दृष्ट्वा	கவனித்து,	आह	பின்வருமாறு திருவா ய்மலர்ந்தருளினார்.
		प्रभो	"பிராணகாதரே!
		इदानीं	இப்பொழுது
		किं इदम्	இதென்ன !!

अद्य बार्हस्पतः श्रीमानुक्तः पुण्यो नु राघव । प्रोच्यते ब्राह्मणैः प्राज्ञैः केन त्वमसि दुर्मनाः ॥

राघव	“ஸ்ரீராகவ !	प्राज्ञैः	பண்டிதர்களாகிய
अद्य	இன்றையதினத்தில்	ब्राह्मणैः	ஆத்தணர்களால்
उक्तः	அபிஷேகத்திற்காக விதிக்கப்பட்டதாகிய	प्रोच्यते नु	செரல்லப்பட்டிருக்கிறதே;
पुण्यः	புஷ்யநகரத்திரமா ந்து	केन	ஏன்
बार्हस्पतः	பிரஹஸ்பதியை தேவ தையாக உடையதாய்	त्वं	தேவரீர்
श्रीमान्	ஸகல ஸம்பத்தையும் ளிக்கவல்லதாய்,	दुर्मनाः असि	மனவேதனைப்படுபவ ராயிருக்கிறீர்?

न ते शतशलाकेन जलफेननिभेन च । आवृतं वदनं वल्यु छत्रेणाभिविराजते ॥ १० ॥

च	“அன்றியும்	जलफेननिभेन	நீர் நுரைபோல் வெண்
ते	தேவரீரது		
वल्यु	சந்தரமான [னது		மைவிறமுன்ன துமான
वदनं	திருமுகமண்டலமா- பலசலாகைகளையுடைய	छत्रेण	திருக்குடையால்
शतशलाकेन	யதும்(அதாவது)பல கொடையிரும்புக்கா ம்புகளையுடையதும்,	आवृतं	மறைக்கப்பட்டதாக
		अभिविराजते न	விளங்கா திருக்கிறது.

व्यजनाभ्यां च मुख्याभ्यां शतपत्रनिभेक्षणम् । चन्द्रहंसप्रकाशाभ्यां वीज्यते न तवाननम् ॥

तव	“தேவரீரது		விளங்குகின்றவை
शतपत्र- निभेक्षणं	துற்றிதழ் கமலத்தை ஒத்த திருக்கண்களை யுடைய	मुख्याभ्यां च	எப்பவும் கட்டவே கொண்டுவரப்படுகிற வைகளாகிய
आननं	திருமுகமானது	व्यजनाभ्यां	இரு வெண்சரமரைக ளால்
चन्द्रहंस- प्रकाशाभ्यां	சந்திரனைப் போலவும், ஹம்ஸத்தைப்போல வும் சோதியமாய்	वीज्यते न	விசறப்படா திருக்கிறதே !

वाग्मिनो वन्दिनश्चापि प्रहृष्टास्त्वां नरर्षभ । स्तुवन्तो नाद्य दृश्यन्ते मङ्गलैस्सूतमागधाः ॥

नरर्षभ	“புருஷோத்தம !	मङ्गलैः	மங்களமான பாடல் களால்
सूतमागधाः	பொள்ளாணிகளாகும்வ ம்சாவளியையெடுத்து சொல்பவர்களும்,	स्तुवन्तः च	ஸ்துதிசெய்பவர்களு மான்
वाग्मिनः	புகழ்வதில் வல்லவர் களும்,	वन्दिनः अपि	வந்திகளும்
प्रहृष्टाः	மனமுவந்தவர்களாய்	अद्य	இப்பொழுது
वां	தேவரீர் முன்னிலையில்	दृश्यन्ते न	கூடவராமலிருக்கின் றார்கள்.

न ते क्षौद्रं च दधि च ब्राह्मणा वेदपारगाः । मूर्ध्नि मूर्धाभिषिक्तस्य दधति स्म विधानतः ॥

மூர்धाभिஷிक्तஸ்ய	“ திருவழிவேதகம் கொண்டவரான	क्षौद्रं च	மண்கள தீர்த்தத்தையும்
ते	தேவரீரது	वेदपारगाः	வேதவித்துக்களா சிய
मूर्ध्नि	திருமுடியில்	ब्राह्मणाः	அந்தணர்கள்
दधि च	{ தேவதாருவெனும் மர வாஸனை கலக்கப் பெற்று விளங்கும்	विधानतः	முறைப்படி
		न दधति स्म	அழிவேதகம்செய்யாதி ருக்கின்றார்கள்.

न त्वा प्रकृतयस्सर्वाः श्रेणीमुख्याश्च भूषिताः । अनुव्रजितुमिच्छन्ति पौरजानपदास्तथा ॥

भूषिताः	“ நன்கு சிங்காரித்துக் கொண்டிருந்த	प्रकृतयः	பிரகிருதிகள்
पौरजानपदाः	நாடுகடரத்தார்களும்,	सर्वाः	எல்லோரும்;
श्रेणीमुख्याः	ஸ்பாநாயகர்களும்,	त्वा	தேவரீரை
तथा च	இத்தியாத்	अनुव्रजितुं	பின்தொடர்ந்துவர
		इच्छन्ति न	ஏற்படா திருக்கின்றார் கள்.

चतुर्भिर्वेगसम्पन्नैर्हयैः काञ्चनभूषितैः । मुख्यः पुण्यरथो युक्तः किं न गच्छति तेऽग्रतः ॥

वेगसम्पन्नैः	“ அதிலுற்சாகம் படை த்தவைகளும்,	युक्तः	பூட்டப்பெற்று விளங் குகிறதும்,
काञ्चन- भूषितैः }	{ ஸ்வர்ணபரணங்களா ல் அலங்காரம் செய்ய ப்பட்டவைகளுமான	मुख्यः	உற்சவத்திற்கு முக்கி யமாயுள்ளதுமாகிய
चतुर्भिः हयैः	நான்கு குதிரைகளால்	पुण्यरथः	புஷ்யரதமென்னும்
		ते	தேவரீருக்கு [தேர்,
		अग्रतः	முன்பாக
		किं गच्छति न	ஏன் வாவில்லை?

न हस्ती चाग्रतः श्रीमान्स्तव लक्षणपूजितः । प्रयाणे लक्ष्यते वीर कृष्णमेघगिरिप्रभः ॥

वीर कृष्णमेघ- गिरिप्रभः }	“ பிராணநாதரே! கருத்த மேகத்தையும் மலைமையும் போன்ற தும்,	श्रीमान् हस्ती च	பட்டத்து யானையும்
लक्षणपूजितः	நல்லகுறிகளையுடைய துமான,	प्रयाणे	எழுந்தருளுகையில்,
		तव	தேவரீருக்கு
		अग्रतः	முன்பாக
		लक्ष्यते न	காணப்படவில்லை.

न च काञ्चनचित्रं ते पश्यामि प्रियदर्शन । भद्रासनं पुरस्कृत्य यान्तं वीरपुरस्सरम् ॥

प्रियदर्शन	“ பார்க்கபார்க்க ஸாக் தோஷமாய் விளங் கும் திருமுகமண்டல முற்றவரே!	ते	தேவரீருக்கு
वीरपुरस्सरं	வீரர்களுக்கென்றேற்ப பட்டதும்,	पुरस्कृत्य	முன்னிட்டு
		यान्तं च	கொண்டுபோகப்படு கிறதுமான
काञ्चनचित्रं	{ ஸ்வர்ணத்தினால் அல ங்காரங்கள் செய்யப் பெற்று விளங்குகிற தும்	भद्रासनं	{ மன்னர்கள் சொற்றவி டமெல்லாம் வீற்றி ருக்கும் பத்திராஸ னத்தை
		पश्यामि न	நான் பார்க்கவில்லை.

अभिषेको यदा सज्जः किमिदानीमिदं तव । अपूर्वो मुखवर्णश्च न प्रहर्षश्च लक्ष्यते ॥ १८ ॥

तव	“தேவரீரது	इदानीं	இப்பொழுது
अभिषेकः	பட்டாபிஷேகமானது	मुखवर्णः च	திருமுகமண்டலத் தின் வரட்டமோ
सज्जः	கிட்டியிருக்கிறது.		
यदा	இக்காலத்திய		
प्रहर्षः च	உற்சாகக்களை என்பது	अपूर्वः	{ இதுவரையில் நான் எப்பொழுதும் கண் டிசாததாய் புதிதாய் இருக்கிறது.
लक्ष्यते न	காணப்படா திருக்கி றது.	किं इदम्	இதென்ன ? ”

इतीव विलपन्ती तां प्रोवाच रघुनन्दनः । सीते तत्रभवांस्तातः प्रवाजयति मां वनम् ॥

इतीव	மேற்கண்டவண்ண மெல்லாம்	सीते	“வலீதே!
विलपन्ती	திருவாய்மலர்ந்தருளி	तल भवान्	நமதெல்லோருக்கும் பூஜயாகிய
तां	அவளைப்பார்த்து [ய		
रघुनन्दनः	ஸ்ரீராமர், பதிலாய் பின்வருமா று திருவாய்மலர்ந்த ருளினார்.	तातः	திருதாதை
प्रोवाच		मां	என்னை
		वनं	காட்டுக்கு
		प्रवाजयति	அனுப்புகிறார்.

कुले महति संभूते धर्मज्ञे धर्मचारिणि । शृणु जानकि येनेदं क्रमेणाभ्यागतं मम ॥ २० ॥

महति कुले	“உத்தமகுலத்தில்	येन क्रमेण	எந்த தர்மவிதியால்
जानकि	ஜனகமஹாராஜரின் புதல்வியாய்	इदं	இது
संभूते	அவதரித்தவளே!	मम	எனக்கு
धर्मज्ञे	தர்மங்கனின் துட்பங் களை அறிபவளே!	अभ्यागतं	கேர்ந்திருக்கிறதென் பதை
धर्मचारिणि	{ எப்பொழுதும் தர்மத் தையே அனுஷ்டிப்ப வளே!	शृणु	{ நான் இப்பொழுது உனக்கு சொல்லுகி றேன்; நீ செவிகொடு த்துக் கேட்பாயாக.

राज्ञा सत्यप्रतिज्ञेन पित्रा दशरथेन मे । कैकेय्यै प्रीतमनसा पुरा दत्तौ महावरौ ॥ २१ ॥

सत्यप्रतिज्ञेन	“ஸத்தியஸந்தரும்;	प्रीतमनसा	{ பேருதவிபெற்று அத ற்கு கைம்மாறுசெய் யவேண்டுமென்கிற மனஸ்ஸாகியவால்
राज्ञा	சக்கிரவர்த்தியாரும்;		
मे	எனது		
पित्रा	திருதாதையுமான்		
दशरथेन	தசரதரால்	महावरौ	ஆவச்யகமான இர ண்டு வரங்கள்,
पुरा	முன்னொருகாலத்தில்,		
कैकेय्यै	கைகேயி அம்மாளுக்கு	दत्तौ	அளிக்கப்பட்டன.

तयाऽद्य मम सज्जेऽस्मिन्नभिपेके नृपोद्यते । प्रचोदितस्ससमयो धर्मेण प्रतिनिर्जितः ॥ २२ ॥

नृपोद्यते { “சக்கிரவர் தீயாரால்
அதி ஆசையுடன்
எர்பாடு செய்யப்பட்ட
டதாசிய

मम எனது
अस्मिन् இந்த
अभिपेके பட்டாபிஷேகம்
सज्जे சித்தமாயிருக்கையில்

ससमयः ஏர்களே வரத்தத்
தம் அருளிச்செய்தி
तया அவளால் [ருந்தஅவர்,
अद्य இப்பொழுது
धर्मेण தருமவிதியை ஒத்து
प्रचोदितः பிரார்த்தித்து வேண்டி
को.ள்ளப்பட்ட
वराय, வராய்,
प्रतिनिर्जितः வெல்லப்பட்டார்.

चतुर्दश हि वर्षाणि वस्तव्यं दण्डके मया । पित्रा मे भरतश्चापि यौवराज्ये नियोजितः ॥

चतुर्दश “பதின்னாண்டு
वर्षाणि வருஷங்கள்
दण्डके தண்டகர் வனத்தில்,
मया என்னால்
वस्तव्यं வஸிக்கப்படவேண்டும்

मे पिता हि எனது திருநாதையர்
भरतः பரதன் [லேயே
अपि च அக்காலம் வரைக்கும்
यौवराज्ये இளவரசு பட்டத்தில்
नियोजितः நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறான்.

सोऽहं त्वामागतो द्रष्टुं प्रस्थितो विजनं वनम् । भरतस्य समीपे तु नाहं कथ्यः कदाचन ॥

विजनं वनं “மணிதசஞ்சாரமில்
லாத காட்டுக்கு
प्रस्थितः பிரயாணமாகிவிட்ட
सः अहं அந்த நான்,
त्वां द्रष्टुं உன்னைக்கண்டு தேர்
றவுசெய்ய

आगतः இங்கு வந்தேன்.
भरतस्य பரதனது
समीपे तु முன்னிலையில் மாத்திரம்
कदाचन ஒரு பொழுதும் [ரம்
अहं நான்
कथ्यः न புகழ்த்தக்கவனிலை.

ऋद्वियुक्ता हि पुरुषा न सहन्ते परस्तवम् । तस्मान्न ते कथाः कथ्या भरतस्याग्रतो मम ॥

ऋद्वियुक्ता: { “விசேஷச் செல்வத்
தையடைந்து மேம்ப
ட்டான பதவியுள்ள
पुरुषा: புருஷர்கள்
परस्तवं பிறருடைய துதியை
सहन्ते न பொறுத்திரார்கள்.
तस्मात् ஆனபடியால்

भरतस्य பரதனுடைய
अग्रतः முன்னிலையில்
ते हि உன்னால்
मम कथा: எனது குணங்கள்
कथ्या: न எடுத்துரைக்கத்தக்க
வைகளிலை.

नापि त्वं तेन भर्तव्या विशेषेण कदाचन । अनुकूलतया शक्यं समीपे तस्य वर्तितुम् ॥

त्वं “நீ
विशेषेण விசேஷமாய்
कदाचन अपि எல்லா சமயங்களிலும்
तेन அவனால்
भर्तव्या மனோதக்கனைப் பெற
உரிமைபெற்றவனாக

न அகமாட்டாய். [யில்
तस्य समीपे அவனது முன்னிலை-
अनुकूलतया மனங்கொண்டு நடக்க
वर्तितुं குந்தன்மைகொண்டு
शक्यम् நடந்துகொள்ள
வேண்டியது.

तस्मै दत्तं नृपतिना यौवराज्यं सनातनम् । स प्रसाद्यस्त्वया सीते नृपतिश्च विशेषतः ॥

तस्मै	“அவனுக்கு	सीते	சீதே!
सनातनं	வம்சபரம்பரையாக	सः नृपतिः च	அவன் அரசனாயிருக் கிறபடியால்
यौवराज्यं	இளவரசுபட்டமா	त्वया	உன்னால்
नृपतिना	சக்கிரவர்த்தியாரால்	प्रसाद्यः	பெருமைதாழ்ந்தவண் ணமாயும், மனங்கோ ணாதவண்ணமாயும்
विशेषतः	தக்கால ஆவச்யத்தை உத்தேசித்து		நடந்துகொள்ளப்ப டவேண்டியவன்.
दत्तं	அளிக்கப்பட்டிருக்கி றது.		

अहं चापि प्रतिज्ञां तां गुरोस्समनुपालयन् । वनमयैव यास्यामि स्थिरीभव मनस्विनि ॥

अहं अपि	“நான் மட்டும்	मनस्विनि	பதிவ்ரதாசிரோம ணியே!
गुरोः	திரு தாதையின்		
तां प्रतिज्ञां च	அந்த நியமனத்தையே		{ மனதைத் தைர்யம்ப ண்ணிக் கொண்டுக் காலத்திலும், தருமத் தையையனுஷ்டிப்ப வனாய் நீ இக்கிருப் பாயாக.
समनुपालयन्	சிரமேற்கொண்டு நிறைவேற்றுவவனாகி	स्थिरीभव	
अथ एव	இப்பொழுதே		
वनं	வனத்திற்கு		
यास्यामि	செல்லுகிறேன்.		

याते च मयि कल्याणि वनं मुनिनिषेवितम् । व्रतोपवासरतया भवितव्यं त्वयाऽनघे ॥

अनघे	“தோஷரஹிதயான	त्वया च	உன்னாலும்
कल्याणि	புண்ணியாத்மாவே!	व्रतोपवास-}	விரதங்களிலும் உப
मयि	நான்	रतया }	வாஸங்களிலும்
मुनिनिषेवितं	நிவதிகள் வஸித்துக் கொண்டிருக்கின்ற		மனம் ஈடுபட்டிருக் கும் தன்மையால்,
वनं	காட்டில்	भवितव्यम्	{ இக்கிருந்து காலங்கழி த்துவரப்படவேண் டியது.
याते	காலங்கழித்துக்கொ ண்டிருக்கையில்		

काल्यमुत्थाय देवानां कृत्वा पूजां यथाविधि । वन्दितव्यो दशरथः पिता मम जनेश्वरः ॥

काल्यं	{ “ப்ரதிதினமும் குரீ போதயத்திற்கு மு ன்பே அதிகாலையில்	कृत्वा	செய்துவிட்டு,
उत्थाय	தூயிலெழுந்து,	मम	எனது
देवानां	தைவங்களுக்கு	पिता	திருதாதையாரும்,
पूजां	பூஜையை	जनेश्वरः	சக்கிரவர்த்தியாரு
यथाविधि	முறைப்படி	दशरथः	தசரதர் [மாகிய
		वन्दितव्यः	பூஜிக்கப்படவேண்டி யவர்.

माता च मम कौसल्या वृद्धा सन्तापकशिता । धर्ममेवाग्रतः कृत्वा त्वत्तस्समानमर्हति ॥

மம	“எனது	त्वत्तः	உன்னுடைய
माता	திருத்தாயாரும்	अग्रतः	முக்கியமான
वृद्धा	வயதுமுதிர்ந்தவளும்	धर्म	தர்மமாய்
सन्ताप- कशिता च	சோகத்தால் புண்பட் டுக்கிடக்கும் மனமு டையவளுமாகிய	कृत्वा एव	சிந்தையில் கொண்டே
कौसल्या	கௌஸல்யை	समानं	திருத்தொண்டுக்கு
		अर्हति	உரியவளாய் இருக்கி ன்றனன்.

वन्दितव्यास्त्वया नित्यं याः शेषा मम मातरः । स्नेहप्रणयसंभोगैः समा हि मम मातरः ॥

मम	“எனது	त्वया	உன்னால்
मातरः हि	தாய்மார்கள் எல்லோ ருமே	मम	எனது
स्नेहप्रणय- संभोगैः	சினைகம், பிரணயம், சம்போகம் என்கிற இம்மூன்று குணங்க ளால்*	शेषाः मातरः	இதர தாய்மார்கள்
समाः	சமமாய் கொண்டாட ப்படுகின்றார்கள்.	याः	எவர்களை? அவர்களும்
		नित्यं	எப்பொழுதும்
		वन्दितव्याः	பூஜிக்கப்படவேண்டி யவர்கள்.

[* ஆவர்களிடத்தில் நான் கொண்டிருக்கும் வாத்ஸல்யம், சினைகம்; எனது திருத்தொண்டுகளுக்கு பாத்திரர்களாய் நான் நினைக்கும் தன்மை, பிரணயம்; எனக்கு வேண்டியவைகளையெல்லாம் கூச்சமின்றி கேட்கலாமென்கிற மனோபாவம் சம்போகம். ஆகிற இம்மூன்று குணங்களால்.]

भ्रातृपुत्रसमौ चापि द्रष्टव्यौ च विशेषतः । उभौ भरतशत्रुघ्नौ प्राणैः प्रियतरौ मम ॥३३॥

भरतशत्रुघ्नौ	“பரதன் சத்ருக்ளன் ஆகிய	विशेषतः च	அதிவா த்ஸல்யத் துடன்
उभौ च	இவ்விருவர்களும்,	भ्रातृपुत्रसमौ	{ சகோதரர்கள்போல வும் புதல்வர்கள்போ லவும்,
मम	எனக்கு	द्रष्टव्यौ	உன்னால் கொண்டாட ப்படவேண்டியவர்கள்.
प्राणैः	உயிரினும்		
प्रियतरौ	பிரியமுள்ளவர்கள்.		
अपि	அப்படியிருப்பதால்		

विप्रियं न च कर्तव्यं भरतस्य कदाचन । स हि राजा प्रभुश्चैव देशस्य च कुलस्य च ॥

भरतस्य	“பரதனுக்கு	सः एव	அவன்தான்
विप्रियं च	கிருப்பமல்லாததெ தையும்,	देशस्य च	தேசத்திற்கும்
कदाचन च	ஒருபொழுதும்,	कुलस्य च	குலத்துக்கும்
कर्तव्यं न	செய்யக்கூடாது.	प्रभुः	சியமனங்களளிக்க அதிகாரமுடைய
हि	ஏனெனில்	राजा	அரசன்.

आराधिता हि शीलेन प्रयत्नैश्चोपसेविताः । राजानः संप्रसीदन्ति प्रकुप्यन्ति विपर्यये ॥

राजानः " அரசர்கள்,
शीलेन நன்னடக்கையால்
आराधिताः மகிழ்விக்கப்பட்டவர்
களாய்
प्रयत्नैः விடாமுயற்சிகளோடு
उपसेविताः உபசரிக்கப்பட்டவர்
களாய்,

च श्रुतिं
संप्रसीदन्ति மனமுவந்திருப்பார்
கள்.
विपर्यये हि அப்படி இல்லாவிடீ
டாவோவெனில்,
प्रकुप्यन्ति கோரப்படுகொன்னாகிறார்
கள்.

औरसानपि पुत्रान् हि त्यजन्त्यहितकारिणः । समर्थान् संप्रगृह्णन्ति परानपि नराधिपाः ॥

नराधिपाः " அரசர்கள்
औरसान् வயிற்றிற்பிறந்த
पुत्रान् अपि புதல்வர்களையும்கூட
अहितकारिणः हि நலமல்லன செய்ய
வர்களென்றால்
त्यजन्ति தனதல்லவென ஒழித்
துவிடுகின்றார்கள்.

समर्थान् நலஞ்செய்யும்
परान् अपि { ஒருவிதமான உறவுமி
ல்லாத வேற்று மனி
தர்களையும்,
संप्रगृह्णन्ति சேர்த்துக்கொள்ளுகி
றார்கள்.

सा त्वं वसेह कल्याणि राजस्समनुवर्तिनी । भरतस्य रता धर्मो सत्यव्रतपरायणा ॥ ३७ ॥

कल्याणि " புண்பா த்மாவே!
सा அந்த
त्वं நீ
राजः அரசனாகிய
भरतस्य பரதனுக்கு
समनुवर्तिनी { மனக்கொணாதவண்
ணமாய் நடந்துகொ
ள்பவளாய்

सत्यवत- } எக்காலத்திலும் நன்
परायणा } மையே பயக்கும் விர
தங்களில் அசஞ்ச
லாப் பக்தியுடையவ
ளாய்,
धर्मो தர்ம னுஷ்டானத்தில்
रता காலங்கழிப்பவளாய்
इह இக்கேயே
वस வஸித்துவருவாயாக.

अहं गमिष्यामि महावनं प्रिये त्वया हि वस्तव्यमिहैव भामिनि ।

यथा व्यलीकं कुरुषे न कस्यचित्तथा त्वया कार्यमिदं वचो मम ॥ ३८ ॥

भामिनि " அதிவாத்ஸல்ய
முடைய
प्रिये இல்லாளே!
कस्यचित् ஒருவருக்கும்
व्यलीकं பிரியமில்லாததை
कुरुषे न நீ செய்ததில்லை,
अहं हि நான் மட்டும்
महावनं பெருங்காட்டிற்கு
गमिष्यामि போய்வருகின்றேன்.

त्वया உன்னால்
इह एव இங்குதானே
वस्तव्यं வஸிக்கத்தக்கது.
इदं இது
मम वचः எனது நியமனம்
यथा तथा என்கிறகாரணத்தால்
त्वया உன்னால்
कार्यम् ஏற்றுக்கொள்ளப்பட
வேண்டியது."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे षट्विंशः सर्गः ॥

सप्तविंशः सर्गः—இருபத்தேழாவது ஸர்க்கம் || 27 ||

सीतया वननयनप्रार्थना—ஸீதை காட்டிற்கு அழைத்துப் போகப் பிரார்த்திப்பது.

एवमुक्ता तु वैदेही प्रियार्हा प्रियवादिनी । प्रणयादेव संकुद्धा भर्तारमिदमब्रवीत् ॥ १ ॥

एवं	மேற்கண்ட		
उक्ता	{ திருவாக்குக்கு திருச் செவ்சாற்றியருளிய வளும்	प्रणयात् एव	{ கணவனென்கிறசொந் தத்தாலும், அவர் ம ட்டும் தன்முன் தனி யே இருக்கிறார் என் கிற காரணத்தாலும்
प्रियार्हा	{ குணங்களால் மனங் கோணுது நடக்கவே ண்டிய உரிமைபெற்று விளங்குகிறவளும்,	तु संकुद्धा	{ இவ்விஷயத்தில் மிகச்சினங்கொண்ட வளாகி,
प्रियवादिनी	{ எப்பொழுதும் இனிய சொற்கொண்டேபதி லுரைப்பவளுமாகிய	भर्तारं इदमब्रवीत्	{ பர்த்தாவைப்பார்த்து பின்வருமாறு திருவாய்மலர்ந்தருளி ன.
वैदेही	சீதாபிராட்டியார்		

किमिदं भापसे राम वाक्यं लघुतया ध्रुवम् । त्वया यदपहास्यं मे श्रुतं नरवरोत्तम ॥ २ ॥

नरवरोत्तम	"சக்கிரவர்த்தி திரு மகனாரே!	श्रुतं	சென்கொடுத்து கேட் கப்பட்டதாய்,
राम	யாவருக்கும் அபிராம ராய் விளங்குபவரே!	मे	எனக்கு
यत्	எந்த	अपहास्यं	{ நகைப்புச்செய்யத்த குத்ததாய் தோற்று கிறது.
वाक्यं	ஒரு நியமனத்தை		
त्वया	தேவரீர் ஒருவரால்	इदं किम्	{ இது என்? அப்பேன் என்ன குற்றம் செய் தேன் தேவரீர் இப் படி சீட்டை விதிக்க?
लघुतया	இலேசராய் [பதாய்		
ध्रुवं	விச்சயிக்கப்பட்டிருப்-		
भापसे	அருளிச்செய்கிறீரோ அது		

आर्यपुत्र पिता माता भ्राता पुत्रस्तथा स्नुषा । स्वानि पुण्यानि भुञ्जानाः स्वं स्वं भाग्यमुपासते॥

आर्यपुत्र	"பிராணநாதரே!	स्वानि	அவரவர்களது
पिता	ஒரு தந்தை என்பவ னும்,	पुण्यानि	புண்யங்களின் பயன் களை
माता	ஒருதாய் என்பவளும்	भुञ्जानाः	அனுபவிக்கிறார்கள்.
भ्राता	ஒரு சநேகநாதன் என்பவனும்,	भाग्यं	{ விளைப்பயனை அதா வது அவரவர்கள் செய்த புண்யங்களு க்கும் பாபங்களுக் கும் ஏற்ற பயனை, அவரவருக்குரியதை பெறுகிறார்கள்.
पुत्रः	ஒரு புதல்வன் என்ப வனும்	स्वं स्वं	
स्नुषा	மருமகள் என்பவளும்	उपासते	
तथा	இத்தியாத் தி எல்லோ ரும்,		

भर्तुर्भाग्यन्तु नार्येका प्राप्नोति पुरुषर्षभ । अतश्चैवाहमादिष्टा वने वस्तव्यमित्यपि ॥ ४ ॥

புருஷர்ஷம்	“புருஷேஷ, த், தம் !	அத: வ	இக்காரணத்தாலேயே
நாரி	மனைவி	அஹ் அபி	நானும்
एका तु	ஒருத்திதான்	वने	காட்டில்
भर्तुः	கணவரின்	वस्तव्यं	வட்டிக்கவேண்டும்
भाग्यं	வினைப்பயனை	इति एव	என்றும்.
प्राप्नोति	பருத்துகொண்டனுப விக்கிறான்.	आदिष्टा	இயமிக்கப்பட்டவளா கிறேன்.

न पिता नात्मजो नात्मा न माता न सखीजनः । इह प्रेत्य च नारीणां पतिरेको गतिस्सदा ॥

நாரிணா	ஸ்திரீகளுக்கும்	पिता न	தந்தை அன்று.
पतिः	கணவன்	आत्मजः न	வயிற்றிற் பிறந்த பிள்ளை அன்று.
एकः च	ஒருவன் தான்	माता न	தாய் அன்று.
इह	இம்மைமேலும்	सखीजनः न	தோழிமார் அன்று.
प्रेत्य	புறமைமேலும்	आत्मा न	தெய்வம் அன்று.
सदा	எக்காலத்திலும்		
गतिः	கதி.		

यदि त्वं प्रस्थितो दुर्गं वनमथैव राघव । अग्रतस्ते गमिष्यामि मृद्रन्ती कुशकण्डकान् ॥

राघव	“ரகுலப்பிள்ளாய் !	अग्रतः	முன்
त्वं	தேவரீர்	अथ	இக்காலத்திலும்
दुर्गं	மனிதர்களால் கிட்டு தற்கரிய	एव	சரியாய்
वनं	காட்டிற்கு	कुशकण्डकान्	புற்களையும் முட்களை யும்
प्रस्थितः यदि	எழுந்தருளுகிறீரா கில்	मृद्रन्ती	மிதித்து மிருதுவாகச் செய்பவளாய்
ते	தேவரீரது	गमिष्यामि	நடந்துபோவேன்.

ईष्यारोषौ बहिष्कृत्य पीतशेषमिवोदकम् । नय मां वीर विस्रब्धः पापं मयि न विद्यते ॥

वीर	“பிராணநாதரே !	बहिष्कृत्य	திருவுளத்தில் கொள் ளாது விட்டொழித்து,
ईष्यारोषौ	{ எனக்கு விரோதமாயி ருக்கிற கோரிக்கை யையும் நான் மறுத் துப்பேசுகின்றேனெ ன்றதால் விளையும் கோபத்தையும்,	विस्रब्धः	முற்றிலும் கவலையற்ற அடியாளையும், [வராய்
पीतशेष	சுடித்து மிகுந்த	मां	{ கூட அழைத்துக்கொ ண்டெழுந்தருளக்க டவீர்.
उदकं	ஜலத்தை	नय	என்னிடத்தில்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	पापं	கஷ்டத்தை விளைவிக்க த்தக்க குணமென்பது இல்லை.
		विद्यते न	

प्रासादाग्रैर्विमानैर्वा वैहायसगतेन वा । सर्वावस्थागता भर्तुः पादच्छाया विशिष्यते ॥

प्रासादाग्रैः	{ "சார்வபெணமசக்கிர வர்த்திகளின் மானி கையின் உப்பரிசை களில் வவரிப்பதைக் காட்டிலும், அல்லது	वैहायसगतेन	{ அணிமாதி அஷ்டசித் திகளை அடைந்த யோகிகள்போல் யோ கபலத்தால் ஆதாயத் தில் சஞ்சரிப்பதைக் காட்டிலும்,
वा	அல்லது	भर्तुः	பர்த்தாவுக்கு
विमानैः	{ ஸ்வர்க்கத்தில் தேவ தைகளுடைய விமா னங்களில் வசிப்ப தைக்காட்டிலும், அல்லது	सर्वावस्थागता	{ எல்லா நிலமையிலும் இடைவிடாது கூட வே இருப்பதான பாதசேவை சிறந்தது.
वा	அல்லது	पादच्छाया विशिष्यते	

अनुशिष्टाऽस्मि मात्रा च पित्रा च विविधाश्रयम् ।

नास्मि संप्रति वक्तव्या वर्तितव्यं यथा मया

॥ ९ ॥

यथा	"எவ்விதமும்	विविधाश्रयं	எத்தனையோ விதமாய்
मया	அடியேனால்	अनुशिष्टा अस्मि	உபதேசிக்கப்பெற்ற வன் அடியேன்.
वर्तितव्यं	செய்யவேண்டிய கட மைபை	सम्प्रति	இப்பொழுது
मात्रा च	திருத்தாயினாலும்,	वक्तव्या	புதுமையாகஉபதேசம் பெறவேண்டியவளாய்
पित्रा च	திருத்தந்தையினாலும்	अस्मि न	அடியேன் இல்லை.

अहं दुर्गे गमिष्यामि वनं पुरुषवर्जितम् । नानामृगगणाकीर्णं शार्दूलगणसेवितम् ॥ १० ॥

अहं	"அடியேன்	शार्दूलगणसेवितं	புரிகணங்கள் சஞ்சரி ப்பதுமான
पुरुषवर्जितं	மானிடசஞ்சாரமற்ற தும்,	दुर्गं	அடர்ந்த
नानामृग- } गणाकीर्णं }	{ அனைக மிருகங்களின் கூட்டங்களால் நிரம் பிய தும்,	वनं	காட்டிற்கு
		गमिष्यामि	கூட வருவேன்.

सुखं वने निवत्स्यामि ययैव भवने पितुः । अचिन्तयन्ती त्रीन् लोकांश्चिन्तयन्ती पतिव्रतम् ॥

वीन् लोकान् अचिन्तयन्ती	{ "மூன் றுஉலகங்களையும் மதியாதவளாய் பர்த்தாவுக்கு பணியி டை செய்வதொன் தையே	पितुः	திருதாதையின்
पतिव्रतं एव	{ சர்வமுமாய் சிந்தை யில் கொண்டவளாய் வனத்தில்	भवने	திருமானிகையில்
चिन्तयन्ती		यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
वने		सुखं	அதிலும் மெம்பட்ட மனசுந் துஷ்டியுடனும் அடியேன் வலிப்பேன்.
		निवत्स्यामि	

शुश्रूषमाणा ते नित्यं नियता ब्रह्मचारिणी । सह रंस्ये त्वया वीर वनेषु मधुगन्धिषु ॥

वीर "பிராணாதரே!
மனோகரமான வாசனை
கொண்டு விளங்கும்
வனப்பிரதேசங்களில்
நியமத்தோடுகூடியவ
ளாய்

ब्रह्मचारिणी { ஜிதேந்திரியையாய்
(ஐம்புலன்களையும்
வென்றவளாய்)

ते தேவரீருக்கு
नित्यं ஓயாமல்
शुश्रूषमाणा திருப்பணிசெய்து
உபசரிப்பவளாய்
त्वया தேவரீரோடு
सह கூடுவோடுருந்து
रंस्ये கொண்டு
ஆனந்தமாய் அடியேன்
காலக்கழிப்பேன்.

त्वं हि कर्तुं वने शक्तो राम संपरिपालनम् । अन्यस्यापि जनस्येह किं पुनर्मम मानद ॥

राम "யாவருக்குமபிராம்
ராய் விளக்குபவரே!
वने காட்டில்
त्वं தேவரீர்
अन्यस्य சம்பந்தமில்லாத சா
तारण ஒரு
जनस्य अपि பேர்வழிக்குங்கூட
संपरिपालनं சம்ரக்ஷணையை
कर्तुं ஆளிக்க

शक्तः வல்லமைபெற்றவர்.
मानद { என்னுடைய சர்வபாக்
யங்களுக்கும் காரண
புகாராய் விளங்கும்
நாதரே!
मम हि அடியானுக்கென்றால்
इह இவ்விஷயத்தில்
पुनः किम् கேட்கவேணுமோ? சந்
தேகமுத இடமுண்
டோ?

सह त्वया गमिष्यामि वनमद्य न संशयः । नाहं शक्या महाभाग निवर्तयितुमुद्यता ॥

महाभाग "மஹா புண்ணியாத்
மாவே!
त्वया தேவரீரோடு
सह கூடுவே
अद्य இப்பொழுதே
वनं காட்டிற்கு
गमिष्यामि அடியேன் வருவேன்.

संशयः न இதில் சந்தேகம் சிறி
தேனுமில்லை.
उद्यता ஒரேபடியாய் உணக்கமா
अहं அடியேன் [பிடுக்கிற
निवर्तयितुं தடுத்த நிறுத்தி
விடப்படுவதற்கு,
न शक्या உடன்படமாட்டேன்.

फलमूलाशना नित्यं भविष्यामि न संशयः । न ते दुःखं करिष्यामि निवसन्ती सह त्वया ॥

फलमूलाशना { "கணிகளையும், கிழங்கு
களையும் உணவாய்
உடையவளாய்
त्वया सह தேவரீரோடுகூடுவே
नित्यं எப்பவும்
निवसन्ती இருக்கின்றவளாய்
भविष्यामि அடியேன் விளங்கு
ते தேவரீருக்கு [வேன்.

दुःखं எப்படிப்பட்ட சிரமம்
என்பதையும்
करिष्यामि न அடியேன் விளைவிக்க
மாட்டேன்.
संशयः न { தேவரீர் இதில் சந்தே
கமென்பதே திருவு
ளத்தில் கொள்ளலா
காது.

इच्छामि सरितः शैलान्पल्वलानि वनानि च । द्रष्टुं सर्वत्र निर्भीता त्वया नाथेन धीमता ॥

धीமதா	“ புத்திமானாயும்	सरितः	நதிகளையும்,
नाथेन	கணவராகவுமிருக்கும்	शैलान्	மலைகளையும்,
त्वया	தேவரீரோடுகூட	पल्वलानि	குட்டைகளையும்,
निर्भीता	மனக்குறை எதுவு மில்லாதவளாகி	वनानि च	உபவனங்களையும்
सर्वत्र	அங்கங்குள்ள	द्रष्टुं	பார்க்க
		इच्छामि	அடியேன் ஆசைப் படுகிறேன்.

हंसकारण्डवाकीर्णाः पद्मिनीस्साधुपुष्पिताः । इच्छेयं सुखिनी द्रष्टुं त्वया वीरेण सङ्गता ॥

वीरेण	“ கணவராகிய	साधुपुष्पिताः	{ அழகாய் மலர்ந்து பூவுதித்து விளங்கு வதுமான
त्वया	தேவரீருடன்	पद्मिनीः	நாமரை ஓடைகளை
सङ्गता	கூடவேடுருப்பவளாய்	द्रष्टुं	பார்க்க
सुखिनी	மனதில் குறையென் பதே இல்லாதவளாய்	इच्छेयम्	அடியேன் வேண்டு கின்றேன்.
हंसकारण्डवाकीर्णाः	{ ஹம்ஸங்களும், நீர்ப்ப றவைகளும் நிரம்பி உள்ளதும்,		

अभिषेकं करिष्यामि तासु नित्यं यतव्रता । सह त्वया विशालाक्ष रंस्ये परमनन्दिनी ॥

विशालाक्ष	“ த்ரிளோக ப்ரசித்தி பெற்ற கஞானமுடை தேவரீரோடு [யவரோ! இடைவிடாது	परमनन्दिनी	{ ஸர்வப்பிரகாரத்தில் மனத்திருப்திகொண் டவளாய்
त्वया	இருக்கின்றவளாய்	तासु	அவைகளில்
नित्यं	எந்த ஒரு தர்மானுஷ் டனாததால் மோசூத ம் சித்தமாய் கிடைக் குமோ அதொன்றை	अभिषेकं	ஸ்நானத்தை
सह	மட்டும் அனுஷ்டிக் கின்றவளாய்	करिष्यामि	அடியேன் செய்வேன்.
यतव्रता		रंस्ये	உற்சாகமாய் காலம் கழிப்பேன்.

एवं वर्षसहस्राणां शतं वाऽहं त्वया सह । व्यतिक्रमं न वेत्स्यामि स्वर्गोऽपि न हि मे मतः॥

एवं	“ இவ்வண்ணம்	वेत्स्यामि न	{ மொழுதுபோகவில்லை பேயென நினைக்கமா ட்டேன்; கூடினம் போல் நினைப்பேன்.
त्वया	தேவரீரோடு	स्वर्गः अपि	ஸ்வர்க்கமும்
सह	கூடஇருக்கும்	मे	எனக்கு
अहं	அடியேன்	मतः न	மேம்பட்டதன்று.
शतं	அனேக	हि	இது திண்ணம்.
वर्षसहस्राणां वा	ஆயிரம் வருஷங்களா யினும்,		
व्यतिक्रमं	காலங்கழிப்பதை		

स्वर्गेऽपि च विना वासो भविता यदि राघव । त्वया मम नरव्याघ्र नाहं तमपि रोचये ॥

नरव्याघ्र	“ புருஷோத்தம !	वासः	வாஸம்
राघव	ஸ்ரீராகவ !	भविता यदि	வாய்க்கிறதென்றாலும்
स्वर्गे अपि च	ஸ்வர்க்கத்திலுங்கூட	सं अपि	அதையும்
त्वया विना	தேவரீரைப்பிரிந்து,	अहं	அடியேன்
मम	எனக்கு	रोचये न	விரும்பேன்.

अहं गमिष्यामि वनं सुदुर्गमं मृगायुतं वानरवारणैर्युतम् ।

वनेऽपि वत्स्यामि यथा पितुर्गृहे तवैव पादाबुपमृह्य सर्वदा

॥ २१ ॥

मृगायुतं	“ மிருகங்களடர்ந்ததும்	तव	தேவரீரது
वानरवारणैः	குரங்குகள், யானைகள்	पादौ एव	திருவடித்தாமரை
	இவைகளால்		களையே
युतं	நிறைந்துள்ளதும்,	उपगृह्य	தஞ்சமெனக்கொண்டு
सुदुर्गमं	புருதற்கரியதுமான	पितुः	திருதாதையின்
वनं	காட்டிற்கு	गृहे	திருமாளிகையில்
अहं	நான்	यथा	எவ்வண்ணமோ
गमिष्यामि	வருவேன்.		அவ்வண்ணமே,
वने अपि	காட்டிலும்	वत्स्यामि	மகிழ்வுற்று அடியேன்
सर्वदा	எக்காலத்திலும்		காலக்கழிப்பேன்.

अनन्यभावामनुरक्तचेतसं त्वया वियुक्तां मरणाय निश्चिताम् ।

नयस्व मां साधु कुरुष्व याचनां न ते मयाऽतो गुरुता भविष्यति ॥ २२ ॥

अनुरक्तचेतसं	“ பத்திமை தலைக்	नयस्व	கூட அழைத்துப்
	கொண்டு		போக அருள்க.
अनन्यभावां	வேறெதையும் தியானி	याचनां	பிரார்த்தனையை
	யாதவனும்,	साधु	தருமவிதிப்படி
त्वया	தேவரீரை	कुरुष्व	நிறைவேற்றி அருள்க.
वियुक्तां	விட்டுப்பிரிந்திருக்கிற	अतः	அதனால்
	தென்றால்	ते	தேவரீருக்கு
मरणाय	மரணமடைய	मया	அடியாளால்
निश्चितां	நிச்சயித்திருக்கிறவரு	गुरुता	கஷ்டமென்பது
मां	அடியாளே [மாகிய	भविष्यति न	உண்டாகாது.”

तथा ब्रुवाणामपि धर्मवत्सलो न च स्म सीतां नृवरो निनीषति ।

उवाच चैनां बहु संनिवर्तने वने निवासस्य च दुःखितां प्रति ॥ २३ ॥

धर्मवत्सलः च	தருமவத்ஸலரும்,	निनीयति स न	{ கூட அழைத்துக்கொண்டுபோக திருவுளம் பற்றாமலிருந்தார்.
नृवरः च	புருஷோத்தமருமா சிய ஆவார்,	वने	காட்டில்
दुःखितां	துன்பமடைந்தவளாய்	निवासस्य	வாஸிப்பதின்
तथा	மேற்கண்டவண்ணம்	संनिवर्तने प्रति	எண்ணத்தை மாற்றும் விஷயத்தில்
शुवाणां च	விண்ணப்பம் செய்த ருளியவளுமான	बहु च	பலவிதத்திலும்
एनां	இந்த	उवाच	திருவுளத்தில் ஆராய்ச்சிசெய்தருளினார்
सीतां	சீதாப்பிராட்டியை		
अपि	எப்படியானாலும்		

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे सप्तविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3568.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1213

अष्टाविंशः सर्गः—இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௮ ॥

वनवासदुःखकथनम्—வனவாஸத்தின் கஷ்டத்தைச் சொல்வது.

स एवं श्रुवतीं सीतां धर्मज्ञो धर्मवत्सलः । न नेतुं कुरुते बुद्धिं वने दुःखानि चिन्तयन् ॥

धर्मज्ञः	தர்மஞ்ஞரும்,	वने	தனத்தில்
धर्मवत्सलः	தர்மவத்ஸலருமா சிய	दुःखानि	கஷ்டங்களை
सः	ஆவார் [மாய்	चिन्तयन्	சிந்தையில் கொண்டு
एवं	மேற்கண்டவண்ண-	नेतुं	கூட அழைத்துப் போக
श्रुवतीं	விண்ணப்பம்செய்த ருளிய	बुद्धिं कुरुते न	எண்ணம்கொண்டா ரில்லை.
सीतां	வீதாப்பிராட்டியை		

सान्त्वयित्वा ततस्तां तु बाष्पदूषितलोचनाम् । निर्वर्तनार्थं धर्मात्मा वाक्यमेतदुवाच ह ॥

धर्मात्मा	தர்மாத்மாவரகாமவர்	निर्वर्तनार्थं तु	இக்கே இருக்கும்படி செய்யமுத்தேசமாயே
ततः	அப்பொழுது	एतत्	பின்வரும்
बाष्पदूषित- } लोचनां }	கண்ணீர் நிறைந்த கண்களுற்றவளா சிய	वाक्यं	திருவாக்கை
तां	அவளை	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.
सान्त्वयित्वा	சமாதானப்படுத்தி,		

सीते महाकुलीनाऽसि धर्मे च निरता सदा । इहाचर स्वधर्मं त्वं मम कृत्वा मनस्सुखम् ॥

सीते	“வீதே!	मनःसुखं	மனத்திற்கு இஷ்டமாயிருக்கிறதை
महाकुलीना	உயர்ந்த குலத்தில்	सदा	எக்காலத்திலும்
ऽसि	ரீ [அவதரித்த	कृत्वा	சிரமேற்கொண்டு அனுகூலித்துக்கொண்டு
धर्मे	தர்மவிஷயத்தில்	इह	இங்கிருந்தே
निरता	சீர்த்தையுடையவளா	स्वधर्मं	உனது தர்மத்தை
असि	இருக்கிறாய். [க	आचर	செய்யக்கூடவை.
च	ஆனபடியால்		
मम	எனது		

सीते यथा त्वां वक्ष्यामि तथा कार्यं त्वयाऽवले । वने दोषा हि बहवो वदतस्तान्निबोध मे ॥

अवले	"சருமரணையுற்ற திரு மேனிமையுடைய	कार्यं	செய்யப்படவேண்டியது.
सीते	சீதே!	वने हि	காட்டிலோவெனில்
त्वां	உனக்கு	दोषाः	சங்கடங்கள்
यथा	எவ்வண்ணம்	बहवः	பல.
वक्ष्यामि	நான் சொல்லுகிறேனே	तान्	அவைகளை
तथा	அவ்வண்ணமே	वदतः	விஸ்தாரமாய் சொல்
त्वया	உன்னால்	मे	எனக்கு [ஐயம்]
		निबोध	செவிகொடுப்பாயாக.

सीते विमुच्यतामेषा वनवासकृता मतिः । बहुदोषं हि कान्तारं वनमित्यभिधीयते ॥ ५ ॥

सीते	"சீதே!	कान्तारं	மனிதசஞ்சாரமற்றதாயும்
एषा वनवासकृता	இந்த வனவாசம் செய் பயவேண்டுமென்கிற	हि	இருக்கிறபடியால்
मतिः	எண்ணமானது	वनं	காடு
विमुच्यतां	விடப்பட்டும்.	इति	என்று
बहुदोषं	அநேக கஷ்டங்கள் நிறைந்துள்ளதாயும்	अभिधीयते	வழங்கப்படுகிறது.

हितबुद्ध्या खलु वचो मयैतदभिधीयते । सदा सुखं न जानामि दुःखमेव सदा वनम् ॥

एतत् वचः	"இத்தச்சொல்	सदा	எப்பொழுதும்
मया	என்னால்	सुखं	கஷ்டத்தை விளைவிக்காததாய்
हितबुद्ध्या खलु	நன்மையைக் கருதியதாலேயே	न जानामि	நான் அறியேன்.
अभिधीयते	சொல்லப்படுகிறது.	सदा	எக்காலத்திலும்
वनं	காடு	दुःखं एव	துக்கமானதே.

गिरिनिर्झरसंभृता गिरिकन्दरवासिनाम् । सिंहानां निनदा दुःखाः श्रोतुं दुःखमतो वनम् ॥

गिरिनिर्झरसंभृताः	"மலைஅருவிகளால் ஏற்படுகின்றவைகளும்,	श्रोतुं	கேட்க
गिरिकन्दरवासिनां	மலைக்குகைகளில் வசிக்கக்கூடியவர்கள் [கின்ற	दुःखाः	கோரமானவைகளால்
सिंहानां	சிக்கக்கூடியவர்கள் [கின்ற	अतः	ஆகையால் [ருக்கும்;
निनदाः	கொடிக்கூடியவர்கள்	वनं	காடு
		दुःखम्	துக்கமானது.

क्रीडमानाश्च विस्त्रब्धा मत्ताश्शून्ये महामृगाः । दृष्ट्वा समभिवर्तन्ते सीते दुःखमतो वनम् ॥

सीते	"சீதே!	महामृगाः	பெரு மிருகங்கள்
शून्ये	நிர்மாணவ்யமான இ	दृष्ट्वा च	ஒருவரைக்கண்டதுமே
विस्त्रब्धाः	அச்சமற்று, [டத்தில்	समभिवर्तन्ते	எதிர்த்து ஓடிவரும்.
मत्ताः	மதம் பிடித்து	अतः	ஆகையால்
क्रीडमानाः	உல்லாசமாய் விளையாடிக்கொண்டிருக்கின்ற	वनं	காடு
		दुःखम्	துக்கமானது.

समहास्सरितश्चैव पङ्कवत्यथ दुस्तराः । मत्तैरपि गजैर्नित्यं सीते दुःखमतो वनम् ॥ ९ ॥

सीते	" சீதே !	गजैः अपि	யாளைகளா லுங்கூட
सरितः	நதிகள்	दुस्तराः	தாண்டிச்செல்ல முடி யாதவைகள்.
समहाः च	முதலிகளோடாகும்	अतः	ஆகையால்,
	கின்றவைகளாய்	वनं	காடு
पङ्कवत्यः च	அதிக சேற்றுடன் கூடியவைகளாயும்	नित्यं एव	எக்கரலத்திலும்
मत्तैः	மதம்பிடித்த	दुःखम्	துக்கமாய் வந்து.

लताकण्टकसङ्कीर्णाः कृकवाकूपनादिताः । निरपाश्च सुदुर्गाश्च मार्गा दुःखमतो वनम् ॥

मार्गाः च	" நடக்குமிடங்களெல்லாம்	कृकवाकूप- नादिताः }	காட்டுக்கொழிகளால் சப்திக்கப்பெற்றவை குடிக்கவும் ஜலம்[கள், அகப்படாத இடங்கள்.
लताकण्टक- सङ्कीर्णाः }	கொடிகளும், முட்டைகளும் ஆடர்ந்தவைகளாய்,	निरपाः च	ஆகையால் காடு துக்கமாய் வந்து.
सुदुर्गाः	புகழரியவைகள்.	अतः	ஆகையால்
		वनं	காடு
		दुःखम्	துக்கமாய் வந்து.

सुप्यते पर्णशय्यासु स्वयं भग्नासु भूतले । रात्रिषु श्रमखिन्नेन सीते दुःखमतो वनम् ॥

सीते	" சீதே !	भग्नासु	உதிர்த்த விழுந்த கிடக்கும்
श्रमखिन्नेन	{ கரையக்கேசத்துடன் தவம் புரிந்து களைத்துப் போன ஒருவனால்	पर्णशय्यासु	சரகு படுக்கைகளில்
रात्रिषु	இரவுகளில்	सुप्यते	உறங்கப்படவேண்டும்.
भूतले	வெளும் தரையில்	अतः	ஆகையால்
स्वयं	தானாக	वनं	காடு
		दुःखम्	துக்கமாய் வந்து.

अहोरात्रं च सन्तोषः कर्तव्यो नियतात्मना । फलैर्वृक्षावपतितैः सीते दुःखमतो वनम् ॥

सीते	" சீதே !	फलैः	பழங்களைக்கொண்டு
नियतात्मना	ஜம்புகளைக்களையும் ஆடக்கிய ஒருவனால்	सन्तोषः	பேரூன்கிடுப்தியை
अहोरात्रं च	பகலிலும் இரவிலும்	कर्तव्यः	அடையவேண்டியது.
वृक्षावपतितैः	மரங்களிலிருந்து தாளுக விழுந்த	अतः	ஆகையால்
		वनं	காடு
		दुःखम्	துக்கமாய் வந்து.

उपवासश्च कर्तव्यो यथाप्राणेन मैथिलि । जटाभारश्च कर्तव्यो वल्कलाम्बरधारिणा ॥ १३ ॥

मैथिलि	" மிதிராதிபன் திருமகனே !	कर्तव्यः	அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டும்.
वल्कलाम्बरधारिणा	மரவுசி உடுத்த ஒருவனான	जटाभारः च	{ தலைமயிரை திரித்து சடையாக்கிக்கொள் ளுதலும்
यथाप्राणेन	சக்திக்கேற்றபடி	कर्तव्यः	{ அவசியமாய் செய்து கொள்ளப்படவேண் டியது.
उपवासः च	{ உண்ணாதே உட்கொள்ளாதே		

देवतानां पितॄणां च कर्तव्यं विधिपूर्वकम् । प्राप्तानामतिथीनां च नित्यशः प्रतिपूजनम् ॥

देवतानां	“தெய்வங்களுக்கும்	विधिपूर्वकं	சாஸ்திரங்களில் சொ
पितॄणां च	பித்ருக்களுக்கும்		ல்லிபிருக்கிறவண்ணம்
प्राप्तानां	நாடிவந்திருக்கிற	प्रतिपूजनं	ஆராதனம்
अतिथीनां च	அதிதிகளுக்கும்	कर्तव्यम्	செய்யப்படவேண்டி.
नित्यशः	எக்காலத்திலும்		யது.

कार्यस्त्रिभिषेकश्च काले काले च नित्यशः । चरता नियमेनैव तस्मादुःखतरं वनम् ॥

नित्यशः एव	“நாடோறும்	चरता	இருப்பவனெருவ
लिः च	முன்றுதரம்		னாலே
काले काले च	அந்தந்த உசிடகாலங்	कायः	செய்யப்படவேண்டும்.
	களில்	तस्मात्	ஆகையால்
अभिषेकः	ஸ்திரானம்	वनं	காடு
नियमेन	நியமத்துடன்	दुःखतरम्	மிக துக்ககரமானது.

उपहारश्च कर्तव्यः कुसुमैः स्वयमाहूतैः । आर्षेण विधिना वेद्यां चाले दुःखमतो वनम् ॥

चाले	“கஷ்ட மறியாத ஸ்திரீ	विधिना	முறைப்படி
स्वयं	தானே [ரத்தினமே!	उपहारः	பூஜை
आहूतैः	எடுத்துவந்த	कर्तव्यः	செய்யப்பட வேண்
कुसुमैः च	பூவ்பங்களாலேயே		டியது.
वेद्यां	வேதிகையில்	अतः	ஆகையால்
आर्षेण	ரிஷிகளால் சொல்லப்	वनं	காடு
	பட்ட	दुःखम्	துக்ககரமானது.

यथालब्धेन कर्तव्यः सन्तोषस्तेन मैथिलि । यथाहर्षेण चरैर्नित्यं दुःखमतो वनम् ॥१७॥

मैथिलि	“மிநிலைராஜன் திரு	तेन	அதைக்கொண்டு
	மகனே!	नित्यं	எக்காலத்திலும்
वनचरैः	வனவாஸிகளால்	सन्तोषः	போஜன திருப்தி
यथाहर्षेः	ஆஹார ஒடுக்கமுடை	कर्तव्यः	அடையப்படவேண்
	யவர்களாய்	अतः	ஆகையால் [டியது.
यथालब्धेन	தற்செயலாய் கிடைக்	वनं	காடு
	கிறதெதுவோ	दुःखम्	துக்ககரமானது.

अतीव वातास्तिमिरं बुभुक्षा चात्र नित्यशः । भयानि च महान्त्यत्र ततो दुःखतरं वनम् ॥

अत्र	“இவ்விடத்தில்	अत्र	இவ்விடத்தில்
नित्यशः	எப்பொழுதும்	भयानि च	ஆபத்துகளும்
वाताः	பெருங்காற்றும்	महान्ति	பல;
तिमिरं	இருட்டும்,	ततः	ஆகையால்
बुभुक्षा च	பசியும்	वनं	காடு
अतीव	அதிகமாக இருக்கும்.	दुःखतरम्	அதிக துக்ககரமானது.

सरीसृपाश्च बहवो बहुरूपाश्च भामिनि । चरन्ति पृथिवीं दर्पात्ततो दुःखतरं वनम् ॥१९॥

भामिनि	“அதி வா த்ஸல்யமு ள்ள ஸ்தீர த்நமே!	पृथिवी च	தரைபினைக்கும்
बहुरूपाः	பருத்த உடலையுடைய	चरन्ति	திரியும்.
बहवः	பல [வைகளான	ततः	ஆகையால்
सरीसृपाः च	மலைப்பாம்புகளும்,	वनं	காடு
दर्पात्	செருக்கினால்	दुःखतरम्	அதிக துக்ககரமானது.

नदीनिलयनास्सर्पा नदीकुटिलगामिनः । तिष्ठन्त्यावृत्य पन्थानं ततो दुःखतरं वनम् ॥

नदीनिलयनाः	“நதிகளின் ஓரங்களில் வாஸம்செய்துகொ ண்டிருக்கின்றவை களும்,	सर्पाः	நாகங்கள்,
नदीकुटिल- गामिनः }	நதிகளைப்போலவே வளைந்தோடும் தன் மையுற்றவைகளான	पन्थानं	வழியை
		आवृत्य	தடுத்தாக்குறுக்கிட்டு,
		तिष्ठन्ति	படுத்திருக்கும்.
		ततः	ஆகையால்
		वनं	காடு
		दुःखतरम्	துக்ககரமானது.

पतङ्गा वृश्चिकाः कीटा दंशाश्च मशकैस्सह । बाधन्ते नित्यमवले सर्वं दुःखमतो वनम् ॥२१॥

पतङ्गाः	விளக்குப்பூச்சிகளும்,	बाधन्ते	பிடைசெய்யும்.
वृश्चिकाः	தேள்களும்,	अवले	பெண்மணியே!
कीटाः	புழுக்களும்,	अतः	ஆகையால்
मशकैः सह	கொசுக்களோடு கூடிய	वनं	காடு
दंशाः च	காட்டு சக்களும்,	सर्वं	முற்றிலும்
नित्यं	எப்பொழுதும்	दुःखम्	துக்ககரமானது.

द्रुमाः कण्टकिनश्चैव कुशकाशाश्च भामिनि । वने व्याकुलशाखायास्तेन दुःखतरं वनम् ॥

भामिनि	“வா த்ஸல்யமுடைய ஸ்தீர த்நமே!	व्याकुलशाखायाः	{ அசையும் கிளைகளின் துணிகளையுடைய வைகள்.
वने	காட்டில்	तेन	அக்காரணத்தினாலும்,
कण्टकिनः	முன்குளையுடைய	वनं	காடு
द्रुमाः च	மரங்களும்,	दुःखतरम्	அதிக துக்ககரமானது.
कुशकाशाः च एव	தருப்பைகளும், நான ற்புற்களும்,		

कायकेशाश्च बहवो भयानि विविधानि च । अरण्यवासे वसतो दुःखमेव सदा वनम् ॥

अरण्यवासे	“காட்டில் வசித்தலை ன்னும் விஷயத்தில்	भयानि च	ஆபத்துகளும்,
वसतः	காலங்கழிப்பவனொ ருவனுக்கு	विविधानि	பலவகைப்பட்டவை கள்.
कायकेशाः च	தேகசிரமங்களும்	सदा	எப்பொழுதும்
बहवः	பல	वनं	வனவாசமானது
		दुःखं एव	கஷ்டமானது.

क्रोधलाभो विमोक्तव्यौ कर्तव्या तपसे मतिः । न भेतव्यं च भेतव्ये नित्यं दुःखमतो वनम् ॥

क्रोधलोभौ	“கோபம், ஆசைஇல் விரண்டையும்	भेतव्ये च	பயம் விளைவிக்கும் விஷயத்திலும்,
विमोक्तव्यौ	விட்டுவிடவேண்டும்.	भेतव्यं	பயமென்பது
तपसे	தவத்தில்	न	கடாது.
मतिः	மனமானது	अतः	ஆகையால்
कर्तव्या	சுடுபட்டிருக்கவேண் டும்.	वनं	காடு
		नित्यं	எப்பொழுதும்
		दुःखम्	துக்ககரமானது.

तदलं ते वनं गत्वा क्षमं न हि वनं तव । विमृशन्निह पश्यामि बहुदोषतरं वनम् ॥२५॥

इह	“ இவ்விஷயத்தில்	वनं हि	வனவாஸமென்பதே
विमृशन्	நன்றாக பரியாசை செய்தவனாய்	क्षमं न	ஒவ்வாது.
वनं	வனவாஸமானது	तत्	ஆகையால்
बहुदोषतरं	வெகு துன்பங்களை வி ளைவிக்கத்தக்கதென	वनं गत्वा	காட்டிற்கு செல்ல
पश्यामि	நான் நன்கு அறிவேன்.	ते	உனது
तव	உனக்கு	अलम्	ஆசை இத்துடன் ஒழியட்டும்.”

वनं तु नेतुं न कृता मतिस्तदा बभूव रामेण तदा महात्मना ।

न तस्य सीता वचनं चकार तत्ततोऽब्रवीद्राममिदं सुदुःखिता ॥ २६ ॥

सीता	சீதாபெரிசாட்டியவர்	तत् वचनं	அந்த திருவுரைப்பாங் குக்கு
तदा	அப்பொழுது	चकार न	உடன்படவில்லை.
महात्मना	மஹாத்மாவாகிய	ततः	அதனால்
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
वनं	காட்டிற்கு	सुदुःखिता	“அடியான் மகா கஷ்ட டதசையில் இருக் கின்றேன்” என்ற
नेतुं	அழைத்துப் போக	इदं तु	இது ஒன்றைமட்டு மீப்பொழுது
मतिः	உத்தேசம்	अब्रवीत्	சொல்லியருளினான்.
कृता न बभूव	கொள்ளப்படவில்லை.		
तदा	அப்பொழுது		
तस्य	அவரது		

इत्थार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे अष्टाविंशः सर्गः ॥

एकोनविंशः सर्गः—இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் || 29 ||

पुनरपि वननयनप्रार्थना—காட்டிற்கழைத்துப் போக மறுபடியும் பிரார்த்திப்பது.

एतत्तु वचनं श्रुत्वा सीता रामस्य दुःखिता । प्रसक्ताश्रुमुखी मन्दपिदं वचनमब्रवीत् ॥१॥

सीता	சீதாபிராட்டியார்	इदं	பின்வரும்
रामस्य	ராமராத்	वचनं	திருவாக்கை
एतत् वचनं	இந்த வியமனத்தை		கோபமுண்டாகாதவ
श्रुत्वा तु	திர்க்காலோசனை		ண்ணமாய்மறுத்துப்
	செய்தும்		பேசுகிறான் எனும்
दुःखिता	அநிக மனவேதனை	मन्दं	அபிப்பிராயத்துக்கி
	யுற்றவனாகி		கிடங்கொடாதவண்
प्रसक्ताश्रु-	ஓயாத பெருகிவரும்		ணமாய்
मुखी }	கண்ணிருற்ற திருமு	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி
	கமண்டலமுடைபவ		னான்.
	னாய்,		

ये त्वया कीर्तिता दोषा वने वस्तव्यतां प्रति । गुणानित्येव तान्मन्ये तव स्नेहपुरस्कृता ॥

वने	“வனத்தில்	तव	தேவரீராத்
वस्तव्यतां प्रति	வாஸஞ்செய்வதைப்	स्नेहपुरस्कृता	தண்ணளிக்குபாத்திர
	பற்றி		மாய் வினக்குமடியான்
त्वया	தேவரீரால்	इति एव	இக்காரணத்தினால்
कीर्तिताः	அருளிச்செய்யப்		லேயே
दोषाः	தோஷங்கள் [பட்ட	गुणान्	கன்மையே பயக்கின்ற
ये	எவைகளோ		வைகளாய்
तान्	அவைகளை	मन्ये	மதிக்கின்றேன்.

मृगास्सिंहा गजाश्चैव शार्दूलाश्शरभास्तथा । पक्षिणस्समराश्चैव ये चान्ये वनचारिणः ॥

अदृष्टपूर्वरूपत्वात्सर्वे ते तव राघव । रूपं दृष्ट्वाऽपसर्पेयुर्भये सर्वे हि विभ्यति ॥ ४ ॥

राघव	“ஸ்ரீ ராகவ!	ते	அவைகள்
मृगाः	மன்களும்,	सर्वे च	எல்லாமுமே
सिंहाः	சிங்கங்களும்,	तव	தேவரீராத்
गजाः च	பாணிகளும்,	रूपं	திருமேனியை
शार्दूलाः एव	புலிகளும்,	दृष्ट्वा हि	கண்டதுமே
शरभाः तथा	சரபங்களும்,	अदृष्टपूर्व-	இதற்குமுன் பார்த்தி
पक्षिणः च	பறவைகளும்,	रूपत्वात् }	ராத்ருபமென்ற
समराः एव	பெரிய சவுரிமாண்		காரணத்தினால்
	களும்,	अपसर्पेयुः	ஒடிவிடும்,
वनचारिणः	காட்டில் இருக்கும்	भये	அச்சமுறத்தக்க விஷ
	ஜந்துக்கள்,		யத்தில்
अन्ये ये	மேற்சொல்லப்படாத	सर्वे	எல்லாமும்
	வைகள் எவைகளோ	विभ्यति	அச்சமுறுகின்றன.

त्वया च सह गन्तव्यं मया गुरुजनाज्ञया । त्वद्वियोगेन मे राम त्यक्तव्यमिह जीवितम् ॥

ராம
த்வயா सह
மயா च
गुरुजनाज्ञया
गन्तव्यं

"ஸ்ரீராம!
தேவரீரோடுகூட
அடியாளானும்,
தாய்தந்தையர்களின்
நியமனமையிருப்பதால்
கூடவேயிருக்கப்பட
வேண்டியதாயிருக்கி
றது.

इह
त्वद्वियोगेन
मे
जीवितं
त्यक्तव्यम्

இவ்விடத்தில்
தேவரீரை விட்டுப்பிரி
ந்திருக்கிறதென்றால்
எனது
உயிரை
விட்டுவிடவேண்டிய
தாகும்.

न हि मां त्वत्समीपस्थामपि शक्नोति राघव । सुराणामीश्वरः शक्रः प्रधर्षयितुमोजसा ॥

राघव
त्वत्समीपस्थां
मां
सुराणां

"ஸ்ரீராகவ!
தேவரீரது சன்னிதிலி
அடியாளனை [விருக்கும்
தேவர்களுக்கு

ईश्वरः
शक्रः अपि
ओजसा हि
प्रधर्षयितुं
शक्नोति न

அரசனாகிய
இந்திரன் கூட
துணிவுகொண்டும்,
சீடைசெய்ய
துணியான்.

पतिहीना तु या नारी सा न शक्यति जीवितम् । काममेवंविधं राम त्वया मम विदर्शितम् ॥

राम
या
नारी
पतिहीना तु
सा
जीवितुं

"ஸ்ரீராம!
ஏதேனுமொரு
குலமகள்
கணவனை விட்டுப்பிரந்
துவிட்டவளாய் ஆகி
ன்றானென்றால்,
அவள் [திருக்க
உயிருடன் பிழைத்-

शक्यति न
एवंविधं
त्वया
मम
कामं
विदर्शितम्

உரியவளாகாள் என்
இப்படியாய் [றும்,
தேவரீராலே
அடியாளுக்கு
பலவாராய்
உபதேசம் செய்யப்
பட்டிருக்கிறதா.

अथवाऽपि महाप्राज्ञ ब्राह्मणानां मया श्रुतम् । पुरा पितृगृहे सत्यं वस्तव्यं किल मे वने ॥

महाप्राज्ञ
अथवा
पुरा
पितृगृहे
मे
अपि

"எல்லாம் தெரிந்த
வரே!
அதாவும் தவிர
முந்தியே
திருதாதையின் திரு
மாளிகையில்,
எனக்கு
எப்படியும் ஏதோ
ஒரு காலத்தில்

वने
वस्तव्यं
ब्राह्मणानां
सत्यं
मया
किल
श्रुतम्

காட்டில்
வழிக்கவேண்டும்
என்ற
பிரம்மணர்களுடைய
திருவாக்கு
என்றால்
நிச்சயமாய்
கேட்கப்பட்டிருக்
கிறது.

लक्षणिभ्यो द्विजातिभ्यः श्रुत्वाऽहं वचनं गृहे । वनवासकृतोत्साहा नित्यमेव महाबल ॥

महाबल
गृहे
लक्षणिभ्यः
द्विजातिभ्यः
चनं

"மஹா சாமர்த்திய
சாலியே!
திருமாளிகையில்
சேர திடதுகை முற்றி
ஹமுணர்க்க
பிரம்மணர்களுடைய
திருவாக்கை

श्रुत्वा
अहं
नित्यमेव
वनवास-
कृतोत्साहा

செலிக்கொண்ட
அடியான் [முதும்
அதுமுதல் எப்பொ-
வனவாஸத்தில் ஆசை
வைத்தவனாயிருக்
கின்றேன்.

आदेशो वनवासस्य प्राप्तव्यः स मया किल । सा त्वया सह तत्राहं यास्यामि प्रिय नान्यथा ॥

ச: "அது
 आदेशः விதிப்படியும் அனுப
 விக்ஷேபவெண்டியது
 கில என்சிற காரணத்தி
 मया என்னால் [னால்
 प्राप्तव्यः அனுபவிக்கப்பட
 வேண்டியது.
 प्रिय பிராணநாதரே!

सा अर्त्त
 अहं अடியான்
 तत्र अर्त्त
 वनवासस्य वनவாஸத்திற்கு
 त्वया सह தேவரீருடன்கூடவே
 यास्यामि வருவேன்.
 अन्यथा न மறுக்கத் திருவுளம்
 பற்றலாகாது.

कृतादेशा भविष्यामि गमिष्यामि सह त्वया । कालथायं समुत्पन्नः सत्यवाग्भवतु द्विजः ॥

कृतादेशा { "தீர்க்கதிருஷ்டியால்
 குறிசொல்லியதை
 முடித்தவனாக
 भविष्यामि ஆகப்போகிறேன்.
 अयं இந்த
 कालः च காலமும்

समुत्पन्नः கிட்டிவிட்டது.
 द्विजः பிராம்மணன்
 सत्यवाक् தவருமொழியனாக
 भवतु விளங்குடும்.
 त्वया सह தேவரீருடன்கூடவே
 गमिष्यामि அடியான் வருவேன்.

वनवासे हि जानामि दुःखानि बहुधा किल । प्राप्यन्ते नियतं वीर पुरुषैरकृतात्मभिः ॥

वनवासे "வனவாஸத்தில்
 बहुधा பற்பல
 दुःखानि हि துக்கங்களுள் என
 வென்பதையும்
 जानामि அடியான் அறிவேன்.
 वीर பிராணநாதரே!

अकृतात्मभिः பரமாத்மாவை உள்ள
 படியறிபாத
 पुरुषैः மானிடர்களால்
 नियतं किल { எப்பொழுதும் மனத்
 திருப்திகொள்ளா
 வண்ணம்
 प्राप्यन्ते அனுபவிக்கப்படுகின்
 றன.

कन्यया च पितुर्गोहे वनवासः श्रुतो मया । भिक्षिण्यास्साधुवृत्ताया मम मातुरिहायतः ॥

प्रसादितश्च वै पूर्व त्वं वै बहुविधं प्रभो । गमनं वनवासस्य काङ्क्षितं हि सह त्वया ॥

प्रभो "நாதரே!
 पितुः திருதாதையின்
 गोहे திருமாளிகையில்
 मम मातुः எனது தாயாரின்
 अयतः முன்னிலையில்
 कन्यया கல்யாணமானத
 கன்னிகையாயிருந்த
 मया च என்னாலேயே
 पूर्व முன்னொருகாலத்தில்
 इह இவ்வுலகில்
 साधुवृत्ताया: துறவறம் பூண்ட
 भिक्षिण्या: பிச்சைக்காரி ஒருவ
 ளிடமிருந்து

वनवासः वै वनவாஸமுண்டென
 श्रुतः च சொல்க் கேட்கப்பட்டி
 ருக்கிறது.
 त्वया सह தேவரீரோடுகூடவே
 वनवासस्य वनவாஸத்தின்
 गमनं அனுபவமானது
 काङ्क्षितं அடியாளால் எதிர்பார்
 க்கப்பட்டிருக்கிறது.
 हि ஆகையால்
 बहुविधं பலவாறாய்
 त्वं वै தேவரீரும்,
 प्रसादितः { திருவுளம் குளிர அடி
 யாளால் பிரார்த்திக்
 கப்படுகின்றீர்.

कृतक्षणाऽहं भद्रं ते गमनं प्रति राघव । वनवासस्य शूरस्य चर्या हि मम रोचते ॥१५॥

राघव	“ஸ்ரீராகவ!	शूरस्य	சூரராகிய தேவரீ
अहं	அடியான்,		நுக்கு
गमनं प्रति	காட்டுக்குப்போவதை	चर्या हि	கைங்கர்யம் செய்த
	ப்பற்றி		லொன்றுதான்
कृतक्षणा	{ உரிய காலத்தை ஆவ லுடன் எதிர்பார்த் திருந்தேன்.	मम	எனக்கு
		रोचते	ஸர்வ மனோரதமாய்
			இருக்கிறது.
वनवासस्य	வனத்தில் வலித்துக்	ते	தேவரீ நுக்கு
	கொண்டிருக்கும்	भद्रम्	{ என்னுள் துன்பம் வி ளையாது நன்மையே விளையும்.

शुद्धात्मन प्रेमभावाद्धि भविष्यामि विकल्मषा । भर्तारमनुगच्छन्ती भर्ता हि मम दैवतम् ॥

शुद्धात्मन्	“பரிசுத்தமூர்த்தியே!	अनुगच्छन्ती हि	பின்பற்றி போனவ
प्रेमभावान्	அன்பின திசயத்தால்	भविष्यामि	ஆகுவேன். [ளாகவே
विकल्मषा	சிறிது அபராதம் செ ய்திராத அடியான்	भर्ता हि	கணவர்தான்
	கணவரை	मम	எனக்கு
भर्तारं		दैवतम्	தைவம்.

प्रेत्यभावेऽपि कल्याणस्सद्गमो मे सह त्वया ॥ १७ ॥

प्रेत्यभावे अपि	“பரலோகத்திலும்	त्वया सह	தேவரீ நுடன்கூடவே
मे	அடியானுக்கு	सद्गमः	வாழ்வு
		कल्याणः	எதிலும் சிறந்தது.

पिता रक्षति कौमारे भर्ता रक्षति यौवने । पुत्रा रक्षन्ति वार्धक्ये न स्त्री स्वातन्त्र्यमर्हति॥

स्त्री	“பெண்ணாய் பிறந்த	रक्षति	காப்பாற்றுகின்றார்.
	ஒருவன்	यौवने	யௌவன தசையில்
स्वातन्त्र्यं	{ ஒருவனுடைய அதிகா ரத்துக்கு உட்படாநி ருக்கும் தன்மையை	भर्ता	கணவர்
अर्हति न	பெறமாட்டாள்.	रक्षति	காப்பாற்றுகின்றார்.
पिता	தகப்பனார்	वार्धक्ये	வார்த்திகதசையில்
कौमारे	சிறுவாயிருக்கும்	पुत्राः	புதல்வர்கள்
	தசையில்	रक्षन्ति	காப்பாற்றுகின்றார்
			கள்.

श्रुतिर्हि श्रूयते पुण्या ब्राह्मणानां यशस्विनाम् । इह लोके च पितृभिर्या स्त्री यस्य महामते ।
अद्भिर्दत्ता स्वधर्मेण प्रेत्यभावेऽपि तस्य सा ॥ १९ ॥

महामते	“உதாரகுணமுடைய வரே!	सा च	அவன்தான்
इह लोके	இந்த உலகில்	पुण्या अपि	சூழியாயிருந்தால்
पितृभिः	தகப்பனாதியோர்	प्रेत्यभावे	பரலோகத்திலும்
	களால்	तस्य	அவனுக்கு
या	எந்த ஒரு பெண்	स्त्री	இல்லாளென
यस्य	எந்த ஒருவனுக்கு	ध्रूयते हि	{ வேதத்தில் பிரசிட மாய்க் கூறப்பட்டிரு க்கிறதென்பது
स्वधर्मेण	தன் குணசாரப்படி	यशस्विनां	புகழ்பெற்ற
अग्निः	தீர்த்தத்தை வார்த்து	ब्राह्मणानां	அந்தணர்களுடைய
इत्ता	தானம் செய்து கொடு க்கப்படுகின்றனனோ	श्रुतिः	திருவாக்கு.

एवमस्मात्स्वकां नारीं सुवृत्तां हि पतिव्रताम् । नाभिरोचयसे नेतुं त्वं मां केनेह हेतुना ॥

एवं हि	மேற்கூறியவண்ணமி	मां	அடியாளே
स्वकां	தேவரீரது [ருப்பதால்	अस्मात्	இவ்விடத்திலிருந்து
नारीं	இல்லாளும்,	नेतुं	அழைத்துக்கொண்டு போக
सुवृत्तां	அசஞ்சலா பத்திமை கொண்டவளாய்,	केन	எந்த
	{ சதா ஸர்வவுமாய் கண வரையே சித்தையில்	हेतुना	காரணத்தினால்
पतिवतां	தியாளித்துக்கொ ண்டிருக்கிறவளுமா கிய,	इह	இப்பொழுது
		त्वं	தேவரீர்
		अभिरोचयसे न	திருவுனம்கொள்ளா திருக்கின்றீர்?

भक्तां पतिव्रतां दीनां मां समां सुखदुःखयोः । नेतुर्भसि काकुत्स्थ समानसुखदुःखिनीम् ॥

काकुत्स्थ	“காகுஸ்தா!	समानसुख-)	சுகம், துக்கம் என்ப
भक्तां	பத்திமை தலைக் கொண்டு	दुःखिनीं }	திரண்டையும் ஒரே
	{ கணவரது திருத்தொ ண்டு செய்வதே கட மையாய்க்கொண்ட வளும்,	दीनां	மாதிரியாய் பாராட் டுத்தன்மை படைத் தவளும், வேறுகதி இல்லாதவ ளாமாகிய
पतिवतां		मां	அடியாளே
सुखदुःखयोः	தேவரீரது சுகம் துக் கம் இவ்விரண்டிலும்	नेतुं	கூட அழைத்துப் போக
समां	{ எது எது எப்பவோ அதையே அனுபவிப் பவளும்,	अहंसि	தேவரீர் திருவுனம் பற்றியருள்வீராக.

यदि मां दुःखितामेवं वनं नेतुं न चेच्छसि । विषमग्निं जलं वाऽहमास्थाय मृत्युकारणात्॥

एवं	“இவ்வாறு	॥	அடியாள்
दुःखितां	துன்பமடைந்திருக்	मृत्युकारणात्	உயிரை மாய்த்துவிடு
मां	அடியாளே [கும்		வதற்காய்
वनं	காட்டிற்கு	विषं	விஷத்திற்கோ
नेतुं	கூட அழைத்துப்	अग्निं	அக்கினிக்கோ,
च	இன்னும் [போக	जलं	நீலத்திற்கோ
इच्छसि न	{ தேவரீர் திருவுளம்	घा	இனையகளிலே ஏதேனும்
	உவந்தருளாதிருக்		மொன்றிற்கு
	கின்றீர்	आस्थाय	ஆளாகிவிடுவேன்.”
यदि	என்கிறபடியில்		

एवं बहुविधं तं सा याचते गमनं प्रति । नानुमेने महाबाहुस्तं नेतुं विजनं वनम् ॥२३॥

सा	அவள்	महाबाहुः	மகாபாகுவாகுமவர்
एवं	இவ்விதமாய்	तां	அவளை
बहुविधं	பலவாறாய்	विजनं	மனிதசஞ்சாரமற்ற
तं	அவரிடம்	वनं	காட்டுக்கு
गमनं प्रति	காட்டிற்கு கூடப்போ	नेतुं	அழைத்துப்போக
	வதைப்பற்றி	अनुमेने न	சம்மதியா திருந்தனர்.
याचते	வேண்டிக்கொண்ட		
	எனள்.		

एवमुक्ता तु सा चिन्तां मैथिली समुपागता । स्नापयन्तीव गामुणैरश्रुभिर्नयनच्युतैः ॥

सा	அந்த	उष्णीः	உஷ்ணமான
मैथिली	மிதிலை ஜனின்	अश्रुभिः	கண்ணீர்களால்
	திருமகள்	गां	பூயியை
एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	स्नापयन्ती इव	நனைந்துவிடுபவன்
उक्ता तु	விண்ணப்பம்செய்தரு		போலாகி
	ளிலிட்டு,	चिन्तां	மிக்கமனவருத்தத்தை
नयनच्युतैः	கண்களிலிருந்து பெ	समुपागता	அடைந்தனள்.
	ருகிவருகின்ற		

चिन्तयन्तीं तथा तां तु निर्वर्तयितुमात्मवान् । क्रोधाविष्टां तु वैदेहीं काकुत्स्थो बहसान्त्वयत् ॥

आत्मवान्	மனோதைர்யம் கொ	तु	மனோபிப்பிராயத்தை
काकुत्स्थः	காகுத்தஸ்தர் [ண்ட	निर्वर्तयितुं	மாற்ற
तथा	அவ்வாறு	तां	அவளை
चिन्तयन्तीं	துன்பமடைந்தவ	बहु	பற்பலவிதமாக
	ளாய்	तु	இப்பொழுது
क्रोधाविष्टां	கொங்கொண்டிருக்	असान्त्वयत्	தேற்றரவுசெய்தருளி
वैदेहीं	வைதேகியாரின் [கும்		னாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे एकोनत्रिंशः सर्गः ॥

त्रिंशः सर्गः—முப்பதாவது ஸர்க்கம் || 30 ||

वनानुगमनाभ्यनुज्ञ—காட்டிற்கு வரச் சம்மதிப்பது.

सान्त्वयमाना तु रामेण मैथिली जनकात्मजा । वनवासनिमित्ताय भर्तारपिदमग्रवीत् ॥

जनकात्मजा	ஜனகராஜபுத்திரியான	तु	இருந்தபோதிலும்,
मैथिली	மேதிலி,	वनवासनिमित्ताय	வனவாஸத்தின்
रामेण	ஸ்ரீராமரால்		பொருட்டு
सान्त्वयमाना	நல்லவார்த்தை சொல்	भर्तारं	கணவரைப்பார்த்து
	ஸ்பட்டவனாக	इदं	பின்வருமாறு
		अग्रवीत्	சொன்னான்.

सा तमुत्तमसंविज्ञा सीता विपुलवक्षसम् । प्रणयाच्चाभिमानाच्च परिचिक्षेप राघवम् ॥ 2 ॥

सा	அந்த	राघवं	ஸ்ரீ ராகவரைப்
सीता	சீதை		பார்த்து,
उत्तमसंविज्ञा	அத்தியந்தம் நடுநடுங்	प्रणयात् च	அன்யோன்ய பழக்
	கியவளாய்,		கத்தினாலும்,
विपुलवक्षसं	விசால மார்புள்ள	अभिमानात् च	கணவரென்கிற சொந்
	ஞாரான		தத்தாலும்,
तं	அந்த	परिचिक्षेप	{ காரணக்களைச் சொல்
			லி மறுக்க இடங்கொ
			டாமல் செய்தான்.

किं त्वाऽन्यत वैदेहः पिता मे मिथिलाधिपः । राम जामातरं प्राप्य स्त्रियं पुरुषविग्रहम् ॥

राम	“ஸ்ரீராமரே!	प्राप्य	விவயத்தை அறிந்து,
वैदेहः	விதேகவம்சத்தில்	जामातरं	மருமகரான
	பிறந்தவரான	त्वा	தேவரீரை
मिथिलाधिपः	மிதிலையின் மன்ன	पुरुषविग्रहं	ஆண்வேலும் பூண்ட
मे	எனது [ரான	स्त्रियं	பெண்பிள்ளையாக
पिता	தந்தையார்	अन्यत किम्	கிணத்தாரா என்ன?

अनृतं वत लोकोऽयमज्ञानाद्यद्धि वक्ष्यति । तेजो नास्ति परं रामे तपनीव दिवाकरे ॥ ४ ॥

रामे	“ஸ்ரீராமரிடத்தில்	लोकः	உலகத்துஜனம்
तपति	ஜ்வலிக்கும்	अनृतं	பொய்யை
दिवाकरे इव	சூரியனிடத்தில்போல	वक्ष्यति	சொல்லும்
परं	மிகுந்த	यत्	என்பது;
तेजः	தேஜஸ்ஸு	अज्ञानात् हि	மேண்டுமென்று செய்
नास्ति	இல்லையென்று,		யாமலிருப்பதால்
अयं	இந்த	वत	கஷ்டம்! ன்றோ.

महावातसमुद्धूतं यन्मामपकरिष्यति । रजो रमण तन्मन्ये परार्थ्यमिव चन्दनम् ॥ १३ ॥

रमण	“ப்ராணநாதரே !	यत्	எதுவோ,
मां	என்மீது	तत्	அதை
महावातसमुद्धूतं	பெருங்காற்றால் கினம்பிய	परार्थ्यं	சிறந்த
रजः	புழுதி	चन्दनं इव	சந்தனமென
अपकरिष्यति	படிகிறது,	मन्ये	அடியாள் சிந்தையில் கொள்வேன்.

शाद्वलेषु यथा शिष्ये वनान्ते वनगोचर । कुयास्तरणतल्पेषु किं स्यात्सुखतरं ततः ॥ १४ ॥

वनगोचर	“வனத்தை திருமாரி கையாய்கொண்டு ட்டவரே !	ततः	அதைக்காட்டிலும்
वनान्ते	வனமத்தியில்	सुखतरं	அதிகமான மனச்சந் துவ்வு
शाद्वलेषु	இனம்புற்களுள்ள இடங்களில்	कुयास्तरण- तल्पेषु	விசித்திரமான கம்பள த்தையும், குளும் பாசாயம்போட்ட மேலவிரிப்பையுமு டைய படுக்கைகளில்
यथा	எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அ அதிகமாக	स्यात् किम्	எப்படி உண்டாகும் ?
शिष्ये	நான் படுத்திருப்பே ரே ;		

पत्रं मूलं फलं यत्त्वमल्पं वा यदि वा बहु । दास्यसि स्वयमाहृत्य तन्मेऽमृतरसोपमम् ॥

त्वं	“தேவரீர்	यदि	எப்போதைக்கெப் போது
यत् पत्रं	எந்த இலையையோ,	दास्यसि	அளித்தருள்வீரோ,
मूलं वा	கிழங்கையோ,	तत्	அது
फलं वा	கனியையோ,	मे	அடியானுக்கு
स्वयं	தானாகவே	बहु	பெரிதாய்
अल्पं	சிரமமேயின்றி	अमृतरसोपमम्	அமிர்தரஸத்திற்கு ஒப்பாயிருக்கும்.
आहृत्य	எடுத்துவந்து,		

न मातुर्न पितुस्तत्र स्मरिष्यामि न वेश्मनः । आर्तवान्युपभुञ्जाना पुण्याणि च फलानि च ॥

तत्र	“அவ்விடத்தில்	स्मरिष्यामि न	{ ஞாபகத்திற்கும் சிந் தையில் இடங்கொ டேன்.
आर्तवानि	அந்தந்தக் காலங்களி லுண்டாகிற	मातुः न	தாயினுடையதற்கும் இடங்கொடேன்.
पुण्याणि च	புஷ்பங்களையும்,	पितुः न	{ திருதாதையினுடைய தற்கும் இடங்கொ டேன்.
फलानि च	பழங்களையும்,		
उपभुञ्जाना	சந்தோஷமாய் புகித் துக்கொண்டு,		
वेश्मनः	திருமாரிகையினது		

न च तत्र गतः किञ्चिद्द्रुमर्हसि विप्रियम् । पत्कृते न च ते शोको न भविष्यामि दुर्भरा ॥

दुर्भरा	"தஷ்டப்பட்டு ஆதரி க்கவேண்டியவளாய்	गतः	எழுந்தருளியிருக்கும் தேவரீர்
भविष्यामि न	அடியான் ஆகமாட் டேன்.	मकृते	என் விஷயத்தில்
ते	தேவரீருக்கு	विप्रियं	அஸௌகர்யமென் பதை
शोकः च	மனக்கவலை என்பதே	किञ्चित् च	எள்ளளவும்
न	வேண்டாம்	द्रुं	காண
तस्य	அவ்விடத்தில்	अर्हसि न	முடியாது.

यस्त्वया सह स स्वर्गो निरयो यस्त्वया विना । इति जानन्यरां प्रीतिं गच्छ राम मया सह ॥

राम	{ "யாவருடைய மனதை யும் கவிர்ப்புறச் செய் பவரே!	निरयः	நாகம்.
त्वया सह	தேவரீருடனிருத்தல்	इति	என்கிறதாகிய
यः	எதுவோ ;	परां	ஸர்வோத்திருஷ்ட மாய்க்கொள்ளப்பட்ட
सः	அதுவே	प्रीतिं	மனோரதத்தை
स्वर्गः	ஸ்வர்க்கம்.	जानन्	திருவுளத்தில் கொண் டவராகி
त्वया	தேவரீரை	मया	அடியாளோடு
विना	விட்டுப்பிடுக்திருப்பது	सह	கூடவே
यः	எதுவோ அதுதான்	गच्छ	எழுந்தருளக் கடவீர்.

अथ मामेवमव्यग्रां वनं नैव नयिष्यसि । विषमद्यैव पास्यामि मा गमं द्विषतां वशम् ॥१९॥

एवं	"இப்படி	अथ एव	இப்பொழுதே
अव्यग्रां	உள்ளமுருகி வேண் டிக்கொள்ளும்,	विषं	விஷத்தை
मां	அடியாளே	पास्यामि	அடியான் குடித்துவி டப்போகின்றேன்.
वनं	காட்டிற்கு	द्विषतां	பகையாளிகளுக்கு
नयिष्यसि न	அழைத்துக்கொண்டு போகின்றீரில்லை.	वशं एव	கீழ்ப்பட்டிருத்தலென்
अथ	என்றால்,	मा } गमम् }	அடியான் [பதையே அடையமாட்டேன்.

पश्चादपि हि दुःखेन मम नैवास्ति जीवितम् । उज्झितायास्त्वया नाथ तदैव मरणं वरम् ॥

नाथ	"பிராணநாதரே!	दुःखेन एव	மனோவேதனையினு
त्वया अपि	தேவரீராலும்,	जीवितं	உயிர் [லேயே
उज्झितायाः	தள்ளிவைக்கப் பட்டவளாகிய	अस्ति न	இராது.
मम	அடியானுக்கு	हि	ஆதலால்
पश्चात्	அதற்கு மேல்	तदा	இப்பொழுதே
		मरणं	உயிரை விடுதல்
		वरं एव	மேம்பட்டதாகுமே.

इमं हि सहितुं शोकं मुहूर्तमपि नोत्सहे । किं पुनर्दश वर्षाणि त्रीणि चैकं च दुःखिता ॥

इमं “இந்த
शोकं மனோவேதனையை
सहितुं சங்க
मुहूर्तमपि ஒரு சுநண்ப்பொழு
उत्सहे न அடியான் மனம் துணி
हि அப்படியிருக்க
दुःखिता மனம் நெரந்தவளரப்

एकं ஒரு வருஷம் அதற்கு
सीणि च மூன்று வருஷங்கள்
दश वर्षाणि च பத்து வருஷங்கள்
किं पुनः { முடியாதென்பதைப்
பற்றிச் சொல்லவே
ண்டுமோ ? ”

इति सा शोकसन्तप्ता विलप्य करुणं बहु । चुक्रोश पतिमायस्ता भृशमालिङ्ग्य सस्वरम् ॥

आयस्ता அதிகமான வேதனை
सा அவள் [யுற்ற
इति மேற்கண்டவண்ண
करुणं கருணை விளைவிக்கும்
बहु பலவாராய்
विलप्य திருவாய்மலர்ந்தருளி
விட்டு,

शोकसन्तप्ता { மனவேதனையினால்
पति அதிக ஆபாஸமடை
आलिंग्य { ந்தவளரகி
सस्वरं கணவனாரை
भृशं கட்டி அணைத்துக்
चुक्रोश கொண்டு,
குவென்று கேளி
உறக்க
அழுதனன்.

सा विद्धा बहुभिर्वाक्यैर्दिग्धैरिव गजाङ्गना । चिरसंनियतं वाणं मुमोचाग्निमिवारणिः ॥

सा அவள்
बहुभिः அதிகவட்டமாயுள்ள
वाक्यैः நியமனங்களால்
गजाङ्गना வடதிக்குகஜமானது
दिग्धैः நஞ்சுபூசிய பாணங்க
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
विद्धा புண்பட்ட மனத்தி
ஞளாகி,

चिरसंनियतं வெகுதூரமாக உள்ள
वाणं டக்கிவைத்திருந்த
अरणिः கண்ணீரை
अग्निः ஆரணிக்கட்டை
इव அக்கினியை
मुमोच எவ்வண்ணமோ அவ்
சொரிந்தனன்.

तस्याः स्फटिकसङ्काशं वारि सन्तापसम्भवम् । नेत्राभ्यां परिसृज्य पङ्कजाभ्यामिवोदकम् ॥

तस्याः அவனாடைய
नेत्राभ्यां இரு திருக்கண்களி
सन्तापसम्भवं துக்கத்தால் வடிந்த
தும்,

स्फटिकसङ्काशं பளிக்கினை ஒத்தது
वारि நீர், [மாதிரி
पङ्कजाभ्यां தாமரைப் புஷ்பங்களி
उदकं इव நீர்துணிபோல
परिसृज्य எங்கும் பெருகிற்று.

तच्चैवामलचन्द्राभं मुखमायतलोचनम् । पर्यशुष्यत बाष्पेण जलोद्धृतमिवाम्बुजम् ॥ २५ ॥

அமலசந்திராபம்	கனங்கமற்ற சந்திரனை ஒத்ததும்,	ஜலோத்தம்	நீரினின் துபறித்துவெ ளியில் போடப்பட்ட
அயதலோசனம் ச	அகன்ற இரு திருக்க ண்களையுடையதுமா	அம்புஜம்	தாமரைப்புஷ்பம்
தத்	அந்த [ன	இவ	எவ்வண்ணமோ
मुखं एव	திருமுகமண்டலமும்	पर्यशुष्यत	வாடி ஒளியிழந்ததா யிற்று.
बाष्पेण	கண்ணீரினால்		

तां परिष्वज्य बाहुभ्यां विसंज्ञामिव दुःखिताम् । उवाच वचनं रामः परिविश्वासयंस्तदा ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	बाहुभ्यां	இரு திருக்காங்களை
तदा	இப்பொழுது		லும்
इव	அப்படியாய்	परिष्वज्य	ஆலிங்கனம் செய்த ருளி,
दुःखितां	மனவேதனையால் வா ட்டமடைந்தவளாய்	वचनं	பின்வரும் திருவா க்கை
विसंज्ञां	மெய்மறந்துகிடக்கும்	उवाच	திருவாய்மலர்த்தருளி னார்.
तां	அவளை		
परिविश्वासयन्	{ மனம் தேர்ந்து மகிழ் வுகொள்ளும்படிச் செய்கின்றவராகி		

न देवि तव दुःखेन स्वर्गमप्यभिरोचये । न हि मेऽस्ति भयं किञ्चित्स्वयम्भोरिव सर्वतः ॥

देवि	“என் பிராணநாயகி!	स्वयम्भोः	ஸாக்ஷாத் மஹாவீஷ் ணவுக்கு
तव	உனக்கு	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
दुःखेन	துன்பம் விளைவிக் கின்றதென்றால்,	किञ्चित्	எள்ளளவும்
स्वर्गं अपि	சுவர்க்கத்தையும்	सर्वतः	எக்காலத்திலும் எப்ப டிப்பட்டதாகியும்
अभिरोचये न	நான் நன்கு மதியேன்.	भयं हि	பயமென்பதே
मे	எனக்கு	अस्ति न	இல்லை.

तव सर्वमभिप्रायमविज्ञाय शुभानने । वासं न रोचयेऽरण्ये शक्तिमानपि रक्षणे ॥ २६ ॥

शुभानने	{ “அந்தரங்க பத்திமை யை நன்கு விளங்கக் காட்டுந் திருமுகமண் டலமுடையவனே!	तव	உனது
रक्षणे	பாதுகாக்கும் விஷ யத்தில்	अभिप्रायं	உள்ளத்தின் கருத்தை
शक्तिमान् अपि	திறமையுற்றவனாய்	सर्वं	முற்றும்
	இருக்கையிலும்	अविज्ञाय	கேட்டு அறிந்துகொள்
		अरण्ये	காட்டில் [ளாது,
		वासं	வாஸஞ்செய்தலை
		रोचये न	நான் ஏற்றுக்கொள் ளாதிருந்தேன்.

यत्सृष्टाऽसि मया सार्धं वनवासाय मैथिलि । न विहातुं मया शक्या प्रीतिरात्मवता यथा ॥
மேதிலி “மிதிலைமன்னரின்
திருமகனே!

मया सार्धं
वनवासाय
என்னோடுகூடவே
வனவாஸம்செய்வதற்
காக

सृष्टा असि
यत्
நீ படைக்கப்பட்டனை.
ஆகையால்

आत्मवता
मया
प्रीतिः
यथा
विहातुं
शक्या न
எப்பவும் எதிலும்
மனதை சிதறவிடாத
என்னால்
மன்மதனின் மனையா
ட்டியாகிய பிரிதேவி
போன்றவளாகிய நீ
பிரிந்து இங்கு விடுவ
உரியவளல்லள். [தற்கு

धर्मस्तु गजनासोरु सद्भिराचरितः पुरा । तं चाहमनुवर्तेऽद्य यथा सूर्यं सुवर्चला ॥ ३० ॥

गजनासोरु
“யாரைத் துதிக்கைக
ளை ஒத்த துடைகளே
யுடையாய்!

सुवर्चला
“சூர்யபகவானின் மனை
யாட்டியாகிய சுவர்ச
லாதேவி,

सूर्यं तु
“சூர்யபகவானின் பக்
கலில் இருத்தலாகி
றதும்,

पुरा
பூர்வத்திய

सद्भिः
यथा
धर्मः
பெரியோர்களால்
இதுபோன்றதாகிய
வரணப்ரஸ்தாசிரம

आचरितः
अहं
तं च
अद्य
अनुवर्ते
மானது
ஆனுஷ்டிக்கப்பட்டது.
நான் [ருக்கிறது.
அதையே
இப்பொழுது
எற்றுக்கொள்ளு

किरेण.
கிறேன்.

न खल्वहं न गच्छेयं वनं जनकनन्दिनि । वचनं तन्नयति मां पितुस्सत्योपबृंहितम् ॥ ३१ ॥

जनकनन्दिनि
“ஜனகஸ்தீர்த்நமே!

पितुः
திருதரதையின்

वचनं
நியமனமானது

सत्योप-
बृंहितं
“நியமனத்தை சிரமே
ற்கொண்டு செய்கி
றேன்’ என்கிற ஸத்
யவாக்குடன் வினக்
குகின்றதாய்

मां
என்னை

वनं
காட்டுக்கு

नयति
இப்பொழுது போகச்
சூதலால் [செய்கிறது.

तत्
நான்

अहं
போகாமலிருப்பேன்

गच्छेयं न
என்பது

न खलु
இல்லவே இல்லை.

एष धर्मस्तु सुश्रोणि पितुर्मातुश्च वश्यता । आज्ञामहं व्यतिक्रम्य नाऽहं जीवितुमुत्सहे ॥

सुश्रोणि
“ஸதா ஸன்மர்க்கத்
தையே ஆனுஷ்டிப்ப
வனே!

पितुः
தகப்பனாருடையவும்,

मातुः च
தாயாருடையவும்,

आज्ञां
நியமனத்துக்கு

वश्यता
கீழ்ப்படிந்து நடக்க
வேண்டியது.

एषः तु
இதுதான்

धर्मः
தர்மவிதி.

अहं
நான்,

अहं
காணென கர்வம்கொ
ண்டு தர்மானுஷ்டான

व्यतिक्रम्य
த்திற்கு விரோதமாய்

जीवितुं
மீறி நடந்து,

उत्सहे न
பிழைத்திருக்க
பொறேன்.

अस्वाधीनं कथं देवं प्रकारैरभिराध्यते । स्वाधीनं समतिक्रम्य मातरं पितरं गुरुम् ॥३३॥

स्वाधीनं	" பிரத்யக்ஷமாக இருக்க	देवः	ஓர் தெய்வம்
मातरं	தரையையும், [கும்	प्रकारैः	பலவிதமாக
पितरं	தகப்பனையும்,	कथं	என் (எந்தப்பயனைப்
गुरुं	குருவையும்,		பெற)
समतिक्रम्य	உபேக்சித்தெய்து,	अभिराध्यते	ஒருவனால் புகைஷ்செய்
अस्वाधीनं	{ ப்ரத்யக்ஷத்தில் காண ப்படாது மறைந்தி ருக்கின்ற		யப்படுகிறது?

यत्र तत्र त्रयो लोकाः पवित्रं तत्समं भुवि । नान्यदस्ति शुभापाङ्गे तेनेदमभिराध्यते ॥

ययः लोकः	" மூன்று உலகங்களும்	अभ्यत्	{ வேறென்றும் (பித்ரு
यत्र	எதில் நிலைகொண்டிரு க்கிறதோ		வாக்கியபரிபாலனத்
तत्र	அதற்குள்ளும்,	अस्ति न	தைத்தவிர வேறென்
भुवि	பூலோகத்தில்	शुभापाङ्गे	றும்)
तत्समं	அதே பயனை அளிக் கத்தக்கதாகிய	तेन	இல்லை.
पवित्रं	{ சகல பாப நிவர்த்தியா ய் விளக்குகிறதும் பு ண்யத்தை விளைவிக்க கிறதுமானது	इदं	அழகிய திருக்கண்க
		अभिराध्यते	ளைபுடையாய்
			ஆகையால்தான்
			இது
			ஒருவனால் இவ்வப்பப ப்படுகிறது.

न सत्यं दानमानौ वा न यज्ञाश्चाप्तदक्षिणाः । तथा बलकरास्सीते यथा सेवा पितुर्हिता ॥

सीते	" சீடுத!	न	ஆகமாட்டாது.
पितुः	தகப்பனார் ஒருவ ருக்கு	दानमानौ	{ ஏராளமாய் தானம்
सेवा	{ திருவுளத்தின்படி நடந்து திருத்தொ ண்டு செய்தல்,		செய்தல் மகாபாக்கி
हिता	நன்மையை விளைவிப் பது	आप्तदक्षिणाः	யம் பெற்று விளக்கு தல் இவ்விண்ணுந்
यथा तथा	எவ்வளவோர் அவ்வ ளவு	यज्ञाः वा	தானாகட்டும்.
सत्यं च	{ எப்பொழுதும் மற்ற படியாய் தர்பரனுத்த பானமுடைய தன் மையுடைய	बलकराः	{ விசேஷ தகஷணைகளு டன் செய்த
			யாகங்கள் தானாகட்டும்
			அவ்வளவு பலனை அ ளிக்க வல்லமையுள்
			ளவைகளாக
		न	ஆகா.

स्वर्गो धनं वा धान्यं वा विद्याः पुत्राः सुखानि च । गुरुव्यनुरोधेन न किञ्चिदपि दुर्लभम् ॥

स्वर्गः	"ச்வர்க்கந்தானாகட் டும்,	सुखानि वा	லோக இன்பங்கள் தா னாகட்டும்,
धनं	தனந்தானாகட்டும்,	गुरुव्यनुरोधेन च	{ பிதாவின் திருவுளத் தீன்படி நடப்பதொ ன்றையே சர்வவுமா ய்க்கொண்டு அனுஷ ்டிப்பது ஒன்றின லேயே
धान्यं	தானயந்தானாகட்டும்,	किञ्चित् वा अपि	{ ஏதேனும் ஒன்றென் றானும் சரி, எல்லா மென்றானும் சரி
विद्याः	{ பாமா த்மாவை உள்ள படி அறியவேண்டிய வித்தைகள் தானாகட் டும்,	दुर्लभं न	{ பெற முடியாததென் பதில்லை.
पुत्राः	{ நற்புதல்வர்களைப் பெற்ற பாகையங் கள் தானாகட்டும்,		

देवगन्धर्वगोलोकान् ब्रह्मलोकांस्तथा नराः । प्राप्नुवन्ति महात्मानो मातापितृपरायणाः ॥

मातापितृ- } परायणाः }	"தாய்தந்தையர்களின் சொற்படி நடப்பதில் மனதை முற்றிலும் செலுத்திய மகாத்மாக்களாகிய மனிதர்கள்,	देवगन्धर्व- } गोलोकान् }	தேவலோகம், கந்தர்வ லோகம், கோலோகம் இவைகளையும், தथा ब्रह्मलोकान् प्राप्नुवन्ति
महात्मानः	மகாத்மாக்களாகிய		அவைகளுக்கு மேல் ப்ரம்மலோகங்களையும் அடைகின்றனர்.

स मां पिता यथा शास्ति सत्यधर्मपथे स्थितः । तथा वर्तितुमिच्छामि स हि धर्मस्सनातनः ॥

सः	"அந்த	स्थितः	அசஞ்சலாப் பற்று டையவனாய்,
पिता	திருந்தாத	वर्तितुं	செய்ய
मां	என்னை	इच्छामि	நான் நிச்சயம் கொண் டிருக்கிறேன்.
यथा	எவ்வாறு	सः हि	அதுதான்
शास्ति	கட்டளைபிடுகின்ற	सनातनः	தொல்லையான
तथा	அவ்வாறே [னரோ ;	धर्मः	தருமம்.
सत्यधर्मपथे	உண்மையாகிய தரும வழியில்		

मम सन्ना मतिस्सीते त्वां नेतुं दण्डकावनम् । वसिष्ठ्यामीति सा त्वं मामनुयातुं सुनिश्चिता ॥

सीते	"சீதே!	त्वां	உன்னை
सा	ஸாசுதாத் மகாலக்ஷ்மி	नेतुं	கூட அழைத்துப்போ வதற்கும்,
त्वं	நீ [யாகும்	मां	என்னை
दण्डकावनं	*தண்டகாவனத்தில்	अनुयातुं	நீ பின்பற்றி வருவ தற்கும்
वसिष्ठ्यामि	நான் வாஸிஸ்து செய் என்று [வேன்*	मम	எனக்கு
इति	நிச்சயம் கொண்டவ ளாய்,	मतिः	மனத்திடமுண்டாகி விட்டது.
सुनिश्चिता	மனக்குன்றினவளா யினை.		
सन्ना			

सा हि सृष्टाऽनवद्याङ्गि वनाय यदिरेक्षणे । अनुगच्छस्व मां भीरु सहधर्मचरी भव ॥

अनवद्याङ्गि	“திவ்யமான லக்ஷணங் களை அமைந்த அவய வங்களை உடையவனே!	हि	ஆனபடியால்
मदिरेक्षणे	பிரமிக்கத்தக்க இரு கண்களை உடையாய்!	सा	அந்த நீ
भीरु	என் சரையே!	मां	என்னை
वनाय	வனவாஸத்திற்காக	अनुगच्छस्व	பின்தொடர்ந்து வா.
सृष्टा	நீ படைக்கப்பட்டனை.	सहधर्मचरी	பக்கவிரிஞ்ஞந்து தர்மங் களை செய்பவனாய்
		भव	இரு.

सर्वथा सदृशं सीते मम स्वस्य कुलस्य च । व्यवसायमनुप्राप्ता कान्ते त्वमतिशोभनम् ॥

कान्ते	“நாயகியே!	सर्वथा	எக்காலத்திலும்
सीते	சீதே!	अतिशोभनं	உத்தமமான சன்மார் க்கத்தைப்போதிக்கி ன்றதுமாகிய
त्वं	நீ	व्यवसायं	செய்கையை
मम	எனக்கும்,	अनुप्राप्ता	அனுபூதித்தவளா யினே.
स्वस्य	உனக்கும்,		
कुलस्य च	குலத்திற்கும்		
सदृशं	பெருமை தருகிறதும்,		

आरभस्व शुभश्रोणि वनवासक्षमाः क्रियाः । नेदानीं त्वहते सीते स्वर्गोऽपि मम रोचते ॥

शुभश्रोणि	“சன்மார்க்கத்தில் நிபுணத்வம் பெற்று	इदानीं	இப்பவே
सीते	சீதே! [விளங்கும்]	वनवासक्षमाः	வனவாஸம் செய்வதற் குச் சாதனங்களான
त्वहते	நீ இல்லாமல்	क्रियाः	வைதிககாரியங்களை, (தானூதிகளை)
मम	எனக்கு	आरभस्व	ஆரம்பிப்பாயாக.
स्वर्गः अपि	விண்ணுக்கும்		
रोचते न	பெரிதாயிராது. (வெறுப்பவிரிஞ்ஞக்கும்)		

ब्राह्मणेभ्यश्च रत्नानि भिक्षुकेभ्यश्च भोजनम् । देहि चाशंसमानेभ्यः संत्वरस्व च मा चिरम् ॥

आशंसमानेभ्यः	“பரசிக்கின்ற	भोजनं च	சுவாதின்சொத்து ஸர்வத்தையும்,
ब्राह्मणेभ्यः च	அந்தணர்களுக்கும்,	देहि	நீ தானம்செய்வாயாக.
भिक्षुकेभ्यः च	பிசுஷ எடுப்பவர்க ளுக்கும்,	संत्वरस्व	செக்கிப்படுத்து;
रत्नानि च	அருமையாய் சேர்த் துவைத்திருந்த இர வ்யங்களையும்,	मा चिरम्	காலதாமதம் வேண் டாம்.

भूषणानि महार्हाणि वरवस्त्राणि यानि च । रमणीयाश्च ये केचित् क्रीडार्थाश्चाप्युपस्कराः॥
शयनीयानि यानानि मम चान्यानि यानि च । देहि स्वभृत्यवर्गस्य ब्राह्मणानामनन्तरम्॥

महार्हाणि	“ விஷையுயர்ந்த	अपि	இருந்தபோதிலும்,
भूषणानि	அணிகன் [களையும்,	मम	எனது
यानि च	எவைகளோ அவை-	अन्यानि	அஸ்தாரண
वरवस्त्राणि च	சிறந்த வஸ்திரங்	शयनीयानि	மட்சங்கன் [ளையும்,
	களையும்,	यानि च	எவைகளோ அவைக-
उपस्कराः	{ சேர்த்துவைக்கப்பட்ட	यानानि	வாஹனங்களையும்,
	டிருக்கிற ஜோடிப்பு	ब्राह्मणानां	அந்தணர்களுக்கும்,
ये	கள், சாமான்கள்	अनन्तरं	அப்பால் உடனே
केचित्	எவைகளோ அவைகள்	स्वभृत्यवर्गस्य च	பணியிடைக்கார சங்
रमणीयाः च	எவ்வளவோ,	देहि	கத்திற்கும்,
	சந்தேஷத்தை விளை		நீ கொடுத்தவிடுவா
क्रीडार्थाः	விப்பவைகளாகவும்,		யாக ”.
	க்ரீடைக்காக ஏற்பட்		
	டவைகளாக		

अनुकूलन्तु सा भर्तुर्ज्ञात्वा गमनमात्मनः । क्षिप्रं प्रमुदिता देवी दातुमेवोपचक्रमे ॥ ४६ ॥

सा देवी	அந்த தேவியார்	ज्ञात्वा	உணர்ந்து,
आत्मनः	தனது	प्रमुदिता	மிக ஸந்தேஷமடைந்
गमनं	கூட வருதலை	क्षिप्रं एव	தகஷணமே [தவளாகி,
भर्तुः	கணவருடைய	दातुं	தானம் செய்ய
अनुकूलं तु	அனுக்கிரகமாகவே	उपचक्रमे	தொடங்கினள்.

ततः प्रहृष्टा प्रतिपूर्णमानसा यशस्विनी भर्तुरवेक्ष्य भाषितम् ।

धनानि रत्नानि च दातुमङ्गना प्रचक्रमे धर्मभृतां मनस्विनी ॥ ४७ ॥

मनस्विनी	அந்தக்கரணசுத்தி	भर्तुः	கணவரின்,
	யுடையவளென	भाषितं	திருவாக்கை
यशस्विनी	திரிலோகப் பிரசித்தி	अवेक्ष्य	பெரிதாய் பாராட்டி,
	பெற்றவளாகிய	धर्मभृतां	தருமவாஸ்களுக்கு
अङ्गना	ஸந்தீர்த்னமாகுமவன்,	धनानि	சொத்துக்களையும்,
प्रतिपूर्णमानसा	மனோரதம் கைகூடப்	रत्नानि च	{ அருமையாய்ச் சேர்த்
	பெற்றமனத்தினளாகி		துவைத்திருந்த திரவ்
ततः	அதனால்		யங்களனைத்தையும்,
प्रहृष्टा	அத்யந்த மனத்திருப்	दातुं	தானம் செய்ய
	திகொண்டவளாய்,	प्रचक्रमे	ஆரம்பித்தனள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3666

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1311

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे पञ्चमेऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥”

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் பூரீராமர் ஸன்னிதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட பூரீமத் ராமாயணத்தில் ஐந்தாவது தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புரா குதலவாஃயா ஸ்ரீராமசந்நிதாவஃவமேதயஜவாதே த்ராவ்ஷததி திநேபு தீதே த்ரீமத்ராமாயணே
பத்ரேஃஃதீ அயோத்யாகாண்டே த்ரீகாவ்ஷதசர்ஃமாரஃய த்ரீகாவ்ஷதசர்ஃபர்யந்ந் (3667—4381

ஸ்தோகா:) தீதம் | தஸிந் திநே தீதா: ஸ்தோகா: 715]

[ஆதீதீயில் குதன் லவன் தீவர்குளால் த்ரீராமஸன்னிதீயில் அக்ஷமேதயாகசாஸீயில்
முப்பத்திராண்டு தீனங்களில் காணம் செய்யப்பட்ட த்ரீமத் ராமாயணத்தில்

ஆருவது தீனத்தில் அயோத்தியாகாண்டத்தில் 31-ாவது ஸர்க்கம் முதல்

51-ாவது ஸர்க்கம் வரை (3667—4381) காணம் செய்யப்பட்டது.

அன்று காணம் செய்யப்பட்ட சலோகசங்கியை 715]

த்ரீகாவ்ஷத: சர்ஃ—முப்பத்தேராவது ஸர்க்கம் || 31 ||

லக்ஷ்மணானுதமநாஃயநுஜா—லக்ஷ்மணனரையும் கூடவர அனுமதி கோடுப்பது.

த்ரீவ் த்ருதா து சவாத் லக்ஷ்மண: த்ரீவ்மாத: | த்ரீவ் த்ரீயாகுலசுத: த்ரீக் த்ரீதமதநுதந் || 1 ||

த்ரீவ்	த்ரீவ்	த்ருதா	கேட்டதீந்துகொண்டு,
அத: த்ரீவ்	அவ்விடம் வந்திருந்த	த்ரீயாகுலசுத:	கண்ணிர் ததும்பிய
லக்ஷ்மண:	லக்ஷ்மணர்		முதத்தினராகி
த்ரீவ்	மேற்கண்டவிதமாய்	த்ரீக்	மனோவேதனையை
த்ரீவ்	தீர்மானம்பெற்று விள	த்ரீதம	பொறுக்க
த்ரீவ்	தற்காலசமா	த்ரீதமதநுதந்	திறமையற்றிருந்தனர்.
த்ரீவ்	சாரத்தை		

த்ரீவ் த்ருதா து சவாத் லக்ஷ்மண: த்ரீவ்மாத: | த்ரீவ் த்ரீயாகுலசுத: த்ரீக் த்ரீதமதநுதந் || 1 ||

அதீயதா:	மிகப்புதமுடையவரும்	தீதா	தீதாபிராட்டியாரின்
த்ருதந்ந:	த்ருதந்நதிலகருமாதிய	தீதா	சன்னிதீயில்
த்ருத:	அவர்	தீதா	தீதாபிராட்டியாரின்
த்ருத:	தனமயனரின்	தீதா	தீதாபிராட்டியாரின்
த்ருத:	தீருதீருவதிகளையும்	தீதா	தீதாபிராட்டியாரின்
த்ருத:	கேட்டியாக	தீதா	தீதாபிராட்டியாரின்
தீருத	ஸாஷ்டாங்கமாய் நம	தீதா	தீதாபிராட்டியாரின்
தீருத	ஸ்கரித்து தீருதாங்	தீதா	தீதாபிராட்டியாரின்
தீருத	ளாலும் தீருதாங்	தீதா	தீதாபிராட்டியாரின்
தீருத	கொண்டு,	தீதா	தீதாபிராட்டியாரின்

[* அல்லது தாம் செய்யும் சரணாகதிக்ஷணங்கி பரணம் செய்ய வல்லவரின்
அல்லது த்ரீமத் மஹாவிஷ்ணுவின் என்றும் அர்த்தம் சொல்வார்கள் உண்டு.]

[* இதனால் தாம் செய்த சரணாகதிக்குப் பெருமான் தீருதும்படி கடாக்ஷித்
தருனவேண்டுமென்ற உத்தேசமாய் என்றபடி.]

यदि गन्तुं कृता बुद्धिर्वनं मृगगजायुतम् । अहं त्वाऽनुगमिष्यामि वनमग्रे धनुर्धरः ॥ ३ ॥

वनं	“காட்டிற்கு	मृगगजायुतं	மான்களாலும் யானை
गन्तुं	எழுந்தருள		களாலும் நிரம்பிய
बुद्धिः	தீர்மானம்	वनं	காட்டில்
कृता यदि	ஏற்பட்டிருக்கின்றமை	त्वा अग्रे	தேவரீருக்கு முந்தி
अहं	அடியேன் [யால்,	अनुगमिष्यामि	வழிகாட்டிக்கொண்டு
धनुर्धरः	வில்லுக்கையுமாய்		செல்வேன்.

मया समेतोऽरण्यानि बहूनि विचरिष्यसि । पक्षिभिर्मृगयूथैश्च सङ्घुष्टानि समन्ततः ॥ ४ ॥

पक्षिभिः	“பறவைகளாலும்,	मया च	அடியேன் ஒருவன
मृगयूथैः	மிருகக்கூட்டங்களாலும்,		லையே
समन्ततः	எங்குபார்த்தாலும்	समेतः	திருத்தொண்டு செய்
सङ्घुष्टानि	கேடவிக்கப்பெற்ற		யப்பெற்றவராய்
बहूनि	மஹா	विचरिष्यसि	தேவரீர் காலக்கழிப்
अरण्यानि	வனங்களில்		பிராக.

न देवलोकाक्रमणं नामरत्वमहं वृणे । ऐश्वर्यं वाऽपि लोकानां कामये न त्वया विना ॥ ५ ॥

त्वया विना	“தேவரீரின்றி	न	அடியேன் வேண்
अहं	அடியேன்		டேன்.
देवलोकाक्रमणं-	தேவலோகத்தில்	लोकानां	மூவுலகங்களுக்கும்
अपि	வாழ்தலையும்,	ऐश्वर्यं	அரசனாய் ஆள்வதையும்,
वृणे न	நன்கு மதியேன்.	कामये न	அடியேன்
अमरत्वं वा	இறப்பற்ற தேவதை		விரும்பேன்.”
	யாபிருப்பதையும்,		

एवं ब्रुवाणः सौमित्रिर्वनवासाय निश्चितः । रामेण बहुभिः सान्त्वैर्निषिद्धः पुनरब्रवीत् ॥ ६ ॥

वनवासाय	காட்டில் வளிக்க	रामेण	ஸ்ரீராமரால்
निश्चितः	உறுதியான கருத்து	बहुभिः	பலவாறாக
	கொண்டுவிட்ட	सान्त्वैः	நல்ல வார்த்தைகளால்
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்	निषिद्धः	மறுக்கப்பட்டவராகி
एवं	மேற்கண்டவண்ண	पुनः	அதனால் மீளவும்
	மாய்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு விக்ஞா
ब्रुवाणः	வேண்டிக்கொள்ளு		பணம் செய்தார்.
	கையில்		

अनुज्ञातश्च भवता पूर्वमेव यदस्म्यहम् । किमिदानीं पुनरिदं क्रियते मे निवारणम् ॥ ७ ॥

एवं एव	“இதற்கு முந்தியே	इदानीं	இப்பொழுது
भवता	தேவரீரால்	मे च	அடியேனுக்கும்
अहं	அடியேன்	इदं	தற்காலம் நியமிக்கிற
अनुज्ञातः	அனுமதி	निवारणं	கடாதெனல் [தாகிய
अस्मि	பெற்றிருக்கிறேன்.	किं	ஏன்
यत्	ஆகையால்	क्रियते	விதித்தருளப்படுகி
पुनः	அப்படியிருக்கையில்		றது ?

यदर्थं प्रतिषेधो मे क्रियते गन्तुमिच्छतः । एतदिच्छामि विज्ञातुं संशयो हि ममानघ ॥८॥

गन्तुं	“கூடவர	संशयः	{ என்ன பிழை செய் துவிட்டேனோ என் ற மனச்சஞ்சலமுண் டாகிறது.
इच्छतः	பிரார்த்திக்கின்ற	हि	ஆனபடியால்
मे	அடியேனுக்கு	अनघ	புண்பாத்தமாவே!
प्रतिषेधः	வேண்டாமெனல்	एतत्	இதை
यदर्थं	எதுவோ ஒரு காரண	विज्ञातुं	இன்னதென அறிய
	த்தைக்கொண்டு	इच्छामि	அடியேன் பிரார்த் த்திகின்றேன்.”
क्रियते	தேவரீரால் விதித்தரு ளப்படுகிறது		
मम	அடியேனுக்கு		

ततोऽब्रवीन्महातेजा रामो लक्ष्मणमग्रतः । स्थितं प्रागामिनं वीरं याचमानं कृताञ्जलिम् ॥

महातेजाः	மஹாதேஜோவானு கும்	प्रागामिनं	{ யாவருக்கும் முன் பிர யாணமாகிவிட்டவ ராய்
रामः	ஸ்ரீராமர்	याचमानं	உள்ள முருகிப்பிரார்த் திக்கின் தவறும்,
ततः	அப்பொழுது	वीरं	புண்பாத்தமாவுமாகிய
अग्रतः	தன் முன்னே	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து
कृताञ्जलिं	அஞ்சலிபந்தம் பண் னிக்கொண்டு	अब्रवीत्	பின்வருமாறு திருவா ய்மலர்த்தருளினார்.
स्थितं	காத்துவின்றுகொண் டிருக்கிறவரும்,		

स्निग्धो धर्मरतो वीरः सततं सत्यथे स्थितः ।

प्रियः प्राणसमो वश्यो भ्राता चासि सखा च मे

॥ १० ॥

स्निग्धः	“மிகவும் அன்பனும்,	प्राणसमः	உயிருக்குயிரான
धर्मरतः	தர்மசிக்ஷையுடையவ	भ्राता	தம்பியும்,
सततं	எக்காலத்திலும் [ரூய்	सखा च	தோழனும்,
सत्यथे	சண்மாரக்கத்தில்	प्रियः	மனக்கொணாது நடக் கின்றவனும்,
स्थितः	ஒழுக்குபவனாயிருக் கும்	वश्यः च	அடங்கி நடக்கின்றவ னும்,
वीरः	புண்பாத்தமாவும்,	असि	நீ ஆகின்றனை.
मे	எனக்கு		

मयाऽद्य सह सौमित्रे त्वयि गच्छति तद्वनम् ।

को भरिष्यति कौसल्यां सुमित्रां वा यशस्विनीम्

॥ ११ ॥

सौमित्रे	“லக்ஷ்மண!	कौसल्यां	கோஸலையாரையும்,
मया सह	என்னுடன் கூட	यशस्विनीं	மிகப் புகழுடைய
अथ	இப்பொழுது	सुमित्रां वा	சுமித்திரையாரையும்,
वने	காட்டிற்கு	कः	எவன்
त्वयि	நீ	भरिष्यति	பாதுகாத்துத் தேற் றுவான்?
गच्छति	வந்துவிடுகையில்,		
तत्	அக்காலத்தில்		

अभिर्वर्षति कामैर्यः पर्जन्यः पृथिवीमिव । स कामपाशपर्यस्तो महातेजा महीपतिः ॥१२॥

यः	" எவரொருவர்	अभिर्वर्षति	வருஷிப்பரோ,
कामैः	வேண்டியவைகள் எல்	सः	அந்த
	லாவற்றையுமளிப்ப	महातेजाः	மஹாதேஜஸ்ஸிபாகிய
पृथिवी	உலகத்திற்கு [தால்	महीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்
पर्जन्यः	மழைக்கடவுள்	कामपाश-	இதர அபிலாஷையா
इव	எவ்வண்ணமோ	पर्यस्तः }	கிற கயிற்றால் கவிழ்ந்
	அவ்வண்ணமே		திருக்கிருர்.

सा हि राज्यमिदं प्राप्य नृपस्याश्वपतेः सुता । दुःखितानां सपत्नीनां न करिष्यति शोभनम् ॥

अश्वपतेः	" அச்வபதி	प्राप्य	பெற்று,
नृपस्य	மன்னவரின்	दुःखितानां	துன்பமடைந்திருக்
सुता	குமாரியாகிய		கும்
सा हि	அவனோடுவெனில்	सपत्नीनां	சக்களத்திகளுக்கும்
इदं	இந்த	शोभनं	நன்மையை
राज्यं	ராஜ்யத்தை	करिष्यति न	செய்யாள்.

न स्मरिष्यति कौसल्यां सुमित्रां च सुदुःखिताम् ।
भरतो राज्यमासाद्य कैकेय्यां पर्यवस्थितः

॥ १४ ॥

भरतः	" பரதன்	सुदुःखितां	மிக துக்கமடைந்திரு
राज्यं	ராஜ்யத்தை		க்கும்
आसाद्य	அடைந்து,	कौसल्यां	கோஸிலையாரையும்,
कैकेय्यां	கைகேயி அம்மாளுக்கு	सुमित्रां च	சுமித்திரையாரையும்
पर्यवस्थितः	வசப்பட்டு நடப்பவ	स्मरिष्यति न	கெஞ்சா லும் நினை
	னாய்,		யான்.

तामारीं स्वयमेवेह राजानुग्रहेण वा । सौमित्रे भर कौसल्यामुक्तमर्थयिमं चर ॥ १५ ॥

सौमित्रे	" ஸௌத்மத்ரா !	इह	இன்னிடத்திலேயே
आर्या	{ போத்திப்புகழ்ந்து புனைசெய்யப் பாத் திரமாகிய	भर	இருந்து பாதுகாத்துக்கொண் டிருக்கக்கடவை.
तां	அந்த	उक्तं	சொல்லிய
कौसल्यां	கோஸிலையாரை	इमं	இந்த
स्वयमेव	நியே சுயமாயாவது	अर्थं	காரியத்தை
राजानुग्रहेण वा	சக்கிரவர்த்தியின் அனுமதியிலாவது	चर	நீ செய்வாயாக.

एवं मयि च ते भक्तिर्भविष्यति सुदर्शिता । धर्मज्ञ गुरुपूजायां धर्मश्चाप्यतुलो महान् ॥१६॥

எவ் வ	“ இவ்வாறு செய்வா யாகில்	அபி ச	அன்றியும்
மயி	என்னிடத்தில் வைத்	தமஸ்	தர்மத்தையறித்தவ னே!
தெ	உனது [திருக்கும்	गुरुपूजायां	தாய்தந்தையாருக்கு சுச்சூஷை செய்வதில்
भक्ति:	பக்தியானது,	अतुल:	ஒப்பற்ற
सुदर्शिता	நிதர்சனமாக்கப் பட்ட தரக	महान्	மஹத்தான
भविष्यति	ஆகும்	धर्म:	தர்மமும் சித்திக்கும்.

एवं कुरुष्व सौमित्रे मत्कुते रघुनन्दन । अस्माभिर्विप्रहीणाया मातुर्नो न भवेत्सुखम् ॥१७॥

रघुनन्दन	“ ரகுநதைலகமே!	विप्रहीणाया:	விட்டுப்பிரிந்த
सौमित्रे	லகத்மண!	न:	நம்மிருவர்களுடைய (ஆர்ஷம்)
मत्कुते	என்பொருட்டு	मातु:	தாய்களுக்கு (ஆர்ஷம்)
एवं	இவ்வண்ணம்	सुखं	சுகம்
कुरुष्व	நீ செய்யக்கூடவை,	भवेत् न	உண்டாகாது.”
अस्माभि:	நம்மை		

एवमुक्तस्तु रामेण लक्ष्मणः शृङ्गण्या गिरा । प्रत्युवाच तदा रामं वाक्यज्ञो वाक्यकोविदम् ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	वाक्यज्ञः	நியமங்களின் துட்பங் களையறிந்தவருமாகிய
तु	இவ்விஷயத்தில்,	लक्ष्मणः	லகத்மணர்
एवं	மேற்கு நியவண்ண மாய்	वाक्यकोविदं	{ சொல்லிக்கொள்ளும் சொற்களின் துட்பங் களையுள்ளபடியறிய வல்லவராகிய
शृङ्गण्या	{ விகவளிக்க வேண்டிய தாயிருக்கிறதும், ஆ ப்தனென்கிறதை வி ளக்கக் காட்டுகிறது மாகிய	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
गिरा	சொற்கொண்டு,	तदा	அதன்மேல்
उक्तः	நியமித்தருளப்பட்ட வரும்,	प्रत्युवाच	பின்வரும் பதிலையரு ளிச்செய்தார்.

तवैव तेजसा वीर भरतः पूजयिष्यति । कौसल्यां च सुमित्रां च प्रयतो नात्र संशयः ॥

वीर	“ புண்யாத்மாவே!	कौसल्यां च	கோஸலையாரையும்,
भरतः	பாதன்	सुमित्रां च	சுமித்திரையாரையும்,
तव	தேவரீரது	पूजयिष्यति	ஜாக்கிரதையாய் கவ னித்துவருவான்.
तेजसा	திருக்கல்யாணகுணங் களின் பெருமையால்	अत्र	இந்த விஷயத்தில்
प्रयतः	{ கெடுதியாவது நக்ட மாவதுவருவதற்கிட ங்கொடாமல் ஜாக்கி ரதையாய் நடக்கின் றவராய்,	संशयः एव	சந்தேகமென்பதே
		न	வேண்டாம்.

यदि दुष्टो न रक्षेत भरतो राज्यमुत्तमम् । प्राप्य दुर्जनसा वीर गर्वेण च विशेषतः॥२०॥
 तमहं दुर्मतिं क्रूरं वधिष्यामि न संशयः । तत्पक्ष्यानपि तान् सर्वास्त्रैलोक्यमपि किं कृतम्॥

वीर	" புண்பா த்மாவே !	அஃ	அடியேன்,
भरतः	பரதன்,	दुर्मति	மதிகெட்டு
उत्तमं	உத்தமமான	क्रूरं	துஷ்டனாகிவிட்ட
राज्यं	ராஜ்யத்தை	तं	அவனையும்
प्राप्य	பெற்று,	तत्पक्ष्यान्	அவன்பக்கலிலிருக்
च	அதனால்		கும்
विशेषतः	விசேஷமாய்	तान्	அவர்கள்
गर्वेण	தலைக்கொழுப்பால்	सर्वान् अपि	எல்லோரையும்
	தர்மம், அதர்மம் என்	वधिष्यामि	கொல்லுவேன.
दुर्जनसा	{ கிற விசாரணைசக்தி இ	लैलोक्यं अपि	{ மூவுலகத்தவர்களும்
	முந்துவிட்டமையால்		{ ஒன்றுகூடியிருக்கிற
दुष्टः	துஷ்டனாகி		தாயினும்
रक्षेत न	சரியாய் நடக்காதிருக்	किं कृतं	என்ன பிரதி செய்யக்
	கின்றான்		கூடும்?
यदि	என்கிறபடியில்	न संशयः	இதற்கையமில்லை.

कौसल्या विभृयादार्या सहस्रमपि मदिधान् । यस्याः सहस्रं ग्रामाणां संप्राप्तमुपजीवनम् ॥

यस्याः	" எவளிடமிருந்து,	आर्या	(அந்த) உத்தமியாகிய
ग्रामाणां	கிராமங்களின்	कौसल्या	கோஸலையார்
सहस्रं	அனேக ஆயிரம்	मदिधान्	அடியேனைப்போன்ற
उपजीवनं	காலிஷ்டபார்த்தமாக	सहस्रं अपि	ஆயிரம்பேர்களையும்
संप्राप्तं	{ தானமாய்க்கிடைத்து	विभृयात्	காப்பாற்றுவார்.
	{ அனுபவிக்கப்படுகிற		
	தோ,		

तदात्मभरणे चैव मम मातुस्तयैव च । पर्याप्ता मदिधानां च भरणाय यशस्विनी ॥२३॥

यशस्विनी	" மிகப்புகழ்படைத்த	मम	எனது
	அவர்,	मातुः च	அன்னையாருடையவும்
तत्	அப்படியிருத்தால்	मदिधानां च	என்னைப்போன்றவர்
आत्मभरणे च	தன்னைப்போஷித்துக்		களுடையவும்
	கொள்வதிலும்,	भरणाय	ஸம்ரக்ஷணைக்கு
तथा एव	அதோடுகூடவே	पर्याप्ता एव	வல்லமையுடையவரோ.

कुरुष्व मामनुचरं वैधर्म्यं नेह विद्यते । कृतार्थोऽहं भविष्यामि तव चार्थः प्रकल्पते ॥ २४ ॥

मां	" அடியேனை	विद्यते न	இல்லை.
अनुचरं	கைக்கரியபரனாக	अहं	அடியேன்
कुरुष्व	தேவரீர் நியமித்தருள்	कृतार्थः	கிருதார்த்தனாக
	விராக.	भविष्यामि	ஆருவேன்.
		तव	தேவரீரது
इह	இவ்விஷயத்தில்	अर्थः च	காரியமும்
वैधर्म्यं	தருமனிருத்தமென்பது	प्रकल्पते	நன்றாகக் கைகூடும்.

धनुरादाय सगुणं खनित्रपिटकाधरः । अग्रतस्ते गमिष्यामि पन्थानमनुदर्शयन् ॥ २५ ॥

सगुणं	“நானேற்றப்பட்ட வில்லை	पन्थानं	வழியை
धनुः	கையிலெடுத்துக்கொ ண்டும்,	अनुदर्शयन्	காட்டுபவனாய்
आदाय		ते	தேவரீருக்கு
खनित्रपिटका- } धरः	மணவெட்டியையும் கிறு கூடையையுமு டையவனாய்,	अग्रतः	முன்னே
		गमिष्यामि	அடியேன் நடந்து போவேன்.

आहरिष्यामि ते नित्यं मूलानि च फलानि च ।
वन्यानि यानि चान्यानि स्वाहाराणि तपस्विनाम् ॥
भवांस्तु सह वैदेह्या गिरिसानुषु रंस्यते ॥ २६ ॥

यानि	“எவைகள்,	ते	தேவரீருக்கு
तपस्विनां	தபஸிகளுக்கு	आहरिष्यामि	கொணர்ந்தளிப்பேன்.
अन्यानि	அசுரதாரணமான	तु	ஆனபடியால்
वन्यानि	காட்டி ஹண்டாகிற	भवान्	தேவரீர்
स्वाहाराणि च	இனிய உணவுகளோ அந்த	वैदेह्या	வைதேகியாரோடு
मूलानि च	கிழக்குகளையும்,	सह	கூட
फलानि च	பழங்களையும்,	गिरिसानुषु	பர்வதக்களின் தாழ் வரைகளில்
नित्यं	தினந்தோறும்,	रंस्यते	கவலையற்றிருக்கலாம்.

अहं सर्वं करिष्यामि जायतः स्वपतश्च ते । रामस्त्वनेन वाक्येन सुप्रीतः प्रत्युवाच तम् ॥
ब्रजापृच्छस्व सौमित्रे सर्वमेव सुहृज्जनम् ॥ २७ ॥

ते	“தேவரீர்	वाक्येन	விண்ணப்பத்தினால்
जायतः	விழித்திருக்கையிலும்	सुप्रीतः	திருவுள முவந்தவ ராகி
स्वपतः च	துயில்கொண்டிருக்க கைவிலும்,	तं	அவரைப்பார்த்து
अहं	அடியேன்	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு திருவா ய்மலர்ந்தருளினார்.
सर्वं	வேண்டிய எல்லாவற் தையும்,”	सौमित्रे	“எசும்மனா!
करिष्यामि	செய்துகொண்டு காத் திருப்பேன்.	ब्रज	நீயும் கூட வர.
रामः	ஸ்ரீராமர்	सुहृज्जनं	நண்பர்கள்
तु	இவ்விஷயத்தில்	सर्व एव	எல்லரிடத்திலும்,
अनेन	இப்படிப்பட்ட	आपृच्छस्व	விடைபெற்றுக்கொண் டுவரக்கூடவை.

ये च राज्ञो ददौ दिव्ये महात्मा वरुणः स्वयम् । जनकस्य महायज्ञे धनुषी रौद्रदर्शने ॥
 अभेद्ये कवचे दिव्ये तूणी चाक्षयसायकौ ॥ २८ ॥
 आदित्यविमलौ चोभौ खड्गौ हेमपरिष्कृतौ । सत्कृत्य निहितं सर्वमेतदाचार्यसन्ननि ॥
 स त्वमायुधमादाय क्षिप्रमाव्रज लक्ष्मण ॥ २९ ॥

जनकस्य " ஜனக
 राज्ञः மன்னருக்கு
 महायज्ञे மஹாயக்ஞத்தில்
 महात्मा மஹாத்மாவான
 वरुणः வருணபகவான்
 स्वयं தாமாகவே
 ये எந்த
 रौद्रदर्शने வெகு பயங்கரமான
 தேற்றமுள்ள
 दिव्ये திவ்ய
 धनुषी இரண்டு விற்களையும்,
 अभेद्ये ஒருவராலும் பிளர்க்க
 दिव्ये திவ்ய [க்கூடாத
 कवचे இரண்டு கவசங்களை
 யும்,
 आक्षयसायकौ சுத்யமில்லாத பாணங்
 களையுடைய
 तूणी இரண்டு அம்பராத்
 தூணிகளையும்,
 आदित्यविमलौ சூரியனைப்போல் விள
 க்குகின்றவைகளும்,

हेमपरिष्कृतौ பொன்னாற் செய்யப்
 பட்டவைகளுமான
 उभौ இரண்டு
 खड्गौ च வரள்களையும்,
 ददौ கொடுத்தாரோ(இந்த)
 सर्व च எல்லாமும்
 आचार्यसन्ननि ஆசாரியரது திருமா
 ளினையிற்
 सत्कृत्य பூஜைசெய்து,
 निहितं ஐரக்கிரதையாய் செய்
 யப்பட்டிருக்கிறது.
 लक्ष्मण லக்ஷ்மண!
 सः அந்த
 त्वं நீ,
 एतत् இந்த
 आयुधं च ஆயுதவர்க்கமெல்லா
 வற்றையும்
 आदाय வாங்கிக்கொண்டு,
 क्षिप्रं விரைவில்
 आव्रज திரும்பிவந்துசேர்."

स सुहृज्जनमामन्त्र्य वनवासाय निश्चितः । इक्ष्वाकुगुरुमागम्य जग्राहायुधमुत्तमम् ॥ ३० ॥

वनवासाय வனவாஸத்திற்கு
 निश्चितः நியமணம்பெற்ற
 सः அவர்
 सुहृज्जनं அன்பர்களுடம்
 आमन्त्र्य விடைபெற்றுக்கொ
 ண்டு,

इक्ष्वाकुरं இக்ஷ்வாகுவம்சகுரு
 னிடம்
 आगम्य சென்று,
 उत्तमं உத்தமமான
 आयुधं ஆயுதவர்க்கத்தை
 जग्राह வாங்கிக்கொண்டனர்.

तदिव्यं रघुशार्दूलः सत्कृतं माल्यभूषितम् । रामाय दर्शयामास सौमित्रिः सर्वमायुधम् ॥

रघुशार्दूलः ரகுசுலதிலகராகிய
 सौमित्रिः லக்ஷ்மணர்
 दिव्यं திவ்யமானதும்
 माल्यभूषितं { மாலைகளால் ஆலங்கா
 ரம்பண்ணப்பட்ட
 தாய்,

सत्कृतं பூஜிக்கப்பட்டதுமான
 तत् आयुधं அந்த ஆயுதவர்க்கம்
 सर्व எல்லாவற்றையும்
 रामाय சூராமருக்கு
 दर्शयामास முன்வைத்துக்காட்டி
 னார்.

तमुवाचात्मवान् रामः प्रीत्या लक्ष्मणमागतम् । काले त्वमागतः सौम्य काङ्क्षिते मम लक्ष्मण ॥

आत्मवान्	முன் ஆலோசனையு ள்ள	उवाच	பின்வருமாறு திருவா டம்வந்தருளினார்.
रामः	ஸ்ரீராமர்	लक्ष्मण	“லக்ஷ்மணா!
आगतं	இவ்விடம் வந்துசேர் ந்த	मम	எனது
तं	அந்த	सौम्य	நண்பனே!
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து,	काङ्क्षिते	மனதில் நனைத்த
प्रीत्या	தேவோடு	काले	காலத்தில்
		त्वं	நீ
		आगतः	வந்தனை.

अहं प्रदातुमिच्छामि यदिदं मामकं धनम् । ब्राह्मणेभ्यस्तपस्विभ्यस्त्वया सह परन्तप ॥

वसन्तीह दृढं भक्त्या गुरुषु द्विजसत्तमाः । तेषामपि च मे भूयः सर्वेषां चोपजीविनाम् ॥

इह	“இங்கு	सर्वेषां च	எல்லோருக்கும்
द्विजसत्तमाः	பிராம்மனோத்தமர்	मामकं धनं	என் சொந்த பொருள்
गुरुषु	குருக்களிடம் [கள்	यत्	எதுவோ
दृढं	கடைசியரைக்கும்	इदं	இதை
भक्त्या	பக்தியுடன்,	परन्तप	சத்துருக்களைத் தபிப் பிப்பவனே!
वसन्ति	வசிக்கிறார்கள்.	त्वया	உன்னுடன்
तेषां अपि	அவர்களுக்கும்	सह	கூடியிருந்து
तपस्विभ्यः	தபஸிகளாகிய	भूयः	ஏராளமாய்
ब्राह्मणेभ्यः च	வேதியர்களுக்கும்,	अहं	நான்
मे	என்னுடைய	प्रदानं	தானம்பண்ண
उपजीविनां	போஷிப்பிலிருப்பவர் களான	इच्छामि	கருதியிருக்கிறேன்.

वसिष्ठपुत्रं तु सुयज्ञमार्यं त्वमानयाशु प्रवरं द्विजानाम् ।

अभिप्रयास्यामि वनं समस्तानभ्यर्च्य शिष्टानपरान्द्विजातीन् ॥ ३५ ॥

द्विजानां	“அந்தணர்களுக்கு	त्वं	நீ
प्रवरं	தலைவரும்,	आशु	சீக்கிரமாக
आर्यं	பெரியவரும்,	आनय	எழுந்தருளப்பண்ணி
वसिष्ठपुत्रं	வசிஸ்டரின் திருக் குமாரருமாகிய	समस्तान्	எல்லோரையும்,
सुयज्ञं	ஸுயக்ஞரையும்,	अभ्यर्च्य	கௌரவித்து மரியா தைசெய்துவிட்டு,
अपरान्	மற்ற	वनं	காட்டுக்கு
शिष्टान्	சிஷ்டர்களான	अभिप्रयास्यामि	நான் புறப்படப் போகிறேன்.”
द्विजातीन् तु	வேதியர்களையும்,		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकविंशः सर्गः ॥

द्वात्रिंशः सर्गः—முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் || 32 ||

यात्रादानम्—யாத்திரா தானம்.

ततः शासनमाज्ञाय भ्रातुः प्रियकरं शुभम् । गत्वा स प्रविवेशाशु सुयज्ञस्य निवेशनम् ॥

ச:	அவர்,	आज्ञाय	திருவுளத்தில் பற்றி,
भ्रातुः	தமயனாரின்	ततः	அவிடத்திலிருந்து
शासनं	கட்டளையை,	आशु	உடனே
शुभं	புண்பத்தை விளைவிக் கத்தக்கதாயும்,	गत्वा	எழுந்தருளி,
प्रियकरं	சேஷமத்தை விளைவிக் கத்தக்கதாயும்,	सुयज्ञस्य	ஸுயக்ஞருடைய
		निवेशनं	திருமாளிகைக்கு
		प्रविवेश	போய்ச்சேர்ந்தார்.

तं विप्रमन्यगारस्थं वन्दित्वा लक्ष्मणोऽब्रवीत् । सखेऽभ्यागच्छ पश्य त्वं वेश्म दुष्करकारिणः॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்,	दुष्कर-	செயற்கரிய செயல்க
अभ्यगारस्थं	அக்னிதேஹா தாசாலை யிலிருந்த	कारिणः}	ளைச் செய்கின்றவரு டைய (ஸ்ரீராமரு டைய)
विप्रं	அந்தணரை	वेश्म	திருமாளிகைக்கு
वन्दित्वा	முடிதாழ்த்தி நமஸ்கரித்து,	त्वं	தேவரீர்
तं	அவரைப் பார்த்து	अभ्यागच्छ	எழுந்தருளும்.
अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தரு ளினார்.	पश्य	{ மற்ற விஷயங்களை தே வரீரே நேரில் கண்டு கொள்வீராகா.
सखे	“தோழரே!		

ततः सन्ध्यामुपास्याथ गत्वा सौमित्रिणा सह । जुष्टं तत्प्राविशलक्ष्म्या रम्यं रामनिवेशनम् ॥

ततः	அதனால்	लक्ष्म्या	செல்வத்தால்
अथ	அக்காலத்திய	जुष्टं	நிரம்பியதும்
सन्ध्यां	நித்தயகருமத்தை	रम्यं	அழகாயிருக்கின்ற
उपास्य	முடித்துக்கொண்டு,	सह	அந்த
सौमित्रिणा	லக்ஷ்மணரோடு	रामनिवेशनं	ஸ்ரீராமரது திரு மாளிகைக்கு
सह	கூடவே		
गत्वा	எழுந்தருளி,	प्राविशत्	வந்துசேர்ந்தார்.

तमागतं वेदविदं प्राञ्जलिः सीतया सह । सुयज्ञमभिचक्राम राघवोऽग्निमिवाचितम् ॥ ४ ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	आगतं	{ அவ்விடத்திற்கெழுந் தருளிக்கொண்டிருக் கின்றவருமாகிய
प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராகி	तं सुयज्ञं	அந்த ஸுயக்ஞரை
वेदविदं	வேதவித்தும்,	सीतया सह	லீதையுடன் கூட
अचितं	கொழுந்துவிட்டெ ரிகிற	अभिचक्राम	{ எதிர்கொண்டு எழுந் தருளப்பண்ணிக் கொண்டுவந்தார்.
अग्निं	அக்கினியை		
इव	போலிருக்கிறவரும்,		

जातरूपमयैर्मुखैरङ्गदैः कुण्डलैः शुभैः । सहस्रमूत्रैर्मणिभिः केयूरैर्वलयैरपि ॥ ५ ॥
 अन्यैश्च रत्नैर्वहुभिः काकुत्स्थः प्रत्यपूजयत् । सुयज्ञं स तदोवाच रामः सीताप्रचोदितः ॥

ச: அந்த
 காசுஸ்த: ஸ்ரீராமர்
 சுயஜ் ஸுயக்ஞரை
 ஜாதரூபமயை: பொன்னாற் செய்யப்
 பட்டவைகளும்,
 முகைய: மிகச் சிறந்தவைகளு
 மான
 அங்கு: அங்கதங்களாலும்,
 சூபை: அழகான
 குண்டலை: குண்டலங்களாலும்,
 சஹசுரைய: பொன்வடத்திற்
 கோர்த்த

मणिभिः மணிகளாலும்,
 केयूरैः अपि केयूरங்களாலும்,

हारं च हेमसूत्रं च भार्यायै सौम्य हारय । रशनां चाधुना सीता दातुमिच्छति ते सखे ॥

சௌம்ய "ஹரிதமே புரியும்
 சகல தோழரே!
 அபுநா இப்பொழுது
 சீதை
 ஹர் ச முத்தரஹாரத்தை
 யும்,

हेमसूत्रं च பொன் சரட்டையும்,

अङ्गदानि विचित्राणि केयूराणि शुभानि च । प्रयच्छति सखे तुभ्यं भार्यायै गच्छती वनम् ॥

சகல "நண்பரே!
 வந காட்டிற்கு
 गच्छती பிரயாணமாகிருக்கு
 மவன்
 विचित्राणि விகித்திரமானவைக
 ளும்,

पर्यङ्कमय्यास्तरणं नानारत्नविभूषितम् । तमपीच्छति वैदेही प्रतिष्ठापयितुं त्वयि ॥ ९ ॥

தவயி "தேவரிடத்தில்
 अय्यास्तरणं மிகச்சிறந்த மேல்விளிப்
 புகளுடன் கூடியதும்,
 नानारत्न- } உயர்ந்த ரத்னங்களால்
 विभूषितं } அலங்கரிக்கப்பட்ட
 அமான

வலயை: வளைகளாலும்,
 अन्यै: அஸ்தாரண
 बहुभि: அநேக
 रत्नै: च { சிறந்த ஆபரணங்களா
 லும் (ரத்னங்களா
 லும்),
 प्रत्यपूजयत् கௌரவித்து பூஜித்
 राम: ஸ்ரீராமர் [தார்.
 तदा அந்த சமயத்தில்
 सीताप्रचोदित: { சீதாப்பிரசாத்தியாரின்
 வேண்டுகோளுக்கி
 னசந்தவராய்
 उवाच திருவாய்மலர்ந்தருளி
 னார்.

रशनां च மேகலைவையும்,
 ते தேவரீரது
 भार्यायै மனைவிக்கு
 दातुं கொடுக்க
 इच्छति விரும்புகின்றனன்.
 हारय { அங்கிகரிக்கத் தேவ
 ரீர் திருவுளம்பற்று
 விராக.

शुभानि அழகானவைகளு
 மான
 अङ्गदानि தேள் வளைகளையும்,
 केयूराणि च கேயூரங்களையும்,
 भार्यायै மனைவிக்காக
 तुभ्यं தேவரிடம்
 प्रयच्छति கொடுக்கின்றான்.

तं அந்த
 पर्यङ्कं अपि கட்டிலையும்
 वैदेही வைதேஹி
 प्रतिष्ठापयितुं தானம்செய்ய
 इच्छति விரும்புகின்றான்.

नागः शत्रुञ्जयो नाम मातुलो यं ददौ मम । तं ते गजसहस्रेण ददामि द्विजपुङ्गव ॥१०॥

द्विजपुङ्गव	“ பிராம்மஜேந்த மரே!	शत्रुञ्जयः नाम	சத்ருஞ்ஜயமென்னும்
यं	எந்த ஒன்றை	नागः	பாளை.
मम	அடியேனுக்கு	गजसहस्रेण	ஆயிரம் பாளைகளோடு
मातुलः	அம்மான்	तं	அதையும்
ददौ	வெருமதியாய் கொடு த்தாரோ, அதுதான்	ते	தேவீருக்கு
		ददामि	அடியேன் தானம் செ ய்கின்றேன்.”

इत्युक्तः स तु रामेण सुयज्ञः प्रतिगृह्य तत् । रामलक्ष्मणसीतानां प्रयुयोजाशिषः शुभाः ॥

इति	மேற்கண்டவண்ண மாய்	प्रतिगृह्य	பெற்றுக்கொண்டு,
रामेण तु	ஸ்ரீராமராலேயே	रामलक्ष्मणसीतानां	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண ஸீதைகளுக்கு
उक्तः	வேண்டிக்கொள்ளப்	शुभाः	சுபமான
सः	அந்த [பட்டவராகிய	आशिषः	ஆசீர்வாதங்களை
सुयज्ञः	ஸுயக்ஞர்,	प्रयुयोज	சுறி, வாழ்த்தியேத்தி யருளினார்.
तत्	அதை		

अथ भ्रातरमव्यग्रं प्रियं रामः प्रियंवदम् । सौमित्रिं तमुवाचेदं ब्रह्मेव त्रिदशेश्वरम् ॥ १२ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	भ्रातरं	தம்பியாகிய
अव्यग्रं	அப்பொழுது	तं	அந்த
प्रियं	இரக்கிரதையாய் என் ன ரியமனம் வருமோ வென எதிர்பார்த்து கார்த்துநின்றுகொ ண்டிருந்தவரும்	सौमित्रिं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து
प्रियंवदं	அன்பிற்குப் பாத்திர ரும்,	ब्रह्मा	பிரம்மதேவர்
	ஹிதமானதையே மொழிபவருமான	त्रिदशेश्वरं	தேவேந்திரனுக்கு எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
		इदं	பின்வருமாறு
		उवाच	சியமித்தருளினார்.

अगस्त्यं कौशिकं चैव तावुभौ ब्राह्मणोत्तमौ । अर्चयाहूय सौमित्रे रत्नैः सस्यमिवांबुभिः ॥
तर्पयस्व महाबाहो गोसहस्रैश्च मानद । सुवर्णैः रत्नैश्चैव मणिभिश्च महाधनैः ॥ १४ ॥

महाबाहो	“ மஹாபாகுவே!	ब्राह्मणोत्तमौ	பிராம்மஜேந்தமர்க ளாகிய
मानद	சத்ருக்களினகம்பாவ த்தையழிப்போனே!	अगस्त्यं च	அகஸ்தியமா முனி யையும்,
सौमित्रे	லக்ஷ்மண!	कौशिकं एव	கௌசிகமா முனியை பும்,
तौ	அந்த		
उभौ	இரண்டு		

ஆஹுய	எழுந்தருளப்பண் ணிக்கொண்டு வந்து,	சுவரீ:	தங்கநாணயங்களைக் கொண்டும்,
சச்ய	பயிவா	ரஜதீ: ச	வெள்ளிநாணயங்க ளைக்கொண்டும்,
அவுமி:	ஏராளமான ஜலத்தி னால்	மஹாபனீ:	மிக்க விலையுயர்ந்த
ஐவ	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	மணிமி: ச	ஆபரணங்களைக் கொண்டும்,
ரஜீ: ஸ்வ	சிறந்த பொருட்களைக் கொண்டும்,	அர்ச்சய	வருவிப்பயராக,
கோசஹ்நீ: ச	ஆயிரக்கணக்கான மா டுகளைக்கொண்டும்,	தர்பயசு	உள்ளங்குளிரச் செய் வாயாக.

கௌசல்யா ச ய அஸீர்மிபக்த: பரூபதிஸ்தி | அகாச்யஸ்தீதிரீயாணாபிரூபசு வேதவீத் ||
தஸ்ய யானம் ச டாஸீசு சௌமித்ரே சமஸ்தாபய | கௌசேயானி ச வஸ்தாணி யாவதுப்யதி ச டிஜ: ||

சௌமித்ரே	"ஸகந்தமனா!	பரூபதிஸ்தி	கிட்ட இருந்து வரத் துகிருரோ
ய:	எந்த	ச:	அவன்
டிஜ:	பிராமணர்	யாவத்	எப்படிச்செய்தால்,
தீதிரீயாணா	தைத்தீயராகையை ஒதுபவர்களுக்கு	துப்யதி	மகிழ்ச்சியடைவாரோ அவ்வண்ணமே
அகாச்ய: ச	உபாத்தியாயரும்,	தஸ்ய	அவருக்கு
அபிரூப:	பாண்டித்யமுள்ளவ ரும்,	யானம் ச	தீர் பல்லக்கையும்,
வேதவீத் ச	கேதவித்தும்	டாஸீ: ச	யாகபரிபிடக்களையும்
கௌசல்யா	கௌஸல்யையம்மாளை	கௌசேயானி	வெண்பட்டு
பக்த:	அடுத்தவராய்	வஸ்தாணி ச	வஸ்திரங்களையும்
அஸீர்மி:	ஆசிரவாதங்களால்	சமஸ்தாபய	கீ கொடுப்பிப்பாயாக.

ஸூத்ரவிரதஸ்தாச்ய: சசிவ: சூசி்ரோபித: | தோபயீனம் மஹாஹீசு ரஜீவஸ்தீநீஸ்தயா ||

பசுக்காபிசு சர்வாபிர்ஜவா டசஸ்தேன ச || 17 ||

அச்ய:	"பூஜ்யரான	வஸ்தீ: ச	ஆடைகளாலும்,
சிவிரத:	சிக்திராதனென்ற	பனீ: தயா	கொக்க நாணயங்க ளாலும்,
சசிவ:	மந்திரி,	சர்வாபி:	எல்லாவித
சூசி்ரோபித:	வெகுநாளாய் நம்மிட மிருக்கிறவர்.	பசுக்காபி: ச	கன்றுகளைடுகடவே
ஸூத்: ச	சூதவம்சத்தில் சிறந் துவரை [கவர்.	ரவா	பசுக்களின்
ஸ்ந:	ரத்தங்களாலும்,	டசஸ்தேன	ஆயிரத்தாலும்,
மஹாஹீ:	நல்ல விலையுயர்ந்த	தோபய	மகிழ்ச்சிக்கடவரை.

ततः स पुरुषव्याघ्रस्तद्धनं लक्ष्मणः स्वयम् । यथोक्तं ब्राह्मणेन्द्राणामददाद्धनदो यथा ॥

ततः	அப்பொழுது	धनं	பொருளை
पुरुषव्याघ्रः	புருஷோத்தமராகிய	यथोक्तं	நியமனம்பெற்றவண்
सः	அந்த		ணமே
लक्ष्मणः	ஸக்திமணர்	ब्राह्मणेन्द्राणां	பிராஹ்மணோத்தமர்
धनदः यथा	குடேபரன் எவ்வண்ண		கருக்கு
	மேல் அவ்வண்ணமே	अददात्	கொடைசெய்தருளி
तत्	அந்த		றார்.

अथाब्रवीद्ब्राह्मणकलांस्तिष्ठतथोपजीविनः । संप्रदाय बहु द्रव्यमेकैकस्योपजीविनः ॥ २४ ॥

उपजीविनः	{ தன்னிடம் குற்றேவல் செய்துவந்த பரிஜன ஸமுதாயத்தின்	अथ	அதன்பின்னர்
एकैकस्य	ஒவ்வொருவனுக்கும்	ब्राह्मणकलान्	கண்ணும் கண்ணீரு மாய்
बहु	ஏராளமாய்	तिष्ठतः	நின்றகொண்டிருந்த
द्रव्यं	பொருளை	उपजीविनः	பரிஜனஸமூகத்தைப் பார்த்து,
संप्रदाय	அளித்துவிட்டு,	अब्रवीत्	ஆக்ரூபித்தருளினார்.

लक्ष्मणस्य च यद्वैश्व गृहं च यदिदं मम । अशून्यं कार्यमेकैकं यावदागमनं मम ॥ २५ ॥

इदं	" இந்த	गृहं	வீடு
एकैकं	{ எங்களிருவர்களுக்கும் தனித்தனியாய் உள் னதும்,	यत् च	எதுவோ அதையும்,
लक्ष्मणस्य	ஸக்திமணனுடைய	मम	எனது
वैश्व	வீடு	आगमनं यावत्	திரும்பிவருதல்மட் டும்,
यत् च	எதுவோ அதையும்	अशून्यं	பாழடையாததாக,
मम	எனது	कार्यम्	காத்துவரப்படவேண் டும்."

इत्युत्त्वा दुःखितं सर्वं जनं तमुपजीविनम् । उवाचेदं धनाध्यक्षं धनमानीयतामिति ॥ २६ ॥

दुःखितं	துக்கப்பட்டுக்கொண் டிருக்கிற,	इदं	இப்பொழுது
उपजीविनं	தமக்குக்குற்றேவல்	धनाध्यक्षं	தனது கோசாதிக்காரி பையப்பார்த்து,
तं	அந்த [செய்துவந்த	धनं	"எனது பெர்க்கிலும்
जनं	பரிஜனஸமூகத்தி னிடம்	सर्वं	எல்லாமும்,
इति	மேற்கண்டவண்ண மாய்,	आनीयतां	இங்கு கொண்டுவரப் பட்டும்"
उवाच	அருளிச்செய்துவிட்டு,	इति	என்று
		उवाच	கட்டளைவிட்டனர்.

ततोऽस्य धनमाजहुः सर्वमेवोपजीविनः । स राशिः सुमहांस्तत्र दर्शनीयो हृदयत ॥

ततः	அதனால்	तत्र	அப்பொழுது,
अस्य	இவரது	सः	அந்த
धनं	பொக்கிஷம்	राशिः	குறியல்
सर्वं हि	எல்லாவற்றையுமே	सुमहान्	மிகப்பெரிதாயும்,
उपजीविनः	வேலைக்காரர்கள்	दर्शनीयः एव	ரமணியமாகவும்
आजहुः	கொண்டு வந்துகொள் தார்கள்.	अदृश्यत	காணப்பட்டது.

ततः स पुरुषव्याघ्रस्तद्धनं सहलक्ष्मणः । द्विजेभ्यो बालवृद्धेभ्यः कृपणेभ्यो ह्यदापयत् ॥

ततः	அச்சமயத்தில்	बालवृद्धेभ्यः	குழந்தைகளுக்கும், முதியவர்களுக்கும்,
सहलक्ष्मणः	ஸக்தம்மணருடனிருந்த	कृपणेभ्यः	வறுமை, தசையிலி ருந்த
पुरुषव्याघ्रः	புருஷோத்தமராகிய	द्विजेभ्यः हि	அந்தணர்களுக்கும்,
सः	அவர்,	अदापयत्	கொடுப்பித்தார்.
तत्	அந்த		
धनं	பொக்கிஷத்தை		

तत्रासीत्पिङ्गलो गार्ग्यस्त्रिजटो नाम वै द्विजः । क्षतवृत्तिर्वने नित्यं फालकुडाललाङ्गुली ॥

तत्र	அக்காலத்தில்	पिङ्गलः	தரித்திரத்தால் பிங்கள
वने	காட்டில்,		வண்ணாயிருந்தவரும்
नित्यं	எப்பொழுதும்	गार्ग्यः वै	கர்க்கியவம்சத்தில் பிறந்தவருமாகிய
क्षतवृत्तिः	{ உணவுக்குகட பொரு ன் னம்பாதிக்கும் வ ழியெதையும் காண தவராய்	त्रिजटः	திரிஜடர்
फालकुडाल- लाङ्गुली	{ கோடாரி மண்வெட்டி, கலப்பை இவைகளை யுடையவராய்	नाम	என்ற
		द्विजः	ஓர் அந்தணர்
		आसीत्	இருந்தார்.

तं वृद्धं तरुणी भार्या बालानादाय दारकान् । अश्वीन्द्राह्वयं वाक्यं दारिद्र्येणाभिपीडिता ॥

तं	அந்த	आदाय	கைபில் வைத்துக் கொண்டு,
वृद्धं	வயதுசென்ற	दारिद्र्येण	தரித்திரத்தால்
बाह्वयं	பிராம்மணரைப் பார்த்து,	अभिपीडिता	மிகவும் பீடிக்கப்பட்ட டவளாய்
तरुणी	சிறுபெண்ணை	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
भार्या	மனைவி	अश्वीन्	சொன்னான்.
बालान्	சிறு		
दारकान्	குழந்தைகளை		

अपास्य फालं कुदालं कुरुष्व वचनं मम । रामं दर्शय धर्मज्ञं यदि किञ्चिदवाप्स्यसि ॥

மம	“என்னுடைய	ராம	ஸ்ரீராமரிடம்
வசன	சொல்லை		
கुरुष्व	செய்யும்.	दर्शय	{ ஆஜராகி உமக்கு வேண்டியதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளும்.
फालं	கோடாரியையும்,	यदि	அப்படிச்செய்தால்
कुदालं	மணவெட்டியையும்	किञ्चित्	ஏதேனும்
अपास्य	தூரத்தில் எறிந்து	अवाप्स्यसि	பெறுவீர்.”
धर्मज्ञं	தர்மக்ஞரான [கிட்டு,		

स भार्याया वचः श्रुत्वा शाटीमाच्छाद्य दुश्छदाम् । स प्रातिष्ठत पन्थानं यत्र रामनिवेशनम् ॥

सः	அவர்	आपछाद्य	உடுத்திக்கொண்டு,
भार्यायाः	மனைவியின் து	रामनिवेशनं	ஸ்ரீராமரது திருமா
वचः	சொல்லை	यत्र	எங்கோ [னிகை
श्रुत्वा	கேட்டு,	पन्थानं	அதேவழியாக
दुश्छदां	கிழித்த	सः	அவர்
शाटीं	வேஷ்டையை	प्रातिष्ठत	புறப்பட்டார்.

भृग्वङ्गिरस्समं दीप्या त्रिजटं जनसंसदि । आ पञ्चमायाः कक्ष्याया नैनं कश्चिदवारयत् ॥

दीप्या	காந்தியால்	पञ्चमायाः	ஐந்து
भृग्वङ्गिरःसमं	{ பிருகுரிகழிபோலவும், அங்கிரஸ் முனிபோலவுமிருக்கிற	कक्ष्यायाः	கட்டுகளின்
एनं	இந்த	जनसंसदि	ஜனக்கூட்டத்தில்
त्रिजटं	திருஜடமுனிவரை	कश्चित् आ	எவனேனுமொருவன்
		अवारयत् न	கட தடுக்கவில்லை.

स राजपुत्रमासाद्य त्रिजटो वाक्यमब्रवीत् । निर्धनो बहुपुत्रोऽस्मि राजपुत्र महायशः । क्षतवृत्तिर्वने नित्यं प्रत्यवेक्षस्व मामिति ॥ ३४ ॥

सः	அந்த	राजपुत्र	சக்கிரவர்த்தி திருக்
त्रिजटः	திருஜட முனிவர்	अस्मि	அடையேன் [ருமாரோ!
राजपुत्रे	சக்கிரவர்த்தியாரின்	निर्धनः	பாபம் ஏழை.
	திருக்குமாரரை	बहुपुत्रः	பெரிய குடும்பி.
आसाद्य	பார்த்து,	वने	காட்டில்
इति	இனிவரும்	नित्यं	எப்பொழுதும்
वाक्यं	விண்ணப்பத்தை	क्षतवृत्तिः	உணவுக்குக்கட ளம்
अब्रवीत्	தெரிவித்துக்கொண்டார்.	मां	பாதிக்கமுடியாதவன்.
महायशः	“மிக்கப் புகழுடையவரே!	प्रत्यवेक्षस्व	என்னை தேவரீர் கடாக்கித்தருளும்.”

तमुवाच ततो रामः परिहाससमन्वितम् ॥ ३५ ॥

परिहाससमन्वितं கொண்டாடுவதற்கேற்
ற பரத்திரமங்கிய

तं அவரைப்பார்த்து,
रामः ஸ்ரீராமர்

ततः அப்பொழுது

उवाच பின்வருமாறு திருவா
ய்மலர்ந்தருளினார்.

गवां सहस्रमप्येकं न तु विश्राणितं मया । परिक्षिपसि दण्डेन यावत्तावदवाप्यसि ॥

मया “அடியேனால்,
गवां பசுக்களின்
सहस्रं அநேகம்
विश्राणितं தானம் கொடுக்கப்
பட்டது.

तु அப்படியிருந்தும்,
இதுவரைக்கும்

एकं अपि ஒன்றுகூட

न பெருக தேவரீர்

दण्डेन கையிலிருக்கும் கோல்
கொண்டு

यावत् எவ்வளவு நேரம்

परिक्षिपसि வீசியெறிவீரோ

तावत् அதுவரைபிழைமுள்ள
எல்லாவற்றையும்

अवाप्यसि ஸ்விக்கரிப்பிராக.

स शार्दौ त्वरितः कठ्यां संभ्रान्तः परिवेष्ट्य ताम् । आविध्य दण्डं चिक्षेप सर्वप्राणेन वेगितः॥

सः அவர்
त्वरितः பரபரப்புடன் கூடிய
வராய்,

संभ्रान्तः மிக்கக் கலவரமடைந்
தவராய்,

वेगितः அதி உற்சாகம் கொ
ண்டவராகி,

तां அந்த

शार्दौ உத்தரீயத்தை

कठ्यां இடுப்பில்

परिवेष्ट्य சுற்றியிறுக்கிக்கொ

दण्डं கோலை [ண்டு,

आविध्य சுழற்றி,

सर्वप्राणेन முழு பலத்தோடு

चिक्षेप எறிந்தார்.

स तीर्त्वा सरयूपारं दण्डस्तस्य कराच्युतः । गोब्रजे बहुसाहस्रे पपातोक्षणसन्निधौ ॥

तस्य அவருடைய

करात् கையிலிருந்து

च्युतः கிளம்பிய

सः அந்த

दण्डः கோல்

सरयूपारं ஸரயூநதிக்கரையை

तीर्त्वा தாண்டி,

बहुसाहस्रे அநேக ஆயிரக்கண

गोब्रजे பசுமந்தையில் [டங்கிய

उक्षणसन्निधौ ஓர் எருதின் முன்னி

லையில், (ஆர்வம்)

पपात விழுந்தது.

तं परिष्वज्य धर्मात्मा आ तस्मात्सरयूतयात् । आनयामास ता गोपैस्त्रिजटायाश्रमं प्रति ॥

धर्मात्मा தர்மா தீரவாசுடவர்

तं அவரை

परिष्वज्य கட்டியணைத்துக்கொ
ண்டு,

तस्मात् அந்த

सरयूतयात् ஸரயூநதிக்கரையிலி
ருந்து

आ இடையிலுள்ள

ताः அவைகளை

त्रिजटाय திருஜடமுனிவருக்கு

आश्रमं प्रति ஆசிரமத்தில்

गोपैः இடையர்களைக்கொ

आनयामास கேர்ப்பித்தருளினார்.

उवाच च ततो रामस्तं गार्ग्यमभिर्हणयन् । मन्युर्न खलु कर्तव्यः परिहासो ह्ययं मम ॥

ततः	அப்பொழுது	मम	எனது
रामः	ராமர்	परिहासः	கொண்டாடலானது
गार्ग्यं	கார்க்யவம்சத்தவராகிய	मन्युः च	{ மனதிலெப்படிப்பட்ட குறையை விளைவிப்பதாகவும்,
तं	அவரைப்பார்த்து,	कर्तव्यः न	{ தேவரீர் திருவுளத்தில் பற்றலாகாது.
अभिर्हणयन्	உள்ளங்குறிரச் செய்பவராகி,	खलु हि	இதைத்தானடியேன் பிரார்த்திக்கிறேன்.
उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி		
अयं	“இந்த [ஓர்.		

इदं हि तेजस्तव यदुरत्ययं तदेव जिज्ञासितुमिच्छता मया ।

इमं भवानर्थमभिप्रचोदितो वृणीष्व किञ्चेदपरं व्यवस्यति

॥ ४१ ॥

तव	“தேவரீரது	इच्छता	விரும்பிய
इदं	இந்த	मया	அடியேனால்
दुरत्ययं	கண்டறிந்துகொள்வது கஷ்டமாகிய	इमं	இந்த
तेजः	தேவரீரது,	अर्थं	காரியத்தில்
यत्	எதுவோ,	अभिप्रचोदितः	தேவரீர் பிரார்த்திக்க வேறு [ப்பப்தர்.
तत्	அதை	अपरं	ஏதாவது
हि	எல்லாருக்கும் பிரசிட் தமாக	किं एव	தேவரீர்
जिज्ञासितुं	தெரிந்துகொள்ள	भवान्	விரும்புகிறீர் ஆகில்
		व्यवस्यति चेत्	கேட்டருள்விராக.
		वृणीष्व	

ब्रवीमि सत्येन न तेऽस्ति यन्त्रणा धनं हि यद्यन्मम विप्रकारणात् ।

भवत्सु सम्यक् प्रतिपादनेन तन्मयाऽऽर्जितं प्रीतियशस्करं भवेत्

॥ ४२ ॥

सत्येन	“மனப்பூர்வமாய்	मया	அடியேனால்
ब्रवीमि	அடியேன் விண்ணப்பம்செய்கிறேன்.	आर्जितं	ஸம்பாதிக்கப்பட்ட
यत्	ஆகையால்	तत्	அது [தோ,
ते	தேவரீருக்கு	भवत्सु	தேவரீரைப்போன்ற வர்களிடத்தில்
यन्त्रणा	சங்கேதசமென்பது	सम्यक्	பரிபூர்ணமாய்
अस्ति न	வேண்டாம்.	प्रतिपादनेन	கொடுக்கப்பட்டதினால்
यत्	எந்த	मम	அடியேனுக்கு
धनं	பொருள்	प्रीतियशस्करं	{ மனமகிழ்ச்சியையும் புகழையும் விளைவிப்பதாக
विप्रकारणात् हि	அந்தணர்களுடைய உபயோகத்திற்காகவே	भवेत्	இருக்கும்.”

ततः सभार्यस्त्रिजयो महामुनिर्गवापर्नाकं प्रतिगृह्य मोदितः ।

यशोवल्प्रोत्तिमुखोपवृंहणीस्तदाऽऽशिषः प्रत्यवदन्महात्मनः

॥ ४३ ॥

तदा	அப்பொழுது	मोदितः	மகிழ்வுகொண்டவராகி
सभार्यः	குடும்பியாகிய	महात्मनः	மஹாத்மாவுக்கு
त्रिजयः	திரிஜய	यशोवल्प्रोत्ति- मुखोपवृंहणीः	புகழையும், பலத்தையும், அன்பையும், இன்பத்தையும் பெருகச்செய்யும்படியான
महामुनिः	மாமுனிவர்	आशिषः	ஆசிரவசனங்களை
गवां	பசுக்களின்	प्रत्यवदत्	கூறினார்.
अनीकं	மக்தையை		
प्रतिगृह्य	தானமாய் பெற்றுக் கொண்டு,		
ततः	அதனால்		

स चापि रामः परिपूर्णपौरुषो महद्भनं धर्मवलैरुपार्जितम् ।

नियोजयामास सुहज्जने चिरायथार्हसमानवचःप्रचोदितः

॥ ४४ ॥

सः रामः	அந்த ஸ்ரீராமர்	यथाहंसमान- वचःप्रचोदितः च	அவரவர்களின் தகுதிக்கேற்றபடி ஸம்மானவாக்கியத்தோடு அளிப்பவராயும்,
धर्मवलैः	தர்மபாயுத்தமான பராக்ரமங்களால்	सुहज्जने	அன்பர்களான ஜனங்கள் விஷயத்தில்
उपार्जितं	சம்பாதித்த	चिरात्	முடிவில்
महत्	அளவற்ற	नियोजयामास	உபயோகப்படுத்தினார்.
भनं	பொருளை		
परिपूर्ण- पौरुषः अपि	பரிபூர்ணமான பீர்தியோடுகூடின மனத்தினராயும்,		

द्विजः सुहृदृत्यजनोऽथ वा तदा दरिद्रभिक्षाचरणश्च यो भवेत् ।

न तत्र कश्चिन्न वभूव तर्पितो यथार्हसमाननदानसंभ्रमैः

॥ ४५ ॥

तदा	அக்காலத்தில்	तस्य	அவர்களில்
यः च	எவனோனுமொருவன்	यथाहंसमान- दानसंभ्रमैः	அவரவர்களின் தகுதிக்கேற்ற ஸம்மானதானங்களின் மரியாதைகளால்,
दरिद्रभिक्षाचरणः	தாரித்திரியத்தால் பிச்சையெடுக்கும் பிராம்மணனுயோ,	तर्पितः न	மனத்திருப்தியடைபாதிருந்த
द्विजः	அன்புள்ள	कश्चित्	ஒருவனும்
सुहृत्	சேவகனுயோ	न वभूव	இல்லை.
भृत्यजनः वा	இருத்தானோ		
भवेत्	அப்பொழுது		
अथ			

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे द्वाविंशः सर्गः ॥

अयस्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்திமுன்றாவது ஸர்க்கம் || 33 ||

दशरथदर्शनाय श्रीरामागमनम्—தசரதரைப் பார்க்க புரீராமர் வருவது.

दत्त्वा तु सह वैदेह्या ब्राह्मणेभ्यो धनं बहु । जग्मतुः पितरं द्रष्टुं सीतया सह राघवौ ॥

राघवौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணரிருவரும்	दत्त्वा	கொடைசெய்துவி
		तु	அதன்மேல் [ட்டு,
वैदेह्या	வைதேஹியோடு	पितरं	திருத்தந்தையை
सह	கூடயிருந்து	द्रष्टुं	கண்டுசெவிக்க
ब्राह्मणेभ्यः	வேதியர்களுக்கு	सीतया सह	சீதாதேவியுடன்
बहु	மிக		கூட்டுவ
धनं	பொருளை	जग्मतुः	எழுந்தருளினார்கள்.

ततो गृहीते दुष्पक्षे त्वशोभेतां तदायुधे । मालादामभिरावृष्टे सीतया समलङ्कृते ॥ २ ॥

सीतया तु	சீதாதேவியாராலேயே	गृहीते	{ இருகரங்களிலெடுத்த துக்கொண்டு போக ப்பட்டவைகளுமான
मालादामभिः	பூத்தபமாலைகளினால்	तदायुधे	
आवृष्टे	சுற்றப்பட்டவைகளும்	दुष्पक्षे	ஆயுதவர்க்கங்கள்
समलङ्कृते	நன்ற அலங்கரிக்கப் பெற்றவைகளும்	अशोभेताम्	ஒளியால் கண்களைக் கூ சச்செய்பவைகளாய் விளங்கின.
ततः	அவிடத்திலிருந்து		

ततः प्रासादहर्म्याणि विमानशिखराणि च । अधिरुह्य जनः श्रीमानुदासीनो व्यलोकयत् ॥

श्रीमान्	மிகச்செல்வத்தையு டைய	विमान-	{ ஏழுமாடியுள்ள வீடுக ளின் உச்சிகளையும்
जनः	ஜனசமூகமானது	शिखराणि च	
ततः	அப்பொழுது	अधिरुह्य	உற்சாகமிழ்த்ததாய்
प्रासाद- हर्म्याणि }	கோவில்களின் கோபு ரங்களையும் தனி கர்களின் மாளிகை களையும்,	उदासीनः	பார்த்துக்கொண்டிருக் தது.
		व्यलोकयत्	

न हि रथ्याः स्र शक्यन्ते गन्तुं बहुजनाकुलाः ।

आरुह्य तस्मात् प्रासादादीनाः पश्यन्ति राघवम्

|| 4 ||

रथ्याः	வீதிகள்	दीनाः	தன்பமுற்றிருத்த
बहु-	{ வெகுஜனக்கூட்டத் தால் நிற்கவுமீடமில் ளமல் நிறையப்பெற் றவைகளாய்	आरुह्य	உயர ஏறி, [ஜனங்கள்
जनाकुलाः }		प्रासादात्	உயர்க் இடத்தி லிருந்து
गन्तुं	தூறழந்துசெல்ல	राघवं हि	ஸ்ரீராமரைபே
शक्यन्ते स न	முடியாதவைகளாக இருந்தன.	पश्यन्ति	{ வழிவகை ஒன்றாம்தெ ரியாதவர்களாய், புத் திகளெப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்
तस्मात्	ஆகையால்		

पदार्ति वर्जितच्छत्रं रामं दृष्ट्वा तदा जनाः । ऊर्चुर्बहुविधा वाचः शोकोपहतचेतसः ॥५॥

तदा	அப்பொழுது	शोकोपहत- चेतसः	} மனவேதனையால் தடுமாற்றமடைந்த மனத்தினர்களாகி,
रामं	ஸ்ரீராமரை	बहुविधाः	பலவாறாய்,
वर्जितच्छत्रं	திருக்குடையின்றி	वाचः	பின்வரும் மொழிகளை
पदार्ति	{ கால்நடையாய் சென்றுகொண்டிருக்கின்றவராய்,	ऊचुः	ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள்.
दृष्ट्वा	கட்புலனாய்க் கண்ட,		
जनाः	ஜனங்கள்,		

यं यान्तमनुयाति स चतुरङ्गबलं महत् । तमेकं सीतया सार्धमनुयाति स लक्ष्मणः ॥६॥

यं	எந்த ஒருவரை,	एकं	தனிமையாய்,
महत्	மஹத்தான	यान्तं	போகிற
चतुरङ्गबलं	நால்வகை சேனை	सं	அவரை,
अनुयाति स	பின்தொடர்ந்து செல்லுமோ ;	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர் ஒருவர்,
सीतया सार्धं	சீதையோடுகூட	अनुयाति स	பின்தொடர்ந்து செல்கின்றார்.

ऐश्वर्यस्य रसज्ञः सन् कामिनां चैव कामदः । नेच्छत्येवानृतं कर्तुं पितरं धर्मगौरवात् ॥

ऐश्वर्यस्य	ஐசுவரியத்தினுடைய	सन्	தர்ம தர்மவாகுமவர்,
रसज्ञः एव	{ உண்மையான பிரயோஜனமின்னதென்று தெரிந்தவரும்,	धर्मगौरवात् एव	} தர்மத்தின்மேல் வைத்திருக்கும் கைளரவத்தாலேயே
कामिनां	யாசித்தவர்களின்	पितरं	திருத்தந்தையை
कामदः च	மனோரதங்களை நிறைவேற்றுவருமாகிய	अमृतं	அஸ்த்யவா தியாக
		कर्तुं इच्छति न	செய்ய ஒப்பவில்லை.

या न शक्या पुरा द्रष्टुं भूतैराकाशगैरपि । तामव सीतां पश्यन्ति राजमार्गगता जनाः ॥

या	எந்த ஒருவள்	शक्या न	முடியாதவனோ ;
पुरा	இதுவரைக்கும்	तां	அந்த
आकाशगैः	ஆகாசத்தில் சஞ்சரிக் கிற	सीतां	சீதாப்பிராட்டியாரை,
भूतैः अपि	பரம பக்தர்களாலுங் கூட	अथ	தக்காலம்
द्रष्टुं	கட்புலனாய்க் காண	राजमार्गगताः	ராஜமாதிகளிலிருக்கின்ற
		जनाः	சாதாரண ஜனங்கள்
		पश्यन्ति	பார்க்கின்றார்கள்.

அஹ்ராகோசிதா சீதா ரக்சந்நசேவினிம் | வர்ப்முஷ்ணம் ச சீதம் ச நேஷ்யந்த்யாஸு விவர்ப்ணதாம் ||

அஹ்ராகோசிதா	“வரசனைத் திரவ்யம் களை பூசிக்கொள்ள உரியவனும், செஞ்சனத்தையணிந் து கொள்ளவேண்டி யவனுமாகிய சீதாதேவியாரை	வர்ப் முஷ்ணம் ச சீதம் ச ஆஸு விவர்ப்ணதா நேஷ்யந்தி	மழையும் வெயிலும், குளிரும், சிக்கிரமாய் காந்தி குன்றியவளாய் மாற்றும்.
-------------	--	---	--

அத நூனம் தசரதஸ்சவமாவிஷய பாபதே | ந ஹி ராஜா ப்ரியம் புத்ரம் விவாஸயிதும்ஹி || 10 ||

அத	“இப்பொழுது	நூனம்	நிச்சயம்.
தசரத:	தசரத	ஹி	ஏனென்றால்,
ராஜா	சக்கிரவர்த்தியார்	ப்ரியம்	மிகப்பிரியமுள்ள
சவம்	பேரைய	புத்ரம்	புதல்வரை
அவிஷய	புகழிட்டுக்கொண்டு,	விவாஸயிதும்	காட்டிக்கொடுப்ப
பாபதே	மதிமாறிப்போகுகின் றார்.	ஹி	ஸம்மதிக்கமாட்டார்.

நிர்ஹஸ்யாபி புத்ரஸ்ய கதம் ச்யாதிவாஸனம் | கிம் புநர்யஸ்ய லோகோஸ்யம் ஜிதோ வுத்தேன கைவலம் ||

நிர்ஹஸ்ய	“உதவாத	யஸ்ய	எவருக்கு
புத்ரஸ்ய	மகனுக்கு	வுத்தேன	திருக்கல்யாணகுணம்
அபி	கட	அயம்	இந்த [பெறுமையால்]
விவாஸனம்	சுதேசத்துரின்று அகற்றுகை	லோக:	உலகம்
கதம் ச்யாத்	விதிக்கப்படுகிறதில்லை.	கைவலம்	முற்றிலும்
புந:	அப்படியிருந்தும்,	ஜித:	வசியமோ. (அவருக்
		கிம்	இது ஏன்? கு)

ஆநுஷங்கிணிக்ரோஷ: ஸுதம் சீலம் தம: சம: | ராஹவ் ஶோபயந்த்யே பஹுணா: பூரூபோத்தமம் ||

ஆநுஷங்கிணிக்ரோஷ:	“எப்படிப்பட்டவனுக் கும் தேகச்சிரமத் தையோ அல்லது ம னத்துன்பத்தையோ வினைவிக்காதிருக்கும் தன்மை, தண்ணளி, சாஸ்திரக்ஞானம், எப்பவும் தர்மநெறி வழுவரது எதையும் செய்யும் சுபாவம்,	தம: சம: புதே பஹுணா: பூரூபோத்தமம் ராஹவ் ஸோபயந்தி	{ புலன்களை அடக்கி தன்வசமாக்கிக்கொ ன்னை, { எக்காளத்திலெதற் கும் மனதைச்சிதற விடாதிருத்தல் ஆகிய இந்த ஆறு குணங்களும், *புருஷோத்தமமாகிய ஸ்ரீராமரை விளக்குகின்றன.
------------------	--	---	---

[*ஸர்வாந்தர்யாமியாய், ஸகல ஜகத்காரணமாய், ஸகல ஜகத்சாண்யராய், ஸர்வ வ்யாபியாய் இருக்கும் புருஷோத்தமமாகிய]

तस्मात्तस्योपघातेन प्रजाः परमपीडिताः। औदकानीव सन्वानि ग्रीष्मे सलिलसंक्षयात् ॥

तस्मात् ஆகையால்,
तस्य அவருக்கு
उपघातेन துன்பத்தை விளைவித்
प्रजा: ஜனங்கள், [ததால்,
ग्रीष्मे வெயிற்காலத்தில்
सलिलसंक्षयात् நீர் வற்றிப்போய்விட்
டதால்

औदकानि ஜலத்திலேயே உயிரு
டனிருக்கிற
सन्वानि ஜந்துக்கள்
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
परमपीडिता: தவிக்கின்றார்கள்.

पीडया पीडितं सर्वं जगदस्य जगत्पते:। मूलस्यैवोपघातेन वृक्षः पुष्पफलोपगः ॥१४॥

जगत्पते: ஜகத்துக்கெல்லாம் நர
अस्य இவருடைய [யகராகிய
पीडया கஷ்டத்தால்
जगत् सर्वं உலகம் எல்லாமும்,
पुष्पफलोपगः புஷ்பங்களையும்,
கனிகளையும் தரும்

वृक्ष: ஜர் விருக்தமானது
मूलस्य उपघातेन வேரின் நாசத்தால்
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
पीडितम् அழிந்துபோயிற்று.

मूलं ह्येष मनुष्याणां धर्मसारो महाद्युतिः। पुण्यं फलं च पत्रं च शाखाश्चास्येतरे जनाः ॥

महाद्युतिः அமரனுஷ்ய மஹிமை
பூண்ட
धर्मसार: தருமதேவதையாகிய
एष: हि இவர் ஒருவர்தான்
मनुष्याणां மானிடர்களுக்கு
मूलं வேர். (ஆதாரம்.)
इतरे இதர

जना: ஜனங்கள்
अस्य இதன்
पुण्यं புஷ்பமாகவும்,
फलं च பழமாகவும்,
पत्रं च இலையாகவும்,
शाखा: च கிளைகளாகவும் ஆகி
றார்கள்.

ते लक्ष्मण इव क्षिप्रं सपत्नीकाः सवान्धवाः। गच्छन्तमनुगच्छामो येन गच्छति राघवः ॥

ते அந்த நாம்
सपत्नीका: பத்தினிகளோடு கூடி
னவர்களாயும்,
सवान्धवा: { புத்திரமித்திர பந்துக்
களோடு கூடினவர்க
ளாயும்,
राघव: ஸ்ரீராகவர்
येन எந்த வழியாய்

गच्छति எழுந்தருளுகிறாரோ ;
गच्छन्तं எழுந்தருளுமவரை
लक्ष्मण: லக்ஷ்மணர்
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
क्षिप्रं இப்பவே
अनुगच्छाम: தொடர்ந்து போவோம்.

उद्यानानि परित्यज्य क्षेत्राणि च गृहाणि च। एकदुःखसुखा राममनुगच्छाम धार्मिकम् ॥

उद्यानानि பூந்தோட்டங்களையும்,
क्षेत्राणि च நிலங்களையும்,
गृहाणि च வீடுவாசல்களையும்,
परित्यज्य துறந்துவிட்டு,

एकदुःख- } துக்கத்தையும் சுகத்
सुखा: } तையும் ஒரேமாதிரி
धार्मिकं யாகப்பாராட்டுபவர்க
रामं தர்மிஷ்டராகிய[ளாய்,
अनुगच्छाम ஸ்ரீராமரை
பின்பற்றிச்செல்
வோம்.

समुद्धृतनिधानानि परिध्वस्ताजिराणि च । उपात्तधनधान्यानि हृतसाराणि सर्वशः ॥
 रजसाऽभ्यवकीर्णानि परित्यक्तानि दैवतैः । मृषिकैः परिधावद्भिरुद्भिलैरावृतानि च ॥१९॥
 अपेतोदकधूमानि हीनसंमार्जनानि च प्रनष्टवलिकर्पेज्यामन्त्रहोमजपानि च ॥ २० ॥
 दुष्कालेनैव भग्नानि भिन्नभाजनवन्ति च । अस्मन्यक्तानि वेश्मानि कैकेयी प्रतिपद्यताम् ॥

கேகேயி	கைகேயிதேவியர்	புனஸ்தலி- கமேஜ்யாமந்த- ஹோமஜபானி	பரி, வைதிகக்கிரியை, யாகம், மந்திரம், வேதாராமம், ஜபம் இ வைகளில்லாதவை களாய்,
दुष्कालेन एव	{ போராதலேனையென் கிற ஒரு காரணத்தி னாலேயே	हीनसंमार्जनानि	{ துகள்போகவிளக்கா தவைகளாயும், மெ- ழுகாதவைகளாயும்,
अस्मन्यक्तानि	நம்மால் சூன்யமாய் ஒழிக்கப்பட்ட	अपेतोदक- धूमानि	{ நீர் தெளியாதவைக ளாயும், தூபமணமி ல்லாதவைகளாயும்,
वेश्मानि	விடுகளை	भिन्नभाजनवन्ति	உடைந்த பாத்திரங்க ளை யுடையவைகளாய்
समुद्धृत- निधानानि	{ புதயல்களையெடுத்து அப்புறப்படுத்தப்ப ட்டவைகளாயும்,	भग्नानि	உடைந்துகிடக்கின்ற
परिध्वस्ताजिराणि च	அழிந்த முற்றங்களை யுடையவைகளாயும்,	सर्वशः	எங்கும் [வைகளாய்
हृतसाराणि च	{ பொருள்களையெல்லா மெடுத்து அப்புறப் படுத்தப்பட்டவை களாயும்,	उद्भिलैः	திறந்தவளைகளால்
उपात्तधन- धान्यानि च	{ தனங்களையும், தானி யங்களையுமெடுத்தப் புறப்படுத்தப்பட்ட வைகளாயும்,	परिधावद्भिः	அங்குமிக்கும் ஒடுகின்ற
दैवतैः	கிருஹதேவதை களால்	मृषिकैः च	எலிகளால் மாததிரம்
परित्यक्तानि	துறக்கப்பட்டவை களாயும்,	आवृतानि	{ வாணம்செய்யப்பட்டு கிணக்குகிறவைகளா யும்,
		रजसा	புழுதியால்
		अभ्यवकीर्णानि	எங்கும் படியப்பெற்ற வைகளாயும்
		प्रतिपद्यताम्	அடைபட்டும்

वनं नगरमेवास्तु येन गच्छति राघवः । अस्माभिश्च परित्यक्तं पुरं संपद्यतां वनम् ॥२२॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	अस्तु	ஆகட்டும்.
गच्छति	வெளியில்போய்விடுகி ன்றார்.	अस्माभिः	நம்மால்
येन	என்கிற காரணத்தால்	परित्यक्तं	கிடப்பட்ட
वनं	காடானது	पुरं	பட்டணம்,
नगरं एव	நகரமாகவே	वनं च	காடாகவே,
		संपद्यताम्	ஆகட்டும்.

विलानि दंष्ट्रिणः सर्वे सानूनि मृगपक्षिणः । त्यजन्त्वस्मद्भयाद्भीता गजाः सिंहा वनान्यपि॥

दंष्ट्रिणः	ஸர்ப்பங்கள்	वनानि	காடுகளையும்,
बिडानि	வாளைகளையும்	सर्वे अपि	எல்லாமும்
मृगपक्षिणः	மிருகங்களுக்கும், பகழிக ளும்,	अस्मद्भयात्	நம்மைக்கண்டாலுண் டாகும் பயத்தால்,
सानूनि	தாழ்வரைகளையும்,	भीताः	தடுமாற்றமடைந்த வைகளாய்
गजाः	யானைகளும்,	त्यजन्तु	ஒடிப்போய்விட்டும்,
सिंहाः	சிங்கங்களும்,		

अस्मत्पक्ष्यं प्रपद्यन्तां सेव्यमानं त्यजन्तु च ॥ २४ ॥

सेव्यमानं च	ஆசிரியத்திருக்குமிட மெல்லாவற்றையும்	अस्मत्पक्ष्यं	நம்மால் சூன்யமாய் விடப்பட்ட இடத்தை
त्यजन्तु	ஒழித்துவிட்டும்.	प्रपद्यन्ताम्	அடையட்டும்.

तृणमांसफलादानं देशं व्यालमृगद्विजम् । प्रपद्यतां हि कैकेयी सपुत्रा सहबान्धवैः ॥

राघवेण वने सर्वे सह वत्स्याम निर्द्विताः	॥ २५ ॥		
कैकेयी	கைகேயிதேவியார்,	देश	தேசத்தை
सपुत्रा	திருக்குமாரரோடு கடியவனாய்,	प्रपद्यतां	அடையட்டும்.
सह बान्धवैः	பந்துக்களோடும்	सर्वे	காமெல்லோரும்
तृणमांस- फलादानं }	புல், மாம்சம், பழம், இத்யாதிக்களைத்தின் கின்ற	राघवेण	ஸ்ரீராமரோடு,
व्यालमृग- द्विजं }	கொடிய மிருகங்கள், பகழிகள் இவைகளு க்கிருப்பிடமாகிய,	सह हि	கடவையே
		वने	காட்டில்,
		निर्द्विताः	{ மனோதமெல்லாம் கைகடப்பெற்றவர் களாக
		वत्स्याम	வாழ்வேம்.

इत्येवं विविधा वाचो नानाजनसमीरिताः । शुश्राव रामः श्रुत्वा च न विचक्रेऽस्य मानसम्॥

इति एवं	இவ்வாறாய்	शुश्राव	கேட்டார்.
नानाजन- समीरिताः }	ஜனங்கள் பலரும் சொ ல்லிக்கொண்டிருந்த	श्रुत्वा च	கேட்டும்,
विविधाः	பலவாறு	अस्य	இவரது
वाचः	மொழிகளை	मानसं	திருவுளம்
रामः	ஸ்ரீராமர்	विचक्रे न	விகாரம்கொள்ள வில்லை.

स तु वेश्म पितुर्दूरात् कैलासशिखरप्रभम् । अभिचक्राम धर्मात्मा मत्तमातङ्गविक्रमः ॥ २७ ॥

मत्तमातङ्गविक्रमः	மதயானைபோன்ற நடையுடையவரும்,	कैलास- शिखरप्रभं }	கைலாஸமலையின் சிக ரம்போல் விளங்குகிற
धर्मात्मा	தர்ம தமர்வுமான	पितुः	திருத்தந்தையின்
सः	ஆவார்,	वेश्म	திருமாளிகையை
दूरात् तु	தூரத்திலிருந்தே	अभिचक्राम	நோக்கி நடந்தார்.

विनीतधीरपुरुषं प्रविश्य तु नृपालयम् । ददर्शविस्थितं दीनं सुमन्त्रमविदूरतः ॥२८॥

नृपालयं	சக்கிரவர்த்தியின் திருமா ளினைக்கு	अवस्थितं	சலியாமனத்தையுடை யவருமாகிய
प्रविश्य	வந்துசேர்ந்த (அவர்)	सुमन्त्रे	சுமந்திரரை
अविदूरतः तु	அதன் வாசாரிலேயே	दीनं	மிக்க வாட்டமடைந்தி ருக்கின்றவராக
विनीतधीरपुरुषं	நல்ல ஞானமுடைய நீரபுருஷனும்	दर्शं	கவனித்தார்.

प्रतीक्षमाणोऽपि जनं तदाऽऽर्तमनार्तरूपः प्रहसन्निवाथ ।

जगाम रामः पितरं दिदृक्षुः पितुर्निदेशं विधिवचिकीर्षुः

॥ २९ ॥

पितुः	திருத்தந்தையின்	आतं	மிக்கத்தவித்துக்கொ ண்டிருக்கிறதாக
निदेशं	கட்டளையை	प्रतीक्षमाणः	திருவுளத்திலுமிருந்த
विधिवत्	{ தருமவீதிக்கு குறை யென்பதே விளையா தவண்ணமாய்,	अपि	இருத்தும் [வராய்,
चिकीर्षुः	நிறைவேற்ற மனவுறு திகொண்டவரும்,	तदा	அப்படியும்,
अथ	இப்பொழுது	अनार्तरूपः	மனத்தளர்ச்சி அடையாதவராய்
पितरं	திருத்தந்தையை	प्रहसन् इव	புன்சிரிப்புகொண்டவ ராகவே
दिदृक्षुः	கண்டுசெய்க்கவந்திரு க்கிறவருமாகிய	जगाम	{ ஸமயத்தை எதிர்பார் த்து கார்த்தவின்று கொண்டிருந்தார்.
रामः	ஸ்ரீராமர்		
जनं	ஜனசமூகத்தை		

तत्पूर्वमैश्वराकसुतो महात्मा रामो गमिष्यन् वनमार्तरूपम्

व्यतिष्ठत प्रेक्ष्य तदा सुमन्त्रं पितुर्महात्मा प्रतिहारणार्थम्

॥ ३० ॥

महात्मा	மஹாத்மா வானவரும்	पूर्व	முதலில்
तदा	அப்பொழுது	पितुः	திருத்தந்தைக்கு
ऐश्वराक-	{ இசைவாகு குலத்தில்	प्रतिहारणार्थं	{ தான் வந்திருக்கும் செய்தியை விண்ண பபம் செய்வதின் பொருட்டு
सुतः	{ பிறந்தவரிடத்தில் திருக்குளாராய் அவதாரம் செய்தரு ளியவருமாகிய	आर्तरूपं	அதிகத்துன்பப்பட்ட கொண்டிருக்கிற
रामः	ஸ்ரீராமர்,	सुमन्त्रं	ஸுமந்திரரை
महात्मा	தண்ணளியை விளக்க காட்டுகின்றவராய்	प्रेक्ष्य	பார்த்து,
तत्	அந்த	व्यतिष्ठत	கார்த்தவின்றுகொண் டிருந்தார்.
वनं	காட்டிற்கு		
गमिष्यन्	எழுந்தருளப் போகிறவராய்		

पितुर्निदेशेन तु धर्मवत्सलो वनप्रवेशे कृतबुद्धिनिश्चयः ।

स राघवः प्रेक्ष्य सुमन्त्रमब्रवीन्निवेदयस्वागमनं नृपाय मे

॥ ३१ ॥

பிது:	திருத்தந்தைதான்	ராஃவ:	ஸ்ரீராமர்
निदेशेन तु	{ கட்டளை என்கிற ஒரு காரணத்தைக் கொ ண்டே	सुमन्त्रं	சுமந்திரரை
वनप्रवेशे	வனம் புருவதில்	प्रेक्ष्य	பார்த்து,
कृतबुद्धिनिश्चयः	மனவுறுதிகொண்ட	मे	"அடியேனது
धर्मवत्सलः	தர்மவத்ஸலராகிய	आगमनं	வரவை
सः	அந்த	नृपाय	சக்கிரவர்த்தியாரிடம்
		निवेदयस्व	தெரிவியும்" (என்று)
		अब्रवीत्	அருளிச்செய்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे त्रयस्त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3777

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1422

चतुस्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்திநான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ३४ ॥

दशरथमूर्च्छा—தசரதர் முர்ச்சையடைவது.

ततः कमलपत्राक्षः श्यामो निरुद्रो महान् । उवाच रामस्तं सूतं पितुराख्याहि मामिति ॥

कमलपत्राक्षः	புண்டரீகபலாசகிசர்	रामः	ஸ்ரீராமர்
	லாசுநரும்,	तं	அந்த
श्यामः	நீலமேகச்சூரமனவண்ண	सूतं	சூதராகிய சுமந்திரரிடம்
	முடையவரும்,	पितुः	"திருத்தந்தைக்கு
निरुद्रः	{ ஏற்றுக்கொண்ட காரி யத்தை குறையின்றி முடிக்க சிச்சயித்து விட்ட	मां	என்னைப்பற்றி
		ततः	மற்றபடியும்
महान्	மஹானுமாகிய	आख्याहि	தெரிவியும்"
		इति	என்றும்
		उवाच	அருளிச்செய்தார்.

स रामप्रेषितः क्षिप्रं सन्तापकलुषेन्द्रियः । प्रविश्य नृपतिं सूतो निश्वसन्तं ददर्श ह ॥ २ ॥

रामप्रेषितः	{ ஸ்ரீராமரிடமிருந்து துதுகொண்டுபோகி ன்றவரும்	क्षिप्रं	தகூண்டே
सन्ताप-	ஸந்தாபத்தால் கலங்	प्रविश्य	உன்னை சென்று,
कलुषेन्द्रियः	{ கிய இவ்விதிரியங்களை உடையவருமான	नृपतिं	சக்கிரவர்த்தியாரை
सः	அந்த	ह	மஹாகஷ்டதஸையில்
सूतः	சுமந்தரர்	निश्वसन्तं	பெருமூச்செறிந்து
			கொண்டிருப்பவராக
		ददर्श	கவனித்தார்.

उपरक्तमिवादित्यं भस्मच्छन्नमिवानलम् । तटाकमिव निस्तोयमपश्यज्जगतीपतिम् ॥ ३ ॥

जगतीपति	சக்கிரவர்த்தியானை	इव	போலிருக்கிறவரை
उपरक्तं	அரக்கின் வாங்கப்பட்ட	निस्तोयं	நீர்வற்றிய [கவும்;
आदित्यं	சூரியனை	तटाकं	தடாகத்தை
इव	போலிருக்கிறவரை	इव	போலிருக்கிறவரை
भस्मच्छन्नं	நீறுபூத்த [கவும்,		கவும்,
अनलं	கொடுப்பை	अपश्यत्	கவனித்தார்.

आलोक्य तु महाप्राज्ञः परमाकुलचेतसम् । राममेवानुशोचन्तं मृतः प्राञ्जलिरासदत् ॥ ४ ॥

महाप्राज्ञः	நுண்ணியராகிய	आलोक्य	கவனித்து,
सूतः	சூதராகிய சுமந்திரர்	तु	ஆயினும்
रामं एव	ஸ்ரீராமரைப்பற்றியே	प्राञ्जलिः	கைகூப்பினவராய்,
परं	மிகவும்	आसदत्	அருகிற்சென்று கார்
अनुशोचन्तं	கவலைப்படுகிறவராய்		த்துகின்றனர்.
आकुलचेतसं	மனங்கலங்கியிருக்கின்		
	றவராய்		

तं वर्धयित्वा राजानं सूतः पूर्वं जयाशिषा । भयविक्रवया वाचा मन्द्या शृङ्गणमब्रवीत् ॥

सूतः	சூதராகும் சுமந்திரர்,	मन्द्या	{ தக்காளம் கவ்வதனை
तं	அந்த		யை நன்கு விளக்கக்
राजानं	சக்கிரவர்த்தியானைப்	वाचा	காட்டுகிறதாய்கிய.
पूर्वं	முதலில் [பார்த்து,	शृङ्गणं	தொனிகொண்டு,
जयाशिषा	“ஜயவிஜயிபவ” என்று	अब्रवीत्	காணிக்காய்,
वर्धयित्वा	ஆகிகூறி,		பின்வருமாறு சொன்
भय-	மனத்துயரத்தை		னார்.
विक्रवया	நன்கு விளக்கக்கூட		
	டுகிறதாய்,		

अयं स पुरुषव्याघ्रो द्वारि तिष्ठति ते सुतः । ब्राह्मणेभ्यो धनं दत्त्वा सर्वं चैवोपजीविनाम् ॥

ते	“தேவரீரது	धनं	பொருள்
सुतः	திருக்குமாரரும்,	सर्वं	அனைத்தையும்,
पुरुषव्याघ्रः	புருஷோத்தமருமாகிய	दत्त्वा	கொடைசெய்தவிட்டு,
सः	அவர்,	द्वारि	வாயில்
ब्राह्मणेभ्यः च	பிராம்மணர்களுக்கும்	अयं	தீதே
उपजीविनां एव	பரிஜனங்களுக்கும்.	तिष्ठति	வந்தகார்த்தத்தென்கின்
			னார்.

स त्वा पश्यतु भद्रं ते रामः सत्यपराक्रमः । सर्वान् सुहृद आपृच्छय त्वामिदानीं दिदृक्षते ॥

सत्यपराक्रमः	“சொன்ன சொல் தகை	दिदृक्षते	தரிசிக்கக் காத்துக்
रामः	ஸ்ரீராமர் [குதவராகிய		கொண்ருக்கிறார்.
सुहृदः	மித்திரர்கள்	सः	அவர்
सर्वान्	எல்லாரிடமும்	त्वा	தேவரீரை
आपृच्छय	விடைபெற்றுக்கொ	पश्यतु	கண்டு சேவிக்கட்டும்.
इदानीं	இப்பொழுது [ண்டு,	ते भद्रम्	தேவரீர் திருவுளம்
त्वा	தேவரீரை		பற்றுவீராக.

गमिष्यति महारण्यं तं पश्य जगतीपते । वृतं राजगुणैः सर्वैरादित्यमिव रश्मिभिः ॥८॥

महारण्यं	"மஹத்தான ஆரண் யத்திற்கு எழுந்தருளியிருக்கின் றனர்.	सर्वैः	எல்லா
गमिष्यति		रश्मिभिः	கிரணங்களாகிற
जगतीपते	சக்கிரவர்த்தியாரே !	राजगुणैः	ராஜகுணங்களால்
आदित्यं	சூரியபகவானே	वृतं	விளங்கிக்கொண்டிருக்
इव	போன்றவராய்,	तं	அவரை [க்கும்
		पश्य	கடாகதித்தருளு வீராக."

स सत्यवादी धर्मात्मा गांभीर्यात् सागरोपमः । आकाश इव निष्पङ्को नरेन्द्रः प्रत्युवाच तम् ॥

सत्यवादी	ஸத்யவாதியும்,	निष्पङ्कः	மாசற்றவரும்,
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவும்,	नरेन्द्रः	சக்கிரவர்த்தியுமாகிய
गांभीर्यात्	காம்பீரியத்தால்	सः	ஆவர்,
सागरोपमः	சமுத்திரம்போன்ற	तं	அவரைப்பார்த்து,
आकाशः	ஆகாசம் [வரும்,	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு ஆக்ஞா பித்தருளினார்.
इव	போல		

सुमन्त्रानय मे दारान् ये केचिदिह मामकाः । दारैः परिवृतः सर्वैर्द्रष्टुमिच्छामि राघवम् ॥

सुमन्त्र	"சுமந்திராரே !	आनय	அழைத்துவரும்.
ये	எந்த	दारैः	மனைவிமர்கள்
केचित्	எவர்கள்	सर्वैः	எல்லாராலும்,
मामकाः	என்னைச்சேர்த்தவர்க	परिवृतः	சூழப்பட்டவனாய்,
मे	எனது [னோ, (அந்த)	राघवं	ஸ்ரீராமனை
दारान्	மனைவிமார்களை,	द्रष्टुं	காண
इह	இங்கு	इच्छामि	விரும்புகின்றேன்."

सोऽन्तःपुरमतीत्यैव स्त्रियस्ता वक्ष्यमब्रवीत् । आर्या ह्ययति वो राजा गम्यतां तत्र मा चिरम् ॥

सः	ஆவர்	आर्याः	"மரதுசிரோமணி களே !
अन्तःपुरं	அந்தப்புரத்தினுள்	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
अतीत्य	சென்று,	वः	உங்களை
ताः स्त्रियः	அந்த மாதர்களை	ह्ययति	கூப்பிடுகிறார்.
वक्ष्यं	விஷயத்தை [கொக்கி,	सल गम्यतां	அக்கு வரவேண்டும்.
अब्रवीत्	பின்வருமாறு தெரிய ப்படுத்தினார்.	चिरं एव	விளம்பம் என்பதே
		मा	வேண்டாம்."

एवमुक्ताः स्त्रियः सर्वाः सुमन्त्रेण नृपाज्ञया । प्रचक्रमुस्तद्भवनं भर्तुराज्ञाय शासनम् ॥१२॥

नृपाज्ञया	சக்கிரவர்த்தியாரின் ஆக்ஞைகொண்டு	सर्वाः	எல்லோரும்
सुमन्त्रेण	சுமந்திரரால்	भर्तुः	கணவரின்
एवं	மேற்கூறியவிதம்,	शासनं	நியமனத்தை
उक्ताः	விண்ணப்பமெய்யப் பட்டவர்களாகிய	आज्ञाय	சிரமேற்கொண்டு,
स्त्रियः	மனைவிபர்கள்	तद्भवनं	அவரது திருமாளிகை
		प्रचक्रमुः	புறப்பட்டார்கள்.[க்கு

अर्धसप्तशतास्तास्तु प्रमदास्ताम्रलोचनाः । कौसल्यां परिवार्याथ शनैर्जग्मुर्धृतव्रताः ॥

धृतव्रता:	{ தருமாணுஷ்டானந்த னில் அசஞ்சலபற்று டையவர்களும்	अर्धसप्तशताः	முன்னுந் தைம்பது
ताम्रलोचनाः	{ அமுகையால் சிவந்த கண்களையுடையவர் களுமான	प्रमदाः तु	மனைவிமார்களும்
ताः	அந்த	अथ	அப்பொழுது
		शनैः	முறைப்படி
		कौसल्यां	கௌஸல்யாதேவியை,
		परिवार्य	சூழ்ந்துகொண்டு,
		जग्मुः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

आगतेषु च दारेषु समवेक्ष्य महीपतिः । उवाच राजा तं सूतं सुमन्त्रानय मे सुतम् ॥

दारेषु	பத்தினிகள்	उवाच	பின் வருமாறு ஆக்ஞா
आगतेषु च	வந்துசேரவும்		பித்தருளினார்.
महीपतिः	வேகபாலகராகிய	सुमन्त्र	"சுமந்திராரே!
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,	मे	எனது
तं	அந்த	सुतं	திருமகனை
सूतं	குதராகியசுமந்திரரை	आनय	இங்கு அழைத்து
समवेक्ष्य	பார்த்து,		வாரும்".

स सूतो राममादाय लक्ष्मणं मैथिलीं तदा । जगामाभिमुखस्तूर्णं सकाशं जगतीपतेः ॥

अभिमुखः	பரமஆப்தரான	तूर्णं	உடனே
सूतः	ஸூதராகிய,	आदाय	அழைத்துக்கொண்டு,
सः	அவர்,	जगतीपतेः	சக்கிரவர்த்தியாரின்
तदा	அதனால்	सकाशं	ஸன்னிதானத்திற்கு
रामं	ஸ்ரீராமரையும்	जगाम	திரும்பிவந்துசேர்ந்த
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரையும்		னர்.
मैथिलीं	மைதிலியாரையும்		

स राजा पुत्रमायान्तं दृष्ट्वा दूरात् कृताञ्जलिम् । उत्पपातासनात्तूर्णमार्तः स्त्रीजनसंवृतः ॥

भार्तः	{ மிக்கமனவே தனைப்ப ட்டுக்கொண்டிருப்ப வரும்	दूरात्	தூரத்திலிருந்தே
स्त्रीजन- संवृतः	{ மனைவிமார்களைல்லோ ராலும் சூழப்பட்ட வராயுமிருக்கின்ற,	कृताञ्जलिं	அஞ்சலிஹஸ்தராய்
		भायान्तं	வந்துகொண்டிருக்கும்
		पुत्रं	திருமகனை
		दृष्ट्वा	கண்முன்கண்டு,
		आसनात्	ஆஸனத்தினின்றும்,
सः	அந்த	तूर्णं	சடக்கென
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,	उत्पपात	எழுந்திருந்தார்.

सोऽभिदुद्राव वेगेन रामं दृष्ट्वा विशां पतिः । तमसंप्राप्य दुःखार्तः पपात भुवि मूर्च्छितः ॥

விஷா பதி: சக்கிரவர்த்தியார்
 ராமம் ஸ்ரீராமரை
 துஷ்டா கண்டு,
 வேகென வரக் கஸல்பத்தின் அநி
 சயத்தால்
 அபிதௌவ எதிர்கொண்டோடினார்,
 து:குவர்த: அதிக துயரமுற்றி
 ருந்தவராகிய

ச: அவர்
 த் அவரை
 அஸ்ப்ராய் கிட்டாமலே,
 மூர்ச்சித: மூர்ச்சையடைந்தவ
 ராகி
 ஸுவி தரைமீல்
 பபாத வீழ்ந்துவிட்டனர்.

तं रामोऽभ्यपतत् क्षिप्रं लक्ष्मणश्च महारथः । विसंज्ञमिव दुःखेन सशोकं नृपतिं तदा ॥

ததா அப்பொழுது
 து:குவென மனவேதனையினால்
 இவ கொஞ்சமும்
 விசஞ்ஞ்ஞாபகசக்தியில்லாத
 வராய்,
 சசோகம் மஹாகஷ்டதசையிலி
 ருக்கும்
 த் அந்த

நூபதி சக்கிரவர்த்தியாரை
 கோக்கி,
 ராம: ஸ்ரீராமரும்,
 மஹாரதராகிய
 லக்ஷ்மண: லக்ஷ்மணரும்
 சிப்ர சடக்கென
 அப்யபதத் (ஒருவரின் ஒருவராய்) ஒடினார்கள்.

स्त्रीसहस्रनिनादश्च सञ्ज्ञे राजवेश्मनि । हा हा रामेति सहसा भूषणध्वनिमूर्च्छितः ॥

ராஜவேஷ்மனி சக்கிரவர்த்தி திருமா
 ளினையில்
 சஹசா ஏககாலத்தில்,
 ஹா "ஹா!
 ஹா ஹா!!
 ராம ராம!!!"

இதி என்னும்
 பூஷணதவி- } ஆபாணத்வனியுடன்
 மூர்ச்சித: } கலந்ததாய்
 ஸ்ரீசஹச- } ஸ்திரீகளின் பலரின்
 நிநாத: } பெருஞ்சத்தமும்
 சஞ்ஞே ஒலித்தது.

तं परिष्वज्य बाहुभ्यां तावुभौ रामलक्ष्मणौ । पर्यङ्के सीतया सार्धं रुदन्तः समवेशयन् ॥

தீ அந்த
 ராமலக்ஷ்மணௌ ராமலக்ஷ்மணர்களா
 உமௌ இருவரும். [கிய
 சீதயா வரீதாதேவியோடு
 சார்ய கூடவே,
 ருதந்த: வீறிட்டழுக்கிறவர்க
 ளாய்

த் அவரை
 வாகுப்யா இரு கரங்களாலும்
 பரிஷ்வஜ்ய வாரிக்கட்டியினைத்து,
 பர்யங்கு மஞ்சத்தில்
 சமவேசயந் எழுந்தருளிச் செய்த
 னார்கள்.

अथ रामो मुहूर्तात्तं लब्धसंज्ञं महीपतिम् । उवाच प्राञ्जलिभूत्वा शोकार्णवपरिप्लुतम् ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்,	சு	அந்த
முஹூர்த்	முகூர்த்தகாலம் சென்	மஹீபதி	சக்கிரவர்த்தியாரைப்
	றதும்,		பார்த்து
லப்யசंज्ञं	பிரக்ஞையடைந்தவ	பாஜலி:	அஞ்சலிஹஸ்தராய்
	ரும்,	भूत्वा	ஆகி,
शोकार्णव-	சோகக்கடலில் மூழ்	अथ	பின்வருமாறு
परिप्लुतं }	கித் தத்தனித்துக்	उवाच	விண்ணப்பம் செய்த
	கொண்டிருக்கிறவரு		ருவினார்.
	மாகிய		

आपृच्छे त्वां महाराज सर्वेषामीश्वरोऽसि नः । प्रस्थितं दण्डकारण्यं पश्य त्वं कुशलेन माम् ॥

महाराज	“சக்கிரவர்த்தியாரே !	मां	அடியேனை
नः	எங்கள்	त्वं	தேவரீர்
सर्वेषां	எல்லோருக்கும்	कुशलेन	சூலிர
ईश्वरः असि	{ தேவரீர்தான் பிரத்ய	पश्य	கடாவித்தருளு
	சுத்தமாயிருக்கும் கட		வீராக.
	வுள்.	त्वां	தேவரீரை
दण्डकारण्यं	தண்டகாரணயத்திற்கு	आपृच्छे	அடியேன் போக
प्रस्थितं	பிரயாணமாய் வந்தி		விடைகேட்கின்றேன்.
	ருக்கின்ற		

लक्ष्मणं चानुजानीहि सीता चान्वेतु मां वनम् । कारणैर्बहुभिस्तथैर्वार्यमाणौ न चेच्छतः ॥

सीता च	“வலைதயும்	बहुभिः	பல
मां	என்னை	तथैः	சரியான
वनं	வனத்திற்கு [ருளாம்.	कारणैः	காரணங்களால்
अन्वेतु	தொடர்ந்து வருகின்-	वार्यमाणौ च	தடுக்கப்பட்டவர்களா
लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணனுக்கும்		யிருந்தும்,
अनुजानीहि	தேவரீர் உத்தரவுகொ	इच्छतः न	சம்மதிக்கவில்லை.
	டுத்தருளவேண்டும்.		

अनुजानीहि सर्वात्रः शोकमुत्सृज्य मानद । लक्ष्मणं मां च सीतां च प्रजापतिरिव प्रजाः ॥

मानद	{ “எங்கனது ஸௌபாக்	सीतां	வலைதயாகிய
	யத்திற்கெல்லாம் கார	नः	எங்கள்
	ண்பூதராகுபவரே !	सर्वान् च	எல்லோருக்கும்,
च	ஆதலால்	प्रजापतिः	பிரம்மதேவன்
शोकं	சோகத்தை	प्रजाः	பிரஜைகளுக்கு
उत्सृज्य	கிட்டுவிட்டு,	इव	எவ்வண்ணமோ
मां	நானாகிய		ஆவ்வண்ணமே
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனாகிய	अनुजानीहि	உத்தரவுகொடுத்தரு
			ள்வீராக.”

प्रतीक्षमाणमव्यग्रमनुज्ञां जगतीपते: । उवाच राजा संप्रेक्ष्य वनवासाय राघवम् ॥ २५ ॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,	अव्यग्रं	{ கொஞ்சமேனும் மன
वनवासाय	வனவாஸத்திற்கு		தைச்சிதரவிடா திரு
जगतीपते:	சக்கிரவர்த்தியாரின்		க்கின்றவருமாகிய,
अनुज्ञां	உத்திரவை	राघवं	ஸ்ரீராமரை
	{ எதிர்பார்த்துக்கார்த்து	संप्रेक्ष्य	பார்த்து,
प्रतीक्षमाणं	{ க்கொண்டிருக்கிறவ	उवाच	பின்வருமாறு பதில்
	ரும்,		சொன்னார்.

अहं राघव कैकेय्या वरदानेन मोहित: । अयोध्यायास्त्वमेवाद्य भव राजा निगृह्य माम् ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	मां	என்னை
अहं	நான்	निगृह्य	நிராகரித்துவிட்டு,
कैकेय्या:	கைகேயிக்கு	त्वं एव	நீயே
वरदानेन	வரத்தையெகொடுத்த	अयोध्याया:	அயோத்தியநகருக்கு
	தால்	राजा	மன்னராக
मोहित:	வஞ்சிக்கப்பட்டேன்.	भव	ஆளுவாய்.”
अद्य	இப்பொழுது,		

एवमुक्तो नृपतिना रामो धर्मभृतां वर: । प्रत्युवाचाञ्जलिं कृत्वा पितरं वाक्यकोविद: ॥

धर्मभृतां	தர்மபூதர்களுக்குள்	उक्त:	நியமனம் பெற்றவரு
वर:	தலைமைபெற்றுவிளங்	राम:	ஸ்ரீராமர் [மரகிய
	குகிறவரும்,	अञ्जलिं	அஞ்சலிபந்தத்தை
वाक्य-	{ செனியில் விழுந்த	कृत्वा	செய்துகொண்டு,
कोविद:	{ சொற்களின் துட்ப	पितरं	திருதந்தையைப்பார்
	ங்களை உள்ளபடி		த்து,
	அறிபவரும்,		
नृपतिना	சக்கிரவர்த்தியாரால்	प्रत्युवाच	{ பின்வருமாறு பதிலை
एवं	மேற்கண்டவண்ண		விண்ணப்பம் செய்த
	மரம்		ருளினார்.

भवान् वर्षसहस्रायुः पृथिव्या नृपते पति: । अहन्त्वरण्ये वत्स्यामि न मे कार्यं त्वयाऽनृतम् ॥

नृपते	“சக்கிரவர்த்தியாரே!	त्वया	தேவரீரால்
भवान्	தேவரீர்	मे तु	எனக்காக என்றாலும்
वर्षसहस्रायुः	இன்னும் அனேகாயி	अनृतं	ஸத்யம் தவறுதல்
	ரம் வருஷங்களுக்கும்		என்பது
पृथिव्या:	பூமிக்கு	कार्यं न	செய்யத்தக்கதில்லை.
पति:	இறையாக இருக்கவே	अहं	அடியேன்
	ண்டும்.	अरण्ये	காட்டில்
		वत्स्यामि	வாஸம்செய்கின்றேன்.

नव पञ्च च वर्षाणि वनवासे विहृत्य ते । पुनः पादौ ग्रहीष्यामि प्रतिज्ञान्ते नराधिप ॥

नराधिप	“சக்கிரவர்த்தியாரே !	प्रतिज्ञान्ते	பிரதிக்கைஞ் சிறைவே
पञ्च	ஐந்து	पुनः	பிறகு [நினைதின்
च	அதோடுகூட	ते	தேவரீரது
नव	ஒன்பது	पादौ	திருவடிகளை
वर्षाणि	வருஷங்கள்	ग्रहीष्यामि	தொட்டுத்தொழுது
वनवासे	வனவாஸத்தில்		நமஸ்கரிப்பேன்.”
विहृत्य	வினையாடி விட்டு,		

रुदन्नातिः प्रियं पुत्रं सत्यपाशेन संयतः । कैकेय्या चोद्यमानस्तु मिथो राजा तमब्रवीत् ॥

तु	இப்பவும்	रुदन्	{ கண்ணீரை தானாதா ரைபாய்ப் பெருகவி ட்டுக்கொண்டிருந்த வருமாகிய
कैकेय्या	கைகேயி தேவியால்,	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
मिथः	விட்டுவிட்டு	प्रियं	பெறலரிய
चोद्यमानः	நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிற வரும்,	तं	அந்த
सत्यपाशेन	ஸத்யமெனும் பாசத் தால்	पुत्रं	திருமகனைப்பார்த்து,
संयतः	கட்டுண்டவராய்,	अब्रवीत्	பின்வரும் பதிலைத்தர் தருளினார்.
आतः	மனவேதனைப்படுகின் றவராய்,		

श्रेयसे वृद्धये तात पुनरागमनाय च । गच्छस्वारिष्टमव्ययः पन्थानमकुतोभयम् ॥ ३१ ॥

तात	“அருமை திருமைந்த!	आगमनाय च	திரும்பிவருவதற்கும்,
श्रेयसे	மறுமையில் கீர்த்திபெ றும் விஷயத்திலும்,	अव्ययः	ஊக்கமுடையவனாகி,
वृद्धये	இம்மையிலென்மைபெ றும் விஷயத்திலும்,	अकुतोभयं	பயமற்றதாகிய
पुनः	மறுபடியும்	अरिष्टं	கல்ல
		पन्थानं	வழியில்
		गच्छस्व	கொடுப்பாயாக.

न हि सत्यात्मनस्तात धर्माभिपन्नसस्तव । विनिवर्तयितुं बुद्धिः शक्यते रघुनन्दन ॥ ३२ ॥

रघुनन्दन	“ரகுநலதிலகனாகிய	तव	உனது
तात	குழந்தாய்!	बुद्धिः	விச்சயமானது
सत्यात्मनः	ஸத்யஸ்வரூபியாயும்,	विनिवर्तयितुं	தடுக்கப்படுவதற்கு
धर्माभिपन्नसः	{ தர்மமொன் றிலேயே ஈடுபட்ட மனதையு டையவனுமாகிய	शक्यते न हि	எவனாலும் முடியாது.

अथ त्विदानीं रजनीं पुत्र मा गच्छ सर्वथा । एकाहदर्शनेनापि साधु तावच्चराम्यहम् ॥

पुत्र	“திருமகனே!	मा गच्छ	புறப்படவேண்டாம்.
तु	ஐனாவும்	अहं	நான்
इदानीं	இப்பவும் கூட	एकाहदर्शनेन अपि	ஒருநினைம் பார்த்தலி னிலேனும்
अथ	இன்றை	तावत्	அவ்வளவுமட்டுமே
रजनीं	இராத்திரியில்,	साधु	சகமாக [வது
सर्वथा	ஒருபடியாவும்	चरामि	காலங்கழிக்கிறேன்.

मातरं मां च संपश्यन्वसेमामद्य शर्वरीम् । तर्पितः सर्वकामैस्त्वं श्वः काले साधयिष्यसि ॥

अद्य	“இப்பொழுது	सर्वकामैः	ஸகல போக்கங்களினாலும்
इमां	இந்த	तर्पितः	திருப்திசெய்யப்பட்ட
शर्वरीं च	ஐம் இரவுக்கு மாத் திரம்	वस	தங்கியிரு. [டவனாய்
त्वं	நீ,	श्वः काले	நானே காலையில்
मां	என்னையும்,	साधयिष्यसि	{ உன்னிஷ்டமபோல் புறப்பட்டுப்போ வாயாக.
मातरं	தாயையும்		
संपश्यन्	பார்த்துக்கொண்டு,		

दुष्करं क्रियते पुत्र सर्वथा राघव त्वया । मत्प्रियार्थं प्रियांस्त्यक्त्वा यद्यासि विजनं वनम् ॥

पुत्र	“திருமகனாகிய	वनं	காட்டிற்கு
राघव	ஸ்ரீராம!	यासि	நீ போகின்றனை.
मत्प्रियार्थं	{ என் மனக்கொணுது	यत्	அதனால்
	{ நடக்கவேண்டுமென்	त्वया	உன்னால்
	{ கிற காரணத்திற்காக	सर्वथा	எவ்விதத்தாலும்,
प्रियान्	இஷ்டவர்க்கங்களை	दुष्करं	செய்யவரிய தொழில்
त्यक्त्वा	விட்டுவிட்டு,	क्रियते	செய்யப்படுகிறது.
विजनं	மனிதசஞ்சாரமற்ற		

न चैतन्मे प्रियं पुत्र शपे सत्येन राघव । छन्नया चलितस्त्वस्मि स्त्रिया छन्नाग्निकल्पया ॥

पुत्र	“குழந்தாய்!	छन्नाग्निकल्पया	நீறுபூத்த நெருப்புப் போன்றதாய்
राघव	ஸ்ரீராம!	छन्नया	கெட்ட எண்ணத்தை உன்னே கொண்ட
एतत्	இது	स्त्रिया	மனைவியினால்
मे	எனக்கு	तु	இப்பொழுது
प्रियं च	இஷ்டமான காரிய மென்பது	चलितः	ஸ்வாதந்திரியத்தை இழந்தவனாக
न	இல்லை.	अस्मि	இருக்கிறேன்.
सत्येन	ஸத்யமாக		
शपे	சொல்லு கிறேன்.		

वञ्चना या तु लब्धा मे तां त्वं निस्तर्तुमिच्छसि । अनया वृत्तसादिन्या कैकेय्याऽभिप्रचोदितः॥

या	“எந்த	अनया	இந்த
वञ्चना	வஞ்சனை	कैकेय्या	கைகேயியினால்
मे	எனக்கு	अभिप्रचोदितः	ஏவப்பட்டவனாய்
लब्धा	நேர்த்ததோ	त्वं	நீ
तां तु	அதையும்	निस्तर्तुं	பூர்த்திசெய்ய
वृत्तसादिन्या	குலமுறையை குலைக்கும்	इच्छसि	துணிவுகொண்டிருக்கின்றனை.

न चैतदाश्चर्यतमं यस्त्वं ज्येष्ठः सुतो मम । अपानृतकथं पुत्र पितरं कर्तुमिच्छसि ॥ ३८ ॥

புத்	“ திருமகனே !	कर्तुं	செய்ய
मम	எனது	इच्छसि	தீர்மானம் கொண்டிருக்கின்றனை.
ज्येष्ठः	ஸர்வே திருஷ்டனாகிய	च	ஆதலால்,
सुतः	புதல்வன்	एतत्	இது
यः	எவனோ அந்த	आश्चर्यतमं	{ பிறவிக்குணத்திற்கு மாராய ஆச்சரியப் படவேண்டியதாக
खं	நீ		
पितरं	பிதாவை		
अपानृतकथं	ஸத்தியஸந்தனாக	न	ஆகமாட்டாது.”

अथ रामस्तथा श्रुत्वा पितुरार्तस्य भाषितम् । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा दीनो वचनमब्रवीत् ॥

तथा	இவ்வாறு	श्रुत्वा	திருச்செவி காற்றி,
आर्तस्य	துக்கம்மேலிட்டு	रामः	ஸ்ரீராமர்
	புத்திகலங்கியிருக்கிற	दीनः	மனம் கொந்தவராய்,
पितुः	தந்தையின்	अथ	பின்வரும்,
भाषितं	வாக்கியத்தை	वचनं	உறுதிமொழியை,
भ्रात्रा	தம்பியாகிய	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்கதருளி
लक्ष्मणेन सह	லக்ஷ்மணனுடன் கூட,		ஞர்.

प्राप्यापि यानद्य गुणान् को मे श्वस्तान् प्रदास्यति । अपक्रमणमेवातः सर्वकामैरहं वृणे ॥

यान्	“ எந்த	प्रदास्यति	கொடுப்பார்?
गुणान्	உயர்ந்த நன்மைகளை	अतः	ஆகையால்
अथ	இன்றையதினமே,	सर्वकामैः	முழுவிருப்பக்களி
प्राप्यापि	பெறுவேனோ	अहं	அடியேன் [னாலும்,
तान्	அவைகளை	अपक्रमणं एव	அரண்பத்திற்கு போவதற்கே
श्वः	காளைக்கு	वृणे	உத்திரவளிக்கப் பிரார்த்திக்கிறேன்.
मे	எனக்கு		
कः	யார்		

इयं सराष्ट्रा सजना धनधान्यसमाकुला । मया विस्मृष्टा वसुधा भरताय प्रदीयताम् ॥ ४१ ॥

सराष्ट्रा	“தேசங்களுடன் கூடியதும்,	विस्मृष्टा	{ மனப்பூத்தியாய்க் கொடுத்துவிடப்பட்ட தமையாக
सजना	ஐனங்களுடன் கூடிய விளங்குகிறதும்,	इयं	இந்த
धनधान्य-	{ தனதான்யங்களால் நிறைந்துள்ளதும்,	वसुधा	பூமி
समाकुला		भरताय	பரதனுக்கு
मया	என்னால்	प्रदीयताम्	கொடுத்தருளப்படட்டும்.

वनवासकृता बुद्धिर्न च मेऽद्य चलिष्यति ॥ ४२ ॥

अद्य	"இன்றையதினமே	मे	எனது
वनवासकृता	வனவாஸம் செய்ய உறுதிக்கொண்ட	बुद्धिः	திருமானமானது
		चलिष्यति च न	மாறப்போகிறதே இல்லை.

यस्तुष्टेन वरो दत्तः कैकेयै वरद त्वया । दीयतां निखिलेनैव सत्यस्त्वं भव पार्थिव ॥ ४३ ॥

वरद	{ "வாக்களித்த வரங்களை வாக்களித்தவண்ண மே முடித்துவைக் கும் சக்கிரவர்த்தியாரே! திருவுள முவந்திருந்த தேவரீரால் கைகேயிதேவியா ருக்கு	दत्तः	அளிக்கப்பட்டதாகிய
पार्थिव		वरः	வரம்
तुष्टेन		यः	எதுவோ, அது
त्वया		निखिलेन एव	முற்றுமே யாதொரு குறையுமில்லாமலே
कैकेयै		दीयतां	முடித்துவைக்கப்ப [வ]
		सत्यः	தேவரீர் [ட்டும். வத்யஸந்தராக
		भव	வாழ்க்கடனீராக.

अहं निदेशं भवतो यथोक्तमनुपालयन् । चतुर्दश समा वत्स्ये वने वनचरैः सह ॥ ४४ ॥

अहं	"அடியேன்"	चतुर्दश	பதின்ன்கு
भवतः	தேவரீருடைய	समाः	வருஷங்கள்
निदेशं	நியமனத்தை [மே	वने	வனத்தில்
यथोक्तं	வாக்களித்தவண்ண சரமேற்கொண்டு நி றைவேற்றுகின்றவ னாய்	वनचरैः सह	வனவாசிகளுடன் கூட
अनुपालयन्		वत्स्ये	வாஸம்பண்ணுவேன்.

मा विमर्शो वसुमती भरताय प्रदीयताम् । न हि मे काङ्क्षितं राज्यं सुखमात्मनि वा प्रियम् ॥ ४५ ॥

रघुनन्दन	"ரகுநந்தனாகரே!	प्रियं	இஷ்டப்படி
विमर्शः	விசாரம்	सुखं	அமைதியாய்
मा	மேண்டாம்.	कर्तुं एव	செய்வதற்குத்தான்;
मे भामिनि	எனதுமனதில்	राज्यं हि	ராஜ்யத்தை மாத்தி
तव	தேவரீரது	काङ्क्षितं न वै	கோரவில்லை. [ரம்
निदेशं	ஆக்ஷேபை	वसुमती	புகலம்
यथा	சொல்லியவண்ணம்	भरताय	பாதனுக்கு
वा	உன்னப்படி	प्रदीयताम्	அளித்தருளப்பட்ட [மும்.

अपगच्छतु ते दुःखं मा भूवांष्पपरिप्लुतः । न हि क्षुभ्यति दुर्धर्पः समुद्रः सरितां पतिः ॥

ते दुःखं	"தேவரீரது துன்பம்,	सरितां पतिः	நதிகளுக்கு பதியாகிய
अपगच्छतु	தொலைக்கடவது.	समुद्रः	ஆழ்கடல்
वाष्पपरिप्लुतः	கண்ணீர்களை நனை த்துவருத்துபவராய்	क्षुभ्यति न	கலக்கமுறுவதில்லை.
मा भूः	இருத்தனாகிறது.	दुर्धर्पः	கலக்கச்செய்யமுடியா
		हि	அன்றோ! [தனும்

नैवाहं राज्यमिच्छामि न सुखं न च मैथिलीम् । नैव सर्वानिमान् कामान्न स्वर्गं नैव जीवितम् ॥

अहं	“நான்	इमान्	இந்த
राज्यं	ராஜ்யத்தை	कामान्	அன்பிற்குப்பாத்திரர்
इच्छामि न	நன்கு மதியேன்,	सर्वान् एव	எவர்களுக்கும்[களாகிய
सुखं एव	எப்படிப்பட்ட ஸுக	न	நன்கு மதியேன்.
	த்தைதயும்	स्वर्गं	வா ஸுகத்தைதயும்
न	நன்கு மதியேன்.	न	நன்கு மதியேன்.
मैथिली च	மைதிலியையும்	जीवितं एव	உயிர்வாழ்வையும்
न	நன்கு மதியேன்.	न	நன்கு மதியேன்.

त्वामहं सत्यमिच्छामि नानृतं पुरुषर्षभ । प्रत्यक्षं तव सत्येन सुकृतेन च ते शपे ॥ ४८ ॥

पुरुषर्षभ	“புருஷோத்தம!	न	திருவுள்ளத்தில் பற்ற
अहं	அடியேன்		லாகாது.
त्वं	தேவரீரை	तव	தேவரீரது
सत्यं च	ஸத்யஸந்தராயிருப்	प्रत्यक्षं	திருமுன்பாகவே
	பது ஒன்றைத்தான்	सत्येन	ஸத்யத்தின்மீதும்,
इच्छामि	நன்கு மதிப்பேன்.	सुकृतेन	புன்யத்தின்மீதும்,
	{ இரண்டகமொழியெ	ते	தேவரீரிடம்
अनृतं	{ ன அல்லது நம்பத்த	शपे	ஆணையிட்டுச்சொல்
	காதமொழியென		லுகின்றேன்.

न च शक्यं मया तात स्थातुं क्षणमपि प्रभो । न शोकं धारयस्वैनं न हि मेऽस्ति विपर्ययः ॥

तात	“திருத்தாதையாகிய	धारयस्व न च	தேவரீர் இனியும் பா
प्रभो	சக்கிரவர்த்தியாரே!		ரட்டலாகாது.
क्षणं अपि	சுஷணப்பொழுதிலும்	मे	எனது
स्थातुं	இங்கிருக்க [இனிமேல்	विपर्ययः	உறுதிக்கு மாறுபா
मया शक्यं न .	என்னால் முடியாது.		டென்பது
एनं शोकं	இந்த மனவேதனையை	अस्ति न हि	இல்லவேயில்லை.

अर्थितो ह्यस्मि कैकेय्या वनं गच्छेति राघव । मया चोक्तं व्रजामीति तत्सत्यमनुपालये ॥

कैकेय्या	“கைகேயிதேவியாரால்	व्रजामि	‘அடியேன் போகி
राघव	‘ராம!		தேன்’
वनं	காட்டிற்கு	इति	என்று
गच्छ	நீ செல்வாயாக’	उक्तं	பிரதிக்கைஞ் செய்து
इति	என்று		கொடுக்கப்பட்டது.
अस्मि	அடியேன்	तत्	அந்த
अर्थितः	ஆக்கைஞ் செய்யப்பட்ட	सत्यं हि	பிரதிக்கைஞயைத்தான்
	டேன்.	अनुपालये	அடியேன் பரிபாஸனம்
मया च	என்னாலும்		செய்கின்றேன்.

मा चोत्कण्ठां कृथा देव वने रस्यामहे वयम् । प्रशान्तहरिणाकीर्णे नानाशकुननादिते ॥

देव	“சக்கிரவர்த்தியாரே !	नानाशकुन-	நானாவித பகழிகளால்
उत्कण्ठां च	நிருவுளத்தில் வ்யாகு லமென்பதற்கே	नादिते }	ஒலிக்கப்பெற்று விள ங்குகிற துமாகிய
मा कृथा:	தேவரீர் இடங்கொட	वने	அரண்யத்தில்
वयं	நாங்கள் [வசகரது.	रस्यामहे	விளையாட்டாய் காலங் கழிக்கப்போகின் றோம்.
प्रशान्त- हरिणाकीर्णे }	சாந்தமான மான்களா ல் நிறைந்துள்ள தும்		

पिता हि दैवतं तात देवतानामपि स्मृतम् । तस्मादैवतमित्येव करिष्यामि पितुर्वचः ॥५२॥

तात	“திருத்தந்தையாரே !	तस्मात्	ஆதலின்
पिता हि	தந்தைதான்	दैवतं	பிரத்யக்ஷதெய்வம்
देवतानां अपि	தெய்வங்களுக்கெல் லாம்	इति एव	என்கிற ஒரு காரணத் தைக்கொண்டு
दैवतं	மேலான தெய்வ மென்று	पितुः	திருத்தாதையின்
स्मृतं	சாஸ்திரங்களில் கூற ப்பட்டிருக்கின்ற து.	वचः	நியமனத்தை
		करिष्यामि	சிரமேற்கொண்டு செய்கின்றேன்.

चतुर्दशसु वर्षेषु गतेषु नरसत्तम । पुनर्द्रक्ष्यसि मां प्राप्तं सन्तापोऽयं विमुच्यताम् ॥ ५३ ॥

नरसत्तम	“புருஷோத்தம !	प्राप्तं	இங்கு வந்துசேர்ந்த வனாய்
चतुर्दशसु	பதினான்கு	द्रक्ष्यसि	தேவரீர் கடவுடித்த
वर्षेषु	வருஷங்கள்	अयं	இந்த[ருளப்போகிறீர்.
गतेषु	சென்றபின்னர்	सन्तापः	மனத்தாபமானது
पुनः	மீண்டும்	विमुच्यताम्	விட்டுவிடப்பட்டும்.
मां	என்னை		

येन संस्तम्भनीयोऽयं सर्वो बाष्पगलो जनः । स त्वं पुरुषशार्दूल किमर्थं विक्रियां गतः ॥

पुरुषशार्दूल	“புருஷோத்தம !	संस्तम्भनीयः	உதஸ்துமுடைதாய் விளங்கவேண்டுமோ,
बाष्पगलः	{ கண்ணீர் பெருக்கி அழுதுகொண்டிருக் கின்ற	सः	அந்த
अयं	இந்த	त्वं	தேவரீர்
जनः	ஜனஸமூகம்	किमर्थं	எப்படி
सर्वः	எல்லாமும்	विक्रियां	மனக்குழப்பத்திற்கு
येन	எந்த ஒருவரால்	गतः	இடங்கொடுக்கலாம்?

मया विसृष्टां भरतो महीमिमां सशैलपण्डां सपुरां सकाननाम् ।

शिवां सुसीमामनुशास्तु केवलं त्वया यदुक्तं नृपते तथाऽस्तु तत् ॥ ५५ ॥

சசீலபாண்டி	⁴ பல மலைகளையுடையதும்,	इमां	இந்த
सपुत्रं	பல பட்டணங்களை யுடையதும்,	महीं	பூமியை
सकाननां	பல வனங்களை யுடையதும்,	भरतः	பரதன்
शिवां	{ னைகல் பாக்யங்களைப் பெற்று வனங்களுவதும்,	अनुशास्तु	ஆளட்டும்.
सुसीमां	அழகுவாய்க்க எல்லை களையுடையதும்.	नृपते	சக்கிரவர்த்தியாரே!
मया	அடியேனால்	ख्या	தேவரீரால்
विसृष्टं	மனப்பூர்வமாய் அளிக்கப்பட்டதுமாகிய	यत्	எதென்று
		उक्तं	வாக்களிக்கப்பட்ட
		तत्	அது [டதோ
		तथा	சொல்லியவண்ணமே
		केवलं	குறைவென்பதே
		अस्तु	யின்றி நடைபெறட்டும்.

पुरं च राष्ट्रं च मही च केवला मया विसृष्टा भरताय दीयताम् ।
अहं निदेशं भवतोऽनुपालयन् वनं गमिष्यामि चिराय सेवितुम् ॥ ५६ ॥

मया	⁴ அடியேனால்	अहं	அடியேன்
विसृष्टा	மனப்பூர்வமாய் அளி	भवतः	தேவரீருடைய
मही	பார் [க்கப்பட்டதாகிய	निदेशं	நியமனத்தை
केवला च	முழுதும்,	अनुपालयन्	சிரமேற்கொண்டு
पुरं च	நகரமும்,	वनं	பரிபாலிக்கின்றவனாய்
राष्ट्रं च	நாடும்	चिराय	காட்டிற்கு
भरताय	பரதனுக்கு	सेवितुं	வெகு காலம் வரைக்
दीयतां	அளித்தருளப்படட்	गमिष्यामि	கூடும்
	டும்.		விளையாட்டாய் காலங்
			போவேன். [கழிக்க

न मे तथा पार्थिव धीयते मनो महत्सु कामेषु न चात्मनः प्रिये ।
यथा निदेशे तव शिष्टसम्भते व्यपैतु दुःखं तव मत्कृतेऽनघ ॥ ५७ ॥

अनघ	⁴ தோஷரகிதராகிய	धीयते	உற்சாகக்கொண்டு
पार्थिव	சக்கிரவர்த்தியாரே!		விளக்குகிறதோ
मे	அடியேனது	तथा	அவ்வளவு
मनः	மனமானது	महत्सु	மஹத்தாயுள்ள
शिष्टसम्भते	{ பெரியோர்களாலிது வரையிலனுஷ்டிக்கப் பட்டிருக்கிற	कामेषु	ராஜ்ய போகக்களில்
तव	தேவரீரது	न	இல்லை.
निदेशे	நியமனத்தை முடிக்கும் விஷயத்தில்	आत्मनः	உடலினது
यथा	எவ்வளவு	प्रिये च न	சென்கயத்திலுமில்லை;
		मत्कृते	என்னை நினைத்து
		तव	தேவரீர் படும்
		दुःखं	மனத்துயரமானது
		व्यपैतु	ஒழியட்டும்.

देव्यस्ततः संरुदुः समेतास्तां वर्जयित्वा नरदेवपत्नीम् ।

रुदन् सुमन्त्रोऽपि जगाम मूर्च्छां हाहाकृतं तत्र बभूव सर्वम्

॥ ६१ ॥

ततः
नरदेवपत्नीं
तां
वर्जयित्वा
समेताः
देव्यः
संरुदुः
அப்பொழுது
சக்கிரவர்த்தியாரின்
மனைவியாகிய
அவள் ஒருத்தியை
தவிர
வந்தகூடியிருந்த
மனைவிமர்கள்
வாய்விட்டுக்கதறி
அழுதார்கள்.

सुमन्त्रः अपि
रुदन्
मूर्च्छां
जगाम
तत्र
सर्वं
हाहाकृतं
बभूव
ஸுமந்திரரும்
அழுதுகொண்டே
மூர்ச்சையை
அடைந்துவிட்டனர்.
அவ்விடத்தில்
எங்கும்
ஹா! ஹா! ஐயோ!
ஐயோ! எனும் சத்தம்
ஒலித்தது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे चतुस्त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3838.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1483

पञ्चविंशः सर्गः—முப்பத்தைத்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ३५ ॥

सुमन्त्रेण कैकेयीगर्हणम्—ஸுமந்திரர் கைகேயியை நீத்திப்பது.

ततो निर्धूय सहसा शिरो निश्वस्य चासकृत् । पाणिं पाणौ विनिष्पिप्य दन्तान् कटकटाय च ॥
लोचने कोपसंरक्ते वर्णं पूर्वोचितं जहत् । कोपाभिभूतः सहसा सन्तापमशुभं गतः ॥ २ ॥
मनः समीक्षमाणश्च सूतो दशरथस्य सः । कम्पयन्निव कैकेय्या हृदयं वाक्छरैः शितैः ॥
वाक्यवज्रैरनुपमैर्निभिन्दन्निव चाशुगैः । कैकेय्याः सर्वमर्पाणि सुमन्त्रः प्रत्यभाषत ॥ ४ ॥

सः
सूतः
सुमन्त्रः
ततः
सहसा
शिरः
निर्धूय
असकृत्
निश्वस्य
पाणौ
पाणिं
विनिष्पिप्य च
दन्तान्
அந்த
ஸூதராகிய
சுமந்திரர்,
அப்பொழுது
திடீரென்று கிளம்பி
தலையை
அசைத்து,
அடிக்கடி
பெருமூச்சுவிட்டு,
ஒருகைமேல்
ஒருகையை
வைத்துமுறுக்கி
பிசைத்தும்,
பதிகளை

कटकटाय च
लोचने
कोपसंरक्ते
पूर्वोचितं
वर्णं
जहत्
सहसा
कोपाभिभूतः
अशुभं
सन्तापं
கடகடவென்று நெரி
த்துக்கடித்தும்,
இருகண்களும்
கோபத்தால் சிவந்து
கிடக்கவும்
இதற்குமுந்தி வழக்க
மாயுள்ள
முகஒளியை
முற்றிலும்ழந்தவராய்
தானறிபுத்வண்ண
மரய்
கோபத்தால் மெய்மற
ந்தவராகி
அஸ்திரயமாகிய
மனவேதனையை

गतः	அடைந்தவராய்
दशरथस्य	தசரதசக்கிரவர்த்தி யாரினது
मनः	திருவுனத்தை
समीक्षमाणः च	உள்ளபடி அநிக்
शितैः	கூரிய [தவராய்
वाक्छरैः	சொல்லம்புகளால்
कैकेय्याः	கைகேயிதேவியாரி னது
हृदयं	மனத்தை
कम्पयन् इव	நடுக்கமுறச் செய்கிற வர் போலவும்

आशुगैः	மிகக் கொடியவைக ளும்,
अनुपमैः च	நிகரற்றவைகளு மாகிய
वाक्यवत्रैः	வாக்யங்களாகிய வாஞ் ராயுதங்களால்
कैकेय्याः	கைகேயிதேவியாரின்
सर्वममाणि	மர்மங்களெல்லாவற் றையும்
निर्मिन्दन् इव	பிளப்பவர் போலவும்
प्रत्यभाषत	பின்வருமாறு சொன்னார்.

यस्यास्तव पतिस्त्यक्तो राजा दशरथः स्वयम् । भर्ता सर्वस्य जगतः स्थावरस्य चरस्य च ॥
न ह्यकार्यतमं किञ्चित्तव देवीह विद्यते ॥ ५ ॥

देवि	“தேவியாரே!
यस्याः	எவளொருவனாகிய
तव	தேவரீருக்கு
स्वयं पतिः	ஸாஷுத பதியும்,
स्थावरस्य	ஸ்தாவரங்களடங்கிய தம்
चरस्य च	ஐக்கமங்களடங்கியது
सर्वस्य	ஸகல [மாகிய
जगतः	ஐகத்துக்கும்

भर्ता	கார்த்தருன்புரியும்
राजा	சக்கிரவர்த்தியாராகிய
दशरथः हि	தசரதரே
त्यक्तः	திரஸ்கரிக்கப்பட்டுவி
तव	தேவரீருக்கு [ட்டார்.
इह	இம்மண்ணுலகில்
अकार्यतमं	செய்யத்தகாத தீச்செய்கை
किञ्चित्	வேறெதென்றும்
विद्यते न	இல்லை.

पतिर्ग्रीं त्वामहं मन्ये कुलग्रीमपि चान्ततः ॥ ६ ॥

अहं	“அடியேன்
त्वां	தேவரீரை
पतिर्ग्रीं च	கணவரின் உடிரை அ ழிக்கின்றவனாகவும்

अन्ततः	முடிவாய்
कुलग्रीं अपि	{ குலத்தையே வேரோ டு அழியச் செய்பவ னாகவும்
मन्ये	எண்ணுகிறேன்.

यन्महेन्द्रमिवाजय्यं दुष्प्रकम्प्यमिवाचलम् । महोदधिमिवाक्षोभ्यं सन्तापयसि कर्मभिः ॥ ७ ॥

यत्	“ஏனென்றால்
अजय्यं	வெல்லவொண்ணாத
महेन्द्रं	மதேஹத்திரினை
इव	போன்றவரும்
दुष्प्रकम्प्यं	அசைக்கவொண்ணாத
अचलं	மலையை
इव	போன்றவராய்

अक्षोभ्यं	கலக்கவொண்ணாத
महोदधि	பெருங்கடலை
इव	போன்றவரை
कर्मभिः	கிருத்யங்களால்
सन्तापयसि	தேவரீர் தபிக்கும்படி செய்துவிட்டார்.

माऽवमंस्था दशरथं भर्तारं वरदं पतिम् । भर्तुरिच्छा हि नारीणां पुत्रकोट्या विशिष्यते ॥

नारीणां “பெண்களுக்கு
भर्तुः பரத்தாவின்
इच्छा மனக்கோணது
புத்தல்
पुत्रकोट्या: புத்திரப்பேறின் பெ
ருமையைவிட
विशिष्यते மேலானது.

हि என்கிறபடியால்
भर्तारं லோகரக்ஷகரும்,
वरदं கெட்டதைவளிப்பவ
पति கணவனுருமாகிய[ரும்,
दशरथं தசரதரை
मा अवमंस्था: இனியும் தேவரீர் கிரா
கரிக்கலாகாது.

यथावयो हि राज्यानि प्राप्नुवन्ति नृपक्षये । इक्ष्वाकुकुलनाथेऽस्मिस्तद्व्योपयितुमिच्छासि ॥

नृपक्षये “ஓர் மன்னனது ஆவ
யானதையில்
यथावयः வயதுக்கிரமத்தின்
முறைப்படியே
राज्यानि ராஜ்யங்களை
प्राप्नुवन्ति அடைகின்றார்கள்.

अस्मिन् இந்த
इक्ष्वाकुकुलनाथे हि இக்ஷ்வாகுகுலநாதரீ
तत् அதை [டமே
व्योपयितुं மாற்ற
इच्छसि தேவரீர் எண்ணத்
கொண்டுவிட்டீர்.

राजा भवतु ते पुत्रो भरतः शास्तु मेदिनीम् । वयं तत्र गमिष्यामो यत्र रामो गमिष्यति ॥

ते “தேவரீரது
पुत्रः திருக்குமாரனாகிய
भरतः பரதன்
राजा சக்கிரவர்த்தியாக
भवतु ஆகட்டும்.
मेदिनी உளதை
शास्तु ஆளட்டும்.

वयं நாங்கள்
रामः ஸ்ரீராம்
यत्र எவ்விடத்திற்கு
गमिष्यति எழுந்தருள்கின்றோ
तत् அவ்விடத்திற்கு
गमिष्यामः கூடச்சென்றுவிடுகின்றோம்.

अयोध्यावासिनः पौरा ये च जानपदा जनाः । नूनं सर्वे गमिष्यामो मार्गं रामनिषेवितम् ॥

अयोध्यावासिनः “அயோத்யாவாஸிக
पौरा: பட்டணத்துஜனங்கள்
जानपदा: கிராமவாஸிகள்,
जना: மற்றஜனங்கள்,
ये च எவர்களை அவர்களாக
கூட

सर्वे நாக்களெல்லோரும்
रामनिषेवितं ஸ்ரீராம் எழுந்தரு
मार्गं பிரதேசத்திற்கு
नूनं தக்கூண்டுமே
गमिष्यामः போய்விடுகின்றோம்.

त्यक्ताया बान्धवैः सर्वैर्ब्राह्मणैस्साधुभिः सदा । का मीती राज्यलाभेन तव देवि भविष्यति ॥

देवि “தேவியாரே!
सदा என்றன்றைக்கும்
बान्धवैः நன்மை புரிபவர்களும்
साधुभिः புண்பாத்தமாக்களுமா
ब्राह्मणैः ஆந்தணர்கள் [கூட
सर्वैः எல்லோராரும்,

त्यक्ताया: தன்விவைக்கப்பட்டு
तव தேவரீருக்கு [விட்ட
राज्यलाभेन சிவமொன்றைமட்டும்
का என்னை [பெறுவதால்
मीति: பெருமை
भविष्यति உண்டாகப்போகிறது?

न हि ते विषये कश्चिद् ब्राह्मणो वस्तुमर्हति । तादृशं त्वमपर्यादमद्य कर्म चिकीर्षसि ॥

ते	“தேவரீரது	அமர்யாவ்	{ ஸர்வசாஸ்திரங்களின்
विषये	தேசத்தில்		விதிகளுக்கும் ஸோ
ब्राह्मणः	அந்தணன்		க: னுஷ்டானங்களுக்
कश्चित्	ஒருவனும்		கும் ஒவ்வாததாகிய
वस्तु	வாஸம்செய்ய	कर्म	நியச்செயலில்
अर्हति न	ஆகாது.	एवं	தேவரீர்
हि	எனினில்	अद्य	இப்பொழுது
तादृशं	அப்படிப்பட்டதாகிய	चिकीर्षसि	தலைபிட்டுக்கொண்டு
			விட்டார்.

आश्चर्यमिव पश्यामि यस्यास्ते वृत्तमीदृशम् । आचरन्त्या न विवृता सद्यो भवति मेदिनी॥

ईदृशं	இப்படிப்பட்டதாகிய	विवृता	பாழடைந்துவிட்ட
वृत्तं	தொழிலை		தரக
आचरन्त्याः	அனுஷ்டிக்கிறவள்	भवति न	ஆகாதிருக்கிறது;
यस्याः	எவளோ,	आश्चर्यं	என்றிற் ஆச்சர்யத்தை
ते	அந்த தேவரீருடைய	इव	மட்டும்
मेदिनी	பிரதேசமானது	पश्यामि	அடியேன் காண்கின்
सद्यः	இன்னும் இதற்கு		நேன்.
	முந்தியே		

महाब्रह्मर्षिसृष्टा वा ज्वलन्तो भीमदर्शनाः । धिम्वाग्दण्डा न हिंसन्ति रामप्रवाजने स्थिताम्॥

महाब्रह्मर्षिसृष्टाः	{ பெரிய பிரம்ம சிஷிக ளாஸருளிச்செய்யக் கடியவைகளும்,	रामप्रवाजने	{ ஸ்ரீராமரை ராஜ்யத் தைவிட்டகற்றிவிடும் விஷயத்தில்
ज्वलन्तः	எரிக்கத்தக்கவை களும்,	स्थितां	தலைபிட்டுவிட்ட தேவரீருக்கு
भीमदर्शनाः	சகிக்க முடியாதவைக ளுமாகிய	हिंसन्ति न वा	{ மனதில் கலக்கமுறச் செய்யாதிருக்கின்ற னவா என்ன?
धिम्वाग्दण्डाः	நிகதனைச்சொற்கள்		

आम्रं छित्वा कुठारेण निम्बं परिचरेत्तु यः । यश्चैनं पयसा सिञ्चेन्नैवाख्य मधुरो भवेत् ॥

आम्रं	மாமரமொன்றை	यः च	எந்த எவனோ இவ
कुठारेण	சோடாலியால்		னும்
छित्वा	வெட்டிச்சாய்த்து விட்டு,	एनं	இதை
तु	அதற்கு பதிலாய்	पयसा एव	பால்வார்த்தே
निम्बं	ஒர் வேப்பமரத்தை	सिञ्चेत्	வளர்க்கின்றான்.
यः	ஏதோ ஒருவன்	अख्य	இதற்கு
परिचरेत्	வளர்க்கிறான்.	मधुरः	மதுர ரஸம்
		भवेत् न	நண்டரகமாட்டாது.

अभिजातं हि ते मन्ये यथा मातुस्तथैव च । न हि निम्बात्स्वेत्सौद्रं लोके निगदितं वचः॥

ते च	“தேவரீரிடத்திலும்	निम्बात्	“ஒரு வேப்பமரத்தி
मातुः	தாயாரிடத்தில்		னின்று
यथा तथा एव	எந்தத்தன்மையிருந்	क्षौद्रं	தேன்
	ததோ, அதே	स्वेत् न हि	ஒழுகாது” என்பது
अभिजातं	பிரத்யக்ஷத்தில் விளங்		தான்
	குறித்து.	लोके	உலகில்
हि	என்றே	निगदितं	பழமொழியாய் விளங்
मन्ये	அடியேன் எண்ணு		கும்
	கிறேன்.	वचः	சொல்.

तव मातुरसद्राहं विद्यः पूर्वं यथा श्रुतम् ॥ १८ ॥

तव	“தேவரீரது	पूर्वं यथा	அக்காலத்தில் நடந்த
मातुः	தாயினுடைய		வண்ணமே
असद्राहं	அடாததாகிய	श्रुतं	சொல்லப்பட்டு
	ஆசையை	विद्यः	நாங்கள் கேட்டுணர்ந்த
			திருக்கின்றோம்.

पितुस्ते वरदः कश्चिद्ददौ वरमनुत्तमम् । सर्वभूतरुतं तस्मात्सञ्ज्ञे वसुधाधिपः ॥

तेन तिर्यग्गतानां च भूतानां विदितं वचः ॥ १९ ॥

ते	“தேவரீரது	सर्व-	} ஸகலப்பிராணிகள்
पितुः	தந்தைக்கு	भूतरुतं	
कश्चित्	ஒரு		சொல்லிக்கொள்ளும்
वरदः	புண்யாத்மா		தவனியினர்த்தத்
अनुत्तमं	ஒப்புயர்வில்லாத	सञ्ज्ञे	தை
वरं	ஒர் வரத்தை	तेन	நன்கு அறிவார்.
ददौ	அளித்திருந்தனர்.	तिर्यग्गतानां	அதனால்
तस्मात्	அதனால்	भूतानां	ஈ, ஏதும்பு முதலிய
वसुधाधिपः	பூபாலகர்,	वचः च	உயிர்களின்
		विदितम्	தொனிகளினர்த்தமும்
			விளங்கிற்று.

ततो जृम्भस्य शयने विरताद्भूरिवर्चसः । पितुस्ते विदितो भावः स तत्र बहुधाऽहसत् ॥

ते	“தேவரீரது	तस्य	அதன்
भूरिवर्चसः	மகாதேஜோவானாகும்	भावः	உட்கருத்து
पितुः	தந்தைக்கு	विदितः	விளங்கிற்று.
शयने	படித்திருக்கையில்	ततः	அதனால்
जृम्भस्य	‘ஜிர்மும்பம்’ என்னும்	सः	அவர்
	ஒர் ஏதும்பினது	बहुधा	பலவாறாக
विरतात्	ஒலியிலிருந்து	अहसत्	நகைத்தனர்.

तत्र ते जननी क्रुद्धा मृत्युपाशमभीप्सती । हासं ते नृपते सौम्य जिज्ञासामीति चाब्रवीत् ॥

ते	"தேவரீரது	அவ்வித்	வினாவினாள்.
जननी	தாய்,	सौम्य	'இனியராகிய
तत्र	இதுகாரணமாய்	नृपते	மன்னரே!
मृत्युपाशं च	மரணத்தையும்	ते	தேவரீருடைய
अभीप्सती	பெரிதாய் எண்ணாதவளாகி,	हासं	சிரிப்பின் காரணத்
क्रुद्धा	கடுஞ்சினங்கொண்டு	जिज्ञासामि	அடியேன் அறியவிரும்புகின்றேன்.'
इति	பின்வருமாறு		

नृपथोवाच तां देवीं देवि शंसामि ते यदि । ततो मे मरणं सद्यो भविष्यति न संशयः ॥

नृपः	"மன்னர்	यदि	என்கிறபகூத்தில்
तां	அந்த	ततः	அதுகாரணமாய்
देवीं	தேவியைப்பார்த்து	मे च	எனக்கு
उवाच	பின்வருமாறு பதிலுரைத்தார்.	सद्यः	தட்சுணமே
देवि	'பிராணநாயகி!	मरणं	மரணம்
ते	உனக்கு	भविष्यति	ஸம்பவிக்கும்.
शंसामि	விளங்கச்சொல்லிவிடுகின்றேன்	संशयः न	இதில் ஐயமேயில்லை.'

माता ते पितरं देवि ततः केकयमब्रवीत् । शंस मे जीव वा मा वा न मामपहसिष्यसि ॥

देवि	"தேவியாரே!	जीव वा	'உயிருடன் தானிரும்.
ते	தேவரீரது	मा वा	இல்லாமல்தான் போம்.
माता	தாய்,	मे	எனக்கு
पितरं	திருத்தந்தையாகிய	शंस	கீர் விளங்கச்சொல்லி
केकयं	கேகயமன்னரைப் பார்த்து,	ततः	இதில் [விடவேண்டும்.
अब्रवीत्	பின்வருமாறு பேசி	मां	என்னை
	னாள்.	अपहसिष्यसि न	பரிகாஸம்செய்யக் கூடாது.'

प्रियया च तथोक्तः सन् केकयः पृथिवीपतिः । तस्मै तं वरदायार्थं कथयामास तत्त्वतः ॥

पृथिवीपतिः	"பூபதியரசிய	तस्मै	அவரிடம்
केकयः	கேகயமன்னர்	नं	அந்த
प्रियया च	இல்லானாலேயே	अर्थं	செய்தியை
तथा	மேற்கண்டவண்ணமாய்	तत्त्वतः	எதையும் விடாமல்
उक्तः सन्	வினாவப்பட்டவராகி	कथयामास	{ ஞானசக்தியால் விஞ்ஞானம்செய்துகொண்டனர்.
वरदाय	வரமளித்த		

ततः स वरदः साधु राजानं प्रत्यभाषत । श्रियतां ध्वंसतां चेयं वा कृथास्त्वं महीपते ॥

साधु:	“புண்பா த்மா லும்	इयं	இவள்
वरदः	வரமளித்தவருமாகிய	श्रियतां	{ விஷயமானம்கொண்டு
सः	ஆவர்		{ மாண்டாலும் மாள
राजानं	மன்னரைப்பார்த்து,		{ ட்டும்.
ततः	இதற்கு	ध्वंसतां च	குத்திக்கொண்டு இற
प्रत्यभाषत	பின்வருமாறு பதிலு	त्वं	க்கொடுத்தாட்டும்.
	ரைத்தனர்.	मा कृथाः	நீ
महीपते	“சக்கிரவர்த்தியாரே!		வெளியிடவேண்டாம்.”

स तच्छ्रुत्वा वचस्तस्य प्रसन्नमनसो नृपः । मातरं ते निरस्याशु विजहार कुबेरवत् ॥२६॥

सः	“ஆந்த	ते	தேவரீரது
नृपः	மன்னர்	मातरं	தாயை
प्रसन्नमनसः	தேவரவரஹிதமன	आशु	தட்சுணமே
तस्य	ஆவரது [முடைய	निरस्य	தள்ளிவிட்டு,
तत्	ஆந்த	कुबेरवत्	குபேரன்போல
वचः	நியமனத்தை	विजहार	சௌக்கியமாக வாழ்ந்
श्रुत्वा	சிரமேற்கொண்டு,		துவந்தார்.

तथा त्वमपि राजानं दुर्जनाचरिते पथि । असद्राहमिमं मोहात्कुरुषे पापदर्शिनि ॥ २७ ॥

पापदर्शिनि	{ “பாபகிருத்தியத்தில்	दुर्जनाचरिते	துஷ்டஜனங்களிலுந்
	மனத்தைச் செலுத்	पथि	வழியில் [டிக்கும்
	திவிட்டவரே!		{ தியைத்தொட்டு விளை
त्वं अपि	தேவரீரும்		{ யாடவும், பாம்பு மு
तथा	ஆவ்வண்ணமே		{ தலிய விஷஜந்துக்க
			{ னைத் தொட்டு மார்
मोहात्	{ ஓர் காரியத்தின் முடி	असद्राहं	{ போடனைத்து விளை
	வில் விளையும் தீக்கை		{ யாட சிறு குழந்தை
	மனதில் வாங்கிக்கொ		{ கருக்குள்ள ஆக்குந்
	ள்ளாததால்		{ னத்தால் விளையுமா
इमं	இந்த		{ சையை.
राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரிடம்	कुरुषे	காட்டுகின்றீர்.

सत्यश्चाद्य प्रवादोऽयं लौकिकः प्रतिभाति माम् । पितृन् समनुजायन्ते नरा मातरमङ्गनाः ॥

सराः	“‘பின்னாகன்	लौकिकः	உலகில் வழங்கும்
पितृन्	தகப்பன்மார்களைப்	प्रवादः	பழமொழியானது
	போலவும்,	अद्य	இப்பொழுது
अङ्गनाः	பெண்கள்	मां	எனக்கு
मातरं	தாயைப்போலவும்	सत्यः च	உண்மையெனவே
समनुजायन्ते	பிறக்கின்றார்கள்.	प्रतिभाति	தோற்றுகின்றது.
अयं	என்ற இந்த		

नैवं भव गृहाणेदं यदाह वसुधाधिपः । भर्तुरिच्छामुपास्वेह जनस्यास्य गतिर्भव ॥ २९ ॥

एवं	"இப்படியாய்	भर्तुः	கணவரின்
भव न	தேவரீர் இருக்கக் கூடாது.	इच्छं	திருவுளத்தின்படி.
वसुधाधिपः	சக்கிரவர்த்தியார்	उपास्व	நடப்பிராக.
यत्	எதை	इह	இப்பொழுது
आह	பகிரங்கமாயருளிச்செய்திருக்கின்றனரோ	अस्य	இந்த
इदं	இதை	जनस्य	ஜனஸமுகத்திற்கு
गृहाण	ஏற்றுக்கொள்ளும்.	गतिः	தஞ்சமாக
		भव	இரும்.

मा त्वं प्रोत्साहिता पापैर्देवराजसमप्रभम् । भर्तारं लोकभर्तारमसद्धर्ममुपादधाः ॥ ३० ॥

पापैः	"பாபிஷ்டர்களால்	लोकभर्तारं	உலகமனைத்துக்கும்
प्रोत्साहिता	தூர்போதிக்கப்பெற்ற	भर्तारं	ரசக்கராயுமிருக்கும்
त्वं	தேவரீர்		பர்த்தாவை
देवराजसमप्रभं	இந்திரனையொத்த	असद्धर्मं	{ எந்த தர்மசாஸ்திரத் திலுமில்லாத ஓர் வழியில்
	தேஜோவரனும்,	मा उपादधाः	ஏவ வேண்டாம்.

न हि मिथ्या प्रतिज्ञातं करिष्यति तवानघः । श्रीमान्दशरथो राजा देवि राजीवलोचनः ॥

देवि	"தேவியாரே!	हि	என்கிறபடியால்
राजीवलोचनः	செந்தாமரைக்கண்ணரும்,	तव	தேவரீருக்கு
श्रीमान्	ஸ்ரீமானாயுமிருக்கும்	प्रतिज्ञातं	அளித்த பிரதிக்
दशरथः	தசரத		ஐஞ்ஜை
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	मिथ्या	பொய்யாக
अनघः	{ பாபத்தில் சிறிதும் மனம்செல்லப் பெருத தவர்.	करिष्यति न	செய்யார்.

ज्येष्ठो वदान्यः कर्मण्यः स्वधर्मस्यापि रक्षिता ।
रक्षिता जीवलोकस्य वली रामोऽभिषिच्यताम् ॥ ३१ ॥

वली	"மகா பரிஷ்டராய்,	स्वधर्मस्य	தன்னுடைய தர்மத் திற்கு
कर्मण्यः	{ எதைச் செய்யவும் தேர்ச்சிபெற்று விளங்குபவரும்,	रक्षिता	ரசக்கரும்,
वदान्यः	கொடையாளியும்,	ज्येष्ठः अपि	மூத்த குமாரனுமாகிய
जीवलोकस्य	பிராணி சமுகத்திற்கு	रामः	ஸ்ரீராமர்
रक्षिता	ரசக்கரும்,	अभिषिच्यताम्	அபிஷேகம் செய்கிக்கப்படட்டும்.

परिवादो हि ते देवि महान् लोके चरिष्यति । यदि रामो वनं याति विहाय पितरं नृपम् ॥

देவி	“தேவியாரே !	याति यदि	எழுந்தருளியிருக்கின்
रामः	ஸ்ரீராமர்		றார் என்றால்
पितरं	திருத்தந்தையாகிய	ते हि	தேவரீருக்கே
नृपं	சக்கிரவர்த்தியாரை	लोके	இவ்வுலகில்
विहाय	விட்டுப்பிடுத்து,	महान्	அழிவில்லாத
वनं	காட்டிற்கு	परिवादः	அபவாத இகழ்வு
		चरिष्यति	வழங்கும்.

स्वराज्यं राघवः पातु भव त्वं विगतज्वरा । न हि ते राघवादन्यः क्षमः पुरवरे वसेत् ॥

राघवः	“ஸ்ரீராமர்,	पुरवरे	பட்டணங்களில் உத்த
स्वराज्यं	தனது ராஜ்யத்தை		மமானதில்
पातु	பாதுகாத்துவாட்டும்.	राघवात्	ஸ்ரீராமரைக்காட்டி
त्वं	தேவரீர்		னும்
विगतज्वरा	மனக்கொதிப்பைத்து	ते	தேவரீருக்கு
	றந்தவராக	क्षमः	அடங்கிவிடக்கின்ற
भव	ஆகியிடும்.	अन्यः	வேறொருவன் [வனம்]
हि	ஏனெனில்,	वसेत् न	வவரிடான்.

रामे हि यौवराज्यस्थे राजा दशरथो वनम् । प्रवेक्ष्यति महेश्वासः पूर्ववृत्तमनुसरन् ॥

रामे	“ஸ்ரீராமர்	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,
यौवराज्यस्थे	இளவரசராய் நிலைபெ	पूर्ववृत्तं	முன்னோர்களின்
हि	ற்றுள்ளக்குகையில்		ஆசாரமுறையை
	தான்	अनुसरन्	நினைத்து
महेश्वासः	பெருவில்லாளியாகிய	वनं	காட்டிற்கு
दशरथः	தசரத	प्रवेक्ष्यति	எழுந்தருள்வார்.”

इति सान्त्वैश्च तीक्ष्णैश्च कैकेयीं राजसंसदि । सुमन्त्रः शोभयामास भूय एव कृताञ्जलिः ॥

सुमन्त्रः	ஸ்மந்திரர்,	इति	மேற்கண்டவண்ண
कृताञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராய்,	भूयः एव	பலவாறாக [மாய்]
राजसंसदि	சக்ரவர்த்தியார்	सान्त्वैः च	நல்வார்த்தைகளாலும்
	ஸபையில்	तीक्ष्णैः च	வன்மொழிகளாலும்
कैकेयीं	கைகேயிதேவியாரை	शोभयामास	மலம் சரிக்கமுயன்
			றார்.

नैव सा क्षुभ्यते देवी न च स्म परिदूयते । न चास्या मुखवर्णस्य लक्ष्यते विक्रिया तदा ॥

सा देवी च	அந்த தேவியாரோ,	तदा	அப்பொழுது
परिदूयते स्म न	சிறிதேனும் மனவருத்	अस्याः	இவளது
	தழுறவில்லை.	मुखवर्णस्य	முக ஒளிக்கு
क्षुभ्यते	சிறிதேனும் மனக்கல	विक्रिया	நாணமச்சமிகைவக
न एव	க்கம்கூட அடைய	च	ளால் விளையும் விகா
	வில்லை.	लक्ष्यते न	தம்கூட
			காணப்படவில்லை.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे पञ्चविंशः सर्गः ॥

पट्विंशः सर्गः—முப்பத்தாவது ஸர்க்கம் || 36 ||

सिद्धार्थोपदेशः—ஸித்தார்த்தன் செய்த உபதேசம்.

ततः सुमन्त्रमैश्वराकः पीडितोऽत्र प्रतिज्ञया । सबाष्पमतिनिश्वस्य जगादैर्न पुनः पुनः॥ १ ॥

ततः	அப்பொழுது	पुनः पुनः	கிட்டு கிட்டு
ऐश्वराकः	இஷ்வராகு வம்சத்து மன்னவர்	अतिनिश्वस्य	பெருமூச்சு கிட்டு,
अत्र	இவ்விஷயத்தில்	एनं	இந்த
प्रतिज्ञया	பிரதிக்களையெனும் காரணத்தால்	सुमन्त्रं	ஸுமந்திரரைப் பார்த்து
पीडितः	கட்டுண்டவராகி,	जगाद	பின்வருமாறு திருவா ய்மலர்ந்தருளினார்.
सबाष्पं	கண்ணீர் ததும்ப		

सूत रत्नसुसंपूर्णां चतुर्विधवला चमूः । राघवस्यानुयात्रार्थं क्षिप्रं प्रतिविधीयताम् ॥ २ ॥

सूत	“ஸூரதியே ஸுமத் திரே !	चतुर्विधवला	நான்குவகைப் படைக ளடக்கிய துமான
राघवस्य	ஸ்ரீராமனுக்கு	चमूः	ஒரு ஸைன்யமானது
अनुयात्रार्थं	கூடச்செல்வதற்காக	क्षिप्रं	காலதாமதமின்றி
रत्नसुसंपूर्णां	{ ஏராளமான சிறந்த வஸ்துக்களையுடைய தாயும்,	प्रतिविधीयताम्	சேகரிக்கப்பட்டும்.

रूपाजीवाश्च शालिन्यो वणिजश्च महाधनाः । शोभयन्तु कुमारस्य वाहिनीं सुप्रसारिताः ॥

शालिन्यः	“கிட்டுவேலைகளைச் செய்யவல்ல	महाधनाः	{ பெரும் வயாபாரத்தி ற்கேற்ற பொருள்க ளையுடைய
रूपाजीवाः च	பணியிடை செய்யும் நாணிகளும்,	वणिजः च	வர்த்தகர்களும்
सुप्रसारिताः	விஸ்தாரமாய் பரப்பி யுள்ள	कुमारस्य	திருமகனுடைய
		वाहिनीं	ஸைன்யத்தை
		शोभयन्तु	உபகாரார்த்தம் செல் லக்கடவர்கள்.

ये चैनमुपजीवन्ति रमते यैश्च वीर्यतः । तेषां बहुविधं दत्त्वा तानप्यत्र नियोजय ॥ ४ ॥

ये च	“எவர்கள்	रमते	ஸந்தோஷமடைகின் றானே
एनं	இவனை	तेषां अपि	அவர்களுக்கும்
उपजीवन्ति	{ அடுத்துப்பிழைக்கின் றார்களோ அவர்களு க்கும்	बहुविधं	பலவகைப்பட்ட
यैः च	எவர்களால்	दत्त्वा	பரிசளித்து,
वीर्यतः	பெருமை பாராட்டு வதால்	तान्	அவர்களை
		अत्र	அவ்விடத்தில்
		नियोजय	இருக்கச்செய்யும்.

आयुधानि च मुख्यानि नागराः शकटानि च । अनुगच्छन्तु काकुत्स्थं व्याधाश्चारण्यगोचराः॥

मुख्यानि	“ முக்கியமான	அரண्यமோசரா:	காடுகளை நன்றாக
आयुधानि च	ஆயுதங்களும்,	व्याधा: च	வேடர்களும், [அறிந்த
नागरा:	நகரத்தார்களும்,	काकुत्स्थं	ஸ்ரீராமனை
शकटानि च	வண்டிகளும்,	अनुगच्छन्तु	தொடர்ந்து செல்லத்
			தும்.

निघ्नन् मृगान् कुञ्जरान्श्च पिवंश्चारण्यकं मधु । नदीश्च विविधाः पश्यन् राज्यस्य स्मरिष्यति ॥

मृगान्	“ மிருகங்களையும்,	विविधा:	பற்பல
कुञ्जरान् च	யானைகளையும்,	नदी:	நதிகளை
निघ्नन्	கொன்றுகொண்டும்,	पश्यन् च	தரித்துக்கொண்டும்,
आरण्यकं	காட்டு	राज्यस्य	ராஜ்யத்தினது
मधु	தேனை	स्मरिष्यति न	ஞர்பகம் கொள்ளா
पिवन् च	குடித்துக்கொண்டும்,		திருப்பன்.

धान्यकोशश्च यः कश्चिद्धनकोशश्च मामकः । तौ राममनुगच्छेतां वसन्तं निर्जने वने ॥

मामकः	“ நமது	निर्जने	மனுஷ்ய ஸஞ்சார
धान्यकोशः	தானியக் களஞ்சியம்	वने	காட்டில் [மற்ற
यः	எதொன்றோ,	वसन्तं	வலிக்கும்
कश्चित्	அதுவும்	रामं	ஸ்ரீராமனை
धनकोशः च	தனசாலையும்,	अनुगच्छेताम्	பின்பற்றி போய்
तौ च	அவ்விரண்டும்		விட்டும்.

यजन् पुण्येषु देशेषु विस्मजंश्चाप्तदक्षिणाः । ऋषिभिश्च समागम्य प्रवत्स्यति सुखं वने ॥

पुण्येषु	“ புண்ய	विस्मजन्	கொடுத்துக்கொண்டு,
देशेषु	சேஷத்திராங்கலில்	यजन्	யக்ஞங்களைச் செய்து
ऋषिभिः	ரிஷிகளுடன்		கொண்டு,
समागम्य	இருந்துகொண்டு,	वने च	காட்டிலும்
आप्तदक्षिणाः	ஏராளமான தகவிலை	सुखं च	குறையின்றியே
	களை	प्रवत्स्यति	வாழ்த்துவாட்டும்.

भरतश्च महाबाहुरयोध्यां पालयिष्यति । सर्वकामैः पुनः श्रीमान्नामः संसाध्यतामिति ॥

रामः पुनः	“ ஸ்ரீராமனோவென்றால்	महाबाहुः	மஹாபாகுவான
इति	இப்படியாய்	भरतः	பரதன்
श्रीमान्	ஸ்ரீமானாய்	अयोध्यां च	அயோத்தியாநகரத்
सर्वकामैः	வேண்டியவைகள் எல்		தையே
	லாவற்றோடும்	पालयिष्यति	பரிபாலனம் செய்து
संसाध्यतां	விளங்கிவரட்டும்.		வாட்டும் ”

एवं ब्रुवति काकुत्स्थे कैकेय्या भयमागतम् । मुखं चास्यागमच्छोषं स्वरश्चापि न्यरुध्यत ॥

एवं மேற்கண்டவண்ண
மாப்
காகுத்யே தசரதசக்கிரவர்த்தி
பார்
புருவதி உரைசெய்தவனானில்,
அத
அச்யா: இந்த
கைகேயிதேவியாராகும்

भयं ஏக்கம்
आगतं பிடித்துவிட்டது.
मुखं च முகமும்
शोषं வாட்டத்தை
अगमत् அடைந்தது.
स्वरः अपि தொனியும்
न्यरुध्यत ஒடுக்கிவிட்டது.

सा विवर्णा सुसंत्रस्ता मुखेन परिशुष्यता । राजानमेवाभिमुखी कैकेयी वाक्यमब्रवीत् ॥

सा அந்த
कैकेयी एव கைகேயிதேவியாரும்
सुसंत्रस्ता உள்ளமும் உடலும்
நடுக்குற்றவளாய்
विवर्णा நிறம் மாறியவளாய்
परिशुष्यता வாட்டமடைந்த

मुखेन முகத்தோடு
अभिमुखी எதிரில்வின்றுகொண்டு
राजानं சக்கிரவர்த்தியாரைப்
பார்த்து
वाक्यं பின்வரும் சொல்லை
अब्रवीत् சொன்னான்.

राज्यं गतजनं साधो पीतमण्डं सुरामिव । निरास्वाद्यतमं शून्यं भरतो नाभिपत्स्यते ॥

साधो “ஸாதுவே!
भरतः பரதன்
राज्यं ராஜ்யத்தை
गतजनं மனிதரற்றதாய்
शून्यं வேண்டியபோகக்க
ளெல்லாம நீக்கியதாய்
पीतमण्डं { ஸாரத்தை குடித்து
விட்டு அடியில் கிட
க்கும் மஷ்டுவாகிய

सुरां மத்யத்தை
इव போன்றதாய்,
निरास्वाद्यतमं { ஸாரமொழிந்து பார்க்
கவும் வழக்காததா
யிருப்பதாய்,
अभिपत्स्यते न ஏற்றுக்கொள்ளமாட்
டான்.”

कैकेय्यां मुक्तलज्जायां वदन्त्यामतिदारुणम् । राजा दशरथो वाक्यमुवाचायतलोचनाम् ॥

मुक्तलज्जायां வெட்கத்தை விட்டு
விட்ட
कैकेय्यां கைகேயிதேவியார்,
अतिदारुणं கடும்
वाक्यं சொல்லை
वदन्त्या சொல்லியபொழுது,

दशरथः राजा தசரதசக்கிரவர்த்தியார்
आयतलोचनां { நீண்டு அகன்ற கண்க
லையுற்ற அவளைப்
பார்த்து
उवाच பின்வரும் பதிலையரு
ளிச்செய்தனர்.

बहन्तं किं तुदसि मां नियुज्य धुरि माऽहिते । अनार्ये कृत्यमारब्धं किं न पूर्वमुपाख्यः ॥

अहिते “சத்ருவாயிருப்
பவனே!

बहन्तं படும்
मां என்னை
किं ஏன்
तुदसि இன்னும் வருத்துகின்
றனை?

धुरि கஷ்டத்தில்
नियुज्य தள்ளிவிட்டு,

अनार्ये { உத்தம ஸ்திரீகளின்
ஒழுக்கத்தை ஒழித்
து விட்டவனே!
आरुधं { தலைபிட்டுக்கொண்ட
कृत्यं { காரியத்தில்
पूर्व { ஆகியிலேயே

किं ஏன்
उपाख्यः न பிரத்யேகித்து இதை
मा { யும் கேட்டுக்கொள்ளா
து விட்டுவிட்டனை?
இப்படிப் பேசாதே.”

तस्यैतत्क्रोधसंयुक्तमुक्तं श्रुत्वा वराङ्गना । कैकेयी द्विगुणं क्रुद्धा राजानमिदमब्रवीत् ॥

तस्य { அவரது
क्रोधसंयुक्तं { கோபத்தால் விளைந்த
एतत् { இந்த
उक्तं { வாக்கை
श्रुत्वा { கேட்டு,
वराङ्गना { ஸ்திரீர்தன்மாளும்
कैकेयी { கைகேயிதேவியார்

द्विगुणं { இருமடங்கு
क्रुद्धा { கோபங்கொண்டவ
னாகி
राजानं { சக்கிரவர்த்தியாரைப்
பார்த்து
इदं { பின்வருமாறு
अब्रवीत् { சொழிந்தாள்.

तवैव वंशे सगरो ज्येष्ठं पुत्रमुपाख्यत् । असमञ्ज इति ख्यातं तथाऽयं गन्तुमर्हति ॥ १६ ॥

तव { “தேவிரது
वंशे एव { வம்சத்திலேயே
सगरः { ஸகரென்பவர்
असमञ्जः { அஸமஞ்சன்
इति { என்று
ख्यातं { பெயர்ப்பூண்ட
ज्येष्ठं { மூத்த

पुत्रं { குமாரனை
उपाख्यत् { காட்டிற்று ஒட்டிவிட்
டிருக்கின்றார்.
तथा { அவ்வண்ணமே
अयं { இவன்
गन्तुं { செல்ல
अर्हति { வேண்டியது.”

एवमुक्तो धिगित्येव राजा दशरथोऽब्रवीत् । व्रीडितश्च जनः सर्वः सा च तं नाबुध्यते ॥

एवं { இவ்வண்ணம்
उक्तः { பேசியதற்கு திருச்செ
விசாற்றியருளிய
दशरथः { தசரத
राजा { சக்கிரவர்த்தியார்,
धिक् { ‘சிச்சி’
इति एव { என்ற ஒரு சொல்லை
अब्रवीत् { சொன்னார். [மட்டும்

जनः { ஜனஸமூகம்
सर्वः च { எல்லாமும்
व्रीडितः { இப்படியுமுண்டோ! எ
னக்கலவரப்பட்டது.
सा च { அவன் மட்டும்
तं { உதை
अबुध्यते न { சேதையில் ஏற்றுக்
கொள்ளவில்லை.

तत्र वृद्धो महामात्रः सिद्धार्थो नाम नामतः । शुचिर्वहुमतो राज्ञः कैकेयीमिदमब्रवीत् ॥

तत्र { அங்கமயத்தில்
वृद्धः { வயதுமுதிர்ந்தவரும்
महामात्रः { மந்திரிமார்களில் சிறந்த
சுவரும்,
शुचिः { புண்பாத்தமாவும்,
राज्ञः { சக்கிரவர்த்தியாருக்கு
बहुमतः { மிகவும் பிரியமான
வருமான

सिद्धार्थः { வித்தார்த்தர்
नाम { என்று
नामतः { பெயருள்ளவர்
कैकेयी { கைகேயிதேவியாரைப்
பார்த்து,
इदं { பின்வருமாறு
अब्रवीत् { பேசினார்.

स तासां वचनं श्रुत्वा प्रकृतीनां नराधिपः । तं तत्याजाहितं पुत्रं तासां प्रियचिकीर्षया ॥

तासां	“அந்த	प्रियचिकीर्षया	{ நன்மை செய்யவேண்
प्रकृतीनां	நனக்களுடைய		டுமெனும் ஒரு கார
वचनं	விண்ணப்பத்தை		ணத்தால்
श्रुत्वा	கேட்டு,	अहितं	துரோகியான
सः	அந்த	तं	அந்த
नराधिपः	மன்னர்	पुत्रं	குமாரனை
तासां	அவர்களுக்கு	तत्याज	பின்வருமாறு தள்ளி வைத்தனர்.

तं यानं शीघ्रमारोप्य सभार्यं सपरिच्छदम् । यावज्जीवं विवास्योऽयमिति स्वानन्वशात् पिता॥

पिता	“தந்தையார்	आरोप्य	எற்றியிருக்கச்செய்து,
तं	அவனை	स्वान्	தனது பரிஜனங்களைப் பார்த்து
शीघ्रं	தத்கூடிமே	इति	பின்வருமாறு
सभार्यं	மனைவியுடன் கூடின வனையும்,	अन्वशात्	ஆக்ஞாபித்தருளினார்.
सपरिच्छदं	{ அவனுக்கு வேண்டிய ஸாமக்கிரிகளோடுகூ டினவனையும்	अयं	‘இவன்
यानं	ஒரு வாஹனத்தில்	यावज्जीवं	உயிருள்ளவரையில்
		विवासः	காட்டில் வளிக்க வேண்டியவன்.

सफालपिटकं गृह्य गिरिवुर्गाण्यलोकयत् । दिशः सर्वास्त्वनुचरन् स यथा पापकर्मकृत् ॥

यथा	“இப்படியாய்	सर्वाः	எல்லா
पापकर्मकृत्	பாபத்தொழில்	दिशः	திக்குகளிலும்
सः	அவன் [செய்த	अनुचरन्	சென்று
सफालपिटकं	களை வெட்டியோடு கூடிய ஓர் கூடையை	गिरिवुर्गाणि तु	மலைகளிலும் காடு களிலும்
गृह्य	எடுத்துக்கொண்டு,	अलोकयत्	திரித்தனன்.

इत्येनमत्यजद्राजा सगरो वै सुधार्मिकः । रामः किमकरोत् पापं येनैवमुपरुध्यते ॥ २६ ॥

सुधार्मिकः	“மகா தர்மவீரராகிய	एवं	இப்படி
सगरः	ஸகர	उपरुध्यते	காட்டில் வைக்கப்பட்ட டான்.
राजा	மன்னர்,	रामः	ஸ்ரீராமர்
इति	இப்படியாய்	किं	என்ன
एनं	இவனை	पापं वै	அபாத காரியத்தை
अत्यजत्	துறந்தனர்.	अकरोत्	செய்திருக்கின்றார்?
येन	இக்காரணத்தால்		

न हि कश्चन पश्यामो राघवस्यागुणं वयम् । दुर्लभो ह्यस्य निरयः शशाङ्कस्येव कल्मषम् ॥

राघवस्य	"ஸ்ரீராமருக்கு	इव	எவ்வண்ணமோ, அவ்வண்ணமே
अगुणं	நீகுணம்		
कश्चन	எதேனுமொன்றை	अस्य हि	இவருக்கும்
वयं	நாங்கள் [யாவது]		நாகத்திற்கு உரிமை
पश्यामः न	கண்டிலோம்.	निरयः	{ விளைவிக்கும் பாப
शशाङ्कस्य	தனிதீயாதிதிகந்திர		மென்பது
	னுக்கு	दुर्लभः हि	அணுகவே அணுகாதே.
कल्मषं	கல்மஷமானது		

अथवा देवि दोषं त्वं कश्चित् पश्यसि राघवे । तमद्य ब्रूहि तत्त्वेन ततो रामो विवास्यताम् ॥

देवि	"தேவியாரே!	ततः	என்கிறதாயிருந்தால்
अथवा	இப்படியில்லையென்றால்	तं	அதை
		तत्त्वेन	எதையும்மறைக்காமல்
राघवे	ஸ்ரீராமரிடத்தில்	ब्रूहि	தேவரீர் வெளியிடும்.
त्वं	தேவரீர்	अद्य	இப்பொழுது
कश्चित्	எதேனுமொரு	रामः	ஸ்ரீராமன்
दोषं	குற்றத்தை	विवास्यताम्	வனத்திற்கு அனுப்பி விடப்பட்டும்.
पश्यसि	உநிந்திருக்கின்றீர்,		

अदुष्टस्य हि संत्यागः सत्यथे निरतस्य च । अप्राप्तस्य विवासोऽयं वनेषु सुयशस्विनः ॥ निर्दहेदपि शक्रस्य द्युतिं धर्मनिरोधनात् ॥ २९ ॥

अदुष्टस्य	"ஒரு தோஷத்தை யும் செய்யாதவனுய்	अयं	இப்படி
हि	அதனால்	संत्यागः	தன் லிவைக்கப்பட்டு,
अप्राप्तस्य	எவ்வித தண்டனைக்கு மாளாகாதவனுய்	विवासः	வாஸமென்பது
सुयशस्विनः	மஹாயசஸ்பெற்ற விளங்குபவனுய்	धर्मनिरोधनात्	{ தர்மவிதிகளுக்கு விரோதமாயிருக்கின்றமைபால்
सत्यथे	நன்னெறியில்	शक्रस्य अपि	தேவேந்திரனுக்குங் கட
निरतस्य च	எப்பவும் ஒழுகுபவ	द्युतिं	தேஜஸ்ஸை
वनेषु	காடுகளில் [னுக்கு	निर्दहेत्	தவிர்த்துவிடும்.

तदलं देवि रामस्य श्रिया विहतया त्वया । लोकतोऽपि हि ते रक्ष्यः परिवादः शुभानने ॥

शुभानने	{ "நல்லதையே சொல்லும் திருவாய் படைக்கப்பெற்ற	विहतया	தடைபட்ட
देवि	தேவியாரே!	श्रिया	திருவடிக்ஷேபத்தால்
तत्	ஆனபடியால்	ते अपि	தேவரீருக்கும்
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	लोकतः	உலகத்தாசிடமிருந்து
त्वया	தேவரீரால்	परिवादः	நிந்தை
		अलं	என்னளவும்
		रक्ष्यः हि	உண்டாகலாகாது.

श्रुत्वा तु सिद्धार्थवचो राजा श्रान्तरस्वनः । शोकोपहतया वाचा कैकेयीमिदमब्रवीत् ॥

सिद्धार्थवचः	ஸித்தார்த்தரின் திரு வாக்குக்கு	कैकेयी	கைகேயிதேவிய! ராப் பார்த்து
श्रुत्वा	திருச்செவிகாற்றி பருளிய	शोकोपहतया	{ சோகத்தால் மனவேத னை நன்கு விளக் கக்காட்டுகின்ற
राजा	சங்கிரவர்த்தியார்	वाचा	சொற்கொண்டு
श्रान्तरस्वनः	அதி ஆயாசத்தால் தொனிகுன்றியவராகி	तु	இவ்விஷயத்தில்
		इदं	பின் வருமாறு
		अब्रवीत्	மொழிந்தனர்.

एतद्वचो नेच्छसि पापवृत्ते हितं न जानासि ममात्मनो वा ।

आस्थाय मार्गं कृपणं कुचेष्टा चेष्टा हि ते साधुपथादपेता ॥ ३२ ॥

पापवृत्ते	{ “பாபத் தொழிலுக் குத்துணிந்துவிட்ட வனை!	मम	என்னுடையவும்
कृपणं	{ ஒரு காரியத்தால் வி ளையும் தீங்கை அறி பாதிருக்கும்	आत्मनः वा	உன்னுடையவும்
मार्गं आस्थाय	மார்க்கத்தைப்பற்றி	हितं	ஹிதமென்னதென் பதை
कुचेष्टा	துஷ்டச் செய்கை	जानासि न	நீ கண்டுகொள்ளாதி ருக்கின்றனை.
एतत्	இந்த [யைப் புரியும் நீ	ते	உனது
वचः	ஹிதமான போத னை	चेष्टा	தற்கால நடவடிக்கை
इच्छसि न	ஏற்றுக்கொள்ளாதி ருக்கின்றனை.	साधुपथात्	நல்லோர்களுமுமும் மார்க்கத்திலிருந்து
		अपेता हि	சங்கேயோ ஒதுக்கிக் கிடக்கின்றதே.

अनुव्रजिष्याम्यहमद्य रामं राज्यं परित्यज्य सुखं धनं च ।

सहैव राज्ञा भरतेन च त्वं यथासुखं भुङ्क्ष्व चिराय राज्यम् ॥ ३३ ॥

अद्य	“இப்பொழுதே	त्वं च	நீ மட்டும்
अहं	நான்	राज्ञा	மன்னனாகிய
राज्यं	ராஜ்யத்தையும்	भरतेन	பாதலுடன்
सुखं	பேரகந்தையும்,	सह	உட்பிரக்துகொண்டு
धनं च	பொருளையும்	राज्यं	ராஜ்யத்தை
परित्यज्य	துறந்துவிட்டு,	चिराय	மெதுகாலம்
रामं	ராமனை	यथासुखं एव	உன் மனோபிஷ்டத் தின்படியே
अनुव्रजिष्यामि	பின்பற்றி புறப்பட்டு போய்விடுகின்றேன்.	भुङ्क्ष्व	ஆண்டுவிருவாயாக.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे षट्त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3908

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1553

सप्तत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் || 37 ||

चीरपरिधानम्—மரவுரியுடுப்பது.

महामात्रवचः श्रुत्वा रामो दशरथं तदा । अन्वभाषत वाक्यं तु विनयज्ञो विनीतवत् ॥१॥

तदा	இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில்	रामः	ஸ்ரீராமர்,
महामात्रवचः	{ மந்திரிமார்களின் முக் கியமானவரின் சொ ல்லுக்கு	दशरथं	தசரதசக்கிரவர்த்தி யைப் பார்த்து,
श्रुत्वा	திருச்செவி சாற்றி,	विनीतवत्	வெகு மரியாதையாக
विनयज्ञः	{ எவரெவர்களிடத்தில் எந்தெந்த ஸம்பவங்க ளில் எப்படி நடந்து கொள்ளவேண்டுமெ ன்பதில் நிபுணராகிய	तु	இதுவிஷயத்தில்
		वाक्यं	பின்வரும் திருவாக்கை
		अन्वभाषत	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.

त्यक्तभोगस्य मे राजन् वने वन्येन जीवतः । किं कार्यमनुयात्रेण त्यक्तसङ्गस्य सर्वतः ॥

राजन्	"சக்கிரவர்த்தியாரே!	वन्येन	{ காட்டில் கிடைக்கும் பலமுலக்களைக்கொ ண்டு
त्यक्तभोगस्य	போகங்களைத் துறந் துவிட்டவனும்,	जीवतः	காலங்கழிக்கும்
सर्वतः	முற்றிலும்	मे	அடியேனுக்கு
त्यक्तसङ्गस्य	எதிலும் மனப்பற்று ற்றவனும்	अनुयात्रेण	பரிவாரஜனத்தால்
वने	வனத்தில்	कार्यं	உபயோகம்
		किम्	என்ன?

यो हि दत्त्वा द्विपश्रेष्ठं कक्ष्यायां कुरुते मनः । रज्जुसंहेन किं तस्य त्यजतः कुञ्जरोत्तमम् ॥

यः	"எவனோ ஒருவன்	हि	என்றால்
द्विपश्रेष्ठं	சில சக்கியமான பாணியை	कुञ्जरोत्तमं	உத்தமமான யானை
दत्त्वा	கொடுத்துவிட்டு,	त्यजतः	துறந்துவிட்ட [யை
कक्ष्यायां	{ பாணியின் வயற்றைச் சுற்றி லிம்மாஸனத் தைச் சேர்ந்துக் கட் டப்படும் பட்டையி ல்	तस्य	அவனுக்கு
मनः कुरुते	ஆசைவைக்கின்றான்,	रज्जुसंहेन	{ பட்டையில் மரத்தி ரம் மனப்பற்று வை த்திருப்பதனால்
		किम्	பிரயோஜனம் யாதுள்ளது?

तथा मम सतां श्रेष्ठ किं ध्वजिन्या जगत्पते । सर्वाण्येवानुजानामि चीराण्येवानयन्तु मे ॥

सतां	"ஸத்புருஷர்களில்	सर्वाणि एव	எல்லாவற்றையும்
श्रेष्ठ	உத்தமராகிய	अनुजानामि	வேண்டாமென அடி பணிந்து மறுக்கின்
जगत्पते	சக்கிரவர்த்தியாரே!	मे	அடியேனுக்கு [நேன்.
तथा	ஆவ்வண்ணமே	चीराणि एव	மரவுரிகளை மட்டும்
ध्वजिन्या	ஸேனை யால்	आनयन्तु	கொண்டு வரப்பட்ட டும்.
मम किं	எனக்கென்ன பயன்?		

सा व्यपत्रपमाणेव प्रगृह्य च सुदुर्मनाः । कैकेय्याः कुशचीरे ते जानकी शुभलक्षणा ॥
अश्रुसंपूर्णनेत्रा च धर्मज्ञा धर्मदर्शिनी । गन्धर्वराजप्रतिमं भर्तारमिदमब्रवीत् ॥ ११ ॥

शुभलक्षणा	{ யாவரானும் மெச்சத் தக்க உத்தமகுணங் களமையப்பெற்றவ ளும், பாதிவ்ரத்யமின்னதெ ன்றறிந்தவளும், பாதிவ்ரத்யதர்மத்தை யணுஷ்டித்துக்காட் டுகிறவளுமாகிய	प्रगृह्य	கைகீட்டி வாங்கிக் கொண்டு
धर्मज्ञा		सुदुर्मनाः	மிகவும் மனம் கொந் தவளாகி
धर्मदर्शिनी च		अश्रुसंपूर्णनेत्रा	நீர் ததும்பும் கண்க ளுற்றவளாகி
सा	அந்த	गन्धर्वराजप्रतिमं	கந்தர்வராஜன்போல் விளங்கும்
जानकी	ஜானகிதேவியார்	भर्तारं	கணவனைப்பார்த்து
ते	அந்த	व्यपत्रपमाणा इव	சிறிது வெட்கப்பட்ட டுக்கொண்டு
कुशचीरं च	மரவூரிகுசிரண்டையும்	इदं	பின்வருமாறு
कैकेय्याः	கைகேயிதேவியாரிட மிருந்து	अब्रवीत्	வினாவினாள்.

कथं नु चीरं वधन्ति मुनयो वनवासिनः । इति ह्यकुशला सीता सा मुमोह मुहुर्मुहुः ॥

वनवासिनः	“ வனவாஸிகளாகும்	अकुशला	கஷ்டத்திற்காளாகி
मुनयः	முனிவர்கள்,	सा	அந்த [விட்ட
चीरं	மரஉரியை	सीता हि	வலீதரப்பிராட்டியா ரும்
कथं नु	எப்படித்தான்	मुहुः मुहुः	ஒருக்கணநேரம்
वधन्ति	உடுத்திக்கொள்ளுகி ருக்கள் ? ”	मुमोह	{ ஒன்றும் செய்யத்தெ ரியாது பிரமித்து நின்றதுவிட்டான்.
इति	இப்படியாய் சொல்லி விட்டு,		

कृत्वा कण्ठे च सा चीरमेकमादाय पाणिना । तस्थौ ह्यकुशला सीता व्रीडिता जनकात्मजा ॥

सा	அந்த	पाणिना	கையில்
जनकात्मजा	ஜனகமஹாராஜரின் திருமகளாகிய	आदाय	வைத்துக்கொண்டு,
सीता	வலீதரப்பிராட்டியார்	अकुशला	இதில் இடற்குமுன் ப ழக்கமில்லாதவள்
चीरं	மரஉரி ஒன்றை	हि	என்கிற காரணத்தால்
कण्ठे	கழுத்தில்	व्रीडिता	நாணமுற்றவளாகி
कृत्वा च	தரித்துக்கொண்டு,	तस्थौ	நின்றதுகொண்டிருந்த னள்.
एकं	மற்றொன்றை		

तस्यास्तत्क्षिप्रमागम्य रामो धर्मभृतां वरः । चीरं ववन्ध सीतायाः कौशेयस्योपरि स्वयम् ॥

धर्मभृतां	தர்மபெற்றியில் பிறழா து நடப்பவர்களில்	तस्याः	அவளது
वरः	உத்தமராகிய	कौशेयस्य	வெண்பட்டாடைக்கு
रामः	ஸ்ரீராமர்,	उपरि	மேலே
क्षिप्रं	தக்தண்ணமே	तत्	அந்த
सीतायाः	வீதரப்பிராட்டியாருக்கு	चीरं	மரஉரினைய
आगम्य	எதிரேநகர்க்கிக்கிட்டி,	स्वयं	தானே
		ववन्ध	உடுத்தருளினார்.

रामं प्रेक्ष्य तु सीताया वध्नन्तं चीरमुत्तमम् । अन्तःपुरगता नार्यो मुमुचुर्वा री नेत्रजम् ॥

अन्तःपुरगताः	அந்தப்புரத்திலிருக் கும்	चीरं	மரஉரினைய
नार्यः	ஸ்திரீகள்,	वध्नन्तं	உடுத்துக்கொண்டிரு க்கின்றவராய்
उत्तमं	ஸர்வோத்தமராகிய	प्रेक्ष्य	கண்ணுற்று,
रामं	ஸ்ரீராமரை,	नेत्रजं	கண்களிலிருந்துவரும்
सीतायाः तु	வீதரப்பிராட்டியாருக்கு	वारि	கண்ணீரை
		मुमुचुः	சொரித்தார்கள்.

ऊचुश्च परमायस्ता रामं ज्वलिततेजसम् । वत्स नैवं नियुक्तेयं वनवासे मनस्विनी ॥

परमायस्ताः	{ ஸலிக்கமுடியாத மனவருத்தமுற்ற ஆவர்கள்	वत्स	“அருமைத்திரு மைந்தா!
ज्वलिततेजसं	தேஜோமயமாய் விளக் கும்	मनस्विनी	ஸர்வப்ரகாரத்திலும் நற்குணங்கள் பெற்று இவளோ [விளக்கும் வனவாஸத்திற்கு இப்படி நியமிக்கப்படாதவன்.
रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து	इयं च	
ऊचुः	பின்வருமாறு சொன் னார்கள்.	वनवासे	
		एवं	
		नियुक्ता न	

पितुर्वाक्यानुरोधेन गतस्य विजनं वनम् । तावदर्शनमस्या नः सफलं भवतु प्रभो ॥१७॥

प्रभो	{ “எதையும்தோஷமின் றிக் செய்துமுடிக்க திறமையற்றவனே!	वनं	காட்டிற்கு
पितुः	திருத்தந்தையாரின்	गतस्य तावत्	போய்திரும்பிவரும்
वाक्यानुरोधेन	{ நியமனப்படியே நடக் கவேண்டுமென்ற கா ரணத்தால்	अस्याः	இவளுடைய[வரையில்
विजनं	ஐனஞ்சார்மற்ற	दर्शनं	தர்சனமானது
		नः	எங்களுக்கு
		सफलं	ஸகல மனோபீஷ்டங்க ளையும் தருகின்றதாய் விளங்கட்டும்.
		भवतु	

लक्ष्मणेन सहायेन वनं गच्छस्व पुत्रक । नेयमर्हति कल्याणी वस्तु तापसवद्वने ॥ १८ ॥

புலக	"குழந்தாய்!	கல்யாணி	பாக்கியங்களுக்கே உரிய
சहायेन	கட்டாளியாகிய	इयं	இவள்
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனோடு	तापसवत्	தபஸ்வினியைப்போல்
वनं	காட்டிற்கு	वने	காட்டில்
गच्छस्व	நீ செல்லுக,	वस्तु	வாஸம்செய்ய
		अर्हति न	உரியவளல்லன்.

कुरु नो याचनां पुत्र सीता तिष्ठतु भामिनी । धर्मनित्यः स्वयं स्थातुं न हीदानीं त्वमिच्छसि ॥

புல	"குழந்தாய்!	धर्मनित्यः	{ பித்ருவா க்யபரிபாலன
नः	எங்கள்து		{ தர்மமொன்றையே
भामिनी	'தேஜோமயமாய்		{ ஸர்வமுமாய் கொண்
	விளங்கும்		{ டிருக்கின்றவனாய்,
सीता	வலிதை	हि	இருக்கின்றபடியால்
तिष्ठतु	இக்கேயேயிருக்கட்	इदानीं	இப்பொழுது
	டும்' என்கிற	स्वयं	நீயும்
याचनां	வேண்டுகோளை	स्थातुं	இங்கிருக்க
कुरु	நீ செய்யக்கடவை.	इच्छसि न	ஏற்றுக்கொள்ளமாட்
त्वं	நீ		டாய்."

तासामेवंविधा वाचः शृण्वन् दशरथात्मजः । बबन्धैव तदा चीरं सीतया तुल्यशीलया ॥

तासां	அவர்களுடைய	तदा	அப்பொழுது
एवंविधाः	இப்படிப்பட்ட	तुल्यशीलया	தம்மைப்போன்ற
वाचः	வார்த்தைகளுக்கு		சிலமுற்ற
शृण्वन्	திருச்செவி சாற்றிய	सीतया	வலிதாப்பிராட்டியாரு
	ருளிய		க்கு (ஆர்ஷம்)
दशरथात्मजः	{ தசரதசக்கிரவர்த்தி	चीरं	மரடரியை
	{ யாரின் திருக்குமார	बबन्ध एव	கட்டவே கட்டினார்.
	{ னாகிய அவர்		

चीरे गृहीते तु तया समीक्ष्य नृपतेर्गुरुः । निवार्य सीतां कैकेयीं वसिष्ठो वाक्यमब्रवीत् ॥

तया	அவனால்	निवार्य	{ கைஸம்னையால் தன்
चीरे	மரடரி		{ ஆதரவை நன்குவிள
गृहीते	உடுத்துக்கொன்னப்		{ க்கக் காட்டிவிட்டு,
	பட்டவளவில்	कैकेयीं	கைகேயிதேவியாரை
नृपतेः	சக்கிரவர்த்தியாரின்	समीक्ष्य	நன்குவிழித்துநோக்கி,
गुरुः	குருவாகிய	वाक्यं	பின்வரும் திருவாக்
वसिष्ठः	வலிஷ்டபகவான்		கை
सीतां	வலிதாப்பிராட்டியாரு	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்த்தரு
तु	இவ்விஷயத்தில்		ளிஞர்.

अतिप्रवृत्ते दुर्मेधे कैकेयि कुलपांसनि । वञ्चयित्वा तु राजानं न प्रमाणेऽवतिष्ठसे ॥ २२ ॥

दुर्मेधे	“அசட்டுத்தனமதிகரித் தலளராய்	वञ्चयित्वा तु	திரஸ்கரித்துவிட்டு, இவ்விஷயத்தில்
अतिप्रवृत्ते	வரம்புகடந்து கடக் கின்றவனாய்,		ஒருவன் தனக் கேற்ப ட்டுள்ள அதிகாரத் திலெதெதை செய்ய லாம் எதெதை செய் யலாகதென்கிற பிர மாணத்தில்
कुलपांसनि	{ சிமைக்கே அபகீர்த்தி விளைவிகின்றவனா ய் கடக்கும்	प्रमाणे	{
कैकेयि	கைகேயிதேவியாரே !	अवतिष्ठसे न	தேவரீர் இருக்காதி ருக்கின்றீர்.
राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரை		

न गन्तव्यं वनं देव्या सीतया शीलवर्जिते । अधिष्ठास्यति रामस्य सीता प्रकृतपासनम् ॥

शीलवर्जिते	{ “நியாய வழிகளுக்கு அப்புறப்பட்டு கடக் கின்றவனே !	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
सीतया	சீதா	प्रकृतं	ஏற்பட்டதாயுள்ள
देव्या	தேவியாரால்	आसने	சிக்காசனத்தில்
वनं	காட்டிற்கு	सीता	வந்தாப்பிராட்டியார்
गन्तव्यं न	எழுந்தருணப்படவே ண்டியதில்லை.	अधिष्ठास्यति	விறற்றிருந்து அரசு புரியட்டும்.

आत्मा हि दाराः सर्वेषां दारसंग्रहवर्तिनाम् । आत्मेयमिति रामस्य पालयिष्यति मेदिनीम् ॥

दारसंग्रहवर्तिनां	“இல்லை ஒழுக்கத்தி லிருக்கும்	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
सर्वेषां	யாவருக்கும்	आत्मा	ஆத்மாவாகும்
दाराः हि	பத்தினிகள் தான்	इयं	இவள்
आत्मा इति	ஆத்மாவாகின்றபடி யால்	मेदिनीं	மேடியை
		पालयिष्यति	பரிபாலனம் செய்து வரலாம்.

अथ यास्यति वैदेही वनं रामेण संगता । वयमत्रानुयास्यामः पुरं चेदं गमिष्यति ॥ २५ ॥

रामेण	“ஸ்ரீராமரோடு	वयं	நாங்கள்
सङ्गता	பின்பற்றியவனாய்	अत्र	அவ்விடத்திற்கு
वैदेही च	வைதேகிதேவியாரும்	अनुयास्यामः	உடப்போய்விடுவோம்.
वनं	வனத்திற்கு	इदं	இது (வனம்)
यास्यति	எழுந்தருளினிடுகின்	पुरं	ஊனங்கள் நிறைந்த பெரும் பட்டணமாக ஆகினிடும்.
अथ	என்றால், [புர]	गमिष्यति	

अन्तपालाश्च यास्यन्ति सदारो यत्र राघवः । सहोपजीव्यं राष्ट्रं च पुरं च सपरिच्छदम् ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	राष्ट्रं च	நாட்டார்கள் எல்லோரும்,
सदारः	தர்மபத்னி சமேதராய்	पुरं च	பட்டணவாஸிகள்
यत्र	{ எவ்விடத்தில் எழுந்த ருளியிருக்கின்றாரோ அவ்விடத்திற்கு		எல்லோரும்,
अन्तपालाः च	{ ராஜ்ய எல்லைகளிலிருந் து ராஜ்யத்தைக்காக்க கும், தண்டநாயகர் களும்	सपरिच्छदं	{ பட்டணத்திலுள்ள எல்லாப்பொருள்க ளுடன் கூடியவர்க ளாய்
सहोपजीव्यं	சக்கிரவர்த்தியாரால் ஆதரித்துவாப்பட்ட	यास्यन्ति	போய்ச்சேர்ந்துவிடு வார்கள்.

भरतश्च सशुभ्रश्चीरवासा वनेचरः । वने वसन्तं काकुत्स्थमनुयास्यति पूर्वजम् ॥ २७ ॥

भरतः च	“பரதனும்,	वने	வனத்தில்
सशुभ्रः	சத்ருக்களோடுகூடி னவனுய்	वसन्तं	வனிக்கும்
चीरवासाः	மரஉரி உடுத்தவனுய்	पूर्वजं	தமயனாராகிய
वनेचरः	வனவாஸியாகி	काकुत्स्थं	ஸ்ரீராமரை
		अनुयास्यति	பின்தொடர்ந்து சென் றுவிடுவான்.

ततः शून्यां गतजनां वसुधां पादपैः सह । त्वमेका शाधि दुर्वृत्ता प्रजानामहिते स्थिता ॥

ततः	“அப்படியிருப்பதால்	गतजनां	{ ஜனங்களெல்லாம் வெளியில் போய்விட் டதாய்
प्रजानां	பிரஜைகளுக்கு	शून्यां	சூன்யமாயிருக்கும்
अहिते	அஹிதத்தில்	वसुधां	பூமியை
स्थिता	மனதைமுற்றிலும்செ லுத்திவிட்டவளாய்	पादपैः	மரக்களோடு
दुर्वृत्ता	தீயநடை உடையவனா ய் விளங்கும்	सह	இருந்துகொண்டு
त्वं	தேவரீர்	शाधि	அரசசெய்து வருவீ ராக.
एका	ஒருத்தியாய்		

न हि तद्भविता राष्ट्रं यत्र रामो न भूपतिः । तद्धनं भविता राष्ट्रं यत्र रामो निवत्स्यति ॥

रामः	“ஸ்ரீராமர்	भविता न	ஆகமாட்டாது.
भूपतिः	மன்னராய்	रामः	ஸ்ரீராமர்
यत्र न	{ எந்த இடத்தில் விஜ யம்செய்யாதிருக்கி ன்றாரோ	निवत्स्यति	எழுந்தருளி வரஸம்
तत्	அது	यत्र	எதுவோ [செய்கிறது,
राष्ट्रं	நாடாக	तत् वनं	அந்த காடு
		राष्ट्रं हि	திருநாடாக
		भविता	விளங்கும்.

न ह्यदत्तां महीं पित्रा भरतः शास्तुमर्हति । त्वयि वा पुत्रवद्वस्तुं यदि जातो महीपतेः ॥

भरतः हि	“பா தனோவென்றால்	शास्तुं	அரசாளுவதற்குத்
महीपतेः	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு		தானாகட்டும்
जातः	பிறந்தவன்.	त्वयि	தேவரீரிடத்தில்
यदि	அப்படியிருப்பதால்	पुत्रवत्	திருக்குமாரனுயிருந்
पित्रा	திருத்தந்தையால்		துகொண்டு
अदत्तां	திருவுளமுவந்து அ	वस्तुं वा	வஸிக்கத்தானாகட்டும்
महीं	பூமியை[ளித்தருளாத	अर्हति न	உடன்படமாட்டான்.

यद्यपि त्वं क्षितितलाद्गगनं चोत्पतिष्यसि । पितृवंशचरित्रज्ञः सोऽन्यथा न करिष्यति॥३१॥

त्वं	“தேவரீர்	पितृवंश-	பிதாவின் து முன்னோ
क्षितितलाद्	பூமியிலிருந்து	चरित्रज्ञः }	ர்களின் அனுஷ்டான
गगनं च	ஆகாசத்தில்		ங்களில் நிபுணனாகிய
उत्पतिष्यसि	துள்ளிப்பறந்தாலும்,	सः अपि	அவன்மட்டும்
यदि	எழும்பி எழும்பி	अन्यथा	வேறுவழியில்
	விழுந்தாலும்	करिष्यति न	நடக்கமாட்டான்.

तच्चया पुत्रगार्धिन्या पुत्रस्य कृतमप्रियम् । लोके हि न स विद्येत यो न राममनुव्रतः ॥

तत्	“ஆகையால்	कृतं	விளைவிக்கப்பட்டிருக்
पुत्रगार्धिन्या	திருக்குமாரனுக்கு ஸ	हि	ஏனெனில் [கிறது.
	கல பாக்யங்களையும்	लोके	இவ்வுலகில்
	சேகரித்துக் கொடுக்	रामं	ஸ்ரீராமரை
	கவேண்டுமென்கிற	अनुव्रतः न	தஞ்சமென அனுஸரி
	வாத்ஸல்யமுடைய		பாதவன்
स्वया	தேவரீரால்	यः सः	எவனோ, அப்படிப்
पुत्रस्य	திருக்குமாரனுக்கு		பட் - ஒருவனும்
अप्रियं	இஷ்டமில்லாதது	विद्येत न	இல்லை.

द्रक्ष्यस्यैव कैकेयि पशुव्यालमृगद्विजान् । गच्छतः सह रामेण पादपांश्च तदनुस्वान् ॥

कैकेयि	“கைகேயிதேவியாரே!	गच्छतः	தொடர்ந்து செல்லு
रामेण	ஸ்ரீராமரோடு		கின்றவைகளாகவும்
सह	கூடவே	पादपांश्च	மாங்களையும்
पशुव्याल-	ஆடுமாடுகளும், யானை	तदनुस्वान्	அவன் போனவழியே
मृगद्विजान् }	குதிரை, புலி, கரடி		நோக்கிச்சாய்ந்துகிட
	களும், மான்களும்,	अथ एव	க்கின்றவைகளாகவும்
	பலிபறவைகளும்,	द्रक्ष्यसि	இன்றைதினமே
			தேவரீர் கப்புலனாய்
			பார்ப்பீர்.

अथोत्तमान्याभरणानि देवि देहि स्नुषायै व्यपनीय चीरम् ।

न चीरमस्याः प्रविधीयतेति न्यवारयत्तद्वसनं वसिष्ठः

॥ ३४ ॥

देवि	“தேவியாரே !	उत्तमानि	சிறந்த
अस्याः	இவளுக்கு	आभरणानि	ஆடையாபரணங்களை
चीरं	மாவுரியானது	देहि	தேவரீர் அளியும்.”
प्रविधीयते न	விதிக்கப்படவில்லை.	वसिष्ठः	வஸிஷ்டபகவான்
अथ	இப்பொழுது	इति	இன்னும் பின்வருமாறு
चीरं	மாவுரியை	तद्वसनं	அந்த ஆடையைப் பற்றி
व्यपनीय	களைத்துவிட்டு,	न्यवारयत्	தடுத்துச்சொன்னார்.
स्नुषायै	மருமகளுக்கு		

एकस्य रामस्य वने निवासस्त्वया वृतः केकयराजपुत्रि ।

विभूषितेयं प्रतिकर्मनित्या वसत्वरण्ये सह राघवेण

॥ ३५ ॥

केकयराजपुत्रि	“கேகயராஜன் திரு	अरण्ये	காணகத்தில்
रामस्य	ஸ்ரீராமர் [மகனே !	प्रतिकर्मनित्या	ஒவ்வொரு வைதிக கி
एकस्य	ஒருவருக்குத்தான்		ருத்யத்திற்கும் பக்க
वने	வனத்தில்		லிலிருக்கவேண்டிய
निवासः	வாஸமானது	इयं	வளாகிய
त्वया	தேவரீரால்	विभूषिता	இவள்,
वृतः	நிஷ்கர்ஷித்துவேண்டி		நல்ல ஆடையாபரண
	க்கொள்ளப்பட்டது.		ங்களையணிந்தவளாய்
राघवेण	ஸ்ரீராமரோடு	वसतु	வாஸம் செய்து
सह	கூட		வாட்டும்.

यानैश्च मुख्यैः परिचारकैश्च सुसंवृता गच्छतु राजपुत्री ।

वस्त्रैश्च सर्वैः सहितैर्विधानैर्नेयं वृता ते वरसंप्रदाने

॥ ३६ ॥

मुख्यैः	“சிறந்த	सर्वैः	எல்லா
यानैः च	வாஹனாதிகளாலும்,	विधानैः	ஆபரணங்களோடும்,
सहितैः	கூடியிருந்து குற்றே	वस्त्रैः च	நல்ல ஆடைகளோடும்
	வல் புரியும்	गच्छतु	எழுந்தருளட்டும்.
परिचारकैः च	பரிசாரகர்களாலும்	ते	தேவரீருக்கு
सुसंवृता	சுகமாய் கூடியிருக்கப்	वरसंप्रदाने	வரமளித்தகாரியத்தில்
	பெற்று விளங்கிய	इयं	இது
राजपुत्री	மஹாராஜரின் திரும	वृता न	கூடாதென விலக்கப்
	களாகிய இவள்		படவில்லை.”

तस्मिन् जल्पति विप्रमुख्ये गुरौ नृपस्याप्रतिमप्रभावे ।

नैव स्म सीता विनिवृत्तभावा प्रियस्य भर्तुः प्रतिकारकामा

॥ ३७ ॥

तस्मिन्	அந்த	प्रियस्य	அருமைமயாகிய
अप्रतिमप्रभावे	ஒப்புயர்வில்லாத பிர பாவசாலியும்,	भर्तुः	கணவனுக்கு
विप्रमुख्ये	அந்தனோத்தமமும்,	प्रतिकारकामा	{ திருவுளப்படியே நடப் பதில் ஊக்கம்கொண் டவளாகிய
नृपस्य	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு	सीता	வீரதாப்பிராட்டியார்
गुरौ	குலகுருவுமாகுமவர்,	विनिवृत्तभावा	{ (மரவுரினைய) களைந்து விடவேண்டுமெனும்
तथा	மேற்கண்டவண்ண மாய்	एव	மனோபாவமுடைய வளாகக்கூட
जल्पति	திருவாய்மலர்க்கருளி உபேசுது	न स्म	இருத்தாளில்லை.

इत्यापें श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे सप्तत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3945.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1590.

अष्टत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தேட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ३८ ॥

रामेण कौसल्यारक्षणप्रार्थना—பிராமர் கேளஸல்யனைய காத்தருளப் பிரார்த்திப்பது.

तस्यां चीरं वसानायां नाथवत्यामनाथवत् । प्रचुक्रोश जनः सर्वो धिक् त्वां दशरथं त्विति॥

जनः	ஜனங்கள்	दशरथ	சகரதசக்கிரவர்த்தி
सर्वः	எல்லோரும்,		யானைப் பார்த்து,
नाथवत्यां	லோகநாதரையே கணவராகவுடைய	इति	பின்வருமாறு
तस्यां	அவள்	प्रचुक्रोश	உரத்த குரலில்
अनाथवत्	அனாதைபோல		சொன்னார்கள்.
चीरं	மரஉரியை	त्वां तु धिक्	"தேவர்க்குமிந்தக் கம்பமர்."
वसानायां	உடுத்திக்கொண்டு நிற்கையில்		

तेन तत्र प्रणादेन दुःखितः स महीपतिः । चिच्छेद् जीविते श्रद्धां धमे यशसि चात्मनः ॥

तस्य	அப்பொழுது	आत्मनः	தனது
सः	அந்த	जीविते	உயிர்வாழ்வுளும்
महीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	धमे	தர்மத்திலும்
तेन	அந்த	यशसि च	புகழிலும்
प्रणादेन	பெருஞ்சுததத்தால்	श्रद्धां	பாசை
दुःखितः	மிக வருத்தமடைந்த மரக	विच्छेद्	முறித்தனர்.

स निःश्वस्योष्णमैश्वकस्तां भार्यामिदमब्रवीत् । कैकेयि कुशचीरेण न सीता गन्तुमर्हति ॥

सः	அந்த	इयं	பின்வருமாறு
पेदवाकः	{ இச்சுவாகுருவ மன்ன ராகும் தசாதசக்கிர வர்த்தியார்	अववीत्	ஆக்ஞாபித்தருளினார்.
उष्णं	வெப்பமாக	कैकेयि	“கைகேயி!
निश्चस्य	நெட்டுயிர்த்து,	सीता	வீதை
भार्या	மனைவியாகும்	कुशचीरेण	தருப்பைமரஉரியைய உடுத்துக்கொண்டு
तां	அவளைப் பார்த்து,	गन्तुं	போக
		अर्हति न	கூடாது.

सुकुमारी च बाला च सततं च सुखोचिता । नेयं वनस्य योग्येति सत्यमाह गुरुर्मम ॥

इयं च	“ இவளோ	योग्या न	‘அனரஹன்’
सुकुमारी	{ சட்பமாகிய இருமே னி படைக்கப்பெற்ற வள்.	इति	என்கிற
सततं	எக்காலத்திலும்	सत्यं च	{ இரமேற்கொண்டு அ னுஷ்டிக்கவேண்டிய தாயுள்ள நிபந்தனை யைத்தான்
सुखोचिता	பெருமைகளுக்கே உரிய	मम	எனது
बाला	பரிசுத்தாத்மா.	गुरुः च	குலகுருவும்
वनस्य	‘மரஉரி முதலிய வன ஸம்மந்தமானதற்கு	आह	இப்பொழுது அருளி ச்செய்தனர்.

इयं हि कस्यापकरोति किञ्चित्पस्विनी राजवरस्य कन्या ।

या चीरमासाद्य जनस्य मध्ये स्थिता विसंज्ञा श्रमणीव काचित् ॥ ५ ॥

इयं हि	“ இவளோ	चीरं	மரஉரியை
राजवरस्य	மன்னவர்களிலுத்த மரின்	आसाद्य	உடுத்திக்கொண்டு,
कन्या	திருமகன்.	काचित्	யாதோ ஒரு ஸாதா ரண
विसंज्ञा	நன்கு ஆராய்ந்து அறிந்தவரை	श्रमणी इव	துறவறம் பூண்ட பிச் சைக்காரிபோல
तपस्विनी	{ பதவிர தாத்மமொன் றிலேயே எடுபட்ட மன முடைய தபஸ்வினி.	स्थिता	நிற்கின்றாள்.
या	அந்த இவள்	कस्य	யாருக்கு
जनस्य	ஜனஸூகத்தினது	किञ्चित्	என்னதான்
मध्ये	முன்னிலையின்	अपकरोति	அபராதம். ண்ணியி ருக்கிறாள்?

चीराण्यपास्याजनकस्य कन्या नेयं प्रतिज्ञा मम दत्तपूर्वा ।

यथासुखं गच्छतु राजपुत्री वनं समग्रा सह सर्वरत्नैः

॥ ६ ॥

जनकस्य	“ ஜனகமறறா ராஜரின்	राजपुत्री	மஹாராஜரின் திரு
कन्या	திருமகனாகுடிலான்		மகள்
चीराणि	மாறா நிகளை	सर्वरत्नैः	எல்லாப் பரணங்களுோடு
अपास्यात्	களைத்து ஏறித் துவிட வேண்டும்.	सह	கூடியவளாய்
इयं	இந்த	समग्रा	{ தனக்கு வேண்டியதா யுள்ள ஆடை முதலி யவைகளுடன் பரிபூர் ணமாய் விளங்கப் பெற்றவளாய்
प्रतिज्ञा	சிபந்தனையானது	यथासुखं	அவள் மனோரதப்
मम	என்னுடைய	वनं	காட்டிற்கு [படியே
दत्तपूर्वा	கொடுத்து விடப்பட்ட வரத்திடங்கியதாக	गच्छतु	போகட்டும்.
न	இல்லை.		

अजीवनार्हेण मया नृशंसा कृता प्रतिज्ञा नियमेन तावत् ।

त्वया हि बाल्यात् प्रतिपन्नमेतत्तन्मां दहेद्देशुमिवात्मपुष्पम्

॥ ७ ॥

अजीवनार्हेण	“ இறக்கும் காலம்கிட்	एतत्	இது
मया	என்னால் [டினமையால்	प्रतिपन्नं	பெற்றுக்கொண்டு
नृशंसा	கஷ்டமாய் விளைத்து விட்ட	तत्	அக்காரணத்தால்
प्रतिज्ञा	பிரதிக்களையானது	मां	என்னை
कृता	செய்துவிடப்பட்டது.	आत्मपुष्पं	{ ஒன்றோடொன்று சே ர்த்து துழையும் மூல கில்,
तावत्	இப்பொழுது	वेणुं	மூங்கிலை
त्वया	உன்னால்	इव	எவ்வண்ணமோ
बाल्यात्	அசட்டுத்தனத்தினால்	दहेत्	அவ்வண்ணமே எரித்து வாட்டுகிறது.
नियमेन हि	{ தர்மவிதியெனுமொரு காரணத்தைக்கொ ண்டே		

रामेण यदि ते पापे किञ्चित् कृतमशोभनम् ।

पापे “பாபவிரூபத்தில் ந ணிந்துவிட்டவனே !

रामेण பூரீராமனால்
ते உனக்கு
किञ्चित् ஏதேனுமொரு
अशोभनं அபராதமானது
कृतं यदि செய்து விடப்பட்டதா கத்தா னிருக்கட்டும்.
अथ என்றுதும்

अपकारः क इह ते वैदेह्या दर्शितोऽथ मे॥

वैदेह्या வைதேகியால்
ते உனக்கு
इह இவ்வுலகில்
अपकारः செய்ப்பட்ட அபகா ரம்
मे எனது
दर्शितः மனசாகிக்கு ஏற்ற தாயுனது
कः என்ன ?

मृगीवोत्फुल्लनयना मृदुशीला तपस्विनी । अपकारं कमिव ते करोति जनकात्मजा ॥ ९ ॥

मृगी	“பெண்மான்	तपस्विनी	{ பதிவரதர தர்மமொன்
इव	போன்றவளும்,		நிலையே ஈடுபட்டுவி
उत्फुल्लनयना	குலிர்ந்து கடாவிக்கு		ட்ட மனமுடைய த
	ம் கண்களுற்றவளும்,		பஸ்வினியும்.
	எப்படிப்பட்டவரு	जनकात्मजा	ஆனகமஹாராஜரின் தி
	டையவும் மனவருத்		ருமகளுமாகிய இவள்
मृदुशीला	{ தத்திற்கிடம் கொடா	ते	உனக்கு
	து நடக்கும் ஒழுக்க	कं अपकारं	என்ன அபகாரத்தை
	முடையவளும்,	इव	எள்ளளவேனும்
		करोति	செய்திருக்கின்றனன்?

ननु पर्याप्तमेकं ते पापे रामविवासनम् । किमेभिः कृपणैर्भूयः पातकैरपि ते कृतैः ॥ १० ॥

पापे	“பாபத்தொழிலில் து	भूयः	அதற்குமேலும்
	ணிந்து விட்டவளே !	एभिः	இத்த
रामविवासनं	புரீராமனை காட்டிற்கு		{ அறிவிழந்துகிடப்ப
	தரத்துகிறதாகிய	कृपणैः	தை நன்கு விளங்கக்
एकं	ஒரு காரியமே		காட்டுகின்ற
ते	உனக்கு	पातकैः कृतैः	பாபகிருத்யங்களால்
पर्याप्तं ननु	மனத்திருப்தி விளைவி	ते	உனக்கு
	க்களில்லையா என்ன?	अपि किम्	இன்னுமேன் ?

प्रतिज्ञातं मया तावच्चयोक्तं देवि शृण्वता । रामं यदभिषेकाय त्वमिहागतमब्रवीः ॥ ११ ॥

देवि	“தேவியே !	रामं तावत्	ராமனைப் பற்றி
त्वं	ஐ	त्वया	உன்னால்[மட்டும்தான்
अब्रवीः	பிரார்த்தித்தது	उक्तं	வேண்டிக்கொள்ளப்
यत्	எதுவே, அது		பட்டதற்கு
अभिषेकाय	திருவபிஷேகக்கொ	शृण्वता	உடன்பட்ட
इह	இங்கு [ன்ன	मया	என்னால்
आगतं	வந்த	प्रतिज्ञातम्	பிரதிக்கைஞ் செய்யப்
			பட்டது.

तच्चेतत् समतिक्रम्य निरयं गन्तुमिच्छसि । मैथिलीमपि या हि त्वमीक्षसे चीरवासिनीम् ॥

या त्वं	“எந்த அந்த நீ	ईक्षसे	ஆசைப்படுகின்றனை
तत्	இப்பொழுது	हि	என்கிறபடியால்
एतत् तु	இதையும்	निरयं	நாகத்திற்கு
समतिक्रम्य	அதிக்ரமித்துவிட்டு,	गन्तुं	போய்ச் சேர
मैथिली अपि	மைதிலியையும்	इच्छसि	உரிமை பெறு
चीरवासिनीं	மரவுரி உடுத்திக்கொ		கின்றனை”.
	ண்டிருக்கின்றவளாக		

इतीव राजा विलपन् महात्मा शोकस्य नान्तं स ददर्श किञ्चित् ।

भृशतुरत्वाच्च पपात भूमौ तेनैव पुत्रव्यसने निमग्नः

॥ १३ ॥

ச: அந்த
 महात्मा மகாத்மாவாகும்
 राजा சக்கிரவர்த்தியார்,
 इति மேற்கண்டவண்ணம்
 विलपन् மொழிந்தவராய்
 शोकस्य अन्तं தக்கத்தின் கரையை
 किञ्चित् एव நிறிதேனும்
 ददर्श न காணவில்லை.
 पुन्यसने திருக்குமாரனுக்கு
 நேர்ந்த கஷ்டத்தில்

निमग्नः மிக்க மனவருத்த
 तेन एव முந்தவராகி
 भृशतुरवात् அக்காரணத் தினாலேயே
 भूमौ च { முற்றிலும் இத்திரியங்
 पशत { கன் அதன் தொழி
 லைச் செய்யா திருந்த
 மையால்
 भूमौ च வெறும் தரையிலேயே
 पशत { வீழ்ந்துவிட்டனர்.

एवं ब्रुवन्तं पितरं रामः सम्प्रस्थितो वनम् । अवाकिञ्चरसमासीनमिदं वचनमब्रवीत् ॥१४॥

வன் காட்டிறகு
 सम्प्रस्थितः பிரயாணசித்தராய்
 रामः எழுந்தருளியிருக்கும்
 एवं ஸ்ரீராமர்,
 மேற்கண்டவண்ண
 மாய்
 ब्रुवन्तं திருவாய்மலர்ந்தருளி
 யவரும்,

अवाकिञ्चरं { தலையை சிதேழ கொங்
 आसीनं { கவிட்டுப்போட்டுக்
 पितरं { கொண்டிருப்பவராய்
 वचनं { வெறும் தரையில்
 इदं { வீற்றிருக்கும்
 अब्रवीत् { திருத்தந்தையாரைப்
 பார்த்து
 ஒரு விண்ணப்பத்தை
 பின்வருமாறு
 அருளிச்செய்தனர்.

इयं धार्मिक कौसल्या मम माता यशस्विनी । वृद्धा चाक्षुद्रशीला च न च त्वां देव गर्हते ॥

धार्मिक { “தர்மமொன்றையே
 देव { அனுஷ்டிக்கும் தர்
 मम { மா த்மாவாகிய
 माता च சக்கிரவர்த்தியாரே!
 वृद्धा { எனது
 { திருத்தாயாரும்
 { முதுமையருவமடைந்
 { தவரும்

अक्षुद्रशीला च அசட்டுத்தனமுடக்க
 यशस्विनी च க்குட லில்லாதவளும்,
 इयं { வெகு கீர்த்திபெற்ற
 कौसल्या { இந்த [வருமாயிய
 त्वां { கோஸலையார்
 गर्हते न { தேவரீரீடத்தில்
 { மனம் கொணுப்படி
 { நடத்தவில்லை.

मया विहीनां वरद प्रपन्नां शोकसागरम् । अदृष्टपूर्वव्यसनां भूयः सम्मन्तुमर्हसि ॥१५॥

वरद { “எவரெவர்களுக்கு
 { எந்தெந்த உதவிகளை
 { அளிக்கவேண்டுமோ,
 { அவரவர்களுக்கு அ
 { னைவகளை அளிக்கத்
 { திறமையுற்றவரே!
 { என்னை
 { விட்டுப்பிரிந்தவனாய்
 { சோகக்கடலில்
 { முழுகியவராய்,

अदृष्टपूर्व- { இதுவரையில் கஷ்ட
 व्यसनां { மென்பதையே கண்
 { டாடாதவனாகிய
 { இவனே
 { இதுவரையில் இருந்த
 भूयः { தைக்காட்டிலும் அ
 { திகமாய்
 सम्मन्तु { அம்மாரளிக்க
 अर्हसि { தேவரீர் திருவுளமு
 { வக்கக்கடலீர்.

पुत्रशोकं यथा नर्च्छेत्स्वया पूज्येन पूजिता । मां हि सञ्चिन्तयन्तीयमपि जीवेत्तपस्विनी ॥

तपस्विनी	" புண்யாத்மா வாகும்	त्वया	தேவரீரால்
इयं	இவள்,	पुत्रशोकं	புத்திரசோகத்தை
मां हि	என்னையே	नर्च्छेत् न यथा	அடையாதவிண்ணை
सञ्चिन्तयन्ती अपि	{ எண்ணியெண்ணிக் கவலையுற்றவனாயி ருக்கையிலும்	पूजिता	மாப் கொண்டாடப்பட்ட டவளாய்
पूज्येन	பூஜ்யராகிய	जीवेत्	உயிர்வாழ்க்கிருப் பான்.

इमां महेन्द्रोपम जातगर्हिनीं तथा विधातुं जननीं ममार्हसि ।

यथा वनस्थे मयि शोककर्षिता न जीवितं न्यस्य यमक्षयं व्रजेत् ॥ १८ ॥

महेन्द्रोपम	" இந்திரபகவானைப் போன்றவரே !	व्रजेत् न यथा तथा	சேர்ந்துவிடாதவண்ண
वनस्थे	வனவாஸக்கொண்ட	मम	எனது [மமாய்]
मयि	என்னிடத்தில்	जननीं	தாயும்
शोककर्षिता	கவலையுற்று மனம் நொந்துகிடக்குமிவள்	जातगर्हिनीं	புத்திரவாத்ஸல்யமு டையவளுமாகிய
जीवितं	உயிரை	इमां	இவளை
न्यस्य	விட்டு,	विधातुं	தேற்றியாதரிக்க
यमक्षयं	யமனைகம்	अर्हसि	தேவரீர் திருவுளம் பற்றியருளீராக "

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे अष्टत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3963

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1608

एकोनचत्वारिंशः सर्गः—முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ३९ ॥

वनगमनापृच्छा—காட்டிற்குப் போக விடைபெற்றுக்கொள்வது.

रामस्य वचनं श्रुत्वा मुनिवेषधरं च तम् । समीक्ष्य सह भार्याभी राजा विगतचेतनः ॥

भार्याभिः	மனைவிமார்களோடு	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
सह	கூடியிருந்து கொண்டு	तं च	ஆவரையும்
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	मुनिवेषधरं	தவவேஷம் பூண்டி ருக்கின்றவராய்
वचनं	திருவாய்மொழிக்கு	समीक्ष्य	உற்றுநோக்கி,
श्रुत्वा	திருச்செவிகாற்றி யருளிய,	विगतचेतनः	மதிமயக்கமுற்றனர்.

नैनं दुःखेन सन्तप्तः प्रत्यवैक्षत राघवम् । न चैनमभिसंप्रेक्ष्य प्रत्यभाषत दुर्मनाः ॥ २ ॥

दुःखेन	மனவேதனையால்	अभिसंप्रेक्ष्य	பார்த்து,
संतप्तः	{ மிக்க பரிதாபத்துக் கொண்டிருக்கின்ற வராய்	प्रत्यभाषत न	வாய்திறந்துபேசத் தி றமையற்றிருந்தனர்.
दुर्मनाः	முற்றிலும் திடனிழந்த	एनं	இவரை
एनं	இந்த [இவர்]	प्रत्यवैक्षत न च	கண்ணெடுத்துப்பார்க் கவும் முடியவில்லை.
राघवं	ஸ்ரீராமரை		

स मुहूर्तमिवासंज्ञो दुःखितश्च महीपतिः । विललाप महाबाहू राममेवानुचिन्तयन् ॥ ३ ॥

ச:	அந்த	ராம் எவ	ஸ்ரீராமராயே
மஹாபாஹு:	மஹாபாஹுவான	அனுசிந்தயந்	நினைந்து நினைந்து
மஹீபதி:	சங்கிரவர்த்தியார்	दुःखितः	மனவேதனைப்படுகின் றவராய்
मुहूर्त इव	சிறிதுநேரம் மட்டும்	विललाप	பின்வருமாறு
असंज्ञः	மூர்ச்சையடைந்தவ		மொழிந்தனர்.
च	அதன் பின்னர் [ராம]		

मन्ये खलु मया पूर्वं विवत्सा बहवः कृताः । प्राणिनो हिंसिता वापि तस्मादिदमुपस्थितम् ॥

एवं	"முன்னம்மத்தில்	कृताः खलु वा	செய்யப்பட்டனவே
मया	என்னால்		என்னமோ?
बहवः प्राणिनः	அனேக உயிர்கள்	तस्मान् अपि	ஆகையால்தான்
हिंसिताः	வருத்தப்படுத்தப்பட்ட டவைகளாய்	इदं	இது
	{ குஞ்சுகள், கன்றுகள், புத்திரர்கள், புத்திரி கள் இவைகளோடும் வர்களோடும் பிரித் துவைக்கப்பட்ட வைகளாக	उपस्थितं	இப்பொழுது ஸம்ப வீத்திருக்கிறதென்று
विवत्साः		मन्ये	நான் எண்ணுகிறேன்.

न त्वेवानागते काले देहाच्च्यवति जीवितम् । कैकेय्या क्लिश्यमानस्य मृत्युर्मम न विद्यते ॥

काले	"காலம்	कैकेय्या	கைகேயியினால்
अनागते	வராதிருக்கையில்	क्लिश्यमानस्य	சித்திரவதைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற
देहात्	உடலினின்றும்	मम एव	எனக்கும்
जीवितं	உயிர்	मृत्युः	மரணம்
च्यवति न	போவதில்லை.	विद्यते न	கோருக்கின்றது.
तु	அதனால்தான்		

योऽहं पावकसङ्काशं पश्यामि पुरतः स्थितम् । विहाय वसने सूक्ष्मे तापसाच्छादनात्मजम् ॥

यः	"அப்படி இருக்கும்	तापसाच्छादनात्मजं	{ முனிவர்களின் ஆடை களை உடுத்திக்கொண் டு விளக்குகிறவனு டைய திருபகளை
अहं	நான்	पुरतः	எனது முன்னிலையி லேயே
सूक्ष्मे	மெல்லிய	स्थितं	நிற்குகொண்டிருக் கின்றவனாக
वसने	வேஷ்டியையும், உத்த ரீயத்தையும்	पश्यामि	{ தன்பத்தீ பற்றியும் பார்த்துகொண்டிரு க்கின்றேன்.
विहाय	களைந்து எறிந்துவிட்டு		
पावक- } सङ्काशं }	திருக்கல்யாணகுணங் களே உருவெடுத்துவ ந்தவண்ணமாப் விள ங்கிக்கொண்டிருக்கி ன்றவனாக		

एकस्याः खलु कैकेय्याः कृतेऽयं क्रियते जनः । स्वार्थे प्रयत्नानायाः संश्रित्य निकृतिं त्विमाम् ॥

इमां निकृतिं तु “இந்தமண்ணுலகமொன்றையே
 संश्रित्य பெரிதாய் பாராட்டி,
 स्वार्थे { தான் ஒருவனுக்கு
 மட்டும் நன்மைபயக்
 கத்தக்க காரியத்தில்
 प्रयत्नमानायाः ஊக்கங்கொண்டிருக்க
 कैकेय्याः கைகேயி [கின்ற
 एकस्याः कृते ஒருத்தியின் நிமித்தம்
 अयं இந்த
 जनः खलु இத்தனை ஜனமும்
 क्रियते வருத்தமுறுகின்
 ரது.”

एवमुक्त्वा तु वचनं बाष्पेण पिहितेक्ष्णः । रामेति सकृदेवोक्त्वा व्याहर्तुं न शशाक इ ॥

एवं இப்படிப்பட்ட
 वचनं மொழியை
 उक्त्वा வெளிப்படையாய்
 சொல்லிவிட்டு,
 बाष्पेण கண்ணீரால்
 पिहितेक्ष्णः மறைந்த கண்களுற்ற
 வராகிய ஆவர்,
 राम इति “இராம!”
 सकृदेव என்று
 उक्त्वा ஒருதரம் மட்டும்
 व्याहर्तुं ह உரக்கச்சொல்லிவிட்டு
 शशाक न அதன்மேல்
 व्याहर्तुं ह வாய்திறந்து பேசவும்
 शशाक न திறனற்றவராயினர்.

संज्ञां तु प्रतिलभ्यैव मुहूर्तात् स महीपतिः । नेत्राभ्यमश्रुपूर्णाभ्यां सुमन्त्रमिदमब्रवीत् ॥९॥

सः ஆந்த
 महीपतिः சக்கிரவர்த்தியார்
 मुहूर्तात् एव ஒரு முகூர்த்தகாலத்
 संज्ञां தன்னறிவை [தில்
 प्रतिलभ्य பெற்று,
 अश्रुपूर्णाभ्यां கண்ணீர் நிறைந்த
 नेत्राभ्यां இருகண்களைக்
 सुमन्त्रं ஸம்மந்திரரைப் பார்த்
 तु இவ்விஷயத்தில் [து,
 इदं பின்வருமாறு
 अब्रवीत् ஆக்குநாபித்தருளினார்.

औपवाह्यं रथं युक्त्वा त्वमायाहि हयोत्तमैः । प्रापयैनं महाभागमितो जनपदात् परम् ॥१०॥

त्वं “நீர்
 औपवाह्यं மன்னர்களுக்குரிய
 रथं ரதமொன்றை [தாகிய
 हयोत्तमैः சிறந்தகுதிரைகளை
 युक्त्वा பூட்டிக்கொண்டு,
 आयाहि வாரும்,
 इतः இவ்விடத்திலிருந்து
 महाभागं மஹாபாக்யவரான
 एनं இவனை
 जनपदात् ஜனசஞ்சாரமுற்ற
 परं காடுகளுக்கப்பால்
 प्रापय வெளியில்
 கொண்டுபோய்ச்
 சேரும்.

एवं मन्ये गुणवतां गुणानां फलमुच्यते । पित्रा मात्रा च यत्साधुर्वीरो निर्वास्यते वनम् ॥

गुणवतां च “ஸத்புருஷர்களுக்கு
 गुणानां தர்பகிருத்யங்களி
 फलं பூர்வஜன்மபலன்
 एवं இப்படியாகிறதென்று
 उच्यते கூறப்பட்டிருக்கிறது.
 यत् என்கிறபடியால்தான்
 साधुः புண்பாத்தமர்வும்
 वीरः தருமசெறி பிறழாத
 पित्रा வீரனுமாகிய இவன்
 मात्रा பிதாவரனும்
 माता माताவரனும்
 वनं காணகத்திற்கு
 निर्वास्यते ஒட்டிவிடப்படுகின்றான்
 मन्ये என்று நான் நினைக்
 கிறேன்.

राज्ञो वचनमाज्ञाय सुमन्त्रः शीघ्रविक्रमः । योजयित्वाऽऽययौ तत्र रथमभैरलंकृतम् ॥१२॥

शीघ्रविक्रमः	{ ஆக்கினைகளைச் சரியா ய்க் காலதாமதமின் றிக் செய்ய வல்லவ	ரथம்	ரதமொன்றை.
சுமन्त्र:	சுமந்திரர் [ராகிய	அலங்குந்	அங்கு அலங்கரித்து
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரது	अभैः	குதிரைகளை
वचनं	நியமனத்தை	योजयित्वा	பூட்டி,
आज्ञाय	கிரமேற்கொண்டு,	तत्र	அவ்விடத்திற்கு
		आययौ	கொண்டுவந்து சேர்த் தனர்.

तं रथं राजपुत्राय सूतः कनकभूषितम् । आचक्षेऽञ्जलिं कृत्वा युक्तं परमवाजिभिः ॥१३॥

सूतः	ஸூரதிராகும் சுமந்திரர்	परमवाजिभिः	உத்தம குதிரைக ளோடு
राजपुत्राय	சக்கிரவர்த்தியாரின் திருமகனுக்காக	युक्तं	சித்தமாய்க் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற
रथं	திருத்தேவர் ஒன்றை	तं	அவருக்கு [தென
कनकभूषितं	பொன்மயமாயவங்கரி க்கப்பெற்றதாய்	अञ्जलिं कृत्वा	அஞ்சலிஹஸ்தராகி
		आचक्षे	விண்ணப்பம் செய்த னர்.

राजा सत्वरमाहूय व्यापृतं वित्तसञ्चये । उवाच देशकालज्ञो निश्चितं सर्वतः शुचिम् ॥

देशकालज्ञः	{ எந்த இடத்திலும் எந்த காலத்திலும் எதை யும் தேரடிமறச்செய் வதில் நிபுணராகிய	निश्चितं	திருவுளத்தில் எம்பிக் கைபெற்று விளங்கும்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	व्यापृतं	நனர்தப்புகளை
वित्तसञ्चये	பொக்கிஷத் துரியலில்	सत्वरं	விரைவாக
शुचिं	பரிசுத்தமூர்த்தியாய்	आहूय	வரவழைத்த,
सर्वतः	முற்றிலும்	उवाच	பின்வருமாறு ஆக்கு பித்தருளினார்.

वासांसि च महार्हाणि भूषणानि वराणि च । वर्षाण्येतानि संख्याय वैदेह्याः शिप्रमानय ॥

वैदेह्याः	வைதேஹிக்கு	वासांसि च	ஆடைகளையும்,
एतानि	இவ்வளவு	वराणि	சிறந்த
वर्षाणि	வருஷங்களுக்கும்	भूषणानि च	ஆபரணங்களையும்
संख्याय	கணக்கிட்டுப் போது	शिप्रं	சுடிதில்
महार्हाणि	கிரக்கியமரண [மான	आनय	கொண்டுவருபார்.

नरेन्द्रेणैवमुक्तस्तु गत्वा कोशगृहं ततः । प्रायच्छत् सर्वमाहृत्य सीतायै सर्वमेव तत् ॥१६॥

नरेन्द्रेण	சக்கிரவர்த்தியாரால்	सर्व एव	எல்லாவற்றையும்
तु	இவ்விஷயத்தில்	आहृत्य	எடுத்தக்கொண்டு
एवं	இவ்விதமாயி		வந்து,
उक्तः	நியமனம்பெற்ற அவர்	तत् सर्वं	அதெல்லாவற்றையும்
ततः	தட்சணமே	सीतायै	உத்தரபிரதீஷா
कोशगृहं	பொருட்சாலைக்குள்		குக்கு
गत्वा	சென்று,	प्रायच्छत्	ஸபர்ப்பணம் செய்தனர்.

सा सुजाता सुजातानि वैदेही प्रस्थिता वनम् । भूषयामास गात्राणि तैर्विचित्रैर्विभूषणैः ॥

वनं	காட்டிற்கு	सुजातानि	ஸாமுத்திரிகா ஸந்தணப் படியுள்ள
प्रस्थिता	{ எழுந்தருளச் சித்த மாய் வந்திருக்கின்ற வனமும்,	गात्राणि	அவயவக்களில்
सुजाता	அயோனிறையாய் அ வதரித்தருளிய	तैः	இந்த
सा	மஹாலக்ஷ்மியாகும்	विचित्रैः	சிறந்த
वैदेही	வைதேகியார்	विभूषणैः	ஆபரணக்களால்
		भूषयामास	அலங்கரித்துக்கொண் டனள்.

व्यराजयत वैदेही वेश्म तत्सुविभूषिता । उद्यतोऽशुमतः काले खं प्रभेव विवस्वतः ॥१८॥

सुविभूषिता	நன்கு அலங்கரிக்கப்	खं	ஆகாசத்தை
वैदेही	வைதேகியார் [பெற்ற	इव	எவ்வண்ணமோ
काले	சூர்யோதயத்தில்		அவ்வண்ணமே
उद्यतः	உதித்த	तत्	அந்த
अशुमतः	கிரணக்களையுற்ற	वेश्म	திருமா ளிகையை
विवस्वतः	சூர்யபகவானது	व्यराजयत	ஒளிபெற்று விளக்கச் செய்தனள்.
प्रभा	ஒளி		

तां भुजाभ्यां परिष्वज्य श्वश्रूवचनमब्रवीत् । अनाचरन्तीं कृपणं मूर्ध्युपाधाय मैथिलीम् ॥

श्वश्रूः	கணவரின் தாயார் (கோஸலாதேவியார்)	भुजाभ्यां	தனது இரு திருக் காங்களாலும்
कृपणं	தோஷமுள்ள செய லெதற்கும்	परिष्वज्य	தழுவிபிணைத்து,
		मूर्धि	உச்சி
		उपाधाय	மோந்து,
अनाचरन्तीं	{ இடக்கொடாதவண் ணமாகிய அனுஷ்டா னமுடைய	तां	அவளைப்பார்த்து
मैथिलीं	மைதிலியாரை	वचनं	பின்வரும் ஹிதோப தேசத்தை
		अब्रवीत्	அருளிச்செய்தனர்.

असत्यः सर्वलोकेऽस्मिन् सततं सत्कृताः प्रियैः । भर्तारं नानुमन्यन्ते विनिपातगतं स्त्रियः ॥

अस्मिन्	“இந்த	स्त्रियः	ஸ்திரீகள்
सर्वलोके	மா ளிடவுலகில்	विनिपातगतं	முன்னிணையால் கஷ்ட தசையிலிருக்கும்
प्रियैः	கணவர்களால்		
सततं	எக்காலத்திலும்	भर्तारं	அவரவர்கணவனிடம்
सत्कृताः	ஸத்தரிக்கப்பட்டவர் களாய்		
असत्यः	உத்தராகுலங்களில் பிறவாதிருக்கின்ற	अनुमन्यन्ते न	{ மரியாதையாய் நடந் து கொள்ளுகிறார்களில்லை.

एष स्वभावो नारीणामनुभूय पुरा सुखम् । अस्याप्यप्यपदं प्राप्य दुष्यन्ति प्रजहत्यपि ॥

पुरा "இதற்கு முந்தியெல்லாம்

சுখம் { மனோரதங்களைப் பெறுவதால் விளையும் சுகத்தை

अनुभूय அனுபவித்துவிட்டு,

आपदं கஷ்டத்தை

अस्या अपि அஸ்பமாயிருந்தா லும்

असत्यशीला विकृता दुर्ग्राह्यहृदयाः सदा । युवत्यः पापसङ्कल्पाः क्षणमात्रविरागिणः ॥

युवत्यः "புவதகையிலிருக்கும் பெண்கள்

सदा எப்பொழுதும்

असत्यशीलाः { நம்பிக்கை துரோகத்தால் விளையும் ஒழுக்கமுடையவர்கள்.

विकृताः { காமம், குரோதம், மதம், மாதஸர்யம், டம்பம், லோபம் இதுமுதலிய மனோவிகாரங்களுக்கு ஈடுபட்டு நடக்கின்றவர்கள்.

प्राप्य अपि கண்டுவிட்டபார்க்கென்றால்

दुष्यन्ति प्रजहति ஏசிப்பேசுகின்றார்கள். தள்ளிவைக்கின்றார்கள்.

एषः இது

नारीणां ஸ்திரீகளின்

स्वभावः பண்பு (ஸ்வபாவம்).

युवत्यः पापसङ्कल्पाः क्षणमात्रविरागिणः ॥

दुर्ग्राह्य- } உள்ள கத்திலுள்ளதை
हृदयाः } உள்ளபடி எவராலுமறியமுடியாத உள்ளம் படைக்கப்பெற்றவர்கள்.

पाप- } அனியாயத்தொழில்
सङ्कल्पाः } களிலும் மனம் கூசாது தணிந்துவிடும் ஸ்வபாவமுடையவர்கள்.

क्षणमात्र- } ஒரு சூணப்பொழுதில்
विरागिणः } பதியெலும் பந்துத்வத்தையே தறந்து விடுபவர்கள்.

न कुलं न कृतं विद्यां न दत्तं नापि संग्रहम् । स्त्रीणां गृह्णाति हृदयमनित्यहृदया हि ताः ॥

ताः "ஆவர்கள்
अनित्य- } எதெதில் அசஞ்சலப்ப
हृदयाः } த்திமையைக்கேவெண்டுமோ, அவைகளில் அப்படி பத்திமையைக்காத மனம் படைக்கப்பெற்றவர்கள்.

हि இக்காரணத்தால்தான்

स्त्रीणां ஸ்திரீகளினது

हृदयं உள்ளமானது

कुलं பிறந்த புகுந்த குலங்களின் உயர்வில்

गृह्णाति न நிலைபெற்றிருக்கிறதில்லை.

कृतं { இதுவகையில் பெற்றுள்ள பேருதவிகளுக்கு நன்றி உணர்ந்தலிலும் நிலைபெறுதிருக்கிறது.

विद्यां { எதொன்றைச்செய்தால் மேலாகும் சித்தமாய்க்கொடைக்குமோ அந்த தகவலான கத்திலும் நிலைபெறுதிருக்கிறது.

संग्रहं { அக்கிரககமமாக ஸ்தம்பம்செய்து பாணிக் கிரகணமாய்

दत्तं अपि ஸமர்ப்பணமாயிருப்பதிலும்

न நிலைபெறுதிருக்கிறது.

साध्वीनां तु स्थितानां हि शीले सत्ये श्रुते शमे । स्त्रीणां पवित्रं परमं पतिरेको विशिष्यते ॥

शीले	"பாதிவிரத்தியதர்மத் திலும்,	साध्वीनां	புண்யா த்மாக்களா கும்
सत्ये	புண்யத்திலும்,	स्त्रीणां	ஸ்திரீகளுக்கு
श्रुते	தர்மநூல்களின் உப தேசத்திலும்,	पतिः	கணவன்
	புலன்களையடக்கி கா மக்ரோதங்களுக்கு	एकः हि	ஒருவன் தான்
शमे	{ இடங்கொடாதவண் ணமாகிய மனத்தேற் சியிலும்	परमं	ஸர்வோத்த்மருஷ்டமா கிய
स्थितानां	அசஞ்சலபத்தியுடைய	पवित्रं तु	பாவனமாக்குகிற கருணியாய்
		विशिष्यते	விசதமாய் கூறப்பட்டி ருக்கின்றான்.

स त्वया नावमन्तव्यः पुत्रः प्रवाजितो मम । तव दैवतमस्त्वेप निर्धनः सधनोऽपि वा ॥

प्रवाजितः	"காட்டி நகனுப்பிவிட அந்த [ப்பட்ட	निर्धनः	{ வறுமைகொண்டு வர
सः	எனது திருமகன்	अपि वा	{ பூத்துகொண்டிருக்கி ன்றவனாக இருந்தா
मम पुत्रः	உன்னால்	तव	உனக்கு [லும் சரி,
त्वया	அவமதிக்கக்கூடியவ	दैवतं	{ கட்புலனாய் காணப்ப டும் பிரத்யக்ஷதெய் வமாக
अवमन्तव्यः न	இவன் [னல்லன்.	अस्तु	எப்பொழுதும் வினங் கட்டும்."
एषः	{ செல்வப்பெருக்கில் வாழ்த்துகொண்டிரு ப்பவனாக இருந்தா லும் சரி,		
सधनः			

विज्ञाय वचनं सीता तस्या धर्मार्थसंहितम् । कृताञ्जलिस्वाचेदं श्वश्रूमभिमुखे स्थिता ॥

सीता	வீதாப்பிராட்டியார்	इदं	பின்வரும்
तस्याः	அவளது	धर्मार्थ-	{ எந்த ஒரு தர்மத்தி
वचनं	பாசரத்தை	संहितं	{ னால் புருஷார்த்தங்க னெல்லாம் கிடைக்கு மோ, அதை நன்கு வினங்கக்காட்டுகிற பலநூல்களின் திர ட்டை
विज्ञाय	{ திருவுணத்திலுள்ள அபிப்பிராயத்தோடு அறிந்துகொண்டு, எதிரே நின்றுகொண்டு,	उवाच	பதிலாக பிரகரம் செ ய்தருளினான்.
अभिमुखे	அஞ்சலிஹஸ்தனாகி		
स्थिता	கணவரின் திருத்தா யரைப்பார்த்து		
कृताञ्जलिः			
श्वश्रू			

करिष्ये सर्वमेवाहमार्या यदनुशास्ति माम् । अभिज्ञाऽस्मि यथा भर्तुर्वर्तितव्यं श्रुतं च मे ॥

भर्तुः	“கணவனுக்கு	आर्या	கணவனின் திருத்
यथा	எப்படி.	यत्	எதை [தாயார்
वर्तितव्यं	சுடுபட்டிருக்கவேண்டு மென்பது	मां	அடியாளுக்கு
मे	எனக்கு	अनुशास्ति	{ இப்பொழுது உபதே சம் செய்தருளுகின் ருரோ,
श्रुतं	உபதேசிக்கப்பட்டிரு	सर्वं एव	அது எல்லாவற்றை
च	அன்றியும் [க்கிறது.	अहं	அடியாள் [யும்
अभिज्ञा	{ இப்பொழுது ஞாபகப் படுத்தப்பட்டவளா கவும்	करिष्ये	{ பத்திமையுடன் சீர மேற்கொண்டு அனு ஷ்டிப்பேன்.
अस्मि	ஆகின்றேன்.		

न मामसज्जनेनार्या समानयितुमर्हति । धर्माद्विचलितुं नाहमलं चन्द्रादिव प्रभा ॥ २८ ॥

आर्या	“எனது கணவரின்	अहंति न	திருவுளம் பற்றலா
मां	அடியாளை [தாயார்	चन्द्रात्	சந்திரனை விட்டு [காது
असज्जनेन	{ பாதிவிரத்யதர்மரின் னதென்பதை உள்ள படியறியாத பெண் பிள்ளைகளின் ஐன வாக்கத்தோடு	प्रभा	நிலவு
समानयितुं	ஒருத்தியாகக்கொள்வ தற்கு	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
		धर्मात्	பதிவிரதாதர்மமொன்
		विचलितुं	தடுமாற [றவிட்டு
		अहं	அடியாள்
		अलं न	உடன்படுடன்.

नातन्त्री वाद्यते वीणा नाचक्रो वर्तते रथः । नापतिः सुखमेधेत या स्यादपि शतात्मजा ॥

वीणा	“விணை	शतात्मजा अपि	{ அனவுகடந்த புத்திர பேறுற்றவளாக இரு ந்தாலும்
अतन्त्री	தந்திரில்லாததாய்	अपतिः स्यात्	கணவனை இழந்தவ ளென்றால்
वाद्यते न	வாசிக்காது.	सुखं	மனச்சக்துஷ்டியை
रथः	ரதமானது	एधेत न	அடையமாட்டான்.
अचक्रः	சக்கிரமில்லாததாய்		
वर्तते न	ஓடாது.		
या	எவனோ ஒருவள்		

मितं ददाति हि पिता मितं माता मितं सुतः । अमितस्य हि दातारं भर्तारं का न पूजयेत् ॥

पिता	“தகப்பனார்	मितं	காணக்காகத்தான் கொடுப்பான்.
मितं हि	கணக்காகத்தான்	अमितस्य	அளவில்லாததற்கு
ददाति	கொடுப்பார்.	दातारं	உரிமைகொண்டளிக்
माता	தாயார்	भर्तारं	கணவனுரை [கும்
मितं	கணக்காகத்தான் கொடுப்பான்.	का हि	எவள்தான்
सुतः	புதல்வனும்	पूजयेत् न	பூசனை செய்யா திருப் பாள் !

साऽहमेवं गता श्रेष्ठा श्रुतधर्मपरावरा । आर्ये किमवमन्ये यं स्त्रीणां भर्ता हि दैवतम् ॥३१॥

स्त्रीणां भर्ता हि दैवतं आर्ये	“ஸ்திரீகளுக்கு கணவர் ஒருவர்தான் பிரத்யக்ஷ தெய்வம். கணவரின் திருத் தாயாரே!	श्रुतधर्म- परावरा }	பதவிரதர்தர்மத்திற் குமேம்பட்டதொன் றுமில்லை என உப தேசம் பெற்றவனா அந்த [மாகிய நான், அந்த இவரை என் அவமதிப்பேன் ?”
श्रेष्ठा	ஸர்வபாக்யங்களையும் அளிக்கவல்லவளாய்	सा अहं यं किं अवमन्ये	
पुनं गता	மேற்கண்ட நோன்பை புடையவளும்,		

सीताया वचनं श्रुत्वा कौसल्या हृदयङ्गमम् । शुद्धसत्त्वा मुमोचाशु सहसा दुःखहर्षजम् ॥

सीतायाः	சீதாபிராட்டியினது	शुद्धसत्त्वा	பரிசுத்தமூர்த்தியும், மஹாவிவேகியுமான
हृदयङ्गमं	{ திருவுளத்தில் ஸ்திர மாய் பதிந்துள்ள கோட்பாடென நன்கு விளக்கக்காட்டுகின்ற	कौसल्या सहसा	கோஸலாதேவியார், புன்னகைகொண்டவ ளாகி
वचनं श्रुत्वा	திருவாக் குக்கு திருச்செவிராற்றிய ருளி	दुःखहर्षजं अशु मुमोच	துக்கத்தாலும் சந்தோ ஷத்தாலும் வினையும் கண்ணீரை வடித்தனர்.

तां प्राञ्जलिरभिक्रम्य मातृमध्येऽतिसत्कुताम् । रामः परमधर्मज्ञो मातरं वाक्यमब्रवीत् ॥

परमधर्मज्ञः	{ ஸர்வோக்கிருஷ்ட மான தர்மமின்னதெ னவும், அதெப்படிக் கிடைக்குமென்பதை யும் உணர்ந்தவராகிய	अतिसत्कुतां	மிகவும் கௌரவிக்கப் பட்டுவிளக்குகின்ற
रामः मातृमध्ये	ஸ்ரீராமர் தாய்மார்களின் மத்தி யில்	तां मातरं अभिक्रम्य प्राञ्जलिः वाक्यं अब्रवीत्	அந்த தன் திருத்தாயாரை அணுகி, அஞ்சலிநிறஸ்தராகி பின்வரும் விண்ணப் பத்தை அருளிச்செய்தனர்.

अम्ब मा दुःखिता भूस्त्वं पश्य त्वं पितरं मम । क्षयोऽपि वनवासस्य क्षिप्रमेव भविष्यति ॥

अम्ब	“அன்புகூர்ந்த மாதா வே!	पितरं	திருத்தாதையை
त्वं	தேவரீர்	पश्य	ஸேவித்துக் காத்தரு ளவேண்டும்.
दुःखिता	மனவருத்தமுற்றவ ளாக	वनवासस्य	வனவாஸத்தினது
मा भूः त्वं मम	இருக்கவா காது. தேவரீர், எனது	क्षयः अपि क्षिप्रं एव भविष्यति	முடிவும் காலம் போன வழி தெரியாதவண்ணமே வந்துவிடும்.

सुप्तायास्ते गमिष्यन्ति नव वर्षाणि पञ्च च । सा समग्रमिह प्राप्तं मां द्रक्ष्यसि सुहृद्वत् ॥

ते	“தேவரீர்	சமग्रம்	{மேற்கண்ட காரியங்க
सुप्तायाः	தூக்கம் தூங்கி விழிக் குமனவாய்		{ளை குறையின் நி நிறை
नव	ஒன்பதும்	इह	வேற்றிவிட்டவனாய்
च	அதோடுகூடிய	प्राप्तं	இவிடத்திற்கு
पञ्च	ஐந்து		திரும்பிவந் துசேர்ந்த
वर्षाणि	வரவதங்களும்,		வனாய்
गमिष्यन्ति	ஒடிக்கடந் துவிடும்,	सुहृद्वत्	அன்பர்களின் மத்தியி
सा	அந்த தேவரீர்	द्रक्ष्यसि	விருக்கின்றவனாய்
मां	அடியேனை		கண்குளிர கடாக்கித்
			தருள்வீர்.”

एतावदभिनीतार्थमुत्त्वा स जननीं वचः । त्रयश्शतशतार्था हि ददशविध्य मातरः ॥३६॥

मातरः हि	தாய்மார்களோ	अभिनीतार्थं	{காலத்திற்கும், மொழி
त्रयश्शतशतार्थाः	மூன்று நூற்றம்பது		{கிறவருக்கும், செவி
	பேர்வழிகன்.		கொடுத்து கேட்கின்
सः	அவர்		றவருக்கும் ஏற்றதா
जननीं	தன்னைப்பெற்ற திருத்	वचः	யிருக்கின்றதை நன்
	தாயாரை	उत्त्वा	குவிளக்கக் காட்டு
अवेक्ष्य	பார்த்து,		கின்றதாகிய
एतावत्	மேற்கண்டவிதமாய்	ददशं	{திருவாக்கை
			{திருவாய்மலந்தருளி
			விட்டு,
			{தனக்குள்ளேயே சந்
			{து ஆலோசனைசெய்
			துகார்க்குநின்றனர்.

ताश्चापि स तथैवार्ता मातृदशरथात्मजः । धर्मयुक्तमिदं वाक्यं निजगाद कृताञ्जलिः ॥

सः	அந்த	मातुः अपि च	தாய்மார்கள் எல்லோ
दशरथात्मजः	தசரதசக்கிரவர்த்தி		ரையும் பார்த்து,
	யாரின் திருமகன்	कृताञ्जलिः	கப்பிய கையாய்
तथा एव	அவ்வண்ணமே	धर्मयुक्तं	நன்னெறியைநன்குவி
आतां:	துயரப்பட்டுக்கொண்		ளங்கக்காட்டுகின்ற
	டிருக்கும்	इदं	பின்வரும்
ताः	அந்த	वाक्यं	விண்ணப்பத்தை
		निजगाद	உருளிச்செய்தனர்.

संवासात् परुषं किञ्चिदज्ञानाद्वापि यत्कृतम् । तन्मे समनुजानीत सर्वाश्चामन्त्रयामि वः ॥

मे	“எனது	तत्	உதை
संवासात् अपि	அதிபரிசயத்தாலா	समनुजानीत	கீக்கன் பொறுத்தரு
	வது		ளக்கடவீர்கள்.
अज्ञानात् वा	அறியாமைபாலாவது	वः	உக்கள
कृतं	செய்யப்பட்டதா	सर्वाः च	எல்லோரிடமும்
परुषं	அபராதம் [அயர்வு]		{அடியேன்போய்வா
यत् किञ्चित्	எதுவாவிருந்தாலும்	आमन्त्रयामि	{விடைதந்தருளப்பி
			{ரார்த்திக்கின்றேன்.”

वचनं राघवस्यैतद्धर्मयुक्तं समाहितम् । शुश्रुवुस्ताः स्त्रियः सर्वाः शोकोपहतचेतसः ॥३९॥

ताः	அந்த	वचनं	பிரார்த்தனையை
शोकोपहत- चेतसः	சோகத்தால் மிகத்து ன்புறும் மனமுடை யவர்களாகிய	धर्मयुक्तं	நன்னெறியை நன்கு விளங்கக்காட்டுகிற தாகவும்,
स्त्रियः	தாய்மார்கள்	समाहितं	திருவுளத்தில் பதின் துள்ள பத்திமையை நன்கு விளங்கக்காட் டுகிறதாகவும்
सर्वाः	எல்லோரும்	शुश्रुवुः	கண்டுகொண்டார்கள்.
राघवस्य	ஸ்ரீராமனது		
एतत्	இந்த		

जज्ञेऽथ तासां संनादः क्रौञ्चीनामिव निस्वनः । मानवेन्द्रस्य भार्याणामेवं वदति राघवे ॥

राघवे	ஸ்ரீராமர்	भार्याणां	மனைவிமார்களாகும்
एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்	तासां	அவர்களது
वदति	திருவாய்மலர்ந்தருளு கையில்	संनादः	பெருங்கூச்சலானது
अथ	அப்பொழுது	क्रौञ्चीनां	பெண்கிரௌஞ்சப்பற வைகளுடைய
मानवेन्द्रस्य	சக்கிரவர்த்தியாரது	निस्वनः इव	கூச்சல்போல்
		जज्ञे	விளங்கிற்று.

मुरजपणवमेघघोषवदशरथवेश्म बभूव यत्पुरा ।

विलपितपरिदेवनाकुलं व्यसनगतं तदभूत् सुदुःखितम्

॥ ४१ ॥

दशरथवेश्म	தசரதசக்கிரவர்த்தியா ரின் திருமா லிகையா னது	यत् तत्	எந்த அதுவோ இது
मुरजपणवमेघ- घोषवत्	முரஜம், பணவும், என்கிற வரத்தங்க ளின் தொனிகளால் மேககோஷம்பெற்று விளங்குகின்றதாய்	विलपित- परिदेवनाकुलं	வாய்விட்டுப்புலம்பல், உறக்க அழுதல் இ வைகளால் நிறைந்து ள்ளதாய்,
पुरा	இதற்குமுன்	व्यसनगतं	கஷ்டதாசையிலிருக் கின்றதாய்
बभूव	விளங்கிற்று.	सुदुःखितं	மிகபரிதாபிக்கத்தக்க நி னைமையிலிருக்கின்ற
		अभूत्	ஆகிற்று. [தாய்]

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकोनचत्वारिंशः सर्गः ॥

चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பதாவது ஸர்க்கம் || 40 ||

पौरानुगमनम्—பட்டணத்து ஜனங்கள் கூடப்போவது.

अथ रामश्च सीता च लक्ष्मणश्च कृताञ्जलिः । उपसंगृह्य राजानं चक्रुर्दीनाः प्रदक्षिणम् ॥

दीनाः	கஷ்டத்தைச் சீறிருக் கின்றவர்களாகிய	कृताञ्जलिः	ஒவ்வொருவரும் கை குவித்துக்கொண்டு,
रामः च	ஸ்ரீராமரும்,	राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரை
सीता च	வீரதாப்பிராட்டியா ரும்	उपसंगृह्य	தாங்களில் விழுந்து சேவித்து
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணரும்,	प्रदक्षिणं	பிரதக்ஷிணம்
अथ	அவ்வண்ணமே	चक्रुः	செய்தார்கள்.

तं चापि समनुज्ञाप्य धर्मज्ञः सीतया सह । राघवः शोकसम्मूढो जननीमभ्यवादयत् ॥२॥

शोक- सम्मूढः	சோகத்தால் மிக்க மனவேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தவரும்,	सह	கூடவே
धर्मज्ञः च	தர்மமறிந்தவருமாகிய	तं	அவரை
राघवः	ஸ்ரீராமர்,	समनुज्ञाप्य	விடையளிக்கச்செய்
सीतया	வீரதாப்பிராட்டியா ரோடு	अपि	அதன்பின்னர் [து,
		जननीं	பெற்ற திருத்தாயாரை
		अभ्यवादयत्	நமஸ்கரித்து அபிவா தனம் செய்தனர்.

अन्वक्षं लक्ष्मणो भ्रातुः कौसल्यामभ्यवादयत् । अथ मातुः सुमित्राया जग्राह चरणौ पुनः ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்,	अथ पुनः	அதற்குமேல்
भ्रातुः	தம்பனானுக்கு	मातुः	திருத்தாயாகிய
अन्वक्षं	அப்பால்	सुमित्रायाः	ஸுமித்ரா தேவியார் னது,
कौसल्यां	கோஸலாதேவியாரை	चरणौ	திருவடிகளின்மீதும்
अभ्यवादयत्	நமஸ்காரம் செய்து அ பிவாதனம் செய்தனர்.	जग्राह	விழுந்துசேவித்தனர்.

तं वन्दमानं रुदती माता सौमित्रिमब्रवीत् । हितकामा महाबाहुं मूर्ध्न्युपाधाय लक्ष्मणम् ॥

रुदती	{ கண்ணீர் பெருகவிட்டு அழுதுகொண்டிருந் தவளும்,	महाबाहुं	மஹாசக்தி படைக்கப் பெற்றவரும்,
हितकामा	{ தேரவுரவிரித தர்மநெ றியில் எப்பவும் ஆச க்தியுடையவளுமான	वन्दमानं	{ திருவடிகளில்விழுந்து சேவித்துக்கொண்டி ருக்கிறவருமாகிய
माता	தாயாகுமவள்,	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
सौमित्रि	ஸுமித்திராதேவி யின் புதல்வரும்,	मूर्ध्नि उपाधाय	உச்சி மோந்து,
		तं	அவருக்கு
		अब्रवीत्	பின்வரும் உபதேசத் தை செய்தருளினார்.

सष्टस्त्वं वनवासाय स्वनुरक्तः सुहृज्जने । रामे प्रमादं मा कार्षीः पुत्र भ्रातरि गच्छति ॥

पुत्र
त्वं
वनवासाय
सष्टः
सुहृज्जने
भ्रातरि
व्यसनी वा समृद्धो वा गतिरेष तवानघ । एष लोके सतां धर्मो यज्जेष्वशगो भवेत् ॥६॥

लोके
ज्येष्ठवशः
यत्
भवेत्
एषः
सतां

“குமுந்தாய்!

நீ
வனவாசம் செய்வ
தீன்பொருட்டே
பிறந்தவன்,
சகல பிரான்களுக்கும்
அன்பனும்
தமையனும்,

गच्छति

रामे
स्वनुरक्तः

प्रमादं
मा कार्षीः

धर्मः

अनघ

एषः

समृद्धः वा

व्यसनी वा

तव गतिः

வெளிப்பிரதேசங்களி
லிருக்கின்றவனுமான்
சூராமனிடத்தில்,
அபூர்வபக்தியுடையவ
னாய்
அபராதமென்பதற்கே
இடங்கொடாதே.

தர்மமானுஷ்டானம்.

மாசற்றவனே!

இவனொருவன் தான்,

பாக்யங்கன் பெற்று

விளங்குகின்றவனாக

இருந்தாலும் சரி,

சகல பாக்யங்களையும்

துறந்து விட்டவனாக

இருந்தாலும் சரி,

உனக்கு கதி.

इदं हि वृत्तमुचितं कुलस्यास्य सनातनम् । दानं दीक्षा च यज्ञेषु तनुत्यागो मृधेषु च ॥

ज्येष्ठस्याप्यनुवृत्तिश्च राजवंशस्य लक्षणम् ॥ ७ ॥

इदं हि
अस्य
कुलस्य
उचितं
सनातनं
वृत्तं
ज्येष्ठस्य
अनुवृत्तिः च
दानं
यज्ञेषु

“இதுதான்
இந்த
உத்தமகுலத்தினது
முன்னோர்களால் அனு
ஷ்டிக்கப்பட்டதும்,
தொன்றுதொட்டுவரு
கின்றதுமாகிய
அனுஷ்டானம்.
முத்தவனுக்கு
கீழ்ப்படிந்த மனம்
கொண்டு நடத்தல்,
பரிசுத்தமாக இருத்தல்,
மோக்ஷசாப்நியம்
ஒன்றைமட்டும் கோ
ரி இவ்வுலகில் நடத்
தும் வைதீக கிருத்ய
ங்களில்

दीक्षा च

यज्ञेषु

तनुत्यागः च

अपि

राजवंशस्य

लक्षणम्

{ ணக்கக் குறைவுக்கு
இடங்கொடாதிருத்
தல்

போர்களில்

தன்னுரிசை துணிக்

துவிடுதல்

ஆகிய இவைகளில்

ஒவ்வொன்றும்,

இந்த ராஜகுலத்தினு

டைய

{ பாவராலும் மெச்சிக்
கொண்டாடப்பட்ட
விசேஷ குணம்.

लक्ष्मणं त्वेवमुक्त्वा सा संसिद्धं प्रियराघवम् । सुमित्रा गच्छ गच्छेति पुनः पुनस्त्वाच तम् ॥
गम्यतामर्थलाभाय क्षेमाय विजयाय च । शत्रुपक्षविनाशाय पुनः संदर्शनाय च ॥ ९ ॥

सा	அந்த	विजयाय	பெருமைபெற்று விள
सुमित्रा	கமித்திராதேவியார்		ங்குவதின் பொருட்டும்,
प्रियराघवं	{ ஸ்ரீராமருக்கு பற்றுத லைக்கொண்டு பயபக் தியுடன் திருப்பணி செய்துவந்தவராய்	शत्रुपक्ष-) विनाशाय च)	அபராதப்பட்டவர் களுடைய அழிவின் பொருட்டும்,
तु	இருந்தபடியால்	पुनः	இவைகளுக்கெல்லா மதிகமாகிய
संसिद्धं	முத்திக்குப்பாத்திர னாகிட்ட	संदर्शनाय च	அபிமானத்திற்கா கவும்
लक्ष्मणं	ஸகந்தமணருக்கு	गम्यतां	கூடப்போயே தீர வேண்டும்.”
पुं	மேல்கண்டவண்ண மாய்,	इति	என்று சொல்லிவிட்டு,
उक्त्वा	உபதேசம்செய்தருளி விட்டு,	तं	அவரைப்பார்த்த
अर्थलाभाय	“ஜன்மசாபல்யம் பெ றும்பொருட்டும்,	पुनः पुनः	மீளவும்,
क्षेमाय	பரமபதம் கிடைப்ப தற்காகவும்,	उवाच	பின்வருமாறு திருவா ய்மலர்ந்தருள்ஊன்.
		गच्छ गच्छ	“புறப்பட்டுப்போ; போய்வந்தேசர்.

रामं दशरथं विद्धि मां विद्धि जनकात्मजाम् । अयोध्यामटवीं विद्धि गच्छ तत ययासुखम् ॥

तत	“குழந்தாய்!	विद्धि	பாவித்த டாகதவரு
रामं	ஸ்ரீராமனை		வாயாக.
दशरथं	தசரதராக	अटवीं	அரண்மகதை
विद्धि	நீ பாவித்து கடந்து வருவாயாக.	अयोध्यां	அயோத்திராகராக
जनकात्मजां	ஜனகமஹாராஜரின் திருமகளை	विद्धि	நீ கொண்டுவாயாக.
मां	நானென	ययासुखं	மனக்குறைபென்ப தில்லாதபடி
		गच्छ	போய்வா.”

ततः सुमन्त्रः काकुत्स्थं प्राञ्जलिर्वाक्यमब्रवीत् । विनीतो विनयज्ञश्च मातलिर्वासवं यथा ॥

ततः	அதன்மேல்	मातलिः	இந்திரசாரதியாகும் மாதலிடென்பவன்
विनयज्ञः	வினயத்தின் பெருமை பையறிந்தவரும்,	वासवं	இந்திரனிடத்தில்
विनीतः च	வினய அனுபந்தரன் முடையவருமாகிய	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
सुमन्त्रः	கமந்திரர்	काकुत्स्थं	ஸ்ரீராமரிடத்தில்
प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராகி,	वाक्यं	பின்வரும் நிண்ணப் பத்தை
		अब्रवीत्	தெரியப்படுத்தினார்.

रथमारोह भद्रं ते राजपुत्र महायशः । क्षिप्रं त्वां प्रापयिष्यामि यत्र मां राम वक्ष्यसि ॥

महायशः	“திருநெலாகயசஸ் ப டைக்கப்பெற்றவரும்	यस	எவ்விடத்திற்கு
राजपुत्र	சக்கிரவர்த்தியாரின் திருக்குமாரமுகிய	मां	அடியேனுக்கு
राम	ஸ்ரீராம!	वक्ष्यसि	{ தேவரீர் நியமித்து அ ருளுகின்றீரோ அவ் விடத்திற்கு
रथं	திருத்தேரில்	त्वां	தேவரீரை
आरोह	தேவரீர் ஏழுந்தருள லாம்.	क्षिप्रं	விரைவாக
ते भद्रं	தேவரீர் திருவுளத்தி லுளது கைகடிகமாக.	प्रापयिष्यामि	அடியேன் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பேன்.

चतुर्दश हि वर्षाणि वस्तव्यानि वने त्वया । तान्युपक्रमितव्यानि यानि देव्याऽसि चोदितः ॥

हि	“ஏனென்றால்	वर्षाणि	வருஷக்களும்,
त्वया	தேவரீரால்	उपक्रमि-	{ இன்றையத்தினமே பிரதமதினமாவிரகக் கவேண்டியவைக ளாய்
वने	காட்டில்	तव्यानि	
वस्तव्यानि	காலங்கழிக்கவேண்டி யதாயுள்ள	देव्या	கைகேயிதேவியாரால்
यानि तानि	எந்த அந்த	चोदितः	நியமிக்கப்பட்டவராய்
चतुर्दश	பதின்ன்கு	असि	இருக்கின்றீர்.”

तं रथं सूर्यसङ्काशं सीता हृष्टेन चेतसा । आरूढ वरारोहा कृत्वाऽलङ्कारमात्मनः ॥१४॥

आत्मनः	தனக்கு	सूर्यसङ्काशं	சூரியன்போல் பிரகா சுந்த [சிக்கும்]
अलङ्कारं	அலங்காரத்தை	तं	திருத்தேரின்மீது
कृत्वा	செய்துகொண்டிருந் தவளும்,	रथं	சர்வபிரகாரத்திலும்
वरारोहा	ஸ்திரீரந்நமுமாகிய	हृष्टेन	திருப்திகொண்ட
सीता	லீதாப்பிராட்டியார்,	चेतसा	திருவுள்ளத்தோடு
		आरूढ	ஏறியருளினான்.

अथो ज्वलनसङ्काशं चामीकरविभूषितम् । तमारूढतुस्तूर्णं भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥१५॥

अथो	பின்னர்	चामीकर-	{ தங்கத்தால் சிங்காரிக் கப்பட்டு விளங்கு கின்றதுமாகிய
भ्रातरौ	பிரதாக்கனாகிய	विभूषितं	
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ் மணரும்	तं	அதில்
ज्वलनसङ्काशं	{ அக்னிபோல் ஜ்வலித் துக்கொண்டிருக்கிற தும்,	तूर्णं	விரைவாக
		आरूढतुः	ஏறியருளினார்கள்.

ततः सवालवृद्धा सा पुरी परमपीडिता । राममेवाभिदुद्राव घर्मातिः सलिलं यथा ॥ २० ॥

ततः	அப்பொழுது	घर्मातिः	{ வெய்யிலில் அடிபட்டு நீர்வெட்டைக் கொண் ட ஒருவன்
सवालवृद्धा	{ சிறு குழந்தைகளையும் வயது முதிர்ந்தவர்க ளையும் உள்ளிட்ட	सलिलं	தீர்த்தத்திற்கு
सा	அந்த	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
पुरी	நகரவாசியாயிருந்த எவனும்,	परमपीडिता	மிக்க துன்பமுற்றவ
		राम एव	ஸ்ரீராமரையே [ஐய்
		अभिदुद्राव	பின்பற்றி நடந்தான்.

पार्श्वतः पृष्ठतश्चापि लंघमानास्तदुन्मुखाः । बाष्पपूर्णमुखाः सर्वे तमूचुर्भृशनिस्वनाः ॥ २१ ॥

सर्वे	எல்லோரும்	लंघमानाः	{ தொடர்ந்தே போய்க் கொண்டிருக்கின்ற வர்களாய்,
बाष्पपूर्णमुखाः	கண்ணீர் நிறைந்த மு கமுடையவர்களாய்,	त	அவரை, (அந்த சார தியை)ப்பார்த்து
भृशनिस्वनाः	மிக்கக் கூச்சல்போடு கின்றவர்களாய்,	उचुः	பின்வருமாறு சொண் னார்கள்.
पार्श्वतः	பக்கங்களிலிருந்தும்,		
पृष्ठतः च	பின்னிலிருந்தும்,		
तदुन्मुखाः }	அவரையே பார்த்துக்		
अपि }	கொண்டிருந்தவண் னமாய்,		

संयच्छ वाजिनां रश्मीन् सूत याहि शनैः शनैः । मुखं द्रक्ष्याम रामस्य दुर्दर्शं नो भविष्यति ॥ २२ ॥

सूत	“ஸூரதியே !	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
वाजिनां	குதிரைகளுடைய	मुखं	திருமுகமண்டலத்தை
रश्मीन्	கடிவானங்களின் வர் களை	द्रक्ष्यामः	நாங்கள் கண்டு களிக் கின்றோம்.
संयच्छ	இழுத்துப்பிடித்த ருள்வீராக.	नः	எங்களுக்கு
शनैः शनैः	மெல்ல மெல்ல	दुर्दर्शं	காணற்கரிதாக
याहि	செல்லும் ;	भविष्यति	ஆகப்போகிறது.

आयसं हृदयं नूनं राममातुरसंशयम् । यदेवगर्भप्रतिमे वनं याति न भियते ॥ २३ ॥

राममातुः	“ஸ்ரீராமருடைய மாதாவினது	याति	{ அவர் எழுந்தருளிப் போய்க்கொண்டிருக் கின்றார்.
हृदयं	மனம்	नूनं	இப்பவும்
आयसं	இரும்பு ;	देवगर्भप्रतिमे	தேவகுமாரன் போன் றவர் விவயத்திலும்,
असंशयं	இதில் சந்தேகமில்லை.	भियते न	செதுண்டழியாதிருந் கின்றது.
यत्	எனென்றால்		
वनं	காட்டிற்கு		

कृतकृत्या हि वैदेही छायेवानुगता पतिम् । न जहाति रता धर्मं मेरुपर्कप्रभा यथा ॥२४॥

வெஹி	"வைதேகிதேவியா	छाया	நிழல்
धर्मं	பாதிவிருத்திய	इव	போலவும்.
	தருமத்தில்	पति	கணவரை
रता	ஊக்க முடையவளாய்,	अनुगता	தொடர்ந்து செல்லு
अकंप्रभा	சூரியபகவானது காந்		கின்றவளாய்
	தியானது	जहाति न	விட்டுப்பிரியா திருக்
मेरुं	மேருபர்வதத்தை		கின்றனள்
यथा	எவ்வண்ணமோ ஆவ்	हि	என்கிறபடியால்
	வண்ணமேயும்	कृतकृत्या	கிருதகிருத்யன்.*

[* அதாவது இவ்வுலகில் செய்ததற்குரிய கடமைகளைக் குறையாகச் செய்து முடித்தவன்.]

अहो लक्ष्मण सिद्धार्थः सततं प्रियवादिनम् । भ्रातरं देवसङ्काशं यस्त्वं परिचरिष्यसि ॥

अहो	"அஹோ!	प्रियवादिनं	{ எவர்களுடத்திலும்
लक्ष्मण	லக்ஷ்மணரே!		மனம் கொணாதவண்
यः	எந்த தேவரீர்	भ्रातरं	ணமாய் பேசப்பவரு
देवसङ्काशं	தேவதைபோன்ற	परिचरिष्यसि	தமயனுக்கு [மான
	வரும்		கூடவிருந்து திருப்ப
सततं	எப்பொழுதும்	त्वं	ணிசெய்யப்போகின்
		सिद्धार्थः	தீரோ. அந்த
			தேவரீரொருவர்தான்
			கிருதகிருத்யர்.

महत्येषा हि ते सिद्धिरेष चाभ्युदयो महान् । एष स्वर्गस्य मार्गश्च यदेनमनुगच्छसि ॥

एनं	"இவருக்கு	एषा हि	இது ஒன்றே,
अनुगच्छसि	ஈடுபட்டுக் கீழ்ப்படிந்து	महती	ஸர்வோக்கிருஷ்டமா
	நடந்துவருகின்றீர்.		கிய
ते	தேவரீருக்கு	सिद्धिः	மோகூலாம்பாஜயத்
एषः च	இதுதான் [தாகிய		தை அளிக்கத்தக்கது.
महान्	வதற்கும் மேம்பட்ட-	यत्	என்கிறபடியால்
	மோகூலாம்பாஜயத்	एषः	இது
अभ्युदयः	{ திற்காக இவ்வுலகில்	स्वर्गस्य	பாமபசத்திற்கு
	செய்யவேண்டிய	मार्गः च	ஏற்ற உபாயமோ.
	வைதிககிருத்யம்.		

एवं वदन्तस्ते सोढुं न शेकुर्वाण्यमागतम् । नरास्तमनुगच्छन्तः प्रियमिह्वाकुनन्दनम् ॥

ते नराः	அந்த மனிதர்கள்,	वदन्तः	சொல்லிக்கொண்டே
ते	அந்த	अनुगच्छन्तः	பின்பற்றிச் செல்லு
प्रियं	அபூர்வமான		கின்றவர்களாய்
इह्वाकुनन्दनं	இஹ்வாகுருகுலக்குழந்	आगतं	கண்களிரிந்து வெ
	தை ஸ்ரீராமரை	वाणं	கண்ணிரை [ளிவந்த
एवं	மேற்கண்டவண்ண	सोढुं	கடக்க
	மாய்	शेकुः न	முடியாதிருந்தவர்கள்.

अथ राजा वृतः स्त्रीभिर्दीनानाभिर्दीनचेतनः । निर्जगाम प्रियं पुत्रं द्रक्ष्यामीति ब्रुवन् गृहात् ॥

अथ	அதே சமயத்தில்	प्रियं	‘அருமையான
दीनचेतनः	நெந்து கிடந்த மன முனைய	पुत्रं	திருக்குமாரனை
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	द्रक्ष्यामि	{ இன்னும் முடிந்தவ வரையில் கண்ணாரப் பார்க்கின்றேன் }
दीनामि:	மனவேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்	इति	என்று
स्त्रीभि:	மனைவிமார்களால்	ब्रुवन्	சொல்லிக்கொண்டே
वृतः	சூழப்பட்டவராய்	गृहात्	திருமாணிக்கயினி
		निर्जगाम	வெளிவந்தனர். [ன்று

शुश्रुवे चाग्रतः स्त्रीणां रुदन्तीनां महास्वनः । यथा नादः करेणूनां वद्धे महति कुञ्जरे ॥

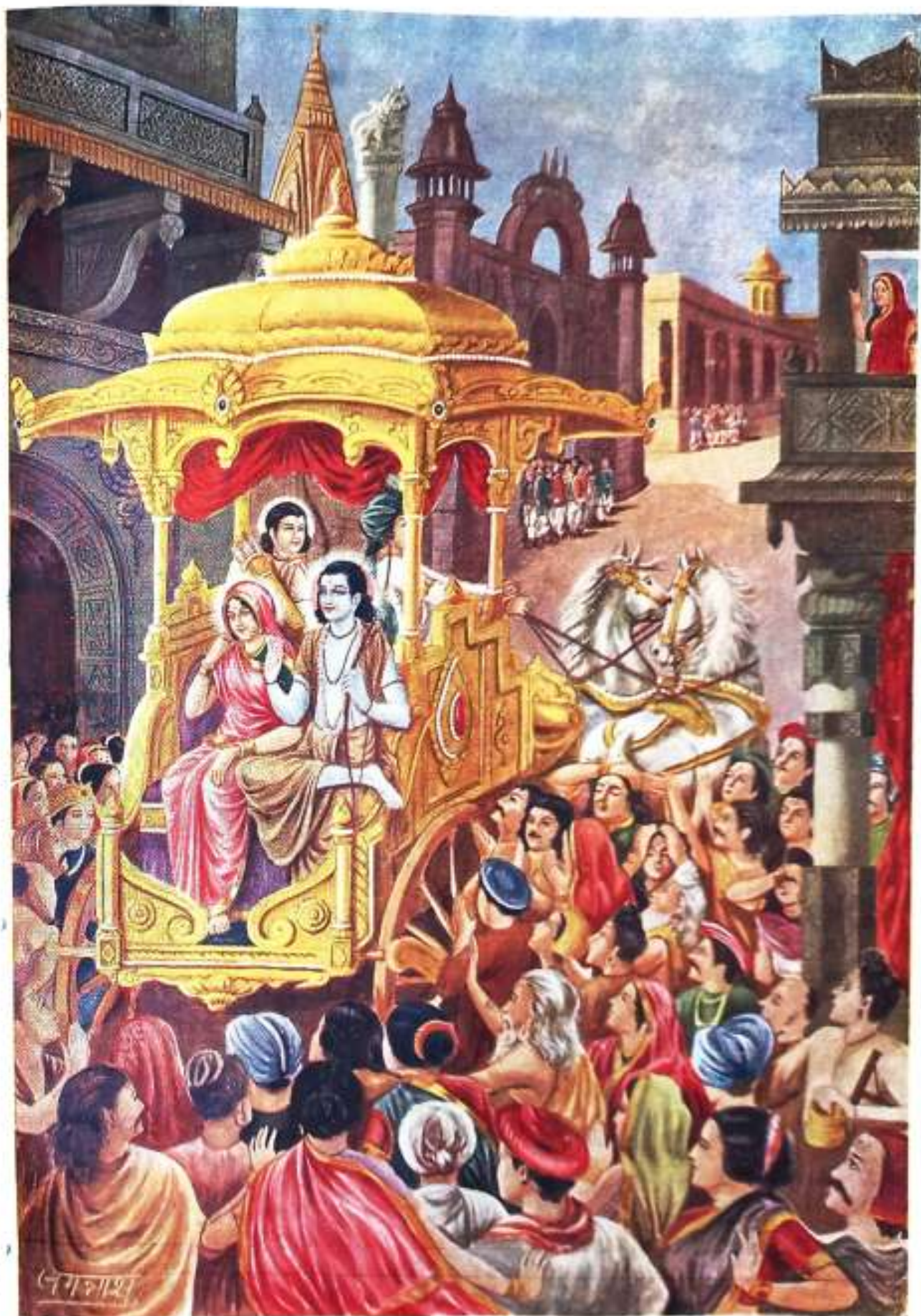
महति	ஒர் பெரிய	रुदन्तीनां	வாய்விட்டுக் கதறியமு
कुञ्जरे	ஆண்யானை		துகொண்டிருக்கின்ற
वद्धे	{ ஸ்வாதந்திரியமிழந்து கட்டிலாகப்பட்டுக் கொண்டு விடுகையில் பெண்யானைகளது ஆரவம்	स्त्रीणां	வனிதையர்களது
करेणूनां		महास्वनः	பேரொலியானது
नादः		अग्रतः च	அவரது முன்னிலையி லேயே
यथा	{ எவ்வண்ணமாயிருக் குமோ அவ்வண்ண மாயிருக்கின்ற	शुश्रुवे	கேட்கப்பட்டது.

पिता च राजा काकुत्स्थः श्रीमान् सन्नस्तदा बभौ । परिपूर्णः शशी काले ग्रहेणोपप्लुतो यथा ॥

तदा	அப்பொழுது	ग्रहेण	கொடிநடைத்தலை
पिता च	திருத்தந்தையாரும்	उपप्लुतः	கொடிநடைத்தலை
श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகிய	परिपूर्णः	பூர்ண [கப்பட்ட
राजा	சக்கிரவர்த்தியான	शशी	சந்திரன்
काकुत्स्थः	{ கருத்தஸ்த வம்சத்தில் பிரந்தவர் (தசரத மன்னர்)	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
काले	பருவகாலத்தில்	सन्नः	ஒளியிழந்தவராய்
		बभौ	ஆயினார்.

स च श्रीमानचिन्त्यात्मा रामो दशरथात्मजः । मृतं संचोदयामास त्वरितं बाह्यतामिति ॥

अचिन्त्यात्मा	அகோசாமாயிய செய ல்களையுடைய	रामः	ஸ்ரீராமர்
श्रीमान्	ஸ்ரீமானான	मृतं	ஸாரதியைப்பார்த்து,
सः च	மஹாலிஷ்டணுவும், { தசரத சக்கிரவர்த்தி யாருக்குத் திருக்கு மாரனாய் விளக்கிக் கொண்டிருந்தவரு மாகிய	त्वरितं	‘சீக்கிரம்
दशरथात्मजः		बाह्यतां	ஒட்டப்படட்டும்’
		इति	என்று பிரார்த்தித்து
		संचोदयामास	வேண்டிக்கொண்டனார்.

राम-चन-गमन

रामो याहीति सूतं तं तिष्ठेति स जनस्तदा । उभयं नाशकत् सूतः कर्तुमध्वनि चोदितः ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	अध्वनि	யாத்திரையின் ஆரம்
तं	அந்த		பத்தில்
सूतं	ஸாரதியைப் பார்த்து	उभयं	ஒன்றுக்கொன்று விரு
याहि	'ஒட்டியருளும்'		த்தமாயுள்ள இரண்டு
इति	என்றார்,	चोदितः	வேண்டுகோளைப்
तदा	அதே சமயத்தில்		பெற்ற
सः	அந்த	सूतः	ஸாரதி (ஸாமந்திரர்)
जनः	ஜனசமூகம்	कर्तुं	எதொன்றையும்
तिष्ठ	'நிறுத்தியருள்வீராக'		செய்ய
इति	என்றது.	नाशकत्	முடியாது திகைத்தாரா.

निर्गच्छति महाबाहौ रामे पौरजनाश्रुभिः । पतितैरभ्यवहितं प्रशशाम महीरजः ॥ ३३ ॥

महाबाहौ	பெருந்தோளுடைய	महीरजः	பூமியின் புழுதியா
रामे	ஸ்ரீராமர்,		னது
निर्गच्छति	எழுந்தருளிக் செல்	पतितैः	{ கண்களினின்று பெரு
	துகையில்		கிவந்து கீழே சொ
अभ्यवहितं	எழுந்து படிந்து	पौरजनाश्रुभिः	ட்டிய
	கிடந்த		பட்டணத்து ஜனக்க
		प्रशशाम	ளின் கண்ணீர்களால்
			நனைந்து அடக்கிற்று.

रुदिताश्रुपरिक्लिन्नं हाहाकृतमचेतनम् । प्रयाणे राघवस्यासीत् पुरं परमपीडितम् ॥ ३४ ॥

राघवस्य	ஸ்ரீராமரது	हाहाकृतं	{ ஹா! ஹா! என்று
प्रयाणे	யாத்திரைப்பத்தில்		சத்தமிட்டுப்புலம்பு
पुरं	பட்டணமானது		கின்றதாய்
रुदिताश्रु-	கண்ணீர் மிகப்பெருக்	परमपीडितं	மிக்க வருத்தமுற்ற
परिक्लिन्नं }	கிக் கண்கள் மிக்க		தாய்
	நனைந்துகிடக்கின்ற	अचेतनं	மதியங்கியதாய்
	தாய்	आसीत्	இருந்தது.

सुस्राव नयनैः स्त्रीणामास्रमायाससंभवम् । मीनसंक्षोभचलितैः सलिलं पङ्कजैरिव ॥ ३५ ॥

स्त्रीणां	வனிதைபர்களது	मीनसंक्षोभ-	{ மீன்களால் கலக்கப்
नयनैः	கண்களால்	चलितैः	பெற்று ஆடி அசையும்
		पङ्कजैः	தாமரைமலர்களால்
आयाससंभवं	{ அடக்கமுடியாத துண்	सलिलं	தடாகஜலம்
	பத்தால் ஆயாசப்படு	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
	வதால் வெளிவந்த		வண்ணமே
आसं	கண்ணீரானது	सुस्राव	எங்கும் சிதறிக்கிடந்
			தது.

दृष्ट्वा तु नृपतिः श्रीमानेकचित्तगतं पुरम् । निपपातैव दुःखेन हतमूल इव द्रुमः ॥ ३६ ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானான	दुःखेन	அதிமனவேதனையால்
नृपतिः	சக்கிரவர்த்தியரசர்	हतमूलः	வேரை வெட்டிச் சாய்த்த
पुरं	பட்டணத்தை	द्रुमः	மரம்
एकचित्तगतं	ஒரே மனோதம்பெற் று விளக்குகின்றதாய்	इव एव	போலவே
दृष्ट्वा	கவனித்து,	निपपात	தரையில் விழுந்துவி ட்டார்.
तु	அதனால்		

ततो हलहलाशब्दो जज्ञे रामस्य पृष्ठतः । नराणां प्रेक्ष्य राजानं सीदन्तं भृशदुःखितम् ॥

राजानं	சக்கிரவர்த்தியரசரை	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
भृशदुःखितं	மிகக்கஷ்டப்படுகின்ற வராய்	पृष्ठतः	பின்பாகத்தில்
सीदन्तं	மெய்மறந்து கிழே விழுந்துவிட்டவராய்	नराणां	ஜனங்களுடைய
प्रेक्ष्य	கவனித்து,	हलहलाशब्दः	‘ஹ்லா ஹ்லா’வென ம் கூக்குரலானது
ततः	அதனால்	जज्ञे	உண்டாயிற்று.

हा रामेति जनाः केचिद्राममातेति चापरे । अन्तःपुरं समृद्धं च क्रोशन्तः पर्यदेवयन् ॥

समृद्धं	எப்பொழுதும் சந் தோஷகரமாயுள்ள	हा	‘ஹா !
अन्तःपुरं च	அந்தப்புரத்திலும்	राममातः	ராமனைப் பெற்ற தா யே !’ (ஆர்ஷசத்தி)
केचिन्	சில	इति	என்றும்
जनाः	ஜனங்கள்	क्रोशन्तः	வாய்விட்டு உரக்கக்கூ வியவர்களாய்
राम	‘ஸ்ரீராம’	पर्यदेवयन्	மிக்க மனவருத்தமுற் றிருந்தார்கள்.
इति	என்றும்,		
अपरे च	இதர ஜனங்கள்		

अन्वीक्षमाणो रामस्तु विपण्णं भ्रान्तचेतसम् । राजानं मातरं चैव ददर्शानुगतौ पथि ॥

भ्रान्तचेतसं	தடுமாறிய மனமுற்று துயரப்பட்டுக்கொண் டிருக்கிறதென்றை யே	राजानं	சக்கிரவர்த்தியரசர யும்,
विपण्णं एव		मातरं च	‘திருத்தாயாரையும், வழியில்
तु	இப்பொழுது	पथि	பின்பற்றி வந்துகொ ண்டிருக்கின்றவர்க ளாய்
अन्वीक्षमाणः	நினைதான் கவனித்து கொண்டிருத்த	अनुगतौ	
रामः	ஸ்ரீராமர்,	दर्श	கவனித்தார்.

स बद्ध इव पाशेन किशोरो मातरं यथा । धर्मपाशेन संयुक्तः प्रकाशं नाभ्युदक्षत ॥

पाशेन बद्धः வசைபெண்கைப்பட்ட
 किशोरः மகன்குட்டி
 मातरं தாய்க்கு
 यथा इव எவ்வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே
 धर्मपाशेन தர்மபாசத்தால்

संयुक्तः கட்டுண்ட
 सः அவர்
 प्रकाशं न { அவர்களுக்குக்கட்புல
 ஒரு தனண்ணமாயி
 ருக்க
 अभ्युदक्षत திருவுளம் பற்றியரு
 ளினார்.

पदातिनौ च यानार्हावदुःखाहौ सुखोचितौ । दृष्ट्वा संचोदयामास शीघ्रं याहीति सारथिम् ॥

यानार्हौ { வாறுனக்களிலேயே
 எப்பொழுதொழுந்
 अवुःखाहौ { தருளுகின்றவர்களும்
 கஷ்டங்களுக்குப்பாத்
 सुखोचितौ { திரப்படாதவர்களும்,
 சுகங்களுக்கே உரிய
 வர்களும்,
 पदातिनौ च { கால்கடையாய் வந்து
 கொண்டிருக்கின்ற
 வர்களுமான ஆள்க
 ளுமவர்களையும்

दृष्ट्वा { கினித்திசெய்ய முடி
 யாதிருப்பதை திரு
 வுளத்தில் பற்றி
 सारथि { மாரதியைப் பார்த்து
 शीघ्रं 'வேகமாக
 याहि செல்லீராக'
 इति என்று
 संचोदयामास வேண்டிக்கொண்ட
 னார்.

न हि तत् पुरुषव्याघ्रो दुःखजं दर्शनं पितुः । मातुश्च सहितुं शक्तस्तोत्रार्दित इव द्विपः ॥

पुरुषव्याघ्रः புருஷோத்தமயான
 மயர்
 पितुः திருத்தந்தையாரு
 டையவும்,
 मातुः च திருத்தாயாருடைய
 तत् அந்த [வும்
 दुःखजं கஷ்டதனையால்
 ளினைத்த

दर्शनं அனுபவத்தை
 तोत्रार्दितः அக்குசத்தால் குத்
 தண்ட
 द्विपः பாண
 इव எவ்வண்ணமோ
 அவ்வண்ணமே
 सहितुं हि சேக்கவே
 शक्तः न முடியாதிருக்கணர்.

प्रत्यगारमिवायान्ती वत्सला वत्सकारणात् । बद्धवत्सा यथा धेनू राममाताऽभ्यधावत ॥

वत्सला { திருக்குமாரனிடத்தி
 லுத்தலந்த காதலன்ப
 முடையவளாகிய
 राममाता ஸ்ரீராமரின் திருக்
 தாயா
 बद्धवत्सा கட்டப்பட்டிருக்கும்
 கன்றையுடைய
 धेनूः ஒரு பசுவானது

वत्सकारणात् கன் கன் நெனும்
 காரணத்தால்
 भगारं கொழுவை
 प्रति போக்கி
 भायान्ती ழுகிறத
 यथा इव எவ்வண்ணமோ
 அவ்வண்ணமே
 अभ्यधावत பின்பற்றி ளிரைந்து
 ழுகினார்.

न्यवर्तत जनो राज्ञो रापं कृत्वा प्रदक्षिणम् । मनसाऽप्यश्रुवेगैश्च न न्यवर्तत मानुषम् ॥४९॥

राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரது	अश्रुवेगैः	{ அடக்கமுடியாது கண் கனினின்று கண்ணீர் களைப் பெருக விடுவ தால்
जनः	ஜனசமுதாயமானது	मानुषं अपि च	{ மனுஷ்யப்பிரயத்தின த்தால் செய்யக்கூடிய தாகிய இதுமட்டும் ஓயவில்லை.
रापं	பூரீராமரை	न्यवर्तत न	
प्रदक्षिणं कृत्वा	வலம் செய்து, அக்கேயே கின்று விட்டது.		
न्यवर्तत	{ அவரிடத்தில்தவறி ருக்கும் பற்று ஒன் ருவே		
मनसा			

यमिच्छेत्पुनरायान्तं नैनं दूरमनुव्रजेत् । इत्यमाल्या महाराजमूचुर्दशरथं वचः ॥ ५० ॥

अमाल्याः	மந்திரிமார்கள்	आयान्तं	திரும்பிவந்து சேர வேண்டியவனாக
दशरथं	தசரத	इच्छेत्	விரும்புகிறானே
महाराजं	சக்கிரவர்த்தியாரைப் பார்த்து	एनं	இவனை
उचुः	பின்வருமாறு தெரி யப்படுத்தினார்கள்.	दूरं	வெகுதூரம்
यं	“எந்த ஒருவனை	अनुव्रजेत् न	சென்று வழிவிட
पुनः	மீனவும்	इति	என்பது [ஸாகாது
		वचः	தருமவிதி”.

तेषां वचः सर्वगुणोपपन्नं प्रसिन्नगात्रः प्रविषण्णरूपः ।

निशम्य राजा कृपणः सभार्यो व्यवस्थितस्तं सुतमीक्षमाणः ॥ ५१ ॥

कृपणः	{ தனக்குத்தானேஎதை செய்யவேண்டுமோ அதைச் செய்ய முடி யாத நிலைமையிலிருந்த	सुतं	திருக்குமாரனை
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	ईक्षमाणः	நோக்கியவண்ணமாயி ருக்கின்றவராய்
तेषां	அவர்களுடைய	प्रसिन्नगात्रः	{ திருமேனிபெல்லாம் வேர்வைபுற்றுக்கிடக் கின்றவராய்
सर्वगुणोपपन्नं	{ ஸகலமுமாகிய என் மைக்கு அவசியமாயி ருக்கின்ற	प्रविषण्णरूपः	{ மிகவும் துவந்து வே தையுற்ற மனத்தின ராய்,
वचः	தருமவிதியை	सभार्यः	தர்மப்பத்தினியோடு கூடவே
निशम्य	திருவுளத்தில் பற்றி,	व्यवस्थितः	அவ்விடத்திலேயே கின்றுவிட்டனர்.
तं	அந்த		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे चत्वारिंशः सर्गः ॥

एकचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தேதாராவது ஸர்க்கம் || ४१ ||

नगरक्षोभवर्णनम्—பட்டணத்தின் கலக்கத்தை வருணிப்பது.

तस्मिस्तु पुरुषव्याधे विनिर्याते कृताञ्जलौ । आर्तशब्दो हि सञ्जज्ञे स्त्रीणामन्तःपुरे महान् ॥

तस्मिन्	அந்த		
पुरुषव्याधे	புருஷோத்தமர்	महान् हि	{ உள்ளங்களில் நிகழிப் தமாய்க் கிடந்த ாற ஸ்பங்களை நன்கு வி ளங்கக் காட்டுகின்ற தாகிய
कृताञ्जलौ	ஆஞ்சலிஹஸ்தராய்		
विनिर्याते तु	பிரயாணமாண்பொ	आर्तशब्दः	{ மனவேதனைபால் புல ம்பலாகும் பின்வரும் பேச்சு
	முது	अन्तःपुरे	அந்தப்புரத்தில்
स्त्रीणां	மனைவிமார்களுடைய	सञ्जज्ञे	நிகழ்ந்தது.

अनाथस्य जनस्यास्य दुर्बलस्य तपस्विनः । यो गतिः शरणं चासीत्स नाथः कनु गच्छति ॥

यः	"எந்த ஒருவன்	अस्य जनस्य च	இந்த எந்த மனித னுக்கும்
अनाथस्य	{ மாதாபிதாய்க்கன், போ வழக்கின்றவர்கள் இ வகர்ணையிழந்தவனுக் கும்,	शरणं	ஆடைக்கலமாகிய
दुर्बलस्य	முடியாத தன்மைபுலி ருக்கின்றவனுக்கும்,	गतिः	புகழிடமாக
तपस्विनः	{ பரிதாபமுண்டாகும் நிலைமைபுலிருக்கின் றவனுக்கும்,	आसीत्	இருந்தானே,
		सः	அந்த
		नाथः	லோகரஹுகன்
		क्व नु	எங்கேயோ
		गच्छति	போய்விடுகிறான்.

न क्रुद्धयत्यभिशप्तोऽपि क्रोधनीयानि वर्जयन् । क्रुद्धान्यसादयन्सर्वान्समदुःखः कचिद्दत्तः ॥
कौसल्यायां महातेजा यथा मातरि वर्तते । तथा यो वर्ततेऽस्मासु महात्मा कनु गच्छति ॥

यः	"எந்த ஒருவன்	अभिशप्तः	{ வன்கண் சொற்களை
क्रोधनीयानि	பிறர்களுக்கு அபரா தமாரும் செயல்களை	अपि	{ சொல்லப்பட்டவனா கவிருக்கைபிலும்
वर्जयन्	முற்றிலும் துறந்தவ னாய்	कचिद्	சிறிதேனும்
क्रुद्धान्	கோபம் கொண்ட	कृष्यति न	கோபம்கொள்ளாமலி ருக்கின்றானே,
सर्वान्	எல்லோரையும்		
प्रसादयन्	சமாதானப்படுத்து கின்றவனாகவும்,	समदुःखः	{ ஒருவர் படும் துயரத் தை தனக்கே நேர்ந்த துபோல் நடவிரும் து துயரப்படுவானே,

मातरि	தன்னைப்பெற்ற தாயர்	अस्यासु	எங்ககிடத்திலும்
	ராயர்	वर्तते	நடந்துகொண்டுவந்
कौसल्यायां	கேசவியாதேவியாரிடத்தில்	गतः	தானே, அந்த
यथा	எவ்வண்ணமாய்	महातेजाः	யாவருமறிந்த
वर्तते	நடந்துகொண்டுவந்	महात्मा	மஹாதேஜஸ்ஸவியான
	தானே,	स्वनु	மஹாத்மாவாகுமவன்
तथा	அவ்வண்ணமே	गच्छति	எங்கேயோ
			போய்விடுகிறான்.

कैकेय्या हिश्यमानेन राज्ञा सञ्चोदितो वनम् । परित्राता जनस्यास्य जगतः क्वनु गच्छति ॥

जगतः	“உலகத்திற்கும்	राज्ञा	சக்கிரவர்த்தியாரால்
अस्य	இந்த	वनं	வனவாசத்திற்கு
जनस्य	ஜனசமுதூதத்திற்கும்	सञ्चोदितः	நியமனம் பெற்றவ
परित्राता	ரக்தநன்,		னாய்,
कैकेय्या	கைகேயிதேவியாரால்	स्वनु	எங்கேயோ
हिश्यमानेन	தொல்லைசெய்யப்பட்ட	गच्छति	போய்விடுகின்றான்.

अहो निश्चेतनो राजा जीवलोकस्य संप्रियम् । धर्म्यं सत्यव्रतं रामं वनवासे प्रवत्स्यति ॥

अहो	“என்ன ஆச்சர்யம்!	धर्म्यं	{ தருமசாஸ்திரங்களில்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்		சரியாப் பற்றடைய
निश्चेतनः	தன்னறிவை யிழந்தவ	सत्यव्रतं	வனம்.
	ராய்,		சொன்ன சொல் தவ
जीवलोकस्य	பிராணிசமூகத்திற்கு	रामं	ருதவனுமாகிய
संप्रियं	மிக்க அருமைபரான	वनवासे	ஸ்ரீராமனை
	வனம்,	प्रवत्स्यति	வனவாசத்தில்
			செல்ல விடுகின்றார்.”

इति सर्वा महिष्यस्ता विवत्सा इव धेनवः । रुरुदुश्चैव दुःखार्ताः सस्वरं च विचुकुशुः ॥

ताः महिष्यः	அந்த மனைவிமாரகள்	दुःखार्ताः	நிக்க மனவேதனைப்ப
सर्वाः च	எல்லோரும்		டுகின்றவர்களாகி,
विवत्साः	கன்றகளை விட்டுப்	सस्वरं	உவென்று குரலிட்டு
धेनवः	பசுக்கள் [பிரிந்த	इति एव	மேற்கண்டவண்
इव	எவ்வண்ணமே		னமே
	அவ்வண்ணமே	विचुकुशुः	வாய்விட்டுப் புலம்பி
		रुरुदुः च	அழுதார்கள். [னங்கள்.

स तमन्तःपुरे घोरमार्तशब्दं महीपतिः । पुत्रशोकाभिसन्तप्तः श्रुत्वा चासीत्सुदुःखितः ॥८॥

सः	அந்த	तं आतंशब्दं	{ அந்த மனவேதனை
पुत्रशोकाभिसन्तप्तः	{ புத்திரசோகத்தால்		யால் புலம்பல்ரூப
	நிகவும் பரிதாபத்துக்	श्रुत्वा	மாய் வந்த பேச்சை
	கொண்டிருந்த	सुदुःखितः	செனிக்கொண்டு,
महीपतिः च	சக்கிரவர்த்தியாரும்,		இன்னுமதிகமாய் மன
अन्तःपुरे	அந்தப்புரத்தில்		வேதனைப்படுகின்ற
घोरं	கம்பீரமாயுள்ள	आसीत्	ஆயினர். [வராய்,

नाशिहोत्राण्यहूयन्त नापचन् गृहमेधिनः । अकुर्वन् प्रजाः कार्यं सूर्यश्चान्तरधीयत ॥ ९ ॥

अशिहोत्राणि	{ अக்ஷிதேவநாத்ரம் முதலிய வைதிகச் சடங்குகள்	कार्यं	அவரவர்கள் காரியத்தை
अहूयन्त न	செய்யப்படவில்லை,	अकुर्वन् न	செய்யாது விட்டுவிட்டனர்.
गृहमेधिनः	கிருஹஸ்தர்கள்	सूर्यः च	ஸூரியபகவானும்
अपचन् न	சமயஸ் செய்யவில்லை,	अन्तरधीयत	அந்தர்த்தானமாய் விட்டனர்.
प्रजाः	ஜனங்கள்		

व्यसृजन्कबलान्नागा गावो वत्सान् पाययन् । पुत्रं प्रथमजं लब्ध्वा जननी नाभ्यनन्दत ॥

नागाः	ஸர்ப்பங்கள்	जननी	பெற்ற தாயாமிருக்கு
कबलान्	இரைகளை		மெவனும்,
व्यसृजन्	கக்கிவிட்டன.	प्रथमजं	சர்வோத்கிருஷ்டமாய்
गावः	பசுக்கள்	पुत्रं	தன் புதல்வனை [பெற்ற
वत्सान्	கன்றுகளுக்கு	लब्ध्वा	தன்கண்முன் கண்டும்
पाययन् न	பால்கொடுத்து ஊட்டிவிட்டன.	अभ्यनन्दत न	உதஸாஹம் கொள்ளா திருந்தனர்.

त्रिशङ्कुलोहिताङ्गश्च बृहस्पतिबुधावपि । दारुणाः सोममभ्येत्य ग्रहाः सर्वे व्यवस्थिताः ॥

त्रिशङ्कुः	த்ரிசங்குவும்,	अभ्येत्य	தீங்குவிளைவிப்பவனாய் செய்துகொண்டு,
लोहिताङ्गः	அங்காரகனும்,	ग्रहाः	கிருகங்கள்
बृहस्पति- } बुधौ च }	{ கிருஹஸ்பதி புதன் ஆகிய இவ்விரு கிரகங்களும்,	सर्वे	எல்லாமும்,
सोमं अपि	சுந்தரனையும்	दारुणाः	{ உலகத்துக்குத் தான் பத்தை விளைவிக்கின்றவைகளாய்
		व्यवस्थिताः	நின்றவிட்டன.

नक्षत्राणि गतार्चीपि ग्रहाश्च गततेजसः । विशाखाश्च सधूमाश्च नभसि प्रचकाशिरे ॥ १२ ॥

नभसि	ஆகாயத்தில்	सधूमाः च	{ (சகரவர்த்தியாருக்கு வரும் தீங்கை குசிப்பிக்கின்றவண்ணமாய்) விண்ணிழ்கொள்ளியுடன் கூடியிருக்கின்றவைகளாய்
नक्षत्राणि	நட்சத் திரங்கள்		
गतार्चीपि	ஒளியற்று இருந்தன.	प्रचकाशिरे	காணப்பட்டன.
ग्रहाः च	கிரகதேவர்களும்		
गततेजसः	தேஜஸ்ஸின் நி இருந்தனர்.		
विशाखाः च	{ இக்ஷ்வாகுருவநட்சத்திரங்களாகிய விசாகைகளும்,		

कालिकानिलवेगेन महोदधिरिवाद्धतः । रामे वनं प्रव्रजिते नगरं प्रचचाल तत् ॥ १३ ॥

रामे	ஸ்ரீராமர்	कालिकानिल- } वेगेन	{ மழை மாரிகளைப்பொழியும் மேகக்கூட்டங் கொடு கூடிய காற்றின் வேகத்தால்
वनं	காட்டிற்கு		
प्रव्रजिते	எழுந்தருளுகையில்		
तत् नगरं	அந்த நகரமானது		

महोदधिः	பெருங்கடலானது	इव	எவ்வண்ணமோ
उद्धतः	மேலெழுந்து கலங்கிப் பொங்குகிறது	प्रचाल	அவ்வண்ணமே தாறுமாறாயிருந்தது.

दिशः पर्याकुलाः सर्वास्तिमिरेण समावृताः । न ग्रहो नापि नक्षत्रं प्रचकाशे न किञ्चन ॥

दिशः	பிரதேசங்கள்	नक्षत्रं	{ அச்வினி முதலிய இ ருபத்தேழு நட்சத் திரவர்க்கமும்
सर्वाः	எல்லாமும்	न	காணப்படாதிருந்தது.
तिमिरेण	காரிருளால் [னாய்,	किञ्चन अपि	(ஸத்தரிஷி வர்க்கமும்) எதுவும் எங்கும்
समावृताः	மூடப்பட்டவைக-	प्रचकाशे न	காணப்படவில்லை.
पर्याकुलाः	தாறுமாறாயிருந்தன.		
ग्रहः	நவகரணவர்க்கமும்		
न	காணப்படாதிருந்தது.		

अकस्मान्नागरः सर्वो जनो दैन्यमुपागमत् । आहारे च विहारे च न कश्चिदकरोन्मनः ॥

नागरः	பட்டணத்து	उपागमत्	அடைந்தான்.
जनः	ஜனம்	कश्चित्	எவனெனனுமொருவ
सर्वः	ஒவ்வொருவனும்	आहारे च	உணவிலும் [னும்
अकस्मात्	திடீரெனதெய்வாநீன மாய் சம்பவித்ததாய்	विहारे च	கைகால்களை அசைப் மனதை [பதிலும், செலுத்தவில்லை.
दैन्यं	மனவேதனை	अकरोत् न	

शोकपर्यायसन्तप्तः सततं दीर्घमुच्छ्वसन् । अयोध्यायां जनः सर्वः शुशोच जगतीपतिम् ॥

अयोध्यायां	அயோத்திமாநகரில்	उच्छ्वसन्	உயிப்புக்கொண்டவ னும்
जनः	மரணிடன்	जगतीपति	திருநெடுக்காக்களை களைத்துகொண்டு,
सर्वः	ஒவ்வொருவனும்,	सततं	இடைவிடாது
शोकपर्याय- सन्तप्तः	{ சோகாதிசயத்தால் மிக்க மனம் கொண்ட வனும்	शुशोच	சோகக்கடலில் கிடந் தான்.
दीर्घं	நெட்டு		

बाण्यपर्याकुलमुखो राजमार्गगतो जनः । न हृष्टो लक्ष्यते कश्चित्सर्वः शोकपरायणः ॥

न वाति पवनः शीतो न शशी सौम्यदर्शनः ॥ १७ ॥

राजमार्गगतः	ராஜமீதியிலிருந்த	कश्चित्	ஒருவனவத
जनः	மரணிடன்	लक्ष्यते न	காணப்படவில்லை.
सर्वः	ஒவ்வொருவனும்	पवनः	காற்றுவத
बाण्यपर्याकुलमुखः	கண்ணீரால் கலங்கிய முகமுடையவனும்	शीतः	குளிர்க்கதா
शोकपरायणः	சோகக்கடலில் மூழ்கி க்கிடந்தான்.	वाति न	வீசவில்லை.
हृष्टः	{ வேறு எதோ ஒரு வ்யாஜத்தால் மனம் நிறைவு பெற்றவனும்	शशी	சந்திரனும்
		सौम्यदर्शनः	இனியனாக நீர்வை.

न सूर्यस्तपते लोकं सर्वं पर्याकुलं जगत् । अनर्थिनः सुताः स्त्रीणां भर्तारो भ्रातरस्तथा ।
सर्वे सर्वं परित्यज्य राममेवान्वचिन्तयन् ॥ १८ ॥

சூர்ய: ஸூர்யபகவான்
லோகம் உலகில்
தபதே ந பிரயாகியரது இருந்
துகிட்டனன்.
जगत् உலகம்
सर्वं எல்லாமும்,
पर्याकुलं தாறுமாறாய்கிடந்தது.
सुता: சிறுவர்களும்,
तथा அவ்வண்ணமே,
भ्रातर: உடன்பிறந்தவர்களும்

स्त्रीणां ஸ்த்ரீகளுடைய
भर्तार: எஜமான்களும்
सर्वे எல்லோரும்
सर्वं எல்லாவற்றையும்
परित्यज्य துறந்து,
अनर्थिनः எதிலும் பற்றற்றவர்
களாய்,
राम एव ஸ்ரீராமர் ஒருவரேயே
अन्वचिन्तयन् தயானம்செய்துகொ
ண்டிருந்தனர்.

ये तु रामस्य सुहृदः सर्वे ते मूढचेतसः । शोकभारेण चाक्रान्ताः शयनं न जहुस्तदा ॥

रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
सुहृदः ஆப்தர்கள்
ये तु எவர்களோ
ते सर्वे ஆந்த எல்லோரும்
शोकभारेण சோகத்தின் கடுமையி
னதிகத்தால்
आक्रान्ता: { சகிக்கமுடியாதவண்
ணமாய் மனவருத்த
முறுகின்றவர்களாய்

मूढचेतसः மனம் எதிலும் ப்ரவர்
த்திக்காதவர்களாகி,
तदा அப்பொழுது
शयनं படுத்துக்கொண்டி.
रुन्त படுக்கையை
जहुः न च விட்டு எழுந்திருக்க
வேயில்லை.

ततस्त्वयोध्या रहिता महात्मना पुरन्दरेणेव मही सपर्वता ।

चचाल घोरं भयशोकपीडिता सनागयोधाश्वगणा ननाद च ॥ २० ॥

सपर्वता { மாணிடர்களைமைத்த
பலபாகமேடைகளை
யுடையதும்,
सनागयोधाश्व- } யானைகளையும், போர்
गणा च { வீரர்களையும், குதி
ரைகணங்களையும் உ
டையதுமான
मही तु பெரும்பட்டணமாகிய
अयोध्या அயோத்தியநகர்
इव ஸாக்ஷிச்

पुरन्दरेण மஹாலிஷ்டனுவாகிய
महात्मना மஹாத்மாவினால்
रहिता கைவிடப்பட்டதாய்
ततः அதனால்
भयशोकपीडिता { கஷ்டத்தை சகிக்கமு
டியாதது மனம் நொந்
துவருந்துகின்றதாகி
घोरं உறக்க
ननाद கதறியழுதது.
चचाल தலைமூய் கிடந்தது.

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकचत्वारिंशः सर्गः ॥

द्विचत्वारिंशः सर्गः—காற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ४२ ॥

दशरथविलापः—தசரதலிலாபம்.

यावत्तु निर्यतस्तस्य रजोरूपमदृश्यत । नैवेक्ष्वाकुवरस्तावत्सञ्जहारात्मचक्षुषी ॥ १ ॥
यावद्राजा प्रियं पुत्रं पश्यत्यत्यन्तधार्मिकम् । तावद्व्यवर्धतेवास्य धरण्यां पुत्रदर्शने ॥ २ ॥

इक्ष्वाकुवरः இக்ஷ்வாகுகுல உத்த
மராகிய
राजा சக்கிரவர்த்தியார்
यावत् எதுவரையில்
प्रियं பெறவரிய
अत्यन्तधार्मिकं அத்யந்த தர்மியிட
னாகிய
पुत्रं इव திருக்குமாரனையே
पश्यति பார்த்தவண்ணமாய்
இருந்தனரோ
तावत् அதுவரையில்
अस्य இவருக்கு
पुत्रदर्शने திருக்குமாரனது தரி
சனத்திற்காக

निर्यतः பிரயாணமாகப் போய்
கொண்டிருந்த
तस्य அவரது
रजोरूपं ரதமோடுவதால் விளை
யும் தூளியின் வரிசை
धरण्यां பூமியில்
व्यवर्धत ஏராளமாய்விளைந்தது
यावत् तावत् எதுவரையில்
अदृश्यत புலப்படாதே
तावत् அதுவரைக்கும்
आत्मचक्षुषी தன் இருக்கண்களையும்
तु एव அவ்விடத்திலிருந்தே
सञ्जहार न அவர் பெயர்த்தெடுக்
கவில்லை.

न पश्यति रजोऽप्यस्य यदा रामस्य भूमिपः । तदाऽऽर्तश्च विषण्णश्च पपात धरणीतले ॥

भूमिपः சக்கிரவர்த்தியார்
अस्य இந்த
रामस्य ஸ்ரீராமரது
रजः अपि தூளிவரிசையையும்
यदा எப்பொழுது
पश्यति न பார்க்க முடியவில்
லையோ

तदा அப்பொழுது
आर्तः च மனவேதனைபதிகரித்
தவராகி,
विषण्णः च சோர்வடைந்தவராய்,
धरणीतले பூமியில்
पपात விழுந்தகிட்பன்.

तस्य दक्षिणमन्वागात्कौसल्या बाहुमङ्गना । वामं चास्यान्वगात्पार्श्वं कैकेयी भरतप्रिया ॥

अङ्गना ஸ்திரீரக்ஷமாரும்
कौसल्या கோஸலாதேவியார்
तस्य அவரது
दक्षिणं வலது
बाहुं கைபக்களில்
अन्वागात् தின்றுகொண்டிருந்த
வள்.

भरतप्रिया பரதனுக்குப் பேருத
வி புரிந்தவனாகிய
कैकेयी च கைகேயாதேவியாரும்,
अस्य இவரது
वामं இடதுகை
पार्श्वं பக்களில்
अन्वगात् தின்றுகொண்டிருந்
தனள்.

तां नयेन च संपन्नो धर्मेण विनयेन च । उवाच राजा कैकेयीं समीक्ष्य व्यथितेन्द्रियः ॥

नयेन	{ ஒருவன் சக்கிரவர்த்தி யாயிருந்து ஜனங்க ளை தர்மநெறி தவரு து பரிபாலிப்பதைப் பற்றியதாகிய தர்ம னாலானும்,	सम्पन्नः	பரிபூர்ணதேர்ச்சி பெற்றவரும்,
धर्मेण	{ தர்மத்தைப் பெறுவத ற்காக அனுஷ்டிக்க வேண்டிய தர்மநெறி களைப்பற்றிய னால னும்,	व्यथितेन्द्रियः च	{ இத்திரியங்கள் கலங்க ப்பெற்று இருந்தவ ருமாகிய
विनयेन च	{ மானிடனாய் பிறந்த ஒருவன் அனுஷ்டிக் கவேண்டிய தர்மநா லானும்,	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
		तां	அந்த
		कैकेयीं	கைகேயிதேவியாரை
		समीक्ष्य	நோக்கி,
		उवाच	பின்வருமாறு
			பேசினார்.

कैकेयि मा ममाङ्गानि स्पर्क्षीस्त्वं दुष्टचारिणी । न हि त्वां द्रष्टुमिच्छामि न भार्या न च वान्धवी ॥

कैकेयि	“கைகேயி!	न	இருக்கவேண்டாம்.
दुष्टचारिणी	பாபத்திற்குத் துணிக் துவிட்ட	मम	எனது
त्वं	நீ,	अङ्गानि	அங்கங்களை
वान्धवी	ஹிதத்தைச்செய்கின் இல்லை. [தவளாய்	मा स्पर्क्षीः	நீ இனித்தொடராதே.
न	என்கிறபடியால்	त्वां	உன்னை
हि	மனைவியாக	द्रष्टुं च	கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும்
भार्या		इच्छामि न	நான் பொறேன்.

ये च त्वामनुजीवन्ति नाहं तेषां न ते मम । केवलार्थपरां हि त्वां त्यक्तधर्मां त्यजाम्यहम् ॥

त्वां च	“உன்னையும்	केवलार्थपरां	{ அற்பமாகிய பொருள் ஒன்றையே ஸர்வமு மாய்க்கொண்டுவிட் டவளாய்,
ये	எவர்கள்	त्यक्तधर्मां	{ தருமத்தை முற்றிலும் துறந்துவிட்டொழிந் தவளாய்
अनुजीवन्ति	அருளையின்றிப் பார் க்கின்றார்களோ	हि	இருப்பதால்
तेषां	அவர்களுக்கு	त्वां	உன்னை
अहं	நான்	अहं	நான்
न	வேண்டாம்.	त्यजामि	{ விவாஹபந்தன நிறிந் த்திசெய்து விடைக்கி இதுமுதல் வைத்தி ருக்கின்றேன்.
ते	அவர்கள்		
मम	எனக்கு		
न	வேண்டாம்.		

अगृह्णां यच्च ते पाणिमग्निं पर्यजयं च यत् । अनुजानामि तत्सर्वमस्मिंल्लोके परत्र च ॥८॥

अस्मिन् लोके	" இந்த உலகிலும், { மறுபிறப்பிலும் (அல் லது இதர லோகத் திலும்,)	अग्निं	அக்னியை
परत्र च	உள்ளது கையை பற்றியதாகிறது, எதுவோ,	पर्यजयं	வலர்வந்து விவாஹம் செய்துகொண்டது எதுவோ
ते पाणि अगृह्णां यत् च		यत् च	{ அந்தச்சம்மந்தத்தால் உண்டான எல்லா வற்றையும், நான் துறந்துவிடுகின் றேன்.
		तत्सर्वं	
		अनुजानामि	

भरतश्चेत्प्रतीतः स्याद्राज्यं प्राप्येदमव्ययम् । यन्मे स दद्यात्प्रीत्यर्थं मां मा तदत्तमागमत् ॥

प्रतीतः	" பெரியோர்களிடத்தில் அசஞ்சலரபத்திமை பரதன் [புடைய இந்த ராஜ்யத்தை அழிவில்லாத பலனை அளிக்கவல்லதாய் ஏற்றுக்கொண்டு, விடுகின்றனென்பிற பக்கத்தில்	सः	அவன்
भरतः		मे	எனது
इदं		प्रीत्यर्थं	இலிதத்தின் காரண மாய்
राज्यं		यत् दद्यात्	எந்த சரமகைக்கர்ய த்தை செய்கின்றனோ
अव्ययं		तत् दत्तं	அந்த கைக்கரியம், என்னை
प्राप्य		मां	சேரா தொழியக்கட வது."
स्यात् चेत्		मा आगमत्	

अथ रेणुसमुध्वस्तं तमुत्थाप्य नराधिपम् । न्यवर्तत तदा देवी कौसल्या शोककशिता ॥

तदा	அப்பொழுது	तं	அந்த
शोककशिता	மனவேதனையால் வரட்டமடைந்திருந்த	नराधिपं	சக்கிரவர்த்தியாரை
कौसल्या	கோஸலா	उत्थाप्य	{ கைகளால் அணைத்து எடுத்து எழுந்திருக் கச்செய்த
देवी	தேவியார்	अथ	அதன்போல்
रेणुसमुध्वस्तं	புழுதிபடிந்து மண்டி க்கிடக்கும்	न्यवर्तत	{ வாய்திறந்து பேசா மல் பக்கலில் நின்று எட்டினள்.

हृत्वेव ब्राह्मणं कामात्स्पृष्ट्वाऽग्निमिव पाणिना । अन्वतप्यत धर्मात्मा पुत्रं सञ्चिन्त्य तापसम् ॥

धर्मात्मा	புண்பா த்மாவாகு மவர்,	ब्राह्मणं	பரதத்வத்தை
कामात्	உலகவ்யாபாரங்களி லுள்ள மனப்பற்றால்	हत्वा	துறக்கொழித்துவிட் டவர்
अग्निं	எழுந்தெரியும் தீயை	इव	போலாகி,
पाणिना	கையால்	तापसं	தவவேகம் தரித்த
स्पृष्ट्वा	தொட்டுக்கொண்டே,	पुत्रं	திருக்குமாரனை
इव	புருக்கின்றவன்போ லாகி	सञ्चिन्त्य	நினைந்துவினைந்து
		अन्वतप्यत	தவித்தார்.

निवृत्यैव निवृत्यैव सीदतो रथवर्त्मसु । राज्ञो नातिबभौ रूपं प्रस्तस्यांशुमतो यथा ॥

ரதவர்த்தம்சு	{ திருக்கேதர் சென்ற வழியில் கண்ணிற்க்கு எட்டிய பிறதேசங்க ளில் எல்லாவற்றிலும்	राज्ञः	ரக்கிரவர்த்தியாரது
निवृत्य एव	திரும்பித்திரும்பிப்	रूपं	திருமோளியானது
निवृत्य एव	பார்த்துகொண்டு,	प्रस्तस्य	ராஜாஸ்தினால் பிடிக்கப்பட்ட
सीदतः	துயரத்தால் வாட்ட மடைந்திருக்கிற	अंशुमतः यथा	சூரியபகவானது போன்றதாய்
		अतिबभौ न	விளக்கப்பின்றியிருந் தது.

विललाप च दुःखार्तः प्रियं पुत्रमनुस्मरन् । नगरान्तमनुप्राप्तं बुद्ध्वा पुत्रमथाब्रवीत् ॥१३॥

प्रियं	உள்ளங்கொண்து கடந்தவந்த	पुत्रं	திருக்குமாரனை
पुत्रं	திருக்குமாரனை	नगरान्तं	நகரபெல்லையை
अनुस्मरन्	உன்னியுன்னி,	अनुप्राप्तं	கடந்திருப்பவனாய்
दुःखार्तः	மனவேதனைபையுள்ள டக்க முடியாதவராகி	बुद्ध्वा	சிந்தனையால் கண்டு கொண்டு
विललाप	கண்ணீர் பெருகவிட் டழுதார்.	अथ च	பின்வருமாறும்
		अब्रवीत्	வாய்விட்டுச் சொன் னார்.

वाहनानां च मुख्यानां बहतां तं ममात्मजम् । पदानि पथि दृश्यन्ते स महात्मा न दृश्यते ॥

मम	எனது	पदानि	காலடிச்சுவடுகள்
तं	அந்த	पथि	மார்க்கத்தில்
आत्मजं	திருப்புதல்வனை	दृश्यन्ते	காணப்படுகின்றன.
बहतां	ஏற்றிக்கொண்டு	सः	அந்த
मुख्यानां	சிறந்த [போன	महात्मा च	மஹாத்மாவோ
वाहनानां	குதிரைகளுடைய	दृश्यते न	காணப்படவில்லை.

यः सुखेषूपधानेषु शेते चन्दनरूपितः । वीज्यमानो महार्हाभिः स्त्रीभिर्मम सुतोत्तमः ॥

स नूनं कचिदेवाद्य वृक्षमूलमुपाश्रितः । काष्ठं वा यदि वाऽश्मानमुपधाय शयिष्यते ॥

मम	எனக்கு	शेते	துயில்கொண்டு வந்த
सुतोत्तमः	உத்திருவ்டனாகிய புதல்வனாய்.	सः एव	அவனே [எனது]
चन्दनरूपितः	வாஸனைச்சாந்து பூசப்பெற்றவனாய்.	अथ नूनं	தற்காலம் இனிமேல்
महार्हाभिः	சிறந்த	कचिन्	ஏதோ ஒரு
स्त्रीभिः	ஸ்திரீகளால்	वृक्षमूलं	மரத்தினடியை
वीज्यमानः	சாமரங்கள் கொண்டு ஹீசப்பெற்றவனாய்.	उपाश्रितः	அடைந்தவனாய்
सुखेषु	மெதுவாயுள்ள	काष्ठं वा	மரக்கட்டையையோ
उपधानेषु	மெத்தைகளில்	यदि वा	அல்லது
यः	ஏவன்	अश्मानं	கல்லையோ
		उपधाय	படுக்கையாக் கொண்டு
		शयिष्यते	கண்ணுறங்கப்போ கின்றான்.

उत्थास्यति च मेदिन्याः कृपणः पांसुकुण्डितः। विनिश्चसन्प्रसवणात्करेणुनामिवर्षभः ॥

कृपणः	“கஷ்டம் தவிர்ப்பிருக்கு மவன்	प्रसवणात्	மகையருகிகளின் சமீப பிரிவுதேசத்திலிருந்து
मेदिन्याः	வெறும் தவிர்ப்பிருக்கு, ருந்து,	करेणुनां	பெண்யானைகளுடைய
पांसुकुण्डितः च	{ புழுதிமண்டியபொன் மேனியையுடையவ னாய்	कपभः	கணவனுக்கும் ஆண் யானை
विनिश्चसन्	பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
		उत्थास्यति	தூய்விழுவான்.

द्रक्ष्यन्ति नूनं पुरुषा दीर्घबाहुं वनेचराः। राममुत्थाय गच्छन्तं लोकनाथमनाथवत् ॥१८॥

अनाथवत्	“பெற்றதகப்பனாள் கை விடப்பட்டவனாய்	लोकनाथं	மேலாகநாதனுமாயிவ
उत्थाय	வெளிப்புறப்பட்டு	रामं	முநீராமரை
गच्छन्तं	வெளியில் சஞ்சரித்து க்கொண்டிருக்கும்	वनेचराः	வனத்தில் வாசிக்கும்
दीर्घबाहुं	ஆஜா இயை ஹவம்	पुरुषाः	புண்யர் தமரர்கள்
सा नूनं जनकस्येष्टा सुता सुखसदोचिता।		नूनं	இனிமேலாக
जनकस्य	“இனகமஹாராஜனது	द्रक्ष्यन्ति	கண்டுகளிப்பார்கள்.
इष्टा	வ. த்கிருஷ்டமாய் கொ ண்டாடப்பட்ட		
सुता	திருமகனும்		
सुखसदोचिता	எக்காலத்திலும் சுகத் திற்கேயுரியவளுமா		
सा	அவன் [கிய		

कण्टकाक्रमणकान्ता वनमद्य गमिष्यति ॥

अद्य	தற்காலம்	कण्टकाक्रमणकान्ता	முள்கள் கைப்பதால் திகச் சமமுற்றவளாய்
नूनं	இனிமேல்	गमिष्यति	காலம்கழிக்கப்போ கின்றால்.
वनं	காடில்		
कण्टकाक्रमणकान्ता	முள்கள் கைப்பதால் திகச் சமமுற்றவளாய்		
गमिष्यति	காலம்கழிக்கப்போ கின்றால்.		

अनभिज्ञा वनानां सा नूनं भयमुपैष्यति। श्वापदानर्दितं श्रुत्वा गम्भीरं रोमहर्षणम् ॥२०॥

वनानां	“வனங்களுடைய	श्रुत्वा	கேட்டு,
अनभिज्ञा	பழக்கமற்ற	रोमहर्षणं	மயிற்சிலிப்பையுண் டாக்குகிறதாயிவ
सा	அவள்	भयं	வெறுனை
गम्भीरं	உரத்தகுரலிலிருக்கிற	नूनं	இனிமேலாக
श्वापदानर्दितं	காட்டுமிருகங்களு டைய சத்தத்தை	उपैष्यति	அடைவப்போகின் றாள்.

सकामा भव कैकेयि विधवा राज्यमावस। न हि तं पुरुषव्याघ्रं विना जीवितुमुत्सहे ॥

कैकेयि	“கைகேரி!	विधवा	கைம்பெண்ணாகி
तं	அந்த	राज्यं	ராஜ்யத்தில்
पुरुषव्याघ्रं विना	புருஷேஷத்தாலே	भावस	நீ வாழ்ந்துவா.
जीवितुं	பிழைத்திருக்க[விட்டு கான் பொறேன்.	सकामा	மனோரதங்கள் எல் லாம் கைகடப்பெற் டு” [நவநாக
उत्सहे न	ஆனாய்	भव	“ [நவநாக
हि			

इत्येवं विलपन् राजा जनौघेनाभिसंवृतः । अपस्नात इवारिष्टं प्रविवेश गृहोत्तमम् ॥ २२ ॥

जनौघेन	ஜனங்களுடைய கூட்டத்தால்	अरिष्टं	{ பார்க்க வொண்ணாதவண்ணமாய் அமங்கள் கரமாயிருக்கின்ற
अभिसंवृतः	{ எல்லாப்பக்கங்களிலும் சூழப்பெற்றவராயிருந்த	गृहोत्तमं	கிறந்த திருமாளிகைக்கு
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	अपस्नातः	செத்தார்க்கு கடைசி ஸ்னானம் செய்தவர்
इति एवं	மேற்கண்டவண்ணமாய்	इव	போன்றவராகி.
विलपन्	புலம்பியழுது	प्रविवेश	திரும்பினார்.

शून्यचत्वरवेश्मान्तां संवृतापणदेवताम् । क्लान्तदुर्बलदुःस्वार्तां नात्याकीर्णमहापथाम् ॥ २३ ॥
तामवेक्ष्य पुरीं सर्वां राममेवानुचिन्तयन् । विलपन् प्राविशद्राजा गृहं सूर्य इवाम्बुदम् ॥ २४ ॥
महाहृदमिवाक्षोभ्यं सुपर्णेन हतोरगम् । रामेण रहितं वेश्म वैदेह्या लक्ष्मणेन च ॥ २५ ॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	अवेक्ष्य	கவனித்து,
तां	அந்த	राममेव	ஸ்ரீராமரொருவரையே
पुरीं	பட்டணம்	अनुचिन्तयन्	சிந்திக்கின்றவராய்
सर्वां	எல்லாம்	विलपन्	{ கண்களில் நின்று கண்ணீர்விட்டுப் பெருக அழுதுகொண்டு
शून्यचत्वर- } वेश्मान्तां }	நாற்சந்திகளில் மிக்க மனோஹரமாய் விளங்கும் திருமாளிகைகளெல்லாம் ஜனசஞ்சாரமற்று சூன்யமாயிருப்பதாகவும்,	रामेण	ஸ்ரீராமராலும்
संवृतापण- } देवतां }	கடைகளும் தைவசனினிதானங்களும் இருநூற்று முடிக்கிடக்கிடக்கின்றதாகவும்,	वैदेह्या	வைதேகிதேவியாராலும்
नात्याकीर्ण- } महापथां }	ராஜவித்யெல்லாம் கூட்டமின்றி சிலரிக் குமங்கும் இருக்கப் பெற்று விளங்குகிறதாகவும்,	लक्ष्मणेन च	லக்ஷ்மணராலும்
क्लान्तदुर्बल- } दुःस्वार्तां }	முடியாதவர்களாய் துக்கத்தால் பிடிக்கப்பட்டு வாட்டமடைந்திருக்கப்பெற்றவர்களுற்றதாகவும்	रहितं	இல்லாமலிருக்கப்பெற்றதாயிருக்கின்ற
		वेश्म	திருமாளிகையையும்
		सुपर्णेन	கருடபகவானால்
		हतोरगं	பாமபற்று இருக்கிற
		अक्षोभ्यं	கலக்குதற்கரிய
		महाहृदं इव	பெரும் மடுவைப்போலிருக்கின்றன.
		सूर्यः	சூரியபகவான்
		अम्बुदं	நீர்கொண்டமேகத்தில்
		इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
		गृहं	திருமாளிகைக்குள்
		प्राविशन्	புகுந்தனர்.

अथ गद्दशब्दस्तु विलपन्मनुजाधिपः । उवाच मृदु मन्दार्थं वचनं दीनमस्वरम् ॥ २६ ॥

अथ मनुजाधिपः	அனத்தரம் சக்கிரவர்த்தியார்	दीनं	{ மனவேதனை யை நன்கு விளங்கக்காட் டுகின்றதும்
विलपन् तु	{ அழுதுகொண்டே ருக்கின்றவராலிருந் துகொண்டு	मन्दार्थं	{ உலகவாழ்க்கையில் பற்றொழித்துவிட்ட தை நன்கு விளங்கக் காட்டுகிறதமாகிய
गद्दशब्दः	{ வாய்திறந்து ஸ்பந்த மாய்ப்பேசமுடியாது தட்டுத்தடுமாறி வாய் குளறிபேசுகின்றவ ராகி	वचनं	பின்வரும் வார்த்தை யை
मृदु	{ முடியாததனத்தை நன்கு விளங்கக்காட் டுகின்றதும்	अस्वरं उवाच	தாழ்ந்தகுரலில் கொன்னார்.

कौसल्याया गृहं शीघ्रं राममातुर्नयन्तु माम् । न ह्यन्यत्र ममाश्वासो हृदयस्य भविष्यति ॥

राममातुः	“ ஸ்ரீராமரைப்பெற்ற தாயராகிய	हि	ஏனெனில்
कौसल्यायाः	கௌசல்யையின்	मम	எனது
गृहं	வீட்டில்	हृदयस्य	உள்ளத்திற்கு
मां	என்னை	अन्यत्र	வேறொருடத்தில்
शीघ्रं	விரைவாக	आश्वासः	{ பட்டுக்கொண்டிருக் கும் துபாத்தின் கடு மைக்குத்தணிவு
नयन्तु	கொண்டுபோய் சேர்க் கக்கூடவீர்கள்.	भविष्यति न	உண்டாகமாட்டாது.”

इति ब्रुवन्तं राजानमनयन्द्वारदर्शिनः । कौसल्याया गृहं तत्र न्यवेश्यत विनीतवत् ॥२८॥

इति	இங்ஙனம்	अनयन्	தாக்கிக்கொண்டுபோ ய் சேர்க்கதவர்கள்.
ब्रुवन्तं	சொல்லுகின்ற	तत्र	அங்கு
राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரை	विनीतवत्	{ ஆக்கைகளைப்பற்றி செய்கொண்டு செய்தி வந்தவராய்
द्वारदर्शिनः	வாயில்காணல்காரர்கள்	न्यवेश्यत	கூர் இறக்கவிடப்ப ட்டனர்.
कौसल्यायाः	கௌசல்யையாரது		
गृहं	திருமாணிகைக்கு		

ततस्तस्य प्रविष्टस्य कौसल्याया निवेशनम् । अधिरूढापि शयनं बभूव लुलितं मनः ॥

कौसल्यायाः	கௌசல்யையாரின்	ततः	அப்பொழுது
निवेशनं	திருமாணிகைக்குள்		கயும்
प्रविष्टस्य	வந்துசேர்த்தவரும்	तस्य	அவருடைய
शयनं	படுக்கையில்	मनः	மனமானது
अधिरूढः	ஏறிப்பட்டுத்துக்கொண் டுவிட்டவரும்	लुलितं अपि	புண்பட்டவண்ணமே
		बभूव	அருந்தது

पुत्रद्वयविहीनं च स्तुषयाऽपि विवर्जितम् । अपश्यद्भवनं राजा नष्टचन्द्रमिवाम्बरम् ॥३०॥

ராஜா	சக்கிரவர்த்தியார்	भवनं	கிருஹத்தை
पुत्रद्वयविहीनं	இரு திருக்குமாரர்கள் இல்லா திருக்கிறதும்	नष्टचन्द्रं	சந்திரனற்ற
स्तुषया च	மருமகனாலும்	अम्बरं इव	ஆகாசத்தைப்போலி ருப்பதாய்
विवर्जितं अपि	இல்லா திருக்கப்பெற் றதாகிய	अपश्यत्	எண்ணினெந்தார்.

तच्च दृष्ट्वा महाराजो भुजमुद्यम्य वीर्यवान् । उच्चैः स्वरेण चुकोश हा राघव जहासि माम् ॥
सुखिता वत तं कालं जीविष्यन्ति नरोत्तमाः । परिष्वजन्तो ये रामं द्रक्ष्यन्ति पुनरागतम् ॥

वीर्यवान्	மகரதையசா விரியாகிய	पुनः	மீன் வும்
महाराजः	சக்கிரவர்த்தியார்	आगतं	திரும்பிவந்துசேர்ந்த
तत्	அதை	रामं	ஸ்ரீராமனை
दृष्ट्वा च	திருவுள்ளத்தில் சிந்தி த்துக்கொண்டே	परिष्वजन्तः	சூழ்ந்துகொண்டவர் களாய்
भुजं	கையை	तं	அந்த
उद्यम्य	உயர்த்துக்கிக்கொ ண்டு,	कालं	காலம்வரைக்கும்
उच्चैः स्वरेण	உரத்த குரலிட்டு	ये	எவர்கள்
चुकोश	பிள்வருமாறு சுதறிப் புலம்பினார்.	जीविष्यन्ति	பிழைத்திருக்கின்றார் களோ,
हा	"ஹா!	द्रक्ष्यन्ति	கண்டுகளிக்கின்றார் களோ, அவர்கள்
राघव	ஸ்ரீராம!	नरोत्तमाः	புருஷச்சேஷ்டர்கள்.
मां	என்னை	सुखिताः	{ மனோரதங்கனெல்லாம் கைகூடப்பெற்றவர் கள்."
जहासि	நீ விட்டுப்போயினை.		
वत	நான் என்ன பாபம் செய்தேனோ		

अथ रात्र्यां प्रपन्नायां कालरात्र्यामिवात्मनः । अर्धरात्रे दशरथः कौसल्यामिदमब्रवीत् ॥

अथ	அநந்தமம்	प्रपन्नायां	தூங்கவிடாது மனவே
दशरथः	தசரதசக்கிரவர்த்தி யார்	रात्र्यां	தனையைத்தருகின்ற
आत्मनः	தனக்கு	अर्धरात्रे	அந்த இரவில்
कालरात्र्यां	ஆப்தபந்துவை நிறு னம்செய்த இரவில்	कौसल्यां	கௌஸல்யாதேவியா ரைப்பார்த்து
इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே	इदं	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	பொழிந்தனர்.

43]

रामं मेऽनुगता दृष्टिरपि न निर्वर्तते । न त्वा पश्यामि कौसल्ये साधु मां पाणिना स्पृश ॥

मे
दृष्टिः
अपि }

“எனது
பஞ்சோந்திரிய உணர்
வால், அதாவது இக்
திரிய கோசரத்தால்
கண்டுகொள்ளக்கூ
டியதாகிய ஞானசக்
தியெல்லாமும்
ஸ்ரீராமரிடத்தின்
ஈடுபட்டுவிட்டது.
இன்னும்
திருமபிவரா திருக்கி
றது.”

कौसल्ये
त्वा

தேற கொளையே !
உன்னை

पश्यामि न

{ சக்தியின் திரியவுணர்
வைக்கொண்டு நான்
அறியமுடியா திருக்
கின்றேன்.

मां

என்னை

साधु

மிகுதுவாக

पाणिना

கரத்தால்

स्पृश

தடவிக்கொடு.”

रामं
अनुगता
अपि
निर्वर्तते न

तं राममेवानुविचिन्तयन्तं समीक्ष्य देवी शयने नरेन्द्रम् ।

उपोपविश्याधिकमार्तरूपा विनिश्चसन्ती विललाप कृच्छ्रम् ॥ ३५ ॥

देवी

கோஸலாதேவியார்

तं

அவளை

नरेन्द्रं

புருஷோத்தமனாகிய

रामं एव

ஸ்ரீராமனையே

अनुविचिन्तयन्तं

உன்னியுண்ணிக்கொ
ண்டிருக்கின்றவராய்,

कृच्छ्रं

{ பார்க்கமுடியாத கஷ்
டதகையிருக்கின்
றவராய்,

समीक्ष्य

கண்டுகொண்டு,

शयने

படுக்கையில்

उपोपविश्य

கூட உட்கார்த்து

अधिकं

கொண்டு,

आतरूपा

முன்னிலுமதிமாய்

विनिश्चसन्ती

மனோவேதனைப்படு

विललाप

கின்றவளாகி,

பெருமூச்சவிட்டுக்

கொண்டு,

கண்ணிர் பெருகவிட்டு

க்கொண்டழுதனன்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे द्विचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4110.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1755

त्रिचत्वारिंशः सर्गः—காற்பத்திமுன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ४३ ॥

कौसल्याविलापः—கொளையாலிலாடம்.

ततः समीक्ष्य शयने सन्नं शोकेन पार्थिवम् । कौसल्या पुत्रशोकार्ता तमुवाच महीपतिम् ॥

पुत्रशोकार्ता

புத்தோசகத்தால் புண்
பட்ட மனமுடைய

सन्नं

{ கைகால்களை அசைக்
கமுடியாமல் சுருண்
டுகிட*த

कौसल्या

கோஸலாதேவியார்

तं पार्थिवं

அ*த பூபாலாகிய

ततः

அக்காரணத்தாலிப்ப

महीपति

சக்கிரவர்த்தியாரை

புயிருந்தமையால்

समीक्ष्य

பார்த்து

शयने

படுக்கையில்

उवाच

பின்வருமாறு

शोकेन

சோகத்தால்

சொல்லலானான்.

राघवे नरशार्दूले विषं मुक्त्वा हि जिह्मगा । विचरिष्यति कैकेयी निर्मुक्तेव हि पन्नगी ॥

नरशार्दूले
राघवे हि
विषं
मुक्त्वा

“புருஷோத்தமனாகும்
ஸ்ரீராமனிடத்திலேயே
விஷத்தை
கக்கிவிட்டு,
அனியாபத்தொழில்
பாவத்திதனிட்ட
வளாகிய

जिह्मगा हि

कैकेयी
निर्मुक्ता

पन्नगी
इव
विचरिष्यति

கைகேயியானவள்
ஸ்வேச்சையாய் எக்
கும் பயமின் றி திரியும்
நச்சரவு
போன்றவளாய்
கஷ்டம் விளைவிக்கப்
போகிறாள்.

विवास्य रामं सुभगा लब्धकामा समाहिता । त्रासयिष्यति मां भूयो दुष्टाहिरिव वेश्मनि ॥

रामं
विवास्य

लब्धकामा

समाहिता

सुभगा

“ஸ்ரீராமனை
காட்டிந்நோட்டிவிட்டு,
மனோகமெல்லாம்
கைகடப்பெற்றவ
ளாகி
யாவராலும் ஏற்றுக்
கொள்ளப்பட்ட
பெருமைபடுத்தப்பட்
டவளாகிய கைகேயி

मां
वेश्मनि
दुष्टाहिः

इव
भूयः
वासयिष्यति

என்னை
மாளிகையில்
கடும்விஷம்கொண்ட
பாம்பு
போன்றவளாகி
முன்னிலுமதிகமாய்
ஆட்டிவைக்கப்போ
கின்றாள்.

अथ स नगरे रामश्चरन्भैक्षं गृहे वसेत् । कामकारो वरं दातुमपि दासं ममात्मजम् ॥ ४ ॥

रामः
नगरे
भैक्षं चरन्

गृहे

वसेत् स

अथ

मम

आत्मजं

“ஸ்ரீராமன்
நகரத்தில்
பிச்சையெடுத்துப்
பிழைக்கின்றவனாய்
மாளிகையில்
இருக்கலாமே.
அன்றியும்,
அடியேனது
திருக்குமாரனை

दासं

दातुं

कामकारः

अपि

वरम्

குற்றேவல்புரியுமுடி
மையாய்
சியமித்தருள்வதற்கு
தேவரீர் திருவுள்ளம்
என்றிருக்கும்பகைத்
தில்
நடைபெற்றதைவிட
இது மனதிற்கு திரு
ப்திதருகிறதாய் வி
ளங்கும்.

पातयित्वा तु कैकेय्या रामं स्थानाद्यथेष्टतः । प्रदिष्टो रक्षसां भागः पर्वणीवाहिताग्निना ॥

रामं
स्थानात्

पातयित्वा तु

“ஸ்ரீராமனை
திருமா ளிகையிலிருந்
தே
தூத்திடுகிறத
என்பதும்,

कैकेय्याः
यथेष्टतः

प्रदिष्टः

கைகேயிக்கு
தேவரீருமிணங்கிய
தாய்
அளிக்கப்பட்டதஹிரு
க்கிறத

आहिताग्निना	{	பாணியார்முனைநிலை ஒளபாணனுக்கினி பைய ஆணையாமல் வைத்துக்கொண்டு பாதிநினைமும் தவறு மல் பணிகள் செய்து வந்த கிருஹஸ்தன் ஒருவனான்	भागः	தேவதைகளுக்குரிய ஹரிப்பா கமானது
			पर्वणि	ஏதோ ஒரு ஸமயத் தில் ஒரு நிமிஷத்தில்
			रक्षयां	ஆரக்கர்களுக்கு
			इव	ஆளிக்கப்பட்டது போலிருக்கிறது.

गजराजगतिर्वीरो महाबाहुर्धनुर्धरः । वनमाविशते नूनं सभार्यः सहलक्ष्मणः ॥ ६ ॥

गजराजगतिः	“பாணியாரின் நடை உடையவனானும்	सहलक्ष्मणः	சக்தம்மணனோடும்,
महाबाहुः	ஆதூனபாருவமான	धनुर्धरः	கோதண்டபாணியாய்
वीरः	திருக்குமாரன்,	नूनं	இனிமேலாக
सभार्यः	மணியோடும்,	वनं	வனத்தை
		आविशते	வாஸஸ்தலமாய் ஆக் கிக்கொள்ளுகின்றான்.

वने त्वदृष्टदुःखानां कैकेय्यानुमते त्वया । त्यक्तानां वनवासाय का न्ववस्था भविष्यति ॥

त्वया	“தேவரீரால்,	{	அதൃஷ்ட- दुःखानां } வனே து கா அவஸ்தா भविष्यति	கஷ்டமென்பதையே
कैकेय्यानुमते	{ கைகேயிக்கு மனம் கோணது நடக்கும் விஷயத்தில்			அனுபவித்திராத அ காட்டில் [வர்களுக்கு
वनवासाय	வனவாஸத்திற்கு			இப்பொழுது
त्यक्तानां	அனுப்பிவிடப்பட்ட வர்களுக்கும்			யாது கதி கேடுமோ?

ते रत्नहीनास्तरुणाः फलकाले विवासिताः । कथं वत्स्यन्ति कृपणाः फलमूलैः कृताशनाः ॥

तरुणाः	{ “தருணத்தை (அதா வது 16 முதல் 30 ஆ ண்டுகளையிலுள்ள தலை) யிலிருப்பவர் களைய	कृपणाः	கருதர்களாய்
ते	அவர்கள்,	विवासिताः	காட்டிற்கு தாத்திவிட பபட்டவர்களாய்
फलकाले	போகக்களையனுபவிக் கவேண்டியகாலத்தில்	फलमूलैः	பழக்களாலும், கிழங் குகளாலும்
रत्नहीनाः	ஸகலபாக்யங்களையு மிழத்தவர்களாய்	कृताशनाः	{ உணவாய்க்கொண்டு உயிரைவைத்துக்கொ ண்டிருக்கிறவர்களாய்
		कथं	எவ்வண்ணம்
		वत्स्यन्ति	பிழைத்திருக்கப்போ கிறார்கள்?

अपीदानीं स कालः स्यान्मम शोकक्षयः शिवः । सभार्यं च सह भ्रात्रा पश्येयमिह राघवम् ॥

राघवं	“ஸ்ரீராமனை	सः	அந்த
भ्रात्रा	தம்பிரியோடு	कालः च	காலந்தான்,
सह	கூடவும்,	मम	எனக்கு [காலம்,
सभार्यं	மனைவியுடனும்	शोकक्षयः	சோகத்திற்கு முடிவு-
इह	இவ்விடத்தில்	शिवः	மங்களமாகிய இது
पश्येयं	நான் நேரில் காண வேண்டும்.	इदानीं	இப்பொழுது
		अपि स्यात्	வருமா ?

श्रुत्वैवोपस्थितौ वीरौ कदाऽयोध्या भविष्यति । यशस्विनी हृष्टजना सूक्ष्मध्वजमालिनी ॥

यशस्विनी	“மிக்க புகழ்பெற்ற	कदा एव	எப்பொழுதுதான்
अयोध्या	அயோத்திமாநகர்	हृष्टजना	{ ஜனங்களெல்லாம் மகி
वीरौ	புருஷோத்தமர்களை		{ முவற்றிருக்கப்பெற்
	கிய இருவர்களையும்		ததாய்
उपस्थितौ	திரும்பிவந்துசேர்ந்த	सूक्ष्मध्वज- मालिनी	{ உயரத்துக்கப்பட்ட
	வர்களாய்		{ த்வஜங்களையுடைய
			தரய்
श्रुत्वा	அறிந்துகொண்டு,	भविष्यति	விளங்கப்போகிறது ?

कदा प्रेक्ष्य नरव्याघ्रावरण्यात्पुनरागतौ । नन्दिष्यति पुरी हृष्टा समुद्र इव पर्वणि ॥११॥

पुरी	“இந்த நகரமானது	समुद्रः	ஸமுத்திரமானது
अरण्यात्	அரண்யத்திலிருந்து	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
पुनः	மீளவும்		வண்ணமே
आगतौ	திரும்பிவந்துசேர்ந்த	कदा	எப்பொழுது
नरव्याघ्रौ	புருஷோத்தமர்களை	हृष्टा	மகிழ்ச்சியுற்றதாய்
प्रेक्ष्य	பார்த்து,	नन्दिष्यति	திருநாளாய் கொண்
पर्वणि	பருவகாலத்தில்		டாடப்போகிறது ?

कदाऽयोध्यां महाबाहुः पुरीं वीरः प्रवेक्ष्यति । पुरस्कृत्य रथे सीतां वृषभो गोवधूमिव ॥

महाबाहुः	“ஆஜா நுபரஹுவும்	सीतां	வீரையை
वृषभः	ஸர்வோத்தமனுமாகிய	पुरस्कृत्य	பக்கலில் வைத்துக்
वीरः	திருமகன்		கொண்டு,
रथे	திருத்தேசில்	अयोध्यां	அயோத்திமா
इव	ஸர்வோத்	पुरीं	நகரத்தினுள்
गोवधुं	நிலமாகளுக்கு மகளர	कदा	எப்பொழுது
	கிய	प्रवेक्ष्यति	தழைவானோ ?

कदा प्राणिसहस्राणि राजमार्गे मयात्मजौ । लाजैरवकिरिष्यन्ति प्रविशन्तावरिन्दमौ ॥

प्राणिसहस्राणि	“பலஜனங்களும்பல்கள்	मम	எனது
अरिन्दमौ	எதிலும் ஜயசாலி	आत्मजौ	இரு திருக்குமாரர்க
राजमार्गे	ராஜவீதியில் [களும்		ளின்மீது
प्रविशन्तौ	போய்க்கொண்டிருக்	लाजैः	பெரிகளைக்கொண்டு
	கின்றவர்களுமாகிய	कदा	எப்பொழுது
		अवकिरिष्यन्ति	வருஷிப்பார்களோ ?

प्रविशन्तौ कदाऽयोध्यां द्रक्ष्यामि शुभकुण्डलौ । उदग्रायुधनिस्त्रिशौ सशृङ्गाविव पर्वतौ ॥

सशृङ्गौ	"சிகரங்களை யுடைய	उदग्रायुध- निस्त्रिशौ }	சிறந்த தனுஸ்ஸையும் வாயும் கையில் வைத்துக்கொண்ட ருக்கின்றவர்களாய்
पर्वतौ	இருமலைகளை		அயோத்தியாபுரியில் வந்துசேர்ந்தவர்களாய்
इव	போன்றவர்களை	अयोध्यां प्रविशन्तौ कदा द्रक्ष्यामि	எப்பொழுது கண்குளிர பார்ப்பே னோ?
शुभकुण्डलौ	{ அழகான கண்ணாடிக் கண்களை தரித்தவர் களாய்		

कदा सुमनसः कन्या द्विजातीनां फलानि च । प्रदिशन्त्यः पुरीं हृष्टाः करिष्यन्ति प्रदक्षिणम् ॥

द्विजातीनां	"பிராமணசூத்தரிய வைகியனா திகளின்	फलानि च प्रदिशन्त्यः	கணிகளையும் அர்ப்பணஞ்செய்கின் றவர்களாய்
कन्याः	ஸாமங்களிகளை		
हृष्टाः	மனமகிழ்ச்சிகொண்ட	प्रदक्षिणं	மக்களதுராதீதியை
पुरीं	நகரில் [வர்களாய்	कदा	எப்பொழுது
सुमनसः	நன்மலர்களையும்,	करिष्यन्ति	செய்வார்களோ?

कदा परिणतो बुद्ध्या वयसा चामरप्रभः । अभ्युपैष्यति धर्मज्ञः सुवर्ष इव लालयन् ॥

बुद्ध्या परिणतः	"ஞானத்தால் நிபுணத்வம்பெற்று விளங்குகின்றவனும்,	धर्मज्ञः च	{ தர்மமின்னதென்ப தை நன்கு அறிந்த வனுமாகிய அவன்,
वयसा	{ ஒருவனுக்கேற்பட்ட பால்ய, கௌமர, பெணவன, வார்த்தைய் மென்கிற தசையால்	सुवर्षः इव लालयन्	மும்மாரி போலவே உள்ளங்குளிரச்செய் பவனுயிருந்துகொ எப்பொழுது [ண்டு சச்சுவைசெய்யப் போகின்றனோ?
अमरप्रभः	தேவரது தேஜஸ் டையவனும்	कदा अभ्युपैष्यति	

निःसंशयं मया मन्ये पुरा वीर कदर्यया । पातुकामेषु वत्सेषु मातृणां छादिताः स्तनाः ॥

वीर	"பிராணநாயகரே!	मातृणां	பசுக்களுடைய
पुरा	முன்னோருகால்	स्तनाः	முலைகள்,
मया	என்னால்,	निःसंशयं	சந்தக்கமின்றி
कदर्यया	ஹத்தஸ்வபாவமுடை யவனாய்	छादिताः	மறைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமென
पातुकामेषु वत्सेषु	பால்கூடக்க ஹத வந்த கன்றுகள் விரதயத்தில்	मन्ये	நான் நினைக்கின்றேன்.

साऽहं गौरिव सिंहेन विवत्सा वत्सला कृता । कैकेय्या पुरुषव्याघ्र बालवत्सेव गौर्विलात् ॥

புருஷவ்யாஹ்

வாலவத்சா

வாஸலா

கௌ:

இவ

ஸா

அஹ்

“புருஷேஷா த்தமா 1

இனையதன் னையுடைய

{ கன் றினிடத்தில் [தம்,
அதிகவா த்ஸல்யமு
டைய துமரன

பசு

போன்றவளாகிய

அந்த

நான்,

சிஹே

கௌ:

வலா

விவத்சா

இவ

கைகேய்யா

கூதா

ஒரு சிங்கத்தால்

ஒரு பசுவானது

பலாத்காரமாய்

கன் னையிழந்ததாகி
றது

எவ்வண்ணமோ, அவ்
வண்ணமே

கைகேயியால்

ஆனேன்.

न हि तावदुणैर्जुष्टं सर्वशास्त्रविशारदम् । एकपुत्रा विना पुत्रमहं जीवितुमुत्सहे ॥ १९ ॥

ஐகபுத்ரா

அஹ்

தாவத் குணை:

ஜுஸ்த்

“ஐகபுத்ரா னுக்கு

நான் [மரதாவாகிய

{ அத்தயத்துத்ததிருக்கல்
யாணகுணங்களைக்
கொண்டு

{ யாவரா னும் போற்றிப்
புகழ்ந்துகொண்டா
டப்படுகின்றவனும்

சர்வசாஸ்த்ர-

விசாரத்

புத்ரஹி

வினா

ஜீவிது

உத்சஹே ந

எல்லா சாஸ்திரங்களினி

னும் விபுணனுமாகிய

அந்த ஒரு திருக்குமா
ரணையும்

விட்டுப்பிரிந்தவளாகி

உயிருடனிருக்க

பொறேன்.

न हि मे जीविते किञ्चित्सामर्थ्यमिह कल्प्यते । अपश्यन्त्याः प्रियं पुत्रं महाबाहुं महाबलम् ॥

மஹாபாஹு

மஹாவல்

பிரிய

புத்ர

இஹ

அபச்யந்த்யா:

“ஆஹா னுபா ஹுவம்

மகாசக்திமர னும்

மிக அருமையுமான

திருக்குமாரனை

இவ்வலகில்

கண்முன் பார்க்கமுடி
யாதாகிவிட்ட

மே

ஜீவிதே

கிஞ்சித் ஹி

சாமர்த்த்ய

கல்ப்யதே ந

எனக்கு

{ உயிரை வைத்துக்கொ
ண்டிருக்கும் விஷய
த்தில்

வேறு எதுவும்

பிரயோஜனமாக

கற்பிக்கப்படவில்லை.

अयं हि मां दीपयते समुत्थितस्तनूजशोकप्रभवो हुताशनः ।

महीमिमां रश्मिभिरुद्धतप्रभो यथा निदाघे भगवान्दिवाकरः ॥ २१ ॥

அய

தனூஜசோகப்ரபவ:

ஹுதாஸன:

மா

திவாகர:

பகவான்

இமா மஹீ ஹி

“இப்போதைய

புத்திரசோகத்தாலு
ண்டாயிருக்கும்

தீயானது

என்னை

சூரிய

பசுவான்

இந்த உலகையே

சமூத்தித:

உத்தப்ரப:

ரஸிமபி:

நிதாஹே

யதா

திப்யதே

குடபகரலத்தில் பிரகா
சித்தின்றவனாய்

பரிபூர்ணதேஜோமய

கிரணங்களால் [னாய்

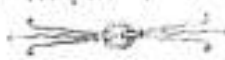
கீழ்ப்பருதுவில்

எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே

எரித்துக்கொண்டி
ருக்கிறது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे त्रिचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4131.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1776

चतुश्चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திநான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ४४ ॥

कौसल्यासमाश्वासनम्—கௌஸல்யையை ஸமாதானம் செய்வது.

विलपन्ती तथा तां तु कौसल्यां प्रमदोत्तमाम् । इदं धर्म्यं स्थिता धर्म्यं सुमित्रा वाक्यमब्रवीत् ॥

तथा	மேற்கண்டவண்ண மாய்	सुमित्रा	ஸுமித்ரா தேவியார்
विलपन्ती	வாய்விட்டுப்புவம்பி	तु	இச்சமயத்தில்
प्रमदोत्तमां	அழுதுகொண்டிருந்த மாதுசிரோமணி	इदं	பின்வரும்
तां	அந்த [யாரும்]	धर्म्यं	{ கட்பார்வையாலன்றி ஞானத்தால் உணரு கையாகிய ஞானதிரு வழியை நன்குவிளங் கக்காட்டுகிறதாகிய
कौसल्यां	கௌஸல்யாதேவியா ரைப்பார்த்து,	वाक्यं	ஹிதோபதேசத்தை
धर्म्यं	ஞானக்கண்ணில்	अब्रवीत्	அருளிச்செய்தனள்.
स्थिता	உபதேசம்பெற்றவ ளாகிய		

तवार्ये सद्गुणैर्युक्तः पुत्रः स पुरुषोत्तमः । किं ते विलपितेनैवं कृपणं रुदितेन वा ॥ २ ॥

आर्ये	“ஆர்யே!	कृपणं	உள்ளத்தைக்கண்டு
तव	தேவரீரது		கொள்ளாமல்
सद्गुणैः	{ யாவராலுங்கொண் டாடப்பட்டதாகிய திருக்கல்யாணகுண ங்களோடு	एवं	மேற்கண்டவண்ண
युक्तः	திருவிளையாடக்கொ ண்டிருக்கும்	ते	தேவரீருக்கு [மாய்]
पुत्रः	திருக்குமாரன்	विलपितेन	வாய்விட்டுப்புவம்புவ தந்தாகவாவது
पुरुषोत्तमः	புருஷோத்தமனென ப்படும்	रुदितेन वा	கண்ணீர்பெருக அழு வதற்காவது
सः	ஸாக்ஷாத் மஹா ஸிஷ்யனு.	किम्	{ என்ன காரணமிருக் கிறது? அதை அ+ யாளுக்குச் சொல்லி யருளலாமே.

यस्तवार्ये गतः पुत्रस्त्यक्त्वा राज्यं महाबलः । साधु कुर्वन्महात्मानं पितरं सत्यवादिनम् ॥

आर्ये	“ஆர்யே!	साधु	குறையின்றி
तव	தேவரீரது	सत्यवादिनं	சொன்ன சொல் தவ றுதிருக்கின்றவராக
महाबलः	அறியவொண்ணாதசக் திபடைத்தவனாகிய	कुर्वन्	செய்கின்றவனும்,
पुत्रः	திருக்குமாரனாகின்ற	राज्यं	ராஜ்யத்தை
यः	எவனோ, அவன் [வன்]	सत्यवा	பற்றாதுக் துறந்து,
महात्मानं	மஹாத்மாவான்	गतः	வனபெயிரிருக்கின்ற னன்.
पितरं	திருத்தந்தையாரை		

शिष्टैराचरिते सम्यक्छन्त्येत्यफलोदये । रामो धर्मे स्थितः श्रेष्ठो न स शोच्यः कदाचन॥

शिष्टैः	ஞானவான்களால்	स्थितः	அசஞ்சல பக்தியுடை
आचरिते	தர்மவிதியாயனுஷ்டிக் கப்பட்டு வந்ததும்,		யவனாகிய
प्रेत्यफलोदये	பரமசித்தி சித்தமாய் கிடைக்கிறதமாகிய	रामः	புரீராமன்,
धर्मे	பித்ருவாக்கிய பரிபால னமெனும் தர்மத்தில்	श्रेष्ठः	மஹரவிஷ்ணு.
सम्यक्	நிஸ்ஸந்தேகமாய்	सः	அவன்
क्षन्त्य	ஏக்காலத்தனும் எல்லா தகையினும்,	कदाचन	ஒருக்காலும்
		शोच्यः न	கஷ்டப்படுகிறென நினைத்து பிறரால் வருத்தப்படுவதற்கு பாத்திரனாகான்.

वर्तते चोत्तमां वृत्तिं लक्ष्मणोऽस्मिन्सदानयः । दयावान्सर्वभूतेषु लाभस्तस्य महात्मनः ॥

सर्वभूतेषु	{ இதுவரையில் நடை பெற்ற ஒவ்வொரு காரியங்களினும்	अनयः	{ பக்திமை தலைக்கொ ண்டு எப்படிப்பட்ட குறைக்குமிடக்கொ டாதவனாய்
अस्मिन्	இவ்விடத்தில்	वर्तते	கூடபிடுக்து செய்து வருகிறான்.
दयावान्	திருப்பணிசெய்து வந்தவனாகிய	महात्मनः	புத்திதட்பம் படைக் கப்பெற்ற
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்	तस्य	அவனுக்கு
उत्तमां	பரமபதசித்தியை சித் தமாயளிக்கவல்லதாகி	लाभः	{ இவ்வுலகிலெதொன் றைப்பெறவேண்டு மோ அதைப்பெற்ற தாகிறது.
वृत्तिं च	கைங்கர்யத்தையும் [ய		
सदा	{ ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளி னும்		

अरण्यवासे यदुःखं जानती वै सुखोचिता । अनुगच्छति वैदेहीं धर्मात्मानं तवात्मजम् ॥

सुखोचिता	{ பதிவரதரதரத்தை உள்ளபடியறிந்தவ ளாகிய	जानती	கூடபிடுக்து அனுப விக்கின்றவளாய்
वैदेहीं वै	வீதைதயும்,	तव	தேவரீரது
अरण्यवासे	அரண்யவாஸத்தில்	धर्मात्मानं	தர்மா த்மாவாகிய
यत् दुःखं	உண்டாகும் கஷ்டமெ துவிர அதை	आत्मजं	திருக்குமாரனிடம்
		अनुगच्छति	மனங்கொண்கு றாடருவருகின்றாள்.

44]

कीर्तिभूतां पताकां यो लोके भ्रमयति प्रभुः । दमसत्यव्रतपरः किं न प्राप्तस्तवात्मजः ॥

लोके யு: பு:	"உலகில் எவ்வெருவன், எதையும் செய்யவல்ல வனாய் தர்மமில்லாததில் மன தை செலுத்தாதிரு த்தல், சொன்ன சொல் தவறாமை, தர் மரணுத்தானம் இவைகளில் பற்று டையவனாய் யாவரானும் போற்றி ப்புறப்படும் பெரு மையால் விரையும்,	पताकां தருக்கல்யாணகுணத் தை भ्रमयति எங்கும் பரவலிட்டுக் கொண்டிருக்கிற னோ, அந்த तव தேவரீரது आत्मजः திருக்குமாரன், प्राप्तः न "இருக்கவேண்டிய இடத்தில் இல்லை" என்பது किम् எங்ஙனம்?
--------------------	---	--

व्यक्तं रामस्य विज्ञाय शौचं माहात्म्यमुत्तमम् । न गात्रमंशुभिः सूर्यः संतापयितुमर्हति ॥

सूर्यः रामस्य शौचं उत्तमं माहात्म्यं	"ஸூர்யபகவான், ஸ்ரீராமனுடைய தீரிகாணசத்தியையும் ஸமானமாகிறதும், மேம்பட்டதுமில்லா ததாகிய மா ஹா தீமியத்தையும்	व्यक्तं திருவவதாரப்பிறப் பையும், विज्ञाय சிந்தையில்கொண்டு, अंशुभिः கிரணங்களால் गात्रं திருமேனியை सन्तापयितुं தாபமடையத்தெய்ய अर्हति न மாட்டான்.
--	--	--

शिवः सर्वेषु कालेषु काननेभ्यो विनिःसृतः । राघवं युक्तशीतोष्णः सेविष्यति सुखोऽनिलः॥

अनिलः काननेभ्यः विनिःसृतः सर्वेषु कालेषु युक्त- शीतोष्णः	"வாயுபகவான் மாக்கண்டீர்த காடுகளிலிருந்து வெளியில்வந்து ஸஞ்சரிக்கின்றவராய் எல்லா காலங்களிலும் வேண்டிய அளவுமட் டும் குளிர்மையும் வெப்பமுமுடையவ ராய்,	शिवः தேகத்திற்காரோக்யத் தை விளைவிக்கின்ற வராய், सुखः மனதிற்கு இன்பத் தைத்தருகின்றவராய், राघवं ஸ்ரீராமனுக்கு सेविष्यति திருவுணப்படியே கடந்துவருவார்
--	--	---

शयानमनघं रात्रौ पितृवाभिपरिष्वजन् । रश्मिभिः संस्पृशञ्छीतैश्चन्द्रमा ह्लादयिष्यति ॥

चन्द्रमाः	“தண்ணலன்	रश्मिभिः	கிரணங்களால்
रात्रौ	இரவில்	पिता	திருத்தந்தை
शयानं	பள்ளிகொண்டிருக்	इव	போலவே
	கும்	अभिपरिष्वजन्	அணைத்துக்கொண்டு
अनघं	தோஷமற்றிருக்க	संस्पृशन्	ஸுக்மாய்த் தழுவு
	மலனை		கின்றவனாய்,
शीतैः	நித்திரையை நன்கு வி	ह्लादयिष्यति	திருவுளமுலக்கச்
	ளைவிக்க வல்லதாகிய		செய்வான்.

ददौ चास्त्राणि दिव्यानि यस्मै ब्रह्मा महौजसे । दानवेन्द्रं हतं दृष्ट्वा तिमिध्वजसुतं रणे ॥
स शूरः पुरुषव्याघ्रः स्वबाहुबलमाश्रितः । असन्वस्तोऽप्यरण्यस्थो वेश्मनीव निवत्स्यति ॥

तिमिध्वजसुतं	“திமித்வஜனுடைய” மகனும் ஸுபாஹு- எனும் பெயர் புண்ட வனுமான	ददौ च	தந்தருளினாரோ அந்த
दानवेन्द्रं	ராசுநேஸாத்தமனை	शूरः	தோளாத தனி வீர
रणे	போரில்		னும்,
हतं	மாய்க்கப்பட்டவனாய்	पुरुषव्याघ्रः	புருஷோத்தமனு
दृष्ट्वा	கண்டருளிய	सः	அவன், [மாகிய
	அந்தணனது பெய	स्वबाहुबलं	பிறவிக்குணமாய்வந்த
ब्रह्मा	ரையும், பெருமையை		போர்வீரத் தன்மை
	யும், தேஜஸ்சையும்	आश्रितः	யை
	தவமஹிமையால் பெ	वेश्मनि	ஸ்வபாவசித்தமாயிரு
	ற்றவராகிய விச்வா	इव	க்கப்பெற்றவனாய்
	மித்திரர்,	अरण्यस्थः	திருமானிகையில்
महौजसे	திவ்ய சக்தியையுடைய	अपि	போலவே
यस्मै	எந்த ஒருவனுக்கு	असन्वस्तः	வனவாஸியாய்
दिव्यानि अस्त्राणि	திவ்ய அஸ்திரங்களை	निवत्स्यति	இருக்கையிலும்
			சலியா மனத்தனாய்
			வாஸம் செய்வான்.

* (இந்திரனால் தசரத சக்கிரவர்த்தியாரின் உதவியைக் கொண்டு கொல்லப் பட்ட அரக்கனாகிய சம்பாஸுரன்.)

यस्येषुपथमासाद्य विनाशं यान्ति शत्रवः । कथं न पृथिवी तस्य शासने स्थातुमर्हति ॥

यस्य	“எந்த ஒருவனுடைய	शासने	அதிகாரத்தில்
इषुपथं	பாணங்களினிலக்கு	स्थातुं	வயப்பட்டிருக்க
आसाद्य	பாத்திரப்பட்டு, [க்கு	पृथिवी	பிரபஞ்சம்
शत्रवः	சத்ருக்கள்	कथं	என்ன காரணத்தைக்
विनाशं	நாசத்தை		கொண்டு
यान्ति	அடைகிறார்களோ ;	अर्हति न	பிரியமில்லாமலிருக்
तस्य	அவனுடைய		கும்.

या श्रीः शौर्यं च रामस्य या च कल्याणसत्त्वता । निवृत्तारण्यवासः स क्षिप्रं राज्यमवाप्स्यति ॥

रामस्य	“ஸ்ரீ ராமனுக்கு	या च	எதுவோ அதுவு
श्रीः	{ மாஸிடர்களுக்கு மே	सः	முண்டு.
या	ம்பட்டதாயமானந்த	क्षिप्रं	அவன்
शौर्यं च	ய அல்லது தெய்வக்	निवृत्तारण्यवासः	காலம்போன வழி
कल्याण- सत्त्वता	{ களுக்கே உரிய சக்தி	राज्यं	தேரியாமலே
	எதுவோ அதுவும்,	अवाप्स्यति	அரண்பவாஸத்தை கு
	தேவனாத தனியிரத்		றையா முடித்தவனாய்
	தன்மையும்,		राज्यத்தை
	(ஸாத்திக, ராசத, தா		ஸ்வாதினப்படுத்திக்
	மதமாகிய மூன்று கு		கொள்வான்.
	ணங்களில் முதல் கு		
	ணமாகிய) ஸாத்திக		
	மென்பது		

सूर्यस्यापि भवेत्सूर्यो ह्यग्रेरग्निः प्रभोः प्रभुः । श्रियः श्रीश्च भवेद्दया कीर्त्याः कीर्तिः क्षमाक्षमा ॥
दैवतं दैवतानां च भूतानां भूतसत्त्वमः । तस्य के ह्यगुणा देवि वने वाऽप्यथ वा पुरे ॥

देवि	“அம்மா!	कीर्त्याः	தெய்வ தேவனிற்கு
दैवतानां	தெய்வங்களுக்கு	अद्या	முதலில்
दैवतं	தெய்வம்.	कीर्तिः च	தெய்வதேஜஸ்ஸை அ
भूतानां	அடியார்களுக்கு		ளித்தவனாகவும்
भूतसत्त्वमः	{ திருலோகத்திலும் ி	क्षमाक्षमा	{ அபராதம் செய்தவர்
सूर्यस्य अपि	ரேஷ்டமாய் வினங்		களை மன்னிப்பதை
सूर्यः	குகின்றவன்.	भवेत्	யே விரதமாய்கொண்
भवेत्	ஸூரியபகவானுக்கும்	हि	டவனாகவும்
अग्नेः	ப்ரகாசத்தையளித்த	तस्य	உரிமைபெற்று வினங்
अग्निः च	ருளியவனாக	पुरे	குகிறான்.
प्रभोः	உரிமைபெற்று வினங்	अथवा	ஆனபடியால்
प्रभुः	குகின்றான்.	वने अपि वा	உவனுக்கு
श्रियः	அக்னிபகவானுக்கும்	अगुणाः	திருமாளிகையில்தா
श्रीः	{ கொளுத்துந்தன்மை	के हि	னாகட்டும்
	யைத்தந்தருளியவனா		
	கவும்,		
	தேதாக்களுக்கு		
	அதிஷ்டாதாவாகவும்,		
	தெய்வசக்திக்கு		
	தெய்வசக்தியைத் தத்		
	தருளியவனாகவும்,		

पृथिव्या सह वैदेह्या श्रिया च पुरुषर्षभः । क्षिप्रं तिसृभिरताभिः सह रामोऽभिषेक्ष्यते ॥

सः	“அப்படிப்பட்ட	वैदेह्या	வீதேதேனியுடனும்,
पुरुषर्षभः	புருஷேசத்தமனாகும்	श्रिया च	சாஜியலக்ஷ்மியுடனும்
रामः	ஸ்ரீராமன்	सह ह	கூடவே
पृताभिः	இந்த	क्षिप्रं	விரைவில்
तिसृभिः	மூவர்களுடைய	अभिषेक्ष्यते	திருவபிஷேகம் செய்
पृथिव्या	பார்ப்பதற்குரியதும்,		யப்படுவான்.

दुःखजं विसृजन्त्यासं निष्क्रामन्तमुदीक्ष्य यम् । अयोध्यायां जनः सर्वः शोकवेगसमाहताः॥
कुशचीरधरं वीरं गच्छन्तमपराजितम् । सीतेवानुगता लक्ष्मीस्तस्य किं नाम दुर्लभम् ॥

अयोध्यायां	“அயோத்திமாநகரில்	शोकवेग-	சோகத்தின் கடுமை
सर्वः	எல்லா	समाहताः }	யால் மிகப்பிடிக்கப்
जनाः	ஜனங்களும்		பட்டவர்களாய்
अपराजितं	{ எக்காலத்திலும் எவ ராஜம் ஜயிக்கமுடி யாத தன்மையைப் படைக்கப்பெற்ற	दुःखजं	மனவேதனையால் வெ
वीरं	தோளாத தனியீர னாகும்	आसं	கண்ணீரை [ளிவரும்
यं	எந்த ஒருவனை	विसृजन्ति	சொரிகின்றார்களோ;
कुशचीरधरं	மரடரி உடுத்தவனாய்	इव	ஸாக்ஷரத்
निष्क्रामन्तं	வெளிக்கிளம்பியவ னாய்	लक्ष्मीः	லக்ஷ்மியாகும்
गच्छन्तं	வனமேகிவிட்டவனாய்	सीता	வரீதை
उदीक्ष्य	நினைத்து,	अनुगता	பின்தொடர்ந்து சென்றிருக்கிறாளோ
		तस्य	அவனுக்கு
		दुर्लभं नाम	பெறுதற்கரியதாகி றது என்பது
		किम्	ஏதேனுமுண்டோ ?”

धनुर्ग्रहवरो यस्य बाणखट्वास्त्रभृत्स्वयम् । लक्ष्मणो व्रजति ह्यग्रे तस्य किं नाम दुर्लभम् ॥

यस्य	“எவனொருவனுக்கு	स्वयं	ஸர்வாபிஷ்டத்துடன்
अग्रे	முன்னிலையில்	व्रजति	சென்றுகொண்டிருக்
धनुर्ग्रहवरः	வில்லாளிகளில் ச்ரே ஷ்டனாகிய		கிறானோ
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்,	तस्य हि	அவனுக்கும்
बाण-	பாணம், கத்தி, அஸ்	दुर्लभं नाम	பெறலரியதாகிறது
खट्वास्त्रभृत् }	திரம் இவைகளை கையில் பிடித்துக் கொண்டவனாய்	किम्	என்பது ஏதேனுமுண்டோ ?

निवृत्तवनवासं तं द्रष्टासि पुनरागतम् । जहि शोकं च मोहं च देवि सत्यं ब्रवीमि ते ॥

தேவரீருக்கு பிரமாணமாகிய கோட்பாடை அடியேன் விக்குராய னம் செய்கின்றேன். சோகத்தையும் உண்மையைக்கண்டு கொள்ளாதவண்ணம் ஒருவரிடத்திலுள்ள வாதஸல்பத்தால் ஏற்படும் அக்ஞானத் தையும்	जहि देवि तं निवृत्त- वनवासं पुनः आगतं द्रष्टासि	தேவரீர் விட்டு ஒழிப் தாயே! [பிராக. அவனை வனவாஸத்தை குறை யின்றி முடித்துவிட் மீளவும் [டவனாய் திரும்பிவந்துசேர்ந்த வனாய் தேவரீர் கண்குளிரக் கண்டுமகிழ்வீர்.
--	--	---

शिरसा चरणावेतौ वन्दमानमनिन्दिते । पुनर्द्रक्ष्यसि कल्याणि पुत्रं चन्द्रमिवोदितम् ॥

அனின்னிடே கல்யாணி ஊதூ சரணூ சிரசா வந்தமானம்	“தோஷரஹித யென திருலோகப்பிரசுத்தி பெற்றவனே! இவ்விரண்டு திருவடித்தாமரைக முடிதாழ்த்தி, [எரி சேவிக்கும்	புத் உதितம் சந்த் இவ புன: தக்ஷயசி	திருக்குமாரனை பூர்ணச்சந்திரனை எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே முன்னிலுமதிகமாய் கண்குளிரக் காணப் போகின்றீர்.
---	---	---	--

पुनः प्रविष्टं दृष्ट्वा तमभिषिक्तं महाश्रियम् । समुत्स्रक्ष्यसि नेत्राभ्यां क्षिप्रमानन्दजं पयः ॥

த க்சிப் அபிஷித்தம் மஹாசிரயம் ப்ரவித்தம்	“அவனை விரைவில் திருவபிஷேகம்கொண் டவனாய் மஹத்தாகிய செங் கோலை செலுத்திக்கொண்டி ருக்கின்றவனாய்	दृष्ट्वा नेत्राभ्यां आनन्दजं पयः पुनः समुत्स्रक्ष्यसि	கண்குளிரப் பார்த்து, இரு திருக்கண்களிலி ருத்து ஆனந்தத்தால் வெளி கண்ணீரை [வரும் இதற்கு பதிலாய் தேவரீர் சொரியப் போகின்றீர்.
--	---	--	--

मा शोको देवि दुःखं वा न रामे दृश्यतेऽशिवम् । क्षिप्रं द्रक्ष्यसि पुत्रं तं ससीतं सहलक्ष्मणम् ॥

தேவி ராமே அசிவம் தூஷ்யதே ந சோக: து:ఖ் வா	“தாயே! ஸ்ரீராமரிடத்தில் கஷ்டமுகிறது எதொ ன்றும் அணுகமாட்டாது. மனவேதனை தானாகட் டும், மனச்சஞ்சலப்படுதல் புரளுகட்டும்	मा क्षिप्रं तं पुत्रं ससीतं सहलक्ष्मणं द्रक्ष्यसि	இனி தேவரீருக்கு விரைவில் [வேண்டாம். அந்த புகல்வனை உத்தாஸமேதனாயும், உச்சமணஸமேத னாயும் தேவரீர் காணப்பெறு வீர்.
---	---	---	--

त्वयाऽशेषो जनश्चायं समाश्वास्यो यदाऽनघे । किमिदानीमिदं देवि करोषि हृदि विरुबम् ॥

अनघे	“துக்கம் கஷ்டம் இவைகளை இதுவரை யில் அனுபவியாத மாதே!	करोषि	இடம்கொடுத்துவிட்டு
देवि	இப்படியிருக்கையில் இப்பொழுது உன்னத்தில் தடுமாற்றத்திற்கு	इदं किं	இது என்ன? [மர்.
यदा		त्वया	தேவரீரால்
इदानीं		अयं	இங்கிருக்கும்
हृदि		अशेषः	எல்லா
विरुबम्		जनः च	ஐனக்களும்
		समाश्वास्यः	தேற்றப்படவேண்டியவர்கள்.

नार्हा त्वं शोचितुं देवि यस्यास्ते राघवः सुतः । न हि रामात्परो लोके विद्यते सत्यथे स्थितः ॥

देवि	“மாதே!	सपथे	உத்தபகுணவியதில்
यस्याः	எந்த அந்த	स्थितः	எடுபட்டுக் கொண்டாடப்படுகின்றவன்
ते	தேவரீருக்கு	विद्यते न	கிடையாது.
राघवः	ஸ்ரீராமன்	हि	ஆனபடியால்
सुतः	திருமகன்.	त्वं	தேவரீர்
लोके	இவ்வுலகில்	शोचितुं	துவரப்படுவதற்கு
रामात्	ஸ்ரீராமனைக்காட்டிலும்	अहां न	பாத்திரமாகமாட்டார்.
परः	வேறொருவன்		

अभिवादयमानं तं दृष्ट्वा ससुहृदं सुतम् । मुदाऽश्रु मोक्ष्यसे क्षिप्रं मेघलेखेव वार्षिकी ॥२७॥

तं	“அந்த	दृष्ट्वा	பார்த்து,
सुतं	திருக்குமாரனை	मुदा	சத்தோஷத்தினால்
क्षिप्रं	சீக்கிரத்தில்	वार्षिकी	கார்க்காலத்திய
ससुहृदं	{ கூடியிருந்து கைக்கர்யம் செய்துவந்த இருவர்கள் சமேதனாய்	मेघलेखा	மேகவரிசையானது
अभिवादयमानं	{ திருவடிகளில் விழுந்து தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றவனாய்,	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
		अश्रु	கண்ணீரை
		मोक्ष्यसे	தேவரீர் பொழியப் போகின்றீர்.

पुत्रस्ते वरदः क्षिप्रमयोध्यां पुनरागतः । कराभ्यां मृदुपीनाभ्यां चरणौ पीडयिष्यति ॥

ते	“தேவரீரது	आगतः	திரும்பிவந்தவனாய்
वरदः	{ எதற்கும் மேம்பட்டதாகிய மோகூலனாம் ராஜ்யத்தைத் தருகிறவனாகிய	मृदुपीनाभ्यां	மெலிமை தக்கியதும் பருத்துமுள்ள
पुत्रः	திருக்குமாரன்	कराभ्यां	இருதிருக்கரக்களால்
अयोध्यां	அயோத்தியாகருக்கு	चरणौ	இருதிருவடிகளையும்
पुनः	மீளவும்	पीडयिष्यति	தொட்டுத்தழுவித்தண்டம்சமர்ப்பிப்பான்.
क्षिप्रं	சீக்கிரத்திலேயே		

अभिवाद्य नमस्यन्तं शूरं ससुहृदं सुतम् । मुदाऽऽसौ प्रोक्षसि पुनर्मेघराजिरिवाचलम् ॥२९॥

अभिवाद्य नमस्यन्तं	“அபிவாதனம் சொல்லி நமஸ்காரம் பண்ணுகி றவனும்,	सुतं	திருக்குமாரனை
		मुदा	ஆனந்தத்தால்
		आसौ:	பாஷ்பங்களால்
		मेघराजि:	மழைபொழியும்
			மேகசமுதானம்,
ससुहृदं	{ கூட்டுருந்து கைக்கரி யம் செய்த இருவர் கள் (சமேதனுயிருப்ப வனும் சிதரஸக்தம் ணசமேதனுயிருப்ப வனும்)	अचलं	ஓர்மலையில்
		इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமேயும்,
		पुनः	அதற்கு அதிகமாயும்
शूरं	எதற்கும் சலியாமன முடையவனுமாகிய	प्रोक्षसि	தேவரீர் வருஷிக்கப் போகின்றீர்.”

आश्वासयन्ती विविधैश्च वाक्यैर्वाक्योपचारे कुशलाऽनवद्या ।

रामस्य तां मातरमेवमुत्त्वा देवी सुमित्रा विरराम रामा

॥ ३० ॥

वाक्योपचारे	சாஸ்திரப்பிரமாண ஆணுத்தானத்தில்	मातरं	தாயாகும்
अनवद्या	குறையற்ற	तां	அவளை
कुशला	நிபுணையானவளும்	विविधैः	பலவாறு
		वाक्यैः च	மொழிகளைக்கொண்டு
रामा	{ யாவரையும் மனம் குளிரச்செய்யவல்ல வளுமாகிய	एवं	மேற்கண்டவண்ண
		उत्त्वा	சொல்லி, [யா]
सुमित्रा	ஸுமித்ரா	आश्वासयन्ती	ஆசுவாஸம் பண்ணி னவளாகி
देवी	தேவியார்	विरराम	மௌனம் அடைந்த வன்.
रामस्य	ஸ்ரீராமரது		

निशम्य तल्लक्ष्मणमातृवाक्यं रामस्य मातुर्नरेवपत्न्याः ।

सद्यः शरीरे विननाश शोकः शरद्वतो मेघ इवाल्पतोयः

॥ ३१ ॥

तत् लक्ष्मण- मातृवाक्यं	லக்ஷ்மணனது திருத் தாயாரின் அந்த திருவாக்கை	शोकः	மனத்திலுள்ள சோக மானது
		अल्पतोयः	வ்வளவுக்கு அடைய சாதக வந்த துண்
निशम्य	உள்ளபடி அறிந்து கொண்டவனும்	शरद्वतः	மேகமானது [டாகிய
		मेघः	தனது உடலில்
नरेवपत्न्याः	சக்கிரவர்த்தியாரின் பட்டமறவிஷியும்	शरीरे	உக்கண்ணமோ அவ் வண்ணமே
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	इव	உடனடியே
मातुः	திருத்தாயாருமாகிய அவளுக்கு	सद्यः	தெய்வத்த ஒழிந்து விட்டது.
		विननाश	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे चतुश्चत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4162

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1807

पञ्चचत्वारिंशः सर्गः—காற்பத்தைத்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ४५ ॥

तमसातीरगमनम्—தமஸாநதிக்கரையை அடைவது.

अनुरक्ता महात्मानं रामं सत्यपराक्रमम् । अनुजग्मुः प्रयान्तं तं वनवासाय मानवाः ॥ १ ॥

मानवाः	{ சக்கிரவர்த்தியாரின் அநீனத்திலிருந்த கு டிகள், (பிரஜைகள்), மதறாத்மாவும்,	रामं	ஸ்ரீராமரிடத்தில்
महात्मानं	{ சத்யமான பராக்கிரம தையுடையவருமா யெ	अनुरक्ताः	அசஞ்சலபக்தியுடை யவர்களாய்
सत्यपराक्रमं		वनवासाय	வனவாஸத்திற்கு
		प्रयान्तं	எழுந்தருளிக்கொண்
		तं	அவரை [டிருக்கும்
		अनुजग्मुः	பின்தொடர்ந்து சென் றுர்கள்.

निवर्तितेऽपि च बलात्सुहृद्गणं च राजनि । नैव ते संन्यवर्तन्त रामस्यानुगता रथम् ॥ २ ॥

सुहृद्गणं	{ தனது கஷ்டம் எது வாயிருந்தாலும் புத் தகனத்ரபெனத்ராத் தரின் சேஷமத்தை யே கோரும் வர்க்கத் தில் ஒருவராகிய சக்கிரவர்த்தியாரும் சாஸ்திரவிதிகளின் பெருமையால்	निवर्तिते अपि	திரும்பிவிட்டு இருக் கையிலும்கூட
राजनि च		रामस्य	ஸ்ரீராமரது
बलात्		रथं	திருத்தேரை
		अनुगताः	பின்பற்றிச்சென்ற
		ते	அவர்கள்
		एव च	எல்லோரும்
		संन्यवर्तन्त न	திரும்பவில்லை.

अयोध्यानिलयानां हि पुरुषाणां महायशः । बभूव गुणसंपन्नः पूर्णचन्द्र इव प्रियः ॥

अयोध्यानिलयानां	அயோத்யாவாசிகளா	पूर्णचन्द्रः	பூர்ணசந்திரன்
पुरुषाणां	மாணிடர்களுக்கு [கிய	इव हि	போலவே
गुणसम्पन्नः	திருக்கல்யாணகுணக் கையுடையவரென	प्रियः	யாவராவும் கொண் டாடப்பட்டவராய்,
महायशः	மகாபுகழுடைய அவர்	बभूव	விளங்கினார்.

स याच्यमानः काकुत्स्थः स्वाभिः प्रकृतिभिस्तदा । कुर्वाणः पितरं सत्यं वनमेवान्वपद्यता ॥

तदा	அக்காலத்தில்	पितरं	திருத்தாதையை
सः	அந்த	सत्यं	ஸத்தியவாதியாக
काकुत्स्थः	ஸ்ரீராமர்,	कुर्वाणः	செய்கின்றவராய்,
स्वाभिः	தனது	वनं	வனவாஸத்தில்
प्रकृतिभिः	பிரஜைகளால்	अन्वपद्यत	{ திருவுணத்தில் எதற்கு ம் மேம்பட்டதென ஆக்திகொண்டிருந் தவர்.
याच्यमानः एव	பிரார்த்திக்கப்பட்டவ ராகியும்,		

45]

अवेक्षमाणः सस्नेहं चक्षुषा प्रपिवन्निव । उवाच रामः सस्नेहं ताः प्रजाः स्याः प्रजा इव ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	ताः	அவர்களை
प्रजाः	பிரஜைகளை	अवेक्षमाणः	எதிர்தோக்கி
सस्नेहं	கருணாகடாசுத்ததுடன்	चक्षुषा	சகஷ-ரித்திரியத்தால்
		प्रपिवन्	குளிரக் கடாசுதிக்கின்
स्वाः	{ இரத்தசம்பந்தமுள்ள புத்ரபெண்தாரர்களா இவ	सस्नेहं इव	{ கருணாநீதியென்பதை வினங்கக் காட்டுகின் றதாய்,
प्रजाः	பந்துக்களிடத்தில்	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.
इव	எவ்வண்ணமோ		
	அவ்வண்ணமே		

या प्रीतिर्वहुमानश्च मय्ययोध्यानिवासिनाम् । मत्प्रियार्थं विशेषेण भरते सा निवेक्ष्यताम् ॥

मयि	“என்னிடத்தில்	मत्प्रियार्थं	{ எனக்கெட்டமான்னை செய்யவேண்டுமென் கிற பசுத்தில்
बहुमानः च	ஒரு கௌரவமும்,	विशेषेण	என்னிடத்திலிட அதிகமாய்
अयोध्यानिवासीनां	அயோத்யா வாஸிக ளுக்கு	भरते	பரதனிடத்தில்
या	எந்த ஒரு	निवेक्ष्यताम्	வைக்கப்பட்டும்.
प्रीतिः	பக்தியோ		
सा च	அதெல்லாமும்		

स हि कल्याणचारित्रः कैकेयानन्दवर्धनः । करिष्यति यथावद्वः प्रियाणि च हितानि च ॥

सः	“அவன்	यथावत्	{ ஸ்ரீநீக அனும்தானக் களில் என்னையும் பிரளாதவனுய்
कैकेया-	கைகேயிதேவியாரின்	वः	உங்களுக்கு [கனையும்
नन्दवर्धनः हि }	இவ்வுத்திற்கிடுபட் டவனாகியும்	हितानि च	நியாயமாயுள்ளவை-
कल्याण-	திருக்கல்யாணகுணங்	प्रियाणि च	நன்மைகளை யேதரும்
चारित्रः }	களுடன் வினக்கு கின்றவனுய்	करिष्यति	புரவான்.

ज्ञानवृद्धो वयोवालो मृदुर्वीर्यगुणान्वितः । अनुरूपः स वो भर्ता भविष्यति भयापहः ॥

सः	“அவன்	वः	உங்களுக்கு
वयोवालोः	எந்த தசையிலும் பரி சுத்தமுர்த்தி.	भयापहः	எல்லாக்குறைகளை யும் தீர்க்கும்
ज्ञानवृद्धः	ஐவரிக ஆழுஷ்டிக ஞானத்தில் திபுணன்.	अनुरूपः	{ எல்லாபகாரத்திலும் கொண்டாடப்பெறு வதற்குரிய
मृदुः	{ எப்படிப்பட்டவரின் மனமும் கோணுது நடக்கின்றவன்.	भर्ता	என்னனாய்
वीर्य-	வீரயகுணமின்னதெ	भविष्यति	வினக்குவான்.
गुणान्वितः }	ன்பதை கசடற அறிந்தவன்.		

स हि राजगुणैर्युक्तो युवराजः समीक्षितः । अपि चापि मया शिष्टैः कार्यं वो भर्तृशासनम् ॥

राजगुणैः	“மன்னர்களுக்கிருக்க வேண்டிய திருக்கல் யாண்குணங்களை”	समीक्षितः	நியமிக்கப்பட்டிருக் கின்றான்.
युक्तः	விளங்கிக்கொண்டிரு க்கும்	भर्तृशासनं हि	சக்கிரவர் த்தியாரின் கட்டளைபென்றால்
सः	அவன்,	मया अपि	அடியேனாலும்
वः अपि	உங்கள் எல்லோருக் கும்	शिष्टैः च	பெரிபோர்களாகிய உங்களாலும்
युवराजः	யுவராஜாவாக	कार्यम्	பத்திமைகொண்டு அ னுஷ்டிக்கவேண்டியது.

न सन्तप्येद्यथा चासौ वनवासं गते मयि । महाराजस्तथा कार्यो मम प्रियचिकीर्षया ॥

मम प्रिय- चिकीर्षया }	“எனக்கு இஷ்டமானபடி நடந் துகொள்ளவேண்டு மெனும் உத்தேசமி ருக்குமானால் நான் வனவாஸமாய் போனபின்னர்	असौ महाराजः यथा सन्तप्येत् न तथा च कार्यः	இந்த சக்கிரவர் த்தியார் எவ்வண்ணமிருந்தால் மனவருத்தமடைபா மலிருப்பாரோ, அவ்வண்ணமே நீங்கள் நடந்துகொள் ளவேண்டியது.”
-----------------------------	---	--	---

यथा यथा दाशरथिर्धर्म एव स्थितोऽभवत् । तथा तथा प्रकृतयो रामं पतिमकामयन् ॥

दाशरथिः धर्म एव स्थितः यथा यथा अभवत् तथा तथा	ஸ்ரீராமர் தருமமொன்றிலேயே ஈடுபட்டவராய் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு விளங்கினாரோ அவ்வளவுக்குவ்வளவு	प्रकृतयः रामं पति अकामयन्	ஜனங்கள் ஸ்ரீராமரை மன்னராக { எதற்கும் மேம்பட்ட மனோரதமாய்க் கொ ண்டார்கள்.
---	--	------------------------------------	--

वाष्पेण पिहितं दीनं रामः सौमित्रिणा सह । चक्रपेवं गुणैर्वध्वा जनं पुरनिवासिनम् ॥

सौमित्रिणा सह रामः वाष्पेण पिहितं दीनं	வசுத்மணனோடு கூடியிருந்த ஸ்ரீராமர் கண்ணீரால் முகம் வாடியவர்களும் கஷ்டதசையிலிருக் கின்றவர்களும்,	पुरनिवासिनं जनं गुणैः वध्वा चक्रपे इव	நகரவாஸிகளுமாகிய ஜனங்களை { தன்னை விட்டுவிடவே ண்டியதாயுள்ள கார ணங்களைக்கொண்டு மறத்தும் இழுத்தார் போல் முடிந்தது.
---	--	--	---

ते द्विजास्त्रिविधं वृद्धा ज्ञानेन वयसौजसा । वयःप्रकम्पशिरसो दूरादूचुरिदं वचः ॥ १३ ॥

ज्ञानेन	ஞானத்தாலும்,	வய:புரகம்பு:சிரச:	{ கிழத்தன்மையாலாட் டங்கொண்ட சிரசுக ளையுடையவர்களாய்
वयसा	பருவத்தாலும்,	दूरात्	தூரத்திலிருந்தே
ओजसा	தவத்தினாலும்,	इदं	பின்வரும்
त्रिविधं	இம்முன்றிலும்	वचः	மொழியை
वृद्धा: ते	முதிர்ந்தவர்களாய்	उचु:	சொன்னார்கள்.
	அங்கிருந்த		
द्विजा:	பிராமணர்கள்,		

बहन्तो जवना रामं भो भो जात्यास्तुरङ्गमाः । निर्वर्तध्वं न गन्तव्यं हिता भवत भर्तरि ॥

भो, भो	“ ஓ! ஓ!	निर्वर्तध्वं	நீங்கள் திரும்பிவிடுங் கள்.
रामं	ஸ்ரீராமனை		
बहन्तः	எழுந்தருளப்பண்ணி ப்போகின்ற	भर्तरि	{ வா தஸல்பத்துடன் போஷிக்கும் யஜ்மா னனிடத்தில்
जात्या:	உத்திருஷ்டங்களாகிய	हिता:	கிருதக்ருதையுடைய வர்களாக
जवना:	பத்திபங்களில் பரிசு	भवत	நீங்கள் ஆகக்கடவீர் கள்.
तुरङ्गमा:	குதிரைகளே! [பெற்ற		
गन्तव्यं न	நடந்துபோவது நியா யமன்று.		

कर्णवन्ति हि भूतानि विशेषेण तुरङ्गमाः । यूयं तस्मान्निर्वर्तध्वं याचनां प्रतिवेदिताः ॥

भूतानि	“ உயிர்கள்	तस्मात्	ஆகையால்
कर्णवन्ति	செவிப்புலனுன்னவை	यूयं	நீங்கள்
तुरङ्गमा: हि	குதிரைகளே! [கள்.	याचनां	வேண்டுகோளுக்கு
	எல்லாவற்றையும்விட	प्रतिवेदिता:	உடன்பட்டவர்களாய்
विशेषेण	{ அதிகமாயுள்ளவை கள்.	निवर्तध्वम्	திரும்பிவிடக்கடவீர் கள்.

धर्मतः स विशुद्धात्मा वीरः शुभदृढव्रतः । उपवाहस्तु वो भर्ता नापवाहः पुराद्वनम् ॥ १६ ॥

वः	“ உங்களுடைய	तु	ஆனபடியால்
भर्ता	யஜ்மானன்	सः	அவர்
विशुद्धात्मा	பரிசுத்தமுந்தி.	धर्मतः	சீலமாய்
शुभदृढव्रतः	{ யாருக்கும் நன்மையை யே விளைவிக்கும் வி ருதத்தை திருடமாய் கொண்டவர்.	उपवाहः	{ வகைபோக்கி வறியத் தக்கொண்டுபோக வேண்டியவர்.
	எல்லா உயிர்ப்பராணி	पुरात्	காத்திலிருந்து
वीरः	{ கவிடத்திலும் தயை யுள்ள தயானிரன்.	वतं	காட்டைபோக்கி
		अपवाहः न	வெளியில் வறியத்துப் போக உரியவராகார்.

एवमार्तप्रलापांस्तान्बुद्धान्प्रलपतो द्विजान् । अवश्यं सहसा रामो रथादवततार सः ॥१७॥

सः	அந்த	आर्तप्रलापान्	{ மனவேதனை யால் பு ஸம்பிக்கொண்டிருக் கின்றவர்களாய்
रामः	ஸ்ரீராமர்	प्रलपतः	{ உளறல் மொழிகளை மொழிந்துகொண்டி- ருக்கின்றவர்களாய்,
तान्	அந்த	अवश्यं	திருவுளத்தில் பற்றி,
बुद्धान्	பெரியோர்களைய	सहसा	சடக்கென
द्विजान्	அந்தணர்களை	रथात्	ரதத்தினின்று
एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்	अवततार	கீழிறங்கினார்.

पञ्चयामेव जगामाथ ससीतः सहलक्ष्मणः । सन्निकृष्टपदन्यासो रामो वनपरायणः ॥१८॥

ससीतः	வரீதையுடனும்,	पञ्चयामेव	திருவடி சாத்தி
सहलक्ष्मणः	ஸச்சுமணனுடனும்,	सन्निकृष्ट- पदन्यासः	{ அவர்கள் சமீபத்திற் குநதுத் ந விலகிய என்கிறபடி அதிக வேகமும் அதிக தா மதவுமின்றி நடக் கின்றவராகி
वनपरायणः	{ வனவாஸத்தை தீர் மானமாய் திருவுளத் தில்கொண்டருளிய	जगाम	எழுந்தருளினார்.
रामः	ஸ்ரீராமர்		
अथ	இந்த ப்ரசக்தியில்		

द्विजातीन् हि पदार्तोस्तान्नामश्चारिवत्सलः । न शशाक घृणाचक्षुः परिमोक्तुं रथेन सः ॥

सः	அந்த	पदातीन्	கால்நடையால் வந்து கொண்டிருக்கும்
आरिवत्सलः	{ நன்னெழுக்கத்தில் அ சஞ்சலபக்தியுடைய வரும்,	तान्	அந்த
घृणाचक्षुः	தண்ணளி தேஜோமய மாய் விளங்கும்	द्विजातीन् हि	பிராமணர்களையும்
रामः	ஸ்ரீராமர்	परिमोक्तुं	திரும்பச்செய்ய
रथेन	திருத்தேர்மீதிருந்து கொண்டு	शशाक न	திருவுளம் கொள்ள வில்லை.

गच्छन्तमेव तं दृष्ट्वा रामं संभ्रान्तचेतसः । ऊचुः परमसन्तप्ता रामं वाक्यमिदं द्विजाः ॥

परमसन्तप्ताः	மிக்கத் தளர்வு அடை ந்தவர்களாய்	गच्छन्त एव	{ திருவடி சாத்தி எழுந் தருளிக்கொண்டிருக் கின்றவராய்
संभ्रान्तचेतसः	மனம் திகைத்தவர்க ளாயிருந்த	दृष्ट्वा रामं	கவனித்து, ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
द्विजाः	அந்தணர்கள்	इदं	பின்வரும்
तं	அந்த	वाक्यं	விண்ணப்பத்தை
रामं	ஸ்ரீராமரை	ऊचुः	அருளிச்செய்தார்கள்.

ब्राह्मणं कृत्स्नमेतच्चां ब्रह्मण्यमनुगच्छति । द्विजस्कन्धाधिरूढास्त्वामग्नयोऽप्यनुयान्त्यमी ॥

एतत्
ब्राह्मणं
कृत्स्नं
ब्रह्मण्यं

“இந்த
வேதியர்களின் திரள்
எல்லாமும்
வேதப்ரதிபாந்யர

ரும்

त्वां
अनुगच्छति

தேவரீரை
பின்தொடர்ந்து
வருகின்றன.

अमी

இந்த

अग्नयः
अपि

காஹபத்யம், ஆஹ
வனீயம், தகநிணம்,
என்னும் ஆக்னிகள்
எல்லாமும்

द्विजस्कन्धाधिरूढाः

{ பிராமணர்களின் தேர
ளின்மீது வலுரிக்கப்
பெற்றவைகளாய்

त्वां
अनुयान्ति

தேவரீரை
பின்தொடர்ந்து
வருகின்றன.

वाजपेयसमुत्थानि छात्राण्येतानि पश्य नः । पृष्ठतोऽनुप्रयातानि हंसानि च जलात्यये ॥२२॥

वाजपेय-
समुत्थानि

“வாஜபேய யாகக்க
ளில் கிடைத்தவை
களும்

जलात्यये

ஜலம் வாண்டுவிட்ட
காலத்தில்

हंसान्

ஹம்ஸக்களை

इव

போலாகிவிட்டவைக
ளும்,

नः

எங்கள்து

पृष्ठतः

अनुप्रयातानि

{ பின்பற்றித் தொடர்
து வந்துகொண்டிருக்
கின்றவைகளாகிய

एतानि छात्राणि

இந்த குடைகளை

पश्य

தேவரீர் திருவுள்ளம்
பற்றியருள்வீராக.

अनवाप्तातपत्रस्य रश्मिसन्तापितस्य ते । एभिश्छायां करिष्यामः स्वैश्छत्रैर्वाजपेयिकैः ॥

अनवाप्तातपत्रस्य

“குடை இல்லாதவ
ராய்

रश्मि-

सन्तापितस्य

ते

एभिः

स्वैः

ளாய்கிரணங்களால்
வாடிக்கொண்டிருக்
தேவரீருக்கு [கும்

இந்த

எங்களுக்குச்சொந்த

மாயுள்ள

वाजपेयिकैः

வாஜபேயயாகக்களில்
பெறப்பெட்ட

छत्रैः

குடைகளால்

छायां

{ வெடிலில் திருமேனி
வாடாதிருக்கும் கை
க்கரிபத்தை

करिष्यामः

எங்கள் செய்திரு
தாக்கங்களாகுவோம்.

या हि नः सततं बुद्धिर्वेदमन्त्रानुसारिणी । त्वत्कृते सा कृता वत्स वनवासानुसारिणी ॥

वत्स

नः

या

बुद्धिः

सततं

“ஸ்வகர்மசமராத்ய!

எங்கள்து

எந்த ஒரு

மனக்கர்மமே

எக்காலத்திலும்

இடைவிடாது

वेदमन्त्रानुसारिणी

{ வேதமந்திரங்கல் லிஷி
வதினும் எந்த ஒரு
பொருளை

हि

காணமுயன்றதோ

सा

அது

त्वत्कृते

தேவரீர்காணமாய்

वनवासानु-

सारिणी

வனவாசன் கொண்ட

வரை பின்பற்றியே

வந்துவிட்டதாக

कृता

ஆகிவிட்டது.

हृदयेष्ववतिष्ठन्ते वेदा ये नः परं धनम् । वत्स्यन्त्यपि गृहेष्वेव दाराश्चारित्ररक्षिताः ॥२५॥

ये	“எந்த	धनं	பெரும் பாக்யம் தேவ
वेदाः	வேதங்கள்	दाराः	மனைவிமார்கள் [நீர்.
नः	எங்களை	आरित्ररक्षिताः	{ பதிவிரதாதர்மத்தால் கார்க்கப்பெற்றவர் களாய்
हृदयेषु	ஹிருதயங்களில்	गृहेषु अपि	ஹீடுகளிலேயே
अवतिष्ठन्ते	குடி கொண்டிருக்கின் றனவோ,	वत्स्यन्ति	வவர்க்கப்போகின்றார் கள்.
परं एव	அவைகளைக்காட்டி யும்		

न पुनर्निश्चयः कार्यस्त्वद्रतौ सुकृता मतिः । त्वयि धर्मव्यपेक्षे तु किं स्याद्धर्ममपेक्षितुम् ॥

त्वद्रतौ	{ “தேவரீருக்கு தற்கா லம் சம்பளத்திருக்கி றகாரியத்தில்	सुकृता	ஸர்வமுமாகிற
निश्चयः	{ திருவுணத்தில் நீர்மா னமாய்க்கொண்டரு ளியிருக்கிறது	मतिः	பிரார்த்தனை இது.
कार्यः न	செய்யாது நிறுத்திவி டவேண்டும்.	पुनः तु	இல்லை என்றால்
धर्मव्यपेक्षे	தர்மத்தில் அசஞ்சல பற்றுடைய	धर्मं	{ இவ்வுலகில் செய்ய வேண்டியதாயுள்ள கடமைகளை
त्वयि	தேவரீரிடத்தில்	अपेक्षितुं	செய்துமுடிக்கவேண் டியதாய்
		किं स्यात्	வேறு எது இருக்கி றது?

याचितो नो निर्वर्तस्व हंसशुक्रशिरोरुहैः । शिरोभिर्निभृताचार महीपतनपांसुलैः ॥ २७ ॥

निभृताचार	“மாருத தர்மானுஷ்டா னமுடையவரே!	शिरोभिः	முடிகளைத்தாழ்த்தி
हंसशुक्र- } शिरोरुहैः }	அன்னப்பறவைபோல் வெளுத்த தலைமயிரு களையுடையவைகளும்	याचितः	பிரார்த்திக்கப்பட்டவ ராகிய தேவரீர்
महीपतन- } पांसुलैः }	தனையில் விழுந்து பு ழுதிமண்டி இருக்கி ன்றவைகளுமான	नः	அடிபெண்களுக்காக
		निर्वर्तस्व	திரும்பி எழுந்தருளக் கடவீர்.

बहूनां वितता यज्ञा द्विजानां य इहागताः । तेषां समाप्तिरायत्ता तव वत्स निर्वर्तने ॥२८॥

वत्स	“ஸ்ர்வகர்மசமாரா த்ய!	ये	எவ்வகையே.
बहूनां	பெரியோர்களாகிய	तेषां	அவைகளுக்கு
द्विजानां	பிராமணர்களுடைய	इह	இவ்வுலகில்
आगताः	கார்யங்களாய்	समाप्तिः	கோரிய பயனைன்பது
वितताः	அனுஷ்டிக்கப்பட்ட வைகளாகிய	तव	தேவரீருடைய
यज्ञाः	{ அந்தணர்களுக்குரிய பூத, மனுஷ்ய, பித்ரு தேவ, பிரம்ம என்ற பஞ்சமகாயக்குங்கள்	निर्वर्तने	திரும்பி எழுந்தருளு வதில்
		आयत्ता	விலைபெற்றிருக்கிற து.

भक्तिमन्ति हि भूतानि जङ्गमाजङ्गमानि च । याचमानेषु तेषु त्वं भक्तिं भक्तेषु दर्शय ॥

जङ्गमा- जङ्गमानि हि	}	“அசையும் பொருள்க ளும் அசையாப்பொ ருள்களும் உயிர்களெல்லாமும் தேவரீரிடத்தில் அச ஞ்சல பக்தி வைத் தவைகள். பக்தர்களும்	याचमानेषु	பிரார்த்திக்கின்றவர் கருமாகிய
भूतानि च		भक्तिमन्ति	तेषु त्वं	ஆவர்களிடத்தில் தேவரீர்
भक्तेषु			भक्तिं	மிக்மாவேன சீவாச ந லயேய் கயன எ ளும் இயற்கை யாய்வு பண்பை நிரூபித்தருள்வீராக.
			दर्शय	

अनुगन्तुमशक्तास्त्वां मूलैरुद्धतवेगिनः । उन्नता वायुवेगेन विक्रोशन्तीव पादपाः ॥ ३० ॥

पादपाः	“விருக்டங்கள் வேர்களால் தேவரீரை கடவே தொடர்ந்து வர	उन्नताः	{ உயரத் தூக்கிக்கொண் டவண்ணமே இருக் கின்றவைகளாய் காற்றுமுலையாய் படும் கடும் துயரத்தை காட்டுகின்றவை கள் போல கதறுகின்றன.”
मूलैः		वायुवेगेन उद्धतवेगिनः इव	
त्वां		विक्रोशन्ति	
अनुगन्तुं			
अशक्ताः	திறமையற்றவை களாய்		

निश्चेष्टाहारसञ्चारा वृक्षैकस्थाननिष्ठिताः । पक्षिणोऽपि प्रयाचन्ते सर्वभूतानुकम्पिनम् ॥

पक्षिणः अपि वृक्षैकस्थान- विष्ठिताः	}	“பக்திகளும் மாக்களின்மேல் இரு ந்த இடமொன்றிலே யே இருக்கின்றவை களாய் படும் துன்பத்தால் அசையமுடியாதவை களாய்	सर्वभूतानु- कम्पिनं	} எல்லாப் பிராணிகளுக் கும் கருணைக்கடலா கும் தேவரீரை
निश्चेष्टाहार- सञ्चाराः		प्रयाचन्ते	வருத்திப்பிரார்த்திக் கின்றன.	

एवं विक्रोशतां तेषां द्विजातीनां निवर्तने । ददृशे तपसा तत्र वारयन्तीव राघवम् ॥ ३२ ॥

तेषां द्विजातीनां निवर्तने	இந்த பிராமணர்கள் திரும்பிவிடும் விஷயத் தில்	तस तपसा राघवं वारयन्ती	உள்ளிடத்திலேயே தமஸாதகியானது ஸ்ரீராமனை குறுக்கிட்டுத்தடுப் பது
एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்	इव दृशे	போன்றதாய் காணப்பட்டது
विक्रोशतां	மொழிகாறில்		

ततः सुमन्त्रोऽपि रथादिमुच्य श्रान्तान् हयान् सम्परिवर्त्य शीघ्रम् ।

पीतोदकांस्तोयपरिप्लुताङ्गानचारयद्वै तमसाविदूरे

॥ ३३ ॥

ततः
सुमन्त्रः अपि
श्रान्तान् हयान्
रथात्
विमुच्य
शीघ्रं
सम्परिवर्त्य
அஸ்ஸிடர்தில்
ஸுமந்திரரும்,
களைத்திருந்த குதிரை
ரேதரின்னு [களை
அவிழ்த்து,
உடனேயே
கண்ணுப்புரண்டெழுத்
செய்து,

पीतोदकान्
तोयपरिप्लुताङ्गान्
तमसाविदूरे वै
अचारयत्
தாகநீர் குடித்தவை
களாய்
அக்கமெல்லாம் தேய்
த்துக்குளிப்பாட்டப்
பட்டவைகளாய்
தமஸையின் கரையி
லேயே
மேயவிட்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे पञ्चचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4195

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1840

पञ्चचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திசூருவது ஸர்க்கம் ॥ ४६ ॥

पौरवञ्चनम्—பட்டணஜனங்களை ஏமாற்றுவது.

ततस्तु तमसातीरं रम्यमाश्रित्य राघवः । सीतामुद्दीक्ष्य सौमित्रिमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १ ॥

राघवः तु
रम्यं
तमसातीरं
आश्रित्य
सीतां
ஸ்ரீராமரும்
மனோஹரமாய் விள
ங்கிய
தமஸாதிறின்
கரையை
அடைந்து,
வந்தாப்பிராட்டியா
ரை

उद्दीक्ष्य
ततः
सौमित्रि
इदं
वचनं
अब्रवीत्
உத்தேசித்து,
அக்காரணத்தால்
ஸௌமித்திரியை
நோக்கி
பின்வரும்
திருவாக்கை
திருவாய்மலர்ந்தருளி
ரை.

इयमद्य निशा पूर्वा सौमित्रे प्रस्थिता वनम् । वनवासस्य भद्रं ते न चोत्कण्ठितुमर्हसि ॥

सौमित्रे
वनं
वनवासस्य
अद्य
इयं
निशा
“கடந்திராதேவியா
ரது திருக்குமார!
வனவாசத்தில்
காடுகாடாகத்திரிந்த
காலக்கழிப்பதற்கு
இன்றைய
இந்த
இரவு

पूर्वा
प्रस्थिता
भद्रं
ते च
उत्कण्ठितुं
अहं नि न
பிரதமமாக
வந்துவிட்டது.
காரியப்பொறுப்பு
உன்னுடையதுதான்.
மனம் சஞ்சலப்பட்டுக்
கொண்டிருப்பதற்கு
நீ இங்கொகாடாதே.

पश्य शून्यान्यरण्यानि रुदन्तीव सप्तन्तः । यथानिलयमायद्भिर्निलीनानि मृगद्विजैः ॥

अरण्यानि	காட்டு வடிகளும்	निलीनानि	{ அவைகளுக்கு வெளி யிலிருந்து திங்குவரா தவண்ணமாய் மறை க்கப்பட்டவைகளாய் முற்றிலும் [ளாய் குதுசெய்யாதவைக- ளல்ல திருகளிலும் சத்தமிடுகின்றன; நீ கவனித்துப் பார்.
यथानिलयं	அதது இரவில் தங்கு மிடத்திற்கு	इव	
आयद्भिः	வந்துசேர்ந்த	शून्यानि	
मृगद्विजैः	பிருகக்களாலும் பலதிகளாலும்	सप्तन्तः	
		रुदन्ति	
		पश्य	

अद्यायोध्या तु नगरी राजधानी पितुर्मम । सखीपुंसाऽऽगतानस्माञ्छोचिष्यति न संशयः॥

पितुः	“ திருத்தந்தையின்	अस्मान्	நம்மை நினைந்து
राजधानी	இராஜதானியாகிய	अथ	இப்பொழுது
अयोध्या नगरी	அயோத்திநகர்	शोचिष्यति	தயரப்பட்டுக்கொண்
सखीपुंसा तु	ஆண்பண்ணடங்க வன்பெண்ணமும்,	मम	எனக்கு [புருக்கும்
आगतान्	இங்குவந்துவிட்ட	संशयः न	இவ்விஷயத்தில் ஐயமில்லை.

अनुरक्ता हि मनुजा राजानं बहुभिर्गुणैः । त्वां च मां च नरव्याघ्र शत्रुघ्नभरतौ तथा ॥

नरव्याघ्र	“ புருஷோத்தம!	शत्रुघ्नभरतौ तथा	பரதசத்ருக்கள்கள் டத்திலும்,
मनुजाः	ஐனங்கள்	बहुभिः	கிசேஷமான
राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரிடத் திலும்,	गुणैः हि	திருக்கல்பாணகுணங் களினாலேயே
मां च	என்னிடத்திலும்,	अनुरक्ताः	{ அசஞ்சலத்திபையு டையவர்களாயிருக் கின்றார்கள்.
त्वां च	உன்னிடத்திலும்		

पितरं चानुशोचामि मातरं च यशस्विनीम् । अपि वाऽन्यो भवेतां तु रुदन्तौ तावर्भाक्षशः॥

पितरं च	“ திருத்தந்தையரைக் குறித்தும்	अभीक्ष्णः	இடைவிடாமல்
यशस्विनीं	மாதுகிராமணியா கும்	रुदन्तौ तु	அழுதவண்ணமேயி ருக்கும்
मातरं च	திருத்தாயைக்குறித் தும்,	तौ अपि	அவ்விருவர்களும்
अनुशोचामि	நான் மிக்கச்சொடிக் கின்றேன்.	अन्यौ	திருக்கூட இழந்தவர் களாய்
		भवेतां वा	தவிடுவார்களோ என்னமோ!

भरतः खलु धर्मात्मा पितरं मातरं च मे । धर्मार्थकामसहितैर्वाक्यैराश्वासयिष्यति ॥ ७ ॥

खलु	"என்றாலும் விசுவ மம் ஒன்றுன்ற.	धर्माथ- कामसहितैः)	தர்மம் ஒன்றுதான் சர்வமுமாய் கோரா வேண்டுமென்பதை என்குவிய கக்கக்காட் டுகின்ற வாய்: आश्वासयति
धर्मात्मा	தர்மா, த்மா வாகிய		செத்தார், தங்களால் தேற்றி சோகத்தை யாற்றுவான்.
भरतः	பரதன்,		
पितरं	தந்தையையும்		
मे	எனது		
मातरं च	தாயையும்		

भरतस्यानृशंसत्वं सञ्चिन्त्याहं पुनः पुनः । नानुशोचामि पितरं मातरं चापि लक्ष्मण ॥

लक्ष्मण	"லக்ஷ்மண!	पितरं	தந்தையாரைக்குறித் தும்
भरतस्य	பரதனுடைய	मातरं च	தாயாரைக்குறித்தும்
आनृशंसत्वं	தண்ணளி எவ்வபாவத்	अपि	சில சமயங்களில்
पुनः पुनः	அடிக்கடி [தை	अनुशोचामि न	மனச்சஞ்சலமில்லாத வனாகின்றேன்.
सञ्चिन्त्या	கவனித்து,		
अहं	நான்		

त्वया कार्यं नरव्याघ्र मामनुव्रजता कृतम् । अन्वेष्टव्या हि वैदेह्या रक्षणार्थे सहायता ॥

नरव्याघ्र	"புருஷோத்தம!	हि	ஆனபடியால்
वैदेह्याः	ஜானகிக்கு	मां	என்னை
रक्षणार्थे	தீக்குவரா தவண்ணம் பாதுகாக்கும் விஷய	अनुव्रजता	பின்தொடர்ந்துவந்த
सहायता	துணை [த்தில்	त्वया	உன்னால்
अन्वेष्टव्या	தேவை.	कार्यं	செய்யவேண்டியதா
		कृतम्	கடமை இது. [கிய

अद्भिरेव तु सौमित्रे वत्स्याम्यद्य निशामिमाम् । एतद्दि रोचते मद्यं वन्येऽपि विविधे सति॥

सौमित्रे	"சுமித்ரா தேவியின்	अद्भिः एव	தீர்த்தத்தை மாத்தி ரம் குடித்து
अद्य	இன்று [திருக்குமார!	वत्स्यामि	கழிக்கப்போகிறேன்.
इमां	இந்த	एतद् हि	இதுதான்
निशां तु	இரவைமட்டும்	मद्यं	எனக்கு
विविधे	விவிதமான	रोचते	நலமெனத்தோன்று கிறது."
वन्ये	காங்கிழக்குகள்		
सति अपि	இருந்தபோதிலும்கூட		

एवमुक्त्वा तु सौमित्रि सुमन्त्रमपि राघवः । अप्रमत्तस्त्वमश्वेषु भव सौम्येत्युवाच ह ॥११॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்,	इति	பின்வருமாறு
एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்	उवाच	கட்டளையிட்டார்.
सौमित्रि	சௌமித்திரியிடம்	सौम्य त्वं	"ஆன்போ! நீர்
उक्त्वा तु	அருளிச்செய்து,	अश्वेषु	குதிரைகளிடத்தில்
सुमन्त्रं अपि	ஸுமந்திரரை நோக்கி	अप्रमत्तः	ஜாக்கிரதையுடைய
		भव	இரும்". [வராக

सोऽश्वान्मुमन्त्रः संयम्य सूर्येऽस्तं समुपागते । प्रभूतयवसान्कृत्वा बभूव प्रत्यनन्तरः ॥

सूर्ये	சூரியன்	प्रभूतयवसान्	வேண்டியவளவு புல்லுட
अस्तं	உஸ்தமனம்		னிருக்கின்றவைகளா
समुपागते	சூனபின்னர்	कृत्वा	செய்துவிட்டு, [ய்
सः सुमन्त्रः	அந்தச்சுமந்திரர்,	प्रत्यनन्तरः	{ மேல் ஆகவேண்டிய
अथान्	குதிரைகளை		காரியங்களைக் கவனி
संयम्य	கட்டி,	बभूव	{ க்கின்றவராக
			ஆயினர்.

उपास्य तु शिवां सन्ध्यां दृष्ट्वा रात्रिसुपागताम् । रामस्य शयनं चक्रे मृतः सौमित्रिणा सह॥

सूतः	ஸரதி, (சுமந்திரர்)	राशि	இரவின் இருளை
शिवां	மங்கனமான	दृष्ट्वा तु	உத்தேசித்து உடனே
सन्ध्यां	சந்தியை	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
उपास्य	உபாசித்து,	शयनं	திருப்பள்ளியை
उपागतां	நடைபெற்றுக்கொண்	सौमित्रिणा सह	ஸௌமித்திரியோடு
	டிருந்த	चक्रे	இயற்றினார். [கூட

तां शय्यां तमसातीरे वीक्ष्य वृक्षदलैः कृताम् । रामः सौमित्रिणा सार्धं सभार्यः संविवेश ह॥

रामः ह	ஸ்ரீராமரும்	वृक्षदलैः	மரத்தனிகைகளைக்
तमसातीरे	தமஸை நதிக்கரையில்		கொண்டு
तां	அந்த	कृतां	அமைக்கப்பெற்றிருப்
शय्यां	படுக்கையை	वीक्ष्य	கவனித்து, [பதை
सौमित्रिणा	ஸௌமித்திரியோடு	सभार्यः	தருமபத்னிசமேதரா
सार्धं	கூட	संविवेश	துயின்றருளினார். [ய்

सभार्यं संप्रसुप्तं तं भ्रातरं प्रेक्ष्य लक्ष्मणः । कथयामास मृताय रामस्य विविधान्गुणान् ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்	प्रेक्ष्य	கவனித்து,
तं	அந்த	रामस्य	ஸ்ரீராமது
भ्रातरं	தமையனரை	विविधान् गुणान्	பற்பல திருக்கல்யாண
सभार्यः	தருமபத்னிசமேத		குணங்களை
	ராய்	मृताय	ஸரதிக்கு, (ஸரமர்
			திருக்கு)
संप्रसुप्तं	{ நன்கு இனிது உறங்	कथयामास	எடுத்துரைத்த
	கிக்கொண்டிருக்கின்		காலக்கழித்தனர்.
	றவராய்		

जाग्रतोरेव सा रात्रिस्तयोः सौमित्रिसूतयोः । जगाम तमसातीरे रामस्य वृवतोर्गुणान् ॥

तमसातीरे	தமஸை நதிக்கரையில்	जाग्रतोः	தெளிவாக கண்ணிழித்
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய		துக்கொண்டிருந்த
गुणान् एव	திருக்கல்யாணகுணங்	तयोः	அந்த
	களைப்பற்றியே	सौमित्रिसूतयोः	ஸௌமித்திரிக்கும்
			ஸரதிக்கும்
वृवतोः	பேரிக்கொண்டிருந்த	सा	அந்த
	வர்களாய்	राशिः जगाम	இரவு கழிந்தது.

गोकुलाकुलतीरायास्तमसायाऽविदुरतः । अवसत्तत्र तां रात्रिं रामः प्रकृतिभिः सह ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	अविदुरतः	சமீபத்தில்
तत्र	இப்படியாய்	तां रात्रिं	அந்த இரவை
गोकुलाकुल- तीरायाः	பல பசுத்தொழுக்கள் கட்டப்பட்டு விளங்கிய கரைகளையுடைய	प्रकृतिभिः	பட்டணத்து ஜனங்களுடன்
तमसायाः	தமஸை நதியினது	सह	கூடியிருந்தவராய்
		अवसत्	கழித்தார்.

उत्थाय तु महातेजाः प्रकृतीस्ता निशाम्य च । अब्रवीद्भ्रातरं रामो लक्ष्मणं पुण्यलक्षणम् ॥

महातेजाः	மஹா தேஜோவான	पुण्यलक्षणं	புண்ண மொன்றையே ஸர்வவுமாய்க்கொண்ட ஒழுக்கமுடைய
रामः	ஸ்ரீராமர் [கும்	भ्रातरं	தம்பியாகிய
उत्थाय	தூயிலெழுந்து,	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து
ताः	அந்த	तु	இவ்விஷயத்திலிப்படி
प्रकृतीः च	பட்டணத்து ஜனங்களைப்பற்றி	अब्रवीत्	அருளிச்செய்தார்.
निशाम्य	தீர்க்காலோசனை செய்து,		

अस्मद्व्यपेक्षान्सौमिते निरपेक्षान्गृहेष्विमान् । वृक्षमूलेषु संसृप्तान्पश्य लक्ष्मण सांप्रतम् ॥

सौमिते	“ஸ”த்திரா நந்தன	निरपेक्षान्	பற்றை முற்றிலும்
लक्ष्मण	லக்ஷ்மண!		ஒழித்தவர்களாய்
अस्मद्व्यपेक्षान्	நம்மிடத்தில்போரன்பு கொண்டவர்களாய்	वृक्षमूलेषु	மரங்களினடிகளில்
सांप्रतं	இப்பொழுது	संसृप्तान्	மெய்மறந்து தூயில கின்ற
गृहेषु	{ இல்லறவாழ்வின் மண் ணைகளிலும்பெண் ணைகளிலும் பொ ருளரசைகளிலும்	इमान्	இவர்களை
		पश्य	பார்.

यथैते नियमं पौराः कुर्वन्त्यस्मन्निवर्तने । अपि प्राणानसिष्यन्ति न तु त्यक्ष्यन्ति निश्चयम् ॥

एते	“இந்த	कुर्वन्ति	அவஸம்பித்திருக்கின் றார்கள்.
पौराः	பட்டணத்துஜனங்கள்	यथा तु	அதற்கென்றால்
अस्मन्निवर्तने	{ நம்மை திருப்பிஅழை த்தப்போகும் விஷ யத்தில்	प्राणान् अपि	பிராணனையும்
		असिष्यन्ति	மதியார்கள்.
नियमं	தீசெய்யை	निश्चयं	சங்கல்பத்தை
		त्यक्ष्यन्ति न	விடார்கள்.

यावदेव तु संसृप्तास्तावदेव वयं लघु । रथमारुह्य गच्छाम पन्थानमकुतोभयम् ॥ २१ ॥

संसृप्ताः	“மெய்ப் பற்று தூங்கி க்கொண்டிருக்கின்ற	तु	உடனே
यावत् तावत् एव	இருக்கும் [வர்களாய்	आरुह्य	ஏறிக்கொண்டு,
एव	பொழுதே	लघु	விரைந்து
वयं	நாம்	आकुतोभयं	இடைபூற்றற்ற
रथं	ரதத்தில்	पन्थानं	தூரப்பிரதேசத்திற்கு
		गच्छामः	போய்விடுவேம்.

अतो भूयोऽपि नेदानीमिक्ष्वाकुपुरवासिनः । स्वपेयुरनुक्ता मां वृक्षमूलानि संश्रिताः ॥

इक्ष्वाकुपुर- वासिनः	“இச்சுவாகுவம்சத்து ராஜதானி நகரவாஸி களும், என்னிடத்தில் பேரன்புகொண்டவர் களாய், இப்பொழுது	வृक्षமூலானி சंश्रिता:	மரத்தடிகளில் படுத்து உறங்கிக்கொ டிருக்கும் இவர்கள், இப்பொழுதிலிருந்து இனிமேலும் விழித்துக்கொண்டு விடுவார்கள்.
मां अनुक्ता:		अतः भूयः अपि स्वपेयुः न	
इदानीं			

पौरा ह्यात्मकृतादुःखाद्विप्रमोक्ष्या नृपात्मजैः । न ते खल्वात्मना योज्या दुःखेन पुरवासिनः ॥

पौराः आत्मकृतात्	“நகரத்தவர்கள் அவர்கள் காரணமாக நேர்ந்த கஷ்டத்திலிருந்து இராஜகுமாரர்களா வேயே விடுவிக்கப்படவேண் டியவர்கள். பட்டணத்துணங்க ளாகிற	ते आत्मना दुःखेन खलु योज्याः न	அவர்கள், நமது கஷ்டத்தோடு எள்ளளவும் கூடயிருந்து அனுப விக்கின்றவர்களாக இடம்கொடுக்கக்க டாது”.
दुःखात् नृपात्मजैः हि			
विप्रमोक्ष्याः			
पुरवासिनः			

अब्रवीच्छुष्मणो रामं साक्षाद्धर्ममिव स्थितम् । रोचते मे महाप्राज्ञ क्षिप्रमारुहतामिति ॥

शुष्मणः साक्षात् स्थितं	ஸக்ஷ்மணர் ஸாக்ஷாத் உருக்கொண்டுவந்தி ருக்கும் திருநெவதையாகிய ஸ்ரீராமரைபார்த்து தத்ஷ்ஷணமே பின்வருமாறு	अब्रवीत् महाप्राज्ञ	பதிலுரைத்தார். “சர்வசாக்ஷியாகிய சர்வஞ்சூர்! அப்யனுக்கு சர்வாகத்தோன்று கின்றத. திருவுள்ளப்படியே நீர் மாணிக்கப்பட்டும்”
धर्म इव रामं क्षिप्रं इति		मे रोचते आरुहताम्	

अथ रामोऽब्रवीच्छ्रीमान्सुमन्त्रं युज्यतां रथः । गमिष्यामि ततोऽरण्यं गच्छ शीघ्रमिति प्रभुः ॥

ततः श्रीमान् प्रभुः रामः सुमन्त्रं अथ इति अब्रवीत्	அதன்மேல் ஸ்ரீமன்னும் பிரபுவும் ஆகிய ஸ்ரீராமர் நமந்நிரைப்பார்த்து அப்பொழுது பின்வருமாறு ஆஞ்சுளித்தருளினார்.	अरण्यं शीघ्रं गमिष्यामि रथः युज्यतां गच्छ	“காட்டிற்கு தீவ்படுக என் புறப்பட்டுப் போகப்போகிறேன். ரதமானது கித்தம்செய்யப்பட்ட டும். போய்வரும்”.
---	---	--	--

सूतस्ततः संत्वरितः स्यन्दनं तैर्हयोत्तमैः । योजयित्वाऽथ रामाय प्राञ्जलिः प्रत्यवेदयत् ॥

ततः	அதன்மேல்	योजयित्वा	ஆயத்தம் செய்துகொண்டு வந்து நிறுத்தி விட்டு,
संत्वरितः	{ தன் கடமைகள் செய்வதில் "காலநீட்டம்" எனும் தோஷரஹிதமாகிய	रामाय	ஸ்ரீராமரை நோக்கி
सूतः	சாரதி (சுமந்திரர்)	प्राञ्जलिः	கைகப்பி
स्यन्दनं	ரதத்தை	अथ	பின்வருமாறு
तैः	அந்த	प्रत्यवेदयत्	விண்ணப்பம் செய்தார்.
हयोत्तमैः	சிறந்தகுதிரைகளோடு		

अयं युक्तो महाबाहो रथस्ते रथिनां वर । त्वमारोह सुभद्रं ते ससीतः सहलक्ष्मणः ॥

रथिनां वर	"மகா ரதிகளே !	त्वं	தேவரீர்
महाबाहो	மகாபாகுவே !	ससीतः	வீதாப்பிராட்டியாரோடும்,
ते	தேவரீரது	सहलक्ष्मणः	ஸகலக்ஷ்மணரோடும்,
रथः	ரதம்	आरोह	ஏறியருளலாம்.
अयं	இதோ	ते सुभद्रम्	{ தேவரீரது திருவுளம் எல்லாமும் கைகூடுமாக."
युक्तः	வந்து சித்தமாகவிருக்கிறது		

तं स्यन्दनमधिष्ठाय राघवः सपरिच्छदः । शीघ्रगामाकुलावतीं तमसामतरन्नदीम् ॥ २८ ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	शीघ्रगां	வேகமாய் ஓடும் நீரோட்டமுடையதும்,
सपरिच्छदः	{ கூட வந்தவர்களோடு (அதாவது பிராட்டியோடும், இலக்ஷ்மணரோடும்) கூட	आकुलावतीं	நீர்ச்சுழிகள் நிரம்பப் பெற்றதுமாகிய
तं	அந்த	तमसां	தமணை
स्यन्दनं	ரதத்தில்	नदीं	நதியின்
अधिष्ठाय	எழுந்தருளி,	अतरन्	அக்கரை போய்ச் சேர்ந்தார்.

स सन्तीर्य महाबाहुः श्रीमाञ्छिवमकण्टकम् । प्रापद्यत महामार्गमभयं भयदर्शिनाम् ॥ २९ ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமான்	अभयं	அபயமாய் விளங்குகிறது,
महाबाहुः	மகாபாகுவமான	अकण्टकं	{ தற்கால கஷ்டத்திற்கு நிவிர்த்தியாய் விளங்குகிறதுமான
सः	அவர்	महामार्गं	ஓர் சிறந்த உபாயத்தை
सन्तीर्य	ரதத்தினின்று கீழிறங்கி,	प्रापद्यत	திருவுளத்தில் நிச்சயித்துக்கொண்டார்.
भयदर्शिनां	{ மனச்சஞ்சலத்தை விளைவித்துக்கொண்டிருக்கும் அவர்களுக்கு நன்மையை விளைவிக் கத்தக்கதாயும்,		
शिवं			

40) मोहनार्थं तु पौराणां सूतं रामोऽब्रवीद्वचः । उदञ्जुस्वः प्रयाहि त्वं रथमास्थाय सारथे ॥

मुहूर्तं त्वरितं गत्वा निर्वर्तय रथं पुनः । यथा न विद्युः पौरा मां तथा कुरु समाहितः ॥

रामस्य तु वचः श्रुत्वा तथा चक्रे स सारथिः । प्रत्यागम्य च रामस्य स्यन्दनं प्रत्यवेदयत्॥

तौ संप्रयुक्तं तु रथं समास्थितौ तदा ससीतौ रघुवंशवर्धनौ ।

प्रचोदयामास ततस्तुरङ्गमान्ससारथिर्येन पथा तपोवनम्

॥ ३३ ॥

58

ततः समास्थाय रथं महारथः ससारथिर्दाशरथिर्वनं ययौ ।

उद्वुखं तं तु रथं चकार स प्रयाणमाङ्गल्यनिमित्तदर्शनात्

॥ ३४ ॥

महारथः	மஹாரதரதான	चकार	செய்துகொண்டார்.
दाशरथिः	தாசரதர்	सः	அவர்
रथं	ரதத்தில்	त	அந்த
समास्थाय	எறிக்கொண்டு,	रथं	ரதத்தில்
ततः	பின்னர்		
प्रयाणमाङ्गल्य- निमित्तदर्शनात्	பிரயாணத்தின்மேல் நன்மையை வினைவிந் நிறதாகிய தர்மவிதி என்கிறபடியால்	ससारथिः तु	சாரதியுடன் கடினவ ரான பின்னர் (சார தி எறிக்கொண்ட பிற்பாடு)
उद्वुखं	வடக்குகிசையை பார் த்தவண்ணமாய்	यनं	காட்டிற்கு
		ययौ	புறப்பட்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे षट्त्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4229-

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1874

सप्तचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் ॥ ४७ ॥

पौरनिवृत्तिः—பட்டினஜனங்கள் திரும்பிச் செல்வது.

प्रभातायां तु शर्व्यां पौरास्ते राघवं विना । शोकोपहतनिश्चेष्टा बभूवुर्गतचेतसः ॥ १ ॥

ते	அந்த	शोकोपहत-	சோகம்மேலிட்டதால்
पौराः	பட்டணத்து ஜனங்	निश्चेष्टाः	செயலறவுற்றவர்
शर्व्यां	இரவு [கன்		களாய்
प्रभातायां तु	கழிந்து பொழுது விடிந்ததும்,	गतचेतसः	தன்னறிவை இழந்த வர்களாய்
राघवं विना	தாசரதரை காணாமல்	बभूवुः	ஆடினார்.

शोकजाश्रुपरिव्यूना वीक्षमाणास्ततस्ततः । आलोकमपि रामस्य न पश्यन्ति स्म दुःखिताः॥

ततः	அவ்விடத்தில்	ततः	அதனால்
वीक्षमाणाः	பார்த்துத்தேடுகின்ற வர்களாய்,	शोकमायु-	சோகத்தால் தேதான்
		परिव्यूनाः	றிய கண்ணீர்களால்
रामस्य	தாசரதரைய		வாட்டமடைந்தவர்
आलोकं	தர்சனரதையாகிய		களாய்
अपि	அடையாளம் எதிர ன்றையும்	दुःखिताः	துக்கப்பட்டுக்கொண் டிருந்தவர்கள்
पश्यन्ति स्म न	காணவில்லை		

47]

ते विषादार्तिवदना रहितास्तेन शीमता । कृपणाः करुणा वाचो वदन्ति स्म मनस्विनः ॥

शीमता	நீமனானிய	कृपणाः	{ மெல்லசெய்யக்கூடிய கா ரியமின்னதென ஆறி
तेन	அவரால்		{ யமுடியாதவர்களாகி
रहिताः	கைவிடப்பட்டவர்	करुणाः	{ மனம் படும் பரட்டை
	கனாநிய		{ நன்குவினங்கக்காட் டுகின்ற
ते	அந்த	वाचः	பின்வரும் வார்த்தை
मनस्विनः	புண்பா த்மாக்கன்,		களை
विषादार्ति-	ஆசரபங்கத்தால் வா	वदन्ति स्म	பரஸ்பரம் பேசிக்
वदनाः	டியமுதமுடையவர்		கொண்டார்கள்.
	களராய்		

धिगस्तु खलु निद्रां तां ययाऽपहृतचेतसः । नाथ पश्यामहे रामं पृथूरस्कं महाभुजम् ॥

यया	“எந்த சித்ரைக்கு அடு பட்டு	महाभुजं	கேட்ட கைகளையுடைய வருமான
अपहृतचेतसः	மெய்மறந்து கிடந்து விட்ட தாம்	रामं	ஸ்ரீராமரை
अथ	இப்பொழுது	पश्यामहे न	காணப்பெறப்பெற்றி லோம்.
पृथूरस्कं	அகன்ற மார்புடைய வரும்	खलु	இக்காரணத்தால்
		तां निद्रां	உத்தரிக்கரையை
		धिक् भस्तु	பழிக்கவேண்டும்.

कथं नाम महाबाहुः स तथाऽवितथक्रियः । भक्तं जनपभित्यज्य प्रवासं राघवो गतः ॥

अवितथक्रियः	{ “தஞ்சமடைந்தவர்க ளை கைவிடுகிறதில்லை என்கிற சங்கற்ப முடைய	तथा	{ திருவளத்தில் காத்துக் கொள்ளப்பட்டவண் னும்
महाबाहुः	ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவா விய	भक्तं	பக்திகொண்டு தஞ்ச மென்ற வக்கடைத்த
सः	அந்த	जनं	ஜனத்தை
राघवः	ஸ்ரீராமர்	अभित्यज्य	விட்டுவிட்டு.
		प्रवासं	தூரதேசவாசத்தை
		गतः	உடைவிறத
		कथं नाम	எப்படி போயமாகும்?

यो नः सदा पालयति पिता पुत्रानिवौरसान् । कथं रघूणां स ज्येष्ठस्त्यक्त्वा नो विपिनं गतः ॥

रघूणां	“ரகுலம்சத்தவர்களுக் உத்தமராய் [குள்	इव	எகவண்ணமோ
ज्येष्ठः	எவ்வொருவர்		உகவண்ணமே
यः	நம்மை	पालयति	காப்பாற் றுகொடுக்கிறார்
नः	இதுவரைவிலெவர் /வும்	सः	அவர்
सदा	ஓர் நகத்தை	नः	நம்மை
पिता	வாயற்றிற்றிறந்த	रघवा	கைவிட்டு.
औरसान्	புதல்வர்களை	विपिनं	உட்குத்து [தென்பது
पुवान्		गतः	எழுந்தருளிக்கொண்டு
		कथम्	எப்படி போயமாகும்?

इहैव निधनं यापो महाप्रस्थानमेव वा । रामेण रहितानां हि किमर्थं जीवितं हि नः ॥

इह एव

निधनं

महाप्रस्थानं
एव वा

இக்கேயே
{ பிராயோபவேசம் செ
ய்து கடைசியாகிய
மரணத்தையாவது
உணவெதுவும் உட்
கொள்ளாமல் நடந்த
வண்ணமேயிருந்து
கடைசியாகிய மரண
த்தையாவது

यामः

हि

रामेण हि

रहितानां

नः

जीवितं

किमर्थम्

நாம் ஆடைவோம்.

ஏனெனில்

ஸ்ரீராமராலேயே

கைவிடப்பட்ட

நமக்கு

உயிர்வாழ்வது

என்னத்துக்கு?

सन्ति शुष्काणि काष्ठानि प्रभूतानि महान्ति च । तैः प्रज्वाल्य चितां सर्वे प्रविशामोऽथ पावकम् ॥

काष्ठानि

शुष्काणि

महान्ति

प्रभूतानि च

सन्ति

तैः

“கட்டைகள்
உலர்ந்தவைகளாகவும்,
பெரியனவாகவும்,
ஏராளமாகவும்,
இங்கு இருக்கின்றன.
அவைகளைக்கொண்டு

चितां

पावकं

प्रज्वाल्य

अथ

सर्वे

प्रविशामः

ஓர் சிதையில்

நீயை

வளர்த்தி,

இப்பவே

நாமெல்லோரும்

வீழ்ந்திறப்போம்.

किं वक्ष्यामो महाबाहुरनसूयः प्रियंवदः । नीतः स राघवोऽस्माभिरिति वक्तुं कथं क्षमम् ॥

राघवः

महाबाहुः

अनसूयः

प्रियंवदः

अस्माभिः

सः

“ஸ்ரீராமர்
ஆஊனுபாகு;
தோஷநிலீதன்;
எப்படிப்பட்டவன
தும் மனம்கோணாது
பேசுபவர்;
எங்களால்
அவர்

नीतः

इति

वक्तुं

कथं क्षमं

किं

वक्ष्यामः

கொஞ்ச தூரம்சென்று
வழிவிடப்பட்டனர்

என்று

சொல்ல

எவ்வளவிற்கும்.

எதை

தோஷமாய் நாம் சொ
ல்லமுடியும்.

सा नूनं नगरी दीना दृष्ट्वाऽस्मान् राघवं विना । भविष्यति निरानन्दा सखीबालवयोधिका ॥

सा

नगरी

राघवं विना

अस्मान्

दृष्ट्वा नूनं

दीना

“அந்த
நகரம்
ஸ்ரீராமரின்
எங்களை
கண்டதுமே
ஏழ்மையை அடைந்த

सखीबाल-
वयोधिका }

निरानन्दा

भविष्यति

பெண்கள், பாலகர்
கள், வயோதிகர்கள்
முதலியவர்கள் ஆகி
ய இவர்களைபுடைய
தாய்

உலகவாழ்வில் பற்றற்
ஆகிவிடும். [நதாய்

निर्यातास्तेन वीरेण सह नित्यं धृतात्मना । विहीनास्तेन च पुनः कथं द्रक्ष्याम तां पुरीम् ॥

नित्यं

धृतात्मना

वीरेण

तेन सह

निर्याताः

“எக்காலத்திலும்
உள்ளும் புறமும் ஒரே
மா திரியாயுள்ள
தர்மவீரராகிய
அவரோடுகூட
ரேயாணமாய் புறப்
பட்ட நாங்கள்

तेन च

विहीनाः

तां पुरीं

पुनः

कथं

द्रक्ष्यामः

அவராலேயே

கைவிடப்பட்டவர்

அந்த நகரை [களாய்

மீண்டும்

எப்படி

பார்த்துசுழிப்போம்.”

47]

இதீவ் வஹுதா வாசோ வாஹுஸுயம்ய து ஜனா: | விலபந்தி ஸ் து:ஸுவார்தா விவத்ஸா இவ தீனவ: ||

தே அந்த
ஜனா: ஜனங்கள்,
விவத்ஸா: கண்டுக்கொண்டிருந்த
தீனவ: பசுக்கள்
இவ டோலாகி
து:ஸுவார்தா: துக்கத்தால் லெளரிடைய
டைந்தவர்களாய்,

வாஹு கைய
ஸுயம்ய பிசைத்துக்கொண்டு,
இதி இப்படியும்
வஹுதா இவ இன்னும் பலவாராயு
முள்ள
வாச: மொழிகளை
விலபந்தி ஸ் புலம்பியழுதார்கள்.

ததோ மாரீனாஸாரேண கதவா கிஷித்ஸகணம் புன: | மாரீனாஸாதிபாடேன மஹதா ஸமபிபுதா: ||

புன: இந்த ஸ்திதியில்
கணம் ஒரு சமயத்தில்
மாரீனாஸாரேண கவட்டால்
தத: அதையே துடர்ந்து
கிஷித் கொஞ்சம்
கதவா சென்று,

மாரீனாஸா கவடு மறைத்துவிட்ட
மைபால்
மஹதா அசுறியமாயிருந்த
விபாடேன மனவருத்தத்தால்
ஸமபிபுதா: செய்தொழிலற்றவர்க
ளாயினர்.

ரதஸ்ய மாரீனாஸேன ந்யவர்தந்த மனஸ்தின: | கிமிதம் கிம் கரிஷ்யாமோ தீவீனோபஹதா இதி ||

மனஸ்தின: புண்யா த்மர்களாக
மவர்கள்
ரதஸ்ய இரத்தினது
மாரீனாஸேன கவடு இல்லாமையால்,
கிம் இவ் "இது என்ன!
தீவீன தெய்வத்தால்
உபஹதா: கஷ்டத்தில் தள்ளி
விடப்பட்ட நாம்

கிம் என்ன
கரிஷ்யாம: செய்யமாட்டுவோம்?
இதி என்று சொல்லிக்கொ
ண்டே
ந்யவர்தந்த போனவழியே திரும்பி
விட்டார்கள்.

ததோ யதாஸதேனீவ மாரீண க்ஷாந்தசேதஸ | அயோத்யாமகமந்ஸவீ புரீ வ்யததஸஜ்ஜநாம || 15 ||

ஸவீ எல்லோரும்
க்ஷாந்தசேதஸ: துவட்சியுற்ற மனமு
டையவர்களாய்,
யதாஸதேன போனது எதுவோ
ஏவ அதே
மாரீண வழியாகவே
தத: அச்சமயம்

வ்யதத- } மிகவருத்தி மனம்வாடி
ஸஜ்ஜநா } துடித்துக்கொண்
டருக்கும் அந்தணர்
கையுடைய
அயோத்யா அயோத்திமா
புரீ கருக்கு
அகமந் வந்தசென்றார்கள்.

ஆலோக்ய நகரீ தாம் ச க்ஷயவ்யாகுலமானஸா: | அவர்தயந்த திஸுபூணி நயநை: ஸோகபீடிதீ: ||

தே அவர்கள்
க்ஷயவ்யாகுல- } ஆயாசத்தால் முறிந்த
மானஸா: } மனமுடையவர்
களாய்.
தாம் நகரை
ஆலோக்ய பார்த்து,

ஸோக- } ஸோகத்தால் கசங்கி
பீடிதீ: } கங்கி களங்கிக்கிடந்த
நயநை: கண்களிலிருந்து
திஸுபூணி நீர்களை
அவர்தயந்த தாரைதாரையாக
வடித்தார்கள்.

एषा रामेण नगरी रहिता नातिशोभते । आपगा गरुडेनेव हृदादुद्धृतपन्नगा ॥ १७ ॥

रामेण	ஸ்ரீராமர்	उद्धृतपन्नगा	பாம்புகள் கவர்ந்து
रहिता	இல்லாத		போனபின்னருள்ள
एषा	இந்த	आपगा इव	நதி எவ்வண்ணமோ
नगरी	நகர்		அவ்வண்ணமே
गरुडेन	சுருடனால்	अतिशोभते न	நிச்சப்தமாய்
हृदाव्	ஒவ்வொரு பாம்புப்		கிடந்தது.
	புற்றினின்றும்		

चन्द्रहीनमिवाकाशं तोयहीनमिवार्णवम् । अपश्यन्निहतानन्दं नगरं ते विचेतसः ॥ १८ ॥

विचेतसः	அதிதூயரமுற்றிருந்த	आकाश इव	ஆகாசத்தைப் போலி
ते	ஆவர்கள்		குப்பதாகவும்
नगरं	நகரத்தை	तोयहीनं	கீரற்ற
निहतानन्दं	உற்சாடறமொழிந்து	अर्णवं इव	கடல் போலிருக்கிற
	கிடக்கிறதாகவும்		தாகவும்
चन्द्रहीनं	சந்திரனில்லாத	अपश्यन्	கவனித்தார்கள்.

ते तानि वेश्मानि महाधनानि दुःखेन दुःखोपहता विशन्तः ।

नैव प्रज्जुः स्वजनं जनं वा निरीक्षमाणाः प्रविनष्टहर्षाः ॥ १९ ॥

ते	ஆவர்கள்	दुःखेन	வெகு கஷ்டப்பட்டு
दुःखोपहताः	துக்கம் மேலிட்டவர்க	निरीक्षमाणाः एव	கவனிக்கின்றவர்களா
	ளாய்,		கியும்
प्रविनष्टहर्षाः	விவேகமென்பதே சற்	स्वजनं	பந்துஜனத்தைத்
	றுமில்லாதவர்களாய்		தானாகட்டும்,
महाधनानि	அதிபாக்கியப்பெருக்	जनं वा	இதா ஜனத்தைத்
तानि	அந்த [குற்ற		தானாகட்டும்
वेश्मानि	மாலிகைகளில்	प्रज्जुः न	தேர்ந்துணரும் அறி
विशन्तः	வந்துசேர்ந்தவர்க		வில்லாதிருந்தார்கள்.
	ளாய்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे सप्तचत्वारिंशः सर्गः ॥

அஃத்வாரிச: சரீ:—காற்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் || 46 ||

புராணாவிபுராப:—பட்டணத்து ஸ்திரீகளின் விலாபம்.

தேபாமேவ் விபுணானா பிடிதானாமதிவ் ச | வாப்யவிபுதநேதிராணா சசோகானா முமூப்யா || 1 ||
அனுமய நிவூதானா ராம நகரவாசினாம | உதூதானா சவானி வபூபுரமநஸிவநாம ||

ராம	சூராமரை	அதிவ	மிகவும்
அனுமய	பின்பற்றிச் சென்று,	ஏவ்	மேற்கூறியவண்ணம்
நிவூதானா	திரும்பிவந்து சேர்ந்த வர்களும்,	பிடிதானா	மனச்சங்கடத்தை அடைத்தவர்களாய்
சசோகானா	அதே மனவேதனை உற்றவர்களாய்	வாப்யவிபுத- நேதிராணா	கண்ணிரால் கலங்கிய கண்களுற்றவர்களாய்
முமூப்யா	{ மரணமே நலமெனக் கொண்டுவிட்டமை யால்	விபுணானா ச	உணரும் அறிவற்றிரு ந்தவர்களுமான
அமனஸிவநா	{ மரணிடர்கள் ஏதென் றிற்கு அஞ்சுவார்க ளோ, அதற்கும் (மர ணத்திற்கும்) பயப் படாதவர்களாய்	தேபா	அந்த
		நகரவாசினா	நகரத்தவர்களின்
		சவானி	ஆத்மாக்கள்
		உதூதானி	உடல்களை விட்டு
		இவ	அப்புறப்பட்டனவை
		வபூபு:	ஆயின. [கன்போல]

ஸ்வ் ஸ்வ் நிலயமாப்ய புத்ரதாரை: சமாபூதா: | அபூபி முமூபு: சவ் வாபேண பிடிதானா: ||

சவ்	எல்லோரும்	அப்ய	புகுத்துகொண்டு.
புத்ரதாரை:	புத்திரகன தாரைகளு டன்	வாபேண	கண்ணிரால்
சமாபூதா:	இருக்காதவர்களாய்	பிடிதானா:	{ மறைத்துக்கிடக்கும் முகங்களுடைய களாய்
ஸ்வ் ஸ்வ்	அவனவனுக்குச் சொந்தமான	அபூபி	கண்ணீர்களை
நிலய	{ திருமாளிகையில் இரு க்குமிடம் தெரியாத மறைவிடமாகிய அறைக்குள்	முமூபு:	வடத்தாரைகள்.

ந சாஹ்யந் சாமோதந்விஜனோ ந பசாரயந் | ந சாசோபந்த பண்பாநி நாபவந்யுஹமேபிந: ||

அஹ்யந் ச ந	எதற்கும் மலிழவில்லை.	பண்பாநி ச	விபாபாக்கள் என்ன ளவும்
அமோதந் ச ந	எவர்களுக்கும் கொண் டாடவில்லை.	அசோபந்த ந	உடைபொறவில்லை.
விஜன:	வந்ததகர்கள்	ஹமேபிந:	இல்லறத்தார்கள்
பசாரயந் ந	கடைகளை திறக்க வில்லை.	அபவந் ந	தளிர்ப்பொய்யவில்லை.

नष्ट दृष्ट्वा नाभ्यनन्दन्विपुलं वा धनागमम् । पुत्रं प्रथमजं लब्ध्वा जननी नाभ्यनन्दत ॥

नष्टं	இழகாய்விட்டுவிடப் பட்டதும்,	जननी	பெற்றதாயாயிருக்கும் எவளும்
विपुलं	ஏராளமுமாகிய	प्रथमजं	ஸர்வோத்கிருஷ்டமாய் பெற்ற
धनागमं	பொருளைத் திரும்பிப் பெற்றிருப்பதை	पुत्रं	தன் புதல்வனை
दृष्ट्वा वा	பிரத்யக்ஷத்தில் கண்ட வர்கள் ஆயினும்	लब्ध्वा	தன் கண்முன்கண்டும்,
अभ्यनन्दन् न	மகிழ்சியடையவில்லை.	अभ्यनन्दत न	உதஸாஹும் கொள் ளா திருந்தனர்.

गृहे गृहे रुदन्त्यश्च भर्तारं गृहमागतम् । व्यगर्हयन्त दुःखार्ता वाग्भिस्तोत्रैरिव द्विपान् ॥

गृहे गृहे	வீடுகள்தோறும்	तोत्रैः	மாவெட்டிகளால்
दुःखार्ताः	மனவேதனையால் புண்பட்டவர்களாய்	इव	ஏவ்வண்ணமோ ஆவ் வண்ணமே
रुदन्त्यः	அழுதுகொண்டிருந்த வனிதையர்கள்,	वाग्भिः	{ (பின்கண்டமனோபாவ ங்களை நன்கு விளங் கக்காட்டுகின்ற) உறு திச்சொல்லுகளைக் கொண்டு
गृहं	வீட்டிற்கு	व्यगर्हयन्त	ஏசினார்கள்.
आगतं	திரும்பிவந்துசேர்ந்த		
भर्तारं च	அவரவர்கள் கணவ ரைப்பார்த்து		
द्विपान्	யானைகளை		

किं नु तेषां गृहैः कार्यं किं दारैः किं धनेन वा । पुत्रैर्वा किं सुखैर्वापि ये न पश्यन्ति राघवम् ॥

ये	“ எவர்கள்	गृहैः	{ ஒவ்வொரு வீடுகளி லும் பரம்பரையாகக் கிடைத்ததும் பிரதி தினமும் ஆராதிக்க ப்டும் குலதையத் தால்தான்
राघवं	சீராமரை	गृहैः	ஆவதென்ன?
पश्यन्ति न	{ இக்காலத்தில் கட்புல மாகக்கண்டு சேனி யாது இருக்கின்ற னர்களோ	पुत्रैः वा	புதர்களால்தான் ஆகட்டும்
तेषां	அவர்களுக்கு	सुखैः	{ மற்றபடியாயுள்ள
गृहैः	மனைகளால்	अपि वा	உலகசம்பத்துகளால் தானாகட்டும்
कार्यं किं नु	ஆவது என்ன?	किम्	ஆவது என்ன?
दारैः किं	மனைவிகளால் ஆவ தென்ன?		

48]

एकः सत्पुरुषो लोके लक्ष्मणः सह सीतया । योऽनुगच्छति काकुत्स्थं रामं परिचरन्वने ॥

सीतया सह काकुत्स्थं रामं वने	“வலீதாபிராட்டியர் கூட [ரோடு கஞஸ்தவம்சத்தவ ஸ்ரீராமருக்கு [ராகிய காட்டில் (சர்வதேச சர்வகால சர்வாவஸ்தோதித சர்வவித கைங்கரியங் களையும், பத்திமை கொண்டு திருவுள் ளம் என்னளவும் கோணுது புரிகின்ற வராய்,	यः अनुगच्छति लक्ष्मणः एकः लोके सत्पुरुषः	எவரொருவர் தொடர்ந்து சென்றிரு க்கின்றாரோ அந்த லக்ஷ்மணர் ஒருவர்தான் உலகில் கொடுத்துவைத்தவர்.
--	--	---	--

आपगाः कृतपुण्यास्ताः पद्मिन्यश्च सरांसि च । येषु पास्यति काकुत्स्थो विगाह्य सलिलं शुचिः ॥

काकुत्स्थः शुचि सलिलं येषु विगाह्य	“ஸ்ரீராமர் புண்ப தீர்த்தத்தை எவைகளில் அணுகி, (திருக்கண்களால் கடை சுழித்து அருளுகின் ருரோ,	ताः आपगाः पद्मिन्यः च सरांसि च कृतपुण्याः	அந்த நதிகளும், தாமரையோடைகளும், பெய்கைகளும் கொடுத்துவைத் தவைகள்.
--	--	---	--

शोभयिष्यन्ति काकुत्स्थमटव्यो रम्यकाननाः । आपगाश्च महानृपाः सानुमन्तश्च पर्वताः ॥

रम्यकाननाः अटव्यः महानृपाः आपगाः च	“அழகியதான உத் பானவனங்களும், அடர்ந்த காடுகளும், புண்ப தீர்த்த கட்ட நதிகளும், [க்களும்,	सानुमन्तः पर्वताः च काकुत्स्थ शोभयिष्यन्ति	பெரிய மலைகளும், சிறிய குன்றங்களும் ஸ்ரீராமருக்கு குஞ்சுமை காட்டப் போகின்றன.
---	---	---	---

काननं वाऽपि शैलं वा यं रामोऽनुगमिष्यति । प्रियातिथिमिव प्राप्तं नैनं शस्यन्त्यनर्चितुम् ॥

यं काननं वा शैलं वा रामः अनुगमिष्यति अपि इव	“எந்த ஒரு காட்டில்தானாகட்டும், மலைகளில்தானாகட்டும், ஸ்ரீராமர் எழுந்தருளுகின்றான் என்றால், அவைகள் அவ்விரகராராயும்	प्रियातिथि प्राप्तं एनं अनर्चितुं शस्यन्ति न	இட்டமான அதிதி பாக எழுந்தருளினுக்கும் இவரை போற்றிப் புகழ்பாதி ருக்க எண்ணமாட்டார்.
--	--	--	--

विचित्रकुसुमापीडा बहुमञ्जरिधारिणः । राघवं दर्शयिष्यन्ति नगा भ्रमरशालिनः ॥१२॥

विचित्र-
कुसुमापीडाः }

"விசத்ரமான மலர்க
னைச் சிறோபூஷணங்
களாயுடையவைகளும்,

बहुमञ्जरि-
धारिणः }

பலவகை பூக்கொத்
துக்களை உடையவை
களும்,

भ्रमरशालिनः

{ வண்டிகள் நிறையப்
பெற்று விளங்குகின்
றவைகளோமாகிய

नगाः

மரங்கள்

राघवं

ஸ்ரீராமருக்கு

दर्शयिष्यन्ति

குளிர்ப்பைமாட்டப்

போகின்றன.

अकाले चापि मुख्यानि पुष्पाणि च फलानि च । दर्शयिष्यन्त्यनुक्रोशाद्विरयो राममागतम् ॥

गिरयः अपि
अकाले च

"மலைகளும்
காலமல்லாத காலத்

आगतं

திலும்
அவ்விடமேழுந்தருளி
யிருக்கும்

रामं
अनुक्रोशात्

ஸ்ரீராமருக்கு
கருணையால்

मुख्यानि

சிறந்த

पुष्पाणि च

பூக்களையும்,

फलानि च

பழங்களையும்,

दर्शयिष्यन्ति

{ சுண்முன் வைத்து
சமப் பணம் செய்யப்
போகின்றன.

प्रस्रविष्यन्ति तोयानि विमलानि महीधराः । विदर्शयन्तो विविधान्भूयश्चित्रांश्च निर्झरान् ॥

पादपाः पर्वताग्रेषु रमयिष्यन्ति राघवम्

॥ १४ ॥

महीधराः च

"பர்வதங்களும்

विविधान्

பலவித

भूयश्चित्रान्

அழகுவாய்ந்த

निर्झरान्

அருவிகளை

विदर्शयन्तः

{ கட்டிலனாகும்வண்
ணம் செய்கின்றவை
களாய்,

विमलानि

பரிசுத்த

तोयानि

ஐலக்களை

प्रस्रविष्यन्ति

பெருகி ஓடச்செய்யப்
போகின்றன.

पादपाः

விருக்தங்கள்

राघवं

ஸ்ரீராமரை

पर्वताग्रेषु

மலைபுச்சிகளில்

रमयिष्यन्ति

உன்னம் குளிரச்செய்
யப்போகின்றன.

यत्र रामो भयं नात्र नास्ति तत्र पराभवः । स हि शूरो महाबाहुः पुत्रो दशरथस्य च ॥

रामः

"ஸ்ரீராமர்,

यत्

எழுந்தருளியிருக்கும்
இடம் எதுவோ

अतः

அதில்

पराभवः

ஆசாபக்கம் என்பது

अस्ति न

உண்டாகாது.

तत्

ஆனபடியால்

भयं

{ விரும்பியது பெருமை
யால் விளையும் ஏக்க
மென்பது

न

இல்லை.

हि

எனினில்

दशरथस्य

தசரதசக்கிரவர்த்தி
யாருக்கு

पुत्रः

{ திருக்குமாரராய் திரு
விளையாடிக்கொண்ட
ருக்கும்

सः च

அவர்தான்

शूरः

ஒப்பாருமிக்காருமற்ற
ஞாயகிய

महाबाहुः

மஹாவிஷ்ணு.

पुरा भवति नो दूरादनुगच्छाम राघवम्

நி: "மமக்கு
இராவ தொலைவில்
புரா விரைந்து

पादच्छाया सुखोदका तादृशस्य महात्मनः । स हि नाथो जनस्यास्य स गतिः स परायणम् ॥

तादृशस्य "அத்தன்மையர் ஆகிய
महात्मनः மஹாத்மாவின்னுடைய
पादच्छाया திருவடிநிழல் ஒன்று
தான்
सुखोदका கிருதார்த்தர்களுக்கச்
செய்யவல்லது.

अस्य இந்த
जनस्य உலகிற்கும்

वयं परिचरिष्यामः सीतां यूयं तु राघवम् । इति पौरखियो भर्तुन्दुःस्वार्तास्तत्तदब्रुवन् ॥

यूयं "நீங்கள்
राघवं ஸ்ரீராமருக்கும்
वयं நாங்கள்
सीतां சீதாபிராட்டியாருக்
கும்

तु தனித்தனியே
परिचरिष्यामः திருத்தொண்டு
செய்வோம்."

युष्माकं राघवोऽरण्ये योगक्षेमं विधास्यति । सीता नारीजनस्यास्य योगक्षेमं करिष्यति ॥

अरण्ये "காட்டில்
युष्माकं உங்களுக்கு
योगक्षेमं உலகவாழ்வுக்குவேண்
டிய சர்வத்தையும்

राघवः ஸ்ரீராமர்
विधास्यति ஆளித்தருள்வார்.

को न्वनेनाप्रतीतेन सोत्कण्ठितजनेन च । संप्रीयेतामनोज्ञेन वासेन हृतचेतसा ॥ २० ॥

अनेन "இந்த
अप्रतीतेन மனச்சந்தாஷ்டியை
வினைவிக்காததும்

सोत्कण्ठित- } ஜனசமூகம் முழுமை
जनेन } க்கும் எந்த ஒரு புண்
யாத்மாவை வினைந்து
பிழைந்து ஆயாத்மை
வினைவித்துக்கொண்
டிருக்கின்றதாஹதும்

॥ १६ ॥

भवति எழுந்தருளியிருவார்.
राघवं ஸ்ரீராமரை
अनुराच्छामः நாம் இப்பவே ஓடி,க்
தேடி தங்கிப்போம்.

नाथः இதரிலோகங்களுக்
கும் நாதராகிறவர்
सः हि அவர் ஒருவர்தான்.
सः गतिः அவர் சரணம் புகுமி
सः அவர் [டம்.
परायणम् { தஞ்சம் புகுந்தவர்
களை கைவிடாது கா
த்தருளுபவர்.

पौरखियः பட்டணத்துசமக்களி
கள்
दुःस्वार्ताः துக்கம்மெலிட்டவர்க
भर्तुन् கணவர்களிடம் [ளாய்
तत् மேற்கண்டவண்ண
மாயும்

तत् इति பின்வரும் வண்ண
अब्रुवन् பேசினார்கள். [மாயும்

सीता சீதாபிராட்டியர்
अस्य அந்த
नारीजनस्य ஸ்திரீசமூகத்திற்கு
योगक्षेमं உலகவாழ்வுக்கு வே
ண்டிய சர்வத்தையும்
करिष्यति அளித்தருளுவான்.

अमनोज्ञेन சித்தனைக்குப் பாத்தி
ரமாகிவிட்டதும்

हृतचेतसा च அறிவினத்தை கன்கு
வினக்கக் காட்டுகின்ற

वासेन வாசத்தால் [துமாகிய
कः नु எவன்தான்
संप्रीयेत மனத்திருப்தி கொண்
ளமுடியும்?

कैकेय्या यदि चेद्राज्यं स्यादधर्म्यमनाथवत् । न हि नो जीवितेनार्थः कुतः पुत्रैः कुतो धनैः ॥

राज्यं	“ இராஜ்யம்	जीवितेन	பிழைத்திருப்பதில்
कैकेय्याः यदि चेत्	கைகேயியினுடையதா	अर्थः	பிரயோஜனம்
	கிவிட்டால்	न	இல்லை.
अधर्म्यं	நீதிதப்பியதாய்	हि	அப்படியிருக்கையில்
अनाथवत्	நாதனற்றதாய்	पुत्रैः	புத்திரர்களால்
स्यात्	ஆகிவிடும்.	कुतः	ஆவது என்ன?
नः	நமக்கு	धनैः	பொருளுகளால்
		कुतः	ஆவது என்ன?

यया पुत्रश्च भर्ता च त्यक्तावैश्वर्यकारणात् । कं सा परिहरेदन्यं कैकेयी कुलपांसनी ॥

यया	“ எவளால்	सा	அந்த
भर्ता च	கணவரும்	कुलपांसनी	குலம்கெடுக்கும்
पुत्रः च	புத்திரனும்		பாவியாகிய
वैश्वर्यकारणात्	{ ராஜப்பிரபுத்வம் ஒன் றையே சர்வவுமாய் எ ண்ணிவிட்டபடியால்	कैकेयी	கைகேயியும்
त्यक्तौ	கைவிடப்பட்டார்	अन्यं	மற்ற
	கனோ,	कं	எவனை
		परिहरेत्	உதறியெறியத் துணி வுகொள்ளான்?

कैकेय्या न वयं राज्ये भृतकामा वसेमहि । जीवन्त्या जातु जीवन्त्यः पुत्रैरपि शपामहे ॥

वयं	“ நாங்கள்	जीवन्त्यः	உயிர்வைத்துக்
राज्ये	ராஜ்யத்தில்		கொண்டு
जातु	ஒரு நிமிஷமென்ற லும்	वसेमहि न	காலக்கழிக்கமாட் டோம்.
जीवन्त्याः	வாழ்ந்துகொண்டிருக் கும்	पुत्रैः अपि	பிள்ளைகள்மேல்
कैकेय्याः	கைகேயியினுடைய	शपामहे	இதை ஆணையிட்டுச் சொல்லுகின்றோம்.
भृतकामाः	ஆதரவைப்பிரார்த்திக் கின்றவர்களாய்		

या पुत्रं पार्थिवेन्द्रस्य प्रवासयति निर्वृणा । कस्तां प्राप्य सुखं जीवेदधर्म्यां दुष्टचारिणीम् ॥

या	“ எவளொருவள்	तां	அந்த
निर्वृणा	சுரிகக்கமில்லாதவ ளாகி	अधर्म्यां	தர்மத்தை துறந்து
		दुष्टचारिणीं	துஷ்டையை [விட்ட
पार्थिवेन्द्रस्य	சக்கிரவர்த்தியாரது	प्राप्य	அடுத்து,
पुत्रं	திருமகனை	कः	எவன்
प्रवासयति	காட்டிற்கு ஒட்டிவிட் டாளோ	सुखं	மனத்திருப்தியுடன்
		जीवेत्	வசிப்பான்?

उपद्रुतमिदं सर्वमनालम्बमनायकम् । कैकेय्या हि कृते सर्वं विनाशमुपयास्यति ॥ २५ ॥

इदं कैकेय्याः कृते	“ இப்பொழுது கைகேயியின்பொருட்டு, ஒவ்வொன்றும் ஆபத்துகளையடைத் ததாய்	अनालम्बं अनायकं	ஆதாவற்றதாய் ஒழுக்கின்றி தடுமாற் றம் பெற்றதாய்
सर्वं उपद्रुते		सर्वं हि विनाशं उपयास्यति	முற்றிலும் அழிவை அடையப்போகிறது.

न हि प्रव्राजिते रामे जीविष्यति महीपतिः । मृते दशरथे व्यक्तं विलोपस्तदनन्तरम् ॥

महीपतिः रामे प्रव्राजिते	“ சக்கிரவர்த்தியார், ஸ்ரீராமர் வனவாசம்பூண்டிருக்கையில்	दशरथे मृते तदनन्तरं विलोपः	தசரதசக்கிரவர்த்தி மாண்டபிறகு [யார் அவரையொட்டியே உலகுக்கே ிர்மூல அழிவு என்பது சித்தம்.
जीविष्यति न	பிழைத்திருக்கமாட் டார்.	व्यक्तं हि	

ते विषं पिबतालोढ्य क्षीणपुण्याः स्म दुर्गताः । राघवं वाऽनुगच्छध्वमधुतिं वाऽपि गच्छत॥

क्षीणपुण्याः दुर्गताः ते आलोढ्य	“ புண்யமழியப்பெற்ற வர்களாய் கஷ்டதரையிலிருக் அந்த நீங்கள் [கும் நீர்க்காலோசனை செய்து,	अनुगच्छध्वं अपि वा अधुतिं	ஆசராகியிடுங்கள். இதில்லைபென்றால் உங்கள் சமாசாரம் எதுவும் எங்கள் செ விக்கெட்டாதவண் ணமாயும், உங்கள் முகமறியாதவண்ண மாயிருக்கும் ஓர் து ரதேசத்திற்கு போய்விடுங்கள்.
विषं पिबत स्म वा राघवं	விஷத்தைப்பாவது குடியுங்கள். அல்லது ஸ்ரீராமரிடம்	गच्छत	

मिथ्या प्रव्राजितो रामः सभार्यः सहलक्ष्मणः । भरते संनिविष्टाः स्मः सौनिके पशवो यथा ॥

सभार्यः सहलक्ष्मणः रामः मिथ्या प्रव्राजितः	“ தர்மபத்தினிஸமேத சாகவும், வனம்மணரோடும் ஸ்ரீராமர் தாதுமாராய் ஓட்டப்பட்டிருக்கிறார்.	सौनिके पशवः यथा भरते संनिविष्टाः स्मः	இறைச்சிக்காரனிடம் ஆடுமாடுகள் போல பாத்தனிடத்தில் சாக்கள் வாயும் போகின்றோம்.
--	--	---	---

पूर्णचन्द्राननः श्यामो गूढज्वररिंदमः । आजानुबाहुः पद्माक्षो रामो लक्ष्मणपूर्वजः ॥२९॥

लक्ष्मणपूर्वजः "लक्ष्मணருக்குத்
கமயனாராகிய

रामः ஸ்ரீராமர்.

पूर्णचन्द्राननः { பூர்ணசந்திரன்டோன்
ற திருமுகமண்டல
முடையவர்.

श्यामः சயாமளவர்ணத்திரு
மேனியுடையவர்.

गूढज्वरः { தசைப்பற்றால் மறைந்
த தோள்களின் சக்
தியுடையவர்.

अरिन्दमः சந்ருக்களை வெல்லும்
திறமையுற்றவர்.

आजानुबाहुः { முழுத்தாள் வரைபில்
நீண்ட திருக்கைகளை
யுடையவர்.

पद्माक्षः செந்தாமரைபோன்ற
கண்களையுடையவர்.

पूर्वाभिभाषी मधुरः सत्यवादी महाबलः । सौम्यश्च सर्वलोकस्य चन्द्रवत्प्रियदर्शनः ॥ ३० ॥

पूर्वाभिभाषी "செருக்கின் றி தாமே
முன்பேசபவர்.

मधुरः { தகழுக்கட்டழகு
வாய்ந்த திருமேனி
யுடையவர்.

सत्यवादी சொன்ன சொல்
தவறாதவர்.

महाबलः மகா சக்தி படைக்கப்
பெற்றவர்.

सौम्यः சாது. [பெற்றவர்.

सर्वलोकस्य च चन्द्रवत् சந்திரனென

प्रियदर्शनः இனியராய் ளினங்கு
கின்றவர்.

नूनं पुरुषशार्दूलो मत्तमातङ्गविक्रमः । शोभयिष्यत्यरण्यानि विचरन्स महारथः ॥ ३१ ॥

पुरुषशार्दूलः "புருஷோத்தமர்.

मत्तमातङ्गविक्रमः மதமாரணைபோன்ற
நடையுடையவர்.

महारथः மகாரதர்.

सः ஆவர்.

अरण्यानि காடுகளில்

विचरन् சஞ்சரிப்பவராகி

नूनं இப்பவும், எப்பவும்

शोभयिष्यति பெருமைபெற்று

ளினங்குவார்."

तास्तथा विलपन्त्यस्तु नगरे नागराः स्त्रियः । चुक्रुशुर्दुःखसंतप्ता मृत्योरिव भयागमे ॥३२॥

नगरे நகரில்

ताः அந்த

नागराः நகரவாஸிகளாகிய

स्त्रियः ஸ்த்ரீகள்

तथा மேற்கண்டவண்ணமா

विलपन्त्यः புலம்பிக்கொண்டு ய்

मृत्योः யமனுடைய

भयागमे तु { வரவையறிந்து உள்
ளம் நடுக்கமுறும்
சமயத்தில்

इव எவ்வண்ணமோ,

दुःखसंतप्ताः அவ்வண்ணமே

तुक्क्रुशुः துக்கத்தால் பரிதபிக்
கின்றவர்களாகி

चुक्रुशुः கூவியழுதார்கள்.

इत्येवं विलपन्तीनां स्त्रीणां वेश्मसु राघवम् । जगामास्तं दिनकरो रजनी चाभ्यवर्तत ॥

वेश्मसु வீடுகளில்

स्त्रीणां மாதர்கள்

राघवं च ஸ்ரீராமரையே நினைத்

इति एवं இவ்வண்ணம் [து

विलपन्तीनां புலம்பியழுதுக்

கொண்டிருக்கையில்

दिनकरो: சூரியபகவான்

अस्तं அத்தமனகிரியை

जगाम அடைந்தார்.

रजनी இரவு

अभ्यवर्तत தோள் நிற்று.

நஃத்வலநஸ்ப்பாநா ஸாந்நாஃத்யாஸத்கதா । திமிரௌநாலிஸ்தவ ஸா ததா நகரி வஃபௌ ॥

ததா	அப்பொழுது	ஸாந்நாஃத்யா- ஸத்கதா	வேதகோஷமும், புரா ணமோ துவதுமில்லா
ஸா	அந்த	இவ	முற்றிலும் [ததாய்
நகரி	நகரம்	திமிரௌநாலிஸா	எங்குபார்த்தாலும்
நஃத்வலநஸ்ப்பாநா	நீழுட்டுவது என்ப தே இல்லாததாய்	வஃபௌ	இருட்டிக்கிடக்கிற இருத்தது. [தாகவும்

ஓபாந்நவணிஷ்ப்யா நஃதஃபா நிராஸ்யா । அயோஃத்யா நகரி ஃசாஸிந்நஃதாரிபிவாஸ்வரம் ॥

அயோஃத்யா	அயோத்தியா	ஓபாந்ந- வணிஷ்ப்யா வ	முடப்பட்டு உள்ளே யே கிடக்கின்ற கடை ப்பண்டங்களை யுடை பதாயும்
நகரி	நகர்	நஃதாரி	நகரத்தாங்குளற்ற
நிராஸ்யா	தஞ்சமாய் புகுமிட மில்லாததாய்	அஸ்வர் இவ	ஆகாயம்போல்
நஃதஃபா	உற்சாஹமொழிந்த தாய்	அஸிவ	இருத்தது.

ததா ஃத்யோ ராமிநிஸித்மாதுரா யதா ஸுதே ஃதாரி வா விவாஸிதே ।

விஸ்ய ஃதிநா ஃருஃதிவீதஸ: ஸுதேஃ தாஸாமிதிகோ ஃதி ஸோஸிவத் ॥ 36 ॥

ஃத்யோ:	வனிதைகள்	திநா:	எனினையுற்றவர்
ஸுதே	வயற்றிற்பிறந்த பிள்ளையோ,	விவீதஸ:	மனம் முறித்தவர்
ஃதாரி வா	உடன்பிறந்த சகோத ரனோ,	விஸ்ய	புலம்பி [கனாய்
விவாஸிதே	காட்டிற்கு ஒட்டிவிட ப்படிஸ்	ஃருஃதி	தேவி அழுதார்கள்.
யதா வா ததா	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே	ஃதி	எனினில்
ராமிநிஸித்	ஸ்ரீராமருக்காக	தாஸா	அவர்களுக்கு
அதுரா:	துயரப்படுகின்றவர் கனாய்	ஸ: ஃதி	அவர் ஒருவர்தான்
		ஸுதே: அதிக:	வயற்றிற்பிறந்த புதல் வர்களைவிட மேம்பட் கினக்கினர். [டவாய்
		அஸிவத்	

ஸாந்நாஸிதோஸ்வநுத்வாதிநி வ்யாஸ்தஃபா பிஃதிபாஸிதயா ।

ததா ஃத்யோ நகரி வஃபுவ ஸா மாஃரணவ: ஸந்திஸிதோதகோ யதா ॥ 37 ॥

ததா	அப்பொழுது	ஸாந்நாஸிதோஸ்வ- நுத்வாதிநி	பாடல், உத்தமம், ஆ டல், வாதியமிவை கள்ளாததாய்.
ஸா	அந்த	வ்யாஸ்தஃபா	உற்சாகமுள்ளதாய்,
அயோஃத்யா நகரி	அயோத்தியநகர்	பிஃதிபா-	புடிக்கிடத்த சாதக்க
ஸந்திஸிதோதக:	ஐஸ்மில்லாமும் சக் தியாய்ப்போய்விட்ட	ஸிதோதகா ஃதி	தவனையுடையதா
மாஃரணவ: யதா	சமுத்திரம்போல்	வஃபுவ	இருத்தது [யும்,

இத்யாஸே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீயே அடிகாவ்யே அயோஃத்யாகாண்டே அஃத்வாரிச: சர்ட்: ॥

அதீத: ஸோகா: 4285

அயோஃத்யாகாண்டே அதீத: ஸோகா: 1930

एकोनपञ्चाशः सर्गः—காற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ४९ ॥

गोमत्यादिनदीतरणम्—கோமதீமுதலிய நதிகளை தாண்டுவது.

रामोऽपि रात्रिशेषेण तेनैव महदन्तरम् । जगाम पुरुषव्याघ्रः पितुराज्ञामनुस्मरन् ॥ १ ॥

पितुः	தந்தையின்	रामः	ஸ்ரீராமர்
आज्ञां एव	ஆக்கினையைய	तेन	அந்த
अनुस्मरन्	தலைக்கட்டுவதில்	रात्रिशेषेण अपि	இரவு பொழுது விடிவதன் முன்னமேயே
	உறுதிக்கொண்ட	महत् अन्तरं	நெடுந்தொலை
पुरुषव्याघ्रः	புருஷோத்தமராரும்	जगाम	யாத்தை செய்தார்.

तथैव गच्छतस्तस्य व्यपायाद्रजनी शिवा । उपास्य तु शिवां सन्ध्यां विषयान्तं व्यगाहत् ॥

तथा	அவ்வாறு	व्यगाहत	வெளியில் வந்து
गच्छतः	பிரயாணம் செய்து		சேர்ந்தார்.
	கொண்டிருந்த		
तस्य	அவருக்கு	तु	இவ்விஷயத்தில்
रजनी एव	இரவும்	शिवां	புண்யகரமாகிய
शिवा	சுபமரக	सन्ध्यां	காலைசந்தியாவந்த
व्यपायात्	கழிந்தது.		னத்தை
विषयान्तं	{ பல கிராமங்களும், நகர்களும், நாடுகளும் டங்கிய பெரிய தேசத்தினெல்லைக்கு (தென் கோசலதேசம்)	उपास्य	செய்தருளினார்.

ग्रामान्विकृष्टसीमान्तान् पुष्पितानि वनानि च । पश्यन्नतिययौ शीघ्रं शनैरिव हयोत्तमैः ॥

शृण्वन्वाचो मनुष्याणां ग्रामसंवासवासिनाम् ॥ ३ ॥

विकृष्ट-सीमान्तान्	{ நன்றாக உழப்பட்டிருக்கும் நிலங்களுையுடைய கிராமங்களையும்,	शृण्वन्	திருச்செவிகாற்றி
ग्रामान्	புஷ்பங்கள் தளிர்ந்து மலர்ந்திருக்கின்ற		அருளிய அவர்
पुष्पितानि	உதயா னவனங்களை யும்,	शीघ्रं इव	தட்சணமே
वनानि च	கண்குளிரப் பார்க்கின்றவராய்	शनैः	நிச்சப்தமாகிய நடை
पश्यन्	கிராமவிடுகளில் வயிக்கும்		கொண்டு
ग्रामसंवासवासिनां	ஜனங்களுடைய பின்வரும் மொழிகளுக்கும்	हयोत्तमैः	சிறந்த குதிரைகளை
मनुष्याणां			ளோடு
वाचः		अतिययौ	{ தானிருக்கிறது பிறரால் காணமுடியாததாகிய ஒர் இடத்தில் மறைத்து நின்றுவிட்டனர்.

49]

विगर्हितां हि कैकेयीं क्रूरां क्रूरेण कर्मणा । राजानं विदशरथं कामस्य वशमागतम् ॥४॥

கருணையற்றவனென
பாவராலும் பழிக்கப்
பெற்றவனாகிய
கைகேயிதேவியாரும்

வசம் அடை
வசரத
ராஜான ஹி
சக்கிரவர்த்தியாராக்கு
த்தான்

காமசு
இவ்வுலகில் எதென்
றை சர்வவுமாய்கொ
ண்டிருக்கின்றாரோ,
அதற்கும் (தர்மத்திற்
கும் என்பது பாவம்)

கர்மண
ஐர் தர்மச்செயலால்
யாவருக்கும் மனமீ
தனைபயினை விக்கி
ன் ரமையால்
ஐய்யோ! என்ன
கஷ்டம்.

हा नृसंसाऽद्य कैकेयी पापा पापानुबन्धिनी । तीक्ष्णा संभिन्नमर्यादा तीक्ष्णे कर्मणि वर्तते ॥

ஹ
“என்ன ஆச்சரியம்!
ஐய்யோ!

பாபானுபந்தினி
துர்நசையை அடைந்
தவனாகி

तीक्ष्णा
கணவனுரிடம் பத்தி
மைகொண்டு திருவு
ளம் என்னவும்
கொணாது நடந்துவ
ருகிறவனென

संभिन्नमर्यादा
இதுவரையில் அனுப
வித்துவந்த நல்லொ
ழுக்கத்தை முற்றி
லும் முறித்து எறிக
தவனாய்,

नृसंसा
உலகஜனங்களுள் புக
ழுந்து கொண்டாடப்
பட்டவனாகிய

पापा
துஷ்டையாய்
வரக்கும் அநீர்தம்
யிருக்கின்ற

कैकेयी
கைகேயிதேவியார்
अद्य
இப்பொழுது

कर्मणि
கர்மணி
वर्तते
வர்தெ
அவளம்பித்திருக்க
ருள்.

या पुत्रमीदृशं राज्ञः प्रवासयति धार्मिकम् । वनवासे महाप्राज्ञं सानुक्रोशं जितेन्द्रियम् ॥६॥

ராஜ்
“சக்கிரவர்த்தியாரின்

जितेन्द्रियं
ஐய்புலன்களை யுடட்
கிணருமான

ईदृशं
இப்படியாய் உத்தம
குணங்களுடைய
அதாவது

पुत्रं
திருக்குமாரன்

धार्मिकं
தார்பிரகாரயும்
महाप्राज्ञं
மகாபுத்திமானாயும்,
सानुक्रोशं
தயாளானவாயும்.

या
அந்த மகன்
वनवासे
வனவாசத்தில்
प्रवासयति
செல்கண்டுவிடுவான்.

कथं नाम महाभागा सीता जनकनन्दिनी । सदा सुखेष्वभिरता दुःस्वान्यनुभविष्यति ॥

महाभागा
“மகா பாக்யவதியும்
सदा
இதுவரையில் எக்கா
ளத்திலும்

जनकनन्दिनी
ஜனகனாதி துரின்
திருமகளுமாயிய

सुखेषु
செவ்வகற்பங்களில்
अभिरता
அருந்தவளும்.

सीता
சீதா
दुःस्वानि
கஷ்டங்களை
कथं नाम
எப்படி தகவல்
अनुभविष्यति
செய்வான்?

अहो दशरथो राजा निःस्नेहः स्वसुतं प्रियम् । प्रजानामनघं रामं परित्यक्तुमिहेच्छति ॥

अहो	“என்ன ஆச்சரியம்!	स्वसुतं	தன் திருமகனுமாகிய
दशरथः	தராத	रामं	ஸ்ரீராமரை
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	इह	இப்பொழுது
प्रजानां	ஜனங்களுக்கு	निःस्नेहः	கருணையற்றவராய்
प्रियं	இனியரும்,	परित्यक्तुं	ஊரை விட்டுத் தூர்த்த
अनघं	நிரபராதியும்,	इच्छति	இணங்கியிருக்கிறார்.”

एता वाचो मनुष्याणां ग्रामसंवासवासिनाम् । शृण्वन्नितिययौ वीरः कोसलान्कोसलेश्वरः ॥

वीरः	தருமவீரரென	एताः	மேற்கண்ட
कोसलेश्वरः	{ அயோத்திமாநகரில் முதல்மைபெற்று வி ளக்கிய ஆவர்,	वाचः	மொழிகளுக்கு
ग्रामसंवास- वासिनां }	கிராமவீடுகளில் வசித் துக்கொண்டிருந்த	शृण्वन्	திருச்செவிகார், த்திக் கொண்டு
मनुष्याणां	ஜனங்களுடைய	कोसलान्	கோஸலநாட்டினர் கிராமங்களை
		अतिययौ	கடந்தார்.

ततो वेदश्रुतिं नाम शीततोयवहां नदीम् । उत्तीर्याभिमुखः प्रायादगस्त्याध्युषितां दिशम् ॥

ततः	அதன்மேல்	अगस्त्याध्युषितां	{ அகஸ்த்யமாமுனிவர் வசித்துக்கொண்டிருக்கும்
शीततोयवहां	குளிர்ந்த நீரோடப்	दिशं	திசையை
वेदश्रुतिं	வேதச் சூத்திர [பெற்ற	अभिमुखः	கோக்கி
नाम	என்ற	प्रायात्	எழுந்தருளிணர்.
नदीं	நதியை		
उत्तीर्य	கடந்து,		

गत्वा तु सुचिरं कालं ततः शीतजलां नदीम् । गोमतीं गोयुतानूपामतरत्सागरङ्गमाम् ॥

सुचिरं	நீண்ட	गोयुतानूपां	{ இருகரைகளிலும் பசு மாடுகள் பல இருக்க ப்பெற்றதும்
कालं	காலம்	सागरङ्गमां	{ சமுத்திரத்தை நோக் கி ழடிக்கொண்டிருக் கிறதமாகிய
गत्वा	யா த்ரைசெய்து,	गोमतीं	கோமதி என்ற
ततः	அதன்மேல்	नदीं अतरत्	நதியை தாண்டினார்.
तु	இப்பொழுது		
शीतजलां	குளிர்ந்த ஜலத்தை புடையதும்,		

गोमतीं चाप्यतिक्रम्य राघवः शीघ्रगैर्हयैः । मयूरहंसाभिरुतामतरत्स्यन्दिकां नदीम् ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்,	मयूर- हंसाभिरुतां }	மயில்களாலும், ஆன் னங்களாலும் ஒலித் துக்கொண்டிருக்கும்
गोमतीं	கோமதி என்ற நதியை	स्यन्दिकां	சியந்திகை என்ற
अतिक्रम्य च	கடந்து பின்னர்	नदीं	நதியை
शीघ्रगैः	விரைவாகச்செல்லும்	अतरत्	தாண்டினார்.
हयैः अपि	குதிரைநரினாடையே		

स महीं मनुना राज्ञा दत्तामिक्ष्वाकवे पुरा । स्फीतां राष्ट्रावृतां रामो वैदेहीमन्वदर्शयत् ॥

सः रामः	அந்த ஸ்ரீராமர்	इक्ष्वाकवे	இஷ்வாகுவின்
वैदेहीं	வெய்தேஹியாருக்கு	दत्तां	பொருட்டு, அளிக்கப்பட்டதாக
महीं	(கடந்து சென்ற அந்த) தேசத்தைப்பற்றி	स्फीतां	நிர்வளநிலவளங்கள் பொருந்தி பொருள் முகிந்துள்ளதாகவும்
पुरा	முற்காலத்தில்	राष्ट्रावृतां	அனேக நாடுகளையு டையதாகவும்,
मनुना	மனு	अन्वदर्शयत्	எடுத்துரைத்தார்.
राज्ञा	சக்கிரவர்த்தியாரால்		

सूत इत्येवमाभाष्य सारथिं तमभीक्ष्णशः । हंसमत्तस्वरः श्रीमानुवाच पुरुषर्षभः ॥ १४ ॥

सारथिं	ஸாரதியிடம்,	श्रीमान्	மூவுலகிலும் கொண் டாடப்படும்வர்.
अभीक्ष्णशः	அடிக்கடி,	तं	அவரை
हंसमत्तस्वरः	* பேச்சொலிக்கொ ண்டு	सूत	"சாரதியே! சுமந்திர
आभाष्य	சம்பாஷனை செய்து கொண்டு,	इति	என்றழ்த்து, [ரே "
पुरुषर्षभः	புருஷோத்தமரென	एवं	பின்வரும். மொழியை
		उवाच	அருளிச்செய்தார்.

[* திருவுளத்தில், யாசிடத்திலும் அருளையு, பொருளையு, காய்மாகாரம், எரிச்
செல், துறுகண், வன்கண், ஆற்றாமை, இவைகளில் எதுவும், என்னளவும் இல்
லாதிருப்பதையும் எவ்வகையாலும் உவப்பு ஒன்றே மேலிட்டிருப்பதையும் நன்கு
விளங்கக்காட்டுகிற பேச்சொலிக்கொண்டு,]

कदाऽहं पुनरागम्य सरय्याः पुष्पिते वने । मृगयां पर्यटिष्यामि मात्रा पित्रा च सङ्गतः ॥

अहं	" நான்	पुष्पिते	பூக்கள் மலர்ந்து மணம்கமழ்கின்ற
पुनः	மீனவும்,	वने	வனத்தில்
मात्रा	தாயாருடனும்,	आगम्य	புருத்து,
पित्रा च	தந்தையாருடனும்,	मृगयां	வேட்டையை
सङ्गतः	இருக்கின்றவனாகி	कदा	எப்பொழுது
सरय्याः	ஸரயூதியினது	पर्यटिष्यामि	புரீடேனோ!

राजर्षीणां हि लोकेऽस्मिन्नत्यर्थं मृगया वने । काले वृतां तां मनुजैर्धन्विनामभिकाङ्क्षिताम् ॥
अत्यर्थमभिकाङ्क्षामि मृगयां सरयूवने । रतिर्घोषाऽतुला लोके राजर्षिगणसंमता ॥ १७ ॥

अस्मिन्	" இந்த	मृगया	வேட்டை
लोके	உலகில்	राजर्षिगण-}	ராஜரிக்ஷிகண்களா
वने	வனத்தில்	संमता }	லும் ஒப்புக்கொள் ளப்பட்டது.
एषा	இந்த		

रतिः	ஒழிவுசமயங்களில் அந்நிஷ்டைக்கத்தக்கதா.	रत्यर्थं	வினையாட்டில் பொழுதுபோக்குவதற்காக
अतुला हि	தேவதாஸரிதமாயுமி ; முக்கியமென்ற பதம்.	काले	விதிக்கப்பட்ட காலத்தில்
तां हि	அப்படிப்பட்டதாயிவதம்,	अभिकाङ्क्षितां	அதிகவிருப்பமாயிருக்கும்
लोके	உலகில்	सुगयां	வேட்டையை
मनुजैः	மானிடர்களால்	सस्यूवने	சரபூநதியைச்சார்ந்த வனத்தில்
वृतां	ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட உதாரணியதும்.	अत्यर्थं	மிகவும்
धन्विनां	வில்லாளிகளான	अभिकाङ्क्षामि	நான் விரும்புகின் றேன்.
राजर्षीणां	ராஜரிஷிகளுக்கு		

स तमध्वानमैश्वாகः सूतं मधुरया गिरा । तं तमर्थमभिप्रेत्य ययौ वाक्यमुदीरयन् ॥१८॥

सः	அந்த	वाक्यं	சம்பாஷணையை
ऐश्वாகः	திசுஷ்வாகுவாய்ந்தவர் (ஸ்ரீராமர்.)	मधुरया	மதுரமாயிய
सूतं	ஸூதரிக்கு	गिरा	சொற்கொண்டு
तं तं अर्थं } अभिप्रेत्य }	அந்த அந்த பிரசித்தியை உத்தேசித்து அதற்கு ஏற்றவண்ணமாய்	उदीरयन्	செய்துகொண்டு
		तं	அந்த
		अध्वानं	வழியை
		ययौ	கடந்தெழுந்தருளி னார்.

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकोनपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4303

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1948

पञ्चाशः सर्गः—ஐம்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ५० ॥

गङ्गातीरे गुहसमागमः—கங்கக்கரையில் குகனுடன் சேர்வது.

विशालान् कोसलान् च मयान्यात्वा लक्ष्मणपूर्वजः ।

अयोध्याभिमुखो धीमान् प्राञ्जलिर्वाक्यमब्रवीत् ॥ १ ॥

धीमान्	மதுரபிராக்ஞராகிய	प्राञ्जलिः	அஞ்ஞலிஹஸ்தராகி
लक्ष्मणपूर्वजः	உசுத்தமணரின் தமைய னார், ஸ்ரீராமர்,	अयोध्याभिमुखः	{ அயோத்தியை நோக்கி பார்க்கும்வண்ணமாய் நின்றுகொண்டு;
विशालान्	விசாலமாய்	वाक्यं	பின்வரும்திருவாய்க்கை
रम्यान्	அழகுவாய்க்க	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.
कोसलान्	கோஸலநாடுகளை		
यात्वा	கடந்தபிறகு,		

आपृच्छे त्वां पुरि श्रेष्ठे काकुत्स्थपरिपालिते । दैवतानि च यानि त्वां पालयन्त्यावसन्ति च ॥

काकुत्स्थ- परिपालिते }	"காகுத்தகர்க்கினால் பரிபாலனம் செய்யப் பட்ட	आवसन्ति	பாக்களில் இருந்துகொ
		पालयन्ति	பாதுகாக்கும் [ண்டு
		दैवतानि	தெய்வங்கள்
श्रेष्ठे	உத்தம	यानि च	எவைகளோ அனை
पुरि	நகரே !		களையும்
त्वां च	உள்ளீனாயும்	आपृच्छे	நான் விடை கேட்டுக்
त्वां	உள்ளீனா		கொள்ளுகின்றேன்.

निवृत्तवनवासस्त्वामनुगो जगतीपतेः । पुनर्द्रक्ष्यामि मात्रा च पित्रा च सह सङ्गतः ॥३॥

निवृत्तवनवासः	"வனவாஸத்தை பூர் த்திசெய்தவனாய்	पित्रा च	தந்தையாருடனும்
जगतीपतेः	சங்கிரவத்திலாருக்கு	सह	கூட
	செய்யவேண்டிய கட	सङ्गतः	வாஸம்செய்கின்றவ
अनुगः	{ மையை செய்துமுடி த்தவனாய்	त्वां	உள்ளீ [னாய்
		पुनः	மறுபடி
		द्रक्ष्यामि	நான் கண்டு மகிழ்வ துவேன்."

मात्रा च ततो रुचिरताम्राक्षो भुजमुद्यम्य दक्षिणम् । अश्रुपूर्णमुखो दीनोऽर्वाज्ज्ञानपदं जनम् ॥४॥

ततः	அவ்விடத்தில்	अश्रुपूर्णमुखः	{ கண்ணீர் அப்பெரு முடிமண்டலமுடைய வாய், அம்
जानपदं जनं	நாட்டுப்புற ஜனசமூக த்தைப் பார்த்து,	दक्षिणं	வலது
	அவர்கள் படும் கஷ்ட த்தில் அனுதாபப்ப ட்டு உருகி இரக்க முற்றவராய்,	भुजं	புதுக்கை
दीनः	{ நெஜோமயமாய் விள ங்கும் இருதிருக்கண் னும் கலக்கி சிவந்தி ருக்கப்பெற்றவராய்	उद्यम्य	உயர்வெடுக்கெழுத்த
रुचिरताम्राक्षः		अर्वाज्	பின்வருமாறு திருவா ம்மாந்தருளினர்.

अनुक्रोशो दया चैव यथाहं मयि वः कुतः । चिरं दुःखस्य पापीयो गम्यतामर्थसिद्धये ॥

मयि	"என் விஷயத்தில்	गम्यतां	எனக்குப்போகவிடை
वः	உங்களுடைய		கொடுக்கப்பட்டதும்.
दया च	அனுதாபமாகிற	दुःखस्य	தக்கத்திற்கு
अनुक्रोशः	அருள்	चिरं	நீண்டும் கெருகாலம்
यथाहं एव	உள்ளபடியே[பட்டது.		கொடுப்பதென்பது
कुतः	என்னால் காணிக்கப்-	पापीयः	தீதற்கு அதிகமாக
अर्थ- सिद्धये }	இவ்வுலகில் எனனும் எதொன்றை சம்பா திக்கவேண்டுமோ அந்த அந்தக்கதை சம்பாதிப்பதில் பொருட்டு		கஷ்டம்

तेऽभिवाद्य महात्मानं कृत्वा चापि प्रदक्षिणम् । विलपन्तो नरा घोरं व्यतिष्ठन्त कचित्कचित् ॥

ते	அந்த	विलपन्तः	புலம்பி அழுதகின்றவர்கள்,
नराः	ஜனங்கள்		
महात्मानं	மகாத்மாவாகுமவரை	कचित् कचित्	இங்குமங்குமாய்
अभिवाद्य च	முடிதாழ்த்தி நமஸ்க	व्यतिष्ठन्त }	பாவி அங்கேயே நின்
प्रदक्षिणं कृत्वा	வலம்வந்து, [ரித்து	अपि }	றுகொண்டிருந்தாள்
घोरं	உருக்கமாய்		கள்.

तथा विलपतां तेषामतृप्तानां च राघवः । अचक्षुर्विषयं प्रायाद्यथार्कः क्षणदामुख्ये ॥ ७ ॥

राघवः च	ஸ்ரீராமரும்	अचक्षुर्विषयं	கட்புலனாகா திருக்கும்
तथा	அவ்வண்ணம்,		தூரம் வரைக்கும்
अतृप्तानां	மனத்தெளிவுபெருது	क्षणदामुख्ये	சாயங்காலத்தில்,
विलपतां	புலம்பி அழுதுகொ	अर्कः	ஞாயபகவான்
	ண்டிருக்கும்	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்
			வண்ணமே,
तेषां	அவர்களுக்கு	प्रायात्	வேகமாய் எழுந்தருளி
			விட்டனர்.

ततो धान्यधनोपेतान्दानशीलजनान्छिवान् । अकुतश्चिद्रयात्रम्यांश्चैत्ययूपसमावृतान् ॥

उद्यानाम्रवणोपेतान् सम्पन्नसलिलाशयान् । तुष्टपुष्टजनाकीर्णान् गोपगोकुलसेवितान् ॥

रक्षणीयान्नरेन्द्राणां ब्रह्मघोषाभिनादितान् । रथेन पुरुषव्याघ्रः कोसलानत्यवर्तत ॥ १० ॥

ततः	அங்கிருந்து	उद्यानाम्रवणो-}	பூஞ்சோலைகள், மாஞ்
पुरुषव्याघ्रः	புருஷோத்தமராகு	पेतान् }	சோலைகள், நிறைந்
	மவர்		துள்ளவைகளும்,
रथेन	திருத்தேர்மீது எழுந்	सम्पन्न- }	அற்புதமாய் அமைக்
	தருளியவண்ணமே	सलिलाशयान् }	கப்பட்டவைகளாகி
धान्य- }	தனதான்யங்கள் நி		ய நீர் நிறைந்த குளங்
धनोपेतान् }	றைந்துள்ளவைகளும்		களையுடையவைக
दानशील- }	அன்னதானத்தையே		ளும்,
जनान् }	சலியாது செய்யும்	तुष्टपुष्ट- }	குறைவற்றதும், நோ
	ஜனங்களை யுடைய	जनाकीर्णान् }	வற்றதுமாகி வாழ்வு
शिवान्	பிணிபெண்பதே எங்		ற்று மனத்திருப்தி
	குமில்லாதவைகளும்,		கொண்ட ஜனங்கள்
अकुतश्चिद्रयान्	இதர எந்தக்கஷ்டமும்		நிறைந்துள்ளவைக
	இல்லாதவைகளும்,		ளும்,
रम्यान्	அழகுவாய்ந்தவைக	गोपगोकुल- }	இடையர்களும், பசு
	ளும்,	सेवितान् }	மாட்டுத்தொழுக்க
चैत्ययूप- }	யாகபூபஸ்தம்பங்கள்		ளும் நிறைந்துள்ள
समावृतान् }	நிறைந்துள்ளவைக		வைகளும்,
	ளும்,		

नरेन्द्राणां	இருபாண்டவர்களுக்கு	ब्रह्मवोपाधि- नादिताम्	வேதகோஷங்களால் எக்குபார்த்தாலும் ஒலிக்கப்பெற்று வி எக்குகிறவைகளுமா கோஷலநாடுகளை [கிய கடந்தெழுந்தருளினார்.
रक्षणीयान्	அஞ்ஞகவெண்ணாது வைகளுமும்,	कोसलान् अश्वत्त	

मथ्येन मुदितं स्फीतं रम्योद्यानसमाकुलम् । राज्यं भोग्यं नरेन्द्राणां ययौ धृतिमतां वरः ॥

धृतिमतां	{ ஏற்றுக்கொண்ட தொ ழில்களை யெல்லாம் ச ரிவர செய்துமுடித் தின்றவர்களில்	रम्योद्यान- समाकुलं	{ அழகு வாய்ந்த உத் யானங்களால் நிறை யப்பெற்று விளக்கு கிறது
वरः	தலைமைப்பெற்று விளக்குமவர்	नरेन्द्राणां	அரசர்களுக்கு
मुदितं	மகிழ்ச்சியை விளை விப்பதும்	भोग्यं	{ நண்குளிரப்பார்த்துக் கொண்டாடத்தக்க காட்சிய புயிருக்கும்
स्फीतं	திகழ்ந்தது விளக்கு வதும்	राज्यं	இராஜ்யத்தை
		मध्येन	வழிபட போக்கர்கள் செல்லும் வழியாகவே எழுந்தருளினார்.
		ययौ	

ततस्त्रिपथगां दिव्यां शीततोयामशैवलाम् । ददर्श राघवा गङ्गां पुण्यामृपिनिपेविताम् ॥

ततः	அதன்மேல்,	दिव्यां	தெய்வத்தன்மையு டையதாய்
राघवः	சூராமர்	पुण्यां	புத்தகை அளிக்கவல்ல தும்,
त्रिपथगां	{ சுவர்க்கத்திலும், பூமி யிலும், பாதாளலோ கத்திலும்ஒடுகிறதும் பாசி நீங்கிய குளிர்ந்த நீரோட்ட முடையதும்.	अपिनिपेवितां	நிகளால் முடிக்கப் படுகிறதாய்கிய கக்காதையைகண்டார்.
अशैवलां		गङ्गां ददर्श	
शीततोयां			

आश्रमैरविदूरस्थैः श्रीमद्भिः समलंकृताम् । कालेऽप्सरोभिर्हृष्टाभिः सेविताम्भोददां शिवाम् ॥
देवदानवगन्धर्वैः किन्नरैरुपशोभिताम् । नानागन्धर्वपत्नीभिः सेवितां सततं शिवाम् ॥१४॥

अविदूरस्थैः	சமீபத்திலுள்ள	शिवाम्	சூரோக்டத்தை அளி க்கவந்ததும்
श्रीमद्भिः	புண்ணிய	देवदानव- गन्धर्वैः	{ தேவதானவகந்தர் களாலும்
आश्रमैः	ஆசிரமங்களால்	किन्नरैः	கின்னர்களாலும்
समलंकृतां	அழகு வாய்ந்து விளக் கப்பெற்றதும்,	उपशोभितां	சூத்திரிக்கப்பட்டதும்
काले	உலககாலத்தில்	नानागन्धर्व- पत्नीभिः	{ அநேக கந்தரிவத் திகளால்
हृष्टाभिः	அகமகிழ்ந்த	सेवितां	சேவாட்டப்படுகிற
अप्सरोभिः	அப்ஸரஸ்களால்	सततं	எப்பொழுதும், [தும்,
सेविताम्भो- ददां	{ ஜனகீடை செய்யப் பட்ட நீர் நிறைந்த மடுக்கையிலுள்ளதும்	शिवाम्	சேவகோண்டாது முடையதும்,

देवक्रीडाशताकीर्णां देवोद्यानयुतां नदीत् । देवार्थगाकाशगमां विख्यातां देवपद्मिनीम् ॥
जलाघाताद्दहासोद्यां फेननिर्मलहासिनीम् । कचिद्वेणीकृतजलां कचिदावर्तशोभिनाम् ॥१६॥
कचित्तिमितगम्भीरां कचिद्वेगजलाकुलाम् । कचिद्गम्भीरनिर्घोषां कचिद्भैरवनिस्वनाम् ॥
देवसङ्घाप्तजलां निर्मलोत्पलसंकुलाम् । कचिदाभोगपुलिनां कचिन्निर्घलवालुकाम् ॥१८॥

देवक्रीडा- शताकीर्णां)	கீட்டில் பொழுது போக்கும் தேவர்க ளில் பளரல் சிறை யப்பெற்று விளங்கு கிறதும்,	कचित्	சிலவிடங்களில் [தும்,
देवोद्यानयुतां	{ தேவர்கட்கேயுரிய பல புக்கோட்டங்களினால் கூடியதும்,	स्तिमितगम्भीरां	{ பக்தி விளைவிக்கும் த ன்மையாயசைவற்றி ருக்கிறதும்,
देवार्थ	வாணவர்கள் நிமித்த மாக	कचित्	சிலவிடங்களில்
आकाशगमां	தூர சத்தையடைந்த தும்,	वेगजलाकुलं	{ வேகமாய் ஓடிக்கொண் டிருக்கும் அபரிமித மான ஜலத்தையுடை யதும்,
विख्यातां	திரிவேகப்பிரசித்தி யுடையதும்.	कचित्	சிலவிடங்களில்
देवपद्मिनी	தேவர்களுக்குரிய தா ரகர்கள் மலர்ந்த	गम्भीरनिर्घोषां	{ பக்தி விளைவிக்குந்தன் மையையுற்று சப்த மாயிருக்கிறதும்,
नदी	நதியையும்,	कचित्	சிலவிடங்களில்
जलाघाता-) द्दहासोद्यां)	அலைகள் மோதுவதா லுண்டாகிற உக்கிர மரல் பெரொலிகளை யுடையதும்,	भैरवनिस्वनां	பயங்கரமான ஒலியை யுடையதும்,
फेननिर्मल- हासिनी)	துறைபெண்ணுயர் கிர்ம லம் சிய புன்னகை பொருந்தியதும்,	देवसङ्घाप्तजलां	{ தேவர்கூட்டங்களால் ஸ்நானம் செய்யப்ப டும் ஜலத்தையுடை யதும்,
कचित्	ஒரீடத்தில்	निर्मलोत्पल- संकुलं)	கிர்மலமாகிய தாமரை புஷ்பங்களால் நிறை ந்ததுள்ளதும்,
वेणीकृतजलां	{ கங்கை, யமுனை, சாஸ் வதி ஆகிய தீர்முன் று நதிகளின் சங்கம உலத்தையுடையதும்	कचित्	சிலவிடங்களில்
कचित्	சிலவிடங்களில்	आभोगपुलिनां	விசாலமான மணல்க் கரைகளை யுடையதும்,
आवर्त- शोभितां)	ஆழ்ந்த நீர்ச்சரிகளில் அல்லது ஜலவரத் தங்களால் அழகுவா ங்கது விளங்குகிற	कचित्	சிலவிடங்களில்
		निर्मलवालुकां	கிர்மலமான கரால் கங்கையுடையதும்,

ஹ்ஸாரசஸங்குப்தா சக்ரவாகோபகூஜிதாமி । சதா பசுதே விஹாரிபிசனாதிதான்தராம் ॥

கசிதீரஸுஹீதீசுமாலாபிரபஸாமிதாம் ॥ 19 ॥

கசித்புலோத்பலச்சக்ரவாகோபகூஜிதாமி । கசித்குமுதபுஷ்பைசு கஜலேரபஸாமிதாம் ॥

நானாபுஷ்பரஜோத்பலா சமதாமிவ ச கசித । வ்யபேதமலசங்குப்தா மணிநிர்மலதர்சனாம் ॥ 21 ॥

திசாஜைவநகஜைபசுதே வரவாரணை: । தேவோபவாஹைசு முஹு: சனாதிதவநான்தராம் ॥ 22 ॥

ஹ்ஸாரச- } அன்னங்களும் சாரச
சங்குப்தா } க்களும் சத்தித்துக்
கொண்டிருக்கப்பெ
ற்றதும்,

சக்ரவாகோபகூஜிதா } சக்கிரவாகங்களால்
கூப்பப்பெற்றதும்,

சதா } எப்பொழுதும்

மசு: } களித்துள்ள

விஹாரை: } பறவைகளால்

அபி- } எக்குபார்த்தானும்
சனாதிதான்தராம் } ஒலிக்கப்படும் அந்த
ரங்களை யுடையதும்,

கசித } சிலவிடங்களில்

மாலாபி: } சரளரோகை மாருது

தீரஸுஹீ: } கரைகளில் முனைத்
துள்ள

வூஷை: } மரங்களால்

உபசாமிதா } அழகுவாய்ந்து விளங்
குகிறதும்,

கசித } சிலவிடங்களில்

புலோத்பலச்சக்ரவாகோபகூஜிதா } மலந்த நீலோத்பலம்
வர்களால் மூடப்பெற்
து விளங்குகின்றதும்

கசித } சிலவிடங்களில்

புஷ்பவாகுலா } தாமரைக்காடுகள்
நிரம்பப்பெற்றதும்,

கசித } சிலவிடங்களில்

குமுதபுஷ்பை: } சந்திரனைக்கண்டால்
மட்டும் மலரும் தன்
மைபற்ற முழுதமெ
னும் ஆம்பல்களில்
குவிபல்களால்

கஜலே: } சதா மலந்திருக்கின்
றவைகளால்

உபசாமிதா } அழகுவாய்ந்து விளங்
குகிறதும்,

மணிநிர்மல- } வைரியுடையபோல
தர்சனாம் } நிரம்பமாகக் காணப்
படுகிறதும்,

கசித } சிலவிடங்களில்

சமதா } காமவெந்தொண்ட

மடந்தையை

இவ } போன்றதாகி

நானாபுஷ்பரஜோத்பலா } பலவகை புஷ்பப்பொடி
களால் நிரம்பப்பெட்டு

வ்யபேதமல- } பிரத்யேகமாகிருக்கின்
சங்குப்தா } த மலினக்குவிபல்க
ளால் உடையதாயிருக்
கிறதாகவும்,

வரவாரணை: } பாணங்களில் சிந்த

திசாஜை: } ஐராவதம், வரபணம்,
புண்டரீகம், குமுகம்,
அஞ்சனம், புஷ்பகத்
தம், சாகுபெணயம்,
ஸுபரதீபம் என்ற எ
ட்டுவிதங்களுக்கும்

மசு: } மலமிடந்த

வநாஜை: } வனத்துக்களாலும்

தேவோபவாஹை: } தெய்வத்தில் காண
பவாத [க்களாலும்

முஹு: } ஒளிக்கப்பெற்ற வன்
நிரம்பல்களை உடை
யதும்,

சனாதிதவநான்தராம் } சனாதிதவநான்தராம்

प्रमदामिव यत्नेन भूषितां भूषणोत्तमैः । फलैः पुष्पैः किसलयैर्वृतां गुल्मैर्द्विजैस्तथा ॥ २३ ॥
 शिशुमारैश्च नकैश्च भुजङ्गैश्च निषेविताम् । विष्णुपादच्युतां दिव्यामपापां पापनाशिनीम् ॥
 तां शङ्करजटाजूटाद्भ्रष्टां सागरतेजसा । समुद्रमहिषीं गङ्गां सारसकौश्वनादिताम् ॥
 आससाद् महाबाहुः शृङ्गवेरपुरं प्रति ॥ २५ ॥

भूषणोत्तमैः { சிறந்த ஆபரணங்கள்
 फलैः { பழங்களாலும், [ஆகிற
 पुष्पैः { புஷ்பங்களாலும்,
 किसलयैः { துளசி முதலிய தளிர்
 { களாலும்,
 गुल्मैः { அழகாய் கட்டப்பட்ட
 { பூத்துறைகளாலும்
 तथा { அவ்வண்ணமே
 द्विजैः { மீன்களாலும்,
 वृतां { அழகுவாய்ந்து விளங்க
 { குகிறதாய்
 यत्नेन { பரு சரத்தைகொண்டு
 भूषितां { உலங்கரிக்கப்பட்ட
 प्रमदां इव { மடங்கதையைப்போலி
 { குக்கிறதும்,
 शिशुमारैः च { கங்கா நீர்த்தத்தில் மா
 { த்திரங்கிடைக்கிறதா
 { கிற சிம்சுமாரம் எ
 { லும் ஒர்வித மீன்க
 { ளாலும்,
 नकैः च { முதலைகளாலும்,
 भुजङ्गैः च { நீந்த கங்கலாலும்,
 निषेवितां { வலிக்கப்பெற்றதும்,
 दिव्यां { மூவுலகத்தாராலும்
 { போற்றிப்புகழ்து
 { கொண்டாடப்பட்ட
 { தாய்

विष्णुपादच्युतां { திருமாலின் திருவடி-
 { களில் உற்பத்திகொ
 { ண்டதும்
 अपापां { பாபமற்றதும்,
 पापनाशिनीं { பிறர்களின் பாபங்களை
 { போக்கவல்லதும்
 सागरतेजसा { சகரமன்னரின் கொள்
 { ளுப்போனாகிய பகோ
 { தனுடைய தபத்தின்
 { மகிமைமயால்
 शङ्कर- { சிவபெருமானது
 जटाजूटात् } ஜடைமுடியிலிருந்து
 भ्रष्टां { இறங்கிவந்ததும்
 सारसकौश- { சாரசம், கிரொஞ்சம்
 नादितां } என்கிற நீர்பறவை
 { கள் ஒலித்துக்கொ
 { ண்டிருக்கப்பெற்ற
 { தும்,
 समुद्रमहिषीं च { சமுத்திரஜனுக்குப்
 { பட்டமஹிஷியாகிய
 तां गङ्गां { அந்த கங்காநதிக்கு
 महाबाहुः { மஹாபாகுவாகுமவர்
 शृङ्गवेरपुरं } 'மிர்ஜாபுரம்' என்னும்
 प्रति } நகரத்தின் அருகில்
 { அக்காலத்திலிருந்து)
 { சிருங்கிபோபுரம்
 { என்னும் நகரில்
 आससाद् { வந்துசேர்ந்தார்.

तामूर्मिकलिलावतामन्ववेक्ष्य महारथः । सुमन्त्रमब्रवीत्सूतमिहैवाद्य वसामहे ॥ २६ ॥

महारथः { மஹாரதராகுமவர்
 { ஆகைள் ஏராளமாய்
 ऊर्मिकलिलावतां { மேலதிக்கொண்டிருக்
 { சும் கழிகளைபுடைய
 तां { அனை
 अन्ववेक्ष्य { நமஸ்காரம்செய்து
 { விட்டு

सूतं { சாரதியாகிய
 सुमन्त्रं { சுமந்திரரிடம்
 अब्रवीत् { பின்வருமாறு சொன்
 { னார்.
 अद्य { "இன்று
 इह एव { இவ்விடத்திலேயே
 वसामहे { பொங்குவோம்.

तत्र राजा गुहो नाम रामस्यात्मसमः सखा । निषादजात्यो बलवान् स्थपतिश्चेति विश्रुतः॥

स्थपतिः	அத்தலத்திற்கு இறையவராய்	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
राजा	அரசு புரிந்துவந்த வரும்,	आत्मसमः	உயிர்போன்ற
बलवान्	நல்லவகைப் படைகளை புடைபயவரும்,	सखा इति	தோழரென
निषादजात्यः	வேடுவஜா திரில் பிறந்தவரும்,	विश्रुतः च	லோகப்ரசித்தி பெற்ற வருமாகிய
		गुहः नाम	குஹரென்பவர்
		सख	வசிக்ருமிடம் அது.

स श्रुत्वा पुरुषव्याघ्रं रामं विषयमागतम् । वृद्धैः परिवृतोऽमात्यैर्ज्ञातिभिश्चाप्युपागतः॥३३॥

सः	அவர்	श्रुत्वा	கேள்விப்பட்டு,
पुरुषव्याघ्रं	புருஷேஷ த்தமராகிய	वृद्धैः	ஞானவான்களாகிய
रामं	ஸ்ரீராமரை	अमात्यैः च	மத்திரிகளாலும்,
विषयं	ஊரில்	ज्ञातिभिः अपि	சுற்றத்தார்களாலும்,
आगतं	எழுந்தருளியிருக்கிற வராய்	परिवृतः	சூழப்பெற்றவராய்,
		उपागतः	தரிசிக்க வந்தனர்.

ततो निषादाधिपतिं दृष्ट्वा दूरादवस्थितम् । सह सौमित्रिणा रामः समागच्छद्गृहेन सः ॥

सः	அந்த	दृष्ट्वा	கடாகழித்து
रामः	ஸ்ரீராமர்	ततः	அதன்மேல்
दूरात्	வெகுதூரமாய்	सौमित्रिणा	ஸக்திமணரோடும்
अवस्थितं	{ அசஞ்சலப் பக்திமை கொண்ட பரமபாக வதராகிய	गृहेन	குஹரோடும்
निषादाधिपतिं	வேடர்களின் மன்ன வரை	सह	கூடி
		समागच्छत्	சூலாவினர்.

तमार्तः संपरिष्वज्य गुहो राघवमब्रवीत् । यथाऽयोध्या तथेदं ते राम किं करवाणि ते ॥

गुहः	குஹர்	ते	தேவரீருக்கு
आर्तः	மனோவேதனைபுற்ற வராகி	अयोध्या	திருவயோத்தி
राघवं	ஸ்ரீராமரை	यथा	எப்படியோ
संपरिष्वज्य	ஆலிங்கனம்செய்து,	तथा	அப்படியே,
ते	அவரை நோக்கி	इदं	இது.
अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொழி	ते	தேவரீருக்கு
राम	"ஸ்ரீராம! [ந்தார்.	करवाणि किम्	அடியேன் செய்யவே ண்டியது என்ன?

ईदृशं हि महाबाहो कः प्राप्स्यत्यतिथिं प्रियम् ॥ ३६ ॥

महाबाहो	மஹாபாகுவே!	अतिथिं	அதிதியாக
प्रियं हि	தியாதரையே,	कः	யார்
ईदृशं	இப்படி	प्राप्स्यति	நல்லிணையுனானாக வான்?

ततो गुणवदन्नाद्युपादाय पृथग्विधम् । अर्थ्यं चोपानयत्क्षिप्रं वाक्यं चेदमुवाच ह॥३७॥

गुणवत्	சிலாக்கியமாகிருக்கி றதும்,	अर्थ्यं च	அர்க்கியத்தை 108 த்தி
पृथग्विधं च	வெவ்வேறுவிதமாகி ருக்கிறதமாகிய	क्षिप्रं	கிரைவில் [ரம்
उपादाय	ஏற்ற சரப்பாட்டை சன்னிதியில் வைத்து லிட்டு,	उपानयत्	கொடுத்தார்.
		ततः	அதன்மேல்
		इदं वाक्यं	பின்வரும்வாக்யத்தை
		उवाच	சொன்னார்
		ह	கான் !

स्वागतं ते महाबाहो तवेयमखिला मही । वयं प्रेष्या भवान् भर्ता साधु राज्यं प्रशाधि नः॥

महाबाहो	“மகாபாகுவே!	प्रेष्याः	தருத்தொண்டு செய் ய உரியவர்கள்.
ते स्वागतं	{ அடியேனது ஆதரணை யை தேவரீர் நன்ம னதொடு ஏற்றுக் கொள்ளீராக.	नः	அடியோக்களுக்கும்,
इयं मही	இந்த ராஜ்யம்	राज्यं	ராஜ்யத்திற்கும்,
अखिला	எல்லாமும்	भर्ता	இறைவராய்
तव	தேவரீருடையது.	साधु	உரிமைகொண்டு,
वयं	நாங்கள்	भवान्	தேவரீர்
		प्रशाधि	ஆனக் திருவுளம் வைப்பீராக.

भक्ष्यं भोज्यं च पेयं च लेह्यं चोष्यमुपस्थितम् । शयनानि च मुख्यानि वाजिनां खादनं च ते ॥

ते च	“தேவரீருக்காக	चोष्यं च	வருவல்வருக்கமும்,
भोज्यं	சித்திராண்னவர்க்க மும்,	मुख्यानि	சிறந்த
भक्ष्यं	சிறுண்டுவர்க்கமும்,	शयनानि	படுக்கைகளும்,
पेयं	{ பால், தயிர், மோர், தேன் முதலிய பரு குவனவர்க்கமும்,	वाजिनां	குதிரைகளுக்கு
लेह्यं	தொகையல் சட்டிணி வர்க்கமும்,	खादनं च	தீனியும்,
		च	ஆகிய எல்லாமும்
		उपस्थितम्	வந்திருக்கிறது.”

गुहमेवं ब्रुवाणं तु राघवः प्रत्युवाच ह । अर्चिताश्च प्रहृष्टाश्च भवता सर्वथा वयम् ॥

पञ्चयामभिगमाच्चैव स्नेहसंदर्शनेन च

॥ ४० ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	सन्दर्शनेन च	{ தோழமையை நன்கு வினங்கக்காட்டுகின்ற கௌரவத்தாலும்,
एवं	இவ்வண்ணம்	वयं	நாங்கள்
ब्रुवाणं	வேண்டுகிற	भवता	உம்மால்
गुहं तु	{ குறைரைப்பர்த்து இதுவிஷயத்தில் இப்படியாய்	सर्वथा च	எதேஷ்டமாய்
प्रत्युवाच	பதிலை அருளிச் காண்! [செய்தார்.	अर्चिताः च	பூஜிக்கப்பட்டவர்க ளாகிறோம்.
ह	“நடந்து	प्रहृष्टाः च	{ மகிழ்ச்சியையடைந்த வர்களாகவும் றோம்.
पञ्चयां	வந்ததாலும்,		
अभिगमात् च			

भुजाभ्यां साधु वृत्ताभ्यां पीडयन्वाक्यमब्रवीत् ॥ ४१ ॥

वृत्ताभ्यां	நீண்டுருண்ட	पीडयन्	ஆளிக்கனம் பண்ணிக்
भुजाभ्यां	இரு திருக்கைகளி	वाक्यं	கொண்டு
	னனும்,		பின்வரும் வாಕ್
साधु	உன்னக்குளிர்	अब्रवीत्	யத்தை
			அருளிச்செய்தார்.

दिष्ट्या त्वां गुह पश्यामि ह्यरोगं सह बान्धवैः । अपि ते कुशलं राष्ट्रे मित्रेषु च धनेषु च ॥

गुह	“குஹரே!	ते	உனது
बान्धवैः सह	சுற்றத்தார்களுடன்		
त्वां	உன்னை	राष्ट्रे	{ ஆளுகைக்குள்ப்பட்ட
अरोगं	ஆரோగ்யமாயிருக்கி		பிரஜைகள் விஷயத்
	ன்றவனாய்		திலும்
पश्यामि	நன்கு இப்பொழுது	मित्रेषु च	கப்பங்கட்டும் தோழர்
	நேரில் பார்க்கப்பெற்		கள் விஷயத்திலும்
हि	இதனால் [நேன்.	धनेषु च	பொருள்கள் விஷயத்
	நான் இப்பொழுது		திலும்
दिष्ट्या	{ கொண்டிருக்கும் உ	कुशलं अपि	எல்லாம் குசலம்
	வப்புச்சொல்லிற்றத		தானே?
	லாயிருக்கிறது.		

यत्किंचिदं भवता किञ्चित्प्रीत्या समुपकल्पितम् । सर्वं तदनुजानामि न हि वतं प्रतिग्रहे ॥ ४२ ॥

किञ्चित् तु	“என்னளவு என்ற	समुपकल्पितं	சித்தம்செய்துகொண்
	லும்		டுவரப்பட்டிருக்கிறது
प्रतिग्रहे	{ பிறர் கொடுப்பதை	यत्	எதுவோ
	ஏற்றுக்கொள்ளவே	तत् इदं	அந்த இந்த
	ண்டிய உரிமையில்	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
वतं न	நான் இப்பொழுது		
हि	ஆனபடியால் [இல்லை.	अनुजानामि	{ நான் இப்பொழுது
भवता	உன்னால்		அங்கீகரிக்காது வரப்
प्रीत्या	என்னிடமுள்ள பக்தி		ஸ்செய்கின்றேன்.
	யால்		

कुशचीराजिनधरं फलमूलाशिनं च माम् । विद्धि प्रणिहितं धर्मे तापसं वनगोचरम् ॥ ४४ ॥

मां	“என்னை	धर्मे च	{ பாமாத்மாவை தயர
वनगोचरं	வனவாசியாய்		னிப்பது ஒன்றில்
कुशचीराजिनधरं	குசசீராஜினக்களை		மட்டும்
	தரித்து,	प्रणिहितं	ஈடுபட்டுக்கிடக்கும்சின்
फलमूलाशिनं	பழக்களையும் கிழங்கு	तापसं	துறவியென [தையுற்ற
	களையும் புகித்து	विद्धि	நீ பாவிப்பாயாக,

अश्वानां स्वादनेनाहमर्थी नान्येन केनचित् । एतावताऽब्रभवता भविष्यामि सुपूजितः ॥ ४५ ॥

अश्वानां	“குதிரைகளுக்கு	न	வேண்டாம்.
स्वादनेन	தீனி ஒன்றினாலேயே	अब	இந்த சமயம்
अहं	நான்	भवता	“உன்னால்
अर्थी	{ எனக்கு வேண்டியவை	एतावता	இது ஒன்றாலேயே
	கொண்டவற்றையும்	सुपूजितः	நன்கு பூஜிக்கப்பட்ட
	பெற்றவனாகிறேன்.		வனாக
अन्येन	மற்றபடியாய்	भविष्यामि	நான் ஆகுவேன்.
केनचित्	எதுவும்		

एते हि दयिता राज्ञः पितुर्दशरथस्य मे । एतैः सुसुखितैरश्वैर्भविष्याम्यहमर्चितः ॥ ४६ ॥

एते	“இவைகள்,	सुसुखितैः	மிக ஏற்றவைகளாயி
मे	எனது		ருக்கின்ற
पितुः	திருத்தந்தையாகிய	अश्वैः	குதிரைகளால்,
दशरथस्य	தசரத	अहं	நான்
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு	अर्चितः	கொள்கிக்கப்பட்டவ
दयिताः	பிரியமானவைகள்.		னாக
एतैः	இந்த	भविष्यामि हि	ஆகிறேன் அல்லவா!

अश्वानां प्रतिपानं च स्वादनं चैव सोऽन्वशात् । गुह्यस्तत्रैव पुरुषांस्त्वरितं दीयतामिति ॥

सः	அந்த	स्वादनं च	தீனியும்,
गुह्यः	குகர்,	प्रतिपानं च	குடிக்க ஜலமும்,
तत्र एव	அப்படியிருப்பதால்	दीयतां	கொண்டு வந்த கொ
पुरुषान्	வேலைக்காரர்களைப்		டுக்கப்பட்டும்,”
त्वरितं	“சீக்கிரம் [பார்த்து	इति	என்று
अश्वानां एव	குதிரைகளுக்கு	अन्वशात्	கட்டினால்தான்.
	மாதிரி,		

ततश्चीरोत्तरासङ्गः सन्ध्यामन्वास्य पश्चिमाम् । जलमेवाददे भोज्यं लक्ष्मणेनाहृतं स्वयम् ॥

ततः	அனந்தரம்	लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனால்
चीरोत्तरासङ्गः	{ அவர் உத்தரீய மரவு	स्वयं	தானாகவே
	ரியை இடுப்பில் கட்	आहृतं	கொண்டு வரப்பட்ட
	டிக் கொண்டவராகி,	जलं एव	தீர்த்தத்தை தசரத
पश्चिमां	மலை	भोज्यं	அருந்த
सन्ध्यां	சந்தியை	आदरे	கொண்டார்.
अन्वास्य	உயிரித்தி,		

तस्य भूमौ शयानस्य पादौ प्रक्षाल्य लक्ष्मणः । सभार्यस्य ततोऽभ्येत्य तस्थौ वृक्षमुपाश्रितः॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	ततः	அதன்மேல்
भूमौ	பூமியில்	वृक्षं	மரத்தை
सभार्यस्य	தர்மபக்ஷீசமேதராய்	अभ्येत्य	கிட்டி,
शयानस्य	படுத்திருக்கும்	उपाश्रितः	பிடித்துக்கொண்டு
तस्य	அவருடைய		நிற்கின்றவராய்,
पादौ	திருவடிகளை	तस्थौ	காவல் பூண்டிருந்தார்.
प्रक्षाल्य	சுத்தமாய்த் துடைத் துவிட்டு,		

गुहोऽपि सह सूतेन सौमित्रिमनुभाषयन् । अन्वजाग्रत्तो राममग्रत्तो धनुर्वरः ॥ ५० ॥

ततः	அவ்விடத்தில்	अनुभाषयन्	பேசிக்கொண்டு,
गुहः अपि	குகரும்	धनुर्वरः	வில்லும் கையுமாய்
सूतेन सह	சாரதியோடுகூட	अग्रमत्तः	வெகு ஜாக்கிரதையு
सौमित्रिं	லக்ஷ்மணரிடம்		டனிருப்பவராய்
रामं	{ ஸ்ரீராமரது திருக்கல் யாணகுணங்களைப் பற்றி	अन्वजाग्रत्	{ இரவுமுழுதும் கண் விழித்துக்கொண்டி- ருந்தார்.

तथा शयानस्य ततोऽस्य धीमतो यशस्विनो दाशरथेर्ह्यात्मनः ।

अदृष्टदुःखस्य सुखोचितस्य सा तदा व्यतीयाय चिरेण शर्वरी ॥ ५१ ॥

अदृष्टदुःखस्य	{ முன்னர் இதுவரை கவ்டத்தைக்கண்டி- ராதவரும்,	ततः	அவ்விடத்தில்
सुखोचितस्य	சுகத்திற்கேயுரியவரும்	तथा	அவ்வண்ணம்,
धीमतः	நன்மதியுற்றவரும்	शयानस्य	துயில்கொண்டிருக் கின்றவருமான
यशस्विनः	புகழ்பெற்றவரும்,	अस्य	இவருக்கு
महात्मनः	மகாத்மாவும்,	सा	அந்த
दाशरथेः	தராதசக்கிரவர்த்தி யின் திருமகனும்,	शर्वरी	இரவு
तदा	அப்பொழுது	चिरेण	நெடுநேரமாய்த் தொன்றி
		व्यतीयाय	கழிந்தது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे पञ्चाशः सर्गः ॥

एकपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தோராவது ஸர்க்கம் || ௨௧ ||

गुहलक्ष्मणसंवादः—குகலக்ஷ்மணஸம்வாதம்.

तं जाग्रतमदम्भेन भ्रातुरर्थाय लक्ष्मणम् । गुहः सन्तापसन्तप्तो राघवं वाक्यमब्रवीत् ॥ १ ॥

गुहः	குஹர், பணியிலடைக்காரர்களிடம் சாதாரணமாயுள்ள “ஏஜமான்கண்முன் ஊக்கம், பின்னூக்கம்” என்ற கபடத்தன்மை உள்ளவாயில்லாதமையால்,	जाग्रतं	{ கண்விழித்துக்கொண்டிருந்தவண்ணமோடு ருந்த
अदम्भेन		राघवं	சரகுருஸப்பின்னையா
		तं	அந்த
		लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப்
भ्रातुः	தமயனானுடைய	सन्तापसन्तप्तः	பார்த்து, சிரமத்தைப் பார்த்து
अर्थाय	செளகரியத்தின் பொருட்டு,	वाक्यं	பரிதபிக்கின்றவராகி
		अब्रवीत्	பின்வரும் மொழியை சொன்னார்.

इयं तात सुखा शय्या त्वदर्थमुपकल्पिता । प्रत्याश्वसिहि साध्वस्यां राजपुत्र यथासुखम् ॥

तात	“ஐயா!	उपकल्पिता	கொண்டுவந்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.
राजपुत्र	சக்கிரவர்த்திகுமாரர்!	अस्यां	இதில்
त्वदर्थं	தேவரீருக்காக	यथासुखं	சகமாக
इयं	இதோயிருக்கும்	साधु	கவலையின்றி
सुखा	இனிய	प्रत्याश्वसिहि	சற்றதுதியில் கொள்ளும்.
शय्या	படுக்கை		

उचितोऽयं जनः सर्वः क्लेशानां त्वं सुखोचितः ।
गुप्त्यर्थं जागरिष्यामः काकुत्स्थस्य वयं निशाम्

॥ ३ ॥

अयं	இந்த	सुखोचितः	சகமொன்றையே கண்டவர்.
जनः	ஜன ஸமுஹத்திலிருக்கிற	काकुत्स्थस्य	கூகூதஸுடைய
		गुप्त्यर्थं	செக்ரமத்தின் பொருட்டு
सर्वः	ஒவ்வொருவனும்	वयं	“எங்கள்
क्लेशानां	தேக பரிசீரமைக்க ருக்கு	निशाम्	செவு முழுதும்
उचितः	புகழப்பட்டவன்.	जागरिष्यामः	கண்விழித்திருக்கிறோம்.
त्वं	தேவரீர்		

न हि रामास्त्रियतमो ममास्ति भुवि कश्चन । ब्रवीम्येतदहं सत्यं सत्येनैव च ते शपे ॥ ४ ॥

भुवि	“ இவ்வுலகில்	एतत्	இதை
मम	எனக்கு	सत्यं	சத்யமாக
रामात्	ஸ்ரீராமரைவிட	अहं	நான்
प्रियतमः	அதிக பக்திக்கு பாத் தீர்மாகிறவர்	ब्रवीमि	சொல்லுகிறேன்.
		च	இன்னும்
कश्चन हि	வேறொருவரும்	सत्येन एव	சத்தியத்தின்மேலும்
अस्ति न	இல்லை.	ते	தேவரீர் முன்னிலையில்
		शपे	ஆணையிடுகின்றேன்.

अस्य प्रसादादाशंसे लोकेऽस्मिन्सुमहद्यशः । धर्मावाप्तिं च विपुलामर्थावाप्तिं च केवलाम् ॥

अस्मिन्	“ இந்த	धर्मावाप्तिं	தர்மத்தை சேகரிப்ப
लोके	உலகில்		தையும்,
सुमहत्	ஸர்வோக்கிருஷ்ட மாகிய	केवलां	கேவலமான
		अर्थावाप्तिं च	ஆஸ்திசேர்ப்பதையும்
यशः	{ தொண்டர்களுக்குப் புரியும் அனுகூலத் தையும்	अस्य	இவரது
विपुलां	விசேஷப்பயனை அளி க்கத்தக்க	प्रसादात् च	கருணையால்தான் என்று
		आशंसे	நான் உறுதியாய் சொல்லுவேன்.

सोऽहं प्रियसखं रामं शयानं सह सीतया । रक्षिष्यामि धनुष्पाणिः सर्वतो ज्ञातिभिः सह ॥

सः	“ அந்த	सीतया सह	சீதாப்பிராட்டியாருடன்
अहं	நான்	शयानं	சயனங்கொண்டிருக்கிற
धनुष्पाणिः	கையில் வீழ்பிடித்த வனாய்,	प्रियसखं	உயிர்த்தோழராகிய
ज्ञातिभिः	சற்றத்தாருடன்	रामं	ஸ்ரீராமரை
सह	இருப்பவனாய்,	सर्वतः	தோஷரஹிதராய்
		रक्षिष्यामि	பாதுகாப்பேன்.

न हि मेऽविदितं किञ्चिद्वेऽस्मिन्श्वरतः सदा । चतुरङ्गं ह्यपि बलं सुमहत्प्रसहेमहि ॥ ७ ॥

अस्मिन्	“ இதுத	किञ्चित् हि	ஒன்றும்
वने	வனத்தில்	न	இல்லை.
सदा	எப்பொழுதும்,	सुमहत्	மிகப்பெரிய
चरतः	சஞ்சரிக்கும்	चतुरङ्गं	நால்வகை
मे	அடியேனுக்கு	बलं अपि	படைபையும்
अविदितं	{ தெரியாதவண்ணம் நடைபெறக்கூடிய சம்பவம்	प्रसहेमहि	காக்கல் தீர்க்கவல் வேம்.
		हि	இது திண்ணம்.”

लक्ष्मणस्तं तदोवाच रक्ष्यमाणास्त्वयाऽनघ । नात्र भीता वयं सर्वे धर्ममेवानुपश्यता ॥ ८ ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	त्वया	உன்னால்
ந்	அவருக்கு	रक्ष्यमाणाः	பாதுகாக்கப்படுகிற,
तदा	அப்பொழுது	सर्वे	எல்லோரும்
उवाच	பின்வரும் பதிலை அளித்தார்.	वयं	நாங்களும்
अनघ	“மாசற்றவனே!	अल	இப்பொழுது இவ்வி டத்தில்
धर्म एव	தருமம் ஒன்றையே	भीताः न	மனக்கவலையுற்றவர் களாய் இல்லை.
अनुपश्यता	சர்வமுமாய் சிந்தை யில் பற்றியிருக்கும்,		

कथं दाशरथौ भूमौ शयाने सह सीतया । शक्या निद्रा मया लब्धुं जीवितं वा सुखानि वा ॥

दाशरथौ	“தாசரதிராயர், ஸ்ரீராமர்	सुखानि वा	தேவசௌக்யங்கள் தான் ஆகட்டும்.
सीतया सह	சீதாபிராட்டியாருடன்	मया	என்னால்
भूमौ	தரையில்	लब्धुं	கிட்டுவதற்கு
शयाने	படுத்திருக்கையில்	कथं	எவ்வண்ணம்
निद्रा	சோம்புத்தனம் தான் ஆகட்டும்.	शक्याः	ஏற்றவைகளாகும்?
जीवितं वा	வாழிற்றுப்பாடுதான் ஆகட்டும்,		

यो न देवासुरैः सर्वैः शक्यः प्रसहितुं युधि । तं पश्य सुखसंसुप्तं तृणेषु सह सीतया ॥

यः	“எவர்	सीतया सह	சீதாபிராட்டியாருடன்
देवासुरैः	தேவாசுரர்கள்		டன்
सर्वैः	எல்லோராலும்,	तृणेषु	புற்களில்
युधि	போரில்	सुखसंसुप्तं	சுகமாய் உறக்கிக்கொ ண்டிருக்கின்றவராய்
प्रसहितुं	எதிர்க்க	पश्य	கீ பிரத்யகூத்தில் பார்க்கின்றனை.
शक्यः न	முடியாதவரோ,		
तं	அவரை		

यो मन्त्रतपसा लब्धो विविधैश्च परिश्रमैः । एको दशरथस्येष्टः पुत्रः सदृशलक्षणः ॥ ११ ॥

एकः	“ஒப்பாருமிக்காரு மில்லாதவரும், அவருக்கேயுரிய திருக்க ல்யாணகுணக்களை புண்டயவரும், உலகுக்கு அபிராம ராய் விளக்குகிற வரும், தராதசக்கிரவர் ததி யாருக்கு	मन्त्रतपसा	வேதபாராயணம் வின் தர்மபயனாலும்
सदृशलक्षणः		विविधैः	பர்பல
इष्टः		परिश्रमैः च	விடயங்களாலும்
दशरथस्य		पुत्रः	திருக்குமாரராய்
		लब्धः	விளக்குகின்றவர்
		यः	எவரோ அவரிவர்.

अस्मिन्प्राजिते राजा न चिरं वर्तयिष्यति । विधवा मेदिनी नूनं क्षिप्रमेव भविष्यति ॥

अस्मिन् प्राजिते	“இவர் வனபெழுந்தருளியி ருக்கையில்	नूनं मेदिनी एव क्षिप्रं विधवा	அதனால் பூமகனும் விரைவில் நணவரைப் பறிகொ டுத்தவளாய்
राजा चिरं वर्तयिष्यति न	சக்கிரவர்த்தியார் வெகுநேரம் பிழைத்திருக்க மாட் டார்.	भविष्यति	ஆகப்போகிறான்.

अनुरक्तजनाकीर्णा सुखालोकप्रियावहा । राजव्यसनसंसृष्टा सा पुरी विनशिष्यति॥१३॥

अनुरक्त- जनाकीर्णा }	“ராஜபக்தியுள்ள ஜனங் ளால் நிறையப்பெற் றதும்,	सा पुरी	அந்த நகர்
सुखालोक- प्रियावहा }	உற்சவகாட்சிகளால் பிரியமாய் விளங்குகி றதுமாகிய	राजव्यसनसंसृष्टा	சக்கிரவர்த்தியாரைப் பறிகொடுத்துப் படு கின்றதாய்
		विनशिष्यति	பாழாகப்போகிறது.

विनद्य सुमहानादं श्रमेणोपरताः स्त्रियः । निर्घोषोपरतं तात मन्ये रामनिवेशनम् ॥१४॥

तात स्त्रियः सुमहानादं विनद्य श्रमेण उपरताः	“ஆய்த தோழர்! ஸ்த்ரீகள் கூன்கூனிக் குறவிட்டு அழுதுவிட்டு, சிரமத்தால் ஒய்த்துகிடப்பார்க ளெனவும்,	रामनिवेशनं	ஸ்ரீராமரது திருமா ளிகை
		निर्घोषोपरतं	நிச்சப்தமாய் கிடக் கிறதெனவும்
		मन्ये	நான் எண்ணுகின் றேன்.

कौसल्या चैव राजा च तथैव जननी मम । नाशंसे यदि जीवन्ति सर्वे ते शर्वरीमिमाम् ॥

राजा च कौसल्या च मम जननी तथा ते	“சக்கிரவர்த்தியாரும் கோஸலையாரும் எனது மாதாவுமாகிய ஆவர்கள்	सर्वे यदि एव इनां शर्वरी एव जीवन्ति न आशंसे	எல்லோரும் என்னமோ இன்றிரவுகூட பிழைத்திருக்கமாட் டார்களென நான் பயப்படுகிறேன்.
---	---	---	--

जीवेदपि हि मे माता शत्रुघ्नस्यान्ववेक्षया । तदुःखं यत्तु कौसल्या वीरसूर्विनशिष्यति ॥

मे माता शत्रुघ्नस्य	“எனது மாதா சத்ருக்னனுடைய	अन्ववेक्षया जीवेत् अपि	ஞாபகத்தால் பிழைத்திருக்கிறார்களோ என்னமோ?
---------------------------	--------------------------------	---------------------------	--

वीरसुः	தலிவி ரப்புதல்வினைப்	दुःखं हि तु	கஷ்டத்தாலேயே டுப்
कौसल्या	கோஸலையார் [பெற்ற		பொழுதே
यत् तत्	அந்த இந்த	विनशिष्यति	மாண்டுவிடுவாள்.

कथं पुत्रं महात्मानं ज्येष्ठं सन्तमपश्यतः । शरीरं धारयिष्यन्ति प्राणा राज्ञो महात्मनः ॥

महात्मानं	“தெய்வத்தன்மை யுள்ள	महात्मनः	மஹாத்மாவாகிய
ज्येष्ठं	உத்தம	राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரா
सन्तं	புண்யபுருஷனாகிய	प्राणाः	ஆத்மா [ண்டய
पुत्रं	புதல்வனை	शरीरं	திருமேனியில்
अपश्यतः	காணப்பெருதவராகி விட்ட	कथं	எவ்வாறு
		धारयिष्यन्ति	தக்கியிருக்கப்போகி றது?

विनष्टे नृपतौ पश्चात्कौसल्या विनशिष्यति । अनन्तरं च माताऽपि मम नाशमुपैष्यति ॥१८॥

नृपतौ	“சக்கிரவர்த்தியார்	अनन्तरं	அதன்பிறகு
विनष्टे पश्चात्	மரித்தவுடன்	मम माता अपि च	எனது தாயும்
कौसल्या	கோஸலையார்	नाशं	மரணம்
विनशिष्यति	இறப்பார்.	उपैष्यति	அண்டுவாள்.

अतिक्रान्तमतिक्रान्तमनवाप्य मनोरथम् । राज्ये राममनिक्षिप्य पिता मे विनशिष्यति ॥

मे	“எனது	मनोरथं	மனோரதத்தை
पिता	திருத்தந்தையார்	अनवाप्य	அடையாதபடியால்
राज्ये	இராஜ்யத்தின்	विनशिष्यति	இறந்தே விடுவார்.
रामं	மூராமரை	अतिक्रान्तं	நிகழ்த்து நிகழ்த்த
अनिक्षिप्य	திருவடிலேகம் செய் துவைக்கமுடியாது,	अतिक्रान्तम्	கே! (கொட்டிக்கொ ட்டி அளந்தாலும் கு றணிபதக்காடுமோ?)

सिद्धार्थाः पितरं वृत्तं तस्मिन्कालेऽप्युपस्थिते । प्रेतकार्येषु सर्वेषु संस्करिष्यन्ति भूमिपम् ॥

तस्मिन्	“அந்த	वृत्तं	இறந்துவிட்ட
काले उपस्थिते	காலம்வரும்பொழுது	भूमिपं	சக்கிரவர்த்தியாராகிய
प्रेतकार्येषु	சாமகைங்கரியங்கள்	पितरं	தந்தையாருக்கு
सर्वेषु	எல்லாவற்றிலும்	संस्करिष्यन्ति	சரமகைங்கரியம்செய் வார்கள்.
सिद्धार्थाः अपि	கொடுத்தவைத்தவர் கள் தான்.		

रम्यचत्वरसंस्थानां सुविभक्तमहापथाम् । हर्म्यप्रासादसम्पन्नां गणिकावरशोभिताम् ॥ २१ ॥
 रथाश्वगजसंवाधां तूर्यनादविनादिताम् । सर्वकल्याणसम्पूर्णां हृष्टपुष्टजनाकुलाम् ॥ २२ ॥
 आरामोद्यानसंपन्नां समाजोत्सवशालिनीम् । सुखिता विचरिष्यन्ति राजधानीं पितुर्मम ॥

மம	“எனது	தூர்யநாடவினாதிதா	வாத்யகோஷங்கள் மு
பிது:	திருத்தந்தையின்		ழக்கப்பெற்றதும்,
ரமயச்சுவுரஸஸ்தானா	{ அழகிய சக்கிரவர்த்தி கனினைமைப்பினைப் பெற்றதும்,	சர்வகலயாணஸம்பூர்ணா	மங்களங்களை எல்லா வ ற்றாலும் நிறைந்ததும்,
சுவிபக்த- மஹாபதா	{ நன்கு பிரிக்கப்பட்ட ராஜாதிதிகளையுடைய தும்,	ஹஸ்தபுஸ்த- ஜனாகுலா	{ குறைவு நேரவு இவ் விரண்டும் அற்று வாழ்வுற்று மனத்தி ருப்திகொண்ட ஜன ங்களால் வசிக்கப் பெற்றதும்,
ஹர்மயபாஸாட- ஸம்பந்நா	{ ஜனங்கள் வசிக்கும் அரண்மனைகள் போ ன்ற திருமாளிகைக ளாலும், அரண்மனை களாலும் நிறைந்து ள்ளதும்,	அராமோதான- ஸம்பந்நா	{ தோப்புகளும் தோட் டங்களும் மலிந்துள் ளதும்,
கணிகாவர- சோபிதா	{ என்கு பார்த்தாலும் சிறந்த கணிகையெ னும் மல்லிகைப் புஷ் பங்களால் அலங்கரித் கப்பட்டு விளங்குகி றதும்,	ஸமாயோஸவ- சாலினி	{ பல ஜனங்கள் கூட்டம் கூடி நடைபெறும் திருவிழாக்களால் விளங்குவதுமாகிய
ரதாஸுவாஜ- ஸவாதா	{ ரதங்களும் குதிரைக ளும், யானைகளும் நிறைந்துள்ளதும்,	ராஜதானி	இராஜதானியில்
		சுலகிதா:	கிருதகிருத்யர்கள்
		விசரிஷயந்தி	சஞ்சரிக்கப்போகிறார் கள்.

अपि जीवेदशरथो वनवासात्पुनर्वयम् । प्रत्यागम्य महात्मानमपि पश्याम सुव्रतम् ॥ २४ ॥

दशरथः	“தசரத சக்கிரவர்த்தி யார்	प्रत्यागम्य	வந்துசேர்ந்து,
जीवेत् अपि	பிழைத்திருப்பாரா?	सुव्रतं	தருமசீலராகிய
वयं	நாங்கள்	महात्मानं	மஹாத்மாவை
वनवासान्	வனவாஸம் முடிந்து	पश्याम अपि	தரிசித்து மகிழ்
पुनः	மீளவும்		வோமோ?

अपि सत्यप्रतिज्ञेन सार्धं कुशलिना वयम् । निवृत्तवनवासेऽस्मिन्नयोध्यां प्रविशेमहि ॥ २५ ॥

सत्यप्रतिज्ञेन	{ “சொன்னபடியே காரி யத்தை செய்துமுடி த்துவிட்டமையால்	वयं	நாங்கள்
अस्मिन्	இவர்	कुशलिना सार्धं	மனத்திருப்தி கொண் டவருடன்கூட
निवृत्तवनवासे	வனவாஸம் முடிந்த வனவில்	अयोध्यां	அயோத்தியில்
		प्रविशेमहि अपि	புகுவோமோ ? ”

परिदेवयमानस्य दुःखार्तस्य महात्मनः । तिष्ठतो राजपुत्रस्य शर्वरी साऽत्यवर्तत ॥ २६ ॥

दुःखार्तस्य	மனவேதனையுற்று	महात्मनः	மஹாத்மாவும்
परिदेवयमानस्य	புலம்பி அழுதுகொ ண்டு	राजपुत्रस्य	சக்கிரவர்த்தி குமார ருமைய இவருக்கு
तिष्ठतः	{ பக்களில் கார் த்துடன் றுகொண்டவண்ண மேயிருந்த	सा	அந்த
		शर्वरी	இரவு
		अत्यवर्तत	கழிந்தது.

तथा हि सत्यं ब्रुवति प्रजाहिते नरेन्द्रपुत्रे गुरुसौहृदाद्गुहः ।

मुमोच बाष्पं व्यसनाभिपीडितो ज्वरातुरो नाग इव व्यथातुरः ॥ २७ ॥

प्रजाहिते	பிரஜாபிமானியாகிய	गुहः	குகர்
नरेन्द्रपुत्रे	சக்கிரவர்த்தி திருக்குமாரன்	व्यसनाभिपीडितः	துக்கத்தால் மிக வருக தினவாகி,
गुरुसौहृदात्	{ கதப்பனாரிடத்திலும் நமையனாரிடத்திலுமுன் ள வா த்ஸஸ்யத்தால்	व्यथातुरः	அஸதறயமாய் கோவு ற்ற
तथा हि	மேற்கண்டவண்ண மாய்	ज्वरातुरः	செவந்து விக்கி எரியும் விருணத்தால்படும்
सत्यं	உள்ளத்திலுள்ளதை உன்னபடியே	नागः इव	யானைபோல்
ब्रुवति	உரைக்கையில்	बाष्पं	கண்ணீரை
		मुमोच	வடித்தார்.

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4381

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 2026

इत्यापि श्रीमद्रामायणे षष्ठेऽङ्के वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் பூரீராமர் ஸன்னிதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட பூரீமத் ராமாயணத்தில் ஆறாவது தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

